

Giới thiệu Thiên Đường Kinh Hải

Sau khi âm thanh đếm ngược trong truyện Thiên Đường Kinh Hải của tác giả Ba ngày ngủ hai kết thúc, Phong Bất Giác nhanh chóng bước vào trong thế giới trò chơi võng du hay. Hắn đang nằm trong một nơi giống như trong thang máy, nhưng bên cạnh cửa không có nút tầng trệt. Trên vách tường bên tay phải có một cái màn hình lớn khoảng 32 inch. Mặt tường đối diện cửa cái kia là một khối mặt kính nguyên vẹn, có thể đem người chơi trong truyện soi sáng từ đầu chân.

Phong Bất Giác nhìn nhìn hình tượng của mình trong gương, giờ phút này hắn đã trở thành nhân vật pixel 3D CG siêu cao cấp. Áo sơ mi trên người biến thành áo T-shirt cùng quần dài, không có chỗ đặc biệt nào. Tạo hình nhân vật trong trò chơi cùng bản thân mình trong hiện thực hầu như giống hệt nhau: cao không đến 1m8, đầu tóc lộn xộn, khuôn mặt hơi có vẻ âm nhu.

Dưới sự trợ giúp của kỹ thuật quang não đời thứ tư, thần kinh người chơi kết nối vào trong trò chơi, có thể trải nghiệm trò chơi bằng 5 giác quan, nhưng hình ảnh trò chơi vẫn như cũ cực hạn là hình ảnh CG, mà không cách nào làm cho người chơi chân thực đi vào trong thiên đường kinh khủng của trò chơi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

[Chào mừng ngài sử dụng sản phẩm của bốn công ty, bắt đầu quét hình , xin ngài chờ giây lát.]

[Quét hình đã hoàn thành, xác nhận công dân ID: SH13***313, tính danh: Phong Bất Giác; thiết bị kết nối: Cabin trò chơi cá nhân tiêu chuẩn NL2055, không phát hiện phần cứng lạ kết nối với hệ thống; công năng tìm phối: bình thường; hệ thống kết nối thần kinh sẵn sàng, xin ngài lựa chọn loại hình đăng nhập.)

[Loại hình đăng nhập: không phải là trạng thái đang ngủ, đang trong quá trình điều chỉnh... Điều chỉnh hoàn tất, xin xác nhận tiến vào trò chơi hoặc trở về mục trước.]

[Chương trình đang khởi động, 10 giây sau sẽ tiến vào trò chơi...]

Sau khi âm thanh đếm ngược kết thúc, Phong Bất Giác nhanh chóng bước vào trong thế giới trò chơi. Hắn đang nằm trong một nơi giống như trong thang máy, nhưng bên cạnh cửa không có nút tầng trệt. Trên vách tường bên tay phải có một cái màn hình lớn khoảng 32 inch. Mặt tường đối diện cửa cái kia là một khối mặt kính nguyên vẹn, có thể đem người chơi soi sáng từ đầu chân.

Phong Bất Giác nhìn nhìn hình tượng của mình trong gương, giờ phút này hắn đã trở thành nhân vật pixel 3D CG siêu cao cấp. Áo sơ mi trên người biến thành áo T-shirt cùng quần dài, không có chỗ đặc biệt nào. Tạo hình nhân vật trong trò chơi cùng bản thân mình trong hiện thực hầu như giống hệt nhau: cao không đến 1m8, đầu tóc lộn xộn, khuôn mặt hơi có vẻ âm nhu.

Dưới sự trợ giúp của kỹ thuật quang não đời thứ tư, thần kinh người chơi kết nối vào trong trò chơi, có thể trải nghiệm trò chơi bằng 5 giác quan, nhưng hình ảnh trò chơi vẫn như cũ cực hạn là hình ảnh CG, mà không cách nào làm cho người chơi chân thực đi vào trong trò chơi.

[Chào mừng đến với không gian đăng nhập của trò chơi, dưới đây là toàn bộ hạng mục trò chơi của Công Ty Mộng, mời lựa chọn đăng nhập.]

Âm thanh hệ thống nhắc nhở lại một lần nữa vang bên tai, mà hình bên cạnh xuất hiện thêm 1 biểu tượng, ấn vào bên trên là có thể lựa chọn đăng nhập.

"Tổng cộng chỉ có một mục trò chơi mà tạo ra không gian đăng nhập như thế này... Chắc hẳn công ty định ám chỉ sau này còn có thể phát hành rất nhiều trò chơi sao..." Phong Bất Giác nghĩ thầm, tay nhấn vào biểu tượng trò chơi duy nhất màn hình —— Kinh Hải Thiên Đường.

[Để đăng nhập vào trò chơi, người chơi cần đạt 16 tuổi trở lên, bốn công ty không khuyến khích người chơi có vấn đề về thần kinh hay bệnh tim mạch tham gia trò chơi.]

Những lời này hiện ra trên màn hình, hơn nữa giọng nói hệ thống cũng nhắc lại một lần, sau đó trên màn hình xuất hiện ba biểu tượng, một cái là "Xác nhận đăng nhập", một cái khác là "Hủy bỏ", bên cạnh còn có một cái biểu tượng kết nối thập phần bắt mắt "Điều khoản miễn trừ trách nhiệm" .

" Vấn đề về thần kinh à..." Phong Bất Giác tự nhủ: "Vẫn là nhìn xem một chút." Hắn chọn biểu tượng thứ ba, trên màn hình lập tức hiện lên vô số văn tự , liếc mắt nhìn đã biết những điều khoản miễn trừ trách nhiệm này vô cùng dài dòng.

Người bình thường lúc chơi game, chứng kiến những thông báo này, tám phần là trực tiếp tắt đi, hoặc là chính là kéo xuống dưới cùng, nhấn vào đồng ý.

Nhưng Phong Bất Giác, không phải người bình thường...

Hắn năm nay 24 tuổi, là tiểu thuyết gia trình thám, lúc người khác hỏi hắn làm nghề gì, hắn không biết xấu hổ tự xưng là "Nghệ thuật gia" hoặc là "Đại văn hào", bất quá những thứ này cũng không phải trọng điểm, hay là trước nói một chút chỗ dị thường của hắn.

Đầu tiên, mục đích ban đầu của hắn khi chơi cái trò chơi này là vì "Chữa bệnh". Đương nhiên, bệnh này tuyệt đối không phải là nghiện internet, mà là tật bệnh thật sự.

Ước chừng tại hai tháng trước, Phong Bất Giác đột nhiên phát hiện bản thân sinh ra dị thường nào đó, hắn bỏ ra khoảng ba ngày thời gian, rất cục xác nhận, chính mình đã mất đi cảm giác "Sợ hãi".

Bất kể có bao nhiêu âm thanh hay hình ảnh kinh khủng đều không thể kích thích hắn, hắn xem phim, đọc tiểu thuyết kinh dị không biết ngày đêm, với ý đồ dùng sức tưởng tượng của chính mình dọa chính mình, kết quả căn bản vô dụng. Phảng phất trong đầu hắn có một cánh cửa đóng lại rồi, hắn rõ ràng rất rõ ràng cái nào là yếu tố khủng bố, cũng hoàn toàn minh bạch phim kinh dị dọa người tại tình tiết nào, nhưng chính là hắn không cảm giác thấy sợ hãi.

Vì vậy, hắn đi bệnh viện phụ cận. Không đi thì thôi, vừa đi quả nhiên tra ra vấn đề lớn. Xét nghiệm cho thấy trong não hắn có một khối bóng mờ, ngay tại phụ cận hạch nhân, không bài trừ khả năng là khối u.

Về sau, Phong Bất Giác đi ba bốn bệnh viện lớn số một số hai cả nước, vậy mà không có một bệnh viện nào có thể chẩn đoán chính xác, ngược lại là đưa ra đủ loại phương pháp trị liệu. Sau khi trải qua vô số lần kiểm tra đo lường, trải qua N vị trí, N lần danh y hội chẩn, Phong Bất Giác cơ bản đã minh bạch... Cái bệnh này, đoán chừng là muốn ghi vào sử sách rồi, với tư cách người bệnh, sự tình muốn nghĩ chỉ có hai cái, thứ nhất, bệnh này nên giao cho vị bác sĩ nào, thứ hai, sau khi chết có đem đại não hiến cho cho y học thí nghiệm hay không, cũng coi là làm ra một chút cống hiến cho lĩnh vực khoa học.

Hai tháng trôi qua, bóng mờ trong não bộ Phong Bất Giác không có bất kỳ biến hóa nào, không có chuyển biến xấu, cũng không có thu nhỏ lại hoặc biến mất, các phương diện khác của thân thể hoàn toàn bình thường, thậm chí rất khỏe mạnh. Về sau hắn cân nhắc một phen, dứt khoát cự tuyệt trị liệu, trực tiếp xuất viện.

Nếu như mất cảm giác sợ hãi là bệnh trạng duy nhất, hơn nữa cũng không ai có thể nói rõ ràng đến tốt cùng hắn có thể chết hay không, hoặc là bao lâu mới chết, vậy thì mặc cho số phận a.

Một ngày, Phong Bất Giác ngẫu nhiên thấy được quảng cáo Kinh Hải Thiên Đường Closed Beta: "Đột phá hình thức trò chơi truyền thống, cho người đặt mình vào trong tuyệt vọng, kinh ngạc, dằn vò với những hình ảnh khủng bố, cảm thụ và thể nghiệm trò chơi trước nay chưa từng có." Hắn liền xem xét rõ quy tắc của trò chơi này, còn xem một đoạn quảng cáo được làm tỉ mỉ, được xưng là dọa tiểu hải tử vài cả ra quần, còn phát hiện ra đường link "Mua sắm cabin trò chơi kiểu mới, tặng tài khoản Closed Beta".

Vì vậy, thoát nhìn không thể tưởng tượng, nhưng Phong Bất Giác tiến vào trò chơi này mục đích không chỉ là "Chơi", chủ yếu hơn là muốn bị "Dọa". Tâm tính hắn cũng là còn nước còn tát, có lẽ lạc vào bên trong những tràng cảnh khủng bố kỳ lạ, có thể kích thích chính mình, giúp mình tìm về cảm giác sợ hãi.

Đương nhiên, loại tinh thần hiếm thấy dị thường này nói rõ Phong Bất Giác là một người bệnh. Nói hắn không phải "Người bình thường", không phải là bởi vì khối u trong não hắn. Mà bởi vì trước khi mắc bệnh này, hắn cũng không giống người thường, dùng cách khác mà nói —— quái thai.

Phong Bất Giác cổ quái rất nhiều chỗ, dù chưa đến loại trình độ kia, nhưng đại bộ phận phần đều làm cho người khác rất khó hiểu, trước tiên là nói về một cái sở thích của hắn: thích đọc...

Hắn có khát vọng đối với việc đọc mà người khác khó có thể lý giải, nói thí dụ như, hắn sẽ đem những chữ viết bên trên chai dầu gội đầu xem một lần; lại ví dụ như, bản thuyết minh đồ điện gia dụng, hắn vậy mà có thể nhìn từ đầu tới đuôi một chữ cũng không thiếu; còn có kinh người hơn... Nhân hiệu bên trên quần áo mới hắn cũng không buông tha.

Chỉ cần một kiện đồ vật hoặc người nào đó cùng Phong Bất Giác sinh ra quan hệ thân thiết, bản năng hắn sẽ thu thập hết thảy tin tức tương quan của nó. Hơn nữa hắn thực sự không phải là tùy ý đọc một lần, hắn còn có năng lực đọc cùng ghi nhớ kinh người, tuy không thể giống cổ nhân như Trương Tung, đã gặp qua là không quên được, đọc lâu lâu, nhưng chỉ cần là đồ vật hắn xem qua, dù là đã qua thật lâu, cũng ít nhất có thể nhớ lại sáu thành.

"Àn... Điều khoản trò chơi cũng khác các trò chơi khác nha." Phong Bất Giác bỏ ra hai phút đem mấy ngàn chữ trong điều khoản xem xong rồi: "Duy nhất tương đối đặc biệt là đoạn thứ sáu kia a..." Hắn thoáng cúi đầu xuống, dùng tay trái nâng khuỷu tay phải, ngón trỏ cùng ngón giữa ở tay phải để trên trán của mình, lập tức vuốt nhẹ mũi, đây là thói quen lúc hắn suy nghĩ: "Nói cách khác... Người chơi bởi vì bệnh tim phát tác mà chết hoặc là bệnh về thần kinh dẫn phát,... cùng công ty bọn họ không có quan hệ." Hắn thì thầm tổng kết.

Phong Bất Giác cảm thấy cũng không thể bài trừ cái điều khoản này là mánh lới của Công Ty Mộng, lúc trước hắn tại Website Games xem qua thiết lập trò chơi, trò chơi này điểm nhấn lớn nhất chính là khái niệm "Giá Trị Kinh Hải", thông qua quang não cùng công năng của cabin trò chơi, thực hiện giám sát đối với người chơi, tim đập, mạch đập, huyết áp, các loại phản ứng thần kinh não tức thời, dùng cái này đo lường tính toán trình độ sợ hãi. Nếu như ở trong trò chơi Giá Trị Kinh Hải của người chơi vượt qua điểm tối hạn, cũng sẽ bị cưỡng chế ngắt kết nối thần kinh, lập tức logout. Mà nếu tình huống thân thể người chơi có nghiêm trọng dị thường, ví dụ như tim ngừng đập sau khi logout, hít thở không thông các loại, cabin trò chơi sẽ trước tiên thông tri xe cứu thương. Dù sao tất cả loại hình kết nối internet đều cùng cảnh sát, cấp cứu có kết nối với nhau, dựa theo loại xếp đặt thiết kế này, hù chết người khả năng có lẽ không lớn.

Khi đăng nhập trò chơi, Phong Bất Giác lại nghe được Âm Thanh Hệ Thống nhắc nhở: [Ngài lần đầu tiên đăng nhập trò chơi, mời lựa chọn nick name sử dụng trong trò chơi.]

Trên màn hình xuất hiện khu vực để viết vào, bên cạnh còn viết chút ít điều kiện hạn chế, ví dụ như nick name bốn chữ trở lên, không thể dùng từ ngữ thô tục hoặc gây hiểu lầm. Tại thời đại quang nhào, hạn chế như thế càng thêm triệt để, hệ thống trí tuệ nhân tạo cùng năng lực tính toán theo công thức cao đến mức làm cho người ta sồn hết cả gai ốc, "Nó" chỉ cần một chữ, thậm chí một cái phạm trù không rõ ràng, có thể tự mình phát huy năng lực suy luận, hạn chế bất luận cái hành vi vi phạm gì. Ví dụ như danh tự thâm nho các kiểu, hoặc là tại đằng sau chữ FUC có mấy cái ký tự rồi thêm chữ K, những thứ thủ đoạn này đối với quang nhào đòi thứ tư mà nói là vô dụng. Hơn mười năm trước đã có người lo lắng cái AI này có thể sẽ công kích ngược lại, nô dịch nhân loại, nhưng trước mắt không có bất kỳ căn cứ sự thật đáng tin cậy nào ủng hộ loại này thuyết pháp.

Tóm lại, trí tuệ quang nhào nhân tạo rất mạnh, cụ thể mạnh mẽ tới trình độ nào, phần sau truyện có thể bổ sung..

[Kiểm tra hoàn tất, nick name "Phong Bất Giác", có thể sử dụng, xin xác nhận.]

Phong Bất Giác vốn là tên rất hiếm thấy, chắc cũng có thể dùng, bất quá hắn dùng "Phong (疯,Diên)" thay "Phong (封,Phong bì, phong bao)", một là không muốn trực tiếp dùng tên thật, hai cũng có chút ý tứ tự giễu. (Tiện thể thuyết minh luôn, Phong Bất Giác có nghĩa là bệnh điên nhưng chưa phát hiện ra)

Sau khi nhấn xác nhận, giọng nói hệ thống vang lên: [Kế tiếp sẽ tiến hành giáo trình tân thủ, nên hoàn thành giáo trình trong một lần, kịch bản sẽ tùy cơ tạo ra, sau khi hoàn thành sẽ đạt được ban thưởng tương ứng. Xin chú ý, kết quả giáo trình tân thủ không ảnh hưởng tới thuộc tính ban đầu của nhân vật, vền vẹn là ban thưởng bất đồng. Nếu Giá Trị Kinh Hải của ngài quá cao, sẽ chủ động ngắt kết nối. Các loại nguyên nhân gián đoạn giáo trình như rời khỏi cabin trò chơi, lần sau lúc tiến vào trò chơi sẽ không cách nào tiếp tục kịch bản ban đầu, hệ thống sẽ vì ngài tạo ra giáo trình mới.]

Phong Bất Giác nghe xong nhấc nhò, thò tay nhấn xác nhận, ai ngờ ngón tay của hắn vừa mới đụng phải đến bên trên ô biểu tượng, toàn bộ bên trong thang máy đột nhiên trở nên đen kịt một mảnh.

Một giây sau, một thanh âm vang lên, cùng giọng nói cơ giới hoá của hệ thống vừa rồi bất đồng hẳn, giờ phút này như là một lão vu bà nói chuyện: "Hoan nghênh đi vào Kinh Hải Thiên Đường.."

Vừa dứt lời, thang máy đột nhiên chấn động. Sau đó, cái hộp đen đưa tay không thấy năm ngón liền bắt đầu chuyển động, chậm rãi hướng phía dưới rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Có thể xem sự cố xảy ra trong vòng vài giây vừa rồi là màn chào hỏi của giáo trình hướng dẫn trò chơi dành cho người chơi.

Nếu người bình thường gặp cảnh xung quanh chợt tối sầm lại mà không hề có dấu hiệu báo trước thì hắn sẽ cả kinh và bắt đầu sợ hãi khi nghe thấy giọng sồn tọc gáy lúc này. Và mặc dù cảm giác rơi chỉ tồn tại trong khoảnh khắc thang máy bỗng hạ xuống nhưng cũng đủ khiến người chơi bị dọa cho nhảy dựng, tim đập rộn ràng.

Thế nhưng Phong Bất Giác vẫn điềm tĩnh mà không hề phản ứng gì...

Sau khi chấn động, thang máy bắt đầu đi xuống với tốc độ bình thường. Bấy giờ, menu của trò chơi bỗng hiện lên trước mắt Phong Bất Giác.

Menu trò chơi chỉ xuất hiện trong thị giác của người chơi nên chẳng thể chiếu sáng xung quanh. Việc đọc menu của người chơi cũng không công khai. Khi xem menu, cho dù có người chơi khác đứng bên cạnh thì họ vẫn chẳng thể biết rốt cuộc bạn đang lựa chọn hay đang ngần ngừ.

Âm thanh từ hệ thống không vang lên trong lúc này, có điều Phong Bất Giác lại nhìn thấy dòng nhắc nhở trong menu:

[Bạn có thể mở menu này bất cứ lúc nào. Những thứ như thuộc tính, trạng thái, trang bị và vật phẩm của nhân vật đều được nhìn thấy tại đây.]

Lúc này, Phong Bất Giác thấy phần lớn menu đều bị bóng đen che phủ. Đến khi hàng chữ kia biến mất, góc trái trên cùng của menu mới phát sáng. Nơi đây xuất hiện ba hình chữ nhật cùng loại với dạng biểu hiện thanh máu.

Sau đó, một mũi tên xuất hiện rồi chỉ vào thanh thứ nhất. Đó là thanh năng lượng màu xanh lục ở trạng thái đầy. Tiếp theo đó, một dòng phụ đề mới lại xuất hiện: [Đây là giá trị sinh tồn của bạn. Nó được hiển thị theo tỷ lệ phần trăm và không thể nhìn thấy bằng số liệu cụ thể. Khi giá trị sinh tồn về 0%, nhân vật của bạn xem như đã tử vong. Giá trị sinh tồn lúc này: 100%. Trạng thái khác thường: Không.]

Mũi tên di chuyển đến thanh năng lượng thứ hai. Thanh này cũng có màu xanh lục, chỉ có điều mặt trên không phải là tỷ lệ phần trăm mà là con số: [Đây là giá trị thể năng của bạn, có thể nhìn thấy bằng số liệu cụ thể. Những hành động như chạy, đi bộ thời gian dài, mang vác vật nặng, chiến đấu và sử dụng kỹ năng đều tiêu hao chỉ số này. Có thể nghỉ ngơi hoặc dùng vật phẩm để phục hồi. Giá trị thể năng hiện tại: 100/100.]

Thanh năng lượng thứ ba trống trơn, đây cũng chính là thứ Phong Bất Giác cần phải chú ý nhất: [Đây là giá trị kinh hải của bạn. Nó được hiển thị bằng tỷ lệ phần trăm. Khi giá trị kinh hải vượt quá 100% trong hơn ba giây, bạn sẽ bị cắt đứt liên kết với trò chơi theo hình thức cưỡng chế và nhân vật của bạn xem như tử vong. Giá trị kinh hải hiện tại: 0%.]

Vì trước đây đã xem những phần thiết lập cơ bản này trên mạng nên Phong Bất Giác chỉ cần liếc mắt đã xem xong. Vốn cho rằng những khu vực khác của menu cũng được mở ra nhưng menu bỗng tự động đóng lại sau mười giây, thế là hắn đành chủ động mở menu lần nữa. Tiếc rằng khu vực bị phủ đen vẫn như cũ và không hề thay đổi một chút nào.

Rõ ràng giáo trình hướng dẫn người mới không phải chỉ là đứng đọc chữ trong thang máy tối om để làm quen với giao diện trò chơi. Nếu không trước khi bắt đầu thì hệ thống đã không đặt ra giả thiết: Nếu giá trị kinh hải quá cao thì giáo trình sẽ bị gián đoạn.

Quả nhiên thang máy nhanh chóng ngừng lại, bóng tối xung quanh vẫn giữ nguyên như cũ, Phong Bất Giác chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của mình.

Đèn thang máy bỗng sáng lên trong một giây, rồi lập tức tối om như cũ.

Nhưng trong một giây này, cảnh tượng có thể khiến người khác vừa nhảy dựng, vừa la hét đã hiện lên trên võng mạc của Phong Bất Giác.

Các bạn đọc chắc hẳn vẫn còn nhớ một mặt tường của thang máy là gương. Mà ngay trong một giây ánh đèn sáng lên, Phong Bất Giác nhìn thấy trong gương có đến hai người.

Một người chắc chắn là bản thân hắn, mà người còn lại... Tuy chỉ liếc qua nhưng Phong Bất Giác có thể xác định được đó là một sinh vật đứng thẳng dính đầy máu người.

Thà cứ tối om, đằng này lại cố ý cho người ta nhìn thấy, chỉ bằng cử không thấy cho xong.

Đổi lại là người khác, vừa rồi họ đã phải hét lên. Nếu sau đó không ngã xuống, rồi co rúm người vào góc thang máy thì cũng nổi điên và huơ tay múa chân vào vị trí của cái bóng đầy máu trong trí nhớ.

Nhưng Phong Bất Giác vẫn đứng nguyên tại chỗ với khuôn mặt không đổi sắc. Hắn lẩm bẩm tự nhủ: "Ồ... Nếu đã là giáo trình hướng dẫn thì chắc chắn sẽ không ép người chơi vào hoàn cảnh phải chết ngay khi vừa mới bắt đầu, nhiều nhất cũng chỉ tiêu hao chút máu hoặc dọa dẫm một chút, sau đó chắc hẳn sẽ xảy ra sự cố gì đó để trò chơi có thể tiếp tục."

Hắn vừa lẩm bẩm tới đây, quả thật có một tia sáng chiếu vào trong thang máy, đã vậy còn lan rộng một cách nhanh chóng. Khi cánh cửa thang máy tự động mở ra, mùi ẩm mốc và thối rữa xộc thẳng vào mũi hắn.

Bên ngoài là một hành lang thẳng tắp, trần nhà được làm bằng gỗ, trong khi vách tường hai bên đều được dán giấy dán tường, chỉ có điều hoa văn trên giấy dán tường khá kỳ dị, thoát nhìn giống như mắt người. Sàn nhà được lát thảm màu xanh lục, hai bên hành lang không hề có cửa sổ, cũng chẳng có cửa phòng. Cách đó một khoảng lại có một chiếc đèn treo sát tường đang tỏa ánh sáng heo hắt.

Hành lang có vẻ rất dài, còn những chiếc đèn tường ở đằng xa lại giống một điểm sáng cỡ hạt gạo. Nhưng vì tầm nhìn của hắn không đến hai mươi mét nên những nơi xa hơn vẫn bị bao phủ trong bóng tối, phải đi đến mới có thể nhìn rõ được.

E rằng người bình thường còn chưa kịp đợi cửa thang máy mở ra hoàn toàn thì đã lách người, rồi đâm đầu chạy ra khỏi thang máy. Phong Bất Giác lại không hề nóng vội. Với hắn, con đường âm u trước mắt chưa chắc đã an toàn hơn thang máy. Nếu không phải khung cảnh xung quanh không tối om như mực, hắn đã quay đầu để nhìn cho rõ cái bóng bên cạnh mình lúc này là thứ gì.

Kết quả là khi Phong Bất Giác vừa quay đầu lại, hắn liền nhìn thấy mười ngón tay đầy máu vò thẳng vào mặt mình. Thế là hắn rút cổ lại để né tránh, nửa thân dưới ngồi xồm xuống, rồi lộn nhào ra khỏi thang máy. Khi quay đầu nhìn lại, cuối cùng hắn đã nhìn thấy được bộ dạng của cái bóng.

Đó là một xác chết không có da, cơ bắp trên người nó gần giống với mô hình trong phòng khám sức khỏe. Chỉ có điều nó vẫn còn sống, hơn nữa toàn thân lại đang rỉ máu.

Cửa thang máy chậm chậm khép lại, xác chết đầm máu nghiêng đầu và nhếch miệng như cười nhưng lại không phải cười, còn cặp mắt của nó thì lại nhìn chằm chằm vào Phong Bất Giác. Khi cánh cửa thang máy sắp đóng lại, nó thò một tay ra ngoài rồi lách ra khỏi thang máy.

"Dựa theo lối suy nghĩ thông thường, bây giờ có lẽ ta nên bỏ chạy..." Phong Bất Giác nghĩ ngợi: "Nhưng có vẻ thang này không mạnh lắm, mình có nên thử chiến đấu với nó không?"

Xác chết đầm máu vừa bước ra khỏi thang máy, liền gài lên với khí thế vô cùng dạt dào, sau đó vung tay nện lên vách tường của hành lang. Chỉ thấy vách tường bằng gỗ dày dưới lớp giấy dán tường lập tức bị đánh vỡ, một bầy gián đồng như nước lũ từ bên trong ủa ra ngoài.

"Xem như ngươi lợi hại." Phong Bất Giác vừa thấy cảnh này, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Đã là giáo trình hướng dẫn người chơi thì mục đích chính tất nhiên là dẫn dắt người chơi tiếp tục trò chơi, chứ không phải là giết chết người chơi. Thật ra xác chết đầm máu thực hiện động tác này chỉ vì muốn kéo dài thời gian để người chơi bỏ chạy một đoạn.

Hệ thống cũng đã tính đến những khả năng khác như người chơi bị dọa sợng người đứng tại chỗ và không chạy nổi, hoặc có người chơi nảy sinh ý định

liều mạng với xác chết đầm máu tại nơi có ánh sáng sau khi nhìn thấy bộ dạng của nó. Trong tình huống đó, động tác này của xác chết đầm máu có thể khiến người bị dọa cứng người vừa bò, vừa lết để chạy thoát thân, đồng thời cũng đánh tan ý định chiến đấu của những phần tử hiếu chiến.

Tất nhiên, nếu người chơi bị dọa đến mức đứng dậy không nổi hoặc khăng khăng đùa giỡn với mạng sống thì e rằng sẽ Game Over, sau đó sẽ tiếp tục kịch bản hướng dẫn mới.

“Đầu tiên, tám mươi phần trăm là ta không thể đánh thủng vách tường. Thứ hai, đánh thủng vách tường cũng không có lối ra. Thứ ba, nếu đánh nhau với tên quái vật này thì chết chắc. Tốt lắm...” Phong Bất Giác thầm tính toán để làm rõ tình huống của mình.

Xem ra trong giáo trình hướng dẫn người chơi mới, hẳn không có quá nhiều lựa chọn.

Sau khi chạy được một đoạn khá dài, Phong Bất Giác nhìn thấy điểm cuối của hành lang. Nơi đó có một cánh cửa, thoát nhìn được làm bằng loại gỗ dày.

Hắn thử xoay nắm cửa, không ngờ cánh cửa mở ra. Vì không còn thời gian để xem xét liệu phía sau cánh cửa có nguy hiểm không nên hắn chỉ đành đi vào rồi tính tiếp. Phải biết rằng xác sống đã đuổi đến rất gần, điều này khiến hắn không thể tiếp tục dây dưa thêm.

Giờ phút này, Phong Bất Giác chợt hiểu lựa chọn chính xác của hắn phải là chạy ra ngoài ngay khi cánh cửa thang máy vừa mở ra. Việc nán lại thêm một lúc khiến thời gian hành động bây giờ trở nên rất gấp rút.

Vừa lách mình tiến vào phòng và đóng cửa lại, hắn phát hiện có một thanh thép dùng để chốt cửa ở phía sau. Thế là Phong Bất Giác liền cài cửa lại mà không hề do dự. Gần như cùng lúc đó, thứ bên ngoài cũng bắt đầu húc vào cửa.

Phong Bất Giác không thêm để ý đến nó nữa mà quay người xem xét hoàn cảnh xung quanh.

Nơi này là một căn phòng hình vuông rộng khoảng mười sáu mét vuông, bên trong không hề có đồ dùng gia đình mà chỉ có một ngọn đèn treo trên tường và hai cánh cửa. Trong đó, một cánh cửa đang bị xác sống húc vào, cánh cửa còn lại ở giữa vách tường phía đối diện.

Phong Bất Giác đi đến trước cánh cửa duy nhất có thể thoát thân. Sau khi xoay tay nắm, hắn phát hiện cửa bị khóa. Hắn thử đập vào chỗ khóa cửa, nhưng hành động này chẳng có mấy có tác dụng. Rõ ràng hắn dùng sức không đủ, đoán chừng phải lại cố sức thử thêm vài lần mới có tác dụng.

Giây tiếp theo, menu của trò chơi bỗng hiện ra trước mắt, một khu vực bị che phủ trên menu được mở khóa. Nơi này hiện lên một con số, chỉ có điều lúc này là 0.[Đây là giá trị kỹ xảo của bạn, có thể nhìn thấy nó bằng số liệu cụ thể. Giá trị kỹ xảo có thể sử dụng như tiền tệ và được tích lũy dựa theo hành động của nhân vật. Để thực hiện hành động nâng cao tiến độ của trò chơi sẽ được thưởng giá trị kỹ xảo. Giá trị kỹ xảo hiện tại: 0.]

“Cho nhắc nhở về giá trị kỹ xảo ngay lúc này, có phải ám chỉ có thể lựa chọn đường tắt nào đó hay không...” Bấy giờ, Phong Bất Giác lại nhìn thử giá trị sợ hãi của mình trên menu.

Vẫn là 0%, hoàn toàn không nhúc nhích.

Phong Bất Giác thở dài một hơi, rồi quay đầu nhìn về phía cánh cửa đang bị húc. Chỉ thấy thanh sắt đã hơi biến dạng, có lẽ sẽ không chống đỡ được bao lâu nữa. Áp lực do việc quái vật có thể xông vào giết người bất cứ lúc nào vào lúc này khiến ngay cả người ngoài cuộc cũng không thể bình tĩnh đến mức lạnh lùng như hắn.

Hắn lại xem xét căn phòng một cách tỉ mỉ thêm lần nữa.

Trong căn phòng hầu như trống không này quả nhiên có gợi ý. Ở một góc tường trên cao có một góc giấy dán tường bị tróc, nếu nhìn lướt qua hẳn sẽ không thể thấy rõ, còn nếu quan sát kỹ sẽ không thể bỏ sót chi tiết này.

Phong Bất Giác nhón chân, rồi thò tay vừa đủ để nắm được góc giấy dán tường. Sau đó, hắn xé nó ra thì thấy trên mặt gỗ phía sau có một ký hiệu được vẽ bằng máu. Hình dạng của ký hiệu là một vòng tròn nối với một hình giống như chữ “Bạc”(卜), có vẻ đây là hình dạng của chìa khóa.

Lúc này, một tiếng gầm kèm theo tiếng gỗ bị phá vỡ vang lên sau lưng hắn. Phong Bất Giác quay đầu lại, liền nhận ra một móng vuốt của xác chết đầm máu đang huơ loạn xạ sau khi nó đánh xuyên qua cánh cửa để tạo một lỗ thủng to bằng miệng bát.

Chẳng biết với trí tuệ của nó, liệu có biết mở then cửa hay không?

Tình huống này xảy ra nhằm báo hiệu xác sống đã sắp xông vào. Cho dù giải câu đố hay đập cửa gì cũng được, tóm lại thời gian đã không còn nhiều.

Phong Bất Giác vội vàng dùng khuỷu tay thúc vào miếng gỗ có vẽ ký hiệu, cảm giác đau đớn như thật lập tức truyền đến. Có điều khối gỗ nọ khá giòn, bị khuỷu tay thúc một cái liền vỡ ra. Mặc dù hắn cho rằng sẽ có rất nhiều côn trùng ủa ra ngoài nhưng kết quả lại không thấy gì ngoài một đám bụi. Phía sau miếng gỗ đó là một không gian nhỏ hẹp, ở giữa chính là một chiếc chìa khóa.

Khi Phong Bất Giác cầm chìa khóa lên, menu của trò chơi lại hiện ra, một mảng đen đã được mở: [Bạn tìm được một vật phẩm. Vì túi đồ và thanh trang bị đều chưa được mở nên bạn chỉ có thể cầm trong tay hoặc vứt đi.]

Sau đó, hắn nhìn thấy thuộc tính của vật phẩm trên khu vực vừa được mở ra của menu:

[Tên: Chìa khóa gỉ sét]

[Loại: Vật phẩm tiêu hao.]

[Phẩm chất: Bình thường.]

[Công năng: Mở khóa cửa.]

[Có thể mang ra khỏi kịch bản hay không: Không.]

[Ghi chú: Ta nghĩ là người biết nên dùng như thế nào.]

Phong Bất Giác cảm thấy dòng ghi chú vật phẩm đầy ác ý, nhưng hắn cũng không rảnh để nghĩ ngợi thêm. Sau khi nhìn lướt qua thuộc tính, hắn liền đóng menu lại rồi chạy đến cánh cửa bị khóa. Mở cửa xong, chìa khóa liền biến mất.

Cùng lúc đó, âm thanh đã lâu không nghe thấy của hệ thống lại vang lên: [Bạn nhận được 30 điểm giá trị kỹ xảo. Nhắc nhở chỉ xuất hiện một lần, sau này bạn có thể tự xem sự thay đổi của điểm kỹ xảo trên menu của trò chơi.]

Phong Bất Giác không rảnh xem xét những thứ tạm thời chưa dùng được. Hắn tiếp tục đi tới. Phía sau cánh cửa là những bậc thang bằng đá dẫn lên trên, hai bên đều là tường đá, phía trên không hề có trần nhà nên có thể nhìn thấy bầu trời đêm. Ánh trăng rọi lên những bậc thang khiến nơi đây sáng trắng như tuyết.

Tiếc rằng hắn không thể thoát ra từ phía trên bởi tường đá rất cao, bề mặt lại nhẵn bóng. Hai bên vách cách nhau hơn hai mét, rõ ràng phòng ngừa hắn leo lên.

Trong khi bước lên từng bậc thang được một đoạn, Phong Bất Giác dành chút thời gian để xem lại giá trị thể năng của mình, bây giờ phát hiện chỉ số đã giảm xuống còn 24/100.

Hắn bèn tính nhẩm trong đầu, sau khi rời khỏi thang máy mình chạy vài trăm mét, sau đó đập cửa, phá tường và bây giờ là leo dốc. Những hành động này vậy mà tiêu hao đến ba phần tư giá trị thể năng, tốc độ tiêu hao như vậy nhanh hơn nhiều so với tính toán của hắn. Thêm việc giá trị sinh tồn cũng biến thành 98%, xem ra hệ thống đã quyết định hành động dùng khuỷu tay thúc vào tường gây tổn thương.

Sau khi Phong Bất Giác mở khóa khoảng năm giây, xác chết đầm máu ở phía sau cũng đã phá cửa để đuổi theo hắn. Bây giờ, nó bắt đầu cười gằn liên tục. Tiếng cười như văng vẳng bên tai, vô cùng rợn người. Tuy vậy, Phong Bất Giác hoàn toàn vô cảm trước hành vi quấy rầy ở mức độ này.

Phía cuối cầu thang là một vách núi, trên vách núi cắm một thanh kiếm lớn. Dưới ánh trăng, lưỡi kiếm phản chiếu ánh sáng âm u, lạnh lẽo. Khi ánh mắt của Phong Bất Giác tiếp xúc với thanh kiếm, dường như xác chết đầm máu phát hiện ra gì đó nên điên cuồng tăng tốc. Cự ly mấy chục mét ban đầu lập tức bị rút ngắn.

Phong Bất Giác bỏ chạy tóe khói, bởi hắn không muốn bị làm thịt trong thời khắc sắp hoàn thành trò chơi.

Vừa loạng choạng lao đến bên cạnh thanh kiếm, hắn lập tức dùng hai tay cầm lấy nó, rồi nhấc lên. Nào ngờ món vũ khí rất nhẹ, hóa ra nó không hề nặng như vẻ bề ngoài.

Quay người lại, xác chết đầm máu đã đến gần. Tiếng rú thê lương đâm thẳng vào màng nhĩ hắn, đôi móng vuốt đầy máu vồ tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh.

Phong Bất Giác vừa vung kiếm, liền chém ngay tức khắc. Do hắn hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi nên rất tinh táo trong tình huống này, phản ứng và động tác cũng không hề bị ảnh hưởng chút nào. Vừa nghiêng nửa thân trên để tránh móng vuốt của xác chết đầm máu, hắn vừa vung kiếm quét ngang.

Phong Bất Giác bỗng kinh ngạc khi phát hiện thanh kiếm chém vào thân xác chết đầm máu thật dễ dàng như cắt đậu hũ.

Sau khi cơ bắp và xương trước ngực quái vật bị chém đứt, máu tươi phun ra ngoài ào ào và dính đầy mặt Phong Bất Giác. Mùi tanh và vị mặn thấm vào trong mũi và miệng của hắn, còn có cả cảm giác nhóp nhép và âm ẩm. Về mặt này, có thể nói dù trò chơi làm giả nhưng cảm giác buồn nôn lại y như thật.

Xác chết đầm máu rú lên đau đớn vì bị thanh kiếm gây thương tích. Bắt đầu từ ngực, cơ thể nó bắt đầu biến thành nước mủ và thịt vụn một cách nhanh chóng, rồi chảy đầy mặt đất như bị hòa tan.

Bây giờ, Phong Bất Giác mới có cơ hội để nhìn thuộc tính của thanh kiếm trong tay.

[Tên: Xác chết đầm máu phải chết.]

[Loại: Vũ khí.]

[Chất lượng: Tinh xảo.]

[Sức tấn công: Khá mạnh.]

[Thuộc tính: Không.]

[Đặc hiệu: Tấn công xác chết đầm máu sẽ khiến nó tan ra.]

[Có thể mang ra khỏi kịch bản hay không: Không.]

[Ghi chú: Thanh kiếm này là tác phẩm trong thời kỳ đầu của Auer – Tất Cả Phải Chết, thợ thủ công huyền thoại thuộc tộc Dwarf. Sau đó, một thương nhân tộc Goblin dùng vài bình nước giải khát tên là ‘Rượu Xái’ để đổi lấy thanh kiếm này từ Auer. Nửa tháng sau, Auer chế tạo món vũ khí ‘Goblin phải chết’.]

Phong Bất Giác vừa xem thuộc tính của món vũ khí này được mấy giây, âm thanh của hệ thống vang lên: [Bạn đã hoàn thành giáo trình hướng dẫn người mới. Tự động truyền tổng sau 60 giây.]

Lúc này, menu của trò chơi lại được mở ra thêm một khu vực. Nơi đó hiện đang đếm ngược từ giây 60, ngoài ra còn có một lựa chọn là “Lập tức truyền tổng”. Phong Bất Giác lựa chọn “Lập tức truyền tổng”, thế là thân thể hắn liền biến thành một luồng ánh sáng trắng và rời khỏi kịch bản.

Nếu xét theo góc nhìn của bản thân, hắn chỉ thấy trước mắt hiện lên một tia sáng và rồi hắn trở về thang máy lúc nãy.

Thanh kiếm trong tay đã không còn, máu tươi thấm trên người cũng đã biến mất. Mọi thứ trong thang máy vẫn như lúc mới bước vào trò chơi. Ánh đèn rất sáng, tất nhiên trong gương chỉ có một mình hắn. Chuyện đã trải qua suốt mười mấy phút vừa rồi như một cơn ác mộng ngắn ngủi mà không hề có thật.

[Đã hoàn thành kịch bản, đang kết toán phần thưởng.]

[Nhận được kinh nghiệm: 70. Tiền trò chơi: 700.]

[Nhận được vật phẩm/trang bị: Không.]

[Hoàn thành/nhận nhiệm vụ: 0/0.]

[Hoàn thành nhiệm vụ ẩn/đặc biệt: Không. Phá vỡ thế giới quan: Không.]

[Giá trị kinh hải tăng vọt: 0 lần. Giá trị kinh hải cao nhất: 0%. Giá trị kinh hải trung bình: 0%.]

[Cấp độ sợ hãi của bạn: Toàn thân là gan. Bạn nhận được thêm một phần thưởng, xin chờ trong giây lát.]

[Nhận được giá trị kỹ xảo: 30.]

[Giá trị kỹ xảo tăng thêm kinh nghiệm: 30. Tiền trò chơi: 300.]

[Phần thưởng hoàn thành kịch bản: Túi tân thủ x 1]

[Kết toán đã xong, mời tiếp tục.]

Khi những thông tin này hiện lên trên màn hình, hệ thống lại nhắc nhở: [Bạn đã tăng lên cấp 2, giới hạn của giá trị thể năng được tăng thêm. Bây giờ là 200/200.]

Đồng thời, Phong Bất Giác nhìn thấy “Thanh sở trường” trên menu đã được mở ra, tổng cộng có sáu mảng sở trường, nhưng năm mục trong số đó đều bị bóng đen che phủ, bên cạnh hiện lên cấp bậc: N/A. Chỉ có mục “Thông dụng” phát sáng và hiển thị cấp bậc của kỹ năng là F.

Mảng sở trường là hạng mục quan trọng nhất của người chơi trong Thiên Đường Kinh Khủng. Phong Bất Giác đã từng đọc hướng dẫn của trò chơi nên nhớ rất rõ. N/A có nghĩa là: không, hoàn toàn mù tịt hay không thể sử dụng kỹ năng. Còn F là cực kỳ kém, gần như bằng không. Khi đạt đến cấp này, người chơi có thể sử dụng kỹ năng nhưng tỷ lệ thành công chỉ có 20%.

Ngay lúc phần thưởng hiện lên, cửa thang máy lại mở ra. Lần này bên ngoài không phải là hành lang mà là một căn phòng hình vuông với bốn bức tường bằng kim loại có diện tích lớn hơn khoảng 5 lần so với thang máy.

Ánh đèn trên trần nhà chiếu sáng cả căn phòng. Ở giữa là hai cột thủy tinh hình trụ rỗng ruột, lúc này bên trong trống rỗng.

Phong Bất Giác không còn lời nào để nói về giá trị kinh hãi của mình. Sau khi nỗi sợ hãi được “định lượng”, không ngờ hắn lại thấy nó có ba số không. Còn ý nghĩa của cấp độ sợ hãi không hề quan trọng đối với Phong Bất Giác. Theo hướng dẫn của trò chơi, hệ thống sẽ dựa vào giá trị kinh hãi để đưa ra nhận xét sau khi kịch bản kết thúc. Tổng cộng có năm loại, lần lượt là: Toàn thân là gan, dũng cảm hơn người, luống cuống tay chân, kinh hồn bạt vía và hồn lìa khỏi xác.

Tình huống giá trị kinh hãi luôn bằng 0 như Phong Bất Giác chắc chắn là chuyện không thể xảy ra. Bằng không người thiết kế trò chơi hẳn sẽ thêm vào một cấp bậc nữa, đó là "Gan to bằng trời".

Nếu xét về giáo trình hướng dẫn người chơi thì lần này Phong Bất Giác đã đạt được kết quả tốt nhất trên lý thuyết. Vì quá trình chấm điểm không xét đến giá trị sinh tồn và giá trị thể năng nên nếu hoàn thành kịch bản trong tình trạng lành lặn hoặc thoi thóp chút hơi tàn thì phần thưởng cũng không khác gì nhau.

Phần thưởng của Phong Bất Giác đã là tốt nhất. Nhưng hắn không hề tỏ ra vui mừng mà chỉ thờ dài, rồi bước đến trụ thủy tinh bên tay trái. Bấy giờ, những lựa chọn khác lập tức hiện lên.

[Mời lựa chọn loại túi đồ.]

Hình ảnh mô phỏng của hai loại ba lô được chiếu lên. Món đầu tiên thuộc loại đeo sau lưng với dây chéo vai, món còn lại thuộc loại đeo ngang trên hông. Sau vài giây cân nhắc, hắn lựa chọn loại đầu tiên.

Chiếc ba lô do ánh sáng trắng ngưng tụ thành đang lơ lửng bên trong trụ thủy tinh bỗng dần biến thành thực chất. Sau đó, một nửa mặt trụ thủy tinh di chuyển sang ngang để Phong Bất Giác có thể lấy ba lô ra ngoài bằng tay.

Đồng thời, túi đồ và thanh trang bị trên menu của hắn đã được mở ra.

[Túi đồ của bạn thuộc loại không gian trữ vật, với dung lượng hiện tại nhiều nhất có thể chứa 10 món đồ, chỉ cần là đồ vật nhét vừa miệng ba lô đều có thể cất giữ. Với sinh vật sống, chỉ khi nào người chơi không chế được nó thì mới có thể nhét vào ba lô. Nhắc nhở đặc biệt: Người chơi không thể tiến vào túi đồ. Xin đừng làm thử.]

[Bạn có thể dựa vào thanh trang bị để xem xét trang bị trên người, bất cứ món đồ nào mà bạn có thể dùng đều được xem là trang bị. Số lượng và vị trí của trang bị không hạn chế. Ví dụ bạn có thể vừa cầm một thanh đao trên tay trái vừa cầm một cây gậy trên tay phải, đồng thời hai tay đều đeo ống tay. Quần áo của bạn không được xếp vào trang bị và bị khóa chặt với nhân vật, không thể cởi ra hoặc bị phá hỏng. Bạn chỉ có thể thay đổi trang phục tại không gian đăng nhập. Trang phục có thể mua tại nơi giao dịch.]

Tuy nhắc đến “Nơi giao dịch” nhưng thực ra bây giờ vẫn chưa thể mua được những dụng cụ thu phí, thế nên người chơi trong giai đoạn Closed beta chỉ có thể mặc trang phục mặc định.

Bây giờ có rất nhiều công ty sản xuất trò chơi chỉ quan tâm đến cái lợi trước mắt. Trong giai đoạn chơi thử, trò chơi mới phát triển được khoảng 70% nhưng nơi mua bán đã được đưa vào sử dụng. Nào là dụng cụ thu phí, trang phục, da dẻ, máu lớn, mana lớn, vân vân... những thứ này đều được vội vàng đem ra bán. Có vài công ty thất đức còn bảo nhân viên trong công ty rao bán các loại trang bị thượng hạng và thú nuôi hiếm trên những trang web trung gian.

Tuy nhiên, chính sách của công ty Mộng không giống với đa số công ty khác. Trong giai đoạn Closed beta, chính sách kinh doanh của họ hoàn toàn tập trung vào mua bán thiết bị phần cứng. Mức độ hoàn thiện của trò chơi vào lúc bắt đầu Closed beta đã hơn 95%. Trong thời đại do kỹ thuật Photoputer dẫn đầu, hoàn toàn không cần người chơi kiểm tra BUG, vì cứ việc dùng AI tính toán là được. Vì vậy, mục đích chủ yếu của Closed beta là để bán cabin chơi trò chơi thế hệ mới NL2055 chuyên dùng cho trò chơi Thiên Đường Kinh Khủng.

Công ty Mộng cũng nghiêm cấm việc mua bán vật phẩm và tiền tệ trong trò chơi, không những không mở Website buôn bán trên trang chủ mà còn đóng cửa “Nơi giao dịch” trong trò chơi để người chơi không thể đi vào. Hơn nữa còn tắt chức năng trao đổi bằng tiền tệ trong trò chơi khiến việc trao đổi giữa người chơi với nhau trở nên rất phiền phức.

Đây là hành động tự tin đến mức gần như kiêu ngạo. Dường như tầng lớp lãnh đạo của công ty Mộng đều cho rằng chỉ cần trò chơi này chính thức đi vào hoạt động thì chắc chắn sẽ thu được thành công, kiếm tiền là chuyện không cần phải lo lắng. Giai đoạn Closed beta chỉ cần thu hút người chơi và tạo tiếng tăm là được.

[Mời lựa chọn phần thưởng thêm của bạn:

1/ Rút ngẫu nhiên một món trang bị phù hợp với cấp bậc của bạn.

2/ 2000 tiền trong trò chơi.

3/ 80 điểm kinh nghiệm.]

Khi đến gần trụ thủy tinh còn lại, những lựa chọn này liền xuất hiện trước mặt hắn.

Phong Bất Giác thầm nghĩ: “Hôm nay là ngày Closed beta thứ nhất nên tiền tệ trong trò chơi sẽ vô dụng trong thời gian ngắn. Nếu chọn điểm kinh nghiệm...”

Hắn liếc nhìn menu. Lúc này mình mới cấp 2, kinh nghiệm cần để lên cấp là 0/200. Phần thưởng thứ ba chỉ bằng 40% mức kinh nghiệm ở cấp này, bây giờ cấp bậc vẫn còn thấp nên chọn kinh nghiệm không có lợi cho lắm.

Thế là hắn chọn trang bị.

Sau khi chọn, ánh sáng trắng lóe lên bên trong trụ thủy tinh và ngưng tụ thành... một tảng đá.

Phong Bất Giác chợt ngẩn người. Phản ứng đầu tiên trong não hắn là hoài nghi tảng đá này có phải thuộc loại dụng cụ ma pháp hay không. Kết quả là khi hắn cảm nó lên để xem thuộc tính...

[Tên: Tảng đá.]

[Loại: Vũ khí.]

[Phẩm chất: Rác rưởi.]

[Sức tấn công: Yếu ớt.]

[Thuộc tính: Không.]

[Hiệu quả: Không.]

[Ghi chú: Những tảng đá với đủ hình dạng có thể bắt gặp ở bất cứ đâu, đôi lúc chúng được nhặt lên để dùng như vũ khí. Tuy có thể mang tự do ra vào kịch bản nhưng mọi người dùng xong đều vứt đi, hoàn toàn không bỏ vào túi đồ hoặc cầm trên tay.]

Trong căn phòng rộng rãi bỗng vang vọng tiếng kêu gào của Phong Bất Giác: “Lừa đảo aaaaaaa!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Kết nối với hệ thần kinh bị cắt đứt, cabin chơi trò chơi được mở khóa. Bên trong cabin, Phong Bất Giác ngồi dậy rồi thở dốc một hơi.

Lúc này là giữa trưa, bên ngoài tràn ngập ánh mặt trời chói chang.

Phong Bất Giác sống một mình trên tầng mười ba (cũng là tầng cao nhất) của một khu chung cư cho thuê. Cha mẹ hắn biết mình không có cơ hội xuất hiện trong bộ truyện này nên đã lãnh tiền trợ cấp thôi việc của tác giả, rồi cùng nhau rời khỏi trần gian vào mấy năm trước, bỏ lại đứa con trai bơ vơ một mình đảm nhận vai chính của truyện. Hơn nữa còn giúp ta đỡ mất công đặt thêm hai cái tên. Thật đúng là đầu truyện đã quy thiên, giúp người không để lại tên.

(Người xưng "Ta" ở đây là Ba Ngày Ngủ Hai, tác giả bộ truyện này)

Nhìn đồng hồ, Phong Bất Giác phát hiện mình chỉ chơi hết mười lăm phút mà thôi. Khi chơi Thiên Đường Kinh Khủng trong chế độ không ngủ, cảm giác về thời gian trong trò chơi so với hiện thực là 2:1, cũng có nghĩa là vừa rồi hắn cảm thấy như đã ở trong trò chơi nửa tiếng. Còn trong chế độ ngủ, liên kết với hệ thần kinh còn khác xa, tỷ lệ thời gian có thể đạt đến mức 10:1, thật đúng với câu “trong mơ không có thời gian”. Nếu người chơi kiên quyết không thoát trò chơi thì ngủ một giấc có thể chơi trò chơi được tám mươi tiếng. Tất nhiên như vậy đồng nghĩa với việc phải nằm mơ suốt tám tiếng, hôm sau thức dậy chắc chắn sẽ đau đầu. Trong sách hướng dẫn sử dụng cabin chơi trò chơi vốn đã đề nghị người chơi không nên chơi trò chơi trên bốn tiếng trong chế độ ngủ. Phong Bất Giác đã từng đọc và nhớ rõ câu này...

Bây giờ, Phong Bất Giác bước ra khỏi cabin chơi trò chơi. Không phải vì hắn muốn nghỉ ngơi mà là vì hắn và một người bạn đã hẹn nhau cùng chơi trò chơi này.

Hôm nay là ngày Closed beta đầu tiên, máy chủ được mở vào tám giờ sáng. Nhưng sáng nay bạn hắn lại không rảnh nên Phong Bất Giác muốn đợi bạn. Vừa rồi hắn chỉ muốn làm quen với trò chơi chứ không muốn luyện cấp lên quá cao, khiến cốt truyện trong trò chơi của hai người chênh lệch nhau.

Lại nói, chẳng lẽ Phong Bất Giác không làm việc vào ban ngày sao?

Đúng vậy, hần không làm việc gì cả...

Trước đây từng nói hần là một nhà văn trinh thám, chắc hần sẽ có người nghĩ không phải thằng nhóc này thuộc loại tác giả lớn không cần viết lách cũng có thể kiếm cơm đầy chứ?

Tất nhiên không phải...

Tuy Phong Bất Giác có chút tiếng tăm nhưng còn chưa đến mức người người đều biết. Truyện của hần không tệ, mỗi quyển đều có thể xuất bản, nhà xuất bản cũng đồng ý hợp tác với hần. Hần thuộc loại nhà văn không kiếm được nhiều tiền, nhưng chưa đến mức chết đói.

Phong Bất Giác đang viết một truyện trinh thám được in hai trang trên chuyên mục của một tạp chí xuất bản hàng tuần. Hần nộp phải bản nháp một lần vào giữa tháng, bao gồm toàn bộ nội dung được đăng tải trong tháng sau. Nếu chất lượng không ổn thì sẽ bị trả lại, muộn nhất đến cuối tháng phải sửa xong. Tiền nhuận bút được tính theo tháng.

Nếu chỉ dựa vào mỗi phần thu nhập này, hần chỉ có thể sống qua ngày trong thành phố S. Cho nên Phong Bất Giác còn viết một bộ tiểu thuyết trinh thám nhiều tập, thuộc loại sách được in thành quyển. Mỗi khi viết xong một quyển, hần mới có thể kiếm được một ít tiền, xem như có chút lãi.

Vậy tại sao ban ngày ban mặt mà hần lại không làm việc gì?

Việc này cũng dễ giải thích. Dùng cách nói của Phong Bất Giác để miêu tả trạng thái sinh hoạt và viết lách của mình, đó chính là:

“Cảm hứng dạt dào, nộp bài đúng lúc, son hào hải vị. Suy nghĩ cạn kiệt, nửa chữ không ra, một bát nước lã, nấu đôi bát mì.”

Hiển nhiên gần đây hần đang trong trạng thái không viết ra chữ.

Con người hần rất thoải mái, viết không ra thì dù có cố gắng cũng vô ích. Vì vậy hần đành chơi trò chơi... Không những chơi, hần còn tự xem đó là “thu thập tư liệu”.

Thế nên mong đợi Phong Bất Giác nộp bài đúng hạn quả thật là chuyện hoang đường.

Mỗi khi đến giữa tháng, biên tập của tạp chí cười ngửa vác dao xông đến tận cửa từ ngàn dặm. Còn bà mẹ cho thuê phòng thì một tay cầm Phụng Sĩ Lưu Kim Thang, một tay cầm chìa khóa dự phòng đẩy cửa bước vào, vừa vào là chém.

Mỗi khi đến ngày này, Phong Bất Giác đều chuẩn bị bằng cách gác mẩu trên gối, bày binh bố trận, đánh trống gỗ chiêng. Chỉ chờ hai người xông vào thì liền đại chiến ba trăm hiệp, đánh đến thiên hôn địa ám, phong vân biến sắc. Cuối cùng, trên trời hiện ra tám chữ lớn: Cần tiền không có, bản nháp một tờ.

Được rồi, còn chưa đủ đợi đến mức đó. Tóm lại, cuộc sống của hần thoải mái như vậy đây.

Lại nói đến người bạn của Phong Bất Giác. Có câu "ngưu tầm ngưu, mã tầm mã", chẳng lẽ bạn của Phong Bất Giác lại có thể thuộc loại nhà giàu, đẹp trai và cao ráo sao?

Không sai! Chính là dân nhà giàu, đẹp trai và cao ráo...

Người này họ Vương, tên Thán Chi, là bạn thuở nhỏ của Phong Bất Giác. Tiếng địa phương của thành phố S gọi là “huynh đệ nổi khổ”. Từ lúc đi nhà trẻ, hai người đã là bạn học. Đến khi tốt nghiệp cấp ba, Vương Thán Chi thi vào đại học Y, còn Phong Bất Giác trở thành "người rảnh rỗi" của xã hội.

Quan hệ giữa hai người khăng khít đến mức nào? Có thể giải thích bằng hai cách dùng sự thực và giả thiết. Đầu tiên phải nói đến sự thực. Vì sao Vương Thán Chi muốn thi vào đại học Y? Đó là vì từ nhỏ Phong Bất Giác đã lập chí trở thành Sherlock Holmes, mà trợ lý của Holmes chính là một bác sĩ quân đội...

Lại nhắc tới giả thiết. Giả sử Vương Thán Chi là nữ, vậy thì tính chất của quyển tiểu thuyết này phải thay đổi. Vì Vương cô nương có lẽ đã trao thân cho Phong Bất Giác từ lâu lắm rồi.

Xét thấy giả thiết vừa rồi có thể khiến đầu óc của các độc giả suy nghĩ lung tung nên ta phải bổ sung thêm một câu: Yên tâm! Đó chỉ là giả thiết, hai người này đều là đàn ông và đều yêu người khác giới.

Nhà của Vương Thán Chi rất giàu, cụ thể giàu đến mức nào không quan trọng. Chỉ cần biết cả đời hần không cần làm lụng cũng có thể sống rất thoải mái là được.

Vương Thán Chi hơi đẹp trai, cao hơn Phong Bất Giác một chút, vừa đủ một mét tám. Tính cách hần ôn hòa, lương thiện, hơi nhu nhược, không thích khoe khoang và là người khiêm tốn, biết nhường nhịn.

Tóm lại, hần là một người rất khó tìm thấy điểm xấu, hoàn toàn ngược lại với tên quái gở Phong Bất Giác. Có thể nói Vương Thán Chi là thanh niên tốt, người gặp người khen. Còn Phong Bất Giác luôn nhận được những lời nhận xét như: Bất cần đời, hận đời, buồn vui thất thường hay lưu manh giả danh trí thức.

Nhưng chuyện trên đời luôn kỳ diệu, thế mới khiến hai người như vậy có thể trở thành bạn của nhau.

Buổi chiều nhanh chóng trôi qua, Phong Bất Giác lại tốn thêm một giờ để lên trang chủ xem lại tài liệu. Vì đã vào trò chơi và hoàn thành giáo trình hướng dẫn người mới nên rất nhiều chỗ khó hiểu đã trở nên rõ ràng sau khi hắn xem lại.

Khoảng thời gian còn lại, hắn dành cho việc làm mì sợi. Thật ra không phải vì hắn rất thích ăn mì sợi mà là vì hắn đã dùng tiền mua mì ăn liền để mua bột mì.

Phong Bất Giác là một gã lập dị. Hắn tính toán khẩu phần ăn của mình chính xác đến từng bữa cơm, rồi suy ra cần bao nhiêu thức ăn mới không chết đói, thậm chí có cả con số cụ thể. Sau đó, hắn dùng toàn bộ tiền tiết kiệm trong ngân hàng (vốn cũng chẳng được bao nhiêu) để mua cabin chơi trò chơi. Số tiền còn lại thì dùng mua bột mì và nộp tiền điện nước...

Bạn nói hắn tính toán kỹ lưỡng à? Vậy sao hắn lại tiêu một món tiền gần như là tất cả tài sản của mình để chi trả cho một món đồ xa xỉ (Cabin chơi trò chơi loại mới rất đắt). Bạn nói hắn tiêu xài phung phí? Nhưng hắn cũng chưa từng túng quẫn đến mức không còn gì để ăn.

...

Nháy mắt đã đến tối, Phong Bất Giác nuốt một bát mì sợi trộn nước sôi vào trong bụng và xem như đã giải quyết xong bữa tối.

Bấy giờ, Vương Thán Chi gọi điện thoại đến nói rằng hắn đã đăng nhập trò chơi và hoàn thành giáo trình hướng dẫn. Hắn còn nói mình bị dọa đến suýt chết, cả người ướt đầm mồ hôi, thoát trò chơi gọi điện thoại cũng vừa để giúp tâm trạng ổn định lại.

Phong Bất Giác thảm nhủ: Ta thật hâm mộ người. Ta đây đã mấy tháng chưa được nếm thử cảm giác toát mồ hôi lạnh là gì!

Hai người nói chuyện vài câu, rồi thông báo tên nhân vật trong trò chơi cho nhau. Bấy giờ chuẩn bị đăng nhập trò chơi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Phong Bất Giác nằm vào cabin, rồi tiếp tục đăng nhập trò chơi bằng chế độ không ngủ. (Chế độ ngủ và không ngủ đăng nhập vào máy chủ khác nhau, hai máy chủ này không hề liên thông với nhau)

Sau khi đến không gian đăng nhập, hắn lựa chọn trò chơi. Lần này không có bất cứ nhắc nhở nào hiện lên, trên màn hình chỉ xuất hiện menu của trò chơi. Ví dụ như xã giao, tức là danh sách bạn bè và sổ đen, ngoài ra còn có rất nhiều giới thiệu về trò chơi. Nếu người chơi chưa đọc trên trang chủ thì có thể xem tại không gian này. Xét đến tỷ lệ thời gian, đọc ở đây có thể tiết kiệm được một nửa thời gian.

Phong Bất Giác tìm tên trong trò chơi của Vương Thán Chi, rồi thêm vào danh sách bạn bè, sau đó gửi lời mời gia nhập tổ đội cho hắn.

Vương Thán Chi vừa gia nhập tổ đội, một danh sách liền xuất hiện trên màn hình bên cạnh Phong Bất Giác. Trong đó có tên nhân vật và cấp bậc của hai người trong tổ đội.

[Phong Bất Giác, cấp 2.]

[Vương Thán Chi, cấp 1.]

[Mời lựa chọn chế độ trò chơi mà tổ đội muốn tham gia.]

Có ba lựa chọn hiện ra trên màn hình, lần lượt là: Chế độ 'huấn luyện cá nhân', chế độ 'huấn luyện đoàn đội' và chế độ 'sinh tồn cá nhân' (Mức bình thường). Vì hai người đang ở trạng thái tổ đội nên hai mục chế độ cá nhân biến thành biểu tượng màu xám, tức là không thể chọn được.

“Giác ca, chúng ta chỉ có thể tham gia 'Huấn luyện đoàn đội'.” Lúc này, Vương Thán Chi nói chuyện với Phong Bất Giác qua màn hình. Trong không gian đăng nhập của hắn cũng có thể nhìn thấy những thông tin giống hệt với Phong Bất Giác, thế nhưng quyền chọn lựa lại nằm trong tay đội trưởng.

“Ừ... vào rồi tính sau.” Phong Bất Giác trả lời, rồi đưa ra lựa chọn.

[Bạn lựa chọn chế độ 'huấn luyện đoàn đội'. Xin hãy xác nhận.]

[Đã xác nhận... Đang điều chỉnh kết nối thần kinh... Kịch bản đang được tạo...]

[Bắt đầu tài. Vui lòng đợi.]

Thang máy chứa Phong Bất Giác lại bắt đầu chuyển động và vẫn là cảm giác đi xuống.

Cùng lúc đó, một đoạn phụ đề hiện ra trước mặt hắn và kết hợp với tiếng nhắc nhở của hệ thống: [Bạn sắp tiến vào một kịch bản cùng người chơi khác. Trước khi tham gia trò chơi đoàn đội lần đầu tiên, bạn hãy nắm vững những nội dung sau đây.]

[A. Ngoài chế độ đối kháng, toàn bộ hành vi tấn công nhằm vào người chơi khác trong các chế độ còn lại đều bị hệ thống hạn chế. Ý đồ của bạn không thể chuyển thành hành động của nhân vật. Trong kịch bản của tất cả các chế độ (kể cả đối kháng), toàn bộ hành vi tấn công đồng đội đều bị hệ thống hạn chế, ý đồ của bạn không thể chuyển thành hành động của nhân vật.]

[B. Bất cứ từ ngữ nào được hệ thống quyết định là nhạy cảm đều bị xử lý bằng cách xóa bỏ. Ví dụ như tên của người làm chính trị, chửi thề hay sử dụng tên động, thực vật hoặc đồ vật trong ngữ cảnh đặc biệt...]

[C. Hành vi dùng từ ngữ quá rối người chơi khác bằng cách dùng khẩu hình, ra hiệu bằng tay, chữ viết và hình vẽ đều bị hệ thống hạn chế. Ý đồ của người chơi không thể chuyển thành hành động của nhân vật.]

[D. Bất kể giới tính nào, toàn bộ hành vi bị hệ thống cho là mang tính quấy rối tình dục, bao gồm những hành vi với mục đích này hay định dùng cách như đã liệt kê trong điều B và C để thực hiện ý định đều sẽ bị hệ thống hạn chế. Ý đồ của người chơi không thể chuyển thành hành động của nhân vật. Nếu lặp đi lặp lại nhiều lần thì người chơi sẽ bị cắt đứt kết nối bằng hình thức cưỡng chế. Số chứng minh nhân dân của người vi phạm sẽ được ghi vào sổ đen của hệ thống vĩnh viễn và trở thành đối tượng ưu tiên được giám sát cao.]

[E. Bất cứ hành vi nào bị hệ thống quyết định là hành vi kỳ thị đều sẽ được xử lý theo điều khoản D. Người chơi vi phạm điều D và E nhiều lần sẽ bị xóa tài khoản mãi mãi và khóa sổ chứng minh nhân dân, đồng thời không thể sử dụng sản phẩm của công ty. Nếu tình tiết nghiêm trọng, hành vi trong trò chơi được hệ thống ghi chép sẽ được giao cho ngành công an xử lý. Để xem chi tiết, xin hãy tham khảo pháp luật về an ninh mạng và những điều khoản liên quan.]

Đến đây cần phải giải thích một chút. Phong Bất Giác sống vào năm 2055 trong một vũ trụ song song nào đó. Trong thế giới của hắn, tội quấy rối tình dục và loại phân biệt (người khuyết tật, chủng tộc và dị tật bẩm sinh) bị xử lý rất nghiêm. Tuy còn chưa đến mức từ hình nhưng sổ chứng minh nhân dân của người phạm tội nghiêm trọng sẽ bị đưa vào sổ đen của các ngành và tổ chức, trước đó còn bị xử lý thích đáng.

Trước đây Phong Bất Giác đã tiếp xúc với nhiều trò chơi và cũng từng chơi loại trò chơi dùng nón kết nối thần kinh. Về cơ bản, trò chơi nào cũng có những điều khoản tương tự. Theo công nghệ Photoputer không ngừng phát triển, càng ngày càng ít người chơi có thể dùng mảnh khóc để phạm luật, thậm chí có thể nói những hành vi đó đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

[Tài xong, bây giờ bạn đang bắt đầu chế độ huấn luyện nhiều người.]

[Trong chế độ này, hệ thống không cung cấp giải thích về kịch bản, thể giới quan hay nhiệm vụ.]

[Hoàn thành chế độ này chỉ nhận được điểm kinh nghiệm, không có điểm kỹ xảo và tiền trong trò chơi.]

[Trong chế độ này không có phần thưởng hoàn thành và phần thưởng thêm vào dựa theo đánh giá từ giá trị kinh hải.]

[Trò chơi bắt đầu.]

Sau khi nhắc nhở xong, cửa thang máy mở ra. Gần như cùng lúc đó, bên tai lại vang lên tiếng những tiếng sấm động ghê rợn. Lần này là tiếng rít chói tai của đàn ông: [Chào mừng đến với Kinh Hải Thiên Đường.]

Nói xong, hắn còn cất một tràng cười hải hùng đủ khiến người nghe hoảng sợ.

Cảnh tượng bên ngoài thang máy lại là một hành lang, nhưng hành lang lần này có vẻ rất rộng rãi. Trên mặt đất tại đây được lát gạch men, vách tường hai bên đều quét vôi trắng, ngoài ra còn có ba cánh cửa đang đóng. Thiết bị chiếu sáng trên trần nhà vẫn hoạt động bình thường, ánh sáng rất đầy đủ. Với không khí ngập tràn mùi thuốc khử trùng kết hợp với cách bày trí, nơi đây thoát nhìn giống một bệnh viện.

Phong Bất Giác lập tức bước ra khỏi thang máy, cánh cửa thang máy sau lưng lập tức đóng lại. Kế đó, hình ảnh thang máy dần trở nên méo mó rồi biến mất, cuối cùng chỉ còn lại vách tường. Quay đầu nhìn lại, hắn thấy sau lưng còn có một cánh cửa thang máy khác giống hệt với cửa thang máy mà hắn vừa bước ra.

Phong Bất Giác bước đến trước cánh cửa đó rồi ghé mắt vào nhìn thử, bất chợt nghe thấy một tiếng hét: “Á...”

“Ngươi bị bệnh à?” Phong Bất Giác hỏi.

Vương Thán Chi thở dốc một hơi: “Ta vừa quyết tâm đi ra ngoài thì ngươi bỗng ló đầu ra, làm ta sợ đến chết khiếp.”

“Ta có thể hỏi chút không. Bây giờ ngươi bị ta dọa chết khiếp, vậy giá trị kinh hải là bao nhiêu?” Phong Bất Giác thật sự rất tò mò.

Nghe vậy, Vương Thán Chi bèn nhìn menu. Trong mắt của Phong Bất Giác, hành động này chỉ giống như Vương Thán Chi vừa di chuyển ánh mắt đến một nơi nào đó, vài giây sau đã trở lại bình thường.

“Bây giờ ta đã bình tĩnh, giá trị kinh hải chỉ dao động ở mức 3%.” Vương Thán Chi trả lời: “Nhưng ta cũng không biết vừa rồi giá trị kinh hải tăng lên đến bao nhiêu nữa.”

“Ừ, đó là vì mức độ sợ hãi tăng lên rồi lại hạ xuống trong nháy mắt phải không?” Phong Bất Giác lẩm bẩm: “Đúng rồi, thanh năng lượng của giá trị kinh hải có màu gì?”

“Ồ... màu đỏ nhạt.”

“Ồ, thì ra là vậy.”

“Giác ca, bệnh của ngươi... chẳng lẽ trước giờ giá trị kinh hải vẫn luôn ở mức 0% sao?”

Tất nhiên Vương Thán Chi biết bệnh của Phong Bất Giác, có điều hắn chỉ là bác sĩ thực tập vừa ra trường nên đành bó tay trước căn bệnh này. Cũng chính vì hắn là bác sĩ nên mới hiểu bệnh của Phong Bất Giác phải trông chờ vào vận may. Nếu may mắn thì có lẽ sẽ sống yên ổn được vài ba năm, còn nếu xui xẻo thì ba phút sau toi đời cũng chẳng phải là chuyện lạ.

“Đúng.” Phong Bất Giác trả lời một cách thần nhiên.

“Vậy ta phải dựa hết vào ngươi rồi đây... Có chuyện gì xảy ra thì ngươi phải bảo vệ ta.” Vương Thán Chi nói.

Phong Bất Giác không trả lời, mà nói: “Trước khi kịch bản bắt đầu chỉ có ba phút để chuẩn bị. Ngươi còn không ra ngoài thì sẽ bị hệ thống đẩy ra khỏi thang máy bằng hình thức cưỡng chế đấy.”

Vương Thán Chi nghe xong liền vội vã bước ra ngoài.

Khi thang máy còn chưa biến mất hoàn toàn, Phong Bất Giác bỗng lấy một tảng đá ra khỏi túi đồ, rồi đưa nó cho Vương Thán Chi: “Cầm lấy rồi dẫn đường đi.”

Vương Thán Chi nhận tảng đá. Khi xem xong thuộc tính, khóe miệng hắn co giật: “Giác ca... Cho dù ngươi từng nhặt nó lên để dùng trong giáo trình huấn luyện thì cũng không cần tiếc đến nỗi không nỡ vứt đi và đem về không gian đăng nhập đấy chứ...”

“Ngươi ghen tị với ta.” Phong Bất Giác trả lời mà không hề biết xấu hổ.

Vương Thán Chi không nói thêm, chỉ tiện tay ném tảng đá xuống đất, rồi rút một con dao gọt trái cây dài khoảng năm tấc ra khỏi túi đồ của mình: “Thứ này có thuộc tính tốt hơn.”

“Vi sao ngươi có trang bị vậy!” Phong Bất Giác hét lên. Trong điện thoại, Vương Thán Chi từng nói rằng sau khi hoàn thành giáo trình hướng dẫn, hắn được đánh giá là "kinh hồn bạt vía". Trong khi hướng dẫn trên trang chủ cho biết cấp bậc này không nhận được phần thưởng thêm.

“Ta nhặt được trong kịch bản.” Vương Thán Chi nói.

Phong Bất Giác nói: “Đưa ta xem thử.”

Vương Thán Chi nhún vai, rồi chuyền cây dao cho hắn.

[Tên: Dao gọt trái cây.]

[Loại: Vũ khí.]

[Chất liệu: Rách nát.]

[Sức tấn công: Khá yếu.]

[Thuộc tính: Không.]

[Đặc hiệu: Không.]

[Có thể mang ra khỏi kịch bản: Có thể.]

[Ghi chú: Ít nhất thì món đồ chơi này có lưỡi.]

Phong Bất Giác trả cây dao lại cho Vương Thán Chi, than rằng: “Đúng là do cách ăn ở. Vật có thể nhặt được trong kịch bản của ta đều không thể mang ra ngoài.”

“Vậy tảng đá của ngươi...”

“Rút thăm được sau khi kết toán.” Phong Bất Giác nói: “Sợ rồi phải không?”

“Ừ...”

“Đến đường đi!”

Vương Thán Chi chẳng còn cách nào khác, chỉ đành cầm con dao bước đến phía trước.

Vừa bắt đầu trò chơi, trong lòng hắn hơi sợ hãi. Hắn chỉ là “người bình thường”, mà đã là người bình thường thì cho dù trước mặt mọi người được xưng tụng là to gan đến đâu, khi chơi trò chơi kinh dị này cũng không ai dám chắc mình không sợ hãi. Sợ hãi là phản ứng rất bình thường, huống chi Kinh Hải Thiên Đường là trò chơi liên kết thần kinh nên cảm giác ghê rợn càng thêm chân thật.

Trước mắt hai người hơn hai mươi mét là một ngã rẽ. Trên đoạn đường này có ba cửa phòng đều nằm bên tay phải. Bên tay trái trống trơn, chỉ có bức tường với bề mặt nhẵn bóng. Những thứ thường được bệnh viện dán lên tường như thông tin của bác sĩ, bản đồ của các tầng hay kiến thức về sức khỏe đều chẳng có lấy một tờ.

Hai người vừa đi được năm mét, còn chưa đến cánh cửa thứ nhất, bỗng nghe thấy một tràng cười kỳ quái như của một bé gái phát ra. Kế đến, trên vách tường trắng tinh bên trái hai người bỗng xuất hiện lên vô số dấu chân bằng máu tươi, gần như in đầy lên vách tường và kéo dài đến cuối hành lang.

Trong lúc này, hai người lại nhìn thấy một bóng đen lướt qua ở phía xa, sau đó khuất sau ngã rẽ. Phong Bất Giác nằm vào cabin, rồi tiếp tục đăng nhập trò chơi bằng chế độ không ngủ. (Chế độ ngủ và không ngủ đăng nhập vào máy chủ khác nhau, hai máy chủ này không hề liên thông với nhau)

Sau khi đến không gian đăng nhập, hắn lựa chọn trò chơi. Lần này không có bất cứ nhắc nhở nào hiện lên, trên màn hình chỉ xuất hiện menu của trò chơi. Ví dụ như xã giao, tức là danh sách bạn bè và sổ đen, ngoài ra còn có rất nhiều giới thiệu về trò chơi. Nếu người chơi chưa đọc trên trang chủ thì có thể xem tại không gian này. Xét đến tỷ lệ thời gian, đọc ở đây có thể tiết kiệm được một nửa thời gian.

Phong Bất Giác tìm tên trong trò chơi của Vương Thán Chi, rồi thêm vào danh sách bạn bè, sau đó gửi lời mời gia nhập tổ đội cho hắn.

Vương Thán Chi vừa gia nhập tổ đội, một danh sách liền xuất hiện trên màn hình bên cạnh Phong Bất Giác. Trong đó có tên nhân vật và cấp bậc của hai người trong tổ đội.

[Phong Bất Giác, cấp 2.]

[Vương Thán Chi, cấp 1.]

[Mời lựa chọn chế độ trò chơi mà tổ đội muốn tham gia.]

Có ba lựa chọn hiện ra trên màn hình, lần lượt là: Chế độ 'huấn luyện cá nhân', chế độ 'huấn luyện đoàn đội' và chế độ 'sinh tồn cá nhân' (Mức bình thường). Vì hai người đang ở trạng thái tổ đội nên hai mục chế độ cá nhân biến thành biểu tượng màu xám, tức là không thể chọn được.

“Giác ca, chúng ta chỉ có thể tham gia 'Huấn luyện đoàn đội'.” Lúc này, Vương Thán Chi nói chuyện với Phong Bất Giác qua màn hình. Trong không gian đăng nhập của hắn cũng có thể nhìn thấy những thông tin giống hệt với Phong Bất Giác, thế nhưng quyền chọn lựa lại nằm trong tay đội trưởng.

“Ừ... vào rồi tính sau.” Phong Bất Giác trả lời, rồi đưa ra lựa chọn.

[Bạn lựa chọn chế độ 'huấn luyện đoàn đội'.] Xin hãy xác nhận.”

[Đã xác nhận... Đang điều chỉnh kết nối thần kinh... Kịch bản đang được tạo...]

[Bắt đầu tải. Vui lòng đợi.]

Thang máy chứa Phong Bất Giác lại bắt đầu chuyển động và vẫn là cảm giác đi xuống.

Cùng lúc đó, một đoạn phụ đề hiện ra trước mặt hắn và kết hợp với tiếng nhắc nhở của hệ thống: [Bạn sắp tiến vào một kịch bản cùng người chơi khác. Trước khi tham gia trò chơi đoàn đội lần đầu tiên, bạn hãy nắm vững những nội dung sau đây.]

[A. Ngoài chế độ đối kháng, toàn bộ hành vi tấn công nhằm vào người chơi khác trong các chế độ còn lại đều bị hệ thống hạn chế. Ý đồ của bạn không thể chuyển thành hành động của nhân vật. Trong kịch bản của tất cả các chế độ (kể cả đối kháng), toàn bộ hành vi tấn công đồng đội đều bị hệ thống hạn chế, ý đồ của bạn không thể chuyển thành hành động của nhân vật.]

[B. Bất cứ từ ngữ nào được hệ thống quyết định là nhạy cảm đều bị xử lý bằng cách xóa bỏ. Ví dụ như tên của người làm chính trị, chức vụ hay sử dụng tên động, thực vật hoặc đồ vật trong ngữ cảnh đặc biệt...]

[C. Hành vi dùng từ ngữ quá rối người chơi khác bằng cách dùng khẩu hình, ra hiệu bằng tay, chữ viết và hình vẽ đều bị hệ thống hạn chế. Ý đồ của người chơi không thể chuyển thành hành động của nhân vật.]

[D. Bất kể giới tính nào, toàn bộ hành vi bị hệ thống cho là mang tính quá rối tình dục, bao gồm những hành vi với mục đích này hay định dùng cách như đã liệt kê trong điều B và C để thực hiện ý định đều sẽ bị hệ thống hạn chế. Ý đồ của người chơi không thể chuyển thành hành động của nhân vật. Nếu lặp đi lặp lại nhiều lần thì người chơi sẽ bị cắt đứt kết nối bằng hình thức cưỡng chế. Số chứng minh nhân dân của người vi phạm sẽ được ghi vào sổ đen

của hệ thống vĩnh viễn và trở thành đối tượng ưu tiên được giám sát cao.]

[E. Bất cứ hành vi nào bị hệ thống quyết định là hành vi kỳ thị đều sẽ được xử lý theo điều khoản D. Người chơi vi phạm điều D và E nhiều lần sẽ bị xóa tài khoản mãi mãi và khóa sổ chứng minh nhân dân, đồng thời không thể sử dụng sản phẩm của công ty. Nếu tình tiết nghiêm trọng, hành vi trong trò chơi được hệ thống ghi chép sẽ được giao cho ngành công an xử lý. Để xem chi tiết, xin hãy tham khảo pháp luật về an ninh mạng và những điều khoản liên quan.]

Đến đây cần phải giải thích một chút. Phong Bất Giác sống vào năm 2055 trong một vũ trụ song song nào đó. Trong thế giới của hắn, tội quấy rối tình dục và loại phân biệt (người khuyết tật, chủng tộc và dị tật bẩm sinh) bị xử lý rất nghiêm. Tuy còn chưa đến mức tử hình nhưng sổ chứng minh nhân dân của người phạm tội nghiêm trọng sẽ bị đưa vào sổ đen của các ngành và tổ chức, trước đó còn bị xử lý thích đáng.

Trước đây Phong Bất Giác đã tiếp xúc với nhiều trò chơi và cũng từng chơi loại trò chơi dùng nón kết nối thần kinh. Về cơ bản, trò chơi nào cũng có những điều khoản tương tự. Theo công nghệ Photoputer không ngừng phát triển, càng ngày càng ít người chơi có thể dùng mảnh khố để phạm luật, thậm chí có thể nói những hành vi đó đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

[Tải xong, bây giờ bạn đang bắt đầu chế độ huấn luyện nhiều người.]

[Trong chế độ này, hệ thống không cung cấp giải thích về kịch bản, thế giới quan hay nhiệm vụ.]

[Hoàn thành chế độ này chỉ nhận được điểm kinh nghiệm, không có điểm kỹ xảo và tiền trong trò chơi.]

[Trong chế độ này không có phần thưởng hoàn thành và phần thưởng thêm vào dựa theo đánh giá từ giá trị kinh hải.]

[Trò chơi bắt đầu.]

Sau khi nhắc nhở xong, cửa thang máy mở ra. Gần như cùng lúc đó, bên tai lại vang lên tiếng những tiếng sấm động ghê rợn. Lần này là tiếng rít chói tai của đàn ông: [Chào mừng đến với Kinh Hải Thiên Đường.]

Nói xong, hắn còn cất một tràng cười hải hùng đủ khiến người nghe hoảng sợ.

Cảnh tượng bên ngoài thang máy lại là một hành lang, nhưng hành lang lần này có vẻ rất rộng rãi. Trên mặt đất tại đây được lát gạch men, vách tường hai bên đều quét vôi trắng, ngoài ra còn có ba cánh cửa đang đóng. Thiết bị chiếu sáng trên trần nhà vẫn hoạt động bình thường, ánh sáng rất đầy đủ. Với không khí ngập tràn mùi thuốc khử trùng kết hợp với cách bày trí, nơi đây thoát nhìn giống một bệnh viện.

Phong Bất Giác lập tức bước ra khỏi thang máy, cánh cửa thang máy sau lưng lập tức đóng lại. Kế đó, hình ảnh thang máy dần trở nên méo mó rồi biến mất, cuối cùng chỉ còn lại vách tường. Quay đầu nhìn lại, hắn thấy sau lưng còn có một cánh cửa thang máy khác giống hệt với cửa thang máy mà hắn vừa bước ra.

Phong Bất Giác bước đến trước cánh cửa đó rồi ghé mắt vào nhìn thử, bất chợt nghe thấy một tiếng hét: “Á...”

“Người bị bệnh à?” Phong Bất Giác hỏi.

Vương Thán Chi thờ dốc một hơi: “Ta vừa quyết tâm đi ra ngoài thì người bỗng ló đầu ra, làm ta sợ đến chết khiếp.”

“Ta có thể hỏi chút không. Bây giờ người bị ta dọa chết khiếp, vậy giá trị kinh hải là bao nhiêu?” Phong Bất Giác thật sự rất tò mò.

Nghe vậy, Vương Thán Chi bèn nhìn menu. Trong mắt của Phong Bất Giác, hành động này chỉ giống như Vương Thán Chi vừa di chuyển ánh mắt đến một nơi nào đó, vài giây sau đã trở lại bình thường.

“Bây giờ ta đã bình tĩnh, giá trị kinh hải chỉ dao động ở mức 3%.” Vương Thán Chi trả lời: “Nhưng ta cũng không biết vừa rồi giá trị kinh hải tăng lên đến bao nhiêu nữa.”

“Ừ, đó là vì mức độ sợ hãi tăng lên rồi lại hạ xuống trong nháy mắt phải không?” Phong Bất Giác lẩm bẩm: “Đúng rồi, thanh năng lượng của giá trị kinh hải có màu gì?”

“Ồ... màu đỏ nhạt.”

“Ồ, thì ra là vậy.”

“Giác ca, bệnh của người... chẳng lẽ trước giờ giá trị kinh hải vẫn luôn ở mức 0% sao?”

Tất nhiên Vương Thán Chi biết bệnh của Phong Bất Giác, có điều hắn chỉ là bác sĩ thực tập vừa ra trường nên đành bó tay trước căn bệnh này. Cũng chính vì hắn là bác sĩ nên mới hiểu bệnh của Phong Bất Giác phải trông chờ vào vận may. Nếu may mắn thì có lẽ sẽ sống yên ổn được vài ba năm, còn nếu xui xẻo thì ba phút sau toi đời cũng chẳng phải là chuyện lạ.

“Đúng.” Phong Bất Giác trả lời một cách thần nhiên.

“Vậy ta phải dựa hết vào người rồi đây... Có chuyện gì xảy ra thì người phải bảo vệ ta.” Vương Thán Chi nói.

Phong Bất Giác không trả lời, mà nói: “Trước khi kịch bản bắt đầu chỉ có ba phút để chuẩn bị. Ngươi còn không ra ngoài thì sẽ bị hệ thống đẩy ra khỏi thang máy bằng hình thức cưỡng chế đấy.”

Vương Thán Chi nghe xong liền vội vã bước ra ngoài.

Khi thang máy còn chưa biến mất hoàn toàn, Phong Bất Giác bỗng lấy một tảng đá ra khỏi túi đồ, rồi đưa nó cho Vương Thán Chi: “Cầm lấy rồi dẫn đường đi.”

Vương Thán Chi nhận tảng đá. Khi xem xong thuộc tính, khóe miệng hắn co giật: “Giác ca... Cho dù ngươi từng nhặt nó lên để dùng trong giáo trình huấn luyện thì cũng không cần tiếc đến nỗi không nỡ vứt đi và đem về không gian đăng nhập đấy chứ...”

“Ngươi ghen tị với ta.” Phong Bất Giác trả lời mà không hề biết xấu hổ.

Vương Thán Chi không nói thêm, chỉ tiện tay ném tảng đá xuống đất, rồi rút một con dao gọt trái cây dài khoảng năm tấc ra khỏi túi đồ của mình: “Thứ này có thuộc tính tốt hơn.”

“Vì sao ngươi có trang bị vậy!” Phong Bất Giác hét lên. Trong điện thoại, Vương Thán Chi từng nói rằng sau khi hoàn thành giáo trình hướng dẫn, hắn được đánh giá là “kinh hồn bạt vía”. Trong khi hướng dẫn trên trang chủ cho biết cấp bậc này không nhận được phần thưởng thêm.

“Ta nhặt được trong kịch bản.” Vương Thán Chi nói.

Phong Bất Giác nói: “Đưa ta xem thử.”

Vương Thán Chi nhún vai, rồi chuyền cây dao cho hắn.

[Tên: Dao gọt trái cây.]

[Loại: Vũ khí.]

[Phẩm chất: Rách nát.]

[Sức tấn công: Khá yếu.]

[Thuộc tính: Không.]

[Đặc hiệu: Không.]

[Có thể mang ra khỏi kịch bản: Có thể.]

[Ghi chú: Ít nhất thì món đồ chơi này có lưỡi.]

Phong Bất Giác trả cây dao lại cho Vương Thán Chi, than rằng: “Đúng là do cách ăn ở. Vật có thể nhặt được trong kịch bản của ta đều không thể mang ra ngoài.”

“Vậy tảng đá của ngươi...”

“Rút thăm được sau khi kết toán.” Phong Bất Giác nói: “Sợ rồi phải không?”

“Ừ...”

“Dẫn đường đi!”

Vương Thán Chi chẳng còn cách nào khác, chỉ đành cầm con dao bước đến phía trước.

Vừa bắt đầu trò chơi, trong lòng hắn hơi sợ hãi. Hắn chỉ là “người bình thường”, mà đã là người bình thường thì cho dù trước mặt mọi người được xưng tụng là to gan đến đâu, khi chơi trò chơi kinh dị này cũng không ai dám chắc mình không sợ hãi. Sợ hãi là phản ứng rất bình thường, huống chi Kinh Hải Thiên Đường là trò chơi liên kết thần kinh nên cảm giác ghê rợn càng thêm chân thật.

Trước mắt hai người hơn hai mươi mét là một ngã rẽ. Trên đoạn đường này có ba cửa phòng đều nằm bên tay phải. Bên tay trái trống trơn, chỉ có bức tường với bề mặt nhẵn bóng. Những thứ thường được bệnh viện dán lên tường như thông tin của bác sĩ, bản đồ của các tầng hay kiến thức về sức khỏe đều chẳng có lấy một tờ.

Hai người vừa đi được năm mét, còn chưa đến cánh cửa thứ nhất, bỗng nghe thấy một tràng cười kỳ quái như của một bé gái phát ra. Kế đến, trên vách tường trắng tinh bên trái hai người bỗng xuất hiện lên vô số dấu chân bằng máu tươi, gần như in đầy lên vách tường và kéo dài đến cuối hành lang.

Trong lúc này, hai người lại nhìn thấy một bóng đen lướt qua ở phía xa, sau đó khuất sau ngã rẽ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

“Giác Giác Giác Giác... Giác ca... vừa vừa vừa... rồi rồi...” Vương Thán Chi lấp ba lấp bấp, giá trị kinh hải lại tăng vọt thêm lần nữa. Do cảm giác sợ hãi chồng chất nên cho dù hần đã trấn định lại sau mấy giây nhưng giá trị kinh hải vẫn chưa hạ xuống mức thấp nhất, thay vào đó ngừng vào khoảng 15%.

Khuôn mặt Phong Bất Giác vẫn không mang một chút cảm xúc. Hần vẫn nói bằng giọng bình tĩnh: “Theo ta suy đoán, bây giờ chúng ta có hai lựa chọn.”

“Cái cái... cái gì?” Lúc này, Vương Thán Chi có thể nói hai chữ thành bốn chữ.

“Thứ nhất, ngươi cầm dao xông lên. Sau khi đến ngã rẽ, gặp phải thứ gì đều chém loạn xạ cho ta.” Phong Bất Giác trả lời: “Ta ở phía sau yểm hộ cho ngươi.”

“Ta chọn cách thứ hai.” Vương Thán Chi bồng trả lời rất lưu loát, thậm chí không cần biết phương án thứ hai là gì.

“Thực ra ta cũng nghiêng về lựa chọn thứ hai hơn.” Vừa nói, Phong Bất Giác vừa vượt qua mặt Vương Thán Chi, rồi đứng trước cánh cửa bên phía tay phải và vịn tay nắm cửa.

Mọi người đều biết trong trò chơi kinh dị, cánh cửa chính là điểm mấu chốt để dọa người. Không ai biết được sau khi mở cửa, thứ gì sẽ đập vào mắt mình là gì. Huống chi còn có những thứ kinh điển kiểu “vừa mở cửa là giết”. Có thể nói trong khoảnh khắc mở cửa, nguy hiểm phải đối mặt tương đương với việc đuổi theo thứ vừa khuất sau ngã rẽ.

Gặp tình huống này, đa số người bình thường đều sẽ thò tay mở cửa một cách cẩn thận, thân người cúi thấp và cố gắng tránh xa cánh cửa một chút, ngoài ra còn chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Trong khi động tác của Phong Bất Giác lại như đang tiện tay mở cửa nhà vệ sinh. Chỉ thấy hần nhanh chân bước đến và khom lưng về phía trước để mở cửa, rồi bước vào.

Trong phòng không hề có đèn, ánh sáng từ hành lang xuyên qua cánh cửa chiếu vào phòng. Cảnh tượng bên trong vô cùng ghê rợn.

Đây là một phòng bệnh rộng khoảng mười mét vuông, chiếc tủ trong góc phòng và thùng rác đều đổ xuống mặt đất. Trên mặt đất vương vãi đủ thứ, thoát nhìn thì đa số đều là rác. Chẳng hạn như băng bông, giấy vệ sinh, chậu hoa vỡ, một ít bông gòn sát trùng đã dơ và lọ thuốc thủy tinh vỡ... Khăn trải giường bệnh bị xé rách, mùi máu ngập tràn khắp căn phòng, hầu như những nơi được chiếu sáng đều bê bết máu.

“Người chơi sẽ không còn nhìn thấy chế độ huấn luyện khi đạt đến cấp 5. Hiện nhiên chế độ này được thiết kế để người mới có thể lên cấp 5 một cách dễ dàng.”

Phong Bất Giác vừa nói, vừa bước đến trước tủ, rồi lật nó lại để xem bên trong còn sót lại thứ gì.

“Sau khi kết thúc giáo trình hướng dẫn người mới, chắc hẳn những "cao thủ" chỉ chơi chế độ huấn luyện một lần, hoặc dứt khoát không chơi mà bắt đầu chế độ sinh tồn cá nhân. Vì loại người chơi này chắc chắn đã đọc hướng dẫn của trò chơi nên biết rằng lợi ích khi chơi chế độ chỉ thường kinh nghiệm phải kém xa chế độ sống sót.”

Phong Bất Giác tìm thấy một ống tiêm còn chưa xé bao bên trong tủ. Sau khi nhìn thuộc tính, hần bèn bỏ thẳng vào trong túi đồ: “Coi bộ phần thưởng của chế độ huấn luyện còn kém hơn cả giáo trình hướng dẫn người mới. Ta nghĩ độ khó phải tương tự như giáo trình hướng dẫn, chỉ cần người chơi không bị dọa đến mức đứt kết nối thì cho dù không giải câu đố cũng có thể hoàn thành.”

Không ngờ hần đang cúi người xuống, rồi kê mũi để ngửi thử bình thuốc vỡ có mùi gì.

“Thực ra bây giờ chúng ta có thể không cần vào từng phòng để kiểm tra mà cứ đuổi theo bóng đen để tiếp tục trò chơi. Nhiều nhất là hai mươi phút, trải qua vài lần chiến đấu và rất có thể sẽ hao tổn giá trị sinh tồn thì sẽ giải quyết xong kịch bản này.”

“Vậy sao ngươi còn đi vào?” Vương Thán Chi nói.

“Ta đã nói có hai lựa chọn. Ngươi không cần nghe mà đã chọn cách hai.” Phong Bất Giác mở những tờ giấy trên mặt đất, rồi đem chúng đến nơi có ánh sáng để xem: “Cách hai chính là giải câu đố.”

“Này... chẳng phải ngươi vừa nói...”

“Ta nói không cần giải câu đố cũng có thể hoàn thành chứ có nói không giải câu đố đâu.” Phong Bất Giác nói thẳng: “Chỉ là dù giải xong câu đố, chúng ta cũng không nhận được giá trị kỹ xảo.”

Hắn tiếp tục xem xét những mảnh giấy, vẻ mặt vẫn không thay đổi chút nào.

“Nhưng ít nhất giải câu đố cũng có một lợi ích, đó là có thể giảm độ khó. Nói đơn giản là... dùng trí tuệ để giảm bớt một phần thể lực cần tiêu hao để hoàn thành kịch bản.” Vừa nói, hắn vừa cầm một tờ giấy lên, rồi đưa cho Vương Thán Chi và nói: “Ngươi xem thử đây là thứ gì.”

“Đây là...” Vương Thán Chi nhận tờ giấy. Sau khi xem vài giây, hắn bèn nói: “Bệnh án sao?”

[Tên: Bệnh án của một người không rõ thân phận.]

[Loại: Liên quan đến cốt truyện.]

[Phẩm chất: Bình thường.]

[Công dụng: Chưa biết.]

[Có thể mang ra khỏi kịch bản: Không.]

[Ghi chú: Nhiều nội dung trên trang giấy này bị máu tươi che khuất.]

“Đó là nghề của ngươi.” Phong Bất Giác giờ xấp giấy còn lại trên tay mình lên: “Ta sẽ xem đồng này.”

Vương Thán Chi chỉ nhìn lướt qua đã cảm thấy da đầu tê rần, bởi tờ trên cùng trong xấp giấy trên tay Phong Bất Giác còn vẽ một mặt người rất kỳ dị.

Hai người đến một nơi được ánh đèn chiếu sáng trên hành lang và đọc khoảng ba bốn phút.

Vương Thán Chi xem rất tỉ mỉ. Vì bệnh án có nhiều chỗ bị máu che khuất nên hắn chỉ đành vừa xem vừa đoán. Phong Bất Giác thì giống như cười ngửa xem hoa, nhìn lướt qua từng tờ một thật nhanh chóng. Hắn là một kẻ nghiện đọc nên xem thứ gì cũng rất nhanh, đã vậy trí nhớ, khả năng đọc hiểu và suy đoán của hắn đều rất hiệu quả. Hướng chỉ nội dung trên giấy không dọa được Phong Bất Giác, thậm chí chúng còn chẳng khác gì hình ảnh đính kèm trong tạp chí trong mắt hắn.

“Ngươi xem xong chưa?” Phong Bất Giác là người đặt câu hỏi trước.

Ánh mắt của Vương Thán Chi vẫn đặt trên bệnh án. Hắn nghĩ ngợi một lúc, rồi trả lời: “Nam, mười ba tuổi... vẫn còn là một đứa trẻ.”

Phong Bất Giác vuốt cằm: “Ồ... đội viên Đội Thiếu Niên Tiền Phong.”

Thật không thể hiểu nổi tư duy của hắn được vận hành như thế nào.

“Ồ... Nó bị bệnh máu trắng và đã nằm viện khá lâu. Tuy nhiên...” Vương Thán Chi buông bệnh án: “Theo bệnh án, nó không sống được bao lâu nữa...”

Hắn ngẩng đầu. Ánh mắt lại di chuyển đến cuối hành lang: “Bây giờ đã biến thành quỷ rồi thì phải...”

Phong Bất Giác nói: “Chưa chắc, nơi đây còn ba cánh cửa. Chúng ta chỉ biết phòng thứ nhất có lẽ là phòng bệnh của bé trai trong bệnh án này nhưng không thể xác định cái bóng nhìn thấy vừa rồi có phải là nó hay không.”

Hắn đưa xấp giấy trên tay cho Vương Thán Chi: “Ngươi không cần xem kỹ, cứ nhìn thuộc tính thôi.”

Ngừng lại một giây, hắn tiếp tục bổ sung: “Trên xấp giấy này vẽ sáu gương mặt khác nhau, mỗi góc giấy đều có một con số.”

[Tên: Phác họa chân dung x 6.]

[Loại: Liên quan đến cốt truyện.]

[Phẩm chất: Bình thường.]

[Công dụng: Chưa biết.]

[Có thể mang ra khỏi kịch bản: Không.]

[Ghi chú: Những bức họa này rõ ràng do tay một người vẽ ra. Đồ vật này có thể xếp chồng hoặc tách ra, khi xếp chồng được xem như một món đồ.]

“Càng ngày ta càng cảm thấy mơ hồ.” Vương Thán Chi nói.

Phong Bất Giác gật đầu: "Bình thường thôi, đó là vì mình mới để giải câu đố vẫn chưa đủ."

Vừa nói, hắn vừa bước sang căn phòng thứ hai: "Ngoài ra, ta còn có một giả thiết. Giả thiết này cũng chính là nguyên nhân khiến ta muốn hoàn thành kịch bản sau khi giải câu đố."

Hắn nói ngay lúc đẩy cánh cửa của căn phòng thứ hai: "Ta tin rằng có thể tìm được ít nhất một món trang bị thực sự trong ba phòng bệnh này."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Cảnh tượng trong căn phòng thứ hai còn kỳ lạ hơn căn phòng thứ nhất. Từ bức tường bốn phía đến trần và sàn nhà đều có hình vẽ mặt người. Mặc dù căn phòng trống trơn nhưng hình vẽ lại chỉ chít trên tường, giữa phòng chỉ có một chiếc kết sắt trơ trọi.

"Có vẻ câu đố này khá rõ ràng rồi." Phong Bất Giác bước thẳng đến kết sắt, rồi ngồi xổm xuống để xem xét cẩn thận hơn.

"Đây chỉ là chế độ huấn luyện, đã vậy lại còn xét đến yếu tố 'người chơi không thể bình tĩnh suy nghĩ vì đang ở trong trạng thái kinh hãi'." Câu nói của hắn như có ý chê độ khó quá thấp...

Vương Thán Chi theo phía sau. Giờ đây, hắn chỉ cảm thấy những khuôn mặt trên tường đều sống động như thật, thậm chí không thể tìm thấy hai khuôn mặt giống nhau. Điều này khiến căn phòng như thể có trên trăm đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào hắn. Bấy nhiêu thôi đủ khiến con người ta phải sồn gai ốc.

"Giác ca, chúng ta đem chiếc tủ ra ngoài rồi nghiên cứu sau được không?" Vương Thán Chi nói.

"Vài ba phút là xong ấy mà." Phong Bất Giác nhanh chóng đứng dậy, đặt tờ phác họa chân dung ra trước mặt mình, sau đó bắt đầu quan sát những khuôn mặt trên tường.

"Khi đến gần kết sắt, hệ thống nhắc nhở ta nhập mật mã gồm sáu chữ số để mở nó ra." Ánh mắt hắn nhanh chóng ngừng lại: "Ồ, ở đằng kia."

Hắn bước đến bức tường, rồi nghiêng đầu sang trái: "Căn phòng này vẽ rất nhiều mặt người nhằm gây rối loạn thị giác của người chơi."

Hắn chỉ vào vách tường: "Người hãy nhìn sáu khuôn mặt liên tiếp xếp thành một đường chéo đi. Những khuôn mặt này giống hệt các bức phác họa chân dung."

Hắn lần lượt so sánh từ trái sang phải và từ trên xuống dưới với từng khuôn mặt đáng sợ đến mức không thể nhìn thẳng. Dựa theo thứ tự của sáu khuôn mặt trên tường, hắn lần lượt ghi con số được viết dưới góc gáy: "4, 1, 6, 3, 5, 2."

Phong Bất Giác trở lại bên cạnh kết sắt và bắt đầu nhập mật khẩu.

"Nếu lục lọi căn phòng thứ nhất bằng cách mở cửa và nhìn sơ mà không xem xét cẩn thận thì sẽ không phát hiện được manh mối từ những bức tranh. Đến khi mở cửa căn phòng thứ hai tất nhiên chẳng thể tìm được mật mã mở kết sắt."

Hắn quay đầu nhìn sáu khuôn mặt trên tường: "Thực ra câu trả lời đã được bày ra tại những nơi được ánh sáng chiếu rõ nhất sau khi mở cửa. Nhưng nếu không có những tấm phác thảo thì dù có biết mật khẩu nằm trong căn phòng này cũng không thể tìm được."

Bấy giờ, kết sắt đã mở ra. Bên trong có hai món đồ: Một chìa khóa và một tấm thẻ.

"Tính sai rồi." Phong Bất Giác xem xong thuộc tính của hai món đồ, bèn nói.

"Sao thế?" Có lẽ Vương Thán Chi bị ảnh hưởng bởi sự ung dung của Phong Bất Giác nên giờ đã bình tĩnh hơn nhiều, nhờ thế giá trị kinh hãi hạ xuống mức 3%.

"Chìa khóa sẽ được dùng đến nhanh thôi. Còn thứ này..." Phong Bất Giác đưa tấm thẻ cho Vương Thán Chi.

[Tên: Bạo Tạc Thần Quyền.]

[Thuộc tính của thẻ kỹ năng: Kỹ năng chủ động, sau khi sử dụng hai lần sẽ biến mất.]

[Loại kỹ năng: Chiến đấu.]

[Hiệu quả: Sau khi đánh trúng mục tiêu sẽ phát nổ, tạo ra sát thương thuộc tính hỏa.]

[Tiêu hao: 50 điểm giá trị thể năng.]

[Điều kiện học tập: Tinh thông chiến đấu cấp F.]

[Ghi chú: BOOM!]

“Ta vốn tưởng phần thưởng sẽ là trang bị, nào ngờ kết quả lại là kỹ năng.” Phong Bất Giác nói.

“Đầu tiên không nhắc đến vấn đề trang bị hay kỹ năng, sao ngươi biết sẽ có phần thưởng?” Vương Thán Chi hỏi.

“Không phải đã rất rõ ràng rồi sao? Tuy chế độ này không còn phần thưởng gì ngoài điểm kinh nghiệm nhưng để bảo đảm tính công bằng của trò chơi, kịch bản vẫn cho người chơi hai cách để hoàn thành.” Phong Bất Giác giải thích: “Bây giờ chúng ta đang đi theo con đường giải câu đố chứ không phải dùng bạo lực để liều chết.”

Cầm chìa khóa trong tay, hắn dẫn Vương Thán Chi rời khỏi căn phòng thứ hai.

“Người chơi không đi theo con đường giải đố thì chỉ cần khắc phục được nỗi sợ hãi để bình tĩnh đối phó kẻ địch. Hễ chiến đấu có hiệu quả thì có thể nâng cao cấp bậc sở trường. Khi cấp bậc của nhân vật và kỹ năng chiến đấu được nâng cao, họ có thể nhận được giá trị kỹ xảo trong quá trình chiến đấu.

Còn cách chơi của chúng ta lại chú trọng đến tiến độ tổng thể của trò chơi chứ không phải chỉ đơn thuần nâng cao hiệu quả chiến đấu. Dựa vào cách giải câu đố, chúng ta có thể giảm độ khó, giảm thiểu chiến đấu và nắm vững được nhiều chi tiết của kịch bản hơn. Những người chơi theo cách này sẽ bị tụt hậu về mặt cấp bậc sở trường, thế nên hệ thống sẽ bồi thường về mặt khác. Hắn giá trị kỹ xảo phải nhiều hơn bình thường.”

Nghe đến đây, Vương Thán Chi hiểu ra nên nói tiếp lời của hắn: “Chế độ huấn luyện không thể kiếm được giá trị kỹ xảo... Vì vậy, nếu người chơi lựa chọn giải đố thì sẽ được đền bù bằng vật phẩm.”

“Chính xác.” Phong Bất Giác thử mở cánh cửa phòng thứ ba. Kết quả đúng như hắn dự đoán, cánh cửa bị khóa. Thế là hắn lập tức sử dụng chìa khóa trong tay để mở cửa, quả nhiên vừa khít.

Sau khi cửa mở, chìa khóa liền biến mất.

Căn phòng thứ ba rất sạch sẽ. Ở đây có một chiếc bàn làm việc được đặt sát tường, trên bàn là một quyển sổ ghi chép.

“Đúng rồi, đẳng cấp sở trường của ngươi đã mở được mấy ô?” Phong Bất Giác vừa cầm quyển sổ lên vừa hỏi.

“Chiến đấu và Thông dụng của ta đều cấp F, còn ngươi thì sao?”

“Ta chỉ mở Thông dụng.” Phong Bất Giác bắt đầu lật quyển sổ: “Sở trường Chiến đấu của ngươi được mở trong tình huống nào?”

“Trong giáo trình hướng dẫn, ta bị một thứ giống khi tấn công. Sau khi giết chết nó, hệ thống liên thông báo ta có sở trường Chiến đấu cấp F.” Vương Thán Chi nhớ lại: “Nhưng sở trường Thông dụng chỉ xuất hiện khi kết thúc kịch bản.”

“Thì ra là vậy. Chúng ta cần phải tìm cơ hội mở hết sáu mục sở trường rồi bàn tiếp.” Phong Bất Giác vừa suy nghĩ, vừa nói.

Rồi hắn lại quay đầu hỏi Vương Thán Chi: “Khi lấy được kỹ năng, thanh kỹ năng trong menu của ngươi cũng xuất hiện phải không? Ngươi đã phù hợp điều kiện, vậy cứ cầm lấy thẻ kỹ năng vừa rồi đi. Nói không chừng lát nữa sẽ có tác dụng.”

Vừa rồi là lần đầu tiên Phong Bất Giác nhận được thẻ kỹ năng. Lúc quan sát thuộc tính, hệ thống nhắc nhở thanh kỹ năng của hắn đã mở.

Thanh kỹ năng của người chơi trong Thiên Đường Kinh Khủng có tổng cộng mười hai ô và chỉ có thể điều chỉnh kỹ năng trước khi bước vào kịch bản. Tức là cho dù về sau nhân vật có bao nhiêu loại kỹ năng, khi bước vào kịch bản chỉ được trang bị nhiều nhất là mười hai kỹ năng. Đã vậy thẻ kỹ năng đã từng được trang bị thì cho dù chưa từng sử dụng cũng được khóa chặt với nhân vật, không thể trao đổi. Nếu tìm được một thẻ kỹ năng và muốn bán đi, người chơi chỉ có thể đặt trong túi đồ, không được trang bị vào thanh kỹ năng. Một khi trang bị, tám thẻ sẽ biến mất, còn kỹ năng biến thành dữ liệu trên menu của người chơi.

Còn có một quy định khác, đó là khi thẻ kỹ năng vẫn còn là vật phẩm thì chỉ có thể mang ra khỏi kịch bản chứ không thể mang vào. Điều này để phòng ngừa có người đã trang bị đủ mười hai kỹ năng nhưng trong túi đồ còn mang thêm một đồng thẻ kỹ năng dự phòng vào kịch bản.

Chỉ có một tình huống ngoại lệ. Nếu người chơi nhận được thẻ kỹ năng mới bên trong kịch bản thì có thể học tại đó, còn nếu thanh kỹ năng của người đó đã đầy thì có thể dùng kỹ năng mới thay thế một kỹ năng đã trang bị và phải quay trở về không gian đăng nhập mới có thể trang bị lại kỹ năng vừa bị thay thế.

“Xuất hiện thì đã xuất hiện rồi, nhưng sao kỹ năng này lại dùng hai lần là biến mất?” Vương Thán Chi không hiểu.

Người hỏi vấn đề này chắc chắn chưa xem hướng dẫn trò chơi.

Phong Bất Giác vừa say sưa lật xem quyền sở trên tay, vừa trả lời: “Thuộc tính của kỹ năng là quan trọng nhất... Kỹ năng được chia làm chủ động và bị động. Chủ động gồm ba loại ‘Nắm giữ mãi mãi’, ‘Hạn chế thời gian sở hữu’ và ‘Tiêu hao theo số lần sử dụng’. Bị động chỉ có hai loại: ‘Nắm giữ mãi mãi’ và ‘Hạn chế thời gian sở hữu.’”

Hắn nghĩ ngợi vài giây, rồi nói tiếp: “Tầm thẻ của ngươi thuộc loại ‘Tiêu hao theo số lần sử dụng’. Sau khi dùng hai lần, kỹ năng sẽ biến mất.”

“Có cảm giác như vừa bị chơi một ván...” Tuy Vương Thán Chi nói vậy nhưng vẫn trang bị kỹ năng theo lời của Phong Bất Giác.

“Không, điều này rất hợp lý.” Phong Bất Giác nói: “Với giá trị thể năng của ngươi bây giờ, khi ở trạng thái đầy chỉ có thể đánh liên tục hai đám. Trong tình huống có cơ hội dùng đến, kịch bản này sẽ không để ngươi dùng đến lần thứ ba, thậm chí một đám cũng không cần.”

Hắn ngập ngừng một lát: “Còn nếu là loại mãi mãi hoặc loại giới hạn thời gian, e rằng điều kiện sử dụng và mức tiêu hao sẽ không thấp như vậy. Có lẽ ngươi sẽ phải cân cấp bậc sở trường Chiến đấu cao hơn và tiêu hao nhiều giá trị thể năng hơn. Bằng không thứ ‘Kỹ năng’ này sẽ hạ giá mất. Giả sử như có một người chơi cấp 50 mang sở trường Xạ Kích tùy tiện trang bị một bộ quyền pháp mãi mãi. Nếu kỹ năng đó chỉ cần chiến đấu cấp F là dùng được, lại chỉ tiêu hao 50 điểm giá trị thể năng thì chẳng phải hắn muốn dùng một trăm lần liên tục cũng được sao?”

Nghe xong, Vương Thán Chi cảm thấy có lý: “Ừ, vậy mới đúng. Nếu bây giờ đưa cho ta một kỹ năng cần sở trường Chiến đấu cấp F mới có thể học nhưng tiêu hao 101 thể năng, như thế vấn đề thuộc về bộ phận thiết kế trò chơi.”

“Ồ, ta còn phải nhắc nhở ngươi: Xác suất thành công khi sử dụng kỹ năng chủ động thuộc hệ này chỉ là 20% đối với sở trường cấp F. Thế nên nhân vật cấp thấp nhất được kỹ năng, có thể sử dụng hay không còn phải xem cách ăn ở.” Phong Bất Giác nói.

“Như vậy còn không phải là lừa gạt nhau sao?”

“Vậy ta mới mong tìm được trang bị. Lúc ta theo dõi trên trang chủ, Closed beta mới bắt đầu vào buổi sáng thì buổi chiều đã xuất hiện chỉ dẫn. Từng có vài gã lên đến cấp 10 nói trên diễn đàn rằng khi nhân vật còn ở cấp thấp thì trang bị mới là thứ tốt nhất, trang bị cấp ‘Tinh xảo’ trở lên cực kỳ hiếm.”

Phong Bất Giác phân tâm làm hai việc nên tán gẫu được một lúc cũng đã sắp xem xong quyền sở ghi chép: “Có lẽ vì trò chơi này dễ vượt qua cấp 10. Nếu người chơi có trang bị tốt sẽ không chế được tình hình và không cần giải đó cũng có thể dùng cách bạo lực để hoàn thành kịch bản. Vì vậy, trò chơi gần như không thường loại trang bị mạnh cho cấp thấp.”

Hắn đóng quyền sở lại: “Khi vượt qua cấp 10, trang bị tinh xảo cấp thấp trở thành thứ ăn thì vô vị mà bỏ thì tiếc. Bây giờ nơi giao dịch còn chưa mở, bỏ chúng trong túi đồ chỉ tổ chiếm chỗ.”

Đang nói, Phong Bất Giác bỗng giật mình: “Ái chà, ta tính sai rồi...”

“Sao vậy?” Vương Thán Chi cảm thấy căng thẳng. Vừa giờ con dao gọt hoa quả lên, hắn vừa quay đầu nhìn hành lang bên ngoài căn phòng, nhưng không thấy gì ngoài những vết chân băng máu trên tường.

“Lại nói tiếp. Sau này gặp tình huống đại loại như mở rương, ngươi nên đi mở thì hơn. Ta chỉ cần nói mật mã hoặc cách mở là được rồi.” Phong Bất Giác nói.

“Cắt, ta còn tưởng ngươi định nói gì.” Vương Thán Chi nói tiếp: “Cách ăn ở gì đó là phù du, là xác suất mà thôi. Chẳng lẽ là ngươi thì chắc chắn sẽ mở ra rác rưởi sao?”

“Ta thật sự muốn ra ngoài hành lang nhặt tảng đá ném vỡ đầu ngươi.”

“Được rồi, là ta sai.”

Phong Bất Giác bỏ quyền sở vào túi đồ, rồi nói: “Đi thôi. Trong lúc đi, ta sẽ kể cốt truyện của kịch bản cho ngươi...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

"Ngày 10 tháng 1, nếu không phải tận mắt chứng kiến, tôi hoàn toàn không thể tin nổi chuyện đùa trẻ này làm. Chiếc thìa cứ như thể lơ lửng trên không, đã vậy còn bị nó bẻ cong theo ý mình..."

Ngày 13 tháng 1, nó nói có người đang theo dõi nó... rất nhiều, rất nhiều người. Nó cảm thấy rất sợ hãi...

Ngày 16 tháng 1, dường như nó không còn sợ hãi nữa, lúc mỉm cười, lúc lại trở nên lặng thầm...

Ngày 17 tháng 1, toàn bộ kết quả kiểm tra đều bình thường. Không ai trong sáu người chúng tôi có thể giải thích chuyện đã xảy ra trên người đứa trẻ này...

Ngày 19 tháng 1, nó bắt đầu vẽ. Cho dù cha mẹ đứa trẻ từng nói nó chưa từng tỏ ra có năng khiếu hội họa trước đây, thế nhưng nó lại có thể vẽ những bức phác họa giống như thật...

Ngày 22 tháng 1, nó không ngừng đòi giấy và bút chì, rồi không ăn không ngủ để vẽ. Nó chỉ vẽ chân dung, đã vậy khuôn mặt trong tranh từ bình thường dần biến thành kỳ quái, đáng sợ...

Ngày 25 tháng 1, trên tường xuất hiện khuôn mặt con người được vẽ bằng máu. Chúng tôi tìm thấy xác của một con chim sẻ trong giường bệnh của nó. Nhưng tay nó rất sạch sẽ, điều này khiến tôi bắt đầu lo lắng và nhớ đến chiếc thìa...

Ngày 26 tháng 1, toàn bộ cửa sổ trên hành lang đều biến mất, chỉ còn lại bức tường kín đến mức gió thổi không lọt. Đêm trước, camera an ninh chỉ quay được một bóng người lơ mơ. Tôi cũng không biết nên mời ai giúp đỡ nữa. Cảnh sát sao? Bọn họ sẽ cho rằng tôi bị điên và nhốt tôi lại...

Ngày 30 tháng 1, Richard đã mất tích. Năm người còn lại rất lo lắng, trên tường lại xuất hiện thêm rất nhiều gương mặt được vẽ bằng máu. Lần này, chúng tôi không tìm được... tôi không biết... xác của Richard chẳng?

Ngày 31 tháng 1, tôi phải rời khỏi nơi này! Tôi phải xin nghỉ phép! Cho đến khi đứa trẻ này qua đời vì bệnh... không... tôi nên từ chức thì tốt hơn!

Ngày 1 tháng 2, tôi nghĩ mình không thể thoát nổi. Tôi không thể tìm thấy đường rời khỏi tòa nhà này... Nếu có ai đọc quyển sổ ghi chép này, xin hãy nhớ lấy lời của tôi. Nó sợ (chỗ này bị máu che khuất)! Nếu có cơ hội thì phải giết chết nó! Đừng do dự! Nếu không người chết sẽ là bạn!"

...

Phong Bất Giác và Vương Thán Chi cùng quẹo vào ngã rẽ. Hành lang phía trước rất thông thoáng nhưng lần này không có cánh cửa nào, hai bên đều là vách tường trắng như tuyết. Đi thêm mấy mươi mét, lại xuất hiện một ngã tư.

Hai người đi tới một cách cẩn thận. Sau khi nghiền ngẫm lại nội dung trong sách, Phong Bất Giác kể lại câu chuyện thêm một lần nữa. Hắn cố gắng kể sao cho bớt ghê rợn nhưng vẫn khiến gương mặt của anh bạn Tiểu Thán tái mét, toàn thân nổi đầy da gà.

"Thứ chúng ta phải đối mặt không phải là hồn ma, mà là một đứa trẻ bị ô nhiễm tâm thần sau khi bệnh nặng nên có được siêu năng lực." Phong Bất Giác tổng kết: "Ít nhất kịch bản này được thiết kế như vậy."

"Biết những điều này liệu có giúp ích gì không?" Giọng điệu của Vương Thán Chi chứng tỏ hắn vẫn đang chịu áp lực rất lớn.

"Đầu tiên, về mặt tâm lý, nếu biết đối phương là người thì ta nghĩ mức độ sợ hãi của người sẽ bớt đi vài phần." Phong Bất Giác trả lời: "Thứ hai, ý nghĩa thực tế nằm ở việc chúng ta biết nó có thân thể thật nên có thể làm thịt nó."

"Này, người nghĩ người viết bản ghi chép này và những người bị hại khác trong kịch bản... chưa từng thử sao?" Vương Thán Chi hoảng hốt: "Bọn họ không phải chỉ có hai người đẩy chứ?"

"Họ có biết Bạo Tạc Thần Quyền không?" Phong Bất Giác hỏi.

"Giác ca, ta vẫn thắc mắc... Nếu chúng ta không tìm thấy kỹ năng này, hoặc sở trường Chiến đấu của chúng ta đều chưa mở, lại giả dụ như không giải câu đố, thế thì tình hình sẽ thế nào?"

"Vậy chúng ta sẽ phải đối mặt với một lựa chọn sau khi gặp nó." Phong Bất Giác tự hỏi: "Rốt cuộc liều mạng với nó hay bỏ chạy?"

Hắn suy nghĩ vài giây, rồi nói tiếp: "Nếu chưa giải đố thì chúng ta phải dựa vào tình huống cụ thể sau khi gặp nó. Ví dụ như mất bao nhiêu máu mà quyết định. Khi bị nỗi sợ hãi hoặc cái chết uy hiếp, độ khó trở nên cao hơn. Có điều khi hiểu rõ kịch bản, chúng ta không cần tiếp xúc cũng biết phải bỏ chạy khi gặp nó, bởi liều mạng bằng năng lực chiến đấu của chúng ta thì sẽ chết chắc. Vì vậy ta nghĩ... trong các cách hoàn thành kịch bản này chắc hẳn có một cách chạy trốn."

"Thế bây giờ mức độ nguy hiểm của chúng ta chẳng phải giống như không giải đố sao?" Vương Thán Chi nói.

"Không phải, khác nhau chứ. Ít nhất trong căn phòng thứ hai, người nhận được một kỹ năng."

Phong Bất Giác nói: "Trong căn phòng thứ ba, chúng ta còn biết được điểm yếu của nó. Vậy lúc này cho dù lựa chọn giết chết hay bỏ chạy để hoàn thành kịch bản, tỷ lệ thành công vẫn được nâng lên khá nhiều."

"Trước tiên không nhắc đến kỹ năng 20% thành công của ta, không phải người nói hàng chữ liên quan đến điểm yếu của nó bị máu che mất sao?"

"Ồ đây, hệ thống đã sắp xếp một chuỗi logic rất đơn giản. Kết hợp với những dòng chữ trên quyển sổ, phân tích một loạt hành vi của đứa trẻ... loại bỏ

những phần râu ria không quan trọng hoặc để làm rối trí người khác, nội dung của quyển sổ đã rõ như hồ sơ quái vật (Lost tapes).” Khi Phong Bất Giác đang nói, hai người lại bước vào một ngã rẽ.

Phía trước xuất hiện một đại sảnh rộng rãi, trần nhà cao hơn ngoài hành lang, thiết bị chiếu sáng vẫn rất tốt nhưng xung quanh vẫn toàn là vách tường như trước.

“Ngày 10 tháng 1, dùng suy nghĩ di chuyển vật. Ngày 16 tháng 1, nhân cách thay đổi. Ngày 19 tháng 1, siêu năng lực bẩm sinh bắt đầu tỉnh giấc. Ngày 25 tháng 1, có thể dùng suy nghĩ ảnh hưởng đến vật sống. Ngày 30 tháng 1, đã có thể đối phó với vật sống loại lớn, tức người. Ngày 1 tháng 2, chém giết còn hơn cả thân ma.” Phong Bất Giác phân tích một cách bình tĩnh đến độ lạnh lùng: “Liên quan đến gợi ý về điểm yếu của hắn nằm ở đoạn ngày 26 tháng 1, cùng với tình hình mà chúng ta bắt gặp.” Hắn ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Nó sợ ánh mặt trời.”

“Nhưng ở đây rất...”

Chữ “sáng” còn chưa ra khỏi miệng Vương Thán Chi, Phong Bất Giác đã cắt lời.

“Là ánh mặt trời chứ không phải ánh đèn.” Phong Bất Giác giải thích: “Khi bước vào căn phòng đầu tiên, khá giống phòng bệnh, ta chợt cảm thấy khác thường. Không đề cập đến mùi máu, riêng phòng bệnh và hành lang không hề có cửa sổ đã không phù hợp với kiến trúc cơ bản nhất. Lúc ấy, ta còn hoài nghi toà nhà này nằm dưới lòng đất. Sau đó, ta phát hiện căn phòng thứ hai và thứ ba cũng không có cửa sổ. Vì sao vậy?”

Phong Bất Giác ngưng lại một lát: “Ta có thể hiểu được cảnh tượng kỳ lạ của những căn phòng này, đầu sao nơi đây theo kịch bản... là một bệnh viện. Có lẽ do xảy ra không gian uốn khúc nên sau khi chúng ta mở cửa có thể nhìn thấy bất cứ cảnh tượng gì. Nhưng sau khi xem xong quyển sổ, ta biết đây là một gợi ý.”

Hắn thò tay chỉ lên ánh sáng trên đầu: “Thực ra những ngọn đèn cũng là gợi ý. Nó sợ ánh mặt trời, vì sao cần ánh đèn? Không gì ngoài hai nguyên nhân. Thứ nhất, nó cần ánh sáng mới có thể hoạt động, trong bóng tối nó chẳng nhìn thấy thứ gì như chúng ta. Thứ hai, nó sợ ánh mặt trời nhưng cũng sợ bóng tối, vì trong bóng tối có một vài thứ nhìn chằm chằm vào nó...”

Bỗng nhiên, tiếng cười giống như của bé gái mà hai người nghe thấy lúc đầu lại vang lên một lần nữa tại nơi cách hai người không xa.

Lúc này, họ đã biết rõ nguồn gốc của tiếng cười là một bé trai, cũng không phải là hồn ma mà chỉ là một đứa bé thích vẽ tranh bằng “máu” mà thôi.

Cho dù suy nghĩ đã thay đổi và chuẩn bị sẵn tâm lý, nhịp tim của Vương Thán Chi vẫn tăng nhanh, hơi thở trở nên nặng nề, lòng bàn tay đang nắm chặt dao gọt trái cây ướt đầm mồ hôi.

Phong Bất Giác nói: “Cắt dao vào đi, không dùng được đâu.”

“Giác Giác Giác ca... người người... người có...”

“Đứng, ta có kế hoạch rồi.” Phong Bất Giác chỉ về phía đại sảnh: “Dùng kỹ năng phá vỡ đoạn chính giữa bức tường kia.”

Câu nói còn chưa dứt, bé trai bỗng xuất hiện với tư cách là BOSS của kịch bản.

Nó đứng ở một nơi cách hai người khoảng ba mét, mặc đồng phục bệnh nhân. Cho dù dưới ánh đèn, thân thể và khuôn mặt của nó vẫn bị bao phủ bởi bóng mờ. Ngay lúc nó xuất hiện, trên tường, trần nhà và mặt đất trong đại sảnh lập tức ngập tràn vô số gương mặt vẽ bằng máu, ngay cả ánh đèn cũng biến thành màu đỏ.

Cảnh tượng này có thể dọa một người đàn ông thét lên, nhưng Phong Bất Giác hoàn toàn không do dự một chút nào. Hắn nhanh chân bỏ nhào đến thẳng bề cao khoảng một mét hai đang đứng trước mặt mình.

“Mau tấn công vách tường!”

Vương Thán Chi bật người rồi chạy về hướng Phong Bất Giác vừa chỉ. Thực ra cú bật người đầu tiên là do hắn bị dọa nhảy dựng. Sau khi chạy vài bước, hắn cảm thấy chân như nhũn ra.

Chạy được nửa đường, hắn quay đầu lại và thấy Phong Bất Giác còn chưa chạm vào người của đứa bé thì đã bị một sức mạnh vô hình đánh văng ngược ra bên ngoài, miệng phun một ngụm máu thật lớn. Quả thật giống như bị một chiếc ô tô đang chạy đâm phải trong lúc lao tới.

Tuy thoát nhìn rất dữ dội nhưng đầu sao cũng chỉ là trò chơi nên người chơi còn chưa đến mức chịu đựng đau đớn y như thật. Trong Thiên Đường Kinh Khủng, cho dù nhân vật bị đánh như thế nào, ngay cả khi bị xe lửa cán, mức đau đớn cao nhất của người chơi chỉ xấp xỉ bị một cây búa dùng để đóng đinh đập lên ngón tay.

Thấy cảnh này xong, Vương Thán Chi càng cố gắng chạy về phía bức tường.

Rõ ràng đứa bé đã phát hiện hắn muốn làm gì, nhưng nó lại không biết dịch chuyển tức thời nên chỉ đành đuổi theo một cách vội vã.

Một đứa trẻ tuyệt đối không thể đạt tốc độ như dịch chuyển tức thời, mà tư thế chạy của nó cũng rất quái đản, thật giống như một con rối được điều khiển bằng cách giật dây.

Một bàn tay chợt tóm chặt cổ chân của đứa bé.

BOSS của chúng ta cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện Phong Bất Giác nhanh chóng bò dậy rồi ngoan cố đuổi theo kéo nó lại. Dù sao Phong Bất Giác cũng có ưu thế về mặt thể hình nên mục tiêu cao một mét hai có chạy nhanh hơn nữa thì hắn vẫn có thể đuổi kịp trong khoảng cách gần.

Cùng lúc đó, Vương Thán Chi thực hiện kỹ năng. Năm tay phải của hắn được bao phủ trong ánh sáng màu cam và đâm lên bức tường.

Tuy tỷ lệ thành công khi thực hiện kỹ năng chỉ có 20% nhưng bức tường là mục tiêu rất khó đánh hụt, đã thế thời vận của hắn không tệ nên đòn tấn công này đã thành công.

Bức tường thật sự xảy ra hiệu ứng như phát nổ, sau đó bị đánh thủng một lỗ với đường kính khoảng một mét. Ánh mắt trời chói chang đến lạ thường từ bên ngoài chiếu thẳng vào trong đại sảnh.

Khoảnh khắc này, toàn bộ gương mặt máu me trong đại sảnh biến mất. Đứa bé lùi lại phía sau với vẻ hoảng sợ. Nó định tránh xa khỏi ánh mắt trời đang chiếu đến.

Chỉ có điều nó không thoát được, bởi Phong Bất Giác đang nắm chặt chân nó...

“Chỉ một đòn lúc này lại khiến ta mất hết 84% giá trị sinh tồn... Bây giờ đến lượt ta rồi đây.” Phong Bất Giác đứng dậy, rồi thuận thế kéo BOSS ngã xuống đất. Bấy giờ, đứa bé hoàn toàn mất đi khả năng chống cự.

Phong Bất Giác dùng bàn tay còn rảnh rang của mình lau vết máu trên khóe miệng, tay còn lại nắm một chân của đứa bé và kéo nó đến gần nguồn sáng: “BOSS này khá mạnh. Cho dù ngươi trực tiếp dùng kỹ năng và đánh trúng BOSS, e rằng cũng chưa chắc giết được nó.”

Lúc này, Vương Thán Chi thở phào một hơi: “Nếu ta không thể phá vỡ được bức tường hoặc bên ngoài còn một hành lang nữa thì phải làm sao?”

“Nếu bên ngoài là bóng đêm thì ngươi cứ việc trốn vào bóng tối, còn nếu bên ngoài là hành lang thì ngươi cứ chui vào đó, rồi chạy trốn. Lỡ không phá được tường, ngươi cứ tìm thêm một con đường khác rồi tự chạy trốn là được.”

Phong Bất Giác vừa đi vừa nói: “Ta khá chắc chắn nên mới bảo ngươi dùng kỹ năng. Loại đại sảnh của bệnh viện như thế này chỉ cần xem cách bày trí tổng thể, vị trí của cửa lớn thì có thể suy đoán. Ngươi xem đi, hai bên chúng ta đều có hành lang. Phía sau ta tuy cũng bị vách tường bao kín nhưng vẫn có thể nhận ra những vị trí thiết kế cửa sổ...”

Trong khi nói chuyện, hắn nhắc BOSS lên rồi phoir ra trước cái lỗ trên tường.

“Giác ca... làm vậy có phải hơi tàn nhẫn không?” Vương Thán Chi nhìn đôi mắt ngập tràn đau đớn và cơ thể cuộn tròn thành một cục của đứa bé.

“Ngươi nói đúng, ta hơi nặng tay rồi.” Phong Bất Giác trả lời nhưng không hề có ý định ngừng lại.

Đây là tác phong làm việc từ nhỏ đến lớn của hắn: Khiêm tốn thừa nhận nhưng không dễ thay đổi.

“Bây giờ ta có thể đặt nó xuống hoặc nó nằm trong bệnh viện, còn chúng ta chui qua cái lỗ này để trốn đi. Chắc hẳn có thể hoàn thành kịch bản.” Phong Bất Giác nói: “Ta nói rồi, đây là một BOSS rất mạnh. Cho dù chúng ta đã tìm hiểu kịch bản đến một mức rất cao nhưng khi đối mặt với nó, muốn chiến thắng vẫn vô cùng khó khăn. Nếu giết nó để hoàn thành kịch bản thì sẽ nhận được nhiều kinh nghiệm hơn chạy trốn.”

“Hả? Từ lúc nào mà ngươi bắt đầu để ý đến điểm kinh nghiệm khi chơi trò chơi vậy?” Vương Thán Chi ngạc nhiên hỏi.

Phong Bất Giác nhếch miệng rồi lại đưa BOSS đến gần ánh sáng mặt trời thêm vài phân: “Bây giờ ta có ít nhất ba lí do để chơi Thiên Đường Kinh Khủng một cách nghiêm túc:

Thứ nhất, lông cừu mọc trên thân cừu, ta muốn dựa vào trò chơi để kiểm lại số tiền đã đầu tư vào cabin chơi trò chơi.

Thứ hai, những kịch bản ngẫu nhiên cũng rất khá. Xem giải thích trên trang chủ thì hệ thống có một kho dữ liệu khổng lồ, kết hợp với vô số mảnh ký ức của người chơi để hình thành kịch bản. Sau này trong chế độ đội ngũ sống sót sẽ có kịch bản được thiết kế khá phức tạp, vì vậy ta có thể thu thập tư liệu trong trò chơi.

Thứ ba, tiếp tục tìm lại cảm giác sợ hãi!”

Nói xong, Phong Bất Giác vỗ tay một cái, sau đó ngoắc ngón tay.

Vương Thán Chi ngẫm hiểu, thế là hắn đưa con dao gọt trái cây đến.

“Vậy phải xem thử... Sau khi giết BOSS này nhận được bao nhiêu điểm kinh nghiệm”

Phong Bất Giác nhận lấy con dao, rồi đâm xuống...

Chương 9

[Kịch bản đã hoàn thành, đang kết toán phần thưởng.]

[Nhận được: Điểm kinh nghiệm: 500, tiền trò chơi: 0.]

[Nhận được vật phẩm/trang bị: Không.]

[Hoàn thành/nhận nhiệm vụ: 0/0.]

[Hoàn thành nhiệm vụ ẩn, đặc biệt: 0. Phá mở thế giới qua: Không.]

[Giá trị sợ hãi tăng vọt: 0 lần, giá trị sợ hãi cao nhất: 0%, giá trị sợ hãi trung bình: 0%]

[Đánh giá mức độ sợ hãi của bạn: Toàn thân là gan, kịch bản này không có phần thưởng thêm.]

[Kết toán đã hoàn thành. Mời tiếp tục.]

Đến đây phải giải thích một vài luật lệ liên quan đến việc kết toán trong chế độ nhiều người.

Trong Thiên Đường Kinh Khủng, số lượng quái vật tự tay giết chết không ảnh hưởng đến điểm kinh nghiệm nhận được. Toàn bộ điểm kinh nghiệm đều được gộp lại sau khi kịch bản kết thúc. Thông thường, chỉ cần không gây cản trở nghiêm trọng hoặc gây hiệu quả ngược đến diễn biến cốt truyện của kịch bản thì điểm kinh nghiệm mà mỗi người sống sót nhận được đều như nhau. Trừ khi biểu hiện của người chơi thật sự phù hợp với câu “đồng đội ngu như heo”, hệ thống mới trừ đi một phần kinh nghiệm của người đó.

Điều này để hạn chế vấn đề “giành quái” và “tung chiêu quá mức”. Có vài người chơi khi chơi trò chơi, vì để đảm bảo đồ vật và điểm kinh nghiệm của quái vật nào đó thuộc về mình nên dùng đòn tấn công dữ dội quá mức cần thiết. Ví dụ như dùng rocket để giết chó, chỉ vì muốn gây sát thương nhiều và nhanh hơn đồng đội của mình. Đây là hành vi cá nhân làm lãng phí tài nguyên của tổ đội.

Tuy nhiên, luật lệ này lại làm nảy sinh một vấn đề khác: Nếu kinh nghiệm đã như nhau, có giết nhiều quái vật cũng chỉ lãng phí máu và thể năng mà thôi, dẫn đến tính tích cực chiến đấu của người chơi bị giảm sút.

Thực ra không phải vậy, bởi người chơi tích cực và giỏi chiến đấu sẽ nhận được phần thưởng là giá trị kỹ xảo. Phần dưới sẽ giải thích về vấn đề này.

Trong Thiên Đường Kinh Khủng, trừ việc giết quái không thưởng kinh nghiệm ra, ngay cả khái niệm “roi đòn” cũng không tồn tại. Ví dụ một xác ướp chết đi, trên người nó chắc chắn không thể rút ra một thanh đao, một tấm khiên, thậm chí là một thứ đồ chơi tương tự như súng ống. Nếu khẳng khái muốn lấy được thứ gì đó trên người nó, hẳn chỉ có băng quần mục nát và thịt thối, có điều người chơi phải tự tay xé. Sau khi xé rách và cầm trên tay, hệ thống sẽ giải thích món đồ đó cho bạn, muốn biết độ lừa đảo cụ thể đến mức nào thì xin hãy tham khảo [Tàng đá].

Tìm trang bị trong trò chơi là một việc rất “thú vị”. Trừ dựa vào giải đồ để đi vào một số khu vực chứa đồ đặc biệt, trong đa số tình huống còn lại, bao gồm rất nhiều vật phẩm nhiệm vụ phụ trong số trang bị, người chơi đều phải tự đi “tìm”. Ví dụ, trong tủ kính một cửa hàng bên đường có một bộ quần áo bó của Người Nhện, có lẽ nó hoàn toàn vô dụng, cũng có thể là trang bị cấp Tinh Xảo đi kèm thuộc tính. Lại ví dụ, khi đi dạo dưới đường cống ngầm nào đó có thể tìm được những vũ khí như song đao, Nga My thích, côn nhị khúc hoặc gậy dài...

Nói tóm lại, muốn tìm được trang bị trong kịch bản thì chỉ cần một trong ba yếu tố là: Trí tuệ, vận may và cố gắng. Hai yếu tố đầu không thể cưỡng cầu, yếu tố thứ ba chính là bỏ thêm thời gian để đi tìm. Tất nhiên, muốn tìm kiếm thì phải có sức chiến đấu. Thường thì kịch bản sẽ không để người chơi có quá nhiều thời gian tự do đi lại khắp nơi, huống chi người chơi còn phải có đủ thể năng để chạy khắp nơi mới được.

Trong giai đoạn Closed beta, vẫn chưa có cách nào thu được trang bị ngoài kịch bản. Đến khi trò chơi chính thức phát hành, nơi giao dịch sẽ được mở, lúc đó có thể dùng tiền trong trò chơi và giá trị kỹ xảo để mua.

Tiền trong trò chơi tất nhiên không cần giải thích. Tác dụng giống như đa số trò chơi khác, có thể dùng để mua những vật phẩm từ cửa hàng trong trò chơi, hoặc đấu giá những món đồ do người chơi khác bày bán và cũng có thể trao đổi trực tiếp.

Còn giá trị kỹ xảo giống như một loại tiền tệ hiếm. Người chơi không thể trao đổi giá trị kỹ xảo với nhau và không dùng được tại nơi giao dịch. Giá trị kỹ xảo chỉ có thể sử dụng tại một nơi gọi là “Chiếc hộp kinh hoàng”.

Đây là tên của một cửa hàng đặc biệt trong trò chơi. Không ai biết tại sao nó được gọi như vậy, có thể người thiết kế nghĩ rằng người chơi sẽ “giật mình” khi nhìn thấy hàng hóa trong đó thì phải.

Giá trị kỹ xảo có thể mua được hai thứ trong Chiếc Hộp Kinh Hoàng. Thứ nhất là tiền trong trò chơi, người chơi có thể đổi theo tỷ lệ 1:10. Thứ hai là những vật phẩm không thể đem ra khỏi kịch bản, ví dụ như “Xác chết đầm máu phải chết” Phong Bất Giác từng tìm được trong giáo trình hướng dẫn người chơi. Rõ ràng tác dụng của thanh kiếm này trong giáo trình của hắn tương tự như vật phẩm cốt truyện được thiết kế để giúp hắn chiến thắng xác chết đầm máu mà với thực lực của nhân vật lúc đó không thể chống lại được. Thế nên nó không hề hạn chế cấp bậc sở trường để sử dụng, đã vậy còn không thể mang ra khỏi kịch bản.

Những thứ như vật phẩm, trang bị, kỹ năng... sau khi kịch bản kết thúc không hề bị hệ thống xóa khỏi kho dữ liệu. Tuy người chơi không thể mang những thứ này đi nhưng chúng sẽ tiến vào một nơi tương tự như trạm tái chế, cũng chính là chiếc hộp kinh hoàng. Tại đây, chúng trở thành hàng hóa được đem bán và chỉ có thể dùng giá trị kỹ xảo để mua. Thuộc tính của chúng sẽ biến đổi tương ứng. Ví dụ điều kiện sử dụng được điều chỉnh, một vài hiệu quả chỉ thích hợp với kịch bản nào đó sẽ bị thay đổi, đa số thể kỹ năng sẽ biến thành mãi mãi, tất nhiên điều kiện học sẽ được nâng cao.

Trong giai đoạn Closed beta, Chiếc Hộp Kinh Hoàng vẫn chưa được mở, vì vậy bây giờ “trạm tái chế” này rất trống trải. Sau khi Open beta, chắc chắn trò chơi sẽ tiếp đón lượng người chơi lớn nên trong giai đoạn này cần phải tích lũy một lượng hàng hóa dự trữ nhất định. Lúc cửa hàng đặc biệt này chính thức mở cửa, nếu vẫn chưa bán được trong bảy ngày (tính theo thời gian thực sau khi được bày bán) thì món hàng sẽ bị hệ thống xóa bỏ nhằm không chế số lượng hàng hóa không nhiều đến mức ảnh hưởng đến việc xem hàng.

Close beta chỉ giới hạn đến cấp 20. Là một trò chơi hoàn toàn dựa vào việc hoàn thành kịch bản, cấp bậc không thể xem như ưu thế, tiền trong trò chơi sau này có thể mua bằng tiền thật. Vì vậy ưu thế lớn nhất của người chơi trong giai đoạn Closed beta chính là lượng giá trị kỹ xảo đã tích lũy. Lô hàng đầu tiên khi Chiếc Hộp Kinh Hoàng đi vào hoạt động chỉ có những người chơi sở hữu giá trị kỹ xảo mới mua được. Đây chính là quyền được ưu tiên lựa chọn trước.

Nói đến đây, lại xét về vấn đề liên quan đến tính tích cực chiến đấu, giờ đã dễ giải thích hơn, đó là "chiến đấu vì giá trị kỹ xảo".

Không phải ai ai cũng giỏi giải đố, nhưng chiến đấu thì người nào cũng có thể tham gia. Giá trị kỹ xảo được thiết lập để "những hành động thúc đẩy diễn biến của kịch bản" nhận được. Điều này không chỉ được thể hiện bằng việc giải đố mà chiến đấu càng có nhiều cơ hội đạt được giá trị kỹ xảo. Ví dụ như giết chết, giết liên tiếp, tàn sát hoặc dựa vào điều kiện xung quanh để chém giết bằng cách đặc biệt... nhưng chịu ít tổn thất và hiệu quả cao nhất.

Ví dụ thực tế rất dễ lấy. Xét theo giáo trình của Phong Bất Giác, nếu ở trong căn phòng hình vuông, hắn không tìm chìa khóa mà lựa chọn đập cửa thì vẫn sẽ nhận được giá trị kỹ xảo. Quan trọng là phải xem hắn đập cửa như thế nào. Đa số mọi người sẽ đứng đối diện cửa và dùng lòng bàn chân đập mạnh, rất nhiều nhân vật trong phim cũng làm vậy. Thực ra đây là cách phí sức nhất, đá tổng ngang hoặc đá gối lái sẽ tiết kiệm sức lực hơn nhiều. Nếu lúc ấy Phong Bất Giác dùng cách hiệu quả hơn để đập cửa thì sẽ nhận được giá trị kỹ xảo, mặc dù không nhiều như giải đố nhưng mười điểm vẫn phải có.

Đây là hai cách chơi, hai con đường trưởng thành khác nhau. Người chơi thích suy đoán dựa vào giải câu đố và phá mở thế giới quan thì có thể đoạt được nhiều giá trị kỹ xảo trong một lần. Còn người chơi thích chiến đấu, họ không ngừng rèn luyện kỹ thuật chiến đấu để nhận được giá trị kỹ xảo nhờ vũ lực. Trong tình huống thông thường, thực ra người chơi đi theo con đường chiến đấu thu được nhiều hơn, bởi dù người giải đố đã suy luận đến bước cuối cùng nhưng vẫn chưa thể giải được thì nửa điểm giá trị kỹ xảo cũng không có, trong khi người chơi dùng vũ lực lại có thể tích lũy từng chút một.

Dù chơi theo kiểu nào, điều kiêng kỵ nhất trong trò chơi chính là hành vi “bại não”. Các yếu tố rừng rợn được thiết kế đơn giản chỉ để khiến con người mất đi bình tĩnh và thực hiện những hành vi như dùng Bazooka giết chó. Trong Thiên Đường Kinh Khủng, dùng cách chiến đấu hợp lý nhất mới thu được nhiều lợi ích nhất. Dùng Bazooka, bạn chỉ nhận được một đồng cặn bã, còn nếu dùng Đĩa Cầu Bồng Pháp thì bạn vẫn có thể nhận được một ít da lông và một nôi thịt cây.

...

Phong Bất Giác trở về không gian đăng nhập rồi xem hết số liệu đã được kết toán. Khi mở menu, hắn phát hiện mình đã lên cấp 4, giới hạn thể năng tăng lên mức 400/400, còn kinh nghiệm lúc này là 0/400. Xem ra kinh nghiệm để tăng cấp trong trò chơi này không hề nhiều, ít ra đến giờ mỗi cấp chỉ tăng mức kinh nghiệm thêm 100 điểm, giống hệt mức tăng của thể năng. Trang chủ không hề đưa ra số liệu cụ thể về điểm kinh nghiệm cần của mỗi cấp, những người viết hướng dẫn cũng không nhắc đến điều này nên vẫn không thể loại trừ khả năng sau khi đạt đến cấp cao, kinh nghiệm cần để lên cấp càng ngày càng khủng khiếp.

“Giác ca, ta lên cấp 3 rồi. Hơn nữa còn kém 30 điểm kinh nghiệm là lên cấp 4.” Giọng nói của Vương Thán Chi vang lên trong kênh liên lạc.

“Ta biết.” Thực ra Phong Bất Giác đã sớm đoán ra điểm kinh nghiệm của Tiểu Thán, bởi chênh lệch của hai người là 30 điểm giá trị kỹ xảo được cộng thêm từ giáo trình hướng dẫn người chơi.

Nếu chúng ta chơi thêm một ván huấn luyện nhiều người, chắc hẳn đều sẽ lên cấp 4. Chỉ có điều chế độ này không có lợi ích gì. Đến cấp 5, chúng ta tất nhiên sẽ chơi chế độ ‘sinh tồn đoàn đội’, đó mới chính là nội dung chủ yếu của trò chơi. Nhưng bây giờ chúng ta thiếu trang bị trầm trọng. Đừng nói là trang bị tốt, ngay cả trang bị bình thường cũng không có. Như vậy sau khi vào tổ đội có thể sẽ vướng tay vướng chân người khác...”

“Hả? Tổ đội? Vướng tay vướng chân người khác? Ai thế?” Vương Thán Chi ngăn ra.

“Đừng là người chưa từng xem một chút giới thiệu của trò chơi...” Phong Bất Giác nói: “Số người trong chế độ ‘sinh tồn đoàn đội’ là từ hai đến sáu người và được chọn ngẫu nhiên chứ không phải kịch bản được mở là bắt đầu ngay. Nếu chúng ta có đủ sáu người thì không sao. Nhưng đội chúng ta chỉ có hai người, khi vào kịch bản không phải dành cho hai người mà là ba, bốn, năm, sáu thì chúng ta phải hợp tác với người khác.

Nếu thực lực của chúng ta quá yếu thì rất có thể sẽ chết trong kịch bản, cho dù người khác hoàn thành kịch bản thì chúng ta chỉ có thể nhận được điểm kinh nghiệm tương ứng với công sức đã bỏ ra trước khi kết thúc trò chơi và không nhận được phần thưởng sau khi hoàn thành kịch bản.

Huống chi trong chế độ này còn tồn tại vấn đề chia chiến lợi phẩm. Giữa những người chơi không hề có quan hệ với nhau, nếu ai tìm được trang bị và kỹ năng thì chúng sẽ thuộc về người đó. Trừ khi là thứ không dùng được hoặc không thể nào mang ra khỏi kịch bản, bằng không ai lại dễ dàng chia sẻ trang bị hoặc kỹ năng mình tìm được cho người khác.

Lòng người chính là vậy... Có người dù nhặt được những món đồ vô dụng, đem đến nơi giao dịch không bán được, bán cho hệ thống chỉ kiếm được mấy chục tiền trong trò chơi, họ cũng không chịu tặng không cho những người chơi khác trong kịch bản. Người phải đưa cho hắn chút gì đó để trao đổi nhằm khiến hắn cảm thấy không bị lỗ vốn mới được.”

Nghe đến đây, Vương Thán Chi bèn tiếp lời: “Tóm lại, nếu chúng ta không nhân lúc này nâng cao thực lực của nhân vật thì sau cấp 5 sẽ rất khó khăn. Nếu sở trường vẫn chưa mở thì cho dù người ta muốn tặng trang bị không dùng nữa hoặc kỹ năng vô dụng thì chúng ta cũng không dùng được.”

Phong Bất Giác nói: “Hiểu được là tốt. Nào, bây giờ chúng ta giải tán đội ngũ rồi bắt đầu chế độ sống sót cá nhân.”

“Nói nhiều như vậy chỉ vì chuẩn bị bỏ mặc ta một mình chứ gì... Này!”

Phong Bất Giác bật cười, rồi trả lời: “Chế độ huấn luyện nhiều người vừa rồi, chúng ta chắc hẳn đã hoàn thành vượt mức bình thường. Theo lý mà nói không thể nhận được nhiều điểm kinh nghiệm như thế. Ta nghĩ... BOSS này hoàn toàn không phải được thiết kế để giết. Xác suất hoàn thành kịch bản bằng cách giết BOSS cực kỳ thấp, bình thường đều dựa vào cách chạy trốn để hoàn thành, có lẽ chỉ có thể nhận được khoảng 300 điểm kinh nghiệm thôi.

Việc cấp bậc tăng nhanh hơn dự tính khiến bây giờ chúng ta phải tự hoàn thành chế độ sống sót cá nhân để đạt đến cấp 5. Sau khi hoàn thành, thực lực có lẽ sẽ nâng cao một cách rõ rệt, ít nhất sẽ mở ra một đến hai sở trường và nhận được một hai trang bị hoặc kỹ năng gì đó.”

“Được rồi, vậy trước tiên cứ chơi một mình. Ta có thể xem trạng thái của người trên danh sách bạn bè đúng không?” Vương Thán Chi nói.

“Ừ, có thể.” Phong Bất Giác trả lời: “Nếu ai xong trước thì phải chờ đối phương. Nếu không xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì nhiều nhất là một tiếng, chúng ta đều sẽ hoàn thành và lên cấp 5, sau đó có thể thử chế độ 'sinh tồn đoàn đội' trong truyền thuyết...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Sau khi quyết định xong, hai người giải tán tổ đội. Trên danh sách bạn bè, Phong Bất Giác thấy trạng thái 'rảnh rỗi' của Vương Thán Chi nhanh chóng biến thành 'đang chơi', có điều không hiện ra chế độ cụ thể. Điều này đảm bảo tin tức của người chơi không bị người khác nắm được.

Phản cộng đồng của Thiên Đường Kinh Khủng có ba mục, lần lượt là 'Người chơi gần đây từng chơi cùng', 'Bạn bè' và 'Sổ đen'. Trong kịch bản không thể kết bạn hoặc thêm người vào sổ đen, chỉ có thể thực hiện thao tác này tại không gian đăng nhập.

Làm sao để từ chối người khác một cách “lễ phép” luôn là câu hỏi khó của các mạng xã hội. Công ty Mộng cũng hao tổn rất nhiều tâm huyết về vấn đề trên. Tuy bây giờ cabin chơi game đều có chức năng chỉnh sửa về bề ngoài của nhân vật (Không cần đăng nhập trò chơi cũng chỉnh sửa được. Chỉ có điều Phong Bất Giác không bao giờ dùng chức năng trên, phần vì hắn không quan tâm đến vẻ ngoài, phần vì hắn khá bánh bao), và cho dù biết “người chơi xinh đẹp” gặp gỡ trong trò chơi chưa chắc là một người đẹp thật sự. Nhưng rõ ràng tỷ lệ nhận được yêu cầu kết bạn của người chơi nữ không bao giờ thấp.

Còn có hiện tượng “dựa dẫm”, về sau Phong Bất Giác thường xuyên gặp phải tình huống này trong trò chơi. Tất nhiên việc nhận được nhiều lời mời kết bạn sau khi kịch bản kết thúc rất bình thường, bởi ai lại không muốn chơi với những người chơi giỏi để có thể giảm độ khó, thay vì gặp phải đồng đội được lựa chọn ngẫu nhiên.

Cho dù là tâm lý tìm cái đẹp hay tâm lý dựa dẫm, hoặc chỉ muốn kết bạn đơn thuần, việc bị từ chối khiến người khác cảm thấy rất khó chịu. Công ty Mộng đã nghĩ ra một cách, đó là người chơi chỉ có thể yêu cầu kết bạn trong không gian đăng nhập. Nếu bị từ chối thì chỉ có bạn và đối phương biết, hơn nữa lúc ấy kịch bản đã kết thúc, người chơi không thể vì không vui mà làm chuyện ảnh hưởng đến kịch bản.

Chỉ có người chơi là bạn bè của nhau mới có thể trò chuyện như điện thoại qua màn hình trong không gian đăng nhập. Chính vì không hỗ trợ video call nên người khác chẳng thể nhìn thấy vẻ mặt của bạn.

Người chơi không phải bạn bè với nhau chỉ có thể trao đổi bằng email. Trong thời gian hai mươi bốn giờ trong hiện thực, một phía nhiều nhất chỉ có thể gửi cho phía còn lại ba email. Nếu đối phương không trả lời, email thứ tư không thể gửi đi được. Mỗi email không được vượt quá một ngàn chữ, nội dung cũng được hệ thống giám sát. Những bức thư mang tính đe dọa hoặc quấy rối sẽ bị hệ thống ngăn cản, đồng thời hệ thống sẽ viết một email cho người nhận nhằm nói rõ người chơi nào đó gửi một bức thư đe dọa bạn, hoặc người chơi nào đó viết thư quấy rối bạn, xin hỏi có muốn cho người đó

vào sổ đen không.

Một khi người chơi ghi tên người khác vào sổ đen thì chẳng khác nào hoàn toàn ngăn chặn người đó. Sau này, người chơi sẽ không thể gặp lại đối phương ở bất cứ chế độ chơi nào và không nhận được email của đối phương. Nếu người chơi nằm trong sổ đen của bạn nằm trong tổ đội mời bạn gia nhập, hệ thống sẽ nhắc nhở trước khi bạn chấp nhận lời mời.

Một loạt điều khoản có thể giúp người chơi hạn chế khả năng chơi trò chơi với người mình không muốn tiếp xúc đến mức thấp nhất. Điều này xem như công ty Mộng đã làm hết sức rồi.

Tất nhiên, tình huống thực tế lại êm dịu hơn. Phần lớn người chơi sau khi bị từ chối yêu cầu kết bạn sẽ không thử thêm nữa, tiếp tục ván tiếp theo là xong. Gửi email trào phúng đối phương chỉ tổ bị thêm vào sổ đen. Có câu "Son thủy hữu tương phùng", chơi trò chơi không phải để rước phiền não vào người.

...

Phong Bất Giác không vội vàng bắt đầu ván tiếp theo. Trước tiên, hắn kiểm tra trạng thái của mình thì phát hiện cấp bậc sở trường vẫn chỉ có mỗi “Thông dụng”, năm sở trường còn lại trên menu vẫn bị bóng đen che phủ.

Dựa theo tài liệu trong trò chơi, sáu sở trường bao gồm: Chiến đấu, xạ kích, khí giới, trinh sát, trị liệu và thông dụng. Sở trường vừa là điều kiện để thực hiện và học tập kỹ năng, vừa là cốt lõi thực lực của nhân vật. Tuy Phong Bất Giác không bước theo con đường vũ lực nhưng không thể hoàn toàn mù tịt về mặt sở trường. Hắn dự định sẽ cố gắng mở vài mục trong kịch bản tiếp theo, tốt nhất là “Khí giới” hoặc “Trinh sát”. Trong giai đoạn Closed beta, sức chiến đấu của người chơi đều thấp nên tránh đối đầu trực tiếp mới là cách hoàn thành trò chơi có tỷ lệ thành công cao nhất.

Việc còn lại là kiểm tra vật phẩm trong ba lô, xấp giấy phác họa không thể mang ra khỏi kịch bản nên tất nhiên đã biến mất.

[Tên: Ông tiếm sử dụng một lần.]

[Loại: Vật phẩm tiêu hao.]

[Chất lượng: Bình thường.]

[Tác dụng: Hút hoặc tiếm chất lỏng.]

[Ghi chú: Tránh xa ma túy, quý trọng sinh mạng.]

Túi đồ của Phong Bất Giác rất trống trải, đã vậy lại có thể cất giữ mười ba món đồ trong không gian đáng nhẽ. Bây giờ tạm thời không chịu áp lực về mặt cất đồ, hắn cảm thấy vật này có tác dụng nên thuận tay cầm theo luôn. Dù gì nó vẫn đáng tin hơn tảng đá.

Xem xét xong tình trạng "cần trang bị không có, cần kỹ năng cũng không". Hắn nhận ra chuyện cần làm trong chế độ 'sinh tồn cá nhân' rất nhiều, bởi nếu không thu hoạch được gì thì e rằng sau cấp 5 sẽ ngày càng khó khăn. Một khi chế độ huấn luyện đã đóng lại, độ khó của kịch bản cá nhân sẽ được nâng cao theo cấp độ của người chơi, lúc đó mình thật sự sẽ trở thành thứ vương tay vương chân đồng đội.

Phong Bất Giác ôm rất nhiều hi vọng về kịch bản sắp tới. Theo hắn nghĩ, cảnh tượng càng ghê rợn càng tốt, chỉ cần phần thưởng tương xứng với độ ghê rợn thì hắn hoàn toàn có thể nhận lấy.

[Tên: Phong Bất Giác, cấp 4.]

[Mời bạn lựa chọn chế độ trò chơi muốn tham gia.]

[Bạn lựa chọn chế độ 'sinh tồn cá nhân' (Loại bình thường), hãy xác nhận.]

[Đã xác nhận, đang tạo kịch bản.]

[Bắt đầu tải, vui lòng chờ.]

Phong Bất Giác lựa chọn chế độ xong, vốn tưởng thang máy sẽ động đây, sau đó cửa mở rồi bước vào kịch bản như trước. Nào ngờ hắn lại bị truyền tống.

Trước mắt trở nên đen kịt, việc hai chân rời khỏi mặt đất khiến hắn cảm thấy mình đang lơ lửng trên không, hoàn toàn không có điểm tựa. Bên tai lại vang lên câu [Chào mừng đến với Kinh Hải Thiên Đường]. Giọng nói lần này tiếp tục thay đổi, nghe giống như của một phụ nữ trung niên. Có vẻ câu nói trên không hề liên qua đến kịch bản, mỗi lần đều chọn ngẫu nhiên một loại giọng và kết hợp với giọng điệu để nói ra một câu như vậy mà thôi.

[Đã tải xong, bây giờ bạn đang bắt đầu chế độ 'sinh tồn cá nhân'(Loại bình thường).]

[Chế độ này có giải thích về kịch bản và có xác suất xuất hiện nhiệm vụ phụ tuyến/ẩn, cùng với thể giới quan đặc biệt.]

[Phần thưởng hoàn thành kịch bản: Rút thăm ngẫu nhiên một thẻ kỹ năng có thể học được.]

[Sắp chiếu giới thiệu về kịch bản. Khi chiếu xong, trò chơi lập tức bắt đầu.]

Khung cảnh tối đen trước mắt Phong Bất Giác biến thành một tấm ảnh, thoát nhìn giống như một căn phòng, hoặc một góc của nhà kho nào đó. Do góc quay nên hẳn chỉ có thể nhìn thấy một góc, rất khó đoán được căn phòng lớn đến đâu. Chất liệu của vách tường có lẽ là kim loại, chỉ biết rằng chắc chắn không phải là gỗ và không hề được sơn hoặc dán giấy dán tường, hay nước sơn đã bạc màu. Mặt đất là nền xi măng, trong tấm ảnh không hề có bất cứ vật gia dụng nào.

Bấy giờ, phụ đề hiện lên trước mắt hắn, âm thanh quen thuộc của hệ thống bắt đầu giới thiệu:

[Tên của bạn là Arthur Seagal, một phóng viên nhiếp ảnh nổi tiếng. Bạn có một gia đình đầm ấm, với công việc được đãi ngộ hậu hĩnh, địa vị xã hội đủ để con người hài lòng. Cho đến đêm Giáng Sinh nọ, bạn tỉnh lại từ con mê và phát hiện mình đang ở trong một căn nhà kho lạ lẫm. Chuyện cuối cùng mà bạn có thể nhớ được là thời điểm bạn đến bãi đỗ xe để lấy xe sau khi tan sở...]

Cốt truyện không dài, thông tin trong đó rất hạn chế. Sau khi xem xong, ánh sáng trắng bỗng lóe lên trước mắt Phong Bất Giác, rồi thì hắn được truyền tống đến giữa tấm ảnh.

Hắn ngồi trên mặt đất, lưng tựa vào tường. Còn chưa kịp nhìn rõ cảnh vật trong nhà kho, hắn cúi đầu xuống một cách vô thức vì chợt phát hiện tay trái đang nắm chặt một món đồ. Đó là một máy Walkman màu bạc.

Vào năm 2055, máy nghe nhạc cầm tay loại dùng đĩa từ đã bị đào thải từ lâu. Phong Bất Giác chưa nhìn thấy qua hiện vật, hẳn chỉ từng gặp nó trong một bộ phim, mà tình huống này lại khiến hắn nhớ đến bộ phim đó.

Vừa nhấn nút "Play", giọng nói khàn khàn của một người đàn ông chợt vang lên. Câu nói bằng tiếng Anh đầu tiên của người đó khiến Phong Bất Giác hiểu được thiết kế cơ bản của câu chuyện: "Chào Arthur, ta muốn chơi một trò chơi với ngươi..."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

"Ngươi rất yêu công việc của mình, một công việc đòi hỏi lòng yêu nghề và trách nhiệm. Ngươi dùng ống kính ghi lại vô số cảnh tượng đầm máu để đánh thức lương tri của con người, để họ không còn hờ hững. Nhưng chính ngươi có quan tâm đến điều đó hay không? Ngươi chỉ là một gã ngụy quân tử nấp sau tấm mặt nạ giả dối hay là thật sự là một người chiến đấu vì chính nghĩa?"

Lúc này, một loại chất độc đang dần khuếch tán trong cơ thể và găm nhám tính mạng của ngươi. Sau khi tỉnh lại, sự trao đổi chất trong cơ thể ngươi sẽ nhanh thêm một mức độ nhất định, ngươi có bốn mươi phút tìm lối thoát duy nhất để rời khỏi nơi này. Hãy cho chúng ta xem thử, lương tâm của một người luôn nấp sau ống kính liệu có thể giúp hắn trở về bên cạnh người thân không.

Sống hoặc chết, ngươi tự lựa chọn đi!"

Khi nghe được một nửa, Phong Bất Giác đã đứng dậy và quan sát tình hình xung quanh. Trên người hắn vẫn mặc áo thun màu đen và quần dài mặc định của nhân vật. Dựa theo mảnh khốe thường thấy trong bộ phim, hắn chú ý lục lọi túi quần mình song đều trống rỗng. Đồ đạc trong ba lô vẫn không thay đổi, chỉ có mỗi ống tiêm cao su.

"Lựa cái mà cha mày." Phong Bất Giác nghe xong, liền chửi một câu, dù sao lúc này hắn đang chơi chế độ cá nhân nên hệ thống sẽ không ngăn cản hành vi văng tục của hắn. Tiếp đó, hắn xem thuộc tính của chiếc máy Walkman trên menu:

[Tên: Máy nghe nhạc cầm tay có băng từ bên trong.]

[Loại: Liên quan đến cốt truyện.]

[Chất lượng: Rách nát.]

[Công dụng: Phát âm thanh từ băng từ.]

[Có thể mang ra khỏi kịch bản: Không.]

[Ghi chú: Tốt nhất bạn hãy tin tưởng nội dung trong cuộn băng.]

Có lẽ đây lại là vật phẩm cốt truyện chỉ dùng được một lần. Tuy Phong Bất Giác đã thuộc lòng từng chữ trong cuộn băng thu âm nhưng để đạt được mục đích, hắn vẫn cẩn thận nghe lại thêm một lần mà không hề để ý đến việc phải tốn thêm hai phút.

Sau khi nghe xong lần thứ hai, hắn bỏ máy Walkman vào ba lô. Lại nghĩ trong kịch bản này có lẽ không chỉ có một cuộn băng nên mang theo chiếc máy cho an toàn.

Không gian trước mắt rất rộng rãi, trần nhà cách mặt đất khoảng hai mươi mét trở lên. Trên bức tường, đoạn gần trần nhà có một chiếc quạt thông gió rất lớn, có thể nhìn thấy ánh mặt trời chiếu vào từ bên ngoài nhưng gần đó không có thứ gì để leo lên. Nóc nhà kho hình vòng cung, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy rất nhiều xà nhà song song với mặt đất. Trên xà nhà được treo đèn ống, lúc này đang phát sáng. Vách tường rất cứng, trên bề mặt là một lớp kim loại, bên trong có lẽ là tường gạch. Song cho dù là loại tường nào, rõ ràng Phong Bất Giác cũng không thể phá vỡ nó để thoát ra.

Hệ thống không thể tạo ra kịch bản chỉ cần ba phút để kết thúc. Giả sử trên người Phong Bất Giác mang theo “Bạo Tạc Thần Quyền” vẫn còn đủ hai lần chưa sử dụng cùng với sở trường Chiến đấu đạt cấp F, vậy chắc chắn hệ thống sẽ thay đổi kịch bản hoặc khiến tường nhà kho dày hơn gấp hai lần nhằm phòng ngừa Phong Bất Giác có thể dựa vào kỹ năng để trực tiếp thoát ra ngoài. Mặc cho tiền đề này chỉ có trong lý thuyết, bởi mỗi đám chỉ có 20% xác suất thực hiện thành công và hắn không thể xác định rốt cuộc vách tường dày bao nhiêu trước khi ra đòn.

Khi hệ thống tạo nhiệm vụ tất nhiên sẽ bóp chết toàn bộ khả năng. Ví dụ như Vương Thán Chi, lúc này hắn sẽ không thể gặp phải kịch bản kiểu này.

Nói tóm lại, hệ thống chắc chắn sẽ không tạo kịch bản có thể lập tức hoàn thành chỉ với trạng thái ban đầu của nhân vật, cho dù xác suất này có nhỏ đến đâu đi chăng nữa.

Phong Bất Giác bước về phía trước. Giữa nhà kho có rất nhiều thùng chất chồng lên nhau, tuy nơi cao nhất xếp chồng đến ba tầng nhưng vẫn còn cách trần nhà một đoạn. Những chiếc thùng được xếp nối tiếp đuôi nhau và hình thành một con đường duy nhất trước mặt Phong Bất Giác.

“Ồ, mình có dự cảm không lành.” Ý hắn tất nhiên không phải là sợ hãi, hắn chỉ cảm thấy phản thường của kịch bản này không được khả quan cho lắm. Theo hắn nghĩ, kịch bản tương tự như Saw cũng không thể khiến chỉ số sợ hãi của người bình thường dao động quá lớn.

Trong trò chơi giết người của Jigsaw, sự rùng rợn chủ yếu được tạo nên từ yếu tố “thời gian”. Trong trò chơi này, nguy hiểm tồn tại khắp nơi khiến sự rùng rợn và cái chết dần dần áp sát người chơi. Nếu không có tình huống khác thường xảy ra thì chỉ số sợ hãi của người chơi có lẽ sẽ tăng vọt. Đã thế, cách chạy trốn của những người tham gia trò chơi trong phim thường là kiểu “tự tàn”, đau đớn về mặt thể xác kết hợp với cảm giác gấp rút về thời gian mới là thứ khiến họ thất bại. Song người chơi trong Thiên Đường Kinh Khủng cũng lắm chỉ cảm thấy đau như bị búa đập lên ngón tay, cho dù cảm giác đau đớn ấy xảy ra cùng lúc trên mỗi khúc xương trên toàn thân thì người chơi chỉ cần nghiêng răng cũng có thể chịu đựng được.

Hướng chi... ai từng xem loạt phim này đều biết mục đích của Jigsaw không phải là giết người mà là “cứu người”. Hắn dùng sự đau đớn để cứu rỗi những người không biết quý trọng cuộc sống, để họ có cái nhìn khác về cuộc đời và hiểu được sinh mạng đáng quý biết bao. Chỉ cần làm theo “quy luật của trò chơi” và dám ra tay với bản thân mình, chắc chắn người tham gia sẽ tìm được đường sống.

Sau khi cân nhắc đến những yếu tố này, Phong Bất Giác đã xác định được độ khó của kịch bản lần này tám mươi phần trăm là tập trung vào “giải đố”.

Hệ thống không thể tạo ra cục diện khiến người chơi chắc chắn phải chết, ít nhất khả năng này không tồn tại ở các chế độ với độ khó “bình thường”. Toàn bộ độ khó của kịch bản đều được hệ thống thiết kế dựa theo thực lực của người chơi, trong chế độ nhiều người mới được nâng lên.

Đối mặt với một kẻ ngoài giá trị thể năng thì thực lực của nhân vật chỉ xấp xỉ cấp một như Phong Bất Giác, hệ thống chỉ có thể tạo ra kịch bản như vậy. Cũng vì không thể nào chiến đấu với trạng thái hiện giờ, nếu hệ thống tạo BOSS hoặc quái vật phù hợp với người chơi cấp bốn thì hắn đánh không lại. Thế nên cách hoàn thành kịch bản đã trở nên rõ ràng.

Một là giải đố. Hai là làm giống như người tham gia trò chơi trong phim: Dùng giá trị sinh tồn để chọi cứng, nếu chịu không nổi thì chết.

Không lâu sau, Phong Bất Giác đi theo con đường được tạo nên từ vô số thùng hàng để đến bên cạnh một bức tường. Trên tường vẽ một mũi tên chỉ về phía cánh cửa bị thùng hàng xếp nghiêng che khuất. Trước cửa có một khe hở rất hẹp, vừa đủ để một người chui qua.

Phong Bất Giác nhìn giá trị thể năng và giá trị sinh tồn trên menu thì thấy chúng đều đầy. E rằng giá trị sinh tồn sẽ tụt dần khi “chất độc” phát tác, còn giá trị thể năng lại không cần lo lắng.

Hắn sóc lại tinh thần, điều chỉnh nhịp thở. Hắn thầm hiểu trò chơi theo “kiểu Jigsaw” sẽ bắt đầu khi mở cửa, vậy nên từ lúc này phải tập trung toàn bộ tinh thần.

Nghiêng người đi vài bước rồi mở cửa, hắn bước vào một căn phòng khác. Lúc cửa mở, bên tai hắn vang lên tiếng “răng rắc”, rõ ràng phía sau cánh cửa có vật gì đó được khởi động. Một giây sau, căn phòng bỗng sáng lên. Sau khi Phong Bất Giác đã bước vào phòng, cửa tự động đóng lại. Cũng không biết do cơ quan của cánh cửa hay do hệ thống thực hiện.

Chính giữa căn phòng được đặt một chiếc ghế gỗ rất nhỏ, trên ghế là một con búp bê mặc Âu phục màu đen, trong tay còn có một tờ giấy. Hình dáng của con búp bê hết như một đứa bé: Mái tóc quai dẹt, gương mặt trắng bệch, tròng mắt màu đen, con ngươi màu đỏ, hai gò má đều có một đốm màu hồng và đôi môi đỏ mọng.

Nếu gương mặt này bỗng xuất hiện trước mặt bạn vào lúc canh ba nửa đêm, có lẽ sẽ rất đáng sợ. Còn giờ lúc này, trừ khi nó nhảy lên cắn người chứ không thì chẳng ai cảm thấy sợ hãi cả.

“Chào Arthur. Nếu đã đến đây có nghĩa ngươi không chọn ngồi yên chờ chết, vậy hãy nghe kỹ luật lệ.”

Máy thu âm trong bụng búp bê tự động phát ra tiếng sau khi cửa được mở: “Chắc hẳn ngươi đã nhìn thấy máy móc đang làm việc.”

Ánh mắt của Phong Bất Giác di chuyển đến một chiếc máy có thể tích như máy giặt. Trên máy có một lỗ tròn lớn cỡ chiếc đĩa và đủ để thò một tay vào đó. Trong lỗ vọng ra tiếng bộ phận máy móc đang hoạt động.

Phong Bất Giác bước đến vài bước để xem cho rõ. Chỉ thấy sâu trong miệng lỗ khoảng nửa mét có hai bánh răng tiếp xúc với nhau chặt chẽ đến độ chỉ để lại một khe hở. Hai bánh răng từ hai phía đang chuyển động vào phía trong giống như hai dòng thác hòa vào nhau. Tuy thoạt nhìn có vẻ không nhanh nhưng lực xoắn rất mạnh.

Với công suất của máy, muốn nghiền nát gỗ, thậm chí sắt vụn vẫn rất dễ dàng.

Trên máy còn có một đồng hồ đếm ngược gần lỗ tròn. Thời gian được cài đặt là năm phút và đã bắt đầu hoạt động. Bên cạnh đồng hồ còn có một chiếc cân, đơn vị là kilogam, lúc này kim đang chỉ về số 0.

“Chiếc máy này có thể nghiền nát đồ vật, cũng có thể mở cánh cửa đến phòng tiếp theo. Việc ngươi phải làm là ném vật nặng vào đó. Ngay khi ngươi bỏ lượng đồ vật hơn 15 kilogam, cửa sẽ mở ra. Nếu ngươi tò ra nguy hiểm bằng cách cắt đứt nguồn điện hoặc đợi đồng hồ đếm xong, chiếc máy này sẽ ngừng hoạt động...”

Ánh mắt Phong Bất Giác lại di chuyển đến nơi khác. Hắn đang tìm đồ vật có thể ném.

Trừ chiếc ghế và con búp bê, tất nhiên vẫn còn vật khác...

“Chiếc lồng sắt đó đã hàn chặt vào mặt đất, bên trong là một con khỉ Macaca đã bị tiêm thuốc mê liều cao. Trọng lượng của nó là 10 kilogam. Tất nhiên, việc đầu tiên ngươi muốn làm chắc hẳn là ném ghế và con búp bê vào máy. Tiếc rằng tổng trọng lượng của hai vật này là 7.5 kilogam...”

Phong Bất Giác cầm tờ báo trong tay búp bê lên, tựa đề bài báo là “Chúng không phải là bữa ăn tối của bạn!”. Trong tấm ảnh bên dưới có một con khỉ nhỏ nằm rạp trong lồng sắt và nhìn ra ngoài bằng ánh mắt cầu cứu chỉ động vật mới có. Tác giả của bài báo chính là Arthur Seagal.

“Ngươi chê trách những gã sẵn bán không đáng một xu và gọi những người mua sản phẩm làm từ động vật hoang dã là bọn đồ tể xa hoa. Song trong chuyến du lịch với danh nghĩa đi săn tin, ngươi lại từng sử dụng rất nhiều bữa ăn với nguyên liệu chủ yếu từ động vật được bảo tồn. Tù áo của vợ ngươi có không dưới một chiếc áo lông thú. Ngươi tận mắt chứng kiến những động vật đó bị giết nhưng chỉ đứng xem một cách hồ hững. Bây giờ, ngươi có cơ hội để trải nghiệm cảm giác làm đồ tể. Liệu ngươi có dùng tính mạng của con vật này để đổi lấy cơ hội sống sót cho bản thân không? Lựa chọn đi, Arthur!”

Đến đây, máy ghi âm ngừng lại.

Phong Bất Giác vẫn đang xem tờ báo. Căn bệnh cũ lại tái phát, không ngờ hắn muốn đọc hết toàn bộ bài báo được hệ thống hư cấu...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

“Ồ, chiều nay áp dụng với những người chơi nữ tràn ngập tình thương mến thương có lẽ sẽ có chút tác dụng.”

Phong Bất Giác di chuyển ánh mắt khỏi tờ báo, rồi liếc nhìn chú khỉ trong lồng.

“Nếu cần, cho dù trong hiện thực thì ta cũng không do dự... Huống chi chỉ là một trò chơi.” Hắn bỏ tờ báo xuống. Dường như đã hết hứng thú với nội dung bên trong: “Nhưng nếu đã nhắc nhở trọng lượng chính xác thì hẳn phải có gợi ý trong đó.”

Hắn bước đến gần chiếc máy, rồi ngồi xổm xuống và đưa mặt đến gần để quan sát cẩn thận. Cứ như vậy, hắn lại đi quanh chiếc máy một vòng, sau đó dùng tay gõ lên vỏ máy và dùng chân đạp mạnh hai cái.

Hiển nhiên vỏ máy không chỉ là một lớp sắt mà còn là một tấm sắt kiên cố, ốc vít tại chỗ nối được bắt rất chặt, không thể dùng tay để tháo lỏng. Huống chi dùng sức một người cũng chẳng thể di chuyển được nó.

Trên bề mặt chiếc máy này không thể tìm thấy khe hở rõ ràng nào. Hai chiếc cân cũng rất chắc chắn, e rằng muốn tìm ra sơ hở trong ba phút còn lại chỉ tổ uổng công mà thôi.

Thử rung chiếc lồng đang nhốt chú khỉ Macaca vài lần, Phong Bất Giác nhận ra nó không hề động đậy, quả thật đã bị hàn chặt với mặt đất.

Hắn đi quanh phòng một vòng, trừ bốn bức tường ra thì không còn gì khác.

Hắn trở lại chính giữa căn phòng, rồi nhấc con búp bê lên, định ngồi xuống chiếc ghế gỗ. Vì chiếc ghế rất nhỏ nên tư thế của Phong Bất Giác hết như đang ngồi xổm trên mặt đất.

“Nếu muốn đi qua căn phòng này mà không cần giết khi... ngoài chiếc ghế và con búp bê nặng 7.5 kg ra, cần phải tìm thêm đồ vật nặng 7.5 kg.” Tay phải chống lên gối, đầu gục xuống, hắn gõ nhẹ trán mình bằng ngón trỏ và ngón giữa.

“Chiếc máy Walkman cùng lắm cũng chỉ nặng 1 kilogam, ông tiêm thì chẳng cần phải nhắc đến. Quần áo hay giày dép đều bị hệ thống hạn chế nên không thể cởi ra. Ô, ta thật nhớ đến tảng đá. Dù sao nó cũng nặng một hoặc hai cân gì đó.”

Hắn bật cười: “Vây... trong căn phòng trống rỗng chỉ còn lại một thứ có thể đựng đến...”

Phong Bất Giác ngẩng đầu nhìn thiết bị chiếu sáng trên trần nhà.

Đó là một chiếc đèn huỳnh quang dạng treo. Bóng đèn dài khoảng một mét được cố định trong vỏ bằng cao su và treo lủng lẳng trên trần nhà nhờ hai sợi dây. Dây điện được quấn quanh hai sợi dây treo đó.

Trần của căn phòng này thấp hơn bên ngoài rất nhiều nhưng vẫn cao khoảng bốn mét. Tuy bóng đèn không treo sát trần nhà song lại nằm ngoài độ cao Phong Bất Giác có thể với tới.

Hắn đứng dậy, hai chân đạp lên chiếc ghế gỗ, rồi thò tay với thử. Ngón tay hắn vẫn còn cách bóng đèn khoảng một tấc. Khoảng cách này nói dài không dài, nói ngắn không ngắn nhưng đủ khiến người ta không thể chạm đến. Chiếc ghế dưới chân hắn rất nhỏ, hai chân khép lại vẫn chật chội nên không thể nào dùng sức nhảy lên và với tay lấy đồ vật.

Thời gian đang trôi qua, Phong Bất Giác chỉ còn lại 73 giây.

Hắn vừa kiểm tra lại khoảng cách, vừa quay đầu nhìn đồng hồ, sau đó bỗng bật cười và lắc bảnh một mình: “Vừa bắt đầu đã khó rồi. Ha ha, thật đúng ý ta!”

Sau khi cân nhắc sơ sài, Phong Bất Giác lại chuyển ánh mắt lên người búp bê. Dường như hắn đã nghĩ ra cách nên nhanh chóng chạy đến để nhặt con búp bê. Chỉ thấy hắn lột bộ Âu phục màu đen trên người nó, rồi cầm trong tay và lại bước lên ghế.

Bây giờ, Phong Bất Giác giữ tay áo của bộ Âu phục bằng tay trái rồi ném lên cao.

Tuy món đồ nhỏ bé này chỉ có kích cỡ của trẻ em nhưng vừa đủ mắc lên bóng đèn. Phong Bất Giác lại với tay phải lên cao để tóm lấy tay áo vừa mắc lên bóng đèn.

Bây giờ chiếc áo vest như dây cương buộc trên miệng ngựa. Phong Bất Giác nắm chặt hai tay áo rồi dùng sức kéo xuống, khiến một dây treo bóng đèn đứt đoạn.

Một đầu của vỏ bóng đèn huỳnh quang liền rũ xuống, đầu còn lại vẫn được treo lủng lẳng trên dây như khúc lap xường đang đưa trên trần nhà.

Giờ đây, Phong Bất Giác có thể trực tiếp nắm lấy bóng đèn. Ba mặt của vỏ bóng đèn được làm bằng nhựa nên hắn không lo sẽ làm vỡ do nắm quá chặt. Tuy căn phòng đã chìm vào bóng tối vì mất đi thiết bị chiếu sáng nhưng việc lần mò để tìm bóng đèn đang treo lủng lẳng trước mặt vẫn không thể nói là khó. Khi đã nắm được bóng đèn, hắn khẽ dùng sức kéo đứt đầu dây còn lại, rồi cầm bóng đèn huỳnh quang dài hơn một mét nối liền với vỏ cao su trong tay.

Từ này đến giờ, Phong Bất Giác vẫn thầm tính toán thời gian. Bây giờ chắc hắn vẫn còn khoảng 35 giây. Giữa bóng tối, chiếc máy vẫn hoạt động và vọng đến tiếng động âm ỉ. Hắn không hề vội đi về phía tiếng động mà cẩn thận bước xuống ghế rồi dùng chân để tìm búp bê đang nằm trên đất. Sau khi ghi nhớ vị trí của hai thứ này, hắn vừa tính số bước chân vừa đi về phía chiếc máy.

Lúc đến gần chiếc máy thì mọi chuyện đã trở nên đơn giản, chỉ dựa vào tiếng động cũng có thể biết rõ vị trí của lỗ tròn. Phong Bất Giác nghiêng đầu về phía sau rồi bỏ bóng đèn vào trong máy. Hai bánh răng nghiền nát bóng đèn rồi rơi xuống qua khe hở ở giữa. Tuy trong quá trình đó vẫn có một ít mảnh thủy tinh bắn ra ngoài nhưng Phong Bất Giác đã chuẩn bị sẵn nên không hề bị thương.

Khi ba phần tư bóng đèn đã đi vào trong máy, Phong Bất Giác bèn buông tay và quay người đi về hướng cũ. Vừa đi, hắn vừa tính số bước chân trong bóng tối.

Ngoài ra, hắn còn có ý không chế độ dài của bước chân vì sợ lỡ sai chân đá trúng thứ mà hắn muốn lấy thì sẽ không còn thời gian để mò mẫm nữa.

Không ngoài dự tính, hắn đã chạm vào con búp bê trên mặt đất sau mười bước chân. Thời gian rất gấp rút nên Phong Bất Giác nhanh chóng ngồi xổm xuống, một tay chụp lấy con búp bê, tay kia cầm chiếc ghế gỗ và chạy về phía chiếc máy. Lần này, sai chân của hắn rất dài vì không phải tính toán bước chân, nhờ thế mới đến gần chiếc máy rồi ném con búp bê vào trong lỗ sau đó chỉ trong vài giây.

Phần tựa lưng của chiếc ghế dài hơn đường kính của lỗ tròn. Phong Bất Giác đã phát hiện ra điều này từ sớm và luôn ghi nhớ trong lòng. Nếu không cân nhắc đến điều này, bây giờ hắn sẽ phát hiện chiếc ghế không thể nhét vào do mắc kẹt ngay miệng lỗ. Tất nhiên Phong Bất Giác sẽ không phạm phải sai lầm như vậy, trước giờ cũng không. Trước khi kéo bóng đèn, hắn đã tính xong những bước trong bóng tối của mình.

Nhân lúc chiếc máy đang nghiền nát con búp bê, hấn cảm lưng ghế dựng nghiêng trên mặt đất rồi cố sức đạp xuống để làm chiếc ghế biến dạng. Như vậy sẽ không phải phí sức khi nhét chiếc ghế đã bị gãy vào trong lỗ tròn.

Đồng hồ đếm ngược chỉ còn lại 5 giây cuối cùng, chiếc ghế gỗ bị đạp gãy chui vào trong máy rất thuận lợi. Gần như 3 giây sau, tiếng ầm ầm của chiếc máy ngừng lại. Vì xung quanh tối đen nên Phong Bất Giác không thể nhìn thấy tình trạng của chiếc cân và đồng hồ. Hấn cũng không biết rốt cuộc mình nhét đủ 15 kilogram nên trò chơi ngừng lại hay thời gian đã hết nên chiếc máy ngưng hoạt động.

Trong vài giây tiếp theo, thời gian trôi qua một cách khó khăn và dài đằng đẵng. Không có chuyện gì xảy ra, lòng của Phong Bất Giác dần dần trầm xuống. Chẳng lẽ trọng lượng của bóng đèn không đủ? Trong hiện thực, loại vỏ đèn huỳnh quang dạng treo này và bóng đèn có thể có loại không đủ 7.5 kg. Nhưng khi cầm đồ vật trên tay, hấn cảm thấy rõ ràng nó đã vượt quá trọng lượng này và tin tưởng trò chơi cũng có ý sắp đặt trọng lượng như vậy. Chẳng lẽ logic giải đố xuất hiện kẻ hở và cách duy nhất để thoát khỏi căn phòng là giết con khi?

Song toàn bộ nghi ngờ bỗng tan thành mây khói sau một tiếng “răng rắc” kỳ lạ. Bấy giờ, cánh cửa dẫn tới phòng tiếp theo đã mở ra. Có vẻ tổng thời gian phản ứng của máy móc là 10 giây.

Một tia sáng từ khe cửa chiếu vào như muốn tuyên bố trò chơi vẫn đang tiếp tục...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Nhìn thấy cửa mở, Phong Bất Giác thờ phào nhẹ nhõm. Hấn không nóng lòng chạy ra khỏi đây. Thay vào đó, hấn mượn ánh đèn ngoài cửa chiếu vào để đến bên cạnh lồng sắt, mở then cài cửa và bế chú khỉ ngủ mê man ra ngoài.

[Tên: Mê man tàng mi hầu.]

[Loại: Liên quan đến nội dung cốt truyện.]

[Chất lượng: Bình thường.]

[Chức năng: Không rõ.]

[Có thể mang ra khỏi kịch bản hay không: Có.]

[Ghi chú: Một loài khi hoạt bát dừng cảm, nay gần như đã tuyệt tích.]

"Vật phẩm liên quan đến nội dung cốt truyện, lại có thể mang ra khỏi kịch bản..."

Phong Bất Giác trầm ngâm. Hấn thử cất con khỉ này vào trong túi đồ.

Thành công!

Thế là hấn bèn ra khỏi căn phòng.

Ngoài cửa là một lối đi. Bốn vách tường hoàn toàn là kim loại. Nóc nhà vẫn ở độ cao 4-5 mét, cách chiếu sáng giống nhau, tiếp tục không tìm ra bất cứ cánh cửa sổ nào. Hai bên lối đi có một ngả rẽ và một cánh cửa, nhưng không mở được cửa vì nó đã bị một vật lớn chặn ngang. Tất nhiên chỉ có một con đường chính thức, đôi khi trên tường sẽ xuất hiện mũi tên chỉ dẫn được vẽ bằng sơn xịt màu đỏ. Phong Bất Giác đi lòng vòng, lại trải qua vài lần phí công ném thử, mới hiểu có lẽ trên đoạn đường này không tìm thấy vật gì hữu dụng, chỉ đành tăng tốc độ chạy theo mũi tên. Ước chừng sau bảy hoặc tám phút, hấn đi đến cuối lối đi. Nơi đây lại xuất hiện một cánh cửa kim loại được đánh dấu đỏ.

Cánh cửa này không có tay nắm, vị trí giữa cửa có van tay hình tròn.

Phong Bất Giác bước lên trước nắm chặt van tay, thử vận thì cảm thấy lực cản khá lớn. Hấn phải dùng một lượng sức lực khá lớn mới làm nó chuyển động.

Sau khi xoay được hơn nửa vòng, thứ này bỗng nhúc nhích. Một luồng không khí lạnh như băng tràn ra khỏi khe cửa.

Phong Bất Giác lập tức có dự cảm bất thường. Lúc hấn đẩy cửa mới phát hiện cánh cửa kim loại rất dày, mà căn phòng trước mắt hiển nhiên là một căn phòng đông lạnh đóng kín, vừa mở cửa thì hơi lạnh đập mạnh lên mặt.

Những thứ trong phòng xứng với cái tên "băng thiên tuyết địa". Trên mặt đất phủ kín sương tuyết trắng toát, bốn phía trên tường đều có dấu hiệu kết băng. Ngẩng đầu nhìn, ngoại trừ thiết bị chiếu sáng thì có thể thấy ba góc trên trần nhà đều có một đường ống, đường kính mỗi ống khoảng một mét. Ngay khoảnh khắc vừa mở cửa, bông tuyết màu trắng trong ống bắt đầu phun ra. Tuy miệng ống lớn nhưng bông tuyết chỉ bay vụn, không thể tích là nhiều.

Phong Bất Giác hít sâu, phả hơi ẩm vào lòng bàn tay, chà xát đôi tay và đi vào trong phòng. Vừa vượt qua cánh cửa, hắn lập tức phát hiện độ sâu của mặt đất không đúng. Sàn nhà thấp hơn một khoảng so với khung cửa nên không cùng mặt phẳng với con đường bên trên. Lớp sương mỏng manh trên mặt đất thật ra là tuyết đọng ngang đầu gối. Hắn vừa bước xuống, mắt cá chân liền chìm trong tuyết. Cảm giác lạnh cóng khiến hắn tranh thủ thời gian nhảy vài bước nhỏ. Nhưng vô dụng. Thứ tuyết này rất mềm. Phương pháp khiến chân không chìm xuống là tăng diện tích tiếp xúc. Vì vậy, hắn bèn quỳ xuống một cách quyết đoán...

Hắn không đóng cửa, mà bò thẳng đến tường đối diện. Nơi đây còn một cánh cửa nhưng bên trên cũng không có tay nắm, chỉ có một khóa điện tử cần mặt mã in sâu trên cửa. Trên màn hình chứa chỗ trống cho bốn số mặt mã. Mặt trên bức tường bên cạnh cánh cửa đóng kín có một miếng sắt di chuyển được. Miếng sắt dài khoảng mười cm, hình vuông và có tay nắm cỡ nhỏ. Lúc Phong Bất Giác kéo miếng sắt, cánh cửa kim loại ban đầu tự động đóng lại.

Phía sau miếng sắt là một không gian nhỏ nhỏ, ở trong là một cuộn băng từ. Việc cần phải kể tiếp đã rất rõ ràng...

Phong Bất Giác cầm băng từ, lại lấy máy Walkman trên người ra, cắt băng từ có sẵn vào túi đồ, sau đó bỏ băng từ mới vào máy và nhấn nút Play.

"Lễ Giáng Sinh vui vẻ, Arthur. Đây là thời gian gia đình đoàn tụ nên cứ chúc phúc vô tư cho nhau theo tinh thần của Lễ Giáng Sinh..."

Phong Bất Giác vừa nghe ghi âm, vừa bắt đầu quan sát cẩn thận căn phòng lần thứ hai. Vừa rồi, thứ bắt mắt nhất trong phòng là một tờ báo khá mới dán trên vách tường kim loại hơi nghiêng. Rõ ràng vách tường này đã qua xử lý nên xung quanh tờ báo kết băng không nhiều lắm. Tuy tờ báo vẫn ngập trong tuyết nhân tạo nhưng độ ẩm không cao trong phòng giúp chữ trên giấy vẫn rất rõ ràng. Trong đó, tiêu đề bắt mắt nhất trên báo là "Bọn họ không khác gì chúng ta", ảnh minh họa chụp cảnh một nhóm người lang thang đang vây quanh một thùng đầu hồng để sưởi ấm. Do bối cảnh giữa ngày tuyết rơi nên mặt đất cũng trắng xóa. Đương nhiên, tin tức trên tờ báo cũng xuất xứ từ bàn tay của "Arthur Seagal".

"Người thường xuyên dự những bữa tiệc từ thiện và lộ diện trước màn ảnh nhưng bọn ta biết người chưa bao giờ quyền tiền cho bất cứ tổ chức nào. Người hô hào mọi người không nên kỳ thị những người vô gia cư, nhưng chính người chưa bao giờ cho những người ở địa vị thấp trong xã hội sự tôn trọng. Sự cay nghiệt và nịnh bợ của người khiến mọi người bên cạnh buồn nôn. Người nói nhiều về người lớn tuổi, công khai lý giải việc họ cần nhận được nhiều sự chú ý hơn. Song hàng năm người đều lấy cớ bận việc để từ chối ở bên cha mẹ trong lễ Giáng Sinh."

Arthur, người không chỉ một lần đứng trên quan điểm đạo đức để chỉ trích sự lạnh lùng của thế nhân và sự bất công của chế độ. Có điều hành động thực tế của người cho thấy người không biết mình đang nói gì.

Giờ đây, người có cơ hội thử cảm giác vượt ải khó mà không ai giúp đỡ. Trong căn phòng đọng tuyết có một tờ giấy cứng, trên giấy viết mặt mã mở khóa. Việc người cần làm là tìm tờ giấy đó dưới làn tuyết đọng dưới chân.

Giống như những người trông chờ một tia hy vọng trong đêm đông giá rét, người không có hạn chế về thời gian. Nhưng dù tìm được thứ gì, kết quả tốt nhất vẫn không khác "đến gần bình minh..."

Ghi âm kết thúc, Phong Bất Giác lạnh đến phát run. Trang phục trong trò chơi cam đoan giúp người chơi cảm thấy thoải mái để chịu đựng trong hoàn cảnh giả định hai mươi độ. Nếu nóng hoặc lạnh hơn một ít, cơ thể người chơi sẽ có cảm giác tương ứng. Lại nói nơi này giờ đây như hầm băng dưới không độ, hơn nữa ba đường ống trên trần nhà vẫn chậm rãi tăng tốc độ phun tuyết.

Vì đảm bảo sự linh hoạt của ngón tay, mỗi lúc Phong Bất Giác lại phả hơi vào trong lòng bàn tay. Trong đầu hắn nhanh chóng tua đoạn ghi âm vừa nghe một lượt, sau đó miệng lầm bầm câu nói cuối cùng: "Giống như những người trông chờ một tia hy vọng trong đêm đông giá rét... tìm 'thứ gì đó' có thể đến gần bình minh..." Theo phỏng đoán của hắn, đây là nhắc nhở duy nhất. Tuy khá mờ mịt nhưng chắc chắn biểu thị một thứ.

Phong Bất Giác lại đứng lên lần nữa. Đầu gối hắn đã hoàn toàn đông cứng, giờ giảm hai chân trong tuyết không sao nữa rồi, bởi vì đã lạnh đến mức không còn cảm giác. Hắn thất tha thất thiêu đi đến trước tờ báo, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chú bức ảnh trên tờ báo, cẩn thận tìm tòi bất cứ thứ gì có thể là manh mối.

Phong Bất Giác biết giờ phút này là thời cơ tìm manh mối tốt nhất. Việc tốn thể lực chỉ làm thời gian nghỉ cách cạn nhanh hơn. Một khi hắn gấp gáp đào tuyết bằng hai tay, chỉ sau năm phút, cho dù ngón tay không lạnh đến mức mất cảm giác thì tốc độ hạ nhiệt của cơ thể cũng sẽ nhanh hơn. Nếu phát triển thành kiểu phản ứng chậm chạp trước khi chết cóng và trạng thái ý thức mông lung, e rằng chuyện tìm lời giải là bất khả thi.

"Đồ vật có thể giúp kẻ lang thang đến gần bình minh..." Phong Bất Giác nói ra để tập trung lực chú ý: "Mấy người vây quanh thùng, đốt rác làm ấm cho đến hừng đông? Không, không phải như vậy..."

Trong đầu hắn bỗng xuất hiện một hình tượng ông chú đeo kính mát: "Có rồi... Ba thần khí khi Madao ngủ ngoài trời là: Thùng giấy, con chó và radio."

Nghĩ đến đây, hắn liền ra tay.

(Trong manga Gintama, Madao là một người chuyên sống trong công viên, xuất hiện trong truyện với một bộ râu và đeo kính mát. Anh ta không có việc làm và thường nằm trong công viên cả ngày.)

Tờ báo này chỉ được trải rộng và cố định ở bốn góc bằng vài đoạn băng dán. Trên cơ sở đảm bảo một khoảng lớn giữa tờ báo không bị rách, Phong Bất Giác cố gắng xé vài đoạn ở bốn góc tờ báo.

"Con chó không thể có, trừ phi lấy tuyết nặn một con. Radio có thể thay bằng Walkman, còn thùng giấy..."

Phong Bất Giác đã gỡ tờ báo trên tường xuống. Tuy bốn góc đều thiếu một ít nhưng vẫn không ảnh hưởng đến việc hẩn cần làm.

Khi này vừa nói tờ báo rất mới, bởi vậy nếp gấp trên mặt báo rất rõ ràng. Người bình thường sẽ không gấp tờ báo hơn hai nếp gấp, nhưng trên tờ báo này có rất nhiều nếp gấp. Điều này cho thấy nó từng được gấp thành một vật gì đó.

Phong Bất Giác cho tờ báo trở lại nguyên trạng theo nếp gấp. Tay hẩn vẫn chưa đông cứng song vẫn bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh giá lạnh. Trên thực tế, trạng thái đặc biệt bên cạnh giá trị sinh tồn trong menu trò chơi đang biểu hiện hai chữ "Đóng băng".

Mặc dù tờ báo thiếu góc, nhưng nhờ nếp gấp hoàn toàn ăn khớp nên hình dạng đã được Phong Bất Giác gấp lại.

Đó là một chiếc hộp giấy cỡ nhỏ.

Phong Bất Giác cầm hộp giấy trên tay, xoay vòng với nhiều góc độ, rốt cuộc tìm thấy một nơi giấy trùng lên nhau tạo thành một chuỗi chữ và số.

Chữ cái trên tờ báo không thể nào viết cùng kiểu với nhau, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện tiêu đề và kiểu chữ khác, ví dụ như những chữ cái trên tiêu đề hoặc lời ghi chú tại hình ảnh. Ngoại trừ kiểu chữ văn vẻ khác nhau, còn có vấn đề chữ hoa hay chữ thường.

Phong Bất Giác tìm thấy một chuỗi chữ cái cùng kiểu dáng với tên tiêu đề, tất cả chữ cái đều viết hoa. Từ những chữ báo chí trải rộng ở những vị trí khác nhau trên trang báo, khi gấp về một chỗ lại biến thành một đoạn chính tề.

"FM27. 3MHZ..." Phong Bất Giác thì thầm: "Là sóng radio nghiệp dư..."

Nói xong, hẩn điều chỉnh Walkman đến trạng thái nghe đài.

Tất cả tần số đều phát âm thanh lộn xộn, FM 27. 3 cũng vậy. Có điều hẩn đã xác định là tần số này nên bèn mở lớn âm thanh và kiên nhẫn chờ đợi.

Sau bốn mươi giây phát âm thanh lộn xộn, quả nhiên một giọng nói khàn khàn đọc thầm: "9, 5, 2, 7."

Kế đó lại là những tiếng loạt xoạt.

Phong Bất Giác tranh thủ thời gian để lao đến trước cửa, sau đó nhập mật mã với giọng không thích thú: "Hình như cái mật mã chết tiệt này muốn nói: Kẻ dưới và chó không được vào..."

Mật mã chính xác, cửa mở ra. Phong Bất Giác chạy ù ra khỏi căn phòng. Sau khi ra ngoài hành lang, hẩn lạnh đến mức phải lăn lộn trên đất hai vòng, kế đó đứng lên duỗi tay và thụt xì dầu hai mươi mấy lần. Trong quá trình này, hẩn nhìn trạng thái trong menu thì thấy giá trị sinh tồn giảm còn 67%, chẳng qua trạng thái đóng băng đã hết trong hoàn cảnh nhiệt độ trở lại bình thường.

Mặc kệ thế nào thì cách đi ra như vậy vẫn ít tổn thất hơn so với nằm trên mặt đất đào tuyết bằng tay. Thôi vận trong trò chơi của Phong Bất Giác thường rất kém cỏi, kiểu bài tập mò kim đáy biển như vừa rồi chỉ là trò vật vãnh. Hẩn không mong tìm được trang giấy bằng cách xối tung từng tác một trong căn phòng.

Qua được cửa thứ hai, hẩn không tắt Walkman ngay mà nhanh chóng phát hiện quy luật của tần số. Mỗi một phút, trong FM 27. 3 sẽ đọc bốn số mật mã một lần, mà tần số khác chỉ có tiếng ồn.

Sau khi khôi phục lại nhiệt độ cơ thể, Phong Bất Giác tiếp tục đi về phía trước. Hẩn đoán kịch bản này không sắp đặt hoặc tính toán "Arthur Seagal" chạy thoát sẽ mất bao lâu mới đến được bệnh viện. Ngay từ đầu, băng ghi âm nói hẩn có bốn mươi phút để đến lối ra, nếu không sẽ chết vì thuốc độc trong cơ thể. Thế nhưng Phong Bất Giác một mực không tìm thấy trạng thái "Trúng độc" trong menu. Mà giờ khắc này, hẩn cũng không cách nào phán đoán nguyên nhân của sự suy giảm giá trị sinh tồn là do giá lạnh hay do thuốc độc chậm rãi phát tác. Nói tóm lại, đây không phải kiểu trò chơi tính hiệu quả khi trúng độc, mà chỉ liên quan đến sự kiện nào đó trong nội dung cốt truyện. Nói đơn giản hơn thì phải ra khỏi kịch bản trong bốn mươi phút, nếu không sẽ "Game Over".

Phong Bất Giác đã mất hơn hai mươi phút. Tốc độ qua cửa thứ hai của hẩn khá nhanh, cộng thêm việc mất năm phút qua cửa thứ nhất và thời gian chạy trốn. Lúc đến trò chơi thứ ba, có lẽ hẩn còn thừa lại chừng mười lăm phút. Chắc chắn hệ thống đã cân nhắc đến khả năng người chơi lựa chọn đào tuyết ở cửa thứ hai, vậy sẽ ở đó lâu hơn nữa. Chính từ việc cân nhắc yếu tố thời gian, trò chơi tiếp theo Phong Bất Giác phải đối mặt sẽ là trò chơi cuối cùng. Chỉ cần hoàn thành, hẩn có thể kết thúc kịch bản này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Trên đường đi đến căn phòng kế tiếp, Phong Bất Giác phát hiện một chuyện đáng để vui mừng. Thanh sở trường Khí giới của hắn đã được mở ra, bây giờ là cấp F, cũng không rõ do loay hoay với Walkman hay nhờ gấp báo đã mang lại kết quả này. Dù sao mở được là tốt rồi. Nếu qua cửa được ban thường kỷ năng là Khí giới hoặc Thông dụng thì mình có thể trực tiếp học tập.

Sau vài phút, hắn đi đến trước một cánh cửa được đánh dấu đỏ. Thế là hắn đẩy cửa bước vào.

Căn phòng không lớn, bên trong có hai chiếc TV dựa sát tường. Giữa phòng có một cái bàn, trên mặt bàn để sẵn một chiếc chìa khóa. Trong góc tường bên phải có một đường ống thẳng đứng. Đường ống này lộ khoảng một mét trên mặt đất. Phong Bất Giác đi qua nhìn thử thì thấy đường kính của ống có thể nhét vừa một quả bóng tennis.

Tuy này giờ hắn không đụng bất cứ thứ gì nhưng cửa phía sau vẫn tự động đóng lại. Cùng lúc đó, một trong hai TV bật lên. Trên màn hình xuất hiện hình tượng một con rôi mặt trắng.

"Chào Arthur, có lẽ ngươi cảm thấy trò chơi sắp kết thúc và ngươi nghĩ mình sẽ sống sót rời khỏi nơi đây. Nhưng xin ngươi tự hỏi lòng mình rằng mình có tư cách này hay không? Việc thiện nhất thời và đau đớn trong chốc lát có thể thay đổi bản chất đối trá của ngươi sao?"

Ta và ngươi đều hiểu rất rõ: Ngươi vẫn chưa được cứu rỗi hoàn toàn."

Phong Bất Giác không nói gì. Hắn cảm thấy đoạn văn này không đúng cho lắm. Cái gọi là "việc thiện nhất thời" và "đau đớn trong chốc lát" hắn muốn chỉ cách hắn lựa chọn để đi qua hai căn phòng. Điều đó cũng nói rõ đoạn thu hình vừa được quay cách đây vài phút, hoặc có thể màn hình đang chiếu trực tiếp.

Màn hình TV thứ hai đột nhiên sáng lên, Phong Bất Giác thấy cảnh này thật khó tin. Ấy vậy mà trên TV lại là Vương Thán Chi!

Trên màn hình, Vương Thán Chi đang đi trên hành lang. Nhìn qua thì thấy hắn đã bị thương, trên người có vết máu, tư thế đi có hơi kỳ lạ.

"Lăn lộn trong danh lợi giúp ngươi quen biết rất nhiều kẻ hèn xưng huynh gọi đệ với mình. Dù có biết tin ngươi mất tích hay chết đi, ta tin những người này cũng không thèm quan tâm mấy may. Thế nhưng... Arthur à, ngươi còn một người bạn. Một người bạn thật sự."

Con rôi nói tiếp: "Johnan đang chơi một trò chơi nhưng hắn sắp đi đến con đường chết. Mà đồ vật duy nhất có thể khiến hắn chạy thoát và giúp ngươi rời khỏi nơi này lại chính là chiếc chìa khóa trên bàn.

Ngươi có thể dùng chìa khóa để mở cánh cửa cuối cùng, cũng có thể ném nó vào đường ống trong góc tường để đưa đến bên cạnh Johnan.

Chìa khóa chỉ có một. Nếu Arthur Seagal giả nhân giả nghĩa chọn cách chết đi thì Johnan lương thiện chính trực sẽ sống sót.

Sống hay chết? Ngươi hãy chọn lựa đi!"

Phong Bất Giác nhìn chăm chăm vào màn hình TV rồi sững sờ suốt hai phút. Hắn đang tự hỏi chuyện gì đang xảy ra với Vương Thán Chi trong TV thứ hai. Đây rốt cuộc là hình ảnh giả do kịch bản tạo ra hay mình thật sự thấy Vương Thán Chi trong hình thức sinh tồn một mình? Nếu là hắn thì hệ thống quá sắc bén rồi! Rõ ràng có thể khiến hai người chơi ở hai kịch bản khác nhau này sinh liên hệ trong một khoảnh khắc!

Lòng hắn trầm nghĩ: Xem ra đáp án này phải đợi sau khi kịch bản kết thúc mới có thể hỏi thăm Tiểu Thán. Bây giờ chỉ có thể phỏng đoán chứ không cách nào nghiệm chứng.

Lúc này, Phong Bất Giác không khỏi tán thưởng sự cao minh của kịch bản. Mà từ việc gã Arthur bị giam hai lần vẫn không đủ thay đổi có thể thấy kịch bản thiết lập hắn không phải người tốt lành. Điều này khiến những việc lúc trước trở thành chần chừ.

Căn cứ vào nội dung cốt truyện, lựa chọn cuối cùng mới là điểm mấu chốt. Nếu Arthur hy sinh Johnan để mình chạy trốn thì từ nay về sau cuộc sống của hắn sẽ liên tục bị lương tâm khiển trách. Một khi sinh hoạt trong đau khổ, sự ích kỷ và dối trá của hắn sẽ bị phóng đại vô hạn, sau đó tra tấn tâm trí hắn. Nếu Arthur chọn đi theo hướng trở thành một người theo chủ nghĩa vị tha một cách điên cuồng, một nhà từ thiện thật sự, hắn mới có thể khiến lương tâm của mình khá hơn một chút.

Đây là thứ gọi là "cứu rỗi". Trò chơi cho người chơi trải qua thử thách để biết quý trọng tính mạng, từ đó biết trân trọng cuộc đời còn lại của mình.

Còn một tình huống khác là Arthur chọn từ vong để người bạn thân Johnan sống sót, đây là một cách cứu rỗi theo hình thức hy sinh.

Phong Bất Giác nhún vai, đi đến trước bàn rồi cầm chìa khóa lên.

Sau khi nhìn cánh cửa đóng chặt lần cuối, hắn tự nhủ: "Nếu là vậy, chẳng lẽ mình phải nhận lấy thất bại trong kịch bản này hay sao?"

Hắn đi đến bên cạnh đường ống rồi ném chìa khóa vào ống mà không cần suy nghĩ nhiều.

Lúc này, màn hình TV thứ hai tắt ngủm. Con rối trong chiếc TV thứ nhất mở miệng nói chuyện lần nữa: "Một chọn lựa khiến người khác khâm phục! Arthur, đừng lo lắng. Cái chết là sự thăng hoa của linh hồn."

Coi bộ đây không phải là băng thu hình.

"Cánh cửa kia..." Phong Bất Giác quay mặt, chỉ vào về phía cánh cửa: "Là con đường đi đến chỗ chết."

Cổ con rối trong TV hơi chuyển động nhưng nó không trả lời.

"Người dùng từ rất hay, cũng rất hợp lí. Suýt chút nữa thì ta bị gat."

Phong Bất Giác nói: "Đồ vật duy nhất có thể khiến hán "chạy thoát" và giúp ta "rời khỏi nơi này"." Hán cười nói: "Ha ha... Nếu ta lấy chìa khóa mở cửa thì ta sẽ chết, không sai chứ?"

Con rối vẫn không trả lời như trước.

"Người nói ta "có thể dùng chìa khóa để mở cánh cửa cuối cùng" nhưng không nói sau khi mở cửa có thể sống, chỉ có ta tự nghĩ đến "cách rời khỏi" mà thôi."

Phong Bất Giác nói: "Nhắc nhở mấu chốt là câu nói "Arthur Seagal giả nhân giả nghĩa chọn cách chết đi thì Johnan lương thiện chính trực sẽ sống sót"."

Hán mở lòng tay rồi nói: "Ta suy nghĩ vài giây mới thấy những điều không xung đột với nhau. Giờ phút này, Johnan đã lấy được chìa khóa. Hán có thể sống sót, mà Arthur "giả nhân giả nghĩa" đã chết.

Đứng ở nơi này là Arthur Seagal đã trải qua thử thách để trở thành một người vì bạn bè mà có thể hi sinh bản thân, một người "khiến người khác khâm phục", hán đã nhận được "sự thăng hoa của linh hồn". Ta nói có đúng không?"

Cuối cùng con rối cũng mở miệng: "Rất xuất sắc! Người đã khám phá được quy tắc của trò chơi nhưng điều đó lại khiến ta này sinh nghi ngờ đối với kết quả thử thách."

"Người có thật là tổ số liệu do hệ thống tạo ra hay không?"

Phong Bất Giác đảo mắt, đi về phía TV: "Đối với người, chẳng lẽ lựa chọn của ta không phải là kết cục rất logic? Hay việc ta vượt qua kiểm tra để xác định mình còn lương tâm cũng rất quan trọng?"

Hán ngồi xổm phía trước TV, sau đó nói bằng giọng được đề thật thấp như kiểu giọng trong băng ghi âm: "Thật ra lựa chọn cuối cùng trong kịch bản không phải là sống hay chết, mà nó liên quan đến ta và cách ta vượt qua kịch bản.

Nếu ta đặt mình vào tính cách của "Arthur Seagal" thì lựa chọn của ta sẽ giống lựa chọn trong phán đoán. Còn gã phóng viên hèn hạ vứt bỏ người khác để sống sẽ lấy chìa khóa đi mở cửa nên hán sẽ chết.

Nếu ta hoàn toàn lấy suy nghĩ của một "người chơi" để đối đãi với vấn đề thì cũng như lấy phán đoán để lựa chọn. Mà đối với người chơi trong Thiên Đường Kinh Khủng, thứ này chỉ là một kịch bản. Các mục cần chọn rất đơn giản: Hoặc là qua cửa, hoặc là "Game Over". Vì vậy, ta sẽ chọn cách lấy chìa khóa đi mở cửa và vẫn sẽ chết.

Chỉ khi dùng suy nghĩ khách quan dẫn vào suy nghĩ chủ quan của nhân vật, "một người chơi chăm chú sắm vai Arthur Seagal" mới có thể vượt qua phán đoán của bản thân để đi tới quyết định đúng đắn. Vậy thì dù không phá giải được màn xiếc của người, ta vẫn chọn ném chìa khóa vào đường ống, bởi vì đây là thuyết minh hoàn mỹ nhất cho kịch bản.

Mà khi đó, người sẽ cho ta một kết cục vừa kinh hãi vừa vui mừng. Đúng thế có phải không?"

Ngay lúc này, màn hình TV đột ngột tối sầm như thể con rối tự động ngắt cuộc trao đổi. Bên tai Phong Bất Giác lập tức vang vọng giọng nói quen thuộc và không mang theo bất cứ cảm xúc nào của hệ thống:

[Bạn đã hoàn thành kịch bản. Tự động truyền tổng sau 60 giây.]

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

[Kịch bản đã hoàn thành, đang tại kết toán ban thưởng.]

[Nhận được kinh nghiệm giá trị: 450, tiền trò chơi: 4500]

[Đạt được vật phẩm, trang bị: mê man tàng mi hầu]

[Hoàn thành / Tiếp nhận nhiệm vụ: 0/0]

[Đặc thù, ẩn tàng nhiệm vụ hoàn thành: 0, phá giải thế giới quanh không]

[Giá Trị Kinh Hải tăng vọt: 0 lần, Giá Trị Kinh Hải cao nhất : 0%, Kinh Hải Giá Trị bình quân : 0%]

[Cấp bậc sợ hãi: toàn thân là gan, có thể đạt được ban thưởng thêm vào mức cao nhất, xin lựa chọn sau.]

[Đạt được giá trị kỹ xảo : 100.]

[Giá trị kỹ xảo tăng thêm kinh nghiệm: 100, tiền trò chơi: 1000.]

[Phần thưởng hoàn thành kịch bản: thẻ kỹ năng *1]

[Kết toán đã hoàn thành, mời tiếp tục.]

Phong Bất Giác tại đăng nhập không gian xem xong danh sách kết toán ban thưởng, lập tức nghe được thông báo [Bạn đã đạt cấp 5, giá trị thể năng cao nhất gia tăng, trước mắt là 500/500], kinh nghiệm của hắn bây giờ thì là 150/500.

Theo giá trị kinh nghiệm, hình thức 'sinh tồn cá nhân' cùng hình thức 'huấn luyện đoàn đội' chênh lệch kỳ thật không lớn, lúc Phong Bất Giác cùng Vương Thán Chi chơi hình thức 'huấn luyện đoàn đội' phân biệt đẳng cấp là cấp 1 cùng cấp 2, nếu như không cân nhắc việc bọn hắn thực hiện được nhiệm vụ siêu khó đánh chết BOSS, kinh nghiệm sau khi hoàn thành kịch bản kia tối đa chỉ khoảng 300, không được đến 500. Mà lần này hình thức 'sinh tồn cá nhân' Phong Bất Giác đã đạt cấp 4, dựa theo tỉ lệ kinh nghiệm, ở cấp bậc này của hắn nếu chơi hình thức 'huấn luyện cá nhân' cơ bản cũng có thể đạt được xấp xỉ 400 kinh nghiệm.

Như vậy có thể thấy hình thức 'sinh tồn cá nhân' ban thưởng tốt hơn rồi, so hình thức 'huấn luyện' chỉ nhận được điểm kinh nghiệm, hiện tại Phong Bất Giác còn đạt được thêm giá trị kỹ xảo, tăng thêm kinh nghiệm cùng tiền trò chơi, mặt khác còn có ban thưởng khi qua cửa cùng ban thưởng thêm vào khi bình xét cấp bậc sợ hãi.

Bất quá lần này số liệu kết toán có một cái khiến Phong Bất Giác có chút nghi hoặc, lúc trước hắn trong hình thức 'huấn luyện'; mang ra đạo cụ 'Bom tiềm tàng 1 lần', trong danh sách kết toán, ở cột 'Đạt được vật phẩm / trang bị'; lại hiển thị là 'Không', nhưng lúc này 'mê man tàng mi hầu' lại bị kết toán rồi.

Hắn rất chắc chắn, lúc trước xem qua tư liệu trò chơi, không có mục nào đề cập tới loại tình huống này. Đương nhiên như vậy cũng rất bình thường, Website Games nói rõ là quảng cáo cùng phổ cập quy tắc cơ bản của trò chơi, sẽ không viết ra chi tiết từng tình huống.

Các vấn đề mê hoặc đối với Phong Bất Giác mà nói giống như kẹt xương cá tại cổ họng, nhất là loại vấn đề nhỏ nhìn như không phức tạp nhưng nghĩ mãi mà không giải thích được thế này là hắn liền toàn thân không thoải mái.

Hắn cũng lười nhìn diễn đàn, bởi vì loại tình huống có quan hệ với hệ thống này, diễn đàn thảo luận chưa hẳn chính xác, vì vậy hắn trực tiếp thông qua màn hình ở không gian đăng nhập liên hệ với bộ phận phục vụ khách hàng mà hỏi thăm. Đối phương hắn là bị vấn đề này làm khó, tra xét cả buổi mới cho 1 câu trả lời thuyết phục: loại hình vật phẩm 'tiêu hao phẩm', như dược phẩm, tài liệu hợp thành, linh kiện máy móc v.v... và loại vật phẩm phẩm chất 'Bình thường' trở xuống, tại trong kịch bản đạt được, lúc mang ra sẽ không có trong danh sách kết toán. Giống như trang bị trên có phẩm chất là 'Rác rưởi'.

Phong Bất Giác nghe thế liền hiểu, trong đoàn đội kịch bản, vật phẩm phù hợp hai điều kiện trên có rất nhiều. Nếu sau này có loại bọc hành lý đặc biệt lớn, lại có người ăn no rồi việc tại 60 giây đếm ngược trước lúc kết toán, nhặt một đống lớn những thứ như tảng đá, nhánh cây, cỏ dại, cục gạch, côn gồ..., sau đó mang tất cả ra khỏi kịch bản, danh sách kết toán của hệ thống phải viết 1 đoạn dài để biểu hiện những thứ này thì quá loạn. Vì vậy nên hệ thống mới thiết lập như vậy.

Lúc mình bạch chuyện này, Phong Bất Giác liền đem con khi ở trong bọc hành lý ra nhìn thử. Ai ngờ lúc hắn từ trong bọc hành lý lấy ra lại không phải là 1 con khi, thay vào đó là một tấm thẻ bài lớn cỡ bài tarot, đồng thời, trước mắt Phong Bất Giác xuất hiện nhắc nhở của hệ thống:

[Sau khi hoàn thành kịch bản, người chơi có khả năng đạt được 'Vật phẩm liên quan đến nội dung cốt truyện có thể mang ra khỏi kịch bản';, loại vật phẩm trong kịch bản thường là vật phẩm cần thiết để hoàn thành nhiệm vụ hoặc đạt được trong tình huống nội dung cốt truyện quan trọng, bởi vì các loại nguyên nhân khác nhau, ví dụ người chơi dùng năng lực bản thân vượt qua nội dung cốt truyện mà không cần sử dụng đến vật phẩm này. Lúc này, 'Vật phẩm liên quan đến nội dung cốt truyện có thể mang ra khỏi kịch bản' được đưa vào không gian đăng nhập, chuyển hóa thành 'Bình đồ bài', gia nhập vào trong hệ thống bộ bài (tạm không mở ra).]

Phong Bất Giác xem xong nhắc nhở hệ thống, đem ánh mắt chuyển hướng về phía 'Bình đồ bài' trên tay, chất liệu 'Bình đồ bài' nhìn như là giấy, nhưng không cách nào bẻ cong, viên lá bài tản mát ra bạch quang, hai mặt đồ án là giống nhau, không phân biệt mặt trước mặt sau. Đồ án trên là bài trong tay hắn là một con khi, vẽ theo phong cách thủy mặc.

[Bính đồ bài: hầu] là chú thích duy nhất về vật phẩm, chỉ là một cái tên, không có gì khác.

Phong Bất Giác nhìn trạng thái của Vương Thán Chi trong menu hảo hữu, tiểu tử này vẫn còn ở trong trò chơi. Hắn cũng không vội đi lấy kết toán ban thường, mà một lần nữa liên hệ nhân viên chăm sóc khách hàng.

Như vậy để cho ta tới giải thích đại khái hệ thống bộ bài này...

Trước đó, phải nói tới khái niệm 'phẩm chất trang bị', tư liệu được đăng trên Website Games như sau:

Rác rưởi: trang bị không đáng 1 đồng, vận chuyển không dễ, giống rác rưởi.

Rách nát: trang bị đã cũ nát, có chỗ thiếu hụt, nhưng nói cho cùng so không có thì tốt hơn.

Bình thường: loại vật phẩm bình thường, vận dụng hợp lý thì nó sẽ có chỗ trợ giúp cho người.

Tốt: là một kiện trang bị đáng tin cậy. (trang bị phẩm chất 'tốt' có ít nhất một loại thuộc tính hoặc là một loại đặc hiệu)

Hoàn mỹ: loại trang bị cực phẩm, không có tỳ vết, hi hữu mà cường đại. (trang bị phẩm chất 'hoàn mỹ' nhất định có đặc hiệu, nhưng chưa hẳn có thuộc tính)

Truyền thuyết: là thần khí làm cho người ta tha thiết ước mơ, đủ để tăng thực lực người sử dụng lên một cấp độ mới.

Từ cấp bậc phẩm chất có thể thấy được, trang bị phẩm chất 'tốt' không thể nghi ngờ chính là trang bị chủ yếu trong trò chơi ở giai đoạn trung hậu kỳ, cũng là đẳng cấp trang bị mà đại bộ phận người chơi có thể lấy được.

Trước đó đã đề cập qua phương thức kiếm trang bị trong Kinh Hải Thiên Đường, chủ yếu chính là 'tìm', nhưng nếu có người chơi thật sự không cách nào tìm được trang bị, lâm vào trạng thái không có trang bị dẫn đến thực lực kém, thực lực kém lại dẫn đến không lấy được trang bị, tạo thành tuần hoàn ác tính, nên làm cái gì bây giờ?

Hệ thống bộ bài này chính là công ty trò chơi nghĩ ra phương pháp xử lý, cung cấp cho các người chơi tại giai đoạn hậu kỳ một cách biến tướng để đạt được trang bị: chỉ cần người chơi gom đủ một series lá bài thuộc 1 bộ bài, có thể đổi được một kiện trang bị, phẩm chất thấp nhất chính là tốt, thậm chí có tỷ lệ xuất hiện phẩm chất hoàn mỹ.

Mà 1 'Series' là gồm những lá bài nào? Đáp án là ngẫu nhiên, có nhiều cách sắp xếp để đạt được 1 series lá bài.

Liên lấy ví dụ là tám [Bính đồ bài: hầu] này, nếu như trên tay người còn có 'Bính đồ bài: hòa thượng, bạch mã, heo, sa tăng, năm loại lá bài này đặt cùng một chỗ có thể xem là một cái series rồi.

Cùng nguyên tắc, nếu như trên tay người có các lá bính đồ bài: chuột, trâu, hổ, thỏ, rồng, rắn, ngựa, dê, gà, chó, heo, tăng thêm tám [Bính đồ bài: hầu] này, mười hai lá bài cũng có thể coi là một cái series.

Chỉ cần hệ thống phán định một số lá bài gộp lại có thể tính là 1 'Series', vậy tức là khái niệm 'series' thành lập, lập tức có thể dùng để đổi trang bị rồi.

Do đó, mỗi tám bính đồ bài bất kỳ, trên lý luận có thể gia nhập nhiều series khác nhau. Mà một lá bài được tạo ra cũng đều tính đa nguyên nhất định, ví dụ như Phong Bất Giác mang ra ngoài hầu tử, chưa hẳn liền sẽ biến thành [Bính đồ bài: hầu], cũng có thể có thể biến thành bính đồ bài: tinh tinh, Kim Cương, mao đoàn, quả đào,...

Lại ví dụ như có một người người chơi trong kịch bản lấy một đôi giày rom ra, có khả năng biến thành bính đồ bài: chân, rom rạ, hoàng thúc....

Loại này đa nguyên hóa thiết lập, lại để cho mỗi một kiện 'Vật phẩm liên quan đến nội dung cốt truyện có thể mang ra khỏi kịch bản' đều có thể biến thành bính đồ bài hữu dụng. Khi tới hậu kỳ của trò chơi, nếu như người chơi đã cường đại đến mức có thể dùng vũ lực để giải quyết đại bộ phận phiền nan đề, vật phẩm nội dung cốt truyện có thể mang ra khỏi kịch bản hay không sẽ quyết định sách lược qua cửa của bọn hắn.

Bởi vậy, người chơi không có trang bị, có thể chơi hình thức 'sinh tồn cá nhân', chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, chỉ nhánh nhiệm vụ tất cả đều bỏ qua liền có thể lưu lại một kiện vật phẩm nội dung cốt truyện, lúc mang ra kịch bản sẽ chuyển hóa bính đồ bài.

Đương nhiên, người chơi nhận được vật phẩm mình muốn rồi tự sát là không thể, muốn có bính đồ bài, qua cửa là điều kiện thấp nhất. Vô luận tại loại hình thức nào từ vong, trang bị vật phẩm đều có thể mang đi, chỉ có trong kịch bản đạt được vật phẩm nội dung cốt truyện tất cả đều sẽ xuất hiện lại trong kịch bản, đây cũng là vì phòng ngừa ở hình thức đoàn đội, bởi vì một loại tên người chơi từ vong dẫn đến những người khác không cách nào làm tiếp nhiệm vụ.

Phong Bất Giác cũng đã hỏi nhân viên chăm sóc khách hàng xong, sau đó tại menu thực hiện vài thao tác, đem bính đồ bài hóa thành số liệu tồn trữ tại không gian đăng nhập. Sau đó chuẩn bị đi nhận ban thưởng qua cửa cùng phần thưởng thêm.

Từ lúc bắt đầu, hắn đối Giá Trị Kinh Hải lần này không ôm cái gì hi vọng, vì độ kinh dị của kịch bản vốn là bình thường. Bất quá cơ hội rút thưởng thêm vào hắn vẫn còn tương đối dễ ý.

Qua cửa sổ ban thường ngẫu nhiên một kỹ năng mình có thể sử dụng, nên kỹ năng thuộc sở trường thông dụng hoặc khí giới. Về phần ban thường thêm vào dành cho cấp bậc giá trị kinh hãi... Hẳn không thể không một lần nữa tuyển trang bị, bởi vì xong thêm một kịch bản, hẳn vẫn tay không tác sát.

Phong Bất Giác đi ra thang máy, tiến nhập vào gian phòng kim loại, cùng lần trước giống nhau, bên trong có hai cây thủy tinh trụ rỗng ruột.

Đầu tiên, hẳn đi tới cây thủy tinh ban thường qua cửa, trong thủy tinh trụ có một thẻ kỹ năng do bạch quang ngưng tụ đang dần dần thành hình. Thời điểm Phong Bất Giác lấy tấm thẻ này ra còn rất bình tĩnh, nhưng trong nháy mắt chứng kiến thuyết minh kỹ năng, hẳn lại 1 lần nữa thê lương gào to: “Lừa đảo aaaaaaa!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

[Tên: Sửa chữa qua loa]

[Thuộc tính thẻ kỹ năng: kỹ năng chủ động, nắm giữ vĩnh cửu]

[Kỹ năng thuộc loại: khí giới]

[Hiệu quả: khiến cho một kiện vật phẩm loại máy móc phẩm chất 'rác rưởi' hoặc 'rách nát' tạm thời đề thăng lên phẩm chất 'bình thường' trong vòng 3 phút]

[Tiêu hao: 100 thẻ năng]

[Điều kiện học tập: sở trường khí giới F]

[Ghi chú: mọi người đều biết, Người sáng lập công ty vĩ đại "Apple", được xem là người tiên phong trong lĩnh vực công nghiệp máy tính, nhà phát minh, doanh nhân Steve Jobs, tại khi còn trẻ cũng từng làm qua thợ máy. Ông đã từng viết: "Chỉ có tay mơ mới có ý đồ sửa tốt triệt để một kiện vật phẩm hỏng". Để nhấn mạnh nó, làm cho nhiều người hiểu được những lời này, hẳn còn đem LOGO công ty (táo khuyết :)) khắc ở trên bia mộ]

Khi Phong Bất Giác chơi trò chơi, vận khí luôn luôn rất kém, cái kỹ năng ngẫu nhiên này chính là ví dụ điển hình. Khi cấp bậc còn thấp, những kỹ năng có điều kiện để học tập cùng tiêu hao khi sử dụng thấp, có hạn chế số lần sử dụng (như 'bạo tạc thần quyền'), có thể mang lại cho người chơi trợ giúp rất lớn.

Mà 'qua loa sửa chữa' là thuộc về cái loại kỹ năng ở cấp hai mươi về sau, dù là chưa đầy thanh kỹ năng, cũng cảm giác không cần mang theo.

Hiệu quả gân gà, tiêu hao khá lớn, bất bất nhất là hạn định mục tiêu sử dụng "vật phẩm máy móc". Nếu như kỹ năng này có thể tác dụng lên tất cả các loại trang bị, có lẽ còn có chút giá trị. Nói thí dụ như người chơi nhặt được một vật phẩm 'ống sắt rỉ sét' phẩm chất rách nát, dưới tình huống đầy đủ thẻ năng, tạm thời dùng kỹ năng này biến thành ống sắt phẩm chất bình thường, cũng xem như có thêm chút uy lực.

Tuy nhiên thực tế thì rất tàn khốc, cái kỹ năng này chỉ có thể dùng cho vật phẩm máy móc. Phong Bất Giác giờ phút này đã tưởng tượng, tình huống có thể sử dụng đến cái kỹ năng này chỉ có vài loại... Ví dụ nhặt được cửa điện bị trục trặc, mất 100 điểm thẻ năng để cho nó vận chuyển ba phút vẫn xem như là đáng giá; trên lý luận cái kỹ năng này cũng có thể khiến cho phương tiện giao thông trục trặc khôi phục công năng, giả thiết chính mình gặp được 1 cái ô tô hỏng, căn mỗi lần trước lúc kỹ năng hết thời gian hiệu lực khoảng vài giây lại sử dụng nó một lần nữa, chiếc xe này có thể chạy bình thường gần mười lăm phút.

Bất quá những thứ này chẳng qua là giả thiết, chưa biết phương tiện giao thông có chịu ảnh hưởng cái kỹ năng này không, dù sao trong kịch bản ô tô cũng là vật thể cỡ lớn, chưa tính là "Vật phẩm", người chơi cũng không thể xem xét thuộc tính của nó.

Dù sao giữ lại cái thẻ kỹ năng này, đến lúc Open Beta cũng không có khả năng bán được bao nhiêu tiền, cho nên Phong Bất Giác liền học nó, trên thanh kỹ năng của hắn liền có kỹ năng đầu tiên. Sau đó hắn liền đi tới trước thủy tinh trụ thứ 2, hệ thống nhắc nhở xuất hiện:

[Mời bạn lựa chọn ban thường thêm : một, tùy cơ hội rút ra một kiện trang bị tương ứng với đẳng cấp, hai, 5000 tiền trò chơi, ba, 200 exp]

Phong Bất Giác dứt khoát lựa chọn trang bị. Đầu tiên, hai cái lựa chọn sau tại giai đoạn hiện tại hoàn toàn không cần. Tiếp theo, chính mình cũng đã tới 5, ngoại trừ một cái kỹ năng không hề sức chiến đấu cùng một cây ống tiêm thì không có cái gì, hắn liền không tin mình còn có thể rút thăm được khối (tàng đá) thứ hai!

Bạch quang hội tụ, hóa hư thành thực, trong thủy tinh trụ dần dần xuất hiện một kiện trang bị màu trắng. Vẫn chưa hoàn toàn thành hình nhưng Phong Bất Giác đã biết rõ, lần này có hi vọng, xem hình dáng này chắc chắn là 1 kiện vũ khí.

[Tên: cò-lê Mario]

[Loại hình: vũ khí]

[Phẩm chất: tốt]

[Lực công kích: trung đẳng]

[Thuộc tính: hòa]

[Đặc hiệu: lúc công kích vào đầu người hoặc các loại sinh vật hình người, có tỉ lệ rất cao tạo thành trọng thương]

[Ghi chú: chủ nhân của thanh cò-lê này rất nổi danh, hắn tự xưng công nhân sửa ống nước, nhưng hắn lại không sửa chữa đường ống, hắn chẳng qua là quản lý trình tiến vào chui ra đường ống. Cả ngày vội cùng ác thể lực chiến đấu, cứu vớt vương quốc, tìm kiếm công chúa,... .Có khi hắn sẽ hóa trang thành ếch xanh, hoá hùng, thậm chí Địa Tạng Bồ Tát. Có khi hắn còn có thể phóng hỏa cầu, ném búa... Nhưng hắn không bao giờ, xin chú ý, là "không bao giờ" dùng cái dụng cụ thiết yếu của công nhân ống nước này. Vì vậy, cái thanh cò-lê phần nọ rồi, nó nổi trận lôi đình, nó muốn chứng minh cò-lê hoàn toàn là có thể tham gia chiến đấu đấy!]

"Xem ra thế giới này có nhiều thứ lạ a....." Phong Bất Giác xem hết thuộc tính về sau, tuy lăm nhăm vậy, nhưng trong lòng vẫn rất cao hứng, mặc kệ bên trong nội dung cái ghi chú lan man kia có bao nhiêu kỳ lạ, ít nhất cái trang bị này các thuộc tính đều không tồi.

Sau khi trở về thang máy, thông tin Vương Thán Chi đang rảnh đã hiện lên trên màn hình, Phong Bất Giác ấn tiếp nhận, thuận tay liền gửi đi lời mời tổ đội, "Như thế nào đây? Đã tới cấp năm chưa?"

Vương Thán Chi trả lời: "A..., kinh nghiệm vừa vặn đủ, Giác ca người thì sao?"

Tại trong danh sách hảo hữu chỉ có thể nhìn thấy nick name cùng trạng thái trước mắt của đối phương, cũng không có hiển thị đẳng cấp. Bất quá ngay tại thời điểm Vương Thán Chi hỏi vấn đề này, hắn đã tiếp nhận lời mời tổ đội, cột trạng thái đội ngũ xuất hiện ở trên màn hình, lúc này hắn cũng nhìn thấy đẳng cấp của Phong Bất Giác.

"Quả nhiên đã lên cấp 5 a..., Giác ca người có lấy được trang bị gì không?" Vương Thán Chi lại nói: "Ta vừa rồi sử dụng lần còn lại của kỹ năng 'bạo tạc thân quyền' luôn rồi, hiện tại ngoại trừ dao gọt trái cây trước kia, còn tìm được một kiện trang bị phòng ngự."

"Những thứ này trước không đề cập tới...tại địa phương cuối trong cái kịch bản vừa rồi của người có nhận được 1 cái chìa khóa?" Phong Bất Giác nói ra.

"Ah, có a...làm sao người biết?" Vương Thán Chi trả lời.

"Người làm sao lấy được cái chìa khóa kia?" Phong Bất Giác lại nói.

Vương Thán Chi nghe vậy sửng sốt một chút, lập tức trả lời: "Ta tại cuối kịch bản, nhìn thấy một cái chìa khóa rơi ngay tại trên mặt đất trước cổng chính lối ra. Ta cũng không có nghĩ tới tình huống này... Vốn ta đã sắp không chịu nổi, giá trị sinh tồn cùng giá trị thể năng đều sắp cạn, phía sau còn có cái gì đó đang truy đuổi ta. Không nghĩ tới tại địa điểm cuối cùng, nhặt lên một cái chìa khóa rồi mở cửa, liền trực tiếp hoàn thành kịch bản." Hắn dừng lại một lát: "Ồi chào! Giác ca, chẳng lẽ người biết chuyện gì sao? Tình huống người kết thúc kịch bản cũng vậy sao?"

Phong Bất Giác nói: "Làm sao có thể... Kịch bản của ta rất khó nhai đó, đoán chừng tình huống của người là do hệ thống cho rằng dùng trí tuệ của người thì nhặt lên một cái chìa khóa rồi mở khóa đã là một loại phương pháp qua cửa tối ưu rồi, vì vậy liền thiết trí như vậy a."

"Loại thiết trí lời giải này là dành cho tinh tinh a!" Vương Thán Chi kêu lên.

Phong Bất Giác cười cười, hắn là cố ý chuyển chủ đề mới nói đùa như thế. "Người chuẩn bị xong chưa? Trước khi tiến hành 'đoàn đội sinh tồn' còn có cái gì muốn chỉnh lý không?"

"Ta không có vấn đề, bắt đầu a." Vương Thán Chi trả lời.

Phong Bất Giác rất nhanh tiến vào menu chọn hình thức chơi, hai người đều đã đạt cấp năm,các hình thức có thể tiến vào có biến hóa, hiện tại trong menu biểu hiện là hình thức 'sinh tồn cá nhân'(bình thường) cùng hình thức 'sinh tồn đoàn đội '(bình thường).

Hình thức huấn luyện đã bị đóng lại, mà hình thức 'sinh tồn cá nhân' hiện tại cũng là màu xám, không thể chọn.

[Phong Bất Giác, đẳng cấp 5]

[Uông Thán Chi, đẳng cấp 5]

[Mời lựa bạn chọn hình thức trò chơi cho đội ngũ.]

[Bạn lựa chọn hình thức 'sinh tồn đoàn đội '(bình thường), xin xác nhận.]

[Đã xác nhận, nhân số của đội ngũ đã xác định: năm người.]

[Tổ đội của bạn đã tiến vào đội ngũ, đang tại tìm cá nhân hoặc tổ đội khác đã sẵn sàng.]

[Hoàn thành tìm kiếm, đang kết nối tới thần kinh, đang tạo ra kịch bản ...]

[bắt đầu tiến vào, xin bạn chờ giây lát.]

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (1)

Ánh sáng biến mất hắc ám bao phủ, menu trò chơi cũng tạm thời không cách nào mở ra, sau giây lát thất thần, Phong Bất Giác ý thức trong vô tận bóng tối, mình từ đứng thẳng đã biến thành tư thế ngồi, chắc là ngồi ở trên chiếc ghế ngồi có chỗ tựa lưng cứng rắn nào đó.

[Hoan nghênh đi vào Kinh Hải Thiên Đường.] Lần này âm thanh ngẫu nhiên xuất hiện rất bình thường, cảm giác là của thanh niên, bất quá giọng điệu câu nói này vẫn như cũ rất quý dị.

[Hoàn thành tải dữ liệu, hình thức bạn tham gia là 'sinh tồn đoàn đội' (bình thường).]

[Hình thức này cung cấp giới thiệu kịch bản vắn tắt, có tỷ lệ xuất hiện chi nhánh/ẩn tàng nhiệm vụ và đặc thù thế giới quan.]

[Ban thưởng qua cửa: Lúc kết toán bạn thưởng có thể đạt được thêm 80% trụ cột kinh nghiệm]

[Sắp giới thiệu vắn tắt kịch bản, sau khi hoàn thành giới thiệu trò chơi sẽ lập tức bắt đầu.]

Cảnh nối CG trực tiếp xuất hiện ở trước mắt Phong Bất Giác, cảm giác giống như là đeo một cái kính râm có thể xem phim, đồng thời giọng nói giới thiệu kịch bản đã ở vang lên bên tai.

[Đây là một đô thị hiện đại và phồn hoa, giống như mọi tòa thành thị khác trên thế giới hiện nay, cao ốc mọc lên san sát như rừng, xe cộ tấp nập như nêm, nhân khẩu đông đúc, không khí đục ngầu ...)

Theo giọng nói tự thuật, trước mắt hình ảnh là các cảnh 1 tòa thành thị thay nhau hiện lên, giống như là cảnh phố bình thường mà thôi.

[Cho đến một buổi tối nào đó, mặt trời lặn xuống, lại không còn mọc lên nữa. Ánh trăng mỏng lung sau mây đen phiêu bạt lúc ẩn lúc hiện chiếu rọi lấy tòa cô thành tĩnh mịch.]

Hình ảnh trước mắt Phong Bất Giác nhanh chóng tối lại, cho đến khi hoàn toàn đen kịt. Mấy giây sau lại khôi phục một chút ánh sáng, đúng là độ sáng của ánh trăng sau các áng mây đen. Trong tòa thành thị này vẫn như cũ có chút nguồn sáng, nhưng độ sáng này tuyệt đối không xứng đáng với ánh sáng của một tòa đô thị phồn hoa khi về đêm. Từ cảnh quan sát, trên đường phố trong thành thị có thể chứng kiến rất nhiều xe cộ bất động, nhưng không có một ai trên đường, cũng không có bất kỳ vật thể nào đang vận động...

[Người mở mắt ra, phát hiện mình đang ngồi ở trên chuyến tàu điện ngầm cuối này mà người thường xuyên ngồi. Người rất nhanh ý thức được, lúc này xung quanh người có mấy người xa lạ. Bọn họ cùng người chính là những người còn sống sót cuối cùng trong tòa thành thị này.]

Sau khi nghe xong những lời này, Phong Bất Giác chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, giác quan khôi phục bình thường, menu trò chơi cũng có thể mở ra, xem ra kịch bản đã bắt đầu.

Thật sự là lúc này hắn ngồi ở một trên một con tàu điện ngầm đang chạy, cảnh vật bên ngoài cửa sổ trôi đi cực nhanh, hóa thành một mảnh hẹp dài vượt qua tầm mắt. Hắn ngẩng đầu lên, chứng kiến Tiểu Thán ngồi bên người. Không có gì bất ngờ xảy ra đây, bên trong khoang xe lửa này còn có ba gã hành khách khác.

Tại bên tay trái Phong Bất Giác cùng Vương Thán Chi, cách một khoảng cách ngắn, có một nam một nữ đang ngồi trên 1 dãy ghế khác, chưa đến hai mươi tuổi, có lẽ vẫn còn là học sinh. Nam sinh mặt rất trắng, tóc cũng rất dài. Tạo hình như vậy khiến cho hắn cùng nữ sinh bên cạnh hắn nhìn qua không sai biệt lắm. Hai người có chiều cao rất bình thường, dáng người đều hơi gầy, tướng mạo có thể nói là tuấn nam mỹ nữ. Nhìn vào tên trong trò chơi cũng biết hai người đang có quan hệ yêu đương, nam sinh tên là "Nhớ người lúc cô độc nhất", nữ sinh tên là "Nhớ người lúc tịch mịch nhất".

Trong hình thức 'sinh tồn đoàn đội', thời điểm này là hệ thống cho người chơi thời gian để điều chỉnh trạng thái, trang bị cũng như giao lưu trao đổi với các đồng đội trước khi kịch bản chính thức bắt đầu. Tại trong hoàn cảnh này, tên người chơi đều biểu hiện lên đỉnh đầu, có thể trông thấy tên của nhau. Đội

lúc ly khai nơi đây danh tự trên đỉnh đầu sẽ biến mất, nếu muốn điều tra đồng đội tên gì thì cần mở menu đoàn đội để nhìn.

Trong menu đoàn đội có thể thấy được tin tức cũng rất có hạn: đầu tiên, ở bên trong menu không thể nhìn thấy tướng mạo đồng đội, chỉ có danh tự cùng đẳng cấp; tiếp theo, mục trạng thái bên cạnh danh tự chỉ biểu hiện "Vẫn còn sống" hoặc là "Đã chết", về phần người này còn bao nhiêu giá trị sinh tồn, có trạng thái dị thường hay không sẽ không xuất hiện trên menu đồng đội.

Trong khoang xe lửa này tổng cộng có năm người, người còn lại ngồi ở ghế ngồi đối diện Phong Bất Giác cùng Vương Thán Chi.

Cho dù là đang ngồi cũng có thể nhìn ra người này có thể cao tới một mét chín trở lên, thể trọng nhất định là cấp bậc 100kg. Xem tướng mạo, vị đại ca kia khẳng định không đến ba mươi tuổi, khuôn mặt lạnh lùng, đường cong khuôn mặt thập phần cương nghị; bả vai rộng lớn, thân thể hình chữ V (eo nhỏ vai rộng), bên trong ông tay áo của áo T-shirt có thể mơ hồ nhìn ra đường cong cơ bắp trên cánh tay hấn.

Nhìn vào loại tạo hình này, gọi hấn là "Thi đấu châu trường" tuyệt không quá. Tuy trò chơi kết nối thần kinh cho phép người chơi tại thể giới giả tưởng chỉnh sửa về bề ngoài, thể nhưng chức năng này có hạn chế biên độ chỉnh sửa. Khuôn mặt thì có thể tùy tiện "PS", nhưng chỉnh sửa thể hình tối đa không thể vượt qua 8%, nhiều hơn nữa sẽ xảy ra vấn đề, ví dụ như người lại để cho một người thân cao 2m sử dụng một thân thể mét rưỡi, hấn nhất định sẽ không thích ứng.

Cho nên, giả thiết người chơi thân cao 180CM, điều chỉnh hạn mức chiều cao cao nhất đại khái là 194. 4CM, thấp nhất là 165. 6CM; người nặng 60 kg có thể tăng thêm hoặc giảm bớt 4. 8 kg. Mà tỉ lệ điều chỉnh dáng người là một khái niệm rất mơ hồ, nếu ví dụ là được. . . Bụng bia có thể chỉnh thành bụng tương đối bằng phẳng, nhưng tuyệt sẽ không biến thành cơ bụng.

Cho nên, bỏ qua những nhân tố không đề cập tới, trong hiện thực vị tráng hán này tám phần vẫn là một tráng hán, không bài trừ khả năng người này căn bản không có chỉnh qua về ngoài.

Sau khi tráng hán cùng hai người bạn họ nhìn nhau liền mở miệng nói: "Tự giới thiệu thoáng một phát. . ." Hấn vỗ vỗ bộ ngực: "Long Ngạo Mân, vừa lên cấp mười."

"Đã nhìn ra. . . Hạnh ngộ, hạnh ngộ." Phong Bất Giác trả lời.

Vương Thán Chi tò mò hỏi thăm: "Vị đại ca này, đoạn phía trước tên của người là một bộ phận danh tự sao? Nguyên lai có thể đặt danh tự dài như vậy sao?"

Tên trên đỉnh đầu tráng hán là: [Kẻ xung phong dũng mãnh • Long Ngạo Mân]

"Ah, cái này a..., đây là 'Danh Hiệu', lúc đến cấp mười mọi người đều có, là do hệ thống đánh giá." Long Ngạo Mân trả lời.

Phong Bất Giác hiển nhiên là biết rõ thiết lập này, cho nên hấn mới có thể nói "Đã nhìn ra" .

"Cảm giác giống như rất mạnh a..." hai mắt Vương Thán Chi sáng lên nói.

Phong Bất Giác chen miệng vào: "Cái gì gọi là giống như rất mạnh? Làm sao nói thế?" Hấn nghiêm trang mà nói: "Cái này căn bản là rất mạnh."

"Ha ha ha, đâu có đâu có, chỉ là chơi nhiều hơn mọi người mà thôi." Long Ngạo Mân cười nói, lời nói của Phong Bất Giác hiển nhiên làm cho hấn thập phần hường thụ.

"Long ca quá khiêm nhượng, tại hạ vừa nhìn liền biết, người cũng không phải là hạng người bình thường." Phong Bất Giác trực tiếp gọi là "Long ca" rồi, trong lòng của hấn đối với người có can đảm đặt loại danh tự như là "Long Ngạo Mân" tự đáy lòng cảm thấy khâm phục, cảm giác lúc nhìn cái tên này liền phảng phất có một cỗ Bá Vương Khí đập vào mặt mình.

Phong Bất Giác lập tức lại quay đầu lại nói với nam sinh và nữ sinh kia: "Nhị vị đồng học, các người khỏe a."

"A..., người khỏe người khỏe." Hai người thuận miệng trả lời, tựa hồ không phải rất thích phản ứng với ba người bên này.

Kế tiếp vài phút, Phong Bất Giác cùng Long Ngạo Mân hàn huyên chút ít về kinh nghiệm trong trò chơi, Vương Thán Chi cũng ở bên cạnh thêm vào câu được câu mất. Đây là ngày đầu tiên Closed Beta, kỳ thật tất cả mọi người đều là tân thủ, có rất nhiều điều đáng giá để giao lưu.

Long Ngạo Mân tựa hồ không nên gọi Long Ngạo Mân, hấn có lẽ nên gọi là Quách Đại Lộ, đó là tráng hán đối xử mọi người rất thành khẩn, cũng rất hào sảng. Có thể thấy, càng có thể cảm nhận được được hấn rất chân thành. Hấn đưa ra ý kiến rất đúng trọng tâm, cũng không có bởi vì Phong Bất Giác cùng Vương Thán Chi đẳng cấp thấp liền bày ra thái độ trên cao nhìn xuống.

Một mặt khác, vậy đối với người yêu đã ở đằng kia anh anh em em, ôm ôm ấp ấp, thập phần chán lệt ra bộ dạng, nói xong chút ít lặng lẽ lời nói. Khả năng có người sẽ hỏi, trò chơi này không phải là không thể làm ra thân mật cử động đấy sao? Xin chú ý, tiền văn ghi là cấm quấy rối tình dục hành vi, hiện tại cái này Lưỡng Hóa là người tình ta nguyện tình huống. Đương nhiên, bọn hấn cũng làm không xuất ra cái gì quá giới hạn sự tình, tối đa chính là hôn nhẹ ôm một cái, trên căn bản không được hai lữ. Tại một cái hài hòa trong xã hội, trò chơi đối với càng tiến một bước hành vi là tuyệt đối hạn chế đấy.

Không bao lâu, tàu điện ngầm dần dần chậm lại, cho đến hoàn toàn dừng lại.

Bên ngoài trạm xe lửa trong ngon đèn bình thường lóe lên, nhưng nghe không được thanh âm gì, ngoại trừ tàu điện ngầm bản thân di động lúc tiếng vang.

liền tiến đứng quảng bá đều không có.

Cửa xe mở ra rồi, hầu như tại đồng thời, trong xe đèn tắt cả đều đã tắt.

Tịch tịch muội tử lại càng hoảng sợ, nhẹ nhàng hô một tiếng, bên người nàng cô độc tiểu ca cũng là khẽ giật mình, bất quá hần còn không đến mức kêu ra tiếng đến, chẳng qua là thân thể run lên thoáng một phát.

"A...!!!!!!!"

Mà một tiếng gào khóc thảm thiết này phát ra từ Tiểu Thất.

Đội hần hô xong, Phong Bất Giác thở dài: "Nếu không phải hệ thống ngăn đón, ta thật muốn đem cò-lê ống cắm vào trong cổ họng ngươi." Hần một bên lắc đầu, vừa đi ra tàu điện ngầm.

Tuy trong tàu điện ngầm đèn tắt, nhưng cũng không phải là đưa tay không thấy được năm ngón trạng thái, bởi vì sân ga ngọn đèn đều rất bình thường, Vương Thất Chi cái kia một cuống họng quả thực là mắt nhắm nhắm đến nhà, cô độc cùng tịch tịch hai người đều là phát ra từ nội tâm mà quảng đã đến khinh bỉ ánh mắt, Long Ngạo Mân thì là cổ nín cười ý, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười theo sát Phong Bất Giác đi ra thùng xe.

Hơn mười giây sau, năm người đều đi tới sân ga lên, Phong Bất Giác xem nhìn một cái bốn phía, đã nói nói: "Ta đi đầu xe nhìn xem, có lẽ chỗ ấy có người điều khiển."

"Vẫn là không nên một mình hành động a, nếu không mọi người cùng nhau đây?" Long Ngạo Mân nói.

"Ai nha, tìm cái gì người điều khiển a..., nhiều phiền toái, lãng phí mọi người thời gian. Ở đây không phải có cấp mười đại ca có đây không, chúng ta đi theo hần đi, một đường đến trên mặt đất đi, vô luận nhìn thấy cái gì tiêu diệt là được, dù sao giết sạch có thể qua cửa đây." Cô độc tiểu ca nói ra.

Phong Bất Giác theo đoàn đội trong trạng thái có thể chứng kiến, cô độc cùng tịch tịch phân biệt đẳng cấp là bảy cùng sáu, dù sao so với hần cùng Tiểu Thất cao hơn, cảm giác lời nói càng có trọng lượng.

"Vậy được rồi." Phong Bất Giác rõ ràng cứ như vậy đã đáp ứng, hần lập tức liền quay đầu đối với Long Ngạo Mân nói: "Long ca ý như thế nào?"

"Không có vấn đề, các ngươi đi theo ta đằng sau, nếu gặp được cần chiến đấu tình huống, đến phối hợp nắm tay là được rồi." Long Ngạo Mân sáng khoái mà đáp nói, nói xong liền mở rộng bước chân đi lên tự động thang cuốn: "Đi theo ta." Hần đứng lại tại thang cuốn trên bậc thang lúc, đã theo bọc hành lý trong lấy ra một khối tấm chắn, trang bị tại trên cổ tay phải.

"Giác ca? Chuyện gì xảy ra a?" Vương Thất Chi giám thấp xuống thanh âm đối với Phong Bất Giác nói, hần hiểu rất rõ Phong Bất Giác, Giác ca như thế nào bởi vì vì người khác câu nói đầu tiên sẽ cải biến hành động người? Hướng chỉ vị kia cô độc Tiểu ca đề nghị nếu không không thể nói cao minh, liền có hay không chính xác đều là cái nghi vấn.

"Không có gì, ta vốn là cảm thấy cái này tàu điện ngầm có người điều khiển xác suất không cao, chẳng qua là ôm tạm thời thử một lần tâm tính muốn đi xem xét xác nhận thoáng một phát." Phong Bất Giác thấp giọng trả lời: "Đã có người phản đối. . . Tại loại này không quan hệ đau khổ khác nhau bên trên nhưng bộ cũng không sao."

Đang khi nói chuyện, bọn hần đã theo Long Ngạo Mân đi tới tự động thang cuốn phía trên tầng kia, bất quá năm người như trước thân ở trạm xe lửa ở bên trong, phải về đến mặt đất còn cần trở lên đi một tầng.

Theo tự động thang cuốn đi lên về sau, trước mặt thì có một khối bảng hướng dẫn, chỉ hướng từng cái cửa ra phương hướng cùng với đi thông trên mặt đất nào tiêu chí. Bất quá cái này đối với bọn họ mà nói không trọng yếu, bọn hần chỉ cần tìm gần nhất cửa ra vào, trước đi ra bên ngoài nhìn xem thành thị này đến tốt cùng là tình huống gì lại nói tiếp.

Nhưng vào lúc này, hệ thống giọng nói nhắc nhở đồng thời vang lên bên tai mọi người: (nhiệm vụ chính tuyến đã gây ra)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (2)

Sau khi giọng nói hệ thống nhắc nhở vang lên, Phong Bất Giác mở menu trò chơi xem xét liền phát hiện thanh nhiệm vụ rốt cục cũng bị giải khóa, đây là lần đầu tiên hần chính thức nhận được nhiệm vụ chính tuyến. Lúc trước hình thức huấn luyện cùng hình thức 'sinh tồn cá nhân' căn bản là hoàn thành bên trong công trình kiến trúc phong bế, bố cục kịch bản đều rất ngắn, không có quá nhiều lựa chọn cho hướng đi nội dung cốt truyện, cho nên hệ thống cũng không vẽ vời cho thêm chuyện ra mà tạo ra nhiệm vụ. Mà bây giờ hình thức 'sinh tồn đoàn đội' có độ tự do rất cao, bản đồ lớn nên hệ thống nhất định

phải có một cái nhiệm vụ chính để dẫn đạo phương hướng trò chơi, nếu không người chơi rất có thể sẽ không biết nên làm gì, đi theo hướng nào.

Sau khi thanh nhiệm vụ được khai mở, Phong Bất Giác chứng kiến một khung cửa sổ vốn bị che vừa được mở ra trong menu trò chơi, ở bên trong khung hiện ra trong nhiệm vụ vừa nhận. Giới thiệu của nhiệm vụ chính tuyến thật ngắn gọn, đơn giản: [Tìm kiếm trong thành thị, tìm ra Ác Ma Chi Môn.]

"Cảm giác là thiết lập Ma Huyền a...." Phong Bất Giác nhìn lướt qua nhiệm vụ liền đóng cửa trò chơi.

"Thành thị này lớn như vậy, tìm một cánh cửa chẳng phải là mò kim đáy biển a?" Vương Thái Chi nói.

"Nhiệm vụ nhắc nhở chúng ta từ mấu chốt không phải 'Cửa' mà là 'Ác Ma'." Phong Bất Giác vừa nói vừa đi tới bên cạnh một máy bán vé tự động, nhìn vào sơ đồ lộ tuyến xe lửa bên trên nó rồi nói: [Tổng cộng có mười hai tuyến đường tàu điện ngầm trong tòa thành thị này, mặc dù là thể hiện bằng màu sắc khác nhau, bắt quá...] Ngón tay của hắn di chuyển dọc theo một số tuyến đường đan chéo trên tấm bản đồ, cuối cùng dừng lại tại một chỗ, "Ồ bên trong hơn mười tuyến đường giao thoa có khối khu vực này..." Hai tay của hắn mở ra trên địa đồ, che các tuyến đường ở khu vực chung quanh chỉ ra một khu vực chính giữa: "Năm tuyến đường thẳng tiếp giao nhau, tạo thành hình ngôi sao vô cùng tiêu chuẩn trong hình học.."

"Đại ca, cái này cũng quá gương ộp đi à nha." Cô độc Tiểu ca nói: "Người cẩn thận tìm lại xem, nói không chừng ở bên trong các tuyến đường dày đặc đan chéo này còn có thể tìm tới rất nhiều hình hình học khác đây."

"Tay ta chỉ nhìn tấm bản đồ này một giây liền đại biểu ta tìm tới cẩn thận xong." Phong Bất Giác trả lời, hắn xoay người lại giải thích nói: "Trước khi chúng ta lên tới tầng này, vô luận là bên trong tàu điện ngầm hay là sân ga, đều chỉ có thể nhìn thấy bản đồ tuyến đường liên quan đến tuyến đường đi của tàu. Bản đồ tàu điện ngầm toàn thành hoàn chỉnh giống như vậy, tầng phía dưới không có."

Tại hệ thống nhắc nhở vang lên trước, chúng ta lại không gặp được quái vật, cũng không có trị hoãn bao nhiêu thời gian, hầu như còn chưa làm bất luận cái gì thực chất tính hành động. Nhưng nhiệm vụ bị gây ra nhất định là có nguyên nhân đây, nếu nhiệm vụ này không có bất kỳ gây ra điều kiện, chúng ta ngồi tại mặt đất nhận được, hệ thống hà tất có ý chờ chúng ta đi lên một tầng một lần nữa cho nhắc nhở.

Bởi vậy. . . Ta có thể nghĩ đến khả năng chính là, trong tầng này có chút ở phía dưới tầng kia không có thứ đồ vật, kia cung cấp tin tức có thể đem chúng ta chỉ hướng trong nhiệm vụ theo như lời cái kia Ác Ma Chi Môn."

Hắn nói đến đây mà, nghiêng đi thân, dùng tay trái bàn tay vỗ vỗ máy bán vé tự động ấn đường xe lửa lộ đồ: "Đường xe lửa lộ chỉ có mười hai cái, mà trên mặt đất đường cái có hơn một ngàn, nếu như cái này đường xe lửa lộ đồ không có chút ý nghĩa nào, cái kia thành thị địa đồ lại càng không có ý nghĩa, trừ phi chúng ta có thể tìm tới một tờ nhãn hiệu lấy 'Ác Ma Chi Môn' loại này tiêu chí du lịch địa đồ đến."

Hắn hít sâu thoáng một phát: "Nói ngắn lại, nếu như không ai đưa ra cùng này suy đoán tồn tại mâu thuẫn tính kiến thiết ý kiến, hoặc là ý nghĩa gặp bản thân cũng không có đứng được ở chân căn cứ đến ủng hộ. . . Làm phiền mời dời bước cùng ta đến đồ trong khu vực này đi một chuyến, nếu ta sai rồi, chúng ta trọng chính mạch suy nghĩ, lại nghị một phen, nếu ta đứng rồi, ta lấy kỹ xảo giá trị, mọi người thanh nhiệm vụ, tất cả đều vui vẻ."

Phong Bất Giác một hồi nói xong, mọi người trọn mắt há hốc mồm, Vương Thái Chi lúc này ngược lại lộ ra rất bình tĩnh, bởi vì từ nhỏ đến lớn, như loại này tình cảnh hắn gặp nhiều hơn.

Phong Bất Giác suy luận năng lực là đọc thích trở nên thuần thực sau chỗ sinh ra diễn sinh phẩm. Hắn là cái rất người thông minh, mười sáu tuổi năm đó trong trường học làm Binet khảo thí đạt được là 138, trái phải nửa não vừa vận tất cả chiếm 69 phần đích cân đối hình tư duy. Cùng 140 trở lên cái loại này "Vượt xa người thường" thiên tài so sánh với, hắn vẫn là phân chia tại người bình thường quần thể bên trong, nhưng quan sát, ký ức, lý giải, suy luận năng lực có thể nói nghiêm chỉnh huấn luyện, tuyệt không phải người thường có thể so sánh.

Chính như Conan Doyle tiên sinh mượn Sherlock Holmes lời, ưu tú thám tử ngoại trừ uyên bác tri thức cùng kinh nghiệm bên ngoài, là trọng yếu hơn là chính xác suy luận kỹ xảo. Trong văn Sherlock Holmes luôn tại tận hết sức lực mà tuyên dương lấy chính mình bộ kia "Cách suy diễn", mà Phong Bất Giác hiển nhiên là một gã trung thực fans.

Hắn đọc thích liền nguyên ở Shylock một cái khác bộ lý luận: đem tri thức cho rằng dự trữ phẩm, đem đại não trở thành đồ thư quán tới quản lý, không trọng yếu đồ vật liền quét ra đi quên mất, thứ yếu đồ vật bỏ vào trong lâu các, cần liền ở lại dễ như trở bàn tay chỗ.

Cái này nhìn như là một loại lý tưởng hóa ký ức thói quen cùng tư duy hình thức, kỳ thật thông qua nhất định được huấn luyện, đúng là có thể làm được, Phong Bất Giác chính là một cái tự học thành tài điển hình.

Trên đời này có thật nhiều nói đến đơn giản làm đến khó khăn sự tình, ví dụ như mỗi ngày ở nhà làm mười mấy cái hít đất có thể bất tri bất giác biến thành cơ bắp nam, mỗi ngày học mấy cái từ đơn có thể nhẹ nhõm qua bốn sáu cấp, mỗi ngày ghi cái mấy ngàn chữ tồn cáo (bản thảo) có thể trở thành đại thần các loại. . . Nếu như nhân loại lừa mình dối người ý niệm trong đầu có một cái bảng xếp hạng, cái này vài câu khẳng định đều xếp hạng trước mấy vị.

Người bình thường đối mặt loại này tự hạn chế tính chất huấn luyện, bỏ dở nửa chừng xác suất cực cao, nhưng bởi vì cái gọi là từ xưa quái già nhiều kỳ tài, Phong Bất Giác chính là kiên trì xuống rất ít người một trong, cuối cùng đem đọc cùng suy luận biến thành thói quen cùng ham mê. . .

"Ách. . . Phong huynh nói cực kỳ, dựa theo cái này mạch suy nghĩ đi tìm, tổng so với chúng ta đi ra ngoài về sau trong thành loạn chuyển mạnh hơn." Long Ngạo Mân lời này nửa câu sau là đối với cô độc tiểu ca nói.

"A.... . À? Ah, tốt. . . Được rồi." Cô độc Tiểu ca vừa phục hồi tinh thần lại, trên thực tế, hắn đều không có hoàn toàn đuổi kịp Phong Bất Giác ngôn ngữ cùng mạch suy nghĩ, bắt quá lại sinh ra một loại "Tuy nhiên không biết rõ, nhưng người này giống như rất lợi hại bộ dạng" cảm giác.

Năm người lập tức liền động thân, Long Ngạo Mân đi tuốt ở đằng trước, Phong Bất Giác theo sát phía sau nói cho hắn biết nên từ chỗ nào cái lối ra trở lại mặt đất, hơn nữa phụ trách ở trên đi về sau chỉ rõ đại khái phương hướng.

Trải qua một cái rộng rãi an toàn thông đạo lúc, Phong Bất Giác lại phát hiện một cái bề ngoài giống như trứng màu thiết trí, ngay tại thông đạo trên mặt tường một cái tiếp một cái biến quảng cáo ở bên trong, lại hòa với một bức Kinh Hải Thiên Đường trò chơi quảng cáo.

Đi đến thông đạo quẹo phải, mọi người liền thấy được nghiêng phía trên cửa ra vào, một đoạn này sườn núi có một quỹ hướng lên tự động thang cuốn, bất quá đã đình chỉ, hai bên còn có hai hàng có thể cung cấp đi bộ bình thường thang cuốn.

Bọn hắn từ cấp cao xuống thấp, đi tới thành thị trên mặt đất. Ánh trắng mờ lung, trong thành ngọn đèn dầu rất thưa thớt, trên đường ngừng rất nhiều xe, nhưng tất cả đều là tắt lửa trạng thái, ven đường công trình kiến trúc bên trên biến quảng cáo, buồn bán nơi cùng dân trạch trong ngọn đèn tắt cả đều tắt, chỉ có trên đường đèn đường vẫn còn hoạt động bình thường.

Mặc dù không có xe chạy, nhưng hít vào trong miệng mũi không khí cảm giác vẫn là hết sức đục ngầu, trước mắt phảng phất có một tầng sương mù mờ mịt lượn lờ, khiến cho nơi xa cảnh vật khó có thể thấy rõ ràng.

Tại trạm xe lửa bên trong thời điểm, trên đầu có đỉnh, bốn phía có tường, hơn nữa là dưới mặt đất hoàn cảnh, mọi người thật cũng không cảm giác ra cái gì đến. Nhưng đi vào rộng rãi trên mặt đất về sau, bốn phía khó nói lên lời quý dị bầu không khí. . . Cái loại này dị thường yên tĩnh thuy, quả thực có thể khiến người hít thở không thông.

Trong năm người có bốn người Kinh Hải Giá Trị đều đã có pháp phòng, ổn định giá trị ở vào 5% đến 15% bất đồng, đối mặt sợ hãi lúc các loại kiểm tra triệu chứng bệnh tật cũng đã tại trên người bọn họ dần dần hiện ra.

"Đọc theo con đường này đi, trải qua bốn đầu phố về sau quẹo trái, sau đó một mực về phía trước là được." Phong Bất Giác ngữ khí nghe vào ngược lại là rất bình thường, hoàn toàn không có chịu ảnh hưởng bộ dáng, nhanh chóng nhận rõ mặt đường bên trên mấy cái tiêu chí, nghĩ kỹ lộ tuyến.

Long Ngạo Mân cảm lấy hắn tâm chán, gật gật đầu, tiếp tục phía trước dẫn đường, còn lại bốn người đi ở phía sau. Tất cả mọi người không nói lời nào, đề phòng, lắng nghe, tận lực đi ở tiếp cận đèn đường lối đi bộ bên trên.

Trong bóng tối sẽ thỉnh thoảng truyền đến hư hư thực thực đã thú tiếng hít thở, tất tiếng xột xoạt tốt giống như nói nhỏ thanh âm, như có như không tiếng cười. Dù sao vô luận loại nào, đều bị người nghe thấy, lại nghe không rõ.

Long Ngạo Mân cách mỗi hơn 10m sẽ quay đầu lại nhìn xem, hắn càng xem càng cảm thấy không đúng mà, "Ta nói Phong huynh. . . Người đang ở đây trong hiện thực hẳn là cao nguy chức nghiệp a?" Long Ngạo Mân hỏi. Hắn một đường luyện đến cấp mười, chưa từng thấy qua có như Phong Bất Giác như vậy người chơi. Sợ hãi loại sự tình này là rất khó che giấu, nhưng Phong Bất Giác liền trong ánh mắt cũng không lộ nửa điểm về sợ hãi, có thể thấy được hẳn không phải giả bộ gan lớn, mà là thật không sợ. . . Kết hợp vừa rồi sắc bén suy luận, Long Ngạo Mân thậm chí có điểm hoài nghi Phong Bất Giác tại trong hiện thực là chức nghiệp đặc công các loại nhân vật.

"Nghệ thuật gia." Phong Bất Giác bắt ôn bất hòa mà trả lời, phảng phất lời hắn nói giống như lời nói chân thực.

Vương Thán Chi chẳng muốn xen vào, theo hắn biết, Phong Bất Giác đối ngoại tuyên bố chức nghiệp bình thường liền hai loại: nghệ thuật gia, đại văn hào. Vô luận dùng loại nào quan điểm đến đối đãi hành vi của hắn, cái này hai loại trả lời đều rất cần ăn đòn. . .

Long Ngạo Mân hoàn toàn không nghĩ tới sẽ nghe câu trả lời như thế, nhất thời không biết như thế nào bắt chuyện, cô độc tiểu ca ở phía sau lại lên tiếng: "Nào sẽ có người 'Tự xưng' vì nghệ thuật gia a?"

"Ta đây có thể đổi một loại thuyết pháp." Phong Bất Giác nói tiếp: "Ta là một gã có tương đối cao thẩm mỹ năng lực cùng thành thạo sáng tạo kỹ xảo cũng làm nghệ thuật sáng tác lao động mà có nhất định thành tựu nghệ thuật công tác người."

"Cái này không phải là đem ba chữ kia giải thích một lần ư!"

"So về nói thẳng ba cái kia chữ, lộ ra khiếm tốn một ít không phải sao?"

"Rõ ràng càng khoa trương được không!"

Tịch tịch ở một bên nở nụ cười, cô độc bĩu môi, nói với nàng: "Hắn không giả ngu ta có thể nhả rãnh sao?"

Lúc này, Phong Bất Giác đột nhiên dừng bước, cũng rất nhanh theo kia bọc hành lý ở bên trong lấy ra (ông cò-lê Mario), "Àn. . . Mới vừa vận hòa hoãn thoảng một phát áp lực bầu không khí, thì có phiền toái thứ đồ vật đã đến."

Long Ngạo Mân hầu như cùng Phong Bất Giác đồng thời thấy được trong bóng tối có hai đạo bóng dáng chợt lóe lên, nhưng hắn chỉ nhìn ra cái đại khái hình dáng, cũng không hiểu được những thứ kia cái quái gì, dù sao tám phần là quái vật nào đó.

"Xem hình thể như dị dạng hài nhi, trên hai tay là cờ nhỏ liêm đao, tốc độ rất nhanh đấy, số lượng phương diện. . . Có lẽ không chỉ một cái." Phong Bất Giác bình tĩnh mà tự thuật lấy, hơn nữa cầm trong tay ông cò-lê hướng trong bóng tối lần đến gần. Hắn giờ phút này còn không biết, nói xong mấy câu nói đó, chính mình điều tra sở trường đã được mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (3)

"Một, hai, ba... Ân... Vừa y năm con." Phong Bất Giác vừa đếm vừa đi tới giữa con đường, ra khỏi khu vực có nhiều ánh sáng.

Hắn trực tiếp đứng lên nóc một chiếc xe hơi, nắm chặt cây cò-lê, mắt nhìn xung quanh, tai nghe tám hướng. Hắn dùng thân mình đứng ở chỗ cao ít ánh sáng để dụ những quái anh (Edt: quỷ trẻ sơ sinh) kia mắc câu.

Vương Thần Chi lấy [Dao gọt trái cây] ra, đeo món đồ phòng ngự lấy được trong hình thức sinh tồn một người lên trên đầu: một cái mũ sắt màu đen, nhìn về ngoài có chút chẳng ra gì. Hắn và Long Ngạo Mân đứng lưng tựa lưng, không rời đèn đường quá xa, riêng phần mình để phòng một hướng.

Mà phản ứng của Cô Đơn và Tích Mịch thì không khác mấy trong phim kinh dị: cô gái ôm cánh tay chàng trai, cậu con trai nghiêng người chắn trước người cô gái, cứ thế mà đứng tư thế tự sát.

Bóng quái anh ở trên đường lướt qua những góc tối, trốn dưới bóng các tòa nhà và ô tô. Tốc độ những quái vật này thực rất nhanh, thời gian xuất hiện nơi có ánh sáng có thể thấy được tối đa là một giây, vừa hiện ra lập tức biến mất.

Nơi Phong Bất Giác đứng cách đèn đường khá xa, chung quanh có rất nhiều chỗ tối. Không ngoài dự đoán, hắn chính là người thứ nhất bị tấn công. Một con quái anh đánh tới, nhảy lên hơn hai mét, từ phía sau Phong Bất Giác tấn công.

Hắn đã sớm có chuẩn bị, quay người đón tiếp liền thấy con quái anh kia nhảy tới trước mắt. Da toàn thân quái vật này đều là màu xanh đồng, thân mình như trẻ mới sinh, khuôn mặt xấu xí, răng vàng lờm chòm mọc cả bên trong lẫn bên ngoài miệng, chỗ cẳng tay là thanh tiêu liềm đao, phía dưới thì là chân động vật.

Phong Bất Giác chọn đứng ở trên mui xe vì hắn đã tính tới việc lợi dụng độ cao chưa tới một mét của những quái vật này, nếu chúng muốn công kích mục tiêu trên cao thì bắt buộc phải nhảy lên. Quả nhiên lúc này quái anh nhảy lên. Nhảy, tức là chân không chạm đất, sẽ có một khoảng thời gian ngắn không thể né đòn...

Về mặt lực lượng, Phong Bất Giác hiển nhiên là chiếm thượng phong đấy, hơn nữa hắn đây có thể coi là dụ địch ra để trảm, chuẩn bị rất đầy đủ. Hắn nhắm ngay đầu quái anh từ trên cao đập xuống, tiếng va chạm vang lên. Một cái đập này, không cần nhắc đến độ buồn nôn...

Chư vị (Edt: Mọi người) có thể tưởng tượng thử một cái, một cái dưa hấu bay tới trước mặt người, người lợi hại lại hung ác vùng một gậy ngay giữa không trung đánh bẻ nó, thế nhưng trong quả dưa hấu lại tràn đầy chất lỏng hôi thối, nước mủ sền sệt, huyết tương... tất cả nó tung, theo quán tính mà giội về phía người...

Tạo ngộ của Phong Bất Giác lúc này chính là loại tình huống này, những thứ "nước" giội lên trên người hắn đến cả mùi cũng rất chân thật. Nói vắn vè một chút thì giờ phút này toàn thân trên dưới Phong Bất Giác tản mát ra một loại khí tức hắc ám mà lại thần bí; nếu nói dễ hiểu thì là... một thân thịt thối.

Dù con quái anh này bị Phong Bất Giác một kích đánh chết nhưng vẫn còn bốn con. Số lượng của chúng có lẽ tạo ra dựa vào số người chơi, nhưng chúng cũng không được thiết lập mỗi con phải tấn công một người chơi khác nhau.

Ngoại trừ Phong Bất Giác, những người khác đều đứng ở dưới ánh đèn đầy. Nếu đã từng xem phim kinh dị thì ai cũng biết, quái vật chuyên đi tập kích mấy cái gia hỏa lạc đàn, cho nên bốn con khác không có để ý đến mấy người còn lại mà là toàn bộ hướng về phía Phong Bất Giác.

Ở trong loại tình trạng này, Phong Bất Giác thật ra cũng có chút lo lắng, đáng tiếc hắn vẫn như trước không có cảm giác được "sợ hãi". Hắn vẫn có thể cố gắng giữ tỉnh táo để suy nghĩ, cho nên trực tiếp loại bỏ phương án chạy qua chỗ đèn đường trong đầu. Lúc này hắn đã có một cái khái niệm về tốc độ của đám quái anh này. Hắn biết, chỉ cần bản thân vừa bước xuống mui xe thì trong vòng năm giây, chỉ cần có hai con quái anh đồng thời chạy tới, chân của mình cũng sẽ bị một cái liềm đao nào đó chém đứt.

Nếu cùng ở trên đất bằng thì loại quái vật vừa nhỏ vừa nhanh này tuyệt đối khó đối phó. Phong Bất Giác ước lượng, với thực lực của mình bây giờ, dưới mặt đất 1 vs 1 còn có thể chơi được, chứ 1 vs 2 chắc chắn sẽ bị thương.

Hơn mười giây sau con quái anh thứ hai cũng nhào tới rồi. Phong Bất Giác cũng không biết ba con còn lại khi nào sẽ nhảy lên, nhưng mà trước mắt dù sao cũng phải xử lý con này trước. Hắn lập lại chiêu cũ, vung cò-lê đánh mạnh. Lần này không chuẩn bằng lần thứ nhất, nhưng cò-lê vẫn đánh vào cạnh đầu quái anh, thuộc tính lửa kết hợp với đặc hiệu trọng kích cung cấp hiệu quả sát thương tương đối tốt, thuận lợi xử lý con quái anh thứ hai này.

Mà đợt công kích thứ ba thì nhằm ngay lúc Phong Bất Giác chưa kịp rút tay lại liền khởi xướng, lúc này là hai con quái anh cùng đánh tới, từ hai bên trái phải đằng sau Phong Bất Giác đồng thời nhảy lên. Nếu như hắn quay người chặn lại, tối đa chỉ được một con, hơn nữa rất khó nói liệu có thể lại một kích tất sát hay không.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Xa xa ánh sáng kim loại vừa hiện ra, một thân ảnh khôi ngô trong nháy mắt liền tham gia cuộc chiến. Long Ngạo Mân lao đến như là dẫm trên ván trượt, hai chân của hắn hoàn toàn không nhấc lên, có vẻ như đã phát động kỹ năng nào đó.

Không hổ là nhân vật cấp mười, chiến đấu cũng rất phong cách. Long Ngạo Mân che tấm chắn trước người, dựa vào cái kỹ năng này lập tức sắp lại gần một con quái anh, trực tiếp tông nó bay ra ngoài. Tiếp theo, hắn vung cánh tay lên, dựa vào lực tay mạnh mẽ dùng vành tấm chắn sượt qua thắt lưng một con quái anh khác, khiến cho nó trên không trung bị mất thăng bằng, hướng bay liền bị lệch.

Phong Bất Giác sao có thể bỏ qua cơ hội này. Có hai giây đình trệ, hắn liền có đủ thời gian phản ứng, vung cờ-lê đánh quái anh bị thương phần eo, lập tức nước thối tương dịch lại văng khắp nơi.

Long Ngạo Mân thấy hắn xử lý xong con quái anh này, liền chạy nhanh về phía quái anh mới bị đánh bay, lại gần, quỳ gối giơ lá chắn, đập xuống một cái.

Quái anh bị đánh bay vừa mới rơi xuống đất, còn chưa kịp đặt chân liền thấy một tráng hán vọt tới, chi kịp đưa liềm đao trên tay lên đỡ đòn. Dù tạo một chút tia lửa trên mặt lá chắn, nhưng thân là một loại quái vật không chuyên về sức mạnh, việc cắt cái khối trang bị đa năng công thủ hoàn mỹ này tất nhiên là không thể.

Long Ngạo Mân gầm to một tiếng, tấm chắn trong tay mãnh liệt nện mấy cái. Vài tiếng kêu kì quái qua đi, con quái anh này đã trở thành một đám thịt vụn, hiển nhiên là đã chết.

"Con còn lại ở đâu? Chúng ta bắt nó lại rồi bỏ đời." Vương Thán Chi lúc này mới đứng lúc đến nơi. Kỳ thật hắn và Long Ngạo Mân cùng một lúc xông tới, nhưng người ta dùng kỹ năng di chuyển, nửa giây đã đến, hắn thì phải chạy. Chỉ trong vài giây này, Long ca đã là hoàn thành giết một hỗ trợ một.

"Đừng chủ quan, ta cảm thấy sự tình sẽ không đơn giản như vậy..." Phong Bất Giác còn chưa nói hết, chung quanh đột nhiên tối sầm lại, tất cả nguồn sáng trong thành phố chớp mắt biến mất, kể cả bầu trời ánh trăng cũng không còn.

Toàn bộ thế giới tựa như bị thứ gì đó một ngụm nuốt vào, lâm vào triệt để hắc ám. Những tiếng hít thở, tiếng nói thầm, tiếng cười... tại thời khắc này đều trở nên vô cùng rõ ràng, phẳng phất giống như ở ngay sát mọi người, trong bóng tối có thể đưa tay là đụng nhưng lại không cách nào thấy rõ.

Mấy giây sau, giống như nội dung cốt truyện CG lúc bắt đầu trò chơi, ánh trăng mờ lung lẩn nửa xuất hiện, đèn đường cũng một lần nữa sáng lên, độ sáng khôi phục trạng thái lúc trước.

Mà một con quái anh cuối cùng núp trong bóng đêm kia, trải qua tẩy lễ của một màn quỷ dị hắc ám vừa rồi, đã biến đổi nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (4)

Ngay lúc bóng đêm bao trùm, mười tử Tịch Mịch ở bên kia liền la hoảng lên. Tiểu ca Cô Đơn cũng rất sợ hãi, nhưng mà bạn gái còn đang nắm tay hắn, hắn không thể cùng la theo. Hắn đành phải ra về trấn định mà nói với Tịch Mịch: "Đừng sợ, có ta ở đây," mặc dù trên thực tế, đến cả vũ khí có thể dùng để đánh quái tiểu ca Cô Đơn còn không có, bản thân mình còn khó bảo toàn.

Hắn và Tịch Mịch hai người từ lúc cấp một đã luôn cùng nhau xếp kịch bản hình thức huấn luyện nhiều người, tới cấp năm liền tham gia một lần sinh tồn đoàn đội, kết quả đoàn diệt, nhưng mà hắn làm ra cống hiến lớn hơn Tịch Mịch một chút cho nên Cô Đơn lấy thêm được một chút điểm kinh nghiệm. Về sau bọn hắn lại chọn một lần sinh tồn đoàn đội, lại vẫn không thể nào qua cửa mà cùng nhau bỏ mình, cho nên dù hiện tại hai người một người cấp bảy, một người cấp sáu, trên người vẫn không có trang bị, cũng không có kỹ năng, đánh quái cơ bản đều phải đánh tay không.

Xem đến đây, ta nghĩ rất nhiều người đã hiểu ra. Sở dĩ Long Ngạo Mân bị phân phối vào trong đoàn đội này, cũng là do hệ thống đặc biệt sắp xếp đấy. Cùng một thời gian có lẽ có hơn trăm người chơi sẵn sàng, vì sao trong bao nhiêu người đó lại chọn tổ hợp năm người này? Cũng là bởi vì hệ thống dựa vào biểu hiện của Cô Đơn cùng Tịch Mịch lúc trước, phán định bọn hắn là người chơi yếu kém.

Để giúp đỡ bọn hắn một chút, hệ thống mới cho vào trong đoàn đội một cái cấp mười Long Ngạo Mân này, hơn nữa còn là một người chơi tương đối mạnh. Đồng thời, để bảo trì độ khó tổng thể, hệ thống lại tìm thêm hai cái gia hỏa cấp bậc tương đối thấp nhưng biểu hiện qua cửa lại tốt để hạ thấp bình quân đẳng cấp của đội ngũ.

Vì thế mới có tổ hợp năm người như vậy, tổng đẳng cấp của bọn hắn là 33, chia ra được bình quân đẳng cấp là 6,6... Vừa đủ kịch bản độ khó cấp sáu, cấp bảy.

Nói thẳng ra, đây là hệ thống vì Cô Đơn và Tịch Mịch tạo ra một cơ hội ôm đùi, hi vọng bọn hắn có thể một lần thành công thông qua kịch bản, tránh cho bọn hắn chết quá nhiều, chết đến mức sinh ra tâm lý oán hận... (Edt: hệ thống bị ôi dễ sợ à)

"Vừa rồi là cái gì?" Long Ngạo Mân hỏi. Kỳ thật khi thốt ra lời này, hắn cũng không trông chờ người nào đó nói cho hắn biết đáp án. Chỉ là bởi vì tình huống này khiến cho nội tâm hắn có chút sợ hãi, cho nên mới muốn hỏi một chút cảm nghĩ của người khác.

Không ngờ Phong Bất Giác dùng giọng điệu tỉnh táo, trả lời rõ ràng: "Có ba loại khả năng, lát nữa ta sẽ giải thích cho ngươi."

Vương Thán Chi lúc này ngược lại không có tiếp lời, hắn sắc mặt trắng bệch, run run nói: "Vây... Vây... cứ vậy mà cái này... sao được a? Ở bên bên trong bên trong tàu điện ngầm... tắt đèn còn còn... hiểu được... Bây giờ dưới đêm khuya trăng sáng... vậy mà cũng có thể "tắt đèn"! Muốn hù chết người a...!"

"Thứ dọa người ở đằng kia kia." Phong Bất Giác mặt không thay đổi chỉ đằng sau Vương Thán Chi.

Tiểu Thán cũng cố quay đầu lại, mà Long Ngạo Mân và Cô Đơn, Tịch Mịch ở phía xa lúc này cũng đồng thời thấy được thứ Phong Bất Giác đang chỉ.

Đó là con quái anh cuối cùng, nó bò lên trên trần một cỗ xe buýt, kêu to một tiếng. Hình dáng của nó đã thay đổi, làn da biến thành màu đen, hai mắt bắn ra ánh sáng lục, răng nhọn và dài. Thân hình của nó vẫn nhỏ như trước, nhưng liềm đao trên tay và đôi chân thú đều dài hơn gần gấp đôi. Lúc quái vật kia đứng thẳng người, độ cao đã gần tới một mét sáu, hơn nữa phạm vi công kích của liềm đao chắc chắn dài hơn độ dài cánh tay của nhân loại.

Vương Thán Chi nuốt nước miếng một cái, cúi đầu nhìn con dao gọt trái cây trong tay mình, lại nhìn sang "cánh tay đao" của quái vật... Bỗng cảm thấy tự ti.

"Cảm giác như mới ăn trứng cái gì đó thích hợp để tiến hóa ấy..." Phong Bất Giác cảm cò-lê từ trên xe nhảy xuống.

"Ta tấn công chính diện, dụ nó xuống, các ngươi đợi thời cơ chính xác từ bên cạnh công kích nó." Long Ngạo Mân trong lúc nói chuyện đã tiến về phía trước.

Đáng tiếc, chiến thuật của Long Ngạo Mân không được áp dụng thành công. Có thể là do bản thân con quái anh này có thể nghe hiểu tiếng người, hoặc là do thiết lập chỉ số thông minh của nó cao hơn nhiều so với trong tưởng tượng của bọn hắn.

Con quái anh kia căn bản không để ý tới Long Ngạo Mân. Nó cong chân đạp một cái, lưu lại hai cái vết lõm trên mũi xe buýt, bắn lên cao, trên không trung tạo thành một đường vòng cung. Nó vậy mà lướt qua đỉnh đầu ba người, bay nhào ra xa hơn mười mét, mục tiêu là Cô Đơn và Tịch Mịch bên dưới đèn đường.

Giờ phút này, Long Ngạo Mân rất muốn phát động kỹ năng vừa rồi chạy qua hỗ trợ nhưng lại bất lực. Lúc trước kỹ năng hắn giúp Phong Bất Giác giải vây [Tia chớp xông tới] là năng lực đặc thù mà danh hiệu [Người xung phong dũng mãnh] cho hắn, để phát động cần tiêu hao 30% hạn mức cao nhất giá trị thể năng, hơn nữa CD (Edt: cool down-thời gian làm lạnh) cần khoảng một giờ.

Chi tiết về "hệ thống danh hiệu" tạm thời không nhắc tới. Tóm lại, hiện tại người có năng lực cứu Cô Đơn và Tịch Mịch là chính bọn hắn.

Quái anh từ trên trời giáng xuống, hai thanh liềm đao chém chéo về phía hai người. Ba người đứng ở giữa đường cùng nhau chạy về phía đó, nhưng quái anh giống như là bắn ra từ máy ném đá. Với độ bật khoa trương sau khi tăng cường của nó thì người chơi chạy bộ khó có thể đuổi kịp đây.

"Chạy về phía chúng ta! Cúi đầu xuống!" Phong Bất Giác hét lớn một tiếng.

Đây không thể nghi ngờ là chỉ huy Cô Đơn và Tịch Mịch cần phải làm gì, và cũng là một cách phản ứng rất chính xác. Hai người kia dù lui về phía sau hay hướng hai bên tách ra chạy trốn thì ít nhất sẽ có một người lập tức bị giết chết khi quái anh tiếp đất. Còn nếu đứng ngốc tại chỗ hoặc có ý định đón chặn công kích thì có lẽ sẽ chết nhanh hơn một chút.

Hai người chỉ còn cách hạ thấp người chạy về phía trước. Sau khi vồ hụt, trong vài giây quái vật kia quay người lộn trở lại, họ phải cố gắng hết sức lại gần chỗ ba người Phong Bất Giác, khi đó mới có cơ hội sống cả hai.

Tại thời khắc sống chết chỉ cách nhau một đường chỉ, một câu mệnh lệnh có lực lượng rất mạnh, rất hiệu quả đấy, người trong nội tâm bất lực sợ hãi thường sẽ không nghĩ nhiều mà làm theo. Quả nhiên, Cô Đơn nghe vậy lập tức liền kéo Tịch Mịch cúi đầu xông về phía trước.

Lúc quái anh từ không trung giết đến, hai người vừa đứng lên qua dưới chân, chạy ra sau lưng nó. Liềm đao chém vào không khí, nó làm vè hỏn hển, chân chĩa xuống đất, quay người liền đuổi theo, chỉ dùng hai giây liền tới gần hai người đang chạy trốn.

Nhưng con quái anh này không quá may mắn. Một tráng hán từ phía ngược lại với hướng hai người kia chạy trốn đã giết đến, lách mình chắn trước mặt quái anh. Một tấm khiên kim loại tròn màu xám như tường đồng vách sắt đã chặn đường đi của quái anh.

Cánh tay liềm đao đã qua cường hóa rất nhanh vung vẩy chém xuống, âm thanh xì xì nối liền không dứt. Vậy mà công kích này lại như trước chỉ làm bắn ra một chút tia lửa ở mặt ngoài lá chắn, cả một vết sườn cũng không có để lại, cái quái anh kia có vẻ đang dần giảm chậm tốc độ công kích và giảm lực rồi.

[Tên: Mảnh vỡ Ultron

Loại: Đồ phòng ngự

Phẩm chất: Tốt

Lực phòng ngự: Tương đối mạnh mẽ

Thuộc tính: Chiết xạ

Đặc hiệu: Không

Điều kiện trang bị: Sở trường chiến đấu E, cấp 8

Ghi chú: đây là một phần còn sót lại của sau khi bị phá hủy, vốn chỉ có một miếng lớn chừng ngón cái, nhưng sau khi rèn với hợp kim thứ cấp Erdmann thì đã tạo thành tấm lá chắn này. So với những tấm chắn sản xuất hàng loạt khác nó dường như mạnh hơn một chút. Nhưng qua nhiều lần thí nghiệm cho thấy, cũng không có số liệu sai biệt rõ ràng để củng cố cái lý luận này.]

Thuộc tính tấm chắn này rất tốt, so với cây cò-lê của Phong Bất Giác thì vật kia tại giai đoạn đầu của trò chơi có thể phát huy tác dụng lớn hơn. Công kích của quái anh đang từ từ dừng lại, cũng vì nó biết nếu cứ tiếp tục thêm một lúc nữa, liềm đao của mình sợ là sẽ bị mài nhẵn rồi.

Quái anh buông tha việc đột phá phòng ngự của Long Ngạo Mân, nó dự định lợi dụng ưu thế tốc độ vượt qua cục xương khó gặm này đi đối phó những người khác, nhưng nó đã lãng phí thời gian quá nhiều. Đầu đội mũ sắt màu đen, tay cầm dao gọt trái cây, một nam nhân đã lặng lẽ vòng ra phía sau nó...

Bởi vì vũ khí không quá mạnh mẽ, hơn nữa lại tương đối nhát gan, Vương Thán Chi không dám tùy tiện động thủ. Hắn vòng qua một chiếc xe bên cạnh, chạy tới đằng sau con quái anh rồi mới giơ lên vũ khí, một dao xuyên thẳng xương cổ quái anh. Cũng không biết có phải bất cứ ai học y cũng sẽ chọn vị trí công kích dạng "chọc không chết cũng phải bị liệt" này hay không.

Một tiếng tiếng kêu kì quái vang lên, máu mủ màu đen phun ra, tung tóe đầy mặt Vương Thán Chi. Mà con quái anh này lại vẫn chưa chết, còn đang gầy dựa.

Lúc này, một cây cò-lê từ bên cạnh giết tới, cực kỳ tàn ác mà đâm vào hốc mắt trái của con quái anh...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (5)

Một trận chiến này không dám nói là ác chiến, bởi vì năm tên người chơi đều không có tổn thất giá trị sinh tồn. Nhưng sau trận chiến này, thực lực của các thành viên trong đội trên cơ bản đều có thể nhìn ra.

Nói ngắn gọn là ba người có năng lực qua cửa và hai người hầu như vô dụng, vương vãi...

Trên mặt Vương Thán Chi và quần áo bị bắn dính không ít máu đen phun ra từ trên người quái anh kia, may mà dịch thể của quái vật này không có độc hoặc đặc hiệu khác mà chỉ khiến cho mùi ở của hắn trở nên không dễ ngửi lắm. Long Ngạo Mân có lá chắn che bớt, quần áo còn tương đối sạch sẽ. Mà Phong Bất Giác thì đã bị "ô nhiễm" tương đối nghiêm trọng, nhưng mà hắn nhanh chóng liền giải quyết xong vấn đề này.

Phong Bất Giác giống như sớm đã nghĩ trước biện pháp. Sau khi xử xong con quái anh biến dị cuối cùng, hắn liền xoay người đi thẳng về phía một chiếc xe, mở cửa xe ra, từ trong xe gỡ xuống một bộ da bọc ghế. Sau đó hắn đến bên cạnh một cái chốt phòng cháy trên vỉa hè, dùng cò-lê vặn nói lỏng van, nước liền từ bên trong chảy ra. Hắn đem da ghế hứng nước rồi dùng như khăn lau, nhờ nước chảy ra rửa mặt cùng với quần áo, rất nhanh thanh lý sạch sẽ những thứ trên người, đồng thời tẩy sạch mùi vị khác thường.

Vương Thán Chi học theo, cũng vào trong chiếc xe kia giật một miếng da, sau đó ngồi xổm bên cạnh Phong Bất Giác bắt đầu thanh lý những thứ trên người mình.

Long Ngạo Mân đi xem từng cái thi thể quái anh. Sau khi xác nhận những đồ chơi này đều triệt để chết rồi hắn mới thở dài một hơi, đặt mông ngồi trên đường cái, để cho thể năng giá trị từ từ phục hồi.

Cô Đơn và Tịch Mịch đã trở về khu vực trong phạm vi đèn đường chiếu xạ. Tiểu ca Cô Đơn nói: "Cảm ơn vừa nãy, nếu không có các người hai ta chắc đã OVER rồi." Ngữ khí của hắn đã khiêm tốn hơn nhiều. Ban đầu hắn còn cảm thấy ít nhất thì cấp bậc của mình so với hai cái gia hỏa cấp năm vẫn cao hơn, càng có quyền lên tiếng, nhưng hiện tại, hắn chắc là sẽ không lại nghi ngờ về tính chính xác ý kiến của Phong Bất Giác rồi.

"Ta phỏng đoán trước khi đến vị trí Cánh Cổng Ác Ma..." Phong Bất Giác đã đem mặt rửa sạch, hắn vừa chà quần áo vừa nói: "Phải giúp hai người các người tìm một kiện trang bị, kể cả phẩm chất rách nát cũng tốt hơn so với tay không tấc sắt."

"Thành phố bên trong cái kịch bản này rất lớn, ta nghĩ trên đường tìm ra một hai món vũ khí cũng không khó. Nếu thật sự không được thì có thể nhặt gãy sắt, hoặc là dùng cây cò-lê Phong huynh ngồi bệ chút linh kiện xuống thì cũng có thể làm vũ khí." Long Ngạo Mân nói tiếp: "Đừng rồi... Ban này người nói... có ba loại khả năng của cái hắc ám kia..."

"Loại thứ nhất, ánh sáng chung quanh trên thực tế cũng không có mất đi, chẳng qua là thị giác và thính giác của chúng ta trong mấy giây đó cùng bị thứ gì đó quấy nhiễu." Phong Bất Giác trực tiếp trả lời: "Ngay khi mắt của chúng ta bị bóng tối bao trùm, lập tức có âm thanh cổ quái truyền vào trong tai, nhưng chung quanh mọi thứ thật ra không thay đổi." Hắn dừng thoáng một phút: "Nếu như cái giả thiết này thành lập, thì sẽ có một vấn đề: 'Chủ thể' gây quấy nhiễu chúng ta rốt cục là ẩn thân gần chúng ta, chỉ là chúng ta không nhìn thấy, hay là đang hành động từ nơi xa..."

Nghe được hai cái từ "gần" và "nhìn không thấy" bổ sung cho nhau, bốn người còn lại đều nổi da gà, chỉ có bản thân Phong Bất Giác là có bộ dạng chẳng hề để ý.

"Còn nữa, cuối cùng thì tại sao con quái vật kia lại biến đổi? Có phải vì cái thứ sinh ra ảnh hưởng đối với chúng ta kia lợi dụng vài giây này dùng năng lực gì đó cũng gây tác động tới con quái vật kia hay không?" Hắn lau sạch sẽ trên người xong, liền ném xuống bộ bọc ghế, "Những thứ này tạm thời không cách nào nghiệm chứng được, hiện tại ta cũng không muốn đào sâu. Ân... Nói một chút loại khả năng thứ hai a, là bóng tối thực sự tồn tại, bao phủ cả tòa thành thị, thậm chí toàn bộ giới trong cái kịch bản này."

Vương Thán Chi lúc này chen miệng nói: "Sao mà làm được? Không nói tới mấy cái đèn đường kia, ánh trăng cũng không phải là đèn nói tắt liền tắt a?"

"Mặc kệ cái này là làm sao làm được, tạm thời cứ cho rằng có lực lượng nào đó thực sự làm được. Như vậy... chuyện xảy ra vừa rồi có khả năng chính là cái thể giới này bị một loại bóng tối bị ẩn nhanh chóng ăn mất, lại giăng co mấy giây. Trong mấy giây này, quái vật... rất có thể là dưới tác dụng của loại hắc ám này đã xảy ra biến dị và tăng cường về sinh lý."

Hắn thu cây cò-lê lại, cũng ngồi xuống đường cái: "Cá nhân ta tương đối có khuynh hướng loại khả năng thứ hai, loại bóng tối này trông giống hiện tượng tự nhiên hơn. Nó ảnh hưởng tới đối tượng và không giới hạn đối tượng, cũng không phải chỉ sinh ra chỉ để nhằm vào chúng ta."

Long Ngạo Mân nói: "Còn loại khả năng thứ ba thì sao?"

"Hệ thống bởi vì hiệu suất biểu hiện ra lúc chúng ta đánh chết bốn con quái vật mà tạm thời sửa kịch bản." Phong Bất Giác trả lời.

"Không thể nào?" Tịch mịch nói ra: "Trước đây ta và Cô Đơn đã sắp xếp qua hai lần phó bản, cho tới bây giờ vẫn chưa thấy loại tình huống này. Dù cho sau khi đoàn đội gặp quái giải quyết nhanh thế nào thì cũng không có phát sinh tình huống độ khó kịch bản đột nhiên tăng lên."

Cô Đơn bổ sung: "Chúng ta lúc trước cũng đã gặp qua người chơi đẳng cấp tương đương với Long ca, quái vật sơ kỳ hầu như là bị nháy mắt giết chết đấy. Cho nên vừa mới bắt đầu ta mới nói, có người chơi cấp mười dẫn đội, một đường cứng rắn giết cũng có thể qua cửa." Hắn nói kinh nghiệm bản thân, bất quá lúc trước ở bên trong cái kịch bản kia, tên cấp mười kia cũng không có ý định bảo hộ bọn hắn, cho nên sau đó bọn hắn cũng treo (Edt: treo=chết) rồi.

"Ân... Loại khả năng thứ ba ta cũng nghĩ rằng xác suất rất nhỏ." Phong Bất Giác như suy tư mà trả lời. Kỳ thật hắn nghĩ đến cái giả thiết này chủ yếu cũng vì cái cục diện AI thiết lập cho mình trong hình thức sinh tồn một người lần trước. Giờ phút này hắn rất nhanh hủy bỏ loại khả năng này: "Đây là lần đầu tiên ta chơi hình thức sinh tồn đoàn đội, không rõ tình hình thực tế lắm, đã vậy... khả năng này có thể bài trừ."

Vương Thán Chi lúc này cũng thanh lý sạch sẽ toàn thân rồi, hắn đứng lên nói: "Hai loại khả năng trước đề qua một thời gian ngắn là có thể nghiệm chứng a? Dựa theo Giác ca nói, như vậy vô luận là loại nào, chỉ cần tiếp tục tiến hành kịch bản, hắc ám sẽ lại phủ xuống."

"Có lý..." Long Ngạo Mân đứng lên, thể năng của hắn đã khôi phục một chút, "Lần tiếp theo gặp quái vật hoặc trước khi hắc ám hàng lâm, chúng ta tốt nhất nên giải quyết hết vấn đề trang bị cho Cô Đơn và Tịch Mịch."

Phong Bất Giác cũng đứng lên nói: "Trên lộ tuyến ta chọn có đi qua một cục cảnh sát, đến đó chúng ta liền vào tìm sơ một lượt, có lẽ sẽ có súng, gây cảnh sát... Nếu vận khí tốt, có khả năng tìm được mấy thứ như áo chống đạn, mặt nạ bảo hộ, tấm chắn..." Hắn có vẻ kích động: "Từ lâu ta đã muốn thử xem cảm giác tay cầm Shotgun xạ kích là như thế nào rồi..."

Long Ngạo Mân nghe vậy chỉ cảm thấy trong nội tâm sợ hãi, ngữ khí của Phong Bất Giác nghe rất giống mấy tên biến thái cuồng sát nhân không có điều kiện hành hung...

Mọi người thương lượng thêm vài phút liền lần nữa khởi hành, hướng về phía cục cảnh sát theo như lời Phong Bất Giác mà bước đi. Tuy nói bầu áp lực của không khí hắc ám quanh mình vẫn như cũ, cũng không biết trong bóng tối không nhìn thấu kia còn cất giấu bao nhiêu quái vật, nhưng đối với chỗ miêu tả của Phong Bất Giác, cái cục cảnh sát kia, năm người vẫn mang một chút chờ mong đấy.

Tính ra, tại thời gian đầu trò chơi, vũ khí loại xạ kích chính là đồ hiếm. Nếu có thể tìm được súng, hơn nữa là loại uy lực khá lớn như Shotgun hoặc súng Tiểu Liên thì dù cho chết ở trong kịch bản cũng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (6)

Dọc trên đường phố đi bộ ước chừng 15~16 phút, năm người đã tới trước cổng cục cảnh sát. Tòa nhà này chiếm diện tích ước chừng 500 mét vuông, cổng chính đối diện với đường cái, vào cổng phụ là bãi đỗ xe.

Phong Bất Giác đầu tiên quan sát cổng phụ, đó là chỗ để xe, phần cuối có tường rất cao, lưới sắt loại có thể di động phong bế cửa vào. Nhìn vào sâu bên trong chỉ thấy một mảnh đen kịt, chỉ sợ là con đường này không đi được.

Lúc hần trở lại chỗ cổng chính, Long Ngạo Mân đã tra xét xong. Cánh cổng này làm bằng gỗ, loại hai cánh cửa, cực kì dày và chắc chắn, hiện tại vẫn đang đóng chặt. Bên trong cục cảnh sát giống như có vật gì đó chặn ở trước cửa, đây không nhúc nhích tí nào.

Phong Bất Giác khẽ lắc đầu, ý bảo cổng phụ không đi được. Long Ngạo Mân giang tay nói: "Bên này cũng mở không ra."

Vương Thán Chi tiến lên vài bước, nhìn bao quát tòa kiến trúc này: "Tất cả cửa sổ đều đóng khung sắt, xem ra muốn đi vào cũng phải phí một phen công phu a..." Hần còn chưa nói hết, biểu cảm đã thay đổi: "Ách... Các người có nghe thấy gì không..."

Phong Bất Giác đương nhiên nghe thấy, hần một bên la to: "Lui về phía sau!", một bên bước nhanh về phía trước, chớp lấy bả vai Vương Thán Chi kéo về phía sau.

Ba người Long Ngạo Mân, Cô Đơn và Tịch Mịch nghe vậy liền lui về phía sau, mà Phong Bất Giác hai người bọn họ vừa mới chạy được vài bước, liền nghe một tiếng trầm đục từ sau lưng. Quay đầu nhìn lại... vách tường bên cạnh cổng chính cục cảnh sát bị phá ra từ bên trong, nửa thân thể của một con quái vật cao lớn thò ra. Nếu lúc này Vương Thán Chi vẫn đứng tại chỗ tiếp tục ngăn người thêm vài giây thì chỉ sợ lúc này hần đang nằm bên trong đồng đá vụn rồi.

"Vậy ra... Âm thanh vừa mới nghe được chính là tiếng nó chạy xông về phía tường." Vương Thán Chi sắc mặt trắng bệch, tiếng nói chuyện cũng không lớn lắm, lúc này hần đã qua giai đoạn hoảng hốt, đối với các loại tình huống có khả năng khiến cho giá trị Kinh Hải tăng lên tới khoảng 50% đã dần chết lặng... bởi vì giá trị Kinh Hải của hần cơ bản đã ngừng lưu ở khoảng 35% được một thời gian dài.

Hoàn toàn giống mấy con tiểu BOSS phá tường mà ra, quái vật vừa xuất hiện thì tiếp theo chính là một tiếng gào thét. Phong Bất Giác thì lại biết cái thứ này: Huyết Thi...

Con Huyết Thi này rõ ràng còn cường tráng hơn so với con Phong Bất Giác gặp phải ở bên trong giáo trình tân thủ. Hơn nữa lúc trước gặp phải con kia, nó chỉ có thể dùng tay đánh tường ra cái lỗ thủng, còn con này có thể trực tiếp đánh đổ một khối tường xi-măng.

"Rất tốt... Chẳng những mở cửa cho chúng ta đi vào, còn dùng quái vật mạnh mẽ để ám chỉ trong đó có ban thường hậu hĩnh a..." Khóe miệng Phong Bất Giác nhích sang bên trái một chút, nhìn chằm chằm con quái vật cao lớn hung bạo kia, ngữ khí nói chuyện phảng phất cứ như là gặp được chuyện tốt.

"Phong huynh... Nếu như nói 'tốt' thì cũng phải thành lập trên cơ sở chúng ta thành công tiêu diệt con quái vật này a." Long Ngạo Mân mồ hôi cũng ra rồi. Hần cũng không cần nhắc nhiều, chỉ biết là trận chiến trước mắt khẳng định không dễ đánh.

"Cầm lấy." Phong Bất Giác vậy mà đưa cò-lê trên tay mình cho Long Ngạo Mân: "Cái trang bị này không có điều kiện, Long ca người trước dùng một chút, có cộng thêm tôn thương đấy."

"Cái này..." Long Ngạo Mân do dự một chút, hành vi của Phong Bất Giác tương đương với việc đưa ra lời mời giao dịch, hơn nữa là cho không.

Ở nơi này, tín nhiệm giữa người với người là tương đối kém, trang bị tốt ở giai đoạn Closed Beta không thể nghi ngờ là đồ tốt, trước khi đưa cho người khác cần phải suy nghĩ kỹ càng. Vạn nhất sau khi đối phương cầm tới tay, gặp vật này lòng tham mà cưỡng chế logout, cả kịch bản cũng buông tha, mục đích để chôn cái trang bị này của người thì người cũng không thể làm gì đối phương. Ai bảo người chủ động đưa ra giao dịch, cả hệ thống cũng không giúp được người.

"Nhanh cầm a..." Phong Bất Giác nói.

Long Ngạo Mân nhận lấy [Cờ lê Mario], vừa nhìn thuộc tính, thần sắc liền khê biến. Hành động trước giờ của Phong Bất Giác làm cho người ta cảm giác hần là một người thấp phân khôn khéo và cẩn thận, rất khó tưởng tượng là hần làm được loại hành vi đưa trang bị mạnh cho người khác một cách đơn giản.

"Phong huynh... Người không sợ ta cầm trang bị của người trực tiếp rồi tuyền sao?" Long Ngạo Mân nói, bình thường người có thể nói ra những lời này ngược lại sẽ không đi lấy trang bị của người khác. Cái loại người thực sự muốn chôn trang bị thì thường là trực tiếp logout đấy.

"Sợ?" Phong Bất Giác cười khỏ, thầm nghĩ trong lòng: ta có thể sợ thì tốt rồi.

Hần trả lời: "Dùng 'bắn khoan' thì đúng hơn a... Bất quá nói thật, ta lúc này lo việc chúng ta sẽ cả đoàn bị diệt ở chỗ này hơn."

Lúc này Huyết Thi đã đem một nửa vách tường đập xuống, bước ra ngoài đường. Sau khi hoàn toàn đi ra từ trong cục cảnh sát mới thấy, con Huyết Thi này nhìn qua càng dị thường hung mãnh. Thân cao hơn hai mét, cơ bắp thành từng cục, toàn thân bao trùm bởi một lớp máu chưa hoàn toàn đông lại, khuôn mặt máu không da kia so với thuần túy khô lâu còn kinh khủng hơn. Quái vật kia hiển nhiên là một tiểu BOSS, mà điều kiện khiến nó xuất hiện chính là người chơi dừng lại tại cục cảnh sát một thời gian ngắn, đồng thời thử tìm kiếm phương pháp tiến vào trong.

"Long ca người trước kiểm chế nó thoáng một phát, kéo dài thời gian. Ta chạy ra sau lưng nó, từ cái cái lỗ thùng đi vào, tìm xem có thấy mấy món như súng hay không, nếu tìm được thì sẽ lập tức chạy ra hỗ trợ." Phong Bất Giác nói: "Các người chú ý lưu lại một chút giá trị sinh tồn, đừng liều mạng."

Thời điểm nhìn thấy con Huyết Thi kia, hần liền cân nhắc thoáng một phát kết quả chiến đấu và tồn thất. Bọn hần hiện tại cũng không có trang bị dạng khắc chế cùng loại với [Huyết Thi Phải Chết], thứ có thể sử dụng đến tổn thương con quái vật này chỉ có tẩm chẩn, cò-lê, dao gọt trái cây ba món đồ tốt này, dùng mấy cái bình khí cận chiến này đối kháng với mấy cái tiểu quái anh lúc trước thì còn tạm được, mà đối mặt với con Huyết Thi so với Long Ngạo Mân còn cao lớn hơn này thì cách phối trí liên càng thẳng rồi.

Cho nên hiện tại biện pháp tốt nhất chính là tăng cường thoáng một phát thực lực Long Ngạo Mân rồi để cho hần chặn Huyết Thi. Mà Phong Bất Giác thì quyết định bản thân mình mạo hiểm tiến vào cục cảnh sát đi tìm vũ khí. Cái con Huyết Thi này xuất hiện lại khiến cho Phong Bất Giác càng vững tin rằng trong cục cảnh sát cất giấu một ít vật phẩm có giá trị chiến thuật. Có thể là kỹ năng, trang bị, vật phẩm nội dung cốt truyện, hần dự định trong thời gian ngắn nhất tìm ra một kiện, sau đó nhanh chóng vòng trở lại giải quyết cho xong cái quái vật này.

"Người cứ yên tâm đi đi, cho dù trước khi người trở ta đã bị giết chết thì cũng sẽ nghĩ biện pháp trả cái trang bị này lại cho người." Long Ngạo Mân trả lời, dứt lời hần liền tiến ra đón, lập tức hấp dẫn sự chú ý của Huyết Thi, bắt đầu triển khai đánh du kích (Edt: vừa đánh vừa chạy/né).

"Ấn... Không cần phải nói nghiêm túc như vậy, chẳng qua là kiện trang bị mà thôi." Phong Bất Giác nhìn qua ngược lại chẳng hề để ý, hần đối mặt với Huyết Thi dù tợn không hề sợ hãi, cúi người về phía trước, tốc độ cao di động, từ bên cạnh lách qua, dùng một cái động tác giống như vượt rào nhảy vào trong lỗ thùng trên vách tường, dần biến mất trong bóng tối của cục cảnh sát...

Nơi xa hai người Cô Đơn và Tịch Mịch lúc này có chút không biết nên làm gì, như trước sắm vai nhân vật tay không tác sát, không giúp được gì. Bọn hần cũng rất bất đắc dĩ, đành phải lui xa một chút, miễn cho vướng tay người khác.

Vương Thán Chi cẩn thận từng li từng tí tiếp cận Huyết Thi. Hiện tại lực chú ý của quái vật chủ yếu đặt trên Long Ngạo Mân, chỉ cần một thời cơ thích hợp, hần sẽ lập tức tới cắt Huyết Thi một dao, đánh xong liền chạy, chỉ dưới tình huống bảo đảm không bị BOSS làm trọng thương mới phát động công kích.

Khác với phong cách chiến đấu bạo lực vừa đỡ vừa đánh của Long Ngạo Mân, phương thức chiến đấu của Vương Thán Chi thiên về loại hình nhanh nhẹn. Né và chạy, đánh úp, có tiến có lui, qua lại làm chủ. Loại sáo lộ (Edt: đường theo động tác võ thuật) này không thích hợp sử dụng các loại trang bị độn khí hoặc là tẩm chẩn, sự chọn lựa tốt nhất chính là vũ khí sắc bén. Hần không cần sức mạnh hỗ trợ, chỉ cần tốc độ nhanh, xẹt lưỡi dao qua cửa nhẹ một phát cũng có thể sinh ra tổn thương.

Về sau hai người này đều là người chơi chủ yếu sở trường chiến đấu. Nhưng cùng là sở trường chiến đấu, hai người lại có hai phương thức chiến đấu không giống nhau. Từ phong cách ban đầu của bọn hần ở bên trong kịch bản này đã có một số đặc điểm, một người thì am hiểu "lực", còn người kia thì am hiểu "tốc".

Sau khi đến hậu kỳ trò chơi, năng lực người chơi không ngừng trở nên mạnh mẽ, người chơi cùng sở trường sẽ bởi vì cách lý giải chiến đấu khác nhau mà sinh ra sai biệt khó có thể tưởng tượng được. Hơn nữa mặt khác còn có sở trường tồn tại. Ví dụ như "chiến đấu" phối hợp với "xạ kích" hoặc "chiến đấu" phối hợp với "chữa bệnh", còn có vô số kỹ năng tổ hợp. Có thể nói, nhân vật trong Thiên Đường Kinh Khủng có vô hạn khả năng đấy.

Đây chính là lý do vì sao mà cái trò chơi này không có thiết lập các loại "nghề nghiệp". Bằng tính năng cường đại của cái hệ thống này mà nói, nghề nghiệp ngược lại sẽ trở thành một loại trở ngại hạn chế người chơi.

Các nghiên cứu cho thấy ở hậu kỳ của một cái game online, đặc điểm riêng thuộc tính nhân vật là phi thường trọng yếu. Nếu như những người đã đến cấp cao nhất đều có thuộc tính giống như đúc, lại bị "nghề nghiệp" hạn chế kỹ năng có thể dùng, việc này sẽ tương đối gây bất mãn đấy. Bất kỳ một người chơi bình thường nào đều chỉ cần nhìn một chút danh sách top cao thủ thì về cơ bản liền rõ ràng trụ cột thuộc tính cuối cùng của chức nghiệp mình chọn là bao nhiêu, có vài loại kỹ năng phối hợp gì đó, nên lấy trang bị nào để phối hợp với kỹ năng...

Nhưng mà thiết lập trò chơi này lại cho người chơi không gian tự do phát huy cực lớn. Đầu tiên, ngoại trừ giá trị thể năng bên ngoài, căn bản không có "thuộc tính nhân vật". Giá trị sinh tồn và giá trị Kinh Hải Giá Trị thì luôn biểu hiện bằng thanh năng lượng tỉ lệ phần trăm, không có số cụ thể. Công kích tạo thành bao nhiêu tổn thương, đồ phòng ngự có thể thừa nhận bao nhiêu tổn thương cũng sẽ không đưa ra các loại số liệu.

Tiếp theo, tất cả kỹ năng và trang bị đều là ngẫu nhiên được tạo ra, cũng không có phân biệt nghề nghiệp, toàn bộ có thể đều là sở trường. Người chơi sẽ ở trong quá trình thăm dò kịch bản tự mình giải khóa và tìm ra sở trường am hiểu. Nếu có năng lực thì luyện toàn bộ sáu loại sở trường lên cấp S cũng được.

Dưới thiết lập có độ tự do cực cao này, Thiên Đường Kinh Khủng ngoại trừ hệ thống giá trị Kinh Hải còn có một thứ đặc biệt khác: "hệ thống danh hiệu", giúp người chơi không vì hướng chiến đấu phức tạp ở hậu kỳ mà lẫn lộn, bảo đảm tính độc nhất của nhân vật trò chơi, đồng thời tạo ra một cái "trọng điểm". Toàn bộ hệ thống công ty Mộng lo lắng hết lòng suy nghĩ ra có thể nói là vô rỗng điểm mắt.

"Danh hiệu" sẽ nằm ngoài hạn chế của mười hai thanh kỹ năng, tặng người chơi một năng lực đặc biệt. Ví dụ như [Tia chớp xông tới] của Long Ngạo Mân là năng lực đặc thù, sẽ không nằm trên thanh kỹ năng. Danh hiệu sẽ theo người chơi phát triển mà thay đổi, bắt đầu từ cấp mười hệ thống sẽ căn cứ biểu hiện cùng năng lực người chơi, mỗi lần hoàn thành kịch bản xong sẽ đổi danh hiệu mới cho người chơi, hơn nữa danh hiệu đều rất đặc biệt. Dù hai

người có danh hiệu giống nhau thì năng lực đặc thù nhận được chưa hẳn giống nhau. Năng lực đặc thù cũng không nhất định phải là kỹ năng chủ động, có thể là bị động, thậm chí là cái nào đó không thể nhận ra hoặc có thêm tính tăng ẩn.

Đến khi Open Beta, trên hai mươi cấp trong kịch bản, danh hiệu trở thành một thứ giống như nhãn hiệu. Tham gia vào hình thức sinh tồn đoàn đội, nick name đồng đội là gì không quan trọng. Trước tiên người chơi bình thường sẽ đi xem danh hiệu đồng đội là gì, xem xong thì về cơ bản đã biết sở trường những người này rồi. Như mấy cái [Người xung phong dũng mãnh], [Quyền Sư Lỗ Mãng], [Xạ Thủ Chuẩn Xác]... đơn giản rõ ràng, vừa nhìn liền biết. Đương nhiên, từ danh hiệu cũng có thể nhìn ra thực lực. Đến trên bốn mươi cấp, ngoại trừ mấy một số danh hiệu như đã nêu trên, không chừng người còn có thể thấy loại danh hiệu như [Đông Tà], [Tây Độc], [Nam Đê], [Bắc Cối]... Vừa nhìn liền biết là cao thủ, có hi vọng ôm đùi rồi...

Trở lại chuyện chính, ngay tại thời điểm Long Ngạo Mân cùng Vương Thán Chi dây dưa với Huyết Thi, Phong Bất Giác vẫn đang ở trong cục cảnh sát tối tăm, lục lọi đi về phía trước...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (7)

Trong cục cảnh sát không có điện cho nên cũng không thể bật đèn, nhưng mà cũng không tới mức đưa tay không thấy năm ngón. Ánh trắng xuyên thấu qua lưới sắt, xuyên qua thủy tinh từ ngoài cửa sổ chiếu vào, miễn cưỡng có thể làm cho khu vực này sáng một chút. Đương nhiên, cái đó cũng chỉ đủ để khiến Phong Bất Giác không đến mức hoàn toàn luống cuống mà thôi, phần lớn địa phương vẫn đen kịt một mảnh đấy.

Vừa tiến vào cục cảnh sát, Phong Bất Giác nhanh chóng chạy như bay, một là vì phòng ngừa cái con Huyết Thi kia đột nhiên giết cái hồi mã thương quay về trong cục cảnh sát, thứ hai là vì địa phương này cũng tương đối sáng, ánh sáng theo vách tường lỗ hồng chiếu vào, chiếu sáng một đoạn hành lang phía trước hắn.

Không gian lầu một rất lớn. Bởi vì địa phương có ánh sáng không nhiều lắm, rất khó để Phong Bất Giác tìm ra cầu thang đi lên tầng hai trong thời gian ngắn. Hắn dưới ánh sáng lơ mơ lục lọi, sờ được tay nắm cửa liền mở ra, sờ được cái bàn liền tìm xem có ngăn kéo hay không, thế nhưng vẫn không tìm thấy vật gì thực sự hữu dụng.

Bởi vì bị hạn chế về thị giác, các giác quan còn lại của hắn dần dần trở nên linh mãnh. Rất nhanh, hắn ngửi thấy được một mùi hương: mùi máu tươi nồng đặc...

Hắn dựa vào mùi mà đi tới, tiến vào một cái góc tường tối đen. Đưa tay sờ thấy trên tường dính hồ, men theo tường sờ xuống, hắn đã đụng thứ gì đó, hình như là... Xương? Thịt nhão?

"Àn... Đầu bị vụn ra rồi a..." Thứ Phong Bất Giác lúc này sờ chính là một cỗ thi thể bị mất phần từ cổ trở lên, chỗ hắn chạm phải chính là một đoạn xương cổ lộ ra bên ngoài.

"Ta còn tưởng rằng toàn thành phố đều là sống không thấy người, chết không thấy xác đấy... Ở đây lại có cỗ thi thể, cục cảnh sát này quả nhiên có điều kỳ quái." Phong Bất Giác trầm ngâm nói.

Sờ phải tử thi cũng không hù được hắn. Trái lại, Phong Bất Giác bình tĩnh mà tiếp tục sờ xuống. Đương nhiên, hắn không phải muốn xác nhận giới tính thi thể, mà là muốn thông qua quần áo xác nhận chức nghiệp người này.

Phong Bất Giác rất nhanh phát hiện quần áo thi thể có quân hàm, liền biết được đây là một bộ đồng phục cảnh sát. Hắn lập tức không thể chờ đợi được mà bắt đầu soát người... Mấy giây sau, Phong Bất Giác mò tới một cái bao súng, đáng tiếc bên trong trống không. Hắn theo cánh tay thi thể mò qua, quả nhiên từ trên tay phải tìm được một khẩu súng.

[Tên: Súng ngắn M1911A1

Loại: Vũ khí

Chất lượng: Bình thường

Lực công kích: Trung đẳng

Thuộc tính: Không

Đặc hiệu: Không

Điều kiện trang bị: Sở trường xạ kích F hoặc sở trường khí giới F

Ghi chú: Đây không phải là đồng phim, cho nên xin nhớ kỹ có ba việc phải làm: 1. Mở chốt an toàn trước khi bắn, 2. Lưu ý lực phản, 3. Đừng quên lắp đạn.]

Phong Bất Giác bỏ khẩu súng vào trong bọc hành lý, tiếp tục lục soát thi thể, ở bên hông tử thi tìm được một cái đèn pin. Hắn trong lòng mừng rỡ, liền cầm lên, thử bấm nút bật, thế nhưng không sáng. Sau đó hắn lấy tay sờ mới biết cái mặt thủy tinh của đèn pin này đã nát.

Phong Bất Giác thờ dài một tiếng. So với súng ngắn, hắn càng hy vọng lấy được đèn pin hơn, bởi vì hắn biết rõ, cỗ tử thi này chính là một cái nhắc nhở rất tốt. Nếu như đã có súng trong tay, vì sao hắn vẫn bị vạ roi đầu? Hiển nhiên là bởi vì Huyết Thi kia không giết bằng súng được.

Nếu có đèn pin, Phong Bất Giác tiếp theo có thể tăng tốc độ tìm vũ khí. Nhưng bởi vì vẫn như trước thấy không rõ, hắn chỉ có thể tiếp tục sờ soạng tìm kiếm. Kết quả chỉ lấy được một chuỗi chìa khóa từ trong túi áo tử thi, không tìm ra món gì có ích khác.

Cần nhắc thời gian cấp bách, người ở phía ngoài có lẽ không chịu được lâu, Phong Bất Giác cũng không có biện pháp, đành mau chóng chạy về. Cho dù súng lục này giết không được Huyết Thi thì so với không cũng tốt hơn. Dù sao nó cũng là một món vũ khí công kích từ xa. Viên cảnh sát đã chết này một người dùng súng xác thực không làm gì được Huyết Thi, nhưng nếu Phong Bất Giác ra ngoài thì sẽ có ba người. Dao súng là chần chờ-lê phối hợp gần xa, muốn đánh được con Huyết Thi kia vẫn còn có chút nắm chắc đấy.

.....

Bên ngoài cục cảnh sát, Long Ngao Mân đã sắp không chịu nổi...

Tuy kỹ thuật chặn đòn của hắn không tệ, dùng tám chấn đều ngăn được mỗi một lần tấn công của Huyết Thi, nhưng trong ba phút này, giá trị sinh tồn của hắn đã từ đây máu giảm xuống 64%. Chỉ có thể nói lực công kích của con Huyết Thi này thật sự là quá mạnh mẽ.

Trong đoạn thời gian này, Long Ngao Mân vừa đánh vừa lui. Tính ra cũng không bị đánh trúng nhiều, cho dù bị đánh thì cũng đều cách tám chấn thôi. Vấn đề là [Mảnh vỡ Ultron] có thuộc tính phòng ngự là "Chiết xạ", nhận công kích từ xa hoặc các loại tia sáng công kích mới có hỗ trợ cao. Loại khiên này trong cận chiến nhận đòn mạnh, về cơ bản là không có làm giảm sức mạnh. Lúc móng vuốt của Huyết Thi tấn công, tám chấn có thể cam đoan thân thể Long Ngao Mân không bị trực tiếp xé ra, cũng có thể triệt tiêu một bộ phận lực đánh vào, thế nhưng chút ít lực còn lại thì phải dựa vào giá trị sinh tồn cứng rắn chống lại.

Chỉ số IQ của Huyết Thi vô cùng thấp, nó chỉ biết vùng bàn tay lớn, căn bản không dùng chân hoặc giò gì đó, phương thức công kích vô cùng đơn điệu. Điều này đáng để ăn mừng, nếu không dù cho có năm Long Ngao Mân thì cũng đã sớm treo rồi. Mà con Huyết Thi này dường như chỉ nhằm đúng một mục tiêu mà công kích, vô luận Vương Thán Chi quấy rối như thế nào, nó tối đa cũng chỉ phát tay xua đuổi sau khi bị cắt mấy miếng, có khi thậm chí bỏ mặc.

Điều này khiến cho gan Vương Thán Chi càng lúc càng lớn lên, có can đảm tấn công tại một ít thời điểm có chút mạo hiểm. Đương nhiên, hiệu quả công kích của hắn quá mức bé nhỏ, dùng dao gọt trái cây chém quả vật kia một cái, dao không bị gãy cũng không tệ rồi.

Long Ngao Mân cũng tận dụng mọi thứ, dùng ống cò-lê đánh trúng Huyết Thi vài cái, bất quá chỉ có một lần là trúng đầu. Tuy nói uy lực so Vương Thán Chi dùng dao xịn hơn một chút, nhưng thời cơ Long Ngao Mân công kích kém hơn Vương Thán Chi nhiều lắm, đại đa số thời điểm Long Ngao Mân chỉ có thể rút lui và phòng ngự.

Suy nghĩ đầu tiên của Phong Bất Giác lúc đem cò-lê giao cho Long Ngao Mân cũng không phải là liệu đối phương có chồm trang bị của hắn hay không, trong vô thức ý niệm đầu tiên của hắn là.. chỉ có Long Ngao Mân cầm cò-lê mới có thể đánh trúng đầu Huyết Thi. Bằng chiều cao chừng một thước tám của hắn và Vương Thán Chi, nếu muốn dùng loại binh khí ngắn như cò-lê đi gõ một đầu quả vật hơn hai mét, thì việc cần làm chính là nhảy lên tìm tiết tấu đánh rồi.

Ngay cả Long Ngao Mân cũng phải cố hết sức, dù sao sức mạnh đòn công kích của đối phương vẫn còn đó. Công kích xa thân nên đầu tám chấn phần mười là được không bù mất đây. Huống chi Phong Bất Giác trước khi đi đã từng nói qua sẽ nhanh chóng tìm được vũ khí quay lại hỗ trợ, Long Ngao Mân lựa chọn tin tưởng hắn, cho nên có thể kéo được bao lâu thì kéo bấy lâu.

Phanh! Một tiếng súng vang, chứng tỏ Phong Bất Giác đã trở về.

Mọi người ở chỗ này đều nhẹ nhàng thở ra, phảng phất chỉ cần hắn trở về thì sẽ có biện pháp. Bọn hắn có lẽ đã quên, Phong Bất Giác chẳng qua cũng chỉ mới cấp năm mà thôi..

Lúc giữ lấy cò súng, Phong Bất Giác lại giải khóa thêm một hạng sở trường, đây đã là sở trường thứ ba hắn coi bỏ từ khi vào kịch bản rồi, cho nên mới nói hình thức sinh tồn đoàn đội rất khác, nơi cần chiến đấu tăng nhiều, thêm vào phần lớn đặc tính trò chơi, bộ cục kịch bản phát triển sâu sắc, người chơi cấp thấp có không gian phát triển rất lớn. Chơi một lần hình thức đoàn đội, dù không qua cửa thì vẫn sẽ có thu hoạch đấy.

Giờ phút này, Phong Bất Giác đã có thông dụng, khí giới, điều tra, chiến đấu, xạ kích năm loại sở trường cấp F, chỉ còn chữa bệnh là vẫn chưa giải khóa.

"NGAOOOO..." Huyết Thi ngửa mặt lên trời rống to. Xem ra phát súng này gây tổn thương rất lớn với nó. Nó vậy mà quay đầu, thay đổi mục tiêu công kích.

Vị trí một phát này Phong Bất Giác bắn trúng chính là phần lưng của Huyết Thi. Trước khi xạ kích hắn chuẩn bị rất đầy đủ: hai tay giờ súng, mắt ngang thân súng, ba điểm trên một đường thẳng vững vàng mà nhắm. Hắn tự hiểu một điều rất rõ ràng, mình ở trong hiện thực cũng không phải xuất thân bộ đội

đặc chủng, lần đầu cầm súng lại đi ngắm bắn đầu, nếu có thể bắn trúng, hắn có thể đổi tên thành Long Ngạo Thiên rồi. Cho nên hắn lựa chọn nhắm bắn phía sau lưng Huyết Thi, chỗ ấy lớn, dễ dàng trúng mục tiêu.

Dù sao đây cũng chỉ là trò chơi, đối với mấy cái loại vũ khí thuần túy khoa học kỹ thuật này hệ thống đều có chỉnh sửa, miễn cho người chơi sau khi cầm vào tay lại thấy khó sử dụng. Vì vậy, Phong Bất Giác bắn ra phát thứ nhất lại thành công đánh trúng vào vị trí phần lưng phải Huyết Thi.

Sau khi bắn xong phát súng này, Phong Bất Giác lập tức hiểu trang bị ý thứ hai trong ghi chú trang bị. Quả nhiên mấy thứ như bắn súng thực sự không phải việc mà người bình thường chưa qua huấn luyện tự nhiên làm được. Ví dụ như cả phụ nữ và trẻ em đều biết Desert Eagle, nhưng nếu không ai nói cho người biết lúc nổ súng phải kéo căng tay, tốt nhất duỗi thẳng khuỷu tay để cho bả vai thừa nhận lực phản chấn, nói không chừng người bắn xong một phát thì cổ tay cũng gãy rồi. Lại ví dụ như động tác giờ súng thường thấy của mấy tên côn đồ trong phim xã hội đen, đem khẩu súng để ngang, vị trí tay cao hơn tầm mắt của mình, hướng vào đầu người khác, nhìn qua rất có phong cách chơi liêu, nhưng trên thực tế loại động tác này có khả năng tạo thành tình huống vô đạn bắn ra bay vào đúng mắt chó của chính mình.

Lực phản chấn cây M1911A1 trên tay Phong Bất Giác cũng không nhỏ, sau khi nổ súng hắn đã cảm thấy căng tay tê rần. Cũng may tư thế bắn súng của hắn cũng không tính là bất hợp lý, tay cũng không yếu đến vậy. Có kinh nghiệm phát súng đầu tiên liền dễ làm hơn nhiều, hắn đối với phạm vi tấn công, độ chuẩn xác của bản thân, xác suất thành công... đều đã có khái niệm. Nhưng đối mặt với Huyết Thi chuyển hướng tấn công, hắn vẫn không nói hai lời chầu về sau.

Huyết Thi vừa quay đầu, tinh thần Long Ngạo Mân liền sáng sủa. Chịu đựng từ nãy đến giờ, hắn từ lâu hiểu rõ rằng quái vật kia sẽ không dễ dàng thay đổi mục tiêu. Nếu như hiện tại nó đã đuổi theo Phong Bất Giác thì lúc mình công kích nó sẽ không bị để ý.

Lửa giận bị áp chế đã lâu trong lòng Long Ngạo Mân bộc phát. Hắn nhảy lên, vung cây cò-lê, đập mạnh về phía ót của Huyết Thi. Chỉ nghe thấy một tiếng PHỐC trầm đục, đó là âm thanh kim loại xuyên qua thịt xương sọ. Cái ót Huyết Thi bị mất một miếng, tạo thành một miệng vết thương dữ tợn, bên trong đầu lâu đã nứt hiện ra một khe hở dài và hẹp.

Thế nhưng hành động của quái vật kia cũng không dừng lại, ngược lại bắt đầu cuồng bạo. Tốc độ của nó vậy mà tăng vọt, quay người một trảo liền đánh úp về phía Long Ngạo Mân. Một kích này rất đột nhiên, Long Ngạo Mân không thể dùng tấm chắn ngăn chặn, bị đánh ngay phần eo, cả người bay ra xa, trong cổ ngồn ngọt, liền phun ra một ngụm máu tươi.

Long Ngạo Mân bị đánh bay được một đoạn gần tròn 10m, giá trị sinh tồn của hắn lập tức hạ xuống còn 12%, hơn nữa tạm thời không thể đứng dậy. Việc duy nhất đáng để ăn mừng chính là bởi vì ở khoảng cách gần cho nên móng vuốt Huyết Thi không có tiếp xúc trực tiếp lên người hắn. Vừa rồi nó trở mình vung tay, chỉ có cánh tay đập trúng Long Ngạo Mân, cho nên trên người người kia không có bị xé ra miệng vết thương, nếu không giờ phút này Long Ngạo Mân còn phải nhận thêm ảnh hưởng từ trạng thái "đỏ máu".

Hai tay Huyết Thi bùm lấy miệng vết thương sau đầu, liên tục gào thảm thiết. Mấy giây sau, nó hung dữ trừng mắt nhìn Long Ngạo Mân, phát ra một tiếng gào thét giống như dã thú đe dọa con mồi. Xem ra một ông kim nện xuống vừa rồi tạo thành tổn thương tương đối khả quan, lại khiến cho con tiểu BOSS này cảm nhận được uy hiếp.

Cô Đơn và Tịch Mịch mất thấy ngay cả Long ca cũng gục xuống liền biết sự tình không tốt. Hai người tranh thủ thời gian chạy qua nâng Long Ngạo Mân dậy, định mang hắn rời khỏi khu vực gần Huyết Thi. Huyết Thi há lại để cho bọn họ chạy trốn, nó lập tức sai bước hướng về phía ba người đang chậm chạp di động mà đi.

Giờ khắc này, ai cũng thật không ngờ một màn sắp xảy ra. Một đạo nhân ảnh như tạt phong thiểm điện, lấn thân trên xuống, tốc độ cao đi tới phía sau Huyết Thi, một tay ấn một phát lên bả vai Huyết Thi, nhẹ nhàng linh hoạt mà nhảy lên lưng nó, hai đầu gối vừa thu lại liền quỳ gối ở trên bờ vai quái vật kia.

Vương Thán Chi có thể nói là không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng thì lập tức nổi tiếng. Lúc này ngay cả quái vật còn chưa kịp phản ứng, hắn đã một dao đâm vào vết thương do Long Ngạo Mân dùng cây cò-lê tạo ra vừa nãy. Mũi dao xuyên qua đầu lâu, ở trong đầu Huyết Thi loạn quấy một mạch như đảo bột nhào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (8)

Không ngờ rằng dù con Huyết Thi này không may gặp trọng thương như thế nhưng vẫn như trước không ngã. Nó giờ một cánh tay lên, bắt được Vương Thán Chi.

Một giây này, tất cả mọi người ở đây đều như nhau nghĩ hai điều, thứ nhất: trong đầu quái vật kia, dường như vốn là bột nhào; thứ hai: Vương Thán Chi chỉ sợ sắp trực tiếp OVER rồi.

Phanh! Lại một tiếng súng vang.

Hành động và suy nghĩ của Phong Bất Giác nhanh như nhau, hơn nữa hần tương đối tinh táo, hiệu suất cao. Giờ phút này hần đã xuất hiện cách 2m bên cạnh Huyết Thi, giờ súng hướng phía đầu của nó mà bắn. Bởi vì khoảng cách rất gần, viên đạn xuyên thấu mà qua, bay xuyên qua đầu Huyết Thi. Một bãi chất lỏng không rõ nung theo viên đạn bay khỏi đầu lâu phun vãi ra.

Cuối cùng động tác của Huyết Thi cũng đình trệ, Vương Thán Chi tranh thủ thời gian thoát khỏi cánh tay Huyết Thi, từ trên vai nhảy ra.

Phong Bất Giác thì tới ngay phía trước Huyết Thi, dùng súng nhắm ngay chỗ mi tâm quái vật kia: "Rất thú vị, xem ra đánh lên cái ót của nó không có tác dụng." Lòi còn chưa dứt, hần lại nã một phát súng, viên đạn từ trán Huyết Thi bắn vào, lúc này nó kêu cũng không có kêu được, triệt để mất đi phản ứng.

"Àn... Ta biết tên này có thói quen nhìn chằm chằm không tha cho một cái mục tiêu có khả năng gây tổn thương cao, cho nên rất dễ dàng dính phải thương tổn từ phía sau. Đầu mặc dù không thể nghi ngờ là nhược điểm của nó, nhưng hệ thống cố ý khiến chỗ hiểm trí mạng nhất thiết đặt ở phía trước, cộng thêm với lực công kích và lượng máu cao..." Trong lúc Phong Bất Giác nói chuyện, Huyết Thi đã ngã xuống. Kỳ thật với hần mà nói, việc giết chết một quái vật cũng không quan trọng, việc biết rõ làm cách nào giết loại quái vật này một cách hữu hiệu nhất quan trọng hơn.

Long Ngạo Mân lúc này cuối cùng đã tới, hần vẫn có thể đứng, vẫn có thể đi, bất quá sắc mặt nhìn qua thật không tốt. Người bên ngoài tuy không biết giá trị sinh tồn cụ thể của hần còn thừa lại bao nhiêu, nhưng trong lòng cũng đều biết rõ tình huống của hần tương đối không ổn...

Giá trị sinh tồn Vương Thán Chi tổn thất nếu so với Long Ngạo Mân thì không đáng nhắc tới rồi. Đương nhiên, với giá trị sinh tồn của hần, dù là đang ở mức 90% mà bị cái Huyết Thi kia đánh trúng một cái thì chỉ sợ cũng trực tiếp xong đời.

Giữa lúc mọi người cho rằng chiến xong tiểu BOSS là lúc có thể thở gấp, hắc ám lần nữa hàng lâm. Các loại âm thanh kinh khủng lại vang lên bên tai. Giá trị Kinh Hải của mọi người đều một lần nữa tăng vọt. Bọn hần không khỏi đều sinh ra một cái suy nghĩ trong đầu: nếu như sau khi hắc ám trôi qua, con Huyết Thi trên mặt đất kia lại đứng lên, hơn nữa lại càng thêm mạnh mẽ, thì bọn họ biết làm sao bây giờ?

Vài giây sau, hắc ám tiêu tán, cũng giống như lần thứ nhất, đến đi vội vàng, Phong Bất Giác đã một lần nữa giờ súng lên, cảnh giác nhắm ngay đầu Huyết Thi trên mặt đất, bất quá nó cũng không có phản ứng gì, xem ra đã chết hần rồi.

"Như thế xem ra... ba loại khả năng ta nói lúc trước, hần là cái thứ hai rồi." Phong Bất Giác nhìn năm sáu giây, thấy không có động tĩnh gì liền bỏ súng xuống: "Hắc ám này là một thứ gì đó tương tự với hiện tượng tự nhiên, mà hiệu quả chính là sau mỗi lần xuất hiện, tất cả quái vật "còn sống" đều sẽ mạnh hơn." Hần liếc mắt nhìn Huyết Thi trên mặt đất: "Ta nghĩ con Huyết Thi này đã được cường hóa qua một lần rồi... Không chỉ nó, tại thời điểm hắc ám lần thứ nhất, chỉ sợ tất cả quái vật còn sống trong toà thành phố này đều đã được cường hóa rồi." (Edit: hệ thống vô si)

Long Ngạo Mân, Cô Đơn và Tịch Mịch đã tới bên cạnh Phong Bất Giác. Long Ngạo Mân cũng không nói thêm gì, tiện tay đem [Cờ lê Mario] đưa qua, Phong Bất Giác cũng tiện tay nhận lấy. Hai người đều có bộ dạng không coi việc này là gì.

Phong Bất Giác tiếp tục nói: "Nếu chúng ta lúc này vẫn chưa giết chết con Huyết Thi, chỉ sợ nó sẽ trong bóng tối lần nữa biến dị."

"Vây độ khó kịch bản chẳng phải là quá khoa trương hay sao. Hắc ám này lại xuất hiện vài lần, vậy không phải thành quái thú chạy toàn thành phố a?" Vương Thán Chi nói.

"Đây là biến hướng thúc giục chúng ta mau chóng qua cửa. Bởi vì tòa thành thị này rất lớn nên mật độ quái vật trong kịch bản này cũng không tính là dày đặc, ít nhất không giống trong mấy phim Zombie khắp nơi đều có... Cho nên hệ thống dùng loại biện pháp này để cho người chơi không cách nào nhân nhả tìm đồ trong thành phố." Phong Bất Giác nói: "Nếu như không nắm chắc thời gian, đừng nói tới nhiệm vụ chính tuyến, mấy tiếng đồng hồ sau chúng ta tùy tiện gặp một con quái vật, con nào cũng mạnh cỡ BOSS thì xác định là cả đoàn toàn diệt."

"Vây còn chờ gì... phải tiết kiệm thời gian..." Lòi Long Ngạo Mân còn chưa dứt, Phong Bất Giác liền lắc đầu: "Sự tình nặng nhẹ ta biết rõ, kế hoạch của chúng ta sẽ không thay đổi." Hần quay đầu lại nhìn hướng cục cảnh sát: "Hiện tại quái vật nơi này đã bị giết chết, thường thì sau khi loại chiến đấu này cấp bậc qua đi nhất định sẽ có ban thưởng. Hay là trước tiên chúng ta tìm kiếm trang bị trong cục cảnh sát, tận lực khiến cho mọi người đều có vũ khí. Mặt khác, phải để Long ca hồi lại một ít giá trị sinh tồn."

Phong Bất Giác nói xong liền một đường đi tới trước bức tường bị phá kia, hần vừa từ bên trong bọc hành lý lấy ra một cái đèn pin đã hư mất, vừa nói: "Ta có một cái kỹ năng có thể làm cho mấy món đồ chơi nhỏ trực trặc này hoạt động bình thường khoảng ba phút, bất quá cần 100 điểm giá trị thể năng. Vừa nãy bởi vì gấp trở về trợ chiến, ta không có thời gian tiến thêm một bước tìm tòi, với lại cũng không nên tùy ý tiêu hao giá trị thể năng trước chiến đấu, cho nên mới không dùng kỹ năng này."

Cần nhắc đến việc ở bên trong nguồn sáng có hạn, đèn pin lại chỉ có một, ta đề nghị vẫn do ta một mình vào. Nếu như có tìm được cái thiết bị chiếu sáng đáng tin hơn thì ta sẽ lập tức đi ra tìm mọi người, sau đó cùng nhau đi vào tìm kiếm."

Hần quay đầu lại nói: "Đương nhiên, nếu có người có ý nghĩ muốn đi cùng với ta thì cũng được, bất quá chỉ có thể đi theo ta, ánh mắt cũng chỉ có thể theo khu vực ta chiếu sáng mà di động."

"Không cần, chúng ta ở chỗ này chờ là được rồi, chẳng lẽ còn sợ người nuốt riêng trang bị sao?" Long Ngạo Mân hào sảng cười lấy, liền trực tiếp ngồi xếp bằng ngồi trên mặt đất, "Vừa lúc ta có thể nghỉ thêm một lát, khôi phục chút giá trị thể năng."

Tiểu ca Cô Đơn lúc này đã không phát biểu bất cứ ý kiến gì rồi, lúc trước hai lần đó hai người hần và Tịch Mịch ở bên trong hình thức sinh tồn đoàn đội,

người chơi cấp cao căn bản sẽ không bảo hộ hoặc cố kỵ bọn hắn, càng đừng đề cập đến việc chia trang bị cho bọn họ. Mà bây giờ vị "Phong đại ca" này cố ý tới cục cảnh sát này để tìm trang bị cho đoàn đội, bọn hắn há sẽ có dị nghị.

Phong Bất Giác dùng ánh mắt cùng bốn người thoáng trao đổi thoáng một phát, lập tức gạt đầu, lần nữa tiến nhập vào trong lỗ hổng trên vách tường tường kia. Bất quá lúc này, trên tay hắn có thêm cái đèn pin. Sau khi hướng phía trước đi vài bước, hắn liền sử dụng [Sửa chữa bảo hành qua loa]. Ngay lúc giá trị thể năng giảm đi 100, ở trên đèn pin hiện lên một vài mảnh vỡ số liệu 2D trông như con số ma trận. Tiếp đèn, đèn pin liền nhanh chóng cải biến, đã trở thành hoàn hảo không hư hao gì.

[Tên: Đèn pin

Loại: Công cụ

Chất lượng: Bình thường

Công năng: Chiếu sáng

Có thể mang ra khỏi kịch bản hay không: Có

Ghi chú: cần hai cục pin con thỏ mới có thể làm việc.]

Dù cái món này có thể mang ra khỏi kịch bản nhưng lại không hữu dụng lắm, bởi vì một khi kỹ năng Phong Bất Giác hết hiệu quả, phẩm chất của nó liền sẽ biến thành rách nát, sau đó sẽ không phát sáng được. Đây cũng không phải là vật phẩm nội dung cốt truyện, cũng không thể biến thành binh đồ bài.

Dưới tình huống trên tay có nguồn sáng, việc tìm kiếm của Phong Bất Giác trở nên vô cùng có hiệu suất, hắn rất nhanh đã tìm được một thứ vô cùng máu chó...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (9)

Mấy người bên ngoài chỉ chờ một phút liền thấy đèn trong cục cảnh sát sáng lên.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, hơn mười giây sau, Phong Bất Giác từ chỗ cũ đi ra: "Ta đã tìm được công tắc mở nguồn điện dự phòng, bên trong cục cảnh sát này hình như có nguồn điện độc lập."

Đây không thể nghi ngờ là tin tức tốt. Năm người lập tức từ lỗ hổng trên tường nối đuôi nhau mà vào, tiến nhập cục cảnh sát.

Sau khi được hoàn toàn chiếu sáng, cảnh tượng bên trong hiện ra vô cùng kinh khủng. Ngoại trừ trần nhà không chịu quá nhiều ảnh hưởng, trên cơ bản tất cả bàn công tác, ghế ngồi, ghế sofa, máy tính, giấy tờ, máy đun nước..., những món đồ có khả năng di dời đều không nằm đúng chỗ, còn có rất nhiều mảnh vỡ cánh cửa cùng với khung cửa bị đánh hỏng hơn mười chỗ. Phía sau cửa chính chôn vùi rất nhiều đồ vật, cho nên từ bên ngoài căn bản mở không được, dù cho có chìa khóa cũng vô dụng.

Ở bên trong tầng một, tổng cộng có ba cỗ thi thể cảnh sát, cỗ thi thể thứ nhất Phong Bất Giác lúc trước tìm được cách cửa vào gần nhất. Tìm sâu vào bên trong, còn có hai người mặc đồng phục khác đây, đều là nam người da trắng. Cỗ thi thể thứ hai đáng người mập mạp, bên cạnh phần bụng tròn vo bị xé ra một đường, ruột từ trong bụng bị lòi ra ngoài một đoạn thật dài, cụ thể dài bao nhiêu... nói cho dễ hiểu, cầm cái này thất cổ cũng được. Cỗ thi thể thứ ba có dáng người trung bình, chỗ vai trái có một vết nứt ra, xương quai xanh bị đánh nát, một mực kéo dài đến trước ngực trái, trong lòng ngực trái tìm đã không còn...

Khả năng thể hiện độ buồn nôn của trò chơi này như trước cực tốt, bất quá hệ thống sẽ ức chế dự vọng nôn mửa của người chơi, chủ yếu là do lúc kết nối thần kinh, hai phương diện khứu giác và vị giác có hạ thấp một chút, không khiến cho dạ dày người chơi sinh ra cảm giác cực kỳ khó chịu.

Vương Thần Chi ngược lại vốn là không sao cả, hắn ở trong hiện thực cũng đã từng giải phẫu không ít thi thể rồi. Đương nhiên, cái này và đảm lượng không có liên quan, đó chẳng qua là thói quen mà thôi. Chỉ cần thi thể không di chuyển thì dù có mở ngực bẻ bụng hay không thì hắn cũng không sợ. Thế nhưng mấy cái gì đó khác như quái vật, yêu ma quỷ quái, thậm chí bóng tối... hắn đều cảm thấy sợ hãi. Những lúc xem phim kinh dị hoặc chơi trò chơi phản ứng của hắn so với nữ sinh không khác mấy.

Ngay chỗ này có một vài lời cần nói cho một số người không biết. Mặc dù lúc nữ sinh xem phim kinh dị có phản ứng rất mạnh, nhưng điều này không có nghĩa là các nàng nhát gan. Đây hoàn toàn là một cái âm mưu. Trong sinh hoạt hằng ngày sẽ có những lúc các nàng thấy sợ hãi, nhưng xem phim kinh dị lại là một chuyện khác... Ví dụ như một đôi nam nữ trẻ tuổi ngồi cùng một chỗ xem phim kinh dị, thường thường là nam nhân vẻ mặt không sao cả, nữ nhân lại trông khiếp sợ, một người thỉnh thoảng ra vẻ thoải mái chế cười đối phương, người còn lại thỉnh thoảng hét lên một tiếng. Loại chuyện này mỗi

ngày đầu diễn ra, tám phần là nam nhân đang giả bộ dừng cảm, nữ nhân đang giả vờ đáng yêu. Trên thực tế độ sợ hãi của hai người đối với phim kinh dị là gần như nhau, không đến mức phân biệt như vậy.

Nhưng ta không thể không nói một câu, không giả bộ dừng cảm thì nam nhân không đáng yêu, không giả vờ đáng yêu thì nữ sinh quá dừng cảm, cái thế giới này cần như vậy mới vận động được đấy, mời các vị tiếp tục cố gắng.

Trở lại chuyện chính, nói về ba cỗ thi thể kia. Cái mà Phong Bất Giác lục soát qua tất nhiên không còn vật phẩm gì có thể khai thác được rồi. Trên người vị mở ngực bẻ bụng kia có một cây gậy cảnh sát và một bộ còng tay. Vừa cầm lên nhìn, còng tay bị đứt gãy rõ ràng đấy, hơn nữa ở trên người hắn cũng tìm không ra chìa khóa còng tay.

Gậy cảnh sát được Phong Bất Giác giao cho Cô Đơn. Tuy nói là kiện trang bị phẩm chất bình thường nhưng bởi vì không có trang bị hạn chế, hơn nữa tốt xấu gì cũng là vũ khí chuyên dùng, cũng đủ để làm cho tiểu ca Cô Đơn tay không tác sát từ trước đến nay rất hài lòng.

Cỗ thi thể thứ ba ở trong một căn phòng tương đối nhỏ ở bên cạnh, hình như là nơi để dụng cụ của công nhân vệ sinh. Vậy mà trên thân không có món nào nên hồn, trắng tay. Ngay thời điểm Phong Bất Giác có ý định đem hắn lột sạch nhìn kĩ xem bàn chân có hình xăm hoặc nốt ruồi hay không, Vương Thán Chi cuối cùng cũng từ trong túi áo tìm được một tờ giấy.

Cái yếu tố này rõ ràng hướng tới việc tìm ra lời giải, tất nhiên không thể bỏ qua.

[Tên: Tờ giấy có số

Loại: Có liên quan tới nội dung cốt truyện

Phẩm chất: Bình thường

Công năng: Không biết

Có thể mang ra khỏi kịch bản hay không: Không

Ghi chú: 69185]

Trên tờ giấy ngoại trừ năm con số viết như ả rập này thì không còn gì. Phong Bất Giác nhìn giải thích vật phẩm vài giây, vậy mà lại ném tờ giấy đi.

"Này! Giác ca, ném đi như vậy liệu có sao không?" Vương Thán Chi hỏi.

Phong Bất Giác từ bên trong bọc hành lý lấy ra chuỗi chìa khóa nhặt được lúc trước, từng chút một quan sát kĩ. "69185... 69185... Đã tìm ra." Hắn lấy ra cái chìa khóa cuối cùng có khắc mấy chữ, gỡ ra một nhóm lớn chìa khóa, sau đó liền ném nguyên chuỗi chìa khóa đi, chỉ để lại một chiếc, nói: "Àn... Không sai, chính là chiếc này."

Sau khi chiếc chìa khóa kia được tách ra cầm trên một mình tay, trong menu xuất hiện nhắc nhở vật phẩm mới:

[Tên: Hòa chìa khóa

Loại: Có liên quan tới nội dung cốt truyện

Phẩm chất: Tốt

Công năng: Có tác dụng với phong ấn hòa

Có thể mang ra khỏi kịch bản hay không: Không

Ghi chú: chìa khóa có năng lượng ma thuật, là một trong năm chiếc chìa khóa mở Cánh Cổng Ác Ma]

"Đây hẳn là một kiện vật phẩm nội dung cốt truyện cần thiết cho nhiệm vụ chính tuyến." Phong Bất Giác nói: "Dù cho chúng ta bây giờ không tới nơi này thì chờ sau khi đến Cánh Cổng Ác Ma thì vẫn sẽ có nhiệm vụ cho chúng ta đến đây một chuyến."

"Thật tốt quá, vậy không phải là tiết kiệm thời gian sao?" Vương Thán Chi nói.

"Thời gian..." Phong Bất Giác nói: "Hừ... Có nói hay không thì cũng thế. Ghi chú của món vật phẩm này thế nhưng có viết tổng cộng có năm cái chìa khóa, dựa theo cái loại sáo lùa người này... Ta đoán chừng sau khi đến được chỗ Cánh Cổng Ác Ma, nhiệm vụ tiếp theo nhận được chính là kiểm tra năm cái chìa khóa, sau đó lại đem cửa kia mở ra hoặc đóng lại."

Long Ngạo Mân lúc này từ hành lang bên kia đi tới, nói: "Thang lên lầu hai đã bị triệt để phá hủy, xem ra không thể đi lên được."

"Trong dự liệu..." Phong Bất Giác đưa cái chìa khóa cho hắn, để cho hắn xem thuộc tính: "Thứ cần tìm đều ở lầu một."

Cô Đơn và Tịch Mịch lúc này tựa hồ có thu hoạch, bọn hắn từ trong đồng lẩn lộn bên trong một gian phòng đã tìm được một cái hộp cấp cứu, liền cầm tới.

Sau khi mở ra, có thể nhìn thấy bên trong có một cuộn băng và hai bình thuốc dạng lỏng trong suốt. Những thứ này tất nhiên đều là tiêu hao phẩm. Cuộn băng có hiệu quả là cầm máu, mà hai bình thuốc cái kia thì là đồ hồi máu tiêu chuẩn do Kinh Hải Thiên Đường cung cấp.

[Tên: Đồ hồi máu *2

Loại: Tiêu hao phẩm

Chất lượng: Bình thường

Công năng: Hồi phục 100% giá trị sinh tồn của người chơi

Có thể mang ra khỏi kịch bản hay không: Có

Ghi chú: xếp chồng tối đa là 5, sử dụng liên tục vật phẩm thì hiệu quả sẽ từng bước yếu bớt]

Phong Bất Giác vừa nhìn cái ghi chú này liền minh bạch, xếp chồng tối đa hiển nhiên là để hạn chế số lượng người chơi có thể mang theo, bởi vì bọn họ hành lý chỉ có mười ô, cho dù sau này sẽ lớn hơn nhưng vẫn phải chừa lại chỗ cho trang bị và vật phẩm khác. Mà thiết lập giảm dần hiệu quả khi liên tục sử dụng chính là để cho người chơi không đến mức trong chiến đấu quá mức ý lại vào thứ này.

"Rất tốt... Một lọ là 100%..." Phong Bất Giác lấy [Kim tiêm dùng một lần] của hắn đưa cho Vương Thán Chi rồi nói: "Bác sĩ, cái này phải giao cho người rồi."

Vương Thán Chi cũng là người thông minh, lập tức hiểu ý của Phong Bất Giác. Hắn thuận tay liền cầm một bình, từ bên trong rút chừng bốn phần năm, sau đó ý bảo Long Ngạo Mân xắn tay áo lên.

Trong lúc Vương bác sĩ tiêm cho hắn, Long Ngạo Mân trả lại cái chìa khóa cho Phong Bất Giác nói: "69185 có nghĩa là gì vậy?"

Phong Bất Giác trả lời: "Câu đố cấp thấp, dựa vào thứ tự bảng chữ cái mà thôi: 6F, 9I, 18R, 5E, FIRE."

Tuy rằng nghe giải thích rất đơn giản, nhưng Long Ngạo Mân cảm thấy chính mình chưa chắc đoán được.

Vương Thán Chi gọn gàng tiêm xong, số lượng hắn rút ra vẫn tương đối chuẩn xác đấy. Từ lần tiêm này Long Ngạo Mân bổ sung được 83% giá trị sinh tồn, lúc này đã về tới 95%.

Trong bình còn dư 17%, Vương Thán Chi vốn hỏi Cô Đơn và Tịch Mịch có tổn thất giá trị sinh tồn hay không thì hai người đều tỏ vẻ mình còn đầy máu, cho nên Vương Thán Chi liền không khách khí cầm cái chai uống một hớp, đem giá trị sinh tồn hồi phục 100%.

Có lẽ có người sẽ thắc mắc, vì sao hai người bọn họ không trực tiếp uống một ngụm ta một ngụm mà uống? Nguyên nhân là... chỉ cần người chơi làm ra động tác "uống" thì toàn bộ vật phẩm này lập tức sẽ biến mất.

Đồ hồi máu với tư cách là "Bình máu" phổ thông, tương lai chính là một trong những món hàng hoá buôn bán chủ yếu của trò chơi trong Thương Thành. Thứ này không tuân theo phong cách tả thực vật phẩm của kịch bản, hoàn toàn là một món đạo cụ thiết lập của hệ thống. Người chơi chỉ cần làm ra động tác "dùng để uống", dù là giờ lên bên miệng lung lay khẽ đảo thì đều đem toàn bộ uống hết, trong cổ thậm chí cũng không có cảm giác chất lỏng chảy qua, cả cái chai cũng sẽ lập tức biến mất. Thứ này được tạo ra vốn chính là để người ta "sử dụng" đấy, cũng không phải dùng để giải khát hoặc là tạo cảm giác chắc bụng, cho nên đành phải thiết trí như vậy.

Cây kim tiêm một lần kia có thể nói là vừa chui được một cái chỗ trống, cũng chỉ có Phong Bất Giác cái gia hỏa độc thuộc lòng giới thiệu trò chơi này mới có thể nghĩ ra, Vương Thán Chi và Long Ngạo Mân lúc này kỳ thật trong nội tâm vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại, bọn họ chẳng qua là không cần nghĩ ngợi mà dựa theo mạch suy nghĩ của Phong Bất Giác mà làm thôi, mãi cho đến khi cái kịch bản này kết thúc bọn họ xem giới thiệu chung về đồ hồi máu thì mới hiểu được nguyên do.

Theo góc độ phán định của hệ thống, cái này cũng không tính là BUG, thậm chí còn ban thưởng thêm cho Vương Thán Chi một ít giá trị kỹ xảo. Bởi vì cái [Kim tiêm một lần] sử dụng hết một lần sẽ biến mất, cho nên người chơi nhờ thông qua tiêu hao một kiện vật phẩm, từ đó biến hướng hủy đi chia ra một kiện vật phẩm khác, một vào một ra, có được có mất, cũng không phải là bịa đặt.

"Gậy cảnh sát một cây, súng ngắn một khẩu, vật phẩm nội dung cốt truyện của nhiệm vụ chính tuyến một kiện, còn có thêm hai bình máu và một món vật phẩm giải trừ trạng thái "đỏ máu"... " Phong Bất Giác liền tổng kết: "Bình thường sau khi nhận được nhiệm vụ chính tuyến đánh giết xong Huyết Thi, quả thật có thể sẽ mang theo tổn thương "đỏ máu", thuốc hồi máu là tất yếu đấy, không nói tới vật phẩm nội dung cốt truyện... giết chết một con quái như vậy, cũng chỉ được có hai kiện vũ khí, có vẻ như là quá ít a..."

Phong Bất Giác cúi đầu xuống, tay trái ôm ngực, khuỷu tay phải chống lên trên tay trái, dùng hai ngón tay gõ trán: "Vốn đang lòng tràn đầy mong đợi có thể tìm được thứ gì đó như phòng kho quân giới hoặc là một đồng ma túy bị thu lấy..."

"Này! Người ghen cái gì a? Việc trải nghiệm thuốc phiện và phục vụ tình dục trong thế giới ảo đều bị lệnh cấm đấy!" Vương Thán Chi nói.

"Đúng rồi!" Phong Bất Giác hai mắt tỏa sáng: "Mập mập kia ngay cả ruột cũng chảy ra, vì sao bụng của hắn còn lớn như vậy? Bên trong có cái gì a!"

Chương 26: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (10)

"Giác ca... Thật là ác a." Vương Thán Chi nói.

"Như thế nào, thấy buồn nôn rồi hả?" Phong Bất Giác một bên hỏi lại, một bên liền chạy đến chỗ cổ thi thể kia.

"Dù là tư tưởng hay hành động đều rất buồn nôn a..." Vương Thán Chi kêu lên: "Người không thể vì cảm giác rằng bạn thường chưa đủ mà xằng bậy a..."

"Xằng bậy?" Phong Bất Giác nói: "Bên trong mà có phân hoặc dị hình, ta mới là xằng bậy." Hắn đã ngồi xổm trước cổ thi thể thứ hai: "Nếu bên trong không có gì, chỉ có thể chứng minh suy luận của ta sai, nên cũng không tính xằng bậy. Mà nếu bên trong nếu có cái gì..." Phong Bất Giác nói đến đây, tay đã vươn vào trong bụng thi thể từ cái vết thương ghê rợn kia, toàn tâm toàn ý mà bắt đầu lục lọi vào trong bụng như không có việc gì.

"Ủng huynh... Người nói nhỏ cho ta biết, Phong huynh thường ngày đến tột cùng là làm nghề gì..." Long Ngạo Mân sùng sốt, đã bị cái gã đồng đội này làm sợ tới mức Giá Trị Kinh Hải đã có chút phập phồng.

"Tiểu thuyết gia..." Vương Thán Chi ngậy ngốc trả lời.

"Tiểu thuyết gia kinh khủng như vậy à?" muội tử Tịch Mịch ở bên cạnh cũng nghe được, không khỏi chen miệng nói.

"Đương nhiên là hắn không thuộc đa số..." Vương Thán Chi bổ sung.

"Haaa..." Phong Bất Giác cười một tiếng, đáng sợ tới mức làm bốn người khác giật mình một cái.

"LOOK!" Phong Bất Giác đắc ý nói, tay giơ lên một kiện đồ vật. Hắn vậy mà thật sự từ trong bụng giàn giụa máu của tử thi kia tìm được trang bị, hơn nữa còn là trang bị tốt...

[Tên: Con mắt thù hận

Loại: Đồ phòng ngự

Chất lượng: Tốt

Lực phòng ngự: Không

Thuộc tính: Không

Đặc hiệu: Có thể tức thời biết được mục tiêu cừu hận của quái vật

Điều kiện trang bị: nhân vật nhỏ hơn hoặc bằng cấp 20, sau khi nhặt không cách nào giao dịch

Có thể mang ra khỏi kịch bản hay không: Có

Ghi chú: Người đã tìm được món vật phẩm này, tất nhiên nó là của người. Cái kính bảo hộ này là do một gã pháp sư từ linh chế tạo ra, hắn gây thù hằn rất nhiều, muốn nhờ vật này để thấy rõ sát ý của người khác từ trong đám đông. Đáng tiếc, món đồ này một lần chỉ có thể quan sát một mục tiêu... Khi hắn còn sống, từng ở trên kính bảo hộ khắc lại một cụm chữ nhỏ: Khi người đến chỗ ta thì ta cũng đã thấy người.]

Món trang bị này trông rất giống kính thông khí mà các phi công thường đeo trong Chiến tranh thế giới thứ II. Vấn đề duy nhất là nó được lấy ra từ trong bụng tử thi, điều này thực sự rất buồn nôn...

"Ta đã nói rồi, tất cả gợi ý trong cục cảnh sát này đã quá rõ ràng. Cả thành phố nửa bóng người cũng không có, vậy mà hết lần này tới lần khác nơi này có thi thể, trên hai cổ thi thể kia đều có vật phẩm, còn cổ này nhìn như có cũng được mà không có cũng không sao. Nếu thật chỉ có thể từ trên người hắn tìm được một cây gậy cảnh sát thì hệ thống căn bản không cần bày một cổ tử thi làm cho người ta ấn tượng khắc sâu như vậy ở chỗ này, trực tiếp đem gậy cảnh sát giấu ở cái nơi xó xỉnh nào đó là được rồi."

"Thật cứng rắn... Xem như người lợi hại..." Vương Thán Chi nói: "Thời gian cấp bách, chúng ta có thể xuất phát a, khôi phục và tìm kiếm được tương đối, cả đồng đội cũng đều bị người dọa sợ rồi."

.....

Sau khi ly khai cục cảnh sát, năm người tiếp tục đi lại trên đường. Thăm dò cục cảnh sát đã giúp cho bọn họ sớm hoàn thành có thể là một trong các bước tiếp theo cần làm của nhiệm vụ mới, lại lấy được không ít vật hữu dụng. Vốn dĩ khi mọi người có lẽ phải có chỗ tăng lên đấy... nhưng chỗ quái dị của Phong Bất Giác dần dần hiện ra, hấn làm cho các đồng đội sợ hãi, chỉ sợ so với cái trò chơi này còn có thể mang đến ảnh hưởng mạnh hơn.

Trong trò chơi, dọa người dù là do sự kinh dị, khủng khiếp đến mức làm cho người sợ tới mức cắt đứt kết nối, thì mọi người cũng đều rõ ràng đây chỉ là giả mà thôi. Nhưng hành vi của Phong Bất Giác nếu như phát triển tiến thêm một bước, thăng cấp... điều này khó có thể tưởng tượng đấy, nhưng hấn là người chơi tồn tại thật sự trong hiện thực, chỉ nghĩ tới mà thấy sợ...

"Nhìn phía trước!" Đi được chừng mười phút, Long Ngạo Mân dừng bước lại, chỉ phía trước nói ra.

Mọi người hướng phía trước nhìn lại, thấy một cái quảng trường thập phần rộng rãi, trên mặt đất phủ kín đá. Ở chính giữa có một cái cửa cực lớn, cao hơn 10m, rộng chừng 4m, một mặt cửa bị sương mù đen kịt quái lạ bao phủ, mặt khác thì lại mở rộng ra đấy.

Lúc năm người tiếp cận cánh cửa kia, hệ thống nhắc nhở lại vang lên: [Nhiệm vụ trước mắt hoàn thành, nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

Mở menu ra nhìn, bên cạnh cái lúc trước cái [Tìm tìm ra Canh Cổng Ác Ma trong thành phố] bị đánh một dấu tích [✓], phía dưới lại tăng thêm hai cái nhiệm vụ: [Tại cục cảnh sát phố thứ chín phía Đông tìm chìa khóa] và [Tại trung tâm thương mại phố mười lăm phía Nam tìm một chìa khóa]. Cái nhiệm vụ ở trước đã hoàn thành, bên phải đã đánh dấu ✓.

Sau khi xem qua thành nhiệm vụ, Phong Bất Giác bước nhanh tới trước cổng chính, đứng đối diện cánh cửa ngưỡng mộ vài giây, nói: "Thì ra là thế... Xem ra cũng không tính là quá lừa người, trong năm cái ma pháp trận có ba cái đã sáng, chứng tỏ ba cái chìa khóa kim thủy thổ không cần tìm, một mực ở trên cửa duy trì phong ấn."

Vương Thần Chi cũng theo bọn hấn đi tới, nhìn theo hướng ánh mắt Phong Bất Giác. Trong cửa lớn tràn ngập hắc ám, làm cho người ta có cảm giác cho dù dùng sức mạnh của đèn chiếu xạ thì cũng không cách nào xuyên qua. Trong khu vực khuôn cửa nhỏ lên, có năm cái ma pháp trận có màu sắc khác nhau, dựa vào phương vị ngũ hành mà xếp đặt. Năm cái trong trận đều bị vẽ lấy thần vân tối nghĩa khó hiểu, lúc này có ba cái đang sáng.

Phong Bất Giác lấy ra hòa chìa khóa, cầm trên tay, lập tức đưa tay tới gần cửa ra vào, nhưng đợi trong chốc lát vẫn không phản ứng chút nào. Hấn một lần nữa thu hồi cái chìa khóa, nói: "Ấn... Đoán chừng phải đợi sau khi thu đủ cả hai cái chìa khóa, đổi mới thêm một cái nhiệm vụ, thì mới có thể nói cho chúng ta biết làm cách nào để khôi phục phong ấn." Hấn dừng thoáng một chút: "Việc này không nên chậm trễ, khoảng cách thời gian lần thứ nhất và lần thứ hai hắc ám phủ xuống chừng ba mươi phút, bây giờ cách lần hắc ám thứ hai cũng đã được mười tám phút rồi. Nếu như mỗi lần khoảng cách giống nhau thì chúng ta tốt nhất là trong vòng mười hai phút đi đến cái trung tâm thương mại kia, hơn nữa đánh chết quái vật chỗ đó, nếu không..."

Long Ngạo Mân nghe thế liền dẫn đầu xông ra ngoài, "Nhanh! Đuổi kịp!" Hấn mặc dù không mưu tính sâu xa, nhưng đối với sự tình gần đó vẫn có thể phỏng đoán một hai... Nếu lại gặp quái vật cường hóa thì đi lên chết đập đầu không thể nghi ngờ chính là mình. Lúc trước đã bị cái Huyết Thi dọa sợ, hấn cũng không nguyện ý tiến hành loại tiến độ tương tự để rồi lĩnh cơm hộp. (lĩnh cơm hộp = die)

Năm người dưới sự dẫn dắt của Long ca một đường chạy chậm về hướng Nam mà đi. Trên quảng trường chỗ Cổng Cổng Ác Ma có bản đồ thành thị, từng con đường đều có cột mốc đường và tên, cho nên không cần Phong Bất Giác lại chỉ rõ đường đi, Long Ngạo Mân liền rất nhanh đã tìm được vị trí phố mười lăm.

Bọn hấn trong năm phút chạy được một km đã đến cửa ra vào của trung tâm thương mại. Đây là một đoạn không dài cũng không khoảng, trên cơ bản ngoài thực tế thể năng bình thường của mọi người đều có thể hoàn thành cái chỉ tiêu này, chỉ có điều sau khi chạy xong phải thở gấp hai phút mới có thể lại tiếp tục đi.

"Lại có điện..." Long Ngạo Mân hiển nhiên là cái loại trong hiện thực có thể chạy Maratông một km tựa như chơi.

Đến chỗ này phải nói thêm một cái khái niệm mới: "Thuộc tính không hiển thị".

Đây là một thứ không chỗ nào không có. Cho dù là ở bên trong thế giới giả tưởng cũng không cách nào hoàn toàn định lượng thuộc tính. Dùng Long Ngạo Mân lúc này để nêu ví dụ, nếu một người chơi trong hiện thực có tố chất cơ thể tương đối mạnh thì cùng một việc, sau khi hấn và người chơi khác làm xong thì tiêu hao có sai biệt. So với người chơi nữ có thể lực kém nhất ở đây chính là Tịch Mịch thoáng một chút, Long Ngạo Mân chạy xong đoạn đường này tiêu hao thể năng ít hơn, mặc dù chênh lệch chỉ tầm mười điểm, nhưng loại sai biệt rất nhỏ này mãi cho đến hậu kỳ trò chơi đều vẫn luôn tồn tại.

Nói cách khác, nếu như giá trị hạn mức cao nhất của thể năng giống nhau, dùng tốc độ như nhau, liên tục chạy trốn cho đến kiệt sức mới thôi, thì Long Ngạo Mân so với Tịch Mịch chạy được xa hơn. Đây chính là thuộc tính không hiển thị.

Lại lấy một thí dụ khác. Ví dụ như làm một cái so sánh tương đối giữa người trong hiện thực biết sử dụng súng và người trong hiện thực chưa từng tiếp xúc qua súng, hai người đều đem xạ kích sở trường luyện đến cấp A [Sở trường cấp A: Tinh xảo, có tỷ lệ tự mình lĩnh ngộ kỹ năng của hệ. Lúc đạt tới cấp bậc này, xác suất phát động thành công kỹ năng của hệ là 100%]. Bọn hấn phát động một cái kỹ năng như nhau, mục tiêu xạ kích giống nhau, như vậy tổn thương và độ chính xác do người trong hiện thực có dùng tạo ra có lẽ đều sẽ hơi cao hơn một chút. Đương nhiên điểm này là bản thân người chơi rất khó phát hiện ra đấy, chỉ có hệ thống mới biết được cụ thể hơn kém bao nhiêu.

Càng về sau trò chơi, năng lực tổng hợp của người chơi càng ngày càng mạnh, sau cấp 30 liền tương đương với cái loại võ nghệ cao cường trong The Matrix, đều chuẩn ra quyền như gió. Đến lúc đó, thuộc tính không hiển thị sẽ càng ngày càng khó nhận ra. Thông qua định nghĩa cái thiết lập này mà nói

chính là đem "hăng lực" hóa thành một loại tài nguyên, cho người chơi hưởng được lợi ích nhất định.

"Giống như khung cảnh lúc trước, xem ra miễn là địa phương có liên quan nhiệm vụ chính tuyến sẽ có mấy thứ mà chỗ khác không có, như đèn và thi thể." Phong Bất Giác nói.

"Tiếp theo làm gì bây giờ? Đợi quái vật lao tới tập kích chúng ta?" Vương Thán Chi hỏi.

"Hệ thống làm sao sẽ nhảm chán như vậy, mỗi lần đều dùng thủ pháp xuất hiện giống nhau?" Phong Bất Giác trả lời: "Cứ vào đi thôi, đừng hy vọng ở đây sẽ có thêm một con Huyết Thi khác đập tường mà ra, bên trong khẳng định có quái vật khác..."

Hắn dẫn đầu hướng về lối vào, đây là một cái cửa thủy tinh tự động cỡ lớn, lúc này mở ra, Phong Bất Giác nghênh ngang cất bước tiến vào.

Tòa trung tâm thương mại này chiếm diện tích rất lớn, nhìn qua rất khó để đoán coi nó rộng cỡ bao nhiêu mẫu. Bên trong đèn sáng rõ, thang máy, thang cuốn, thậm chí máy bán hàng tự động... tất cả các thiết bị điện đều chạy bình thường, bất quá rất nhiều khay chứa bị phá hư một mức nhất định.

Vền vền trong kiến trúc chính là đã có năm tầng, có hai cái thang máy hình trụ bốn mặt trong suốt. Mỗi tầng đều có thang cuốn, lối thoát khẩn cấp trông cũng không bị phá hỏng, bên trong có lẽ có cầu thang bình thường.

Từ cửa chính trở ra chính là một cái siêu thị lớn tới mức nhìn không thấy điểm cuối, có chừng 30 bộ quầy thu ngân rada xếp chỉnh tề thành hàng. Tầng trên mỗi một cái đều có rất nhiều cửa hàng khác: quần áo, ăn uống, KTV, phòng snooker... Nếu như còn dư dả thời gian mà các người chơi còn không đem nơi này lục soát mấy lần thì quả thực là cảm thấy có lỗi với bản thân.

Phong Bất Giác không nói hai lời, đầu tiên đi tới bảng hướng dẫn ở trước cửa, thật nhanh đem mỗi lần một tầng chủ yếu kinh doanh cái gì quét qua một lần. Nhưng bởi vì đây là trung tâm thương mại, cơ bản là cái gì cần có đều sẽ có, nên ngược lại gây ra tác dụng mê hoặc.

"Mộc chia khóa sẽ ở đâu... Nơi bán hàng? Chỗ bán đồ chơi?" Cô độc cũng rất sốt ruột nghĩ kẻ.

Nếu như ở bên trong đội ngũ này có năm cái Phong Bất Giác, bọn hắn giờ phút này tám phần đã mỗi người bao một tầng, chia nhau hành động. Nhưng vấn đề là, ở bên trong đội ngũ này chỉ có một Phong Bất Giác, mà trên đời này cũng chỉ có một Phong Bất Giác mà thôi. Chia nhau làm việc là vô nghĩa, không chỉ không thu được lợi ích cao nhất mà còn có thể gặp nguy hiểm.

Ngay tại thời điểm Phong Bất Giác còn đang suy nghĩ kế hoạch, đột nhiên, mọi người cảm thấy mặt đất dưới chân chấn động, lại phát sinh dị biến.

Oanh —— oanh —— oanh ——

Tùng tiếng tiếng va đập từ dưới đất truyền đến. Ở một chỗ bên ngoài cách bọn họ hơn 10m, một đoạn mặt đất dần dần hở ra, tạo thành hình miệng núi lửa. Trên mặt đất gạch men sử vỡ vụn bay ra, khay chứa đồ chung quanh đều bị đỉnh tán ra. Tại đây sau khi tiếp tục va chạm bảy tám lần, rốt cục, một con quái vật chui từ dưới đất lên, xuất hiện trước mắt mọi người.

"Ta cá năm mao tiền, giết nó là có thể tìm ra cái chìa khóa." Phong Bất Giác nhìn "cây đại thụ kia" nói.

Quái vật kia có một nửa "cơ thể" còn chôn dưới đất, ở bên ngoài hiện ra là một cái thân cây cháy đen đường kính hơn hai mét, từ nhánh tới ngọn trông như những cái ngón tay xương kéo dài, không có một mảnh lá cây. Trên cành cây còn có những thứ trông như ngũ quan, đương nhiên cũng là gỗ đấy.

Long Ngạo Mân thì không có tâm tư nói giỡn, hắn nói: "Ta thấy tên này dường như không cách nào di động, cho dù chạc cây trên đỉnh có thể dùng làm tay thì phạm vi không chế cũng không lớn, chỉ cần tiếp cận bên cạnh nó, tránh đi cái mồm đang mở kia, vòng qua đằng sau chính là điểm mù công kích của nó."

Phong Bất Giác một bên nghe hắn nói, một bên không nhanh không chậm từ bên trong bọc hành lý lấy ra [Con mắt thù hận] đeo lên. Vật phẩm lấy được để vào bọc hành lý sau khi lấy ra sẽ sạch như cũ, cho dù là vũ khí dính đầy máu và thịt nát, chỉ cần để vào trong túi rồi lấy ra thì sẽ trở lại như thường. Cho nên kính bảo hộ Phong Bất Giác đang đeo không có mùi vị khác thường vị và dị vật đấy. Chỉ có điều những người khác vẫn sẽ lập tức liên tưởng đến...

"Àn... Để ta xem trước... Mục tiêu bây giờ của hắn là..." Phong Bất Giác lời còn chưa dứt, thần sắc liền biến đổi, sau đó đầu dần dần giơ lên, xoay người sang chỗ khác, nhìn phía một đoạn lan can phân cách của một cửa hàng tầng năm.

Thì ra bên trong một vùng bị khuất ánh sáng, ở gần lan can có một cái bóng đen hình người đang ngồi, trong lúc Phong Bất Giác và mọi người ngẩng đầu xoay người, nó tựa hồ biết mình đã bị phát hiện rồi, thuận thế mở đôi cánh đen ra, đột nhiên hạ xuống dọc tường, hướng về mặt đất với tốc độ cao lao xuống.

"Chuyện gì vậy? Batman?" Vương Thán Chi nói.

"Cá nhân ta càng theo khuynh hướng các loại Ác Ma... Nằm xuống!" Phong Bất Giác đột nhiên cao giọng hô, chính hắn là người thứ nhất ôm đầu nằm sấp tại chỗ.

Phong Bất Giác tại thời khắc này đã thấy rõ mục tiêu cừ hận của quái vật đó cũng không phải là bất kỳ người nào trong bọn họ, mà là Yêu Thụ màu đen vừa chui ra mặt đất kia.

Quả nhiên, ngay khi con Ác Ma này ở độ cao gần chạm đất thì đổi hướng, tạo thành một đường cong tiếp tục gia tốc, trực tiếp hướng phía Yêu Thụ mà phi tới. Yêu Thụ thì mở miệng rộng, phát ra tiếng gào to hùng hậu mà trầm thấp.

Cái tiếng gầm này như hiện hình, gây lên một cơn gió lớn. Năm người nằm sát đất theo bản năng che kín lỗ tai. Còn đối với Ác Ma đang bay tới tấn công mà nói, thì âm thanh này tựa hồ không là gì. Ác ma kia cũng mở miệng lớn ồm ồm gầm rống, một bên tiếp tục bay về phía trước, một bên cũng gào to.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (11)

Hai con quái vật kỳ quái, hai loại lực lượng khác nhau. Tiếng gào của chúng ở giữa không trung đối chọi, lẫn lộn, lại tách ra. Âm thanh vốn vô hình nhưng lại có thể tạo thành tổn thương thực chất.

Cơ thể Ác Ma bị xé ra, như bị cá ăn người xoi tái. Máu thịt và xương từ dưới làn da màu đen xám cũng hiện ra. Cơ thể nó dần dần bị lóc đi, chỉ để lại một khung xương, rớt xuống mặt đất, vỡ tan thành từng mảnh.

Trên người Yêu Thụ tức thì hiện lên vô số vết cắn, cứ vậy lan dọc theo thân cây thẳng đến chạc cây. Những miếng vết thương này có vẻ như không thể nào lành được, không chỉ thế mà còn tiếp tục gây thương tổn tới Yêu Thụ.

Mất thấy tình huống đang dần hướng tới cục diện tốt nhất chính là hai con quái vật cùng đồng quy vu tận, nhưng mà lúc này, hắc ám lại phủ xuống...

Tầm mắt của năm người trong thoáng chốc tối đen, bóng tối này có thể nuốt hết mọi thứ, bao trùm vạn vật, vô luận là ở trong phòng hay là bên ngoài, cho dù có ánh sáng ngay trước mắt thì cũng không làm nên chuyện gì.

Lúc này đây, trong bóng tối cũng không vang lên âm thanh phức tạp mà kinh khủng kia, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới việc bọn hắn dùng tay che lỗ tai lại, bởi vì mấy giây sau, vẫn như trước có một tiếng nói nhỏ thấp phân rõ ràng truyền vào tai mỗi người.

"Thần cấp thấp mà xen vào việc của người khác, ngươi sẽ vì thế mà trả giá thật đắt..."

Lúc những lời này kết thúc, hắc ám lập tức trôi qua, trước mắt mọi người khôi phục sáng ngời. Bọn hắn đứng dậy, mặt hướng cái cây khô kia, muốn xem thử quái vật kia cuối cùng sẽ biến dị thành cái gì nữa.

Phong Bất Giác là người thứ nhất phát hiện dị thường. Cái cây kia nhìn qua căn bản không có trở nên mạnh hơn. Trái lại, vết thương vừa rồi ở trên người nó càng rõ ràng, chạc cây của nó rơi xuống đất hóa thành tro tàn.

"Ngươi chính là thần cấp thấp mà âm thanh vừa rồi nhắc tới sao?" Phong Bất Giác vậy mà đi ra phía trước nói chuyện với quái vật kia.

Bốn người còn lại còn chưa kịp phản ứng, Yêu Thụ kia đã mở miệng trả lời: "Nhân loại... Đi tìm những chiếc chìa khóa, khôi phục phong ấn."

"Chúng ta đã tìm được chìa khóa hóa." Phong Bất Giác nói: "Rốt cục chuyện gì đã xảy ra với cái thành phố này? Ai là đầu sỏ gây ra tất cả? Chìa khóa mọc ở nơi nào?" Hắn liên tục hỏi ba cái vấn đề.

"Satsuma Diehl... là một trong các đầy tớ của [Chủ nhân thời gian], hắn phản bội chủ nhân, cho nên thần lực bị tước đi, phải lưu đây giữa dòng thời gian vô tận..." Chạc cây Yêu Thụ lúc này đã gần như hoàn toàn hóa thành bụi đất rồi, tiếp theo là đến thân cây: "Bách túc chi trùng, chết mà không cương... Satsuma Diehl vẫn không thức thủ chịu trời, hắn dùng hết toàn bộ sức mạnh còn sót lại của mình hút thành phố này từ trong hiện thực ra rồi giấu đi. Nơi đây đã không phải là một phần của thời gian... mà là một chỗ lõm đầy nước độc lập với dòng thời gian." Lốp vỏ trên mặt Yêu Thụ cũng đã bắt đầu bong ra từng mảng: "Để tránh né chế tài của Chủ nhân thời gian, hắn triệu hồi Cánh cổng Ác Ma. Một khi phong ấn trên cửa kia được giải khóa sẽ khiến cho thành thị và Ma giới liên thông, có nghĩa là nơi đây lập tức biến thành lãnh thổ của [Thủ vệ yêu ma], nơi mà Chủ nhân thời gian không có quyền quản lý.

Một bộ phận nhân loại đã đạt thành hiệp nghị với Satsuma Diehl. Chỉ cần bọn hắn giúp mở cửa phong ấn thì sẽ có thể bảo toàn tánh mạng. Nhưng trong nháy mắt đám ác ma từ trong cổng tuôn ra, Satsuma Diehl lập tức bỏ rơi những người kia. Ngay trước khi Ác Ma tranh đoạt thức ăn với hắn, hắn tham lam đưa tất cả con người trong thành thị nuốt vào hắc ám."

"Chỉ có số ít người thành công sống sót mang theo hai cái chìa khóa trốn khỏi Cánh cổng Ác Ma." Yêu Thụ nói đến chỗ này, một bộ phận đã gần như triệt để khô hủy, nhưng nó vẫn kiên trì nói tiếp: "Bản thân Satsuma Diehl không thể nào chạm vào chìa khóa hoặc phong ấn, cũng không cách nào thôn phệ những người ở gần hai loại đồ vật này, nhưng đám ác ma có thể. Vì vậy hắn nhất trí với những ác ma kia rằng cứ mỗi một lần "tuần hoàn" chấm dứt, hắn sẽ thông qua hắc ám đem một bộ phận lực lượng tặng cho chúng. Điều kiện là đám ác ma đó phải tìm kiếm và giết chết tất cả người sống trong thành thị, để bảo đảm không còn người nào có thể một lần nữa khôi phục phong ấn..."

"Chìa khóa mộc ở đâu?" Phong Bất Giác lại hỏi một lần nữa. Hắn có dự cảm cực kì bất hảo. Với loại đối thoại kiểu này, kết quả rất có thể là cái quái vật NPC này đang nói đến phần mấu chốt thì vừa lúc ợ ra rắm (chết).

"Người cầm mộc chìa khóa chết ở dưới đất..." Yêu Thụ trả lời: "Ta đã mở thông con đường. Đợi tới lúc ta chết, các người có thể đi xuống..." Miệng của nó rốt cục cũng hóa thành bụi rơi xuống. Mấy giây sau, bắt đầu từ thân cây, mãi cho đến rễ cây kéo dài dưới đất, trong nháy mắt toàn bộ bề thành bột phần màu đen.

Yêu Thụ tuy chết đi, nhưng nó đã tạo ra một cái lỗ lớn, chính là lối vào của thông đạo dưới mặt đất.

[Nhiệm vụ trước mắt đã thay đổi, nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

Sau khi nhắc nhở vang lên, biểu hiện bên trong thanh nhiệm vụ đã biến thành: [Đi vào thông đạo, tìm kiếm chìa khóa mộc]

Phong Bất Giác quay đầu lại nhìn mọi người: "Chúng ta trước tiên đến chỗ chứa vật dụng hàng ngày tìm đèn pin trước rồi xuống sau."

Những người khác vừa nghe xong một đoạn nội dung cốt truyện dài như vậy thì trong đầu có chút mơ màng, sững sờ tại chỗ. Qua vài giây, Vương Thán Chi là người đầu tiên hỏi: "Ách... Giác ca, chuyện gì đang xảy ra vậy? Người có thể phiên dịch không?"

Phong Bất Giác đã hướng phía khu vực bán vật dụng hàng ngày của tầng một đi tới: "Trải qua một hồi quyết đấu vừa rồi, cộng với câu nói trong bóng tối kia, ta nhận ra cái cây này không phải đồng loại với những quái vật chúng ta thấy cho tới giờ." Bốn người vừa đi theo sau Phong Bất Giác, vừa nghe hắn tự thuật, "Tính mạng của nó trông như rất có thể gắn kết thúc, cho nên ta phải nắm chặt thời gian hỏi ba cái vấn đề kia. Nó cũng đã hoàn thành đầy đủ chức trách của NPC rồi, chính là sau khi công hiến một đoạn chiến đấu đặc sắc thì kể nội dung cốt truyện, đưa ra gợi ý, lại cung cấp một cái thông lộ, sau đó bị trắng mà lĩnh cơm hộp."

Hắn đi đến trước một khay để đồ, tiện tay cầm một cái hộp đựng đã bị phá hư trên mặt đất: "Căn cứ lời đại thụ nói... Chỉ có người ở gần chìa khóa hoặc Cánh cổng Ác Ma thì mới không giống những người khác trong thành phố biến mất không thấy tăm hơi. Điều này giải thích tình huống bên trong cục cảnh sát, cũng cho thấy mộc chìa khóa cũng không ở trong một trung tâm thương mại không một thi thể."

Ah, mặt khác... ta nghĩ mấy người chúng ta hẳn là ngoại lệ. Có lẽ bởi vì chúng ta là người chơi cho nên không thuộc về phạm trù "loài người" ở cái thời không này, nếu không trong kịch bản đã bị Satsuma Diehl xóa sạch."

Phong Bất Giác dừng một giây, lại nói: "Nếu muốn nói về tình thế hiện tại, kỳ thật rất rõ ràng.. Tức là đại BOSS của cái kịch bản này cách mỗi chừng ba mươi phút liên thông qua hắc ám cường hóa một lần toàn bộ Ác Ma trên còn sống. Bản thân hắn rất có thể sẽ không hiện thân, hắn thậm chí chưa hẳn có "thật thể", nhưng đám ác ma lại vẫn thời thời khắc khắc có uy hiếp với chúng ta."

Mục đích của BOSS chính là giết sạch toàn bộ người có thể sử dụng chìa khóa. Đến lúc đó, cái không gian này sẽ vĩnh viễn liên thông với Ma giới. Chỉ cần hắn trốn ở chỗ này thì Chủ nhân thời gian liền không có cách nào đuổi bắt hắn.

Mà phương pháp qua cửa của chúng ta chính là tìm hai cái chìa khóa, trở lại Cánh cổng Ác Ma, tìm cách khôi phục phong ấn trên hai cái cửa bị giải khóa kia. Sau khi thành công, cái không gian này sẽ không còn liên quan gì tới thứ gọi là "Ma giới". Gia hỏa gọi là Chủ nhân thời gian có thể đi vào, đem Satsuma Diehl xé thành mảnh nhỏ."

"Thế giới này ngược lại mới thấy lần đầu..." Vương Thán Chi nói.

Phong Bất Giác đã tìm được mấy cái đèn pin, lần này thì hoàn hảo không hư hao gì, bất quá bên trong không có pin: "Những thứ này cũng có thể dùng, mỗi người cầm hai cái, lo trước khỏi hoạn, tìm mấy cục pin sau." Hắn lại nói: "Ah, đúng rồi, ta nhìn thấy chỗ khu vật dụng thể thao có gây khúc côn cầu, gây bóng chày, gây gôn... Loại đồ vật như thế này có lẽ sẽ không có điều kiện trang bị, chúng ta có thể mỗi người một cái."

Cứ như vậy, năm người võ trang chính mình một phen. Lúc này trên tay mỗi người đều chỉ ít có một kiện vũ khí lạnh phẩm chất bình thường. Tịch Mịch từ khu đồ dùng bếp núc đã tìm được dây dao nấu ăn kiểu dáng Âu Tây, so với dao gọt trái cây trên tay Vương Thán Chi thì dài hơn mấy phần, mọi người ai cũng có cầm một cái. Tiểu Thán rốt cục cũng đã đào thải con dao gọt trái cây lấy được ở bên trong giáo trình tân thủ.

Chỉ có Long Ngạo Mân không chọn dao nấu ăn dài khó dùng như kiểu Âu Tây, hắn lấy dao phay kiểu Trung Quốc, hơn nữa là loại dao đặc biệt nặng để chặt xương. Bên ngoài giống như hắn cảm thấy loại vũ khí tương đối nặng này có cảm giác đáng tin và tiện tay hơn.

Làm xong những thứ này đã mất hết gần 10 phút, cân nhắc đến khả năng dưới mặt đất còn có quái vật, cùng với thời hạn hắc ám phủ xuống, mọi người không có tiếp tục trì hoãn thêm, dưới sự dẫn dắt của Long Ngạo Mân bước vào thông đạo.

Lúc vừa mới tiến vào lòng đất có cảm giác chung quanh rất hẹp, dưới chân đều là bùn đất, đường đi toàn là sườn dốc, phía dưới cũng không có ánh đèn. Bất quá sau khi đi được một đoạn, bọn hắn đã tới một cái cổng thoát nước rất rộng, ở bên trong hoàn toàn có thể đứng thẳng. Xem ra kia Yêu Thụ chẳng qua chỉ mở ra một con đường dưới mặt đất giữa đoạn cổng thoát nước cùng trung tâm thương mại. Con đường kế tiếp có lẽ chính là nơi người giữ mộc chìa khóa đi qua rồi. Như cây kia đã gợi ý rõ ràng, người giữ đã "chết" ở dưới này, cho nên khả năng trong đường cống ngầm này có quái vật nào đó ẩn nấp chỉ sợ là rất lớn.

Ổng cống thoát nước này làm cho người ta có cảm giác áp lực kỳ lạ. Không gian chung quanh phẳng phất thời thời khắc khắc co lại. Đương nhiên, đây chỉ là một loại ảo giác, cái thực sự ác liệt ở nơi đây chính là cái mùi khó nghe của nó cùng với những thứ nổi lên bên trong dòng nước dưới chân, những thứ bẩn thỉu làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng vào. Muội từ Tịch Mịch từ lúc xuống dưới cho đến giờ sắc mặt vẫn rất khó coi, giờ đến pin, mắt nhìn phía trước, hoàn toàn không nhìn những thứ dưới chân mà theo sau tiểu ca Cô Độc.

Long Ngao Mân một tay nắm chặt một tay gậy bóng chày, đi đầu đội ngũ. Nếu có quái vật gì đột nhiên xông tới thì hẳn có thể đảm bảo trước tiên là một hồi đánh loạn rồi mới đi tiếp, đánh một gậy không chết thì lại bổ thêm một dao. Phong Bất Giác và Vương Thán Chi thì đi chính giữa đội ngũ, thời thời khắc khắc chuẩn bị trợ giúp Long Ngao Mân.

Đoạn cống thoát nước này chỉ có một con đường đi được. Lúc bọn hắn đi vào con đường bên trái thì nó đã bị vùi lấp, còn sót lại một ít khe hở và ống nhỏ trên tường, cho nên khả năng có quái vật đánh sau lưng rất nhỏ, để cho Cô Độc và Tịch Mịch đi ở cuối ngược lại an toàn.

Mọi người cứ như vậy đi về phía trước được năm sáu phút.

"Nhìn kia." Long Ngao Mân bỗng nhiên dừng lại nói, "Ồ đó, cái xác."

Phong Bất Giác duỗi thẳng cổ, khiến cho ánh mắt cao hơn đầu vai Long Ngao Mân, phát hiện thêm mười mấy thước phía trước chính là đoạn cuối của phần cống thoát nước này. Một miệng sắt phong bế miệng cống đã chặn chết đường đi rồi, nước chảy theo khe hở dưới đáy miệng cống tiếp tục chảy tới. Đang ở nơi hẻo lánh đó, ánh sáng đèn pin soi sáng ra một cỗ thi thể.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (12)

"Ân... Dựa vào kinh nghiệm trước đây, ngay khi chúng ta "phát hiện" một cái gì đó thì sẽ dẫn tới quái vật hoặc sự kiện nào đó..." Lời Phong Bất Giác chỉ mới nói được một nửa thì...

Cỗ "thi thể" kia bỗng nhiên đứng lên, đồng thời, một tràng cười quỷ dị đập vào tai năm người.

Đầu của nó chậm rãi nâng lên, bộ mặt dưới ánh đèn pin như trước bị che bởi một tầng bóng tối âm u dày đặc, ngũ quan chỉ có thể lờ mờ phân biệt, làn da thì sắc như thanh chì.

"Chẳng lẽ hắn chưa chết?" Long Ngao Mân thấp giọng nói.

"Chưa chết?" Phong Bất Giác nghiêng người đi tới phía trước Long Ngao Mân, hướng về phía tên xác chết mới vùng dậy như giả như thật kia: "Thế thì dễ giải thích, tràng tiếng cười dâm dăng vừa rồi chắc là biểu hiện mừng rỡ của người này bị sau khi được tìm ra." Hắn vẫn luôn đeo kính bảo hộ, lúc này hẳn nhận ra được đối tượng cừu hận của đối phương chính là ở trên người mình.

Quái vật kia thấy Phong Bất Giác càng lúc càng gần, lập tức cho ra phản ứng tiếp theo.

"A... ——" Tịch Mịch ở phía sau đột nhiên la to lên.

Không chỉ nặng, cả Cô Đơn cũng hoảng sợ thốt lên một tiếng. Tiếng kêu của Vương Thán Chi thì nghẹn tại trong cổ họng, không thể phát ra được. Hắn bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, đến tim cũng ngừng đập vài giây. Chỉ có Long Ngao Mân là trông như bình thường, nhưng tóc gáy hắn cũng đã dựng đứng lên, hắn hít một hơi khí lạnh.

Từ những ống cống chung quanh vách tường có vô số cánh tay thối rữa vuron ra, thảm thiết, u ám. Giống như thủy triều, nước nờ nghẹn ngào và rên rỉ, chúng lập tức tràn ngập cống thoát nước.

Tịch mịch kinh hoàng lui về phía sau, nhắm mắt lại, vung vẩy cây gậy gôn, Cô Đơn tiến lên muốn cản nàng, nhưng có nhiều lần suýt nữa bị đánh trúng.

Vương Thán Chi thì dường như là sợ đến mức choáng váng mà tròn tròn mắt, không dám động dấy chút nào, bàn tay đang nắm chặt dao nhỏ run run, trong lòng bàn tay đã tràn đầy mồ hôi.

Mấy giây sau, Long Ngao Mân hét lớn một tiếng: "Tất cả là ảo giác! Đừng có lộn xộn!"

Hắn vẫn chưa đánh mất năng lực suy nghĩ, lập tức liền nhận ra những cái tay kia chẳng qua chỉ là ảo ảnh, bởi vì hắn nhìn thấy trên mặt đất có một vài cánh tay xuyên qua bắp chân của mình nhưng vẫn không có bất kỳ cảm giác khác thường nào.

"Cho dù là thật thì chúng cũng không thể chạm vào chúng ta!" Long Ngao Mân lại hô một tiếng.

Tịch mịch lúc này mới hơi tỉnh táo lại một ít, Cô Đơn đã giữ được nàng, liền nhẹ giọng an ủi vài câu. Tuy nói hắn cũng sờn hết cả gai ốc, nhưng nhìn thấy bạn gái kinh hoàng như vậy, ngược lại giúp chính mình tỉnh táo hơn một chút. Hắn nhiều lần tự nói với bản thân rằng đây chỉ là trò chơi mà thôi, dù cho khung cảnh kinh khủng ra sao thì cũng chỉ là cảm giác đối với một thứ không có thật mà thôi.

Cách đó hơn mười mét, Phong Bất Giác giống như nhân nhả dạo chơi đi tới trước mặt quái vật. Những hình ảnh, âm thanh kinh khủng kia không gây cho hắn một chút ảnh hưởng nào cả, đến con mắt hắn cũng không nháy nhiều hơn một cái. Hắn nắm gậy bóng chày trong tay, thậm chí còn khởi động cổ tay, bày ra bộ dáng chuẩn bị vùng vẫy đánh bóng.

Quái vật kia gặp loại đối tượng dạng hoàn toàn ăn không tiêu này thì có thêm phản ứng thứ ba.

Nó từ một cỗ thi thể mặc một bộ quần áo nam bản thủ, lập tức biến thành một mỹ nữ còn sống sờ sờ... Trông hơn hai mươi tuổi, mặc váy ngắn dài đen, mái tóc xanh như nước chảy dừng lại trên đầu vai, da như tuyết trắng, hai luống tóc óng ánh mềm mại che trước bộ ngực nửa lộ bên ngoài, đùi ngọc thon dài như ẩn như hiện đằng sau váy, hai đầu lông mày lại càng đẹp duyên dáng ưa nhìn.

Phong Bất Giác sững sờ một giây. Tiếp theo, hắn thu cây gậy vào bên trong bọc hành lý.

Những đồng bào nam ở phía sau nhìn thấy một màn như vậy, đều lập tức hướng hẳn quang ánh mắt khinh bỉ. Dù vậy, ở trong lòng thì bọn họ cũng rất đồng tình với hắn...

"Xém nữa là quên mất..." Phong Bất Giác vừa cất cây gậy xong, liền trực tiếp từ bên trong bọc hành lý móc ra cây cờ lê: "Nếu là sinh vật hình người, chọn vũ khí có cộng thêm đặc hiệu công kích thì có thể nhận được giá trị kỹ xảo." Hắn dùng ngữ khí thoải mái nói hết, liền vùng cờ lê nhắm đầu quái vật kia đánh lên.

Rầm rầm rầm...

Cờ lê đánh liên tiếp lên đầu của quái vật kia, máu đen văng tung toé, nhìn mà giật mình. Trong nháy mắt Phong Bất Giác đánh trúng cơ thể của nó, hình dạng quái vật này liền biến trở lại thành thi thể mặt xanh như trước, áo giáp xung quanh cũng theo quái vật dính phải trọng thương mà biến mất.

Bốn vị đằng sau không nói một lời mà nhìn hành động hiệu suất cao của Phong Bất Giác, dừng cảm, quả quyết, công kích cực kỳ tàn ác. Trong đó có ba người Giá trị Kinh Hải không cách nào ổn định, bởi vì bọn họ vẫn đang suy nghĩ mông lung, chủ yếu là nghĩ bên trong ba chữ "Phong Bất Giác" kia có ngụ ý gì không...

Sau khi đầu bị đánh nát triệt để, Phong Bất Giác luồn tay vào trong túi áo thì thể tìm sơ một phát, lấy được chìa khóa mộc. Thông tin vật phẩm so với chìa khóa hỏa gần như giống nhau.

[Nhiệm vụ hiện tại đã hoàn thành, nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

Sau khi cầm chìa khóa, bên phải nhiệm vụ này đánh thêm một dấu tích, một nhóm nhiệm vụ mới xuất hiện: [Trở lại Cánh cổng Ác Ma, khôi phục phong ấn.]

"Làm theo, đi thôi." Phong Bất Giác quay người nói.

"Àn... Phong huynh..." Long Ngạo Mân nói: "Làm sao mà người biết quái vật kia... không chịu nổi một kích?"

"Nó vừa đứng lên là ta biết ngay rồi." Phong Bất Giác trả lời: "Nhưng sau khi những cánh tay kia xuất hiện, ta lại càng chắc chắn hơn. Loại quái vật này chính là dùng để khảo nghiệm Giá trị Kinh Hải của người chơi đây. Nếu như mọi người trong đội ngũ vì sợ không dám tùy tiện lại gần, thì các loại ảo giác sẽ từng bước thăng cấp. Cho dù không dọa người sợ tới mức rớt mạng, nhưng ít nhất cũng làm cho đánh giá lúc kết toán lúc trở nên rất ác liệt." Hắn dùng thoáng một phát: "Lúc nó biến thành mỹ nữ, liền có nghĩa là đã hết chiêu dễ xài, chỉ có thể thông qua việc biến thành một thứ gì đó có lực hấp dẫn với ta để kéo dài thời gian." Hắn bỗng nhiên vuốt cằm nói: "Đội đã... Làm sao mà cái hệ thống này biết được khuynh hướng giới tính của ta, nếu ta là đồng tính luyện hoặc là song tính luyện thì nó sẽ biến thành cái gì..."

Tiểu ca Cô Đơn lúc này mới nói "Người dùng ID đăng nhập diễn đàn, trong thông tin người sử dụng cần điền có lẽ có cái này a?"

"Bởi vì trò chơi công ty có số liệu của ta, nên hệ thống liền 'biết rõ' sao..." Phong Bất Giác trầm ngâm nói: "Được rồi, chúng ta tốt nhất nên tiết kiệm thời gian, trở về rồi nói tiếp."

.....

Trên đường trở về, năm người cố gắng tăng tốc. Bọn hắn đều có thể mơ hồ cảm giác được, cái kịch bản này sẽ không cứ như vậy chấm dứt. Dù cho con BOSS gọi là Satsuma Diehl cuối cùng cũng không hiện thân hay không cách nào hiện thân thì cũng có thể có một Ác Ma cường đại với tư cách đại BOSS.

Giờ phút này, muốn tới nơi trước lần hắc ám tiếp theo là một việc bất khả thi, nhưng mà ít nhất phải cam đoan đại BOSS sẽ không bởi vì lần hắc ám tiếp theo mà cường hóa mới được.

Quả nhiên, lúc năm người được nửa đường về quảng trường thì hắc ám đã phủ xuống, đây đã là lần thứ tư sau khi bọn hắn tiến vào kịch bản, tính cả hơn 10" trước lần hắc ám thứ nhất, thời gian bọn hắn ở trong kịch bản đã gần được hai giờ.

Lần thứ tư hắc ám phủ xuống, bọn hắn vậy mà lại không nghe thấy bất cứ âm thanh nào. Không có tiếng thờ, không có thì thầm, cũng không có tiếng cười. Phong Bất Giác cảm thấy đây không phải chuyện tốt. Đối với mấy loại trò chơi khủng bố này, bất cứ biến cố khác thường nào trái ngược với quy luật đều biểu thị tình huống đang phát triển theo hướng không tốt.

Ba phút sau khi lần hắc ám này trôi qua, bọn hắn đã về tới quảng trường. Lúc này cả Long Ngao Mân cũng có chút thờ dốc. Trải qua gần hai giờ bốn ba, chiến đấu, đi đường thời gian dài, di chuyển đồ đạc..., giá trị thể năng của mọi người đều tiêu hao rất nhiều.

Riêng Cô Đơn và Tịch Mịch thì tiêu hao hơn bốn trăm thể năng, bọn hắn theo thứ tự là cấp bảy và cấp sáu, tính cả lúc nghỉ ngơi dứt quãng hồi phục thể năng, thì lúc này cũng chỉ còn hơn hai trăm có thể dùng. Long Ngao Mân là tiêu hao lớn nhất, chỉ là ở cái lần gặp quái anh kia, [Tia chớp xông tới] đã đốt đi 300 thể năng của hắn, cộng với lúc chiến đấu cùng Huyết Thi cơ bản đều là nhờ hắn đứng đỡ đòn, tổng tiêu hao đã vượt qua bảy trăm. Kỳ thật dù vậy hắn cũng vẫn tương đối ổn, nhờ vào ảnh hưởng từ thuộc tính âm, thể năng hao tổn lúc hắn chạy bộ so với những người khác thù ít hơn nhiều, chiến đấu cũng vậy, chênh lệch dần dần tích lũy, cộng với thể năng hồi phục, lúc này hắn còn thừa 289/1000 có thể dùng.

Ngược lại với ba vị kẻ trên, hai người cấp năm Phong Bất Giác và Vương Thán Chi ở dưới tình huống có tham gia vào trong chiến đấu, lúc này giá trị thể năng nếu vẫn có thể còn lại hơn mười điểm thì quả thực chính là kỳ tích.

"Nhiệm vụ đã thay đổi, có lẽ có thể sử dụng cái chìa khóa rồi a." Vương Thán Chi há miệng to thở hổn hển nói.

Phong Bất Giác đi đến phía trước năm người, đứng trước cửa ra vào lấy ra hai cái chìa khóa, để chìa khóa để trên tay dần đưa tới gần lỗ khóa, cứ như vậy hơn mười giây, vẫn không có chuyện gì xảy ra.

"Không đúng a..." Long Ngao Mân thấy vậy nói: "Vì sao vẫn không có phản ứng gì?"

"Không... Ta nghĩ có chuyện nào đó đã xảy ra." Phong Bất Giác đưa ánh mắt ra xa: "Các người xem."

Quảng trường này rất rộng, có thể nhìn được trong vòng chu vi vài trăm mét. Lúc này, từ tất cả con đường bên trong thành phố tuôn ra hàng trăm hàng ngàn quái vật. Bọn nó trông rất kỳ quái, nhưng cơ bản có thể chia làm hai loại: loại dữ tợn hung bạo và loại âm trầm độc đáo.

Nhóm những quái vật này đi rất chậm, sự xuất hiện của bọn nó không thể nghi ngờ rằng có thể tạo ra một bầu không khí làm người ta tuyệt vọng. Lúc loại cảm giác tuyệt vọng dần tràn tới này bị chậm lại, thì ngược lại sẽ khiến cho người ta càng thêm sợ hãi.

"Không thể nào! Không lẽ chúng ta đã làm sai gì đó ư?" Tiểu ca Cô Đơn bối rối lên, giọng nói không tự chủ được mà đề cao: "Tình huống hiện tại không phải là chắc chắn phải chết à?"

Phong Bất Giác cũng hiểu được tình trạng trước mắt có chút ngoài dự đoán, hắn nói: "Satsuma Diehl không thể nào lạo gần cái chìa khóa hoặc phong ấn trên cánh cửa này, hắn không có khả năng tự thân xuất mã tới giết chúng ta. Đám ác ma không nguyện tiếp cận nơi đây, chúng không sợ cái chìa khóa, nhưng nhất định là sợ cánh cửa này, hoặc có thể nói... là sợ khu vực có câu đối ở hai bên cánh cửa, cho nên cái quảng trường chiếm diện tích cực lớn này mới không có nửa con Ác Ma xuất hiện." Hắn muốn trước tiên dùng lời này ổn định qua cục diện một chút: "Hiện tại chúng tiếp cận nơi này, không biết để làm gì. Chúng ta nên cố hết sức lại gần cửa ra vào mà đứng vững, xem trước tình huống một lát."

"Thế nếu chúng cũng không có kỵ Cánh cổng Ác Ma, trực tiếp nhào lên làm sao bây giờ?" Long Ngao Mân nói.

"Chúng ta liền lập tức chạy vào trong cửa." Phong Bất Giác nói.

"Giác ca... Chỗ đó chính là 'Ma giới' a...! Gặp nhiều quái vật hơn nữa thì phải làm sao bây giờ?" Vương Thán Chi nói.

"Cũng chưa chắc như vậy, ta nghi ngờ bên kia cánh cửa sẽ tương đối giống ngục giam. Hiện tại mọi tù nhân đều trốn ra được, có thể bên trong đã không có tác dụng. Thêm nữa... Chết ở đâu mà chả phải là chết?" Phong Bất Giác trả lời: "Dù sao cũng chỉ là quay về không gian đăng nhập mà thôi."

Năm người nhanh chóng lui về cánh cửa, đưa lưng về phía Cánh cổng Ác Ma chờ đợi. Trong đầu Phong Bất Giác hiện đang suy nghĩ từ trước về sau cái này kịch bản này... Thứ khiến hắn chú ý tới chính là thuyết pháp "tuần hoàn" của Thụ Quái. Nơi bị hút ra xuất hiện một thành phố thực sự, đến tột cùng là tuần hoàn như thế nào? Có lẽ nếu giải được cái câu đố này thì hắn liền có thể biết một chút quy luật hoặc nhược điểm của Satsuma Diehl, hoặc là phương pháp khôi phục phong ấn...

Trong đầu rất nhiều manh mối đan vào nhau, suy diễn, để cho Phong Bất Giác thời gian không nhiều lắm. Hắn điều chỉnh mạch suy nghĩ: "Chỗ lổm đẫy nước cô lập với thời gian ngoài thiên hà... Nửa giờ một lần hắc ám... Trong bóng tối tiếng thì thầm biến mất..."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (13)

Xung quanh là một đại quân quái vật đông nghịt, dù có thể nhìn thấy điểm cuối nhưng bất kỳ phương pháp phá vòng vây nào cũng rõ ràng là không thực tế đây. Năm người chơi cấp 30 có lẽ còn có thể xem xét việc lao từ trong vòng vây của mấy trăm con quái vật ra, chứ cái đội ngũ bình quân cấp 6.6 như

bọn hấn thì khỏi cần nghĩ đến.

"Phong huynh... Chúng gần tới rồi..." Long Ngạo Mân nhắc nhở Phong Bất Giác - có vẻ như còn đang đắn đo.

"Không có gì, đợi ta nghĩ một chút." Phong Bất Giác nói: "Dưới tình huống này, lùi vào trong cửa là lựa chọn cuối cùng mà trò chơi cung cấp cho chúng ta. Bên trong nhất định sẽ có một BOSS rất khó chơi, đánh xong qua cửa thì sẽ dẫn tới kết quả "bình thường", kiểu như "Dù những người chơi thành công thoát khỏi không gian này nhưng Satsuma Diehl lại vĩnh viễn chiếm cứ nơi đây"."

"Được rồi, nhưng mà ta cũng không muốn đã đến cuối rồi lại chết. Nếu chúng thật sự nhào tới, tốt hơn chúng ta nên lùi vào cửa." Long Ngạo Mân nói.

Phong Bất Giác gạt đầu. Hấn dứt khoát ngồi xuống xếp bằng tại chỗ, cầm hai cái chìa khóa trong tay. Việc đại quân Ác Ma đang dần tập trung lại gần bao vây tựa hồ không tạo áp lực quá lớn với hấn. Hấn bắt chéo tay, khuỷu tay chống trên đùi, cúi đầu, hai ngón tay gõ nhẹ lên trán. Mấy giây sau hấn chậm rãi ngẩng đầu, đầu ngón tay dọc mũi trượt xuống, đồng thời ánh mắt của hấn dần hướng lên, cho đến khi chạm đến cái ánh trắng mỏng lung trên bầu trời kia, ánh mắt của hấn bỗng nhiên sáng ngời, trong đầu như lóe lên điều gì đó.

"Có nhớ lúc chúng ta mới vào kịch bản thì phần miêu tả nội dung cốt truyện nói gì không?" Phong Bất Giác mở miệng nói.

Vương Thán Chi nhìn qua bầy quái vật đã tiến sát cách chưa tới trăm mét, hô hấp càng ngày càng hỗn loạn: "Chẳng phải là giới thiệu bao quát địa điểm là thành phố, thời gian là buổi tối, nhân vật chính là mấy cái người sống sót là chúng ta hay sao?"

Phong Bất Giác vừa nhớ lại vừa nói: "Đoạn thứ hai có nói... Cho đến buổi tối nọ, mặt trời bỗng lặn xuống, và không bao giờ mọc lên. Ánh trăng lúc ấy lúc hiện đằng sau những đám mây đen, chiếu sáng thành phố tĩnh mịch cô quạnh này." Hấn nói không sai một chữ.

"Vậy?" Long Ngạo Mân hỏi.

"Nói những thứ này cũng không phải để cho chúng ta biết thời điểm xảy ra là vào buổi tối." Phong Bất Giác nói: "Mà là đang ám chỉ hiện tượng "tuần hoàn" này."

Hấn đột nhiên hỏi: "Tính đến bây giờ, các ngươi đã từng thấy bất cứ cái đồng hồ hoặc bất kì máy móc thiết bị nào có thể tính thời gian không?"

Trong đầu bốn người kia lúc này đều đã loạn lên cả rồi. Nhìn bằng mắt cũng thấy mỗi đe dọa đang dần tiếp cận. Những quái vật kia càng lúc càng gần, cảnh tượng càng lúc càng sinh động đáng sợ. Bọn hấn chẳng còn tâm trí đâu để mà nhớ tới loại việc nhỏ không đáng kể như thế này, Cô Đơn hoảng loạn dường như muốn bất chấp cả mà trở về nói: "Ai mà nhớ...! Chuyện đó thì có liên quan gì?"

Phong Bất Giác nói: "Quy luật ngầm của cái kịch bản này... Cái gọi là tuần hoàn, với lại cái hắc ám kia... ta đều đã hiểu." Hấn nói: "Nếu chúng ta xem thời gian của cái thế giới ảo này như một đường thẳng, hai đầu kéo dài vô tận, không thể nào tìm được điểm xuất phát, và cũng không cách nào nhìn thấy điểm cuối cùng. Như vậy, khi Satsuma Diehl hút thành phố này ra, thời gian liền giống như đoạn thẳng, có đầu có đuôi, dài chừng ba mươi phút." Hấn đứng lên khoa tay múa chân: "Hấn bẻ cong cái đoạn thẳng này, nối đầu đuôi với nhau, tạo thành một vòng tròn. Cho nên, thời gian thành phố này vĩnh viễn nằm trong vòng tròn này mà chạy..." Hấn chỉ những Ác Ma kia: "Bọn chúng, cùng với chúng ta, tất cả đều không thuộc về cái thành phố này. Chúng ta đều ở bên trong vòng tròn, không phải trong đoạn thẳng kia, cho nên Satsuma Diehl không thể nào làm gì được chúng ta, hấn chỉ có thể trực tiếp ra tay với những thứ chạy trên đoạn thẳng."

Cô Đơn lúc này lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, trừng mắt Phong Bất Giác: "Đại ca! Lão đại! Ta thật sự không phải người của khoa tự nhiên đâu! Mấy thứ như toán gì đó ta ba phần thiên phú, bảy phần cố gắng, còn lại chín phần mười là ý trời a...!"

"Không phải là ta đang giảng hình học, ta chỉ đang dùng hình học để ví với cái khái niệm này thôi." Phong Bất Giác vẫn không nhanh không chậm mà giải thích.

"Phong huynh... Không, Giác ca! Ngươi không cần giải thích cho chúng ta nghe. Kì thật, mấy thứ này ngươi tự hiểu là được rồi. Ngươi nói thử xem hiện tại ngoại trừ lùi vào trong cửa còn biện pháp nào không!" Long Ngạo Mân cứ như vậy đã trở thành người tiếp theo gọi Phong Bất Giác là ca... hơn nữa hấn lại còn lớn hơn Phong Bất Giác tận 4 tuổi.

"Kỳ thật khôi phục phong ấn cũng không cần phải làm bất cứ hành động đặc biệt nào." Phong Bất Giác nói xong, cầm hai cái chìa khóa, cử động trên tay vẫn như thế, so với động tác lúc trước căn bản không hề thay đổi.

"Này! Đây không phải là ngồi chờ ư!" Vương Thán Chi kêu. Bọn quái vật càng ngày càng gần, chỉ còn cách khoảng hai mươi mấy thước.

"Đây là một loại khiêu chiến với dũng khí của chúng ta, xem xem liệu chúng ta có dám đứng tới một giây cuối cùng hay không." Phong Bất Giác lại vẫn có thể bật cười: "Ha ha... Cái hệ thống này thật đúng là chú tâm vào việc chế tạo những khoảnh khắc tìm đường sống trong chỗ chết trong những giây cuối cùng a."

"Trốn chỗ nào mới sống được a...! Ngươi chẳng qua là giờ cái chìa khóa thôi...!" tiểu ca Cô Đơn cũng la lên.

"Lúc ở cực cảnh sát, ta có nói câu đó của chìa khóa hòa quá đơn giản, lời này ta rút lại." Mạch suy nghĩ Phong Bất Giác lại nhảy về lúc trước: "69185, cũng chính là một cái gọi ý khác, kết hợp với yếu tố "thời gian", lập tức chúng ta sẽ có đáp án."

"Ta nói Giác ca này... Trước mắt..." Long Ngạo Mân còn chưa nói xong thì Phong Bất Giác liền ngắt lời nói: "Kim phút trên đồng hồ báo thức bắt đầu chuyển động thuận chiều kim đồng hồ từ số 6, tới 9, là được 15 phút; sau đó từ 9 đến 1, 20 phút; lại từ 1 đến 8, 35 phút; cuối cùng từ 8 đến 5, 45

phút." Hắn vẫn như trước giờ cái chìa khóa: "Khi kim phút không chạy ngược chiều, có nghĩa là dưới điều kiện tiên quyết thời gian không quay ngược lại, 69185, là tổng cộng mất hết 115 phút, mà thời gian từ lúc chúng ta tiến vào kịch bản cho tới giờ là..." Hắn nhìn những quái vật đang lộ ra móng vuốt sắc bén, hoặc mở cái miệng rộng đã đi tới trước mặt kia, vậy mà vẫn rất bình tĩnh nói cho xong: "Nếu như ta tính ra không sai thì lúc này chính xác là..."

Hào quang từ chìa khóa đã cắt đứt lời của hắn. Tia sáng sáng chói xông thẳng lên trời, ngay cả không khí âm trầm ban đêm đều dường như sáng thêm mấy phần. Hai chiếc chìa khóa lượn vòng từ trên xuống, khảm vào ngay vị trí bị khuyết trên cửa chính. Ánh sáng thần thánh của quang trận sáng lên, ma pháp trận hỏa và mộc phục hồi như cũ. Ngũ hành đồ lại xuất hiện lần nữa, đại môn liền bắt đầu chậm rãi đóng cửa.

Những quái vật kia hoảng sợ dị thường, phát ra tiếng gào thảm thiết, lập tức giải tán. Trái ngược với lúc này, chúng dùng tốc độ cơ hồ là tương đương với lúc công kích mà bỏ chạy tứ tán, rồi xa quang trường...

"Chuyện... Chuyện gì vừa mới xảy ra vậy?" Long Ngạo Mân đến lá chắn cũng đã cảm giác lên, đang chuẩn bị nghênh đón công kích. Không ngờ trong thời gian ngắn, tình thế có thể nghịch chuyển như vậy.

Tiểu Thán, Cô Đơn và Tịch Mịch hoàn toàn lâm vào trạng thái trì độn. Bọn hắn vừa rồi đang trong tuyệt vọng, lại bị áp lực xung quanh cùng sự bình tĩnh của Phong Bất Giác làm cho có chút ám ức, nhưng giờ phút này, bọn hắn cũng không biết nên nói cái gì. Điều này cũng khó trách, giống như niềm vui khỏi từ hồi sinh thường thường phải đợi buổi sáng hôm sau mới có thể bạo phát ra.

"Tại phút thứ 115, đem chìa khóa đến trước cửa, phong ấn sẽ khôi phục, không hơn." Phong Bất Giác nói: "Về phần bọn quái vật, rất đơn giản, hệ thống sẽ an bài vòng vây tại một khắc cuối cùng vừa vặn tiếp cận cửa, để xem chúng ta liệu có thể bị buộc vào trong cửa hay không. Tốc độ vây quanh của những quái vật kia chậm như thế chỉ để chế tạo loại hiệu quả kịch tính tuyệt cảnh lúc phát động phong ấn mà thôi."

"Nếu như tập hợp đủ hai chiếc chìa khóa đi vào Cánh cổng Ác Ma thì sẽ gây ra FLAG quái vật bao vây..." Vương Thán Chi hỏi: "Vậy nếu chúng ta tới sớm hoặc chậm hơn thì sao?"

"Muốn trong thời gian ngắn gom đủ hai chiếc chìa khóa quay về chỗ này, chỉ sợ là rất khó. Kịch bản được dựa theo thực lực đội ngũ mà an bài độ khó, lúc chúng ta tới nơi thì cách thời hạn chỉ còn có vài phút mà thôi. Đừng quên chúng ta khi tiến vào cục cảnh sát vậy mà phát hiện có thêm nhiệm vụ, tiết kiệm một khoảng thời gian bắt buộc phải quay lại. Tính thêm khoảng thời gian đi lại lần này. Về sau ở trong trung tâm thương mại thực sự bị trì hoãn một chút. Nếu lúc ấy tìm đèn pin xong liền trực tiếp xuống dưới mà không đi tìm trang bị... có lẽ còn có thể tranh thủ được vài phút. Bất quá tiếp theo tại thời điểm đối phó con quái vật ảo giác kia thì chỉ tốn không đến một phút, xem như bù về." Phong Bất Giác trả lời: "Tóm lại, mặc dù trên tổng thời gian có được có mất, thì đường ranh mà hệ thống thiết lập sẽ không thay đổi. Trước 115 phút phải mang theo hai cái chìa khóa đến nơi này, mới có thể gây ra nội dung cốt truyện như bây giờ."

Còn nếu tới chậm... Dĩ nhiên là bỏ qua thời gian phong ấn, cuối cùng bị buộc phải đi vào trong cửa."

"Vậy bây giờ thì sao? Chúng ta đã qua cửa rồi hả?" Long Ngạo Mân: "Tại sao không có nhắc nhở của hệ..."

[Nhiệm vụ trước mắt đã hoàn thành, đầu mối chính nhiệm...] lúc này, âm thanh nhắc nhở hệ thống xác thực vang lên, nhưng ngoài dự đoán mọi người chính là nó lại không nói cho hết câu.

[Con sâu cái kiến đến từ thế giới khác, các ngươi có biết mình đã làm gì không?]

Những lời này trực tiếp xuất hiện trong đầu năm người, vậy mà cắt đứt giọng nói hệ thống. Mà tiếng nói này chính xác là tiếng nói thầm trong bóng tối lần thứ ba.

Phong Bất Giác cảnh giác mở menu quan sát, tuy hệ thống không nói hết lời, nhưng nhiệm vụ "Khôi phục phong ấn" ở bên trong thanh nhiệm vụ đã biểu hiện đánh tích hoàn thành, phía dưới lại thêm một nhiệm vụ mới: [Còn sống dưới công kích của Satsuma Diehl]

"Thấy nhiệm vụ mới chưa?" Phong Bất Giác lộ ra ngữ khí sự tình không có gì lớn đấy.

"Chẳng lẽ tên kia hữu hình?" Vương Thán Chi nói.

"Theo ta phỏng đoán, Satsuma Diehl không có thật thể, hoặc là nói, căn cứ thiết lập kia, thật thể của hắn tồn tại ở duy độ rất cao. Nếu như muốn xuất hiện ở trước mặt chúng ta, hắn phải hóa thân thành một loại vật chất mà cái duy độ chúng ta đang ở bên trong có thể hiểu được." Phong Bất Giác trả lời: "Tựa như hình tượng "Galactus" hiện ra là một đại thúc áo tím hèn mọn bi ối, nếu Satsuma Diehl muốn đích thân đối phó chúng ta, trước tiên phải có hình thái thực thể, sau đó từ vật lý gây tổn thương cho chúng ta."

"Nói tiếng người..." Vương Thán Chi tiếp một câu.

"Kìa, kiểu vậy đó..." Phong Bất Giác nói xong, đưa tay chỉ một chỗ trên quang trường.

Lúc này mây đen đã tán đi. Ánh trắng như sương phủ kín trên mặt đá quang trường. Mọi người nhìn hướng tay hắn chỉ, chỉ thấy một vùng trên mặt đất, xuất hiện một cái bóng mờ hình tròn đường kính chừng năm mét, dị thường âm u, giống như một cái thâm uyên màu đen, cả ánh sáng cũng có thể hút đi vào.

Chương 30: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (Hết)

Vài giây sau, từ bóng đen trên mặt đất chậm rãi hiện lên một vật thể hình người màu đen, cao chừng hai mét, thân thể bị xích lại ngưng kết trong bóng tối, nhìn trông như một cái "bóng" bằng lập thể. Nhưng hẳn nhiên không phải là hiện tượng quang học sinh ra sau khi vật thể che khuất ánh sáng một khu vực, mà là một thật thể đang đứng trong không gian ba chiều.

"Vị cái nơi nằm ngoài dòng thời gian này như chỗ lờn đầy nước..." Phong Bất Giác bỏ qua quá trình cái thứ Satsuma Diehl kia xuất hiện, hẳn như không có việc gì tiếp tục chủ đề lúc trước mà nói: "À mà đổi thành vòng xoáy thời gian ngoài thiên hà thì đúng hơn.

Tuy Einstein nói thời gian cùng không gian mà mọi người nhận thức đều chỉ là một loại ảo giác, chỉ là một loại tham số miêu tả vật chất vận động, nhưng tại trong thế giới Ma Huyền này, chúng ta có thể xem chúng tồn tại thực sự. Đó là một thứ bắt buộc phải duy trì trạng thái vận động giống như nước sông, vĩnh viễn phải lưu động. Nếu như nước chảy bất động, thì sông kia cũng không thể gọi là sông.

Dùng quan điểm này làm cơ sở, Satsuma Diehl nếu như kéo cái không gian này ra, hẳn tất nhiên cũng phải hút một bộ phận "thời gian" ra, nếu không mọi thứ bên trong cái không gian này, bao gồm cả chính hắn, đều sẽ đứng im đấy. Nhưng lượng nước hắn có thể lấy ra từ "sông" này chỉ có 30 phút. 30 phút này chỉ thuộc về tòa thành thị này, cũng sẽ tuần hoàn vô hạn. Cứ mỗi một lần tuần hoàn kết thúc thì sẽ xuất hiện vài giây hư vô để hoàn lại. Cái thời điểm hắc ám kia chính là nơi nối đoạn thẳng thời gian thành vòng tròn. Qua điểm hoàn lại chính là một cái tuần hoàn mới. "

Bóng đen dưới thân Satsuma Diehl đã bắt đầu chuyển động. Một vật thể có mình cùng hai chân tương thông với hắc vòng đi tới, hướng năm người tới gần.

"Giác ca, có đề xuất gì không?" Vương Thán Chi không dám hành động thiếu suy nghĩ, tranh thủ hỏi.

Những người khác cũng đều đợi Phong Bất Giác nói gì đó.

"Có lẽ không cần làm việc gì đặc biệt a..." Phong Bất Giác nói: "Với hướng mà nội dung cốt truyện hiện tại đang đi, độ khó tuyệt đối sẽ không cao hơn so với lựa chọn xuyên qua cửa." Hắn lại nói tiếp: "Đừng ngắt lời, ta còn chưa nói hết. Từ trên tổng hợp lại, hắc ám buông xuống chẳng qua là một loại hiện tượng sinh ra khi đến thời gian điểm kết nối, cũng không phải do hành động nào đó của Satsuma Diehl.

Nhưng vì sao sau mỗi lần hắc ám xuất hiện thì bọn quái vật lại trở nên mạnh mẽ? Lý do chỉ có một, trong một đoạn ngắn hắc ám hoàn lại kia không thuộc về thời gian tuần hoàn, mới là thời khắc Satsuma Diehl có thể phát huy toàn bộ lực lượng. Hắn chỉ có thể ở vài giây đó làm vài việc gì đó, ví dụ như ban sức mạnh cho ác ma, hoặc lập tức cắn nuốt toàn bộ loài người trong thành phố. Đương nhiên, trước khi chúng ta đến đây, người trong thành phố đã bị hắn nuốt hết, còn chúng ta, hay còn gọi là lũ khách từ "thế giới khác" đến thăm, thì hắn nuốt không được."

"Người đang ám chi... Satsuma Diehl trước mặt chúng ta thật ra cũng không quá mạnh? Ít nhất là sẽ yếu hơn BOSS có khả năng gặp phải nếu đi qua Cánh cổng Ác Ma?" Long Ngạo Mân hỏi.

"Nếu muốn làm một cái so sánh... thì bản thân chúng ta giống như một bầy kiến hôi nhỏ yếu trên một cái khí cầu, mà Satsuma Diehl thì như một con người không ở trên khí cầu. Ở trong và ở ngoài khí cầu là hai cái duy độ không cách nào vượt qua, hắn không thể đâm rách khí cầu, chỉ có thể lấy tay cách khí cầu vùng vẫy. Thứ hiện tại chúng ta đang thấy chỉ là hình dáng do ngón tay của hắn đang ở bên ngoài khí cầu tạo ra." Phong Bất Giác vuốt cằm nói: "Nhưng cá nhân ta cho rằng... Ngay cả như vậy, giờ phút này thực lực của hắn cũng tuyệt đối không yếu như vậy, tối thiểu muốn giết mấy người chúng ta vẫn rất dễ dàng."

"Này! Vậy mà ngươi còn vẻ mặt thoải mái nói nhiều như vậy làm gì! Chạy a....!" Tiểu ca Cô Đơn kéo theo muội tử Tịch Mịch, quay người định bỏ chạy.

Còn chưa được vài bước, lại nghe thông báo của hệ thống:

[Người chơi Phong Bất Giác phá giải thế giới quan, nhận 240 giá trị kỹ xảo ban thưởng. Đoàn đội có thể chọn mục mở nhiệm vụ mở rộng trong menu để xem quy tắc thế giới kịch bản.]

"Không tranh thủ đem lời "nói" nói ra thì làm sao ta lấy giá trị kỹ xảo được." Phong Bất Giác nói: "Đề phá giải thế giới quan, phải dùng lời nói thì hệ thống mới phân định được."

Bóng đen do Satsuma Diehl biến thành đã đến cách Phong Bất Giác khoảng 10m, nhưng hắn vẫn không có ý định chạy trốn: "Mặt khác, không phải ta đã nói là không cần làm việc gì đặc biệt rồi sao. Nếu Cánh cổng Ác Ma đã đóng lại..."

Bóng đen lúc này bỗng nhiên gia tốc, thể tích vật thể hình người màu đen lại lập tức bạo tăng gấp mấy lần, biến thành một bàn tay cực lớn, bay nhanh hướng Phong Bất Giác mà đè xuống.

Nhưng ở một khắc cuối cùng, bàn tay to kia lại đứng khựng ở giữa không trung, không hề nhúc nhích.

"Dựa vào tên gọi..." Phong Bất Giác thoáng cúi đầu xuống, thoải mái đi tới trước cái tên hắc thuộc hạ kia mà nói: "thì Chủ nhân thời gian hẳn là một gia hỏa vĩnh viễn sẽ không bao giờ đến trễ."

Rất nhanh, bóng đen Satsuma Diehl bắt đầu kịch liệt co rút lại, cứ như ở bên trong ghềnh bóng đen đối diện thời không đang kia đang có một lực lượng mạnh mẽ lôi hắn vào trong.

[Cuối cùng có một ngày... các ngươi... sẽ... trả giá... một cái giá lớn... Sẽ không... lâu đâu...]

"A... thế này cũng không ổn, bình thường khi nói ra lời kịch kiểu này thì có nghĩa là cái nhân vật phản diện này sớm muộn gì sẽ xuất hiện trở lại." Phong Bất Giác cười nói.

Bộ phận lồi ra trên mặt đất của bóng đen kia như đã thú roi vào vũng bùn, cuồn loạn mà vật lộn một phen, sau đó bị hoàn toàn gạt trở về. Tiếp đến, bóng đen hình tròn trên mặt đất kia bắt đầu dần dần nhỏ lại, hơn mười giây sau triệt để biến mất không thấy gì nữa.

[Những lữ khách từ thế giới khác, cảm tạ những việc các ngươi đã làm. Sau khi nơi đây được tinh lọc qua, ta sẽ đưa chỗ nước này về chỗ cũ, khiến cho nó lại chảy theo dòng sông thời gian.]

Một giọng nói khác với Satsuma Diehl vang lên trong đầu mọi người. Cái phối âm này là loại tiếng nói thực sự rất điển hình của những trí giả mà hơn phân nửa các trò chơi những năm về trước đều dùng.

[Bạn đã nhận được ban thưởng của Chủ nhân thời gian, mời xem trong kết toán]

[Nhiệm vụ trước mắt đã hoàn thành, nhiệm vụ chính tuyến đã toàn bộ hoàn thành]

[Bạn đã hoàn thành kịch bản, 180 giây sau tự động truyền tống]

Thời gian truyền tống tự động hình thức đoàn đội tương đối dài, xem ra đã xét tới khả năng các người chơi muốn trao đổi một chút.

Lúc này Vương Thán Chi lập tức đặt mông ngồi xuống đất, thần kinh căng thẳng thư giãn xuống, Kinh Hải Giá Trị cuối cùng về tới ngọn nguồn.

Cô Đơn và Tịch Mịch cũng đều thở dài một hơi, cảm giác lần đầu sống qua cửa thật sự rất tốt.

Biểu hiện Long Ngao Mân thì coi như tương đối bình tĩnh. Hắn thu hồi vũ khí và tám chắn, thừa dịp còn chút thời gian nói với Phong Bất Giác: "Phong huynh..." lúc này xưng hô lại trở về Phong huynh, "Ta có một vấn đề chưa nghĩ ra."

Phong Bất Giác nói: "Là gì?"

"Là về thời gian." Long Ngao Mân nói: "Chính như lời ngươi nói, từ lúc chúng ta bắt đầu vào kịch bản, bất cứ đồng hồ hoặc trang bị tính thời gian cũng chưa thấy qua. Vậy làm sao ngươi tính được thời gian giữa hai lần hắc ám cách nhau bao lâu? Theo ta nhớ thì lúc đến Ác Ma Chi Môn ngươi đã nói "Ước chừng 30 phút"."

"Bởi vì ta vẫn luôn tính thời gian a...." Phong Bất Giác trả lời: "Vừa vào kịch bản ta liền chú ý tới một điều dị thường, vì sao trong trạm xe lửa lại không có đồng hồ điện tử? Sau đi lên trên mặt đất ta cũng không thấy được đồ vật nào tính thời gian. Sau lần hắc ám phủ xuống thứ nhất, ta liền bắt đầu tính thời gian. Lúc đến cục cảnh sát, lần thứ hai hắc ám phủ xuống, thời gian ta tính được chính là chừng ba mươi phút."

"Đúng vậy, đó chính là điều ta muốn hỏi. Nếu không có đồng hồ thì làm sao ngươi tính được thời gian?" Long Ngao Mân nói.

"Đếm chứ sao." Phong Bất Giác trả lời: "Đếm thầm trong đầu, được 300 chính là năm phút. Dưới trạng thái không vận động, có thể dùng mạch đập để thay thế. Ngươi không thấy ta phần lớn thời gian nhàn rỗi đều dùng tay phải đặt lên tay trái sao? Cơ thể người đi kèm với máy tính giờ. Tại trạng thái này kẻ hèn này mỗi phút 77 lần." Hắn có thể biết rõ tần suất mạch đập của mình là vì trong thời gian ngắn ở trong bệnh viện, hắn đã tiếp nhận vô số loại kiểm tra, cho nên các loại chỉ số bản thân hắn đều rất rõ, "Đếm mạch đập tính thời gian kỳ thật so với tự mình đếm thầm còn chuẩn hơn, hơn nữa không cần động não không chế tần suất, xem như cách làm loại lười biếng. Thay đổi luân phiên giữa thời điểm mức vận động hạ xuống và sử dụng đếm giây thầm, tính được thời gian sẽ không sai quá nhiều. Nếu không tin ngươi có thể rút nửa giờ hoặc một giờ ở nhà thử xem. Trong lúc này cũng có thể làm chút chuyện phân tán lực chú ý khác, kỳ thật đây chỉ là một bài tập cần tính kiên nhẫn."

"Không cần... Ta hiểu rồi, đa tạ chỉ giáo." Không chỉ Long Ngao Mân, Cô Đơn và Tịch Mịch im lặng ở bên cạnh nghe những lời này thì ánh mắt nhìn Phong Bất Giác đều giống như nhìn thấy yêu quái vậy.

Vương Thán Chi dù sao cũng đã thành thói quen. Quen Phong Bất Giác nhiều năm như vậy, tính huống gì hắn cũng đã gặp rồi. Nếu có người đến nói với hắn, người ngoài hành tinh xâm lấn địa cầu, hắn tám phần sẽ cảm thái độ hoài nghi; nhưng nếu có người nói với hắn, thật ra Phong Bất Giác chính là người ngoài hành tinh thì có thể hắn đã tin rồi.

"Không nói nhiều, các vị, sắp truyền tống rồi, như vậy tạm biệt a." Phong Bất Giác nói.

Cô Đơn và Tịch Mịch nói vài câu cảm tạ, liền cùng ba người còn lại nói tạm biệt gặp lại sau, bọn hắn rất nhanh hóa thành bạch quang ra khỏi kịch bản.

Long Ngao Mân không lập tức truyền tống. Đội hai người kia biến mất, hắn mở miệng nói: "Phong huynh, Uổng huynh, chúng ta thêm hảo hữu với nhau được không?"

Hắn đưa ra cái đề nghị này, ngược lại cũng không phải trông cậy vào muốn ôm đồm, hiện tại cần ôm đồm còn quá sớm. Hôm nay chẳng qua là ngày đầu tiên Closed Beta, vô luận game thủ chuyên nghiệp, người chơi bình thường hay là người chơi hưu nhân, ít nhất dưới đẳng cấp sẽ không chênh lệch quá nhiều. Tuy Phong Bất Giác nhìn qua có tiềm lực cao thủ, nhưng rất khó nói hẳn về sau có thể ổn định online hay không.

Long Ngạo Mân muốn thêm cái hảo hữu này, chủ yếu là bởi vì lúc trước Phong Bất Giác không chút do dự giao một kiện trang bị cấp tốt vào tay hắn. Tuy bản thân trang bị cũng không nói có bao nhiêu giá trị, nhưng đầu năm nay, muốn vô điều kiện đi tín nhiệm một người xa lạ là rất hiếm thấy. Chỉ dựa vào điểm ấy, cái hảo hữu này nên thêm.

Về phần Vương Thán Chi, rõ ràng đi cùng với Phong Bất Giác đấy, Long Ngạo Mân đương nhiên không thể chỉ thêm một mình Phong Bất Giác được, hơn nữa từ biểu hiện trong trận chiến với Huyết Thi mà xem thì người này tuy nhất gan, nhưng thân thủ ngược lại cũng không tệ lắm. Cho dù không phải cao thủ, thì cũng không trở thành vật cản.

"Có thể a..., quay về đăng nhập không gian lại nói chuyện a, trước tiên xem kết toán cái đã." Phong Bất Giác lên tiếng.

Ba người chào nhau rồi riêng phần mình ra khỏi kịch bản.

Sau khi nhóm người chơi toàn bộ rời đi, cái kia Cánh cổng Ác Ma lại đột nhiên chấn động một cái. Dường như ở bên kia cánh cửa có sinh vật nào đó đang va chạm với cánh cửa do ma pháp kết thành này...

Ánh sáng trắng vừa hiện trước mắt, Phong Bất Giác liền về không gian đăng nhập. Hệ thống thông báo liên tục vang lên:

[Bạn đã lên cấp 11, hạn mức cao nhất của giá trị thể năng tăng lên, hiện tại là 1100/1100]

[Hệ thống danh xưng đã mở khóa, bạn nhận được danh hiệu: Lãnh Huyết Bạo Đầu Cuồng]

Sau đó, hắn liền dời ánh mắt về phí màn hình trên tường. Trên màn hình dĩ nhiên hiện ra kết toán kịch bản sau khi qua cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

[Kịch bản đã hoàn thành, đang tính toán ban thưởng]

Kinh nghiệm nhận được: 1500.

Tiền trò chơi: 15000

Nhận được vật phẩm/trang bị: Con mắt thù hận, súng ngắn M1911A1, dao bếp kiểu tây, gậy bóng chày, đèn pin *2

Hoàn thành / tiếp nhận nhiệm vụ: 5/5

Ban thưởng kết cục đặc biệt: quà tặng của Chủ nhân thời gian chi chủ tặng, xin lấy sau

Đặc thù, hoàn thành 【Ấn Tàng nhiệm vụ】: 0.

Phá giải thế giới quan: Vòng thời gian

Giá trị Kinh Hải tăng vọt: 0 lần.

Giá trị Kinh Hải cao nhất: 0%.

Giá trị Kinh Hải trung bình: 0%

Xếp hạng cấp bậc sợ hãi của bạn là: toàn thân là gan, có thể nhận được ban thưởng thêm vào hạng nhất, xin lựa chọn sau.

Nhận được giá trị kỹ xảo: 300

Giá trị kỹ xảo tăng thêm kinh nghiệm: 3000

Tiền trò chơi: 30000

Ban thưởng qua cửa kịch bản: tăng thêm 80% trụ cột kinh nghiệm: 1200)

Tính toán đã xong, mời tiếp tục.]

(về nội dung kết toán trước đây đã có nêu ví dụ thiết lập: trong đèn pin có pin, trong súng có viên đạn, những món đồ chơi nhỏ này đều là tiêu hao phẩm phẩm chất tốt trở xuống, chứa trong công cụ hoặc trang bị, không chiếm ô bên trong bọc hành lý, cò-lê cũng không phải đoạt được trong kịch bản nên không kết toán.)

"Ban thưởng phá giải thế giới quan thật đúng là khoa trương..." Phong Bất Giác thầm nghĩ: "Không tính cái 240 kia, toàn bộ kịch bản ta cũng chỉ đạt được có 60 điểm giá trị kỹ xảo thôi a."

"Giác ca! Phát tài a...!" Vương Thán Chi kích động từ trong kênh tổ đội cao giọng nói, "Ta vậy mà trực tiếp lên tới cấp mười! Tiền trò chơi cũng có hơn hai vạn a...!"

Phong Bất Giác nghe thế, bản năng phản ứng giống như cho ra kết luận Tiểu Thán lần này đoạt được giá trị kỹ xảo là trên 60, dưới 150. Hắn trả lời: "Thấy rồi..., danh sách đội ngũ có biểu hiện cấp mà." Hắn cũng đã thấy được lời mời hảo hữu từ Long Ngạo Mân, một bên nhấn đồng ý, một bên nói: "Đừng quên tiếp nhận lời mời hảo hữu của Long ca."

"Àn, ta đã nhấn đồng ý rồi." Vương Thán Chi trả lời; "Người cho hắn vào tổ đội."

Sau mấy cái thao tác đơn giản, âm thanh Long Ngạo Mân xuất hiện trong tần số truyền tin: "O, cấp của hai vị thay đổi thật nhanh a..., Phong huynh cũng đã cấp 11 rồi..." Mà hắn giờ phút này có cùng cấp với Phong Bất Giác, đều là 11.

Nhất định có người sẽ thắc mắc là tại sao lại xuất hiện tình trạng này? Trước tiên chúng ta nhìn sơ qua tình hình cụ thể nhân vật của Phong Bất Giác cho tới bây giờ và lại nói tiếp:

[Nick name: Phong Bất Giác

Cấp: 11

Điểm EXP: 1350/11000

Giá trị kỹ xảo: 430

Tiền trò chơi: 51500

Sở trường: thông dụng F, khí giới F, điều tra F, chiến đấu F, xạ kích F.

Bọc hành lý 7/10: Cờ lê Mario, Con mắt thù hận, dao bếp kiểu tây, gậy bóng chày, đèn pin *2, súng ngắn M1911A1.

Không gian đăng nhập: 1/30 (Bính đồ bài: hầu)]

Mọi người hẳn đều thấy mức kinh nghiệm của hắn rất cao. Không sai, từ 11 cấp lên 12 cần 11000, chứ không phải là 1100.

Kinh nghiệm cần để thăng cấp của Thiên Đường Kinh Hải cách mỗi mười cấp sẽ có một bậc thang biến hóa, từ cấp 1 đến 2 cần 100, sau đó cấp 2 đến 3 cần 200, cứ thế suy ra, từ cấp 10 cấp đến 11 cần 1000, sau đó, lúc người chơi đã đến cấp 11 cấp, đột nhiên sẽ thấy một cái bay vọt làm cho người lưu luyến.

Long Ngạo Mân ngoại trừ 1500 điểm kinh nghiệm qua cửa cùng với 1200 điểm ban thưởng thêm, còn có 170 giá trị kỹ xảo (kỹ xảo giá trị tích lũy trong chiến đấu có khi sẽ ra đúng số chẵn). Kết toán qua cửa hắn cũng cảm gần bốn ngàn năm kinh nghiệm, nhưng lên tới cấp 11 vừa nhìn đã giật mình, lại vẫn chênh lệch bảy tám ngàn mới có thể đến cấp 12.

Hai người trao đổi thoáng một phát, lại nói với Vương Thán Chi tình huống kinh nghiệm sau cấp 11. Sau đó Long Ngạo Mân vẫn là người thứ nhất nhớ đề hỏi: "Đúng rồi, danh xưng của các người là gì?"

Phong Bất Giác thuận miệng trả lời: "Lãnh Huyết Bạo Đầu Cuồng."

"Ách..."

Hai người kia không phản bác được, dẫn tới một chút trầm mặc ngắn ngủi.

Mấy giây sau Vương Thán Chi cười khan một tiếng, bình luận nói: "Kỳ thật cái hệ thống này phân rất rõ phải trái đấy, trên cơ bản vừa rồi trong kịch bản kia, tất cả công kích của người đều dẫn đầu... Hơn nữa biểu hiện của người cũng vô cùng máu lạnh."

"Danh hiệu của người thì sao? Phú nhị đại* gào thét sao?" Phong Bất Giác lập tức trở về nói.

"Làm sao mà trò chơi lại có thể có loại danh xưng phú nhị đại này a...!"

"Nói cũng đúng... Phú nhị đại là chủng tộc, không phải chức nghiệp." Phong Bất Giác nói tiếp.

"Danh xưng của ta là [Kẻ đánh lén hoảng hốt]..." Vương Thán Chi chẳng muốn cùng hắn tiếp tục vô nghĩa, vội vàng đem danh xưng báo ra.

Phong Bất Giác trầm ngâm: "Ân... Dùng trạng thái tinh thần tỏ vẻ thất kinh và không cách nào chính diện chiến đấu làm tiêu chuẩn à... Cái hệ thống này đậm trùng tim đen a...."

"Đây mà là đậm ư? Một đao mới đúng? Loại danh xưng này sẽ bị người xa lạ khinh bỉ a!" Vương Thán Chi nói.

"Cũng không khác mấy, hoặc người xa lạ nhìn thấy danh hiệu mà bắt đầu khinh bỉ ngươi, hoặc là từ tiếng kêu thảm thiết bất lực mà lại vô vị đầu tiên phát ra từ ngươi mà bắt đầu khinh bỉ ngươi..." Phong Bất Giác nói.

"Ha ha..." Long Ngạo Mân cười, muốn làm cái giảng hòa: "Kỳ thật Uổng huynh ngươi cũng không cần quá lo lắng. Sau mỗi lần hoàn thành kịch bản danh xưng cũng có thể thay đổi. Vừa rồi đánh xong trận kia, danh xưng của ta liền thay đổi, bây giờ là [Người phòng vệ tiểu đội] rồi."

Ba người bọn hắn lại hàn huyên vài câu, Long Ngạo Mân tỏ vẻ mình đã online rất lâu rồi, chuẩn bị logout nghỉ ngơi mấy giờ, rạng sáng sẽ đăng nhập kênh giấc ngủ. Vương Thán Chi hôm nay hẳn là không đánh được nữa, buổi tối cũng không định online. Tính cả tân thủ giáo trình, hắn đã liên tục chơi bốn cái kịch bản, tiếp tục chính là tự làm khổ rồi. Phong Bất Giác cũng tỏ vẻ là sau khi tính toán vật phẩm sẽ logout, hắn cũng chả phải mệt mỏi, chẳng qua là có ý thức không chế lại cấp bậc của mình.

Giai đoạn ngừng phát triển ở Closed Beta là cấp 20, đối với người chơi không phải game thủ chuyên nghiệp mà nói, tăng level không cần quá sốt ruột. Lúc 10% tổng số người chơi đạt tới cái cấp này, Closed Beta lập tức sẽ kết thúc, tận lực điều chỉnh, đợi hệ thống toàn diện thăng cấp thành phiên bản chính thức rồi mở Open Beta.

Trò chơi Kinh Hải Thiên Đường sớm đã hấp dẫn một lượng lớn phòng làm việc trò chơi (game thủ chuyên nghiệp) gia nhập liên minh. Như lúc trước đã đề cập, chiều đầu tiên của Closed Beta, Phong Bất Giác đã có thể từ trên diễn đàn tìm được vài người chơi hơn mười cấp ghi tiền công chiếm đóng rồi. Rất hiển nhiên, những thứ văn về này đại bộ phận phần đều từ tay thành viên phòng làm việc chức nghiệp trò chơi. Nhóm người này là chuyên nghiệp đấy, chơi trò chơi có kế hoạch, có phân công. Như cái trò chơi này, nhất định là hai nhóm, một nhóm buổi sáng tám giờ liền trực tiếp vào hình thức giấc ngủ, một nhóm khác thì ở hình thức không phải giấc ngủ phần đầu, đến buổi tối thì thay ca...

Theo điều khoản pháp luật năm 2055, cabin trò chơi phải nghiêm khắc hạn chế thời gian người chơi online. Thời gian thực tế đăng nhập trò chơi thần kinh kết nối ở hình thức không phải giấc ngủ không thể vượt qua mười tiếng. Tỷ lệ thời gian hình thức giấc ngủ là 1: 10, thời gian kết nối thực tế tuyệt đối không được vượt qua tám tiếng, thông thường được khuyến khích dưới bốn tiếng. Trong vòng 24h ở bất kì loại hình thức nào mà đạt đến thời gian hạn mức cao nhất thì cũng sẽ bị cưỡng chế ngắt kết nối, phải chờ qua 24h mới có thể online.

Nói cách khác, một người trong một ngày tổng cộng chỉ có thể dùng trò chơi kết nối thần kinh mười tám giờ, trong đó mười tiếng trạng thái không ngủ, tám tiếng trạng thái ngủ. Đây chính là cực hạn, có đôi cabin trò chơi cũng vô dụng, tất cả internet kết nối thần kinh cũng sẽ không lại tiếp nhận số ID. Đây là quy định của pháp luật, chủ yếu cũng là lo cho sức khỏe người sử dụng. Giai đoạn đầu phát minh ra thần kinh trò chơi kết nối, có một số người trừ ăn cơm đi WC thì một mực bảo trì kết nối, kết cục của bọn hắn trên cơ bản đều là đột tử hoặc não tổn thương không cách nào vẫn hồi phục. Đương nhiên, điều này không thể trách cabin trò chơi hoặc bản thân trò chơi, bởi vì từ nửa thế kỷ trước, ở cái thời đại mà máy tính đời thứ tư vẫn còn đang lưu hành, số người đột tử trong quán Internet cũng không ít. Điều này có thể trách ai được?

Tạm biệt Tiểu Thán và Long ca, kết thúc trao đổi thông tin và giải tán đội ngũ, Phong Bất Giác liền mở cửa thang máy, quay người đi vào không gian nhận trang bị.

Bên trong phòng kia như trước có hai cột trụ thủy tinh, bên trong trụ thủy tinh bên tay trái đã lơ lửng một kiện vật phẩm, chắc hẳn là món đồ mà Chủ nhân thời gian tặng. Nếu như lúc trước không có dẫn tới kết cục phong ấn Cánh cổng Ác Ma thì cái ban thưởng này đương nhiên cũng sẽ không tồn tại.

Phong Bất Giác trước đem một trong hai cái đèn pin trong bọc hành lý bỏ vào không gian đăng nhập, khiến cho dung lượng bọc hành lý biến thành 6/10, sau đó mới lấy vật phẩm. Trong lúc đó hắn nhìn thoáng qua năng lực đặc biệt mà danh hiệu tặng cho chính mình trong menu. Năng lực này được biểu hiện nhưng lại không chiếm thanh kỹ năng.

[Tên: Não chấn động]

Loại: Bị động

Hiệu quả: Lúc dùng đòn khí (đại khái là vũ khí không sắc, vd: gậy, côn) tấn công đầu mục tiêu có tỷ lệ 30% khiến cho mục tiêu mê muội hai giây.

Ghi chú: một kích đánh không bạo đầu cũng không sao, thêm chút lực đi, chẳng qua chỉ là cái đầu thôi mà.]

Năng lực đặc biệt của cái danh hiệu này cũng không tệ lắm, dù sao cũng là bị động, không hao tổn thể năng. Khi đối kháng với quái vật cấp thấp, phối hợp với Cờ lê Mario sẽ rất hữu dụng. Bất quá nếu gặp được quái vật quá mạnh, hoặc không phải hình người, Quỷ Hồn không thật thể, hoặc là BOSS gì đó... thì chỉ sợ cũng không có cơ hội cho Phong Bất Giác dùng đòn khí để đánh đầu đầu.

Phong Bất Giác rất nhanh liền đi tới trước trụ thủy tinh thứ nhất, bên trong lơ lửng một cái bình thủy tinh nhỏ, nửa bình bên trong là cát.

[Tên: Cát chảy chậm rãi

Loại: Tiêu hao phẩm

Chất lượng: Tốt

Đặc hiệu: Đánh vỡ bình chứa sẽ khiến tốc độ tất cả quái vật trong bán kính 100m giảm 10 lần, duy trì một phút.

Ghi chú: Trong cái bình này chứa một ít bụi thời gian thấp kém, nếu người bị một đoàn quái vật vây công, một lọ bụi như vậy có lẽ có thể giúp người thoát thân.

"Kiện tiêu hao phẩm trên quý có giá trị chiến lược như thế, Tiểu Thán cùng Long ca cũng có một lọ a..." Phong Bất Giác lẩm bẩm, đi tới trước cây thủy tinh trụ thứ hai.

[Xin lựa chọn ban thưởng tặng thêm: Một, tùy cơ rút ra một kiện trang bị phù hợp đẳng cấp. Hai, 50000 tiền trò chơi. Ba, 4400 điểm exp.]

Đã đến cấp 11, giá trị của đánh giá cấp bậc sợ hãi thể hiện giá trị không thể nghi ngờ. "Toàn thân là gan" cho ra ba lựa chọn ban thưởng. Một, tạm thời không đề cập tới tiền trò chơi tối đa năm vạn và trang bị, "tăng 40% mức tối đa kinh nghiệm" tới lúc này đã thể hiện giá trị của mình.

Trên lý thuyết mà nói, chỉ cần bệnh Phong Bất Giác không chuyển biến tốt, dù hấn ở bất kỳ một cái đẳng cấp nào thì chỉ cần may mắn còn sống hai cái kịch bản là về cơ bản có thể tăng một cấp rồi.

Bất quá chính vì điểm ấy, Phong Bất Giác càng không muốn chọn kinh nghiệm. Hấn thật ra cũng hơi lo rằng liệu Giá Trị Kinh Hài vĩnh viễn bất động của mình có khiến công ty trò chơi chú ý, bị cho rằng là treo máy hoặc tương tự. Cho nên nếu có thể thì tốt nhất nên hạn chế xuất hiện, dù sao hấn vốn cũng không muốn tăng quá nhanh.

Vì vậy, hấn lại một lần lựa chọn trang bị. Tuy nói hiện tại cũng không tính là thiếu vũ khí, cả xa cả gần đều có, nhưng phương diện phòng ngự lại có khiếm khuyết. Hấn mong rằng có thể rút ra một món đồ phòng ngự đáng tin cậy một chút.

(*Phụ nhị đại hay còn gọi là Thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn hoặc con của các quan chức cấp cao chính phủ)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Sau khi lựa chọn xong, ánh sáng trắng tụt lại trong trụ thủy tinh, cuối cùng thứ hiện ra chính là một đôi giày đá banh trông có vẻ hơi cũ.

[Tên: Tước sĩ chi vũ

Loại: Đồ phòng ngự

Chất lượng: Tốt

Lực phòng ngự: Yếu

Thuộc tính: Không

Đặc hiệu: Làm tăng tốc độ chạy trốn tối đa của người chơi, giảm lượng lớn giá trị thể năng tiêu hao khi hành tẩu hoặc chạy trốn trong thời gian dài.

Ghi chú: Đôi giày đá banh này là của một vị tiền vệ vô tiền khoáng hậu. Hấn là người tiên phong của nền bóng đá Châu Âu, là đại sư trác tuyệt của ngành bóng đá. Trong hơn ba mươi năm sự nghiệp đời mình, hấn chưa bao giờ bị thẻ vàng hoặc thẻ đỏ. Một vị vận động viên khác được xưng là vua bóng đá từng bình luận như vậy: "Hấn là người đã dạy chúng ta biết phải đá bóng như thế nào". (Tiền sinh này chính là Sir Stanley Matthews, còn người bình luận chính là Pele)

"Thứ này cũng không tệ, hơn nữa lại không có điều kiện trang bị." Phong Bất Giác thì thầm: "Dù cho sau này lấy được món đồ phòng ngự chân tốt hơn thì món này cũng có thể bán được với cái giá tốt."

Lúc hấn trực tiếp trang bị đôi giày lên thì liền nghe thông báo từ hệ thống: [Vị trí trang bị có thể "thiết lập trang phục bên ngoài". Bạn có thể chọn vẽ ngoài theo ý thích trong giao diện menu.]

Phong Bất Giác mở coi thử. Chức năng này giúp người chơi chọn giữa việc hiện ra bên ngoài là giày đá banh hoặc chỉ là giày sau khi đã trang bị (Dg: là chức năng ẩn hiện trang bị -.-). Đợi sau này khi Thương Thành mở ra, sẽ có rất nhiều thiết lập trang phục bên ngoài được bày bán trong đó. Chắc hẳn đến lúc đó sẽ không thiếu người chơi không biểu hiện trang bị nhưng lại thích biểu hiện quần áo lố lăng từ đầu đến chân bằng nhân dân tệ.

Nhưng ở giai đoạn Closed Beta, lúc này còn không có Thương Thành, ngược lại có tương đối nhiều người chơi chọn biểu hiện trang bị. Cái này kỳ thật cũng do ảnh hưởng của lòng hư vinh. Con người ta rất vui lòng khoe ra một vài món đồ mình có mà người khác không có, để từ đó có cảm giác thỏa mãn dưới ánh mắt hâm mộ ghen ghét từ người khác.

Chỉnh sửa lại trong không gian xong, Phong Bất Giác liền ngắt kết nối thần kinh.

Từ trong cabin trò chơi đi ra, thời gian thực tế cũng đã qua khoảng hai giờ (Dg: 14 chương...). Lúc này ở bên ngoài cảnh đêm thâm trầm, tiếng gió gào thét bên cửa sổ, bầu trời thành phố không thấy một vì sao, đương nhiên với Phong Bất Giác thì hẳn rất ít khi ngắm sao.

Đối với những người trẻ tuổi trong cái thành phố to lớn này, mặc kệ thứ Hai có cần phải dậy sớm hay không thì đều sẽ rất ít khi đi ngủ trước lúc nửa đêm đây. Bọn hần thà sáu giờ sáng hôm sau ngủ gà ngủ gật trên tàu điện ngầm hoặc xe buýt chật chội chứ không chịu hi sinh thời gian rảnh rỗi sau khi tan việc của mình. Phong Bất Giác thì càng là điển hình của loại người ngày ngủ đêm làm. Hẳn mỗi ngày tới giữa trưa mới dậy, buổi tối thường phải gần bốn giờ mới ngủ. Hẳn tự nhận rằng sáng chính là thời khắc linh cảm tốt nhất của mình.

Nhưng mà hôm nay, dù cách nửa đêm còn có hai, ba tiếng, nhưng Phong Bất Giác đột nhiên lại cảm thấy có dự cảm sáng tác. Hẳn nghiêm chỉnh pha một bình cà phê, ngồi xuống trước máy vi tính bắt đầu gõ bàn phím.

Bút danh của hắn là "Bất Giác", tiểu thuyết hắn đang viết cho tạp chí xã tên là "Thăm từ nhị lưu và mèo ". Kỳ thật hắn vốn chỉ muốn viết một câu chuyện thăm từ nhất lưu thôi, nhưng đầu năm nay muốn bán được tiểu thuyết thì phải có chút mảnh lời đây. Cũng giống như rất nhiều manga dùng nhân vật nữ để hấp dẫn người đọc, ngành sản xuất tiểu thuyết cũng phải tuân theo quy luật thị trường. Vô luận qua bao nhiêu năm tháng, tâm lý tìm kiếm cái lạ và tâm tính liệp diễm (Edt: gái đẹp) vẫn luôn là điểm đột phá.

Ở thời điểm nghèo rớt mùng tơi, Phong Bất Giác cũng đã từng động ý nghĩ viết chút tiểu thuyết liệp diễm trong đầu. Là một gia hỏa tự xưng nghệ thuật gia, hắn rất dễ dàng tìm được sự đồng cảm với một số người như Millet (họa sĩ nước Pháp, từng vì cuộc sống bức bách phải dùng tranh đói lấy giày, giường ngủ, vì chạy theo tài sản mà cũng vẽ qua một ít tác phẩm hương diễm) hoặc Tiziano (được rồi, vị này là xuất phát từ hứng thú).

Tóm lại, cuối cùng Phong Bất Giác vẫn thỏa hiệp mà thêm vào mảnh lời, như vậy hắn mới có thể viết những thứ mình thích viết, chính là truyện trinh thám. Chỉ có chút thay đổi như trong thiết lập của "Thăm từ nhị lưu và mèo": chia một nhân vật chính thành hai nhân vật chính mà thôi. Nhân vật chính bộ truyện này vốn là một gia hỏa khôn khéo, nhưng hiện tại thì hắn đã thành một thám tử nhị lưu thiên lương lại thiếu năng lực, cho đến một ngày hắn phát hiện ra con mèo nhà mình biết nói chuyện, hơn nữa chỉ có hắn nghe hiểu được, cái con mèo kia lại trùng hợp có năng lực suy luận như thần.

Biên tập của tạp chí thậm chí còn từng khích lệ Phong Bất Giác, nói cái thiết lập này của hắn rất tốt. Những đoạn hài hước giữa nhân vật chính và mèo tương tác, tác động qua lại trong tiểu thuyết có thể hòa tan phong cách u ám của toàn bộ tiểu thuyết trinh thám. Phong Bất Giác cũng dần dần phát hiện ưu điểm việc viết như vậy, một là có thể hoà hoãn tình tiết cao trào, hai có thể gom đủ lượng chữ...

Ngoại trừ bộ tiểu thuyết còn đang làm dở này, Phong Bất Giác còn viết một bộ truyện dài tập. Như trước kia đã đề cập qua, loại xuất bản tiểu thuyết này mới chính là thứ có thể cho hắn chút tiền lời. Vấn đề sáng tác truyện kia đã gần như hoàn toàn lâm vào bình cảnh, suốt một tháng không hề nhích bút, nhưng đêm nay, Phong Bất Giác lại có linh cảm, bắt đầu tiếp tục xây dựng cái truyện tên "Ác mộng hai đầu " kia.

...

Một đêm không có chuyện gì xảy ra. Sáng sớm hôm sau, khi trời còn chưa sáng rõ, Phong Bất Giác đã lưu file. Cuối cùng hắn từ cạnh bàn máy tính đứng lên, duỗi lưng, ngáp một cái nhìn thoáng qua đồng hồ. Đã là bốn giờ bốn mươi sáng rồi. Phong Bất Giác lúc này mới nhớ ngày hôm qua là tết thanh minh... Mộng công ty lựa chọn thời điểm như vậy để bắt đầu Closed Beta Kinh Hải Thiên Đường, coi như là một thủ đoạn khủng bố để tuyên truyền điểm bán Game Online đưa vào sử dụng a.

Như khi đến nơi này, ngoài cửa chung cư đã có vài hàng quán mở cửa. Trong đầu Phong Bất Giác vẫn chưa ừ ừ mà tràn ngập các loại tình tiết trong tiểu thuyết. Hắn quyết định ra ngoài ăn chút gì đó rồi mới về ngủ.

Hắn cầm chìa khóa cùng một ít tiền lẻ (hắn chỉ có tiền lẻ) rồi đi xuống lầu. Mười lăm phút sau hắn đã cầm bánh rán hành và bánh quẩy trên đường trở về.

Lúc trở lại cư xá thì đã có thể nhìn thấy một vài lão niên lần lượt ra ngoài luyện công buổi sáng, hoặc là sớm đến bệnh viện cộng đồng xếp hàng.

Phong Bất Giác rất ít khi tiếp xúc với hàng xóm, thường thì lúc này hắn còn đang ngủ say. Với hắn mà nói, một ngày mới bắt đầu từ lúc giữa trưa đây.

"Meow~"

Bên đường có một con mèo nhỏ đen trắng giao nhau, ngay khi hắn đi ngang qua hướng phía hắn kêu một tiếng.

Phong Bất Giác dừng bước lại, nhìn mèo kia vài giây, xác nhận qua một phát. Không sai... Ánh mắt của nó đang nhìn chăm chăm điểm tâm trên tay mình.

"Ta nói ngươi a..." Phong Bất Giác đi tới trước mặt mèo ngồi xổm xuống, nhìn cái con mèo hoang trên cổ không có vòng kia nói khẽ: "Bột mì chiên bằng dầu nóng ngươi cũng ăn được à?"

"Meow." Cái con mèo này dường như hoàn toàn không biết sợ, một tiếng này phảng phất như là đang trả lời "Đúng".

"Mấy ngày nay bản thân ta cũng chỉ có canh súp mì sợi để ăn..." Phong Bất Giác vừa nói vừa xé ra một miếng bánh rán hành nhỏ, đưa lại gần miệng mèo vừa nói: "Đây chính là món có chất béo duy nhất mà mấy đồng tiền cuối cùng của ta có thể mua đấy."

Cái đầu dài của con mèo duỗi lên trước một chút, dùng cái mũi ngửi ngửi đồ ăn Phong Bất Giác đưa tới, sau đó cắn một miếng đem miếng bánh rán hành ăn hết. Nó liếm đầu lưỡi, tiếp theo lại "Meow~" một tiếng. Xem ra một miếng này còn chưa đủ.

Phong Bất Giác lại xé ra một miếng bánh cho nó, "Lớn lên về ngoài hoàn toàn không đáng yêu a..., trông cũng không phải giống gì quý báu, lại dám trực tiếp hướng người lạ đòi đồ ăn, mà được một tắc lại muốn tiền một thước..." Hắn một bên trào phúng, một bên theo bản năng xé miếng bánh rán hành tiếp theo, rất nhanh đưa tới: "Nghiêm túc đi lục thùng rác cho ta a... Khốn kiếp!"

Nói đến thùng rác, Phong Bất Giác liền không tự chủ ngẩng đầu liếc qua ba cái thùng rác phân loại trước lầu trọ. Mấy cái thùng rác bốn phía hình chén kia rất cao, khoảng một mét bốn, trên rộng dưới chật. Nếu mèo muốn nhảy vào mà lật đồng tây, nhất định phải thừa lúc thùng rác đầy, nếu không thì chi có thể nhảy được vào mà leo không ra, nhờ xui bị đổ chung vào trong xe rác thì về cơ bản liền biến thành mèo chết rồi.

"Ai..." Phong Bất Giác thở dài, dứt khoát xé nửa miếng bánh, đặt lên trên bàn tay, ngả vào trước mặt mèo: "Kỳ thật, mèo hoang các ngươi sống cũng không dễ dàng a..., nghe nói vào mùa đông, ngay tại cái tiểu khu này của chúng ta, có con mèo trốn dưới một chiếc xe, dựa vào hơi ấm còn lại của động cơ để sưởi ấm. Đến buổi sáng, chủ xe không biết mà mở xe chạy, nó đã bị nghiền chết rồi." Hắn sờ đầu con mèo nhỏ. Có mấy chuyện Phong Bất Giác thích nói với mèo hơn, còn đối mặt với người khác hắn lại nói không nên lời: "Mèo lang thang các ngươi bình quân chỉ có thể sống ba năm, còn ta, nói không chừng tùy thời sẽ vì căn bệnh bí ẩn trên não mà đột tử. Hôm nay chúng ta hữu duyên..." Hắn cầm nửa cái bánh còn lại, bỏ vào trong miệng cắn một cái, tiếp đến mơ hồ không rõ nói: "... Có thể cùng ăn một cái bánh, nói không chừng, kiếp sau có thể làm huynh đệ..."

"Tiểu Phong, là người sao?" Một cái âm thanh quen thuộc từ phía sau vang lên.

Phong Bất Giác quay mặt đi, liền thấy bác gái chủ nhà của hắn. Bác gái họ Lưu, đã về hưu năm năm, ông bạn già của bác họ Hà, là cán bộ nghỉ hưu. Bác gái Lưu bình thường nói chuyện mặc dù có chút nóng, kỳ thật làm người cũng không tệ lắm.

Bác gái Lưu này ở cùng tòa nhà với Phong Bất Giác. Trên danh nghĩa bác có ba phòng, một ở chung cư bên kia, cũng đã cho thuê. Mà hai cái trong tòa nhà này, bởi vì Lưu bác gái ngại tầng mười ba là điềm xấu, cho nên bản thân ở lầu tám, còn một căn phòng khác chính là cho thuê dài hạn Phong Bất Giác.

"Đúng là người a... Ta còn sợ nhận lầm người." Trên tay bác gái Lưu mang theo một cái giỏ rau, hắn là mới đi chợ về: "Hôm nay thật sự là mặt trời mọc phía tây, mới sáng sớm lại có thể thấy người xuống lầu?" Bác đem ánh mắt chuyển đến trên người con mèo nhỏ kia, chủ đề cũng chuyển tới: "Ta nói tiểu Phong a..., không phải bác gái trách người, nhưng sao lại có thể cho mèo hoang ăn. Người hôm nay cho nó ăn, ngày mai nơi đây có thể xuất hiện năm sáu con cắn điếm đấy. Vậy người không phải là cho khác hàng xóm thêm phiền toái sao?"

"Cũng có lý." Phong Bất Giác nghĩ vài giây, trả lời: "Xem ra chỉ có một biện pháp..." Hắn một tay cầm đồ ăn, một tay ôm con mèo hoang vô cùng bản kia, "Mang về nhà nuôi."

Bác gái Lưu sững sờ: "Tiểu tử người thật đúng là tự chủ trương a..., có hỏi ta chưa?"

"Bác xem... Cái chung cư này của chúng ta cả chó cũng có thể nuôi, mèo lại ở trong nhà không ra ngoài..." Phong Bất Giác đưa ra cái khuôn mặt tươi cười, muốn bán cái manh.

"Người thật muốn nuôi?" Bác gái Lưu vốn tưởng rằng Phong Bất Giác chẳng qua là thuận miệng nói một câu thôi. Bỗng nhiên, thần thái bác khê biến, nhìn mặt Phong Bất Giác, lại nhìn cái con mèo kia: "Hắc... Đừng nói là..., hai người lớn lên trông thật giống nhau." Tâm mắt của bác lại hướng phía dưới đòi đi một tí: "Hơn nữa con mèo này cũng là đực."

Phong Bất Giác khoe miệng co quắp: "Bác gái, chữ 'cũng' trong câu này có vấn đề... Ta là 'nam' đấy..."

"Bác gái không rảnh mà bàn từng chữ một với người. Người là người làm công tác văn hoá, không phải ta." Bác gái Lưu nói: "Trước tiên cần nói rõ, mèo này người muốn nuôi cũng có thể, nhưng mà cái ổ kia của người vốn đã đủ loạn rồi. Nuôi mèo cần phải chú ý vệ sinh, phần lớn người bên trong tòa nhà này là người già, nếu ai tìm ta nói chỗ người có mùi..."

"Ta sẽ đem nó nấu ăn tươi." Phong Bất Giác cắt lời nói.

"Meow!" Con mèo nhỏ phảng phất như nghe hiểu được, trong cánh tay của Phong Bất Giác bắt đầu kêu một tiếng.

"Nấu cái đầu người! Có nấu người cũng không thể nấu nó." Lưu bác gái mở rộng bước chân vừa đi vừa nói chuyện: "Tối chỗ này một chút..."

"Đi đâu?" Phong Bất Giác hỏi.

"Đi phòng khám bệnh thú cưng của chung cư để chích ngừa cho nó a..." bác gái Lưu nói: "Nhờ trên người nó có bệnh truyền nhiễm thì làm sao bây giờ?"

"Ách..." Phong Bất Giác do dự vài giây nói: "Chuyện là như thế này... Gần đây kinh tế của ta..."

"Có lúc nào tiểu tử nguoi kinh tế không eo hẹp không?" Lưu bác gái ngắt lời nói: "Được rồi, được rồi, bác gái giúp nguoi cho vay trước, lúc trả tiền mượn phòng trà chung cho ta là được." Bác vừa mở rộng bước chân, lại dừng lại: "Xem đầu óc ta này, trước tiên để ta lên lầu cắt rau."

...

Lúc Phong Bất Giác về đến nhà đã là 7h sáng. Hắn chẳng những ôm về một con mèo mà còn ôm về thùng đựng cát, thức ăn cho mèo, chén bằng nhựa plastic, đồ chơi...

"Tốt hơn kiếp sau chúng ta đừng làm huynh đệ." Phong Bất Giác giơ con mèo nhỏ lên trước mắt mình nói nhỏ: "Nguoi tốt hơn nên đầu thai thành nữ, dùng thân thể để hoàn lại phần ân tình này của ta a."

"Meow." Con mèo nhỏ lười biếng ngáp một cái, biểu lộ như là quăng đi ánh mắt khinh bỉ đối với Phong Bất Giác.

Phong Bất Giác một bên thu dọn đồ đạc, một bên mở điện thoại. Tiếng ghi âm vang lên: "Ngài có, 1, lời nhắn thoại."

Sau giọng nói chất phác là một tiếng tí vang lên, sau đó bên trong vang lên tiếng Vương Thán Chi: "Giác ca, lại không nghe máy a? Hôm nay được nghỉ, chiều ta đến nhà nguoi một chuyến, mang một ít đồ ăn mặn cho nguoi ăn. Dù sao nguoi cũng ở đó a, cứ như vậy mà quyết đi."

Lúc này con mèo nhỏ nhảy tới bên cạnh điện thoại, đuôi móng vờn ấn phím điện thoại, lại dùng mũi ngửi, sau đó tựa như đã mất hứng thú, nhảy lên trên ghế salon nằm xuống.

"Làm như lão tử ngày nào cũng rảnh không đóng quân ở nhà." Phong Bất Giác không thích thú mà lẩm bầm, nhưng mà trên thực tế... hắn thực sự là rất rảnh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Hai giờ chiều, tiếng bộ đàm cửa vang lên. Bị đánh thức, Phong Bất Giác cảm thấy tâm tình ngổn ngang, bực bội.

Mặc dù buổi sáng ở phòng khám thú cưng đã tắm rửa cho mèo rồi nhưng về đến nhà cũng phải bận rộn hơn nửa canh giờ rồi mới nghỉ ngơi. Cả quần áo hắn cũng không cởi, ngả đầu ngủ, cho tới bây giờ bất quá cũng mới hơn sáu giờ.

Mơ mơ màng màng tới trước cửa, Phong Bất Giác cầm ống nghe bộ đàm hỏi: "Ai đó?"

"Ta." Vương Thán Chi trả lời: "Bao đại nhân cũng tới."

"Có mở cửa không?" Phong Bất Giác nhấn mở khóa, ngáp hỏi.

"Mở đi, vào rồi nói tiếp."

Hơn một phút sau cuộc nói chuyện, hai người liền tranh thủ thang máy vừa tới, rồi đi qua một cái hành lang, nhấn chuông cửa phòng Phong Bất Giác. Người kia từ mắt mèo trên cửa nhìn xong liền mở khóa. Hắn cũng không có chào hỏi hai người kia, quay người liền hướng phía ghế sofa mà đi.

Vương Thán Chi cùng vị "Bao đại nhân" kia cũng không còn ở ngoài. Bọn hắn tiện tay mở cửa, đem pizza cùng một tá bia đặt trên bàn trà, tự thân vào trong phòng bếp Phong Bất Giác lấy chén đĩa.

"Ồi chào! Giác ca, vì sao lại có con mèo a?" Vương Thán Chi rất nhanh liền phát hiện ở một góc ghế sofa có một con mèo nhỏ đang ngủ.

"Không thấy thùng đựng cát ở góc tường ư? Ta nuôi đấy." Phong Bất Giác còn buồn ngủ mà vịn mở một chai bia, như uống nước súc miệng mà ừng ực một phen, rồi nuốt xuống...

"Từ lúc nào mà nguoi bắt đầu nuôi mèo a?" Vương Thán Chi một bên hỏi, một bên hướng con mèo nhỏ rón rén mà tới gần.

"Sáng hôm nay." Phong Bất Giác nắc một cái nói: "Đừng tưởng rằng nó thật sự đang ngủ. Mèo là một loài động vật rất cảnh giác. Nhìn như một ngày chúng ngủ mười mấy giờ, kỳ thật chung quanh gió thổi cỏ lay một chút, lỗ tai nó sẽ di chuyển nhẹ, việc này cho thấy..."

Tiểu thán sắp bắt được con mèo nhỏ, nó lập tức mở to mắt, chạy trốn về phía trước, vòng một cái, tới đằng sau ghế sofa. Tiểu Thán tức thì vì thân thể nghiêng về phía trước mất đi trọng tâm mà lao đảo ngã một cái.

"Vi sao nguoi nghi toi chuyen nuoi mèo lại?" Bao đại nhân cầm chén đĩa và khăn tay từ phòng bếp trở về, phát tay nâng Tiểu Thán ngồi xuống ghế sofa, bản thân mình cũng ngồi xuống.

Hắn tên là "Bao Thanh". Kỳ thật so với hai người bọn họ hắn chỉ lớn hơn mấy tháng, kéo ra thành một tuổi. Ba người bọn họ từ nhà trẻ đến trung học đều là bạn cùng lớp, Bao Thanh từ tiểu học đã được xưng là Bao đại nhân. Vấn đề ở chỗ... hắn không đen chút nào. Trong nhà hắn tới giờ cũng chưa xuất hiện người làm quan, từ lúc đi học lại chưa từng làm cán bộ lớp.

Ai mà nghĩ đến, sau này Bao đại nhân lớn lên thật sự đúng vị trí "đại nhân". Hắn năm nay hai mươi tuổi, nhân viên công vụ, công tác tại cơ quan chính phủ, con gái cũng đã hai tuổi rưỡi rồi. So với hai gã lưu manh này thì hắn ổn định hơn nhiều lắm. Đặc điểm của Bao đại nhân là từ nhỏ đã mang về mặt "u buồn", sau khi kết hôn thì không cần phải nói, cả ngày một bộ mặt mướp đắng.

"Đây là do ta với con mèo kia có duyên." Phong Bất Giác trả lời, "Tùy duyên nha."

Hai người lúc hỏi cái vấn đề kia đều dùng một chữ "lại" chữ, bởi vì bọn họ đều biết Phong Bất Giác khi còn bé đã từng nuôi mèo. Khi đó lão thái thái hàng xóm có nuôi một con con mèo cái, một thai sinh bốn con mèo con, cho Phong Bất Giác một con. Hắn một mực nuôi được mười ba năm, con mèo nhỏ đã thành lão miêu, cuối cùng buông xuôi hai tay. Tiểu hài tử cũng đã thành người lớn, tự tay hắn đem chôn lão miêu kia.

"Đặt tên chưa?" Vương Thán Chi về mặt hưng phấn hỏi.

"Arthas." Phong Bất Giác vô cùng bình tĩnh mà trả lời, cứ như tên này cũng không phải bật thốt ra giống như là đã sớm nghĩ kỹ.

"PHỐC..." Bao đại nhân lúc này phun ra một ngụm bia, "Dù người không muốn để Tiểu Thán và ta đặt tên, thì nếu muốn đặt cũng nên đặt cái tên bình thường một chút như Kule, Mike... chứ."

Phong Bất Giác vỗ tay ra tiếng: "Arthas."

Mèo nhỏ vậy mà quay đầu "Meow" một tiếng.

"Xem, không hề có cảm giác khó chịu." Phong Bất Giác chỉ Arthas nói.

"Ta muốn quay phim." Tiểu Thán lấy điện thoại di động ra nói.

"Đợi một chút." Phong Bất Giác thả lon bia, đi tới cửa sổ kéo màn ra, sau đó ôm lấy chú mèo Arthas còn chưa kịp trốn.

Phong Bất Giác hai tay luồn dưới hai chân trước mèo nâng lên, để lưng mèo đối mặt với mình, duỗi thẳng hai tay, giơ lên cao đón ánh mặt trời, bắt chước một màn tại phiên đá vinh quang trong phim Vua Sư Tử, lại nói một đoạn lời kịch không liên quan.

"Con của ta... Khi người sinh ra vào cái ngày đó, bất kì nơi hẻo lánh nào tại Lordaeron cũng đều quanh quẩn tên của người... Arthas..." Phong Bất Giác nghiêm trang dùng tiếng nói trầm thấp thì thầm.

Vương Thán Chi tức thì cầm điện thoại nhắm ngay con mèo nhỏ về mặt không hiểu, tiến hành quay phim 360 độ.

"Các người làm cái cọng lông gì a! Năm nay bao nhiêu tuổi rồi... Hai thằng đàn ông các người ban ngày ban mặt đã bị bệnh rồi à?!"

Sau khi bị Bao đại nhân mắng một trận, hai người trở lại ngồi trên ghế sofa. Arthas chạy lên trên một cái đệm, lại tiếp tục chớp mắt.

"Sao mà tuần này Bao đại nhân lại rảnh thế?" Phong Bất Giác hỏi.

"Lão bà mang theo con gái về nhà mẹ đẻ." Bao đại nhân miễn cưỡng nhấp một hớp bia mà trả lời.

"Vĩnh viễn hay là tạm thời?" Phong Bất Giác lại hỏi.

"Nói nhảm! Sao có thể là vĩnh viễn được! Chỉ là mẹ vợ ta muốn gặp cháu ngoại mà thôi." Bao đại nhân thiếu chút nữa là sặc chết.

"Nhìn bộ dáng người như được giải thoát..." Phong Bất Giác nói.

Vương Thán Chi đã cắt đứt bọn hắn. Hắn cầm điều khiển từ xa hỏi: "Chủ đề tiếp theo của tuần này là gì?"

"Phim marathon cũ." Phong Bất Giác trả lời. (Marathon: thể loại phim dài trăm tập trở lên)

"Hả?" Vương Thán Chi xoay đầu lại.

Phong Bất Giác nói: "Không sai, chính là nó. Lần trước chúng ta có bàn qua, có nhiều nhiều bộ mang cái tên dở như vậy sau khi trải qua thời gian khảo nghiệm, vậy mà đã trở thành điểm mấu chốt của lĩnh vực điện ảnh, mà chúng ta thì lại chưa xem."

"Được rồi... Để ta coi thử..." Vương Thán Chi dùng điều khiển từ xa tại xem các mục được lưu có thể chọn trên TV.

Những lúc ba người bọn họ rảnh rỗi tụ lại cùng một chỗ sẽ chọn một cái đề tài, bộ phim điện ảnh xem liên tục hơn mười tiếng. Về phần xem phim nhựa,

phần lớn đều là tác phẩm từ cuối thế kỷ 20 đến đầu thế kỷ 21. Sau đó cùng với việc kỹ thuật quay phim chụp ảnh của các thiết bị điện tử càng ngày càng phát triển, cùng với phổ cập máy tính đòi hỏi thứ năm, về cơ bản là tìm không thấy phim cũ rồi. Trong tương lai, thứ điện ảnh này dù cũ như thế nào, ít nhất cũng sẽ có hình ảnh âm thanh rõ son trát phần một chút.

"Ghost Rider" thì sao?" Vương Thán Chi hỏi.

"Người biết 'Daredevil' không?" Phong Bất Giác nói ra.

"À... Xem rồi." Vương Thán Chi trả lời.

"Cùng một đạo diễn." Phong Bất Giác nói.

"Được rồi..." Vương Thán Chi lại rà soát: "Xem này, 'The Twilight Saga: Breaking Dawn - Part 2', oa, cái series này có đến bảy bộ." (đến năm 2055 lại thêm hai bộ)

"Một bộ cũng có xem." Bao đại nhân nhún vai.

"Ta nhớ tác phẩm điện ảnh này năm đó được hạng bảy trong mười giải thưởng Mâm xôi vàng. Hai mươi năm sau đầu thế kỷ 21 nó được bầu chọn là một trong ba bộ phim cũ có lực thống trị lớn nhất." Phong Bất Giác nói.

"Ta rất muốn biết hai bộ còn lại là gì... Người đừng nói là cái tập khác của cái series này." Bao đại nhân nói.

"Không phải, là 'Battlefield Earth' và 'Jack cùng Jill', người kia tại năm 2012 đầu xốt xử lý toàn bộ giải thưởng kim dâu." Phong Bất Giác nói: "Ta cũng chỉ mới nghe kỳ danh, chưa từng thấy. Hay là hôm nay chúng ta xem luôn ba bộ này a."

"Không sao." "Đồng ý." Tiểu Thán cùng Bao đại nhân trả lời.

Hai giờ sau...

"Các người có sao không?" Bao đại nhân nhìn phần phụ đề cuối đang chạy lên trên màn hình lớn hỏi.

Wương Thán Chi về mặt tối tăm, phiền muộn mà nhìn sàn nhà: "Ta có cảm giác mình vừa mất đi một thứ gì đó rất quan trọng..."

Phong Bất Giác thần sắc ngậy ngốc nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ: "Đây là hai giờ khuất nhục nhất trong đời ta, đầu óc ta vừa bị cường bạo..."

"Tiếp theo còn một bộ phim khoa học viễn tưởng và một bộ hài kịch... Hay là chúng ta xem hài kịch trước đi." Mặt Bao đại nhân như quả mướp đắng, thần sắc vô cùng nghiêm trọng.

Chín mươi phút sau...

"Al Pacino tính khí tuổi già khó kiềm chế a...." Vương Thán Chi nói.

"Cách biểu diễn khó có thể châm biếm, nội dung thật sự rất..." Phong Bất Giác nói, "Bao đại nhân người thấy thế nào?"

"Bao đại nhân? Bao..." Phong Bất Giác quay đầu đi, phát hiện Bao đại nhân vậy mà trợn mắt ngủ rồi, còn phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

"Cái tên nhân viên công vụ hèn hạ này..."

Vào khoảng sáu, bảy giờ, ba người vào mấy quán ven đường không sạch sẽ ăn một chút, Giác ca, tiểu thán và Bao đại nhân cùng nói chuyện về việc đang chơi Kinh Hải Thiên Đường gần đây, nhưng mà Bao đại nhân tỏ vẻ không có hứng thú gì nhiều. Số phận nam nhân có nhà tương đối khổ, không có nhiều không gian cá nhân và thời gian rảnh rỗi. Ba người hàn huyên mấy tiếng, đến hơn chín giờ là tàn. Phong Bất Giác và Vương Thán Chi hẹn rạng sáng lại vào trò chơi làm mấy cái kịch bản, rồi sau đó tất cả bọn họ ai về nhà nấy.

Tình bạn của ba người này cũng không dễ mà có đấy, rất là chân thành, thuần túy là tình hữu nghị từ khi còn là mấy đứa nhỏ ngây ngô chảy nước mũi. Dù cho đã đến tuổi 50-60 thì khi quay đầu nhìn xem những người bạn này, phần cảm giác này đây lòng này, chắc chắn là sẽ không đổi.

.....

Ban ngày ngày hôm nay ngủ không đủ, hơn nữa còn phải tính đến việc đăng nhập trò chơi, lúc nửa đêm Phong Bất Giác đã nằm trong cabin trò chơi. Sau khi quét hình kết thúc, hắn chọn đăng nhập hình thức giấc ngủ, đồng thời điều chỉnh kết nối thời gian.

[Hình thức đã chọn là hình thức giấc ngủ, đang điều chỉnh...]

Điều chỉnh xong, xin chọn điều chỉnh thời gian vào trò chơi hoặc quay lại.

Thiết lập hoàn tất, chương trình kết nối sẽ khởi động vào lúc 1:00 a.m ngày 6 tháng 4 năm 2055

Chúc bạn ngủ ngon.]

Nghe giọng nói xong, Phong Bất Giác liền nhắm mắt lại. Cabin trò chơi rất thoải mái dễ chịu, cộng thêm một chút men say, hắn rất nhanh đã ngủ mất.

Lúc hắn khôi phục ý thức, mình đã đứng trong cái thang máy quen thuộc kia. Màn hình trên tường trong biểu thị giờ quốc tế thực tế lúc này: Ngày 6 tháng 4, 1:00 a.m, bất quá cái giờ điện tử này không có cho thấy mấy giây. Hơn nữa, cảm giác sau mấy phút đồng hồ, thời gian cũng không có nhảy lên 1:01. Hiện nhiên đây chính là hình thức giấc ngủ trong Kinh Hải Thiên Đường rồi.

Trên màn hình rất nhanh liền hiện ra lời mời tổ đội của Vương Thán Chi. Sau khi gia nhập đội ngũ, Phong Bất Giác phát hiện Long Ngạo Mân đã ở trong đội. Đây là do lúc trước Tiểu Thán thấy đối phương đã chuyển thành trạng thái rảnh rỗi nên thêm vào tổ đội trước.

"Giác ca, có chuyện lớn!" Vương Thán Chi mở miệng trước.

"Đã có người luyện đến cấp 20?" Phong Bất Giác mở miệng đáp.

"Ồi chào! Ngươi biết rồi ư?"

"Nghe ngữ khí của ngươi rồi đoán thôi mà."

"Ha ha... Phong huynh quả nhiên thần cơ diệu toán." Long Ngạo Mân nói: "Vào khoảng 12:30 thời gian thực, người chơi cấp hai mươi đầu tiên của Server đã ra đời."

Phong Bất Giác mắt nhìn khung tổ đội. Một ngày không gặp, Long Ngạo Mân giờ đã cấp mười ba rồi, mà tiểu Thán cũng đã đến cấp mười một, chắc hẳn online trước chừng mười phút, trước tiên tự mình chà một cái kịch bản một người mà tăng một cấp.

"Người chơi max level đầu tiên trong trò chơi sẽ có thông báo ư?" Phong Bất Giác hỏi.

"Đúng vậy a, tất cả người chơi trong không gian đăng nhập đều nghe được âm thanh thông báo từ hệ thống, đồng thời nhấn vào mục diễn đàn sẽ thấy thông tin hiện ra. Hơn thế nữa trên diễn đàn cũng đã bùng nổ rồi." Long Ngạo Mân nói.

"Để ta coi một chút..." Phong Bất Giác ấn mở diễn đàn, đã nhìn thấy mục nổi bật nhất hiện tại, tiêu đề viết: [Chúc mừng một phần tử của phòng làm việc "Trật tự": "Dũng giả không sợ" đã trở thành người chơi đầu tiên đạt đến cấp độ ngừng phát triển của giai đoạn Closed Beta]

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (1)

"Ngay cả tên của phòng làm việc cũng nói ra... Xem ra công ty Mộng cũng không bài xích việc game thủ hoặc đoàn đội chuyên nghiệp tham gia trò chơi." Phong Bất Giác nói.

"Đây cũng không phải tin tốt đối với những người chơi không có "tổ chức" như chúng ta...." Long Ngạo Mân nói: "Nếu công ty trò chơi không hạn chế những phòng làm việc kia thì có thể có rất nhiều tiện ích sẽ bị các phòng làm việc kia khống chế. Chẳng hạn như bọn chúng có thể thông qua thương hiệp để khống chế giá cả trang bị trên thị trường, lũng đoạn tài nguyên cao cấp hoặc tin tức cơ mật trong trò chơi..."

"Cũng có một khả năng khác: Công ty Mộng cảm thấy tính cân đối của trò chơi này cực kỳ hoàn hảo, lợi nhuận của các phòng làm việc vốn đã bị hệ thống hạn chế rồi, mà những giả thiết ngươi đưa ra theo kỹ thuật hiện nay không có cách nào thực hiện được." Phong Bất Giác nói tiếp: "Đương nhiên, những chuyện này chúng ta không cần phải quá quan tâm." Hắn ngáp ngừng một lát rồi hỏi: "Đúng rồi, Long ca, có một chuyện ta không biết có nên hỏi hay không... Ngươi có phải là game thủ chuyên nghiệp không?"

"Sao? Ha ha, có gì mà không biết nên hay không, game thủ chuyên nghiệp cũng đâu phải là người nổi tiếng." Long Ngạo Mân cười nói: "Thực ra ta rất khâm phục game thủ chuyên nghiệp, tiếc rằng ta không phải." Hắn trả lời: "Ta chỉ là một người thích chơi game thôi."

Đây hoàn toàn là lời thật lòng. Trong hiện thực hắn tên là Long Lập Văn, là một nhân viên cảnh vụ. Tuy trong tên hắn có một chữ "Văn", nhưng lúc chấp hành nhiệm vụ thì lại rất mạnh mẽ và dũng cảm, rất có phong cách của Biện Mệnh Tam Lang. Năm đó hắn cũng chỉ thiếu chút nữa là được điều đến tổ đặc công, đáng tiếc người tốt thường sống gian khổ. Trong một lần truy đuổi kẻ bất cóc, hắn bị thương không nhẹ. Có thể nói ngắn gọn là: từ khi đầu gối của hắn bị sao đó... hắn đành phải ngồi làm việc trên bàn công tá. Tuy không ảnh hưởng đến sinh hoạt hằng ngày, hơn nữa còn có thể coi như là được thăng chức, nhưng chắc chắn một việc là không thể nào trở lại tiền tuyến rồi.

"Thì ra là vậy..." Phong Bất Giác nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi là game thủ chuyên nghiệp đơn độc."

"Ha ha... Thực ra ta cũng không có thời gian online, hai ngày nay lão bà và mẹ nàng tiện đường đi tảo mộ đến thăm người thân, ta lại đang được nghỉ nên

tranh thủ online, ngày mai ta phải về..." Hấn thoáng chần chờ một chút, cuối cùng vẫn không có đem hai chữ "trong cực" nói ra, "...trực ban trong đơn vị, có lẽ cũng không có thời gian online."

"Vậy thì chúng ta phải tranh thủ thời gian tiến vào kịch bản thôi. Đêm nay phải tranh thủ xử lý hai, ba cái chế độ đoàn đội sinh tồn." Vương Thần Chi kích động nói.

"Vậy người gia nhập đội ngũ đi." Phong Bất Giác nói.

"Ta cũng đã chuẩn bị xong, bắt đầu nào." Long Ngạo Mân nói tiếp.

Tiểu Thần "Ah" một tiếng, hệ thống nhắc nhở vang lên.

Lần này Phong Bất Giác không phải là đội trưởng, không có quyền lựa chọn nên nội dung thông báo cũng không giống mọi khi, bỏ bớt phần mở đầu:

[Tiểu đội của bạn đang gia nhập chế độ sinh tồn đoàn đội, số người tùy chọn của đoàn đội: 6 người.]

"Tiểu đội của bạn đã tham gia đoàn đội, hệ thống đang tìm kiếm cá nhân hoặc đội ngũ đã sẵn sàng."

"Tìm kiếm đã xong, đang điều chỉnh kết nối thần kinh, đang tạo kịch bản...]

[Bắt đầu tải, vui lòng đợi.]

[Chào mừng đến với Thiên Đường Kinh Khủng.]

Giọng nói lần này giống như một người tâm thần phân liệt đang đọc diễn văn, khi nói được một nửa thì tiếng nói của hấn liền đổi thành giọng khác.

[Đã tải xong, bây giờ bạn đang bắt đầu chế độ sinh tồn đoàn đội (.]

"Chế độ này có giải thích kịch bản và có xác suất xuất hiện 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 và thể giới quan đặc biệt."

"Phần thưởng hoàn thành kịch bản: Rút thăm ngẫu nhiên một thẻ kỹ năng có thể học được."

"Sắp chiếu giới thiệu kịch bản. Khi chiếu xong, trò chơi lập tức bắt đầu."

Lần này hình ảnh mở đầu là một mảnh rừng núi được chiếu theo góc nhìn thứ nhất. Phụ đề hiện lên: "Vào một đêm thu, bạn và vài người bạn mới quen trong đoàn du lịch bị lạc trong núi, mọi người cùng nhau đạp qua rừng xương bồ* rậm rạp, đi xuyên qua rừng cây héo, bỗng phát hiện một tòa biệt thự rất lớn."

Lúc này, trong màn ảnh xuất hiện một tòa biệt thự cổ xưa, mây đen bao trùm tên toàn bộ dinh thự. Bên cạnh tòa biệt thự có một hồ nước, trên bức tường cạnh hồ nước có hai cánh cửa sổ khiến người ta có cảm giác như tòa dinh thự này có thêm một cặp mắt trống rỗng nhìn xuống cái hồ sâu đen kịt.

[Căn nhà này luôn khiến cho người ta có dự cảm xấu. Nó nằm trong rừng cây héo, những bức tường u ám, hồ nước tĩnh lặng... Nhưng mọi người không còn lựa chọn nào khác. Luôn khí rừng rợn dần lên lời vào từng khớp xương, cảm giác đối bụng dần hòa tan tính cảnh giác. Mọi người quyết định tiến vào trong tòa dinh thự này...]

Phụ đề đến đây liền dừng. Hai mắt Phong Bất Giác sáng lên, hấn nhận ra mình đã đứng ở trong một căn phòng lớn.

Đây có lẽ là phòng khách, sàn nhà làm bằng gỗ, đồ dùng trong nhà được trang trí theo phong cách thế kỷ 19, đèn trần và đèn treo tường đều dùng điện. Tuy vậy, ngoài chúng ra thì không còn bất kỳ món đồ điện nào khác.

Đối diện với phòng khách là một cầu thang rộng khoảng 2m dẫn lên tầng hai, xung quanh có ba bốn cánh cửa, phía sau cầu thang còn có một hành lang nhưng dường như ánh sáng không đủ, không nhìn thấu vào trong, càng không biết được nó thông tới đâu.

Phong Bất Giác bỏ ra vài giây quan sát hoàn cảnh xung quanh, cuối cùng ánh mắt mới dừng lại trên người ba người chơi khác.

Đầu tiên là một người chơi nam, tên của hấn là "Dũng Giả Vô Định", chỉ khác một chữ so với vị "Dũng Giả Không Sợ" kia, tuy vậy vị này còn cách cấp 20 một đoạn dài, hiện tại là cấp 15. Danh hiệu của hấn là "Quyền Đấu Sĩ Lỗ Mãng". Từ đó có thể đoán, Dũng Giả Vô Định và Long Ngạo Mân đều thuộc về loại hình cao lớn uy nãnh. Tất nhiên nếu so sánh hấn với một gã có sức mạnh ngang Schwarzenegger như Long ca thì hiển nhiên vẫn thua một chút, bất kể chiều cao, cơ bắp, hoặc khí thế...

Hai người còn lại đều là người chơi nữ, các năng hình như là cùng một tiểu đội tiến vào, vị trí đứng của họ khá gần nhau, từ nick name cũng có thể phán đoán một ít. Một người tên là "Tự Vũ Nhục Ly", một người tên là "Bi Linh Tiểu Cốt", hơn nữa hai người đều là cấp 13.

Tự Vũ Nhục Ly khoảng 20 tuổi, tóc ngắn che cổ, nhưng vó một điểm tương đối kỳ quái: khuôn mặt của nàng mặc dù rất đẹp nhưng lại không khiến cho người ta chú ý. Theo lý thuyết, với sự hỗ trợ của chức năng chỉnh sửa khuôn mặt của cabin trò chơi, ai cũng đều có thể biến thành cực phẩm mỹ nữ, muốn một người đàn ông già gái cũng không thành vấn đề. Có thể nói người chơi nữ nếu vào trò chơi mà không chỉnh sửa dung mạo thì cũng giống như khi đi ra đường mà không trang điểm. Chẳng lẽ vị tỷ tỷ này trong hiện thực có tướng mạo hiếm thấy tới cực hạn, cho nên bây giờ đã coi như đã sửa đến mức tối đa?

Trong lúc Phong Bất Giác quan sát nàng, ánh mắt của nàng cũng nhìn về phía hắn. Để một người lưu lại ấn tượng cho người khác thì quyết định phần lớn ở ánh mắt. Giờ phút này, nếu như từ trong mắt Phong Bất Giác thấy được sự bình tĩnh thì trong mắt Tụ Vũ Nhược Ly phải là sát khí, hơn nữa là sát khí lạnh như băng. Đây tuyệt đối không phải là trợn mắt, càng không phải là ra vẻ lãnh khốc, mà là trong trạng thái bình thường vô ý toát ra. Đây đúng là ánh mắt của người làm nghề sát thủ.

Ánh mắt nhìn lên trên, Phong Bất Giác thấy được danh hiệu của Tụ Vũ Nhược Ly: "Người Chém Đầu Vô Tình". Hắn liền thầm mắng trong lòng: "Móa... Chuyện gì đây, đặc công trong Cục An Toàn muốn luyện gan à..."

Tiểu nữ "Bi Linh Tiểu Cốt" nhìn qua bình thường hơn rất nhiều. Nàng có vẻ nhỏ hơn một hai tuổi so với Tụ Vũ Nhược Ly, mặt trái xoan, khuôn mặt vô cùng thanh tú đáng yêu, tóc dài, trên trán không có tóc mái, khóe miệng của nàng nổi lên nụ cười mỉm như có như không, chẳng qua là... trong mắt của nàng dường như không có nửa phần vui vẻ.

Danh hiệu của Bi Linh Tiểu Cốt là "Tay Súng Khôn Ngoan". Nếu như không có gì bất ngờ thì nàng có lẽ là người chơi sở trường xạ kích, hơn nữa trình độ có vẻ không kém.

"Sao vậy?" Tụ Vũ Nhược Ly bỗng nhiên mở miệng nói câu.

Ánh mắt của nàng nhìn thẳng về phía Phong Bất Giác, biểu hiện trên mặt lạnh như băng, lời ít ý nhiều.

Phong Bất Giác biết nàng đang hỏi tại sao mình cứ nhìn chằm chằm vào người ta. Hắn cố gắng nặn ra một nụ cười, tùy tiện suy nghĩ một chủ đề để chào hỏi đối phương: "Uhm... nick name của hai người khiến ta có cảm giác như gặp "sấm sét" nha."

Tụ Vũ Nhược Ly lựa chọn không trả lời, coi như vừa nghe một câu nói nhảm, tính thể Phong Bất Giác lập tức trở nên lúng túng.

Bi Linh thấy thế không nhịn cười được, sau đó nàng trả lời lại: "ID của các người cũng rất thú vị nha..." Nàng biết biểu tỳ của mình không thích nói chuyện nên liền chen vào một câu giúp Phong Bất Giác đỡ xấu hổ.

Hai vị này liền nói qua tình huống cơ bản của mình. Chị của ông ngoại Tụ Vũ Nhược Ly là bà ruột của Bi Linh Tiểu Cốt, trên cơ bản cũng xem như là thân thích. Hai người bọn họ thực ra đều 22 tuổi. Tụ Vũ Nhược Ly từ nhỏ đã không thích nói chuyện, nhưng thực ra trong lòng nàng rất có chủ kiến. Từ trước đến giờ chưa từng đánh thua ai, kể cả khi đối thủ là nam. Tính cách lãnh khốc của nàng thì là do trời sinh.

Bi Linh Tiểu Cốt thì như một cô bé chưa trưởng thành, tính cách vô cùng tinh nghịch. Nàng thích nhất là chọc ghẹo người khác, hơn nữa nàng rất thông minh. Nếu muốn nói chỉ số thông minh, nàng có lẽ còn cao hơn Phong Bất Giác một chút, chẳng qua nàng không hề thích đọc sách mà chỉ ham mê các loại suy luận kỳ quái.

Cái gì? Người hỏi ta tại sao phải viết rõ như vậy? Tất nhiên bởi vì hai người này là nhân vật chính rồi. Đã hơn 30 chương rồi mà không cho nữ chính xuất hiện sao được? Chẳng lẽ trong lòng người mong muốn hệ thống biến thành nữ rồi có chút gì đó với nhân vật chính hay sao? Nếu có thì lập tức đi coi tiểu thuyết khác đi... Khốn kiếp! (Edt: Hổng 2 tí mãi mà h mới xuất hiện~)

"A... Quá khen quá khen." Phong Bất Giác liền lập tức đổi chủ đề, hắn quay đầu sang Dững Giả Vô Định hỏi: "Vị... Vô Định ca này, xin hỏi ngài có quan hệ gì với "Dững Giả Không Sợ" không?"

"Cùng một phòng làm việc." Dững Giả Vô Định không thèm để ý đến hắn, "Người cũng đừng hỏi nhiều nữa, ta sắp bị mấy tên "Game thủ nghiệp dư" như các người làm phiền chết rồi." Lúc hắn nói ra bốn chữ kia, không ngờ còn mang theo giọng điệu châm chọc và khinh miệt.

"Ah ~ thì ra là game thủ chuyên nghiệp, hân hạnh hân hạnh." Phong Bất Giác dùng giọng điệu càng thêm khinh miệt nói ra một tiếng lấy lòng.

Đối phương hừ lạnh một tiếng, lỗ mũi chỉ lên trời mà quay mặt đi. Nếu không phải do hệ thống ngăn chặn thì không chừng hắn đã nổi giận rồi.

Đúng lúc này, hệ thống phá vỡ bầu không khí đang có chút nặng nề này: "Nhiệm vụ chính đã bắt đầu."

(*Xương bồ: một chi của một số loài thực vật một lá mầm trong thực vật có hoa)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (2)

Sau đó trong thanh nhiệm vụ xuất hiện một nhiệm vụ: [Thăm dò phòng lớn, tìm kiếm phương pháp thoát khỏi biệt thự.]

Phong Bất Giác xem hết, không nói hai lời, quay người đi mở cửa lớn. Đây là một cánh cửa trái phải do hai tấm gỗ tạo thành. Phong Bất Giác cầm chặt hai tay nắm cửa, vận rung cách cách, nhưng hiển nhiên cửa này đã khóa chết, sẽ không dễ cho hắn dễ dàng mở ra.

Dũng Giả Vô Định hừ lạnh một tiếng: "Nghệp dư đúng là nghệp dư. Cái này làm sao có thể mở được?"

Rắc rắc rắc rắc...

Vương Thân Chi cũng tham gia với Phong Bất Giác, hắn một tay cầm dao làm bếp nhắm khe hở ngay chính giữa hai tấm gỗ đâm loạn xạ, tay kia cầm cái cửa kéo. Hắn đây là đang dùng hành động tỏ vẻ ủng hộ Phong Bất Giác.

"Bên trong danh hiệu vị tiểu ca kia có 'hoàng hốt', người đang chọc cười sao? Ta đã nói rồi..." Dũng Giả Vô Định lại nói.

Bịch bịch bịch...

Hai người kia còn làm trầm trọng thêm, mỗi người kéo một bên cửa, ra sức lay động hai bên.

"Ta nói các người..." Vô Định ca sắp nghẹn chữ đến nơi.

BA~! BA~! Liên tục hai tiếng vang, nhưng thấy hai cái tay cầm cái cửa tay đều đã bị bẻ gãy, việc này chính là dù có chìa khóa cũng mở không ra.

"Này! Các người làm gì vậy...!" Dũng Giả Vô Định hoảng sợ nói, một giây vừa rồi, hắn khó hiểu mà tăng vọt Giá trị Kinh Hải.

Rầm rầm rầm...

Bọn hắn lại dùng bả vai đánh loạn lên cửa lớn không có tay nắm đại.

Cuối cùng, sau 2-3 phút ầm ỹ, Phong Bất Giác xoay người, sửa sang lại cổ áo, hắng giọng một cái: "Có vẻ thực sự mở không ra."

Trong nội tâm Dũng Giả Vô Định gào to một tiếng: "Móa ————— "

Bất quá hắn ngoài miệng không thể giống như vậy mắng chửi người, chỉ có thể phẫn nộ quát: "Nói nhảm! Ngay từ đầu không phải ta đã nói rồi sao?"

"Người chỉ là nói." Phong Bất Giác trả lời: "Còn ta là dùng thực tế để chứng minh."

"Tiểu tử người tại sao không nửa đường tách khỏi đội mà đi chứng minh độ khả thi rồi bị hệ thống trừng phạt a?" Dũng Giả Vô Định quát.

"Ấn... Quả nhiên là có lực lượng siêu nhiên nào đó phong bế cửa a..." Phong Bất Giác sờ cằm như suy nghĩ gì đó mà nói một câu nhảm.

"Bỏ qua cho ta a..." Trong lòng Vô Định ca một mối lửa từ từ nổi lên.

Tự Vũ ở một bên xem trong chốc lát, liền không một lời xoay người đi về hướng một đoạn hành lang gấp khúc tối đen. Như đã có người thông qua hành động chứng minh cửa sổ chết cũng mở không ra rồi, nàng liền không tiếp tục xem cái trò khôi hài này nữa. Bì Linh cũng đi theo, cùng một chỗ với nàng đi ra phòng khách.

Thấy hai người dần dần đi xa, Long Ngao Mân muốn nói lại thôi. Vô Định ca đang trong trạng thái nổi giận cũng chú ý tới cử động của các nàng, đối với bên kia hô một câu: "Này! Các người đừng có chạy lung tung a..., nếu gây ra cái gì..."

"Không sao." Phong Bất Giác bỗng nhiên từ phía sau lưng ngắt lời: "Từ nội dung nhiệm vụ mà xem, gây ra cái gì càng nhiều càng tốt." Hắn nói xong, liền đi về hướng một cái cửa sổ thủy tinh bên cạnh cánh cửa. Cái kia cửa sổ kia có hình chữ nhật, cao hơn một mét, rộng hơn một thước có, đỉnh cửa sổ vuông đối tiêm, khung cửa sổ làm bằng gỗ. Phía ngoài cửa sổ phẳng phát như bị che bởi một tầng sương mù, khiến người nhìn không thấy cảnh tượng ngoài phòng.

Phong Bất Giác móc cây cò-lê ra, liền vung lên nện. Kết quả sau cái đòn đánh mạnh lên cửa sổ thủy tinh kia, Phong Bất Giác chỉ cảm thấy cánh tay bị chấn động tê rần, giống như một đòn này đập vào vật hợp kim nào đó.

"Ấn... Cái cửa sổ thủy tinh này cũng giống cánh cửa kia, mặt ngoài có lực lượng nào đó tạo thành vách ngăn." Phong Bất Giác nói.

Dũng Giả Vô Định lắc đầu thờ dài: "Cho nên mới nói các người những thứ nghệp dư này không biết thưởng thức... Hệ thống làm sao có thể tạo ra cái loại kịch bản từ lúc bắt đầu có thể cậy mạnh đột phá?" Hắn quay người hướng trên lầu bước đi: "Ba người các người đi cùng nhau a? Ta nhờ các người vận lần chó đi với ta. Ở trong hoàn cảnh này mà lại mang theo ba cái tay mơ vướng chân vướng tay, nếu làm không tốt thì ngay cả ta cũng không qua được. Các người cứ phụ trách lầu một a, lầu hai ta một người đối phó."

Trong lòng Dũng Giả Vô Định đã cho rằng ba người này là cái loại đồng đội siêu cận bã, ngoại trừ cái người gọi Long Ngao Mân [Người thủ vệ tiểu đội] trông còn có chút thực lực, hai người kia cực kì không đáng tin cậy. Nhìn xem cái danh xưng [Kẻ đánh lên hoàng hốt] cũng đã đủ cận bã rồi, mà cái danh xưng [Lãnh Huyết Bạo Đầu Cuồng] kia thì ý nghĩa không rõ, thái độ lại khiến cho người ta rất không thoải mái, còn biểu hiện ra các loại hành động vô tri.

Mà việc khiến Dũng Giả Vô Định cảm thấy không thích nhất chính là người khác hỏi hắn về việc cái tên đầu tiên vọt tới cấp 20 "Dũng Giả Không Sợ".

Mấy cái người ngoài nghề không biết chút gì về phòng làm việc của bọn hắn đặc biệt ưa thích hỏi này hỏi này hỏi kia. Kỳ thật trong phòng làm việc Trật Tự, thăng cấp nhanh cũng không đại biểu cái gì, chỉ là do phân công bất đồng mà thôi.

Game thủ chuyên nghiệp vào năm 2055 đã là một cái ngành sản xuất rất thành thực rồi, trong đó phần lớn phổ biến chính là một ít Studio loại nhỏ. Bọn hắn tự cho mình cũng là người chuyên nghiệp, kỳ thật năng lực kế hoạch và lực chấp hành đều thập phần khiếm khuyết. Thường thường là bản thân lão bản kiêm quản lý, tài vụ, cùng với chức vụ lĩnh đội trò chơi. Hơn nữa đại đa số lão bản còn như trước trong lòng ôm một phần tâm người chơi thuần túy, thường có chút lấy việc công làm việc tư, lợi dụng tài nguyên tập thể thuận tay vì chính mình tạo hư danh trong cái thế giới Internet... Mọi việc như thế Studio gặp quá nhiều, lập ra, giải tán đều thập phần nhiều lần, thu nhập cũng cực kỳ không ổn định. Những thứ đoàn đội này tạo nên ngành tăng dưới chót ngành sản xuất.

Nếu nhìn đến tầng giữa của cái nghề này, hơn phân nửa là một ít Studio quy mô nhỏ nhưng có trình độ quản lý nhất định và nhân tài. Trong đó có một vài tiểu đoàn đội so với tầng dưới chót chỉ khác nhau một điểm chính là bọn họ có một hai cái "người chơi minh tinh", tức là một loại người chơi phóng khoáng lạc quan cấp cao thủ. Trong thi đấu thể thao loại trò chơi đoàn đội, có khi một hai người minh tinh như vậy có thể khởi động danh tiếng toàn bộ phòng làm việc. Bất quá phần lớn Studio có thể lẫn lộn tại cấp độ này đều đã thoát ly cái loại hình thức quản lý son tặc hào hán Khai Hương Đường Thức này, có thể so với các đoàn đội có kế hoạch vận dụng các loại tài nguyên.

Nói trắng ra, vô luận ngành sản xuất nào, nếu muốn làm lâu dài đều cần thời gian dài quy hoạch. Một cái đoàn đội không có kế hoạch, so với một đám người chơi nghiệp dư tụ lại một chỗ về cơ bản không khác nhau, bọn hắn chẳng qua là có nhiều thời gian chơi game hơn mà thôi.

Mà cái nghề này dễ đến được tầng cao nhất, chính là như phòng làm việc nhất lưu "Trật Tự". Bọn hắn có đội ngũ quản lý chuyên môn phụ trách tính toán. Trong đoàn đội chính phải chịu trách nhiệm tăng level sáu người, sở trường cùng cá nhân đều xác định rất rõ ràng, vật phẩm tài nguyên cùng tin tức... cũng đều cộng hưởng bên trong bộ phận phòng làm việc, tất cả trang bị, kỹ năng... thành viên lấy được đều được ưu tiên cung cấp cho tổ tăng level.

Như loại người chơi "tỏa ra ngoài" xếp đơn như vị Dũng Giả Vô Định này cũng đều cũng có nhiệm vụ trong người. Kỳ thật cấp bậc của hắn cũng không trọng yếu, nhiệm vụ chủ yếu của hắn là tăng cấp sở trường chiến đấu và thu thập tin tức. Mặt khác sở trường không luyện cũng được, trang bị có hay không cũng không sao, những thứ này về sau đều có thể thông qua bộ phận tổ đội bên trong phòng làm việc để dễ dàng. Hiện tại thứ "Trật Tự" muốn là tin tức. Thứ Vô Định phụ trách chính là khảo thí hiệu quả thực tế sau khi luyện sở trường chiến đấu.

Cho nên mỗi khi Dũng Giả Vô Định bị người xa lạ hỏi việc trong Studio, cảm giác của hắn chỉ có một chữ: "Phiền". Đầu tiên thứ này là buôn bán cơ mật, hắn có nghĩa vụ phải giữ bí mật. Hơn nữa, dù có thể nói ra, hắn cũng không có hứng thú, không cần phải đi giải thích với người khác.

"Được rồi, bất quá Vô Định đại ca một mình ngài phải cẩn thận a...." Phong Bất Giác về mặt hòa khí vừa cười vừa nói.

Dũng Giả Vô Định nghe vậy, bỗng nhiên liền sợ run cả người. Một loại cảm giác quý dị khó hiểu làm cho Giá trị Kinh Hải của hắn lại nhích lên một chút, phảng phất lời nói Phong Bất Giác biểu thị có chuyện gì đó không tốt sắp phát sinh.

Hắn quay đầu lại lại liếc qua ba người trong phòng khách, đem ý niệm cổ quái trong đầu đuổi ra ngoài, quay người một mình lên lầu hai.

Nhìn bóng lưng của hắn biến mất tại một cái chỗ rẽ lầu hai, Long Ngao Mân mở miệng nói: "Phong huynh, vì sao phải cố ý giả ngu?" Mặt hắn lộ vẻ nghi hoặc: "Người không thể nào không biết tính kín đáo của hệ thống a... Cửa lớn và cửa sổ rõ ràng cho thấy mở không ra đấy. Cho dù người muốn thử, cũng đâu cần làm khoa trương như vậy?"

"Xiếc thì phải làm đủ một chút mới có thể khiến hắn cho là ta cái gì cũng không hiểu." Phong Bất Giác nói: "Để tiếp đến hắn mới làm ra phản ứng như hiện tại, là vứt bỏ chúng ta những thứ "bao có" này mà một mình hành động."

"Giác ca, người không lẽ muốn ở sau lưng hạ độc thủ a... Trò chơi này cũng không thể công kích người một nhà." Vương Thán Chi nói, hắn mới vừa rồi giúp đi phá cửa, ngược lại không phải là vì phối hợp Phong Bất Giác diễn kịch mà là bởi vì hắn thật sự cho rằng cửa có thể mở được...

"Ta cũng không phải muốn hại hắn, chỉ là ta cảm thấy với loại kịch bản này chia nhau làm việc thì năng suất tương đối có hiệu quả." Phong Bất Giác nói: "Hai vị cô nương kia ngược lại là chính là đúng ý ta, tự mình đi. Nhưng người này... chỉ sợ cũng không phải cái loại có thể cùng chúng ta thương lượng sự tình được." Hắn dừng thoáng một chút: "Trong mắt hắn, luận đẳng cấp hắn là cao nhất, luận trình độ hắn là chức nghiệp đấy, cho nên trong đoàn đội hắn lẽ ra lời nói rất có trọng lượng. Nếu như ta đưa ra ý kiến chia nhau thăm dò, hắn tám phần sẽ lập tức phản đối. Thời điểm ta kéo cửa hắn còn có ý ngăn hai người khác rời đội, có thể thấy hắn vốn là kế hoạch tập thể làm việc đấy." Phong Bất Giác lúc này đi đến trước một mặt tường ngồi xổm xuống, tựa hồ đang quan sát thứ gì đó, "Như bây giờ là tốt nhất, hắn đã tự tách ra." Hắn dùng bàn tay nhẹ nhàng vạch mạng nhện cùng bụi bặm trên tường: "Chúng ta cũng nên chia nhau tìm tòi a, đợi sau khi thấy thông báo nhiệm vụ chính tuyến thay đổi thì lại tập trung ở chỗ này."

Tiểu Thán cả kinh nói: "Chúng ta cũng chia ra à?"

"Không phải ta đã nói rồi sao, chia nhau làm việc hiệu suất tốt hơn." Phong Bất Giác trả lời, ánh mắt của hắn cũng không rời khỏi vách tường: "Đừng lo, loại phòng lớn như thế này thì về căn bản, thiết lập mà quái không có hoạt động. Nói chung cũng không hẳn xuất hiện các loại quái vật dị hình như vậy a. Cho nên cái kịch bản này lấy hù dọa và tìm ra lời giải làm chủ. Thứ trên thực tế có khả năng tạo thành tổn thương hơn phân nửa là mấy thứ cạm bẫy, các người lưu ý thoáng một chút là tốt rồi."

Lời hắn còn chưa dứt, thông báo hệ thống không ngờ vang lên: [Đã gây ra nhiệm vụ phụ tuyến.]

Ba người đều nhìn vào menu nhiệm vụ. Nguyên lai cái nhiệm vụ chính tuyến kia vẫn còn, bất quá phía dưới có thêm một cái nhiệm vụ mới: [Tìm ra toàn bộ sáu đoạn "Quy cung", tiến độ hiện tại: 1/6]

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (3)

"Có ý gì? "Quỷ Cung" là cái gì?" Vương Thán Chi hỏi.

"Có phải câu tiếp theo người muốn hỏi là "Có thể ăn được không" không?" Phong Bất Giác nói.

"Ta đã qua cái tuổi dùng câu hỏi "Có thể ăn không" rồi... Hơn nữa ta hiện tại rất nghiêm túc, được không!" Vương Thán Chi nói.

"Tự các người xem." Phong Bất Giác đứng lên, lại để cho Tiểu Thán và Long ca có thể nhìn thấy thứ vừa rồi hẳn còn đang ngồi xem.

Sau khi hai người tiến sát lại liền phát hiện trên tường có chữ viết, tựa hồ là khắc bằng dao, nội dung tất cả đều bằng tiếng Anh, bất quá khi người chơi mở menu trò chơi ra xem thì lại có thể thấy phiên dịch.

Nó hình như là một đoạn thơ ngắn bằng tiếng Anh, nội dung là:

[Ở chỗ sâu trong sơn cốc thúy nùng

Các thiên sứ dừng lại thủ hộ

Từng có một tòa hoa mỹ cung điện ——

Huy hoàng chói mắt —— chống trời dựng lên.

Ở trong vương quốc "Tư duy"

Lông lộng sừng sững

Thiên sứ sáu cánh chưa từng giương cánh

Phiên lâm quỳnh cung hoa mỹ như thế.]

"Rốt cuộc nó có ý gì a?" Vương Thán Chi sau khi xem xong không hiểu gì cả.

"Đại khái là thiên văn tên gọi "Quỷ cung" này tổng cộng có sáu đoạn?" Long Ngạo Mân cũng tùy tiện một đoán một chút.

Bọn hắn đều cảm thấy... Dù sao cũng có Phong Bất Giác, tên kia cái gì cũng biết, hỏi hắn là được. Không ngờ, khi hai người quay đầu lại thì lại phát hiện tiểu tử này đã không thấy đâu...

"Giác ca?" Vương Thán Chi nhìn bốn phía, lại một bước nghiêng người ngẩng đầu nhìn cầu thang lên lầu hai: "Người đâu? Không để ý hắn liền đi mất rồi?"

Long Ngạo Mân nhìn trái nhìn phải cũng không tìm được thân ảnh kia, đành phải bất đắc dĩ nhún vai nói: "Hắn vừa rồi đã nói muốn chia nhau làm việc, chắc là thừa dịp chúng ta xem đoạn này lạng lẽ lên đi."

Wương Thán Chi nói: "Vậy chúng ta cũng đi tìm tìm manh mối a, dù sao Giác ca cũng có nói sau khi nhiệm vụ chính tuyến thay đổi lại tới nơi này tập hợp rồi."

Long Ngạo Mân gật đầu, hai người lập tức bắt đầu triển khai điều tra tầng một, đẩy từng cái cửa có thể mở ra được, kiểm tra trong phòng có đoạn "Quỷ cung" còn lại hoặc các loại manh mối khác hay không.

.....

Trong hành lang gấp khúc ngoằn ngoèo tầng một.

Hai vị người chơi nữ đang chậm rãi, cảnh giới mà đi về phía trước. Xem qua cái trần thế này có thể thấy rõ các nàng đã dụng phải một ít bẫy.

Giờ phút này, trong tay Tự Vũ Nhược Ly đã đang cầm một thanh trường kiếm sáng loáng. Cái vật phẩm này mặc dù chỉ là phẩm chất bình thường,

nhưng nàng chính là dùng cái vũ khí bình thường này mà lấy được biệt hiệu [Kẻ chém đầu vô tình]. Việc này đủ để cho thấy người kia tất có chỗ hơn người.

Bi Linh Tiểu Cốt cũng không đem súng ra. Phán đoán của nàng so với Phong Bất Giác cũng không khác mấy. Nếu như nói cái kịch bản này chỉ toàn là Quỷ Hồn và cạm bẫy..., chỉ sợ cũng không cần dùng súng rồi.

"Ồi chào!" Bi Linh ở đằng sau bỗng sững sờ, mấy giây sau nói: "Ha... Bọn hấn vậy mà đã tìm được một cái nhiệm vụ phụ tuyến."

Tự Vũ Nhược Ly nhìn qua nhiệm vụ một chút hỏi: "Chúng ta có nên phối hợp với bọn chúng tìm kiếm cái "Quý cung" này?"

"Ân... Cũng không cần tận lực đi tìm a." Bi Linh đứng cạnh vừa nghĩ vừa trả lời: "Chúng ta tạm thời cũng không biết thứ kia đến tột cùng là cái gì, lại nói tiếp chúng ta bây giờ vốn chính là đang tìm manh mối."

"Vậy thì cứ tiếp tục a." Tự Vũ Nhược Ly trả lời một câu, lại lần nữa đi về phía trước.

.....

Lầu hai, Dũng Giả Vô Dịch đang đưa người vào trong một gian phòng thập phần rộng rãi. Giống với phòng khách, cửa sổ căn phòng này dài chật vật, vị trí hơi cao, cách sàn nhà đen nhánh bằng gỗ cao su một khoảng cách, ánh sáng đỏ thẫm từ cửa sổ rọi vào trong, vừa đủ để chiếu sáng bất cứ thứ gì dễ gây chú ý trong phòng. Cũng không biết lúc này là hơn nửa đêm thì cái ánh sáng màu đỏ ngoài cửa sổ từ đâu mà đến...

Dũng Giả Vô Dịch ráng thế nào thì cũng không thể nhìn được những chỗ hẻo lánh trong gian phòng hoặc là khung tranh hoa văn lồi trang trí trên đường vẽ. Đường nhiên, hấn không thêm để ý những chi tiết này, thấy rõ thì có sao đâu? Hấn chỉ cần biết trong góc không có quái vật ẩn giấu là được rồi.

Trên bốn vách tường chung quanh giắt âm đạm mạng nhện, tất cả đồ dùng trong nhà đều to mà vô dụng, hư hỏng, cũ kỹ, nhìn qua không có chút thoải mái dễ chịu nào. Không khí vui vẻ hoà thuận mọi nơi chông chắt sách vở cũng không khiến gian phòng này tăng thêm một chút sinh khí nào. Toàn bộ bầu không khí bốn phía bồng bềnh, sũng nước bi thương, âm trầm ủ dột.

Sau khi nghe được thông báo nhiệm vụ, Dũng Giả Vô Dịch nhìn thoáng qua menu. Phản ứng đầu tiên của hấn là hai người chơi nữ kia ở trong phủ đệ phát hiện cái gì, do đó dẫn tới nhiệm vụ phụ tuyến. Hấn cũng không hề nghĩ rằng nhiệm vụ này ba gã tay mơ kia có thể tìm ra đấy.

Tuy không am hiểu tìm lời giải nhưng Dũng Giả Vô Dịch tốt xấu gì cũng là một game thủ chuyên nghiệp. Suy luận không được, kinh nghiệm trò chơi vẫn phải có. Hấn vốn là lục soát sơ căn phòng này một lần, muốn tìm mấy thứ như trang bị hoặc tiêu hao phẩm. Đáng tiếc, thứ có thể cầm lên để vung mạnh trong cái phòng này cũng chỉ có một cây đàn ghi-ta bằng gỗ và một cây đàn vi-ô-lông đã đứt dây. Dùng những thứ chế phẩm yếu ớt bằng gỗ này nên quái còn không bằng hấn tay không tác sát đi đánh. Năng lực đặc biệt mà danh hiệu [Quyền đầu sĩ lỗi mẫn] ban cho hấn chính là bị động làm tăng lực phá hoại của năm đầm.

Tìm không ra trang bị, Dũng Giả Vô Dịch bắt đầu tìm vật phẩm nhiệm vụ, hấn cũng không biết "Quý cung" là cái gì, cũng không có hứng thú đem đóng sách rơi là tã trên sàn nhà cầm lên đọc. Hấn chẳng qua là đi về hướng một vật trong phòng trông rất giống manh mối: một cái phong thư trên bàn.

Những đồ vật khác trong căn phòng này đều là có thể đọc được, hoặc rơi xuống, hoặc là chất đồng trên mặt đất, chỉ có cái phong thư này là còn đặt ở trên bàn, bị một lọ mực đè lên.

Lúc cầm lọ mực lên, Dũng Giả Vô Dịch phát hiện có một phong thư bị lọ mực chèn xuống, ở trên để lại một miếng vết bẩn, hơn nửa sớm đã được hong gió rồi. Hấn cầm phong thư, thổi mạnh một hơi, lại vỗ nhẹ nhẹ vài cái phui bụi, sau đó mới mở, rút bức thư ra bắt đầu đọc.

Phong thư này cũng không hoàn chỉnh, rất nhiều chỗ bị mực che mất, còn lại cũng có nhiều chỗ bị nhòe không rõ. Phần mở đầu và phần ký tên của bức thư đều đọc không được, nhưng cũng có thể từ nội dung bên trong mà phỏng đoán. Bức thư này hấn là của chủ nhân cái phòng lớn này viết gửi bạn đấy.

Người viết thư nói mình bởi vì loại "nguyên rủa" nào đó mà mắc bệnh cấp tính, bị thần kinh rối loạn gây vô khổ không thể tả. Hấn khao khát được nhìn thấy người bạn tốt nhất của mình, cũng là mối quan hệ cá nhân duy nhất của hấn. Hấn kỳ vọng vị này có thể đến đây ở một thời gian ngắn, có lẽ như vậy có thể khiến cho bệnh của hấn chuyển biến tốt đẹp.

Những hàng chữ trên bức thư xác thực để lộ ra một ít dấu hiệu của thần kinh rối loạn, có một số nội dung thuần túy bởi vì người viết thư tay run hoặc là câu cú trong đầu lộn xộn nên khó có thể đọc ra.

Dũng Giả Vô Dịch tuy không nhìn ra đầu mối gì, nhưng vẫn thu bức thư này lại. Cuối cùng hấn lại quét mắt một vòng quanh gian phòng này rồi mới quay người rời khỏi.

.....

Trong một đoạn đường hầm đá đen kịt.

Một ngọn đèn pin bỗng sáng lên, chiếu sáng một đoạn ngắn con đường phía trước. Phong Bất Giác vừa nhìn thấy cảnh vật trước mắt, trong miệng liền thì thầm đứng lên: "Căn phòng này có vấn đề rất nghiêm trọng a..... Ác Ma Thành a... Đây là... Không gian thác loạn còn có thể truyền tống sao?"

Kỳ thật ở vài phút trước, hấn cũng không phải cố ý từ sau lưng Tiểu Thán và Long ca lặng lẽ chạy đi. Hấn chẳng qua là tới một mặt tường khác trong phòng khách, muốn lại gần nhìn một bức tranh treo tường...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (4)

Trên tường phòng khách tầng một có treo vài bức họa, phần lớn đều giống như tác phẩm của người bị bệnh tâm thần, được vẽ trong lúc gấp ảo giác, tối nghĩa khó hiểu. Nhưng lại có một bức trông không phải trừu tượng.

Trên bức tranh kia vẽ cảnh vật bên trong một đường hầm hẹp dài hình chữ nhật, bốn vách tường thấp bé, bóng loáng, trắng nõn, không có đoạn giữa, cũng không có trang trí. Con đường phía trước nhìn qua như sườn núi dốc xuống. Có chỗ giống.. Không, phải nói là mười phần giống một cái huyết mộ. Một ít chi tiết nhỏ không đáng kể cho thấy huyết động này nằm sâu dưới mặt đất. Từ trong tấm hình nhìn không thấy bất kỳ lối ra nào, cũng không có bất kỳ nguồn sáng nào. Cũng không biết người vẽ tranh dùng cách nào lại có thể khiến cho bức tranh kia toát ra một loại quỷ khí um tùm tối tăm.

Phong Bất Giác nhìn chăm chú bức vẽ này khoảng năm giây, ánh mắt dường như đã bị định dạng xong. Một loại lực lượng không biết khiến cho hắn không cách nào nói chuyện hay di động. Một giây sau, trước mắt hắn đã bị bóng tối che mất, không thấy bất cứ thứ gì. Không quá lâu sau, khi đã khôi phục năng lực hành động, hắn lấy mở đèn pin từ trong bọc hành lý ra nhìn, chính mình đã ở trong đường hầm trong bức vẽ kia.

Hắn không rõ nguyên lý của cái truyền tống này lắm, cũng không biết quá trình mình ly khai có bị Tiểu Thán và Long ca chứng kiến hay không. Bất quá vô luận bọn hắn có thấy hay không, chỉ sợ hắn cũng đều phải dựa vào lực lượng bản thân để rời khỏi chỗ này rồi.

Sau lưng của hắn là một mặt tường đá, lấy tay đẩy mạnh không chút sức mẻ. Đinh vách tường rất thấp, phía trên hiển nhiên cũng không có lối thoát. Phong Bất Giác thở dài, từ trong bọc hành lý lấy ra [Con mắt thù hận] đeo lên. Một tay giữ đèn pin, một tay cầm cò-lê, hắn bắt đầu đi dọc theo đường hầm hướng về phía dưới.

Trên chân có [Tước sĩ chi vũ], Phong Bất Giác không có chút lo lắng nào về vấn đề hao hụt giá trị thể năng do dò đường, kể cả đi đường dài hắn cũng không sao cả. 1100 điểm giá trị thể năng, cộng với trang bị đặc hiệu giảm bớt tiêu hao, một đường đi khắp chỗ này cũng được. Cho dù dưới này thật sự có thành phố lớn như Ác Ma, hắn cũng tự tin có thể đem địa đồ dò xét toàn bộ.

Dọc theo đường hầm về phía trước ước chừng 10 phút, đèn pin Phong Bất Giác bỗng lập loè vài cái. Hắn dùng tay lắc, vỗ lên thân đèn hai cái, thầm nghĩ: Hết pin? Không thể nào... Ở trong kịch bản trước căn bản không dùng bao lâu a.... Chập mạch? Càng không thể, cái món đồ này ở trên viết là MADEINCHINA đấy, về chất lượng không cần phải nói...

Đột nhiên phía trước truyền đến một tiếng nói nhỏ quỷ dị: "Thả ta ra ngoài..."

Thanh âm từ phía trước cách Phong Bất Giác khoảng 10m truyền đến. Hắn dời ánh mắt khỏi đèn pin, hướng chỗ ấy nhìn lại. Ánh sáng đèn pin hết lần này tới lần khác lại chẹn lúc này mà hoàn toàn biến mất, khiến cho trước mắt hắn trở thành một mảng đen kịt.

Tiếp đến, ánh sáng đèn pin lại ngắn ngủi lập loè vài cái, vừa đủ để soi sáng một cái bóng trắng đứng lẻ loi lơ lửng ở phía trước. Dựa vào thân hình, đó là một nữ nhân. Trên người nàng đầy thương tích, gầy như que củi, trên áo trắng đầy vết máu loang lổ. Bởi vì thời gian trông thấy nàng rất ngắn, cộng thêm vấn đề ánh sáng và khoảng cách, Phong Bất Giác căn bản thấy không rõ mặt của nàng.

Tức thì ánh sáng lại biến mất, trước mắt Phong Bất Giác lập tức trở lại một mảng đen kịt, chẳng qua là trên vồng mạc của hắn vẫn để lại cái hình ảnh kinh khủng kia. Sau đó trong tai của hắn lại nghe một tiếng thét.

"Thả ta ra ngoài!"

Ngay sau đó trong bóng tối vang lên âm thanh tiếp xúc giữa thân người và ván gỗ. Đó là tiếng ma sát và va đập, còn có âm thanh móc xích rung động C-K-I-T...T...T. Ngoài ra còn một cái âm thanh từ xa cực kỳ mơ hồ truyền đến... phảng phất có người đang ở sâu trong đường hầm này ai oán mà kêu thảm thiết.

Ước chừng sau 30 giây, đèn pin lại trở lại bình thường, không còn lập loè, tiếp tục phát ra ánh sáng.

Sau khi Phong Bất Giác gặp phải tình cảnh vừa rồi, hắn không những mặt không đổi sắc mà còn thờ dài nói: "Nguyên lai đèn pin không có hỏng a... Chẳng qua là do cốt truyện khiến cho lập loè mà thôi..."

Lúc này, lại có thôn báo từ hệ thống vang lên: [Tiến độ nhiệm vụ phụ tuyến đã thay đổi]

Phong Bất Giác kiểm tra một chút, thấy tiến độ nhiệm vụ [Tìm ra toàn bộ sáu đoạn "Quỷ cung"] hiện tại đã thành 2/6. Chắc là những người khác lại tìm được một đoạn, bất quá từ trong thanh nhiệm vụ lại không có nội dung cụ thể.

Cùng lúc đó, hai người Vương Thán Chi và Long Ngạo Mân ở lầu một đang ngồi xổm bên cạnh lò sưởi phòng bếp, nhìn gạch trên tường được viết đoạn "Quý cung" thứ hai bằng thứ giống như than đen.

[Vương kỳ sáng lạn vàng óng ánh,

Ở trên đỉnh điện tung bay tung bay.

Đây hết thầy đều là chuyện cũ trước kia

Đó là gió nhẹ phẩy,

Xinh đẹp tường hòa thời gian.

Dọc theo màu trắng thành cung,

Một hồi u ám hương thơm lướt nhẹ qua rồi xa dương thế.]

"A..... Hoàn toàn không hiểu a...!" Vương Thán Chi sau khi xem xong liền gần như quên hết. Hắn đi tới phía trước lò sưởi, đưa đầu vào bên trong, ngửa mặt hướng lên định xem qua ống khói một chút.

Sau khi mặt đen thui rồi hắn mới quay ra nói: "Ai... Quá chật, chắc chắn leo không ra."

Ban đầu Long Ngạo Mân có vẻ như không phản ứng với những lời này của hắn, Vương Thán Chi cũng không quá để ý. Bất quá mấy giây sau, Vương Thán Chi quay đầu đi, liền phát hiện thần sắc Long Ngạo Mân cực kì khác thường. Chi thấy hắn hai mắt tròn lên, miệng mở một mở một đóng, tựa hồ đang lớn tiếng nói gì đó, nhưng trong lỗ tai Tiểu Thán không nghe được nửa chữ.

Một màn quỷ dị này lại khiến cho Vương Thán Chi sờn hết cả gai ốc. Lập tức hắn cũng ý thức được thứ gì đó... Lúc này âm thanh của hắn cũng không thể phát ra từ cổ họng.

Chuyện xảy ra kế tiếp, trong mắt người trong cuộc thì rất đáng sợ, nhưng người bên ngoài nếu nhìn vào nhất định sẽ có cảm giác rất buồn cười.

Chi thấy hai tên cầm điếu hoàn toàn không hiểu tiếng người ở đằng kia hoa chân múa tay vui sướng, cổ tạo âm thanh, phối hợp với biểu lộ cùng khẩu ngữ thuyết minh cả buổi, cuối cùng không ai rõ đối phương đang nói cái gì..

Ta nghĩ lời kịch thích hợp nhất cho loại tình huống này hẳn là: "Người bị bệnh à?" "Người uống thuốc chưa?" "Người có bao nhiêu?" "Người ăn bao nhiêu?" "Người có bao nhiêu ăn bấy nhiêu!" "Người ăn bao nhiêu có bấy nhiêu!" "Người bị bệnh à...!"...

Bất quá trên thực tế, nội dung hai người bọn họ nói theo thứ tự là.

Vương Thán Chi: "Chuyện gì xảy ra? Người nói cái gì? Tay người như thế là có ý gì?"

Long Ngạo Mân: "Là thứ màu đen trên mặt người đang làm trò quỷ!"

Đứng ở góc độ Long Ngạo Mân thì có thể thấy rõ ràng, than tro màu đen trên mặt Vương Thán Chi giống như một chiếc mặt nạ "sống". Lúc này nó đang làm ra một khuôn mặt tươi cười quái đản, biểu cảm của cái "mặt đen" này không hề liên quan tới biểu cảm của bản thân Tiểu Thán, phảng phất như là một bức vẽ nổi trên mặt.

Cuối cùng Long Ngạo Mân nghĩ ra một biện pháp. Hắn từ trong phòng bếp dơ dây bần thiu đã tìm được một cái khăn đặt trước mặt mình, đứng cách một khoảng, làm cái động tác chà thuận chiều kim đồng hồ, sau đó dùng ngón tay chỉ khăn lau, lại chỉ mặt Vương Thán Chi.

Người kia coi như cũng hiểu, nhận cái khăn, bắt chước tất cả chùi lên mặt mình. Lúc hắn lấy tấm khăn ra, hai người đồng thời khôi phục năng lực nói chuyện bình thường.

"Oa! Đây là yêu quái gì?" Vương Thán Chi nhìn khăn lau trên tay, cái "mặt đen" kia cứ như khắc ở trên vải, giữ nguyên hình mặt người dòi từ mặt Tiểu Thán lên trên tấm khăn. Giờ phút này trên mặt Tiểu Thán trở nên sạch sẽ, không đen một chút nào.

"Tuy không biết hệ thống thiết lập cái món này đến tột cùng có ý gì..." Long Ngạo Mân lúc này mới phát hiện, cái thứ mặt đen này không có lực sát thương thực chất, cũng cũng không đặc biệt dọa người. Ngoại trừ biểu thị một điều là hệ thống ác ý đùa giỡn người chơi thì tựa hồ không còn lý do gì để xuất hiện ở nơi đây.

"Nhưng ta cảm thấy thiêu hủy nó đi thì sẽ an toàn hơn." Long Ngạo Mân nhận mặt nạ, từ bên cạnh một cái bếp lò tìm được hai khối đá đánh lửa...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (5)

Phong Bất Giác tiếp tục đi dọc theo đường hầm, cảnh tượng kinh khủng lúc trước không có chút ảnh hưởng nào đối với hắn. Hắn vẫn đi tiếp như thường, không chút áp lực.

Không bao lâu sau, hắn đã đi tới khúc cuối. Đó là một căn phòng dưới lòng đất, nhỏ hẹp và ẩm ướt.

Trong căn phòng này có một cánh cửa song sắt. Việc này cũng không quá kỳ lạ. Ở những niên đại trước, loại phòng lớn dưới đất này căn bản đều dùng làm nhà tù vì mục đích đen tối nào đó, đến ngày nay phần lớn đã bị bỏ hoang. Sàn nhà và bốn vách tường đều được tì mi bọc da đồng. Cổng nhà lao làm bằng sắt, thoạt nhìn vô cùng cồng kềnh và nặng nề. Một khi đẩy ra, móc xích sẽ phát ra âm thanh C-K-I-T..T...T chói tai khác thường. Chính giữa nhà tù có một cỗ quan tài. Từ xa dùng đèn pin chiếu vào đã có thể nhận ra cái nắp quan tài kia căn bản không có đóng đinh, thậm chí không có che lại...

Phong Bất Giác ngēnh ngang đẩy cửa sắt đi vào. Nhưng mà hắn cũng không sốt ruột mở nắp quan tài lên. Trước tiên hắn dùng đèn pin quan sát tường chung quanh một phen, quả nhiên là có thu hoạch. Ở trên một mặt tường, hắn lại tìm được một đoạn "Quỷ cung" được viết bằng máu:

[Thế nhưng hắt lên bị thống chi bào ma đầu,

Sát hại cao quý quân vương;

A...! Để cho chúng ta thương tiếc, sáng sớm không hề hàng lâm tại trên người hắn, vô cùng bi thương!

Bao phủ hắn nơi ở cũ vinh hoa,

Tùng giống như hoa tươi nộ phóng,

Ngày nay đã thành âm đạm chuyện cũ,

Dục vọng bị tuế nguyệt mai táng.]

"Ấn... Là đoạn thứ năm a." Phong Bất Giác xem hết, thấp giọng nói.

Thông báo hệ thống theo đó vang lên: [Tiến độ nhiệm vụ phụ tuyến đã thay đổi.]

Nội dung nhiệm vụ cũng đổi thành: [Tìm ra toàn bộ sáu đoạn "Quỷ cung", tiến độ hiện tại: 3/6]

Phong Bất Giác đi đến bên cạnh quan tài, một tay giơ đèn pin, một tay đặt lên nắp quan tài, động tác như gõ cửa: Đông đông đông. Hắn gõ nắp quan tài ba cái: "Này, tiểu thư Madeline, người có còn ở đây không?"

Cũng không biết hắn làm sao mà biết được cái tên này.

.....

Thời gian càng trôi qua, Giá trị Kinh Hải của Dững Giã Vô Định cũng dần tăng lên, hiện tại đã lên tới khoảng 15%, đồng thời ổn định ở trị số này. Hắn hoảng sợ cũng không phải vì gặp quái vật thực sự nào mà là bởi vì sau khi tìm kiếm một thời gian ngắn, hắn lại không thấy đường thoát khỏi lâu hai...

Mỗi một cái hành lang, mỗi một căn phòng, cùng với những bức tranh trên tường, đèn treo tường, vật trang trí... đều trông lạ lẫm, nhưng cũng lại giống như đã từng thấy qua.

Không gian của kiến trúc này rõ ràng có dị thường, nó lớn hơn rất nhiều so với lúc nhìn vào từ bên ngoài. Chiều dài hành lang tựa hồ thời thời khắc khắc luôn thay đổi, mỗi lần đi qua mấy cánh cửa hai bên hành lang thì số lượng của chúng vẫn luôn khác biệt. Hơn nữa cho đến bây giờ, Dững Giã Vô Định cũng chưa từng thành công đi đến điểm cuối một cái hành lang nào. Chỉ cần hắn đi đến một đoạn cuối, liền sẽ thấy một cái chỗ rẽ mới hoặc là giao lộ chữ T.

Đối với đi bộ bình thường, giá trị thể năng tiêu hao cực kỳ bé nhỏ, chỉ có đi bộ "thời gian dài" thì thể năng mới thấp đi trông thấy. Việc này cũng tương tự với ở trong hiện thực. Nếu như người để cho một người đi bộ liên tục quá 20 phút, hắn sẽ có chút cảm giác mệt mỏi, 40 phút trở lên sẽ cảm thấy đau chân, còn nếu một giờ trở lên, khẳng định sẽ dừng bước nghỉ ngơi. Đương nhiên, ví dụ này là đối với người bình thường, không áp dụng với các loại vận động viên chuyên nghiệp.

Loại mệt mỏi này là thuộc loại tích lũy dần dần đấy, hơn nữa càng lâu càng thấy rõ. Dưới sự ăn mòn của sợ hãi, loại phản ứng này của Dững Giã Vô Định tăng tốc. Khi hắn nhìn thấy giá trị thể năng bắt đầu giảm với tốc độ có thể thấy được, hắn cũng không tỉnh táo lựa chọn nghỉ ngơi mà lại tăng tốc độ lên...

Hắn đã không còn là đang thăm dò, mà là đang chạy trốn.

Hắn có một loại tâm lý ám thị mãnh liệt, nếu như không nhanh chóng làm gì đó thì không chỉ bị khốn (Dg: giam cầm) mà lúc thể năng của hắn hạ tới một

mức nhất định thì chỉ sợ trong bóng tối sẽ có thứ gì đó tới tìm hần...

"Ha... ha... Ha... ha..." Hô hấp của Dững Giả Vô Định dần trở nên nặng nề. Hần nhìn qua menu trò chơi một chút, bản thân vậy mà còn khoảng 1000 điểm thể năng. Rõ ràng hần cũng không phải đang chạy trốn, chẳng qua là đi nhanh mà thôi, chuyện này lẽ ra không nên xảy ra a.

Hần dừng bước lại, hai tay chống đầu gối, điều chỉnh nhịp thở hỗn hển về đều đặn, rồi nuốt nước miếng. Giờ khắc này, hần chợt phát hiện trong bụng mình có chút cảm giác khác thường, nhưng lại không rõ đến tột cùng là loại cảm giác gì.

"Chuyện gì đang xảy ra..." Dững Giả Vô Định thấp giọng nói một câu, nói nhỏ có thể giúp hần triệt tiêu một ít ảnh hưởng của sợ hãi mà tập trung tinh thần.

Đột nhiên, tầm mắt của hần liếc thấy vật gì. Hần xoay mặt qua chỗ khác, lại phát hiện bên cạnh mình có một cái gương. Đó là một mặt kính hình vuông cao chừng hai mét khảm trên vách tường, khung kính được khắc bằng gỗ, dù chạm khắc đơn giản nhưng cũng không mất tính tinh xảo.

"Kỳ quái... Vừa nãy có cái này sao?" Hần không khỏi tự hỏi một câu, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Lúc này Dững Giả Vô Định sớm đã chết lặng mà nhìn phía trước. Hần nhìn điểm cuối hành lang mà vui đầu tiến lên, không còn để ý hai bên còn có bao nhiêu cánh cửa, cũng không quan sát những bức tranh, đèn treo tường, các loại đồ điêu khắc nữa. Nhưng mà cái hành lang này cũng không tính là quá lớn, vậy mà thứ như tấm gương này thì xuất hiện lần đầu tiên, lại là cái gương lớn như vậy. Hần không thể nào không chú ý.

Lúc phát hiện cái gương, Dững Giả Vô Định đang đứng quay lưng về phía mặt kính, với tư thế khom người, hai tay chống gối. Nhưng sau khi hần đem lực chú ý chuyển sang cái gương, theo bản năng liền đứng thẳng lên, quay sang hướng chính diện. Cái quay người này lại khiến hần sợ tới mức thiếu chút nữa là sặc khí.

Hình ảnh trong mặt kính nhìn qua cũng không khác mấy so với bản gốc. Thế nhưng hần trong gương, toàn bộ ổ bụng đều hiện ra ngoài. Vị trí phần bụng không có quần áo và da, liếc mắt nhìn qua liền trực tiếp thấy một đồng ruột.

Dững Giả Vô Định lập tức hít ngược lại một ngụm khí lạnh, sắc mặt trắng bệch, lùi ra sau mấy bước, lưng tựa mặt tường đối diện. Hần trừng mắt, hô hấp đình chỉ gần 10 giây.

"Ảo... Đây là ảo giác..." Sau khi khôi phục một ít tỉnh táo, mặt hần lộ vẻ ngoan cường mà đi tới trước gương, "Dọa ai đó... Không phải chỉ là nhìn thấy nội tạng của chính mình thôi sao."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng Giá trị Kinh Hải chắc chắn sẽ không gạt người. Hần vẫn rất sợ hãi, chỉ có điều mỗi người khi đang cực độ sợ hãi thì sẽ có các loại phản ứng khác nhau. Tức giận, đùa giỡn, hung dữ chính là một trong số đó.

Ánh mắt Dững Giả Vô Định không tự chủ được mà rơi vào vị trí bụng mình trong kính. Có thể thấy, ruột ở trong tựa hồ vẫn còn đang ngo ngoáy. Lại nhìn cẩn thận hơn một chút, lại có thể thấy một ít chi tiết quý dị..

Cái mặt cắt ruột kia càng xem càng quái lạ... Nó nhìn qua tựa như... như một cái hành lang!

Hần cảm thấy sau lưng phát lạnh, cổ cứng ngắc đến mức không chuyển động được. Sau hai giây, hần phẫn nộ quát một tiếng, một cước đá vào gương, đem nó đập vỡ. Sau đó hần lại xoay người, muốn nhanh chóng rời đi.

Ai ngờ, hần vừa xoay người sang chỗ khác liền phát hiện hai bên hành lang trước mắt xuất hiện rất nhiều cái gương như vậy. Những nơi vốn là cửa phòng cũng không còn thấy nữa. Hầu như không chỗ nào không có gương.

"A...!!!" Vô Định ca rống to, nhìn không chớp mắt về phía trước mà vui đầu mãnh liệt lao ra. Hần không biết tình huống này đến tột cùng là ảo giác hay là biến hóa thực sự của cái phòng lớn, nhưng hần có cảm giác sợ hãi và nguy hiểm. Hần một giây cũng không muốn ở trong cái hành lang này nữa.

Âm thanh loảng xoảng vang lên, một bóng người đụng nát cửa sổ thủy tinh, từ phòng lớn lao hai phá cửa sổ mà ra.

Một khắc từ không trung rơi xuống này, Dững Giả Vô Định lại chưa hề chuẩn bị. Một giây trước, trước mắt hần vẫn là hành lang, hần đang chạy giữa hành lang, phía trước rõ ràng là có đường. Một giây sau, cảm giác đau đớn do va chạm và da bị thủy tinh cắt truyền tới. Hần tựa hồ đập mạnh lên cái gì đó, thân thể lập tức mất đi trọng tâm mà bắt đầu rớt xuống.

Ở một giây ngắn ngủi trước khi chết, hần thấy được cảnh tượng ngoài phòng.

Tường đá trải rộng nằm mốc, cây khô vòn quanh bốn phía, cùng với cái bóng màu đen khổng lồ vằn vẹo do nước suối trong đọng lại. Bầu không khí âm trầm đáng sợ theo ao nước, ngôi nhà, con suối ngấm, bóng tối đồng thời nghiêng lại trong thế giới vật chất và tinh thần.

Không một tiếng động, Dững Giả Vô Định đã rơi vào con suối ngoài phòng, bị quỷ khí um tùm nuốt hết. Cổ họng hần một chút âm thanh cũng không thể phát ra được. Tòa nhà trước mắt tựa như một bóng ma lạnh lùng, mắt nhìn xuống một cái tính mạng nữa điều tàn.

Cuối cùng phản chiếu qua con mắt của vị game thủ chuyên nghiệp này... Trên bầu trời, một vòng trăng máu mỗi một chìm về phía tây. (Hết đất diễn rồi, về lĩnh com hộp đi)

.....

[Thành viên đoàn đội: Dũng Già Vô Định đã chết, một món vật phẩm nội dung cốt truyện đã bị chuyển dời.]

Âm thanh thông báo từ hệ thống vang lên, lại khiến cho hai người Vương Thán Chi và Long Ngạo Mân trong lòng cả kinh.

"Không phải chứ! Game thủ chuyên nghiệp mười lăm cấp vậy mà cứ thế treo rồi a..." Vương Thán Chi cả kinh nói, hắn đặc biệt mở ra menu trò chơi nhìn cột đoàn đội để xác nhận qua một lần. Quả nhiên, biểu hiện tên người chơi ở chỗ đó đã biến thành màu xám, ba chữ "Còn sống" ở bên cạnh bây giờ đã biến thành "Đã chết".

Giờ phút này, hai người Long Ngạo Mân và hắn đã dò xét khá nhiều gian phòng, nhưng chưa từng tìm được bất cứ thứ gì có tính công kích thực chất. Ngoại trừ gặp mấy loại bẫy kiểu sàn nhà đột nhiên sụp xuống, phía dưới chần chịt gai nhọn, thì một là không có manh mối, hai là không có ban thưởng.

"Nếu như hai chúng ta cũng phân ra hành động thì mấy lần gặp phải tình huống nguy hiểm kia có thể đã chết rồi." Long Ngạo Mân trả lời một câu, lập tức lại nói: "Không biết Phong huynh một mình hành động có gặp nguy hiểm hay không."

"Nếu nói về Giác ca... Người không cần lo lắng, nếu như chính bản thân hắn nói muốn chia nhau làm việc, khẳng định đã cân nhắc mạo hiểm." Vương Thán Chi nói, "Đúng rồi, lúc rảnh rỗi ta ở trong không gian đăng nhập có xem giải thích của trò chơi, nếu như trên người một người chơi có mang theo món vật phẩm nội dung cốt truyện chết thì sau đó nó sẽ ngẫu nhiên xuất hiện gần khu vực một người đồng đội nào đó đấy."

Long Ngạo Mân đã trải nghiệm tương đối nhiều kịch bản đoàn đội, so với hắn nhiều kinh nghiệm hơn. Hắn trả lời: "Àn, ta biết rõ, chúng ta bây giờ đi tìm."

Hai người lập tức ở mọi nơi bắt đầu lục lọi. Bất quá bởi vì thứ gọi là vô tình cảm liễu liễu mọc xanh, bọn hắn không tìm được lá thư kia, nhưng lại tìm được một đoạn thơ quý cung trong một đồng hồ vật lộn xộn trên sàn nhà:

[Du khách ở đằng kia sung sướng sơn cốc,

Xuyên thấu qua hai miếng sáng ngời cửa sổ có thể thấy được:

Tinh linh uyển chuyển múa theo nhạc,

Cùng thi cầm tranh tông âm luật,

Vòng quanh quân vương bảo tọa,

"Lý trí" bệ hạ,

Phong thái lộng lẫy trang nghiêm,

Vua của một nước, uy nghi phi phạm.]

[Tiến độ nhiệm vụ phụ tuyển đã thay đổi.]

[Tìm ra toàn bộ sáu đoạn "Quý cung", tiến độ hiện tại: 4/6]

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (6)

Diện tích phòng ăn rất lớn. Ở chính giữa có đặt một cái bàn dài, hai người ngồi ở hai đầu chỉ có thể gào lên để nói chuyện. Trên khăn trải bàn màu trắng thì lộn xộn mấy cái chén đĩa không, nữa, còn có thêm ba bốn cây nến đỏ.

Phía trên chiếc bàn có một chiếc đèn treo, so với cái trong phòng khách còn lớn hơn, bất quá không còn sáng nữa. Nhà ăn được chiếu sáng là dựa vào những chiếc đèn treo tường kia.

Những chiếc ghế làm bằng gỗ được đặt rất lộn xộn, trong đó có mấy cái nằm ngang trên mặt đất đã kết mạng nhện.

Lúc Tự Vũ Nhược Ly nghe được thông báo hệ thống, nàng chẳng qua chỉ thoáng dừng lại một giây, sau đó liền tiếp tục tìm kiếm, biểu lộ trên mặt như trước lạnh như băng.

Vẫn là Bi Linh Tiểu Cốt mở miệng nói trước: "Vị đại ca trông có vẻ rất lợi hại kia treo rồi a."

"Lợi hại?" Tự Vũ Nhục Ly hỏi, "Vì sao nghĩ thế?"

"Cấp tương đối cao, lại là game thủ chuyên nghiệp a...." Bi Linh trả lời.

Tự Vũ Nhục Ly dùng kiếm lật một đoạn khăn trải bàn lên, không dừng việc tìm kiếm lại, thuận miệng trả lời: "Cấp của chúng ta cũng sẽ tăng cao, chúng ta cũng có thể "tự xưng" là game thủ chuyên nghiệp."

"Biểu tỳ... Ngươi lại cãi lời ta." Bi Linh mắt yếu ớt nhìn Tự Vũ Nhục Ly, lầm bầm: "Hiện tại cả game thủ chuyên nghiệp cũng treo, ngươi vẫn trấn định như vậy, không sao ư?"

Lúc này, Tự Vũ Nhục Ly từ dưới đáy bàn lấy ra một phong thư, chỉ nói bốn chữ: "Vật phẩm nội dung cốt truyện."

[Tên: Bức thư loang lổ vết mực

Loại: Có liên quan tới nội dung cốt truyện

Chất lượng: bình thường

Công năng: Không biết

Có thể mang ra khỏi kịch bản: Không

Ghi chú: Một phần nội dung bức thư bị vết mực che mất, không thể nào đọc được.]

Nàng đưa bức thư cho Bi Linh Tiểu Cốt, đồng thời nói: "Thứ này vốn không có khả năng nằm dưới đáy bàn, chắc là sau khi cái gã "Dùng Giá Vô Địch" kia chết liền bị chuyển đến đây."

Bi Linh nhận bức thư, bắt đầu nhìn một chút, lập tức bỏ vào khoá trong bọc hành lý bên hông, liếm môi: "À... Giả sử phong thư này là một trong những manh mối chính để phá giải câu đố, có một loại khả năng chính là người mang theo bức thư này sẽ phải chịu sự tập trung công kích của sức mạnh không biết nào đó trong phòng này, rơi vào hoàn cảnh thập phần nguy hiểm, cho nên..."

"Cho nên ngay cả game thủ chuyên nghiệp cũng chết rồi ư?" Tự Vũ nói tiếp.

"Àn... Thế nhưng rất lạ a...." Bi Linh nói: "Bọn hấn có bốn người, vì sao chỉ chết một, hơn nữa còn là người mạnh nhất? Chẳng lẽ..."

"Không cần "chẳng lẽ" nữa." Tiếng nói của Phong Bất Giác bỗng vang lên, hấn từ cửa ra vào đi đến: "Rất rõ ràng là chúng ta chia nhau hành động đấy."

Tự Vũ và Bi Linh đều quay đầu nhìn phía hấn, Phong Bất Giác nói tiếp: "Hơn nữa dựa vào việc hấn vậy mà bị vùi dập giữa chợ thì cái "mạnh nhất" này cũng nên đánh thêm một dấu chấm hỏi."

"Cấp của hấn cao hơn ngươi, hơn nữa lại là game thủ chuyên nghiệp." Tự Vũ nói với Phong Bất Giác, nàng trực tiếp đem lời Bi Linh dùng để thuyết phục mình rập khuôn nói lại một lần.

"Cấp bậc của ta cũng sẽ cao hơn, ta cũng có thể "tự xưng" game thủ chuyên nghiệp, như vậy chính là mạnh mẽ ư?" Phong Bất Giác thuận miệng trả lời.

Bi Linh che miệng cười trộm, xem chút nữa là ra tiếng.

Tự Vũ Nhục Ly thần sắc khê biến: "Ngươi tới bao lâu rồi?"

"Vừa xong, sao vậy?" Phong Bất Giác nói, hấn xác thực không có nghe được đối thoại của hai người lúc trước, chỉ nghe thấy câu cuối cùng của Bi Linh kia.

Tự Vũ trầm mặc hai giây, nói: "Nhiệm vụ phụ tuyển Quý cung là do ngươi phát hiện ra hay sao?"

"Đúng vậy a." Phong Bất Giác trả lời: "Ta đã tìm được đoạn thứ nhất và thứ năm, hai đoạn còn lại là do các ngươi phát hiện đấy sao?"

Bi Linh lắc đầu phủ định nói: "Không có, ngược lại cạm bẫy trên đường thì gặp không ít."

Tự Vũ lại hỏi, "Quý cung đến tột cùng là thứ gì? Chữ viết ư? Hay là một loại vật phẩm?"

"Là một bài thơ." Vương Thán Chi cũng xuất hiện ở cửa ra vào phòng ăn, Long Ngao Mân ở ngay bên cạnh hấn.

"Đến thật đúng lúc." Phong Bất Giác nói: "Các ngươi đã tìm được đoạn nào rồi?"

"Tin tốt là... chúng ta đã tìm được hai đoạn." Long Ngao Mân nói.

"Tin xấu là.. chúng ta không nhớ được." Vương Thán Chi vẻ mặt không cho là nhục, ngược lại có biểu hiện quang vinh.

"Đại khái thuật lại vài câu có ấn tượng đi." Phong Bất Giác nói ra.

Hai người bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận nói bốn năm câu mình nhớ.

Sau khi Phong Bất Giác nghe xong liền nói: "Hắn là đoạn thứ hai và thứ ba..." Sau đó, hắn làm một sự tình rất kinh người. Hắn đem hai đoạn Tiểu Thán và Long ca tìm được nói nguyên vẹn một lần, hỏi bọn hắn có đúng hay không.

"Giác ca... Chuyện gì vậy?" Vương Thán Chi cả kinh hỏi, "Người âm thầm theo dõi chúng ta?"

"Căn phòng này là dựa vào một nơi trong ký ức của ta ở hiện thực mà ra đời đấy. Kỳ thật, ta là một tên sát nhân liên hoàn điên cuồng, nơi này là một trong những cứ điểm của ta." Phong Bất Giác bình tĩnh nói: "Quý cung mà các người thấy là do những lúc ta rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên ghi ở trên tường."

Cái cảm của Vương Thán Chi như rớt xuống đất, miệng mở rộng, tròn to mắt nhìn Phong Bất Giác. Đầu hắn lúc này loạn thành một bầy.

Sau 10 giây, Phong Bất Giác nói với hắn: "Đến bây giờ còn không kịp phản ứng được đây là nói đùa thì cũng chỉ có mình người rồi."

"Ha ha ha..." Long Ngạo Mân đột nhiên cười ra tiếng. Vừa rồi hắn rất nhanh liền hiểu là Phong Bất Giác đang nói giỡn, chẳng qua là hắn cảm thấy cười cũng không ổn lắm, nhưng phản ứng tin là thật của Vương Thán Chi thật sự làm cho người ta không nói được gì.

"Vị Phong tiên sinh này, cười nói xong rồi, có thể nói một chút tình hình thực tế không?" Bi Linh nói: "Người nếu như biết rõ trình tự những đoạn kia, hơn nữa cả nội dung cũng nhớ hết, vậy khẳng định là biết rõ xuất xứ của bài thơ "Quý cung" này rồi?"

Phong Bất Giác nói: "Bài thơ này lấy từ truyện ngắn "The Fall of the House of Usher" của Allan Poe. Ta tin rằng kịch bản này cũng là dựa vào truyện ngắn này mà sinh ra đấy." Hắn ngồi lên ghế: "Các người có ai đọc qua chưa?"

"Chưa~" ngoại trừ Tự Vũ Nhược Ly, ba người khác đều như học sinh tiểu học bị kêu lên trả lời câu hỏi của giáo viên mà kéo dài âm thanh trả lời.

"Chưa thì tốt, tiểu thuyết của hắn thật ra cũng không có gì hay ho cả." Phong Bất Giác nói: "Poe là một tên lưu manh tri thức, mấy thứ như đánh bạc, say rượu hắn đều dính tới, kể cả truy tìm quỷ tỷ hoặc lấy lòi. Cả đời cầm bút châm biếm người khác không biết mệt, phần lớn tiểu thuyết đều chỉ mang bầu không khí nặng nề, bỏ qua tình tiết, có khi còn làm chút hành vi đầu cơ trục lợi như tại đoạn mở đầu "Ligeia", hắn tùy tiện bịa một đoạn văn, thêm dấu gạch ngang rồi nói là lời bình của Joseph Granville. Nếu như thế kỷ mười chín có google hay baidu thì người này sớm đã bị giới bình luận kéo ra ngoài đạo phổ rồi."

"Nghe người có vẻ châm biếm a..." Tự Vũ Nhược Ly lạnh lùng nói.

"Nghe có vẻ như người hâm mộ nên ghen tị a....." Bi Linh Tiểu Cốt quăng ánh mắt khinh bỉ.

"Càng nghe càng thấy giống người a....." Vương Thán Chi nói.

"Phong huynh người nên tự trọng a....." Long Ngạo Mân không biết nên nói gì, chỉ có thể khuyên hắn một chút.

Phong Bất Giác đứng lên, mặt không đổi sắc sống chết chống đỡ: "Có biết một... hai... Mà thôi, không có gì..."

"Người cả bài thơ kia cũng có thể thuộc thì đừng giải thích nữa." Tự Vũ ngắt lời nói.

"Vị tỷ tỷ này..." Phong Bất Giác nói.

"Người bao nhiêu tuổi mà gọi ta là tỷ tỷ a."

"Vị muội tử này..."

"Người thử nói lại một lần nữa xem"

Phong Bất Giác hít sâu một hơi: "Như nữ hiệp... Kỳ thật con người ta là tương đối bác văn cường ký (Dg: tình thông đủ loại văn) đấy..."

"Phong tiên sinh, người thật sự không cần giải thích với ta." Khóe miệng Tự Vũ Nhược Ly lộ ra một tia mỉm cười không dễ nhận ra.

Phong Bất Giác đại khái ngây ngốc ba giây, sau đó như không có gì xoay người nói: "Hôm nay gió thật lớn..."

Long Ngạo Mân cũng cảm giác được chút ngưng ngừng, nói, "Phong huynh, cho dù bị vạch trần rồi thì cũng không nên quá để ý đâu. Chúng ta vẫn nên tiếp tục tìm manh mối a."

Phong Bất Giác thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, thầm nghĩ: Người nha, nói thẳng nửa câu sau chẳng phải tốt hơn ư, nửa câu trước là để bỏ dao ta sao?

"Đúng rồi, ta đang muốn hỏi các người, các người không cảm thấy kỳ quái sao?" Phong Bất Giác nghiêm mặt nói: "Vì sao tất cả chúng ta đều tới phòng

ăn rồi? Hẳn là do kết cấu phòng biến hóa, nhưng chúng ta cùng lúc tập trung lại, có phải có nghĩa là..."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe "Phanh" một tiếng. Cánh cửa duy nhất trong phòng ăn bỗng tự động đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (7)

Quay lại hơn mười phút trước. Lúc ấy Dững Giả Vô Định chưa chết, Phong Bất Giác còn đang ở trong phòng ngầm.

Phong Bất Giác gõ lên nắp quan tài, như trêu chọc mà nói một câu: "Này, Madeleine tiểu thư, người còn ở đây không?"

Hắn tự nhiên không mong rằng trong quan tài sẽ có người dùng ngữ khí không vui đáp lại một câu: "Cút!"

Bởi vì hắn vốn đã biết rõ, bên trong hẳn là trống không.

Sau khi xem qua đoạn Quỷ cung thứ nhất, Phong Bất Giác liền phỏng đoán thiết lập của dinh thự này rất có thể chính là ngôi nhà Usher trong tiểu thuyết của Poe. Lúc đi tới cái hầm này, thấy được cái quan tài và đoạn Quỷ cung thứ năm trên tường thứ năm, hắn liền càng thêm chắc chắn.

Phong Bất Giác đúng là tinh thông đủ loại văn học. Có thể hắn còn chưa tới cảnh giới đã gặp qua là không quên, nhưng những thứ bị hắn coi là tin tức rác rưởi sẽ bị quét ra khỏi tầng ký ức, trí nhớ của hắn. Nếu hắn đã từng đọc qua tiểu thuyết nào đó, hắn có thể nhớ nội dung của nó khoảng sáu bảy thành.

Muốn cho hắn đứng đằng kia xem hết đoạn thứ nhất liền đọc thuộc lòng sáu đoạn Quỷ cung là không có khả năng. Cho nên hắn trước hết để cho Tiểu Thán và Long ca nói vài từ nhắc mình, hai đoạn câu thơ trong trí nhớ kia mới chậm rãi rõ ràng.

Đương nhiên, về đại khái tình tiết của bộ tiểu thuyết kia Phong Bất Giác vẫn nhớ tương đối rõ ràng.

Rất nhiều người biết đến cái tên Edgar Allan Poe này. Hắn là người đặt nền móng cho tiểu thuyết trinh thám. Tiểu thuyết "The Murders in the Rue Morgue" của hắn được cho là bộ tiểu thuyết trinh thám chính thức đầu tiên trong văn học hiện đại. Lúc hắn phát biểu đã sử dụng từ "Tiểu thuyết suy luận" để gọi nó.

Bất quá đó là chuyện của năm 1841, mà "The Fall of the House of Usher" được viết trước đó là một quyển tiểu thuyết kinh dị Gothic, toàn văn tràn đầy bầu không khí màu đen, tối tăm phiến muộn đến cực điểm.

Tình tiết đại khái của câu chuyện là như vậy: Nhân vật chính là bạn cũ của Roderick Usher, gia tộc kia nhiều thế hệ đều mắc một căn bệnh di truyền bí ẩn, khi hắn ở phòng lớn phảng phất cũng bị một thứ nguyên rủa quỷ dị trói buộc. Mấy trăm năm qua nhà Usher nhất mạch tương truyền, cha truyền con nối, cha chết con kế, khiến cho tên của căn nhà này dần dần bị bọn họ lãng quên. Tòa kiến trúc và gia tộc này được đặt ngang nhau. Lúc mọi người nhắc tới "Nhà Usher" có nghĩa là chỉ căn dinh thự này, cũng là chỉ gia đình này.

Một ngày nào đó, Roderick viết một bức thư gửi cho nhân vật chính. Trong thư nói tình mạng của mình không còn bao lâu nữa, căn bệnh đã gầy vò hắn tiểu tụy không chịu được, tinh thần hoảng hốt. Một lực lượng kinh khủng không tên trong căn nhà Usher này đã phá hủy đi lý trí của hắn, đoạt đi tình mạng của hắn.

Nhân vật chính liền đến thăm bạn cũ, hi vọng hắn vẫn khỏe. Nhưng ngay đêm khi nhân vật chính đến nơi, muội muội tiểu thư Madeleine của Roderick đã "bệnh chết" rồi.

Nàng là người thân duy nhất trên đời này của Roderick, người duy nhất bầu bạn nhiều năm qua với hắn. Tiểu thư Madeleine bệnh nặng nhiều năm liền đã không còn cách chữa trị, nhưng nàng một mực cùng ma bệnh chống lại, chưa bao giờ nằm giường không dậy nổi. Roderick cực kì buồn sầu. Một số trạng thái tinh thần gần như tan vỡ chủ yếu là bởi vì nàng mà xuất hiện.

Roderick nói rằng sẽ để thi thể của cô ở dưới hầm trong hai tuần rồi mới chôn. Nhân vật chính tự tay giúp bạn tốt đưa Madeleine tiểu thư vào trong quan tài, đặt dưới hầm ngầm. Nhưng không ai biết, nàng chưa chết...

Bảy tám ngày trôi qua, Roderick do quá bi thương nên đã phát điên. Đó là một đêm kinh khủng. Nhân vật chính mất thấy hình dáng kinh khủng của tiểu thư Madeleine xuất hiện trong phòng hù chết ca ca của nàng, sau đó rút cục cũng tắt thở. Mà nhân vật chính lao ra khỏi căn nhà, tận mắt thấy "Hồ sâu đầy nước đen kịt trùm lên ngôi nhà Usher".

Trong chuyện xưa này có rất nhiều chỗ "không khoa học". Ví dụ như vì sao Madeleine bị hạ táng mà không ai phát hiện? Một nữ nhân ở trong quan tài vùi vẩy bảy tám ngày làm sao còn sức để quay về phòng lớn? Vì sao dinh thự lại sụp đổ? Do động đất hay bị đập phá?

Bất quá các độc giả thế kỷ mười chín sẽ không đưa ra mấy cái nghi vấn này đối với một câu chuyện thể loại kinh dị giả tưởng. Ngược lại ở cuối thế kỷ 20, nghiệp vụ chủ yếu "đọc giải quá mức" và "bói móc đâm chọc" của các "nhân sĩ chuyên nghiệp" trong từng lĩnh vực dần dần nhiều hơn, nhất là lĩnh vực văn hóa. Nếu Poe sống ở thế kỷ hai mươi mốt, tùy tiện một tên lừa đảo gắn mác "giáo sư" cũng có thể đem hán đũa bốn đến không đáng một đồng. Hoặc là đọc giải "chiều sâu" tác phẩm của hán để diễn tả một ít quan điểm có lẽ có trong nguyên tác.

Không tiếp tục bàn sâu đề tài này nữa, tốt hơn cứ trở lại chuyện cũ đi.

Dựa vào tình tiết trong tiểu thuyết, quan tài này khẳng định đã vô ích. Mặc kệ Phong Bất Giác vừa rồi trong đường hầm thấy quỷ ảnh có phải là u linh của Madeleine hay không, dù sao thi thể của nàng đã không ở trong hầm, mà là đang ở trong phòng lớn.

Phong Bất Giác đẩy nắp quan tài ra, quả nhiên trống không, không có thi thể. Hán phát tay phải đi lớp bụi bặm, lập tức dùng đèn pin chiếu sáng trong quan tài. Rất nhanh hán phát hiện ở phía trên đầu một khối ván gỗ có khắc một nhóm chữ nhỏ, nhìn qua giống như là dấu do móng tay khắc mà ra.

Phía trên là một câu "Hán biết rõ đây", không có dấu chấm câu, hơn nữa chữ cong vẹo. Đặt mình vào hoàn cảnh người khác ngắm lại... Ở trong quan tài không có ánh sáng, Madeline cũng không thấy chữ mình viết có tinh tế hay không, còn phải giữ ở tư thế nào đó mới có thể nhìn thấy những thứ này, cho nên có thể nhìn ra đã là không tệ.

[Đã gây ra 【Ẩn Tăng nhiệm vụ】]

Phong Bất Giác nghe được thông báo của hệ thống lập tức mở menu. Lúc này hán nhìn thấy một cái cửa sổ thông báo khác trồi lên ngoài cùng:

【【Ẩn Tăng nhiệm vụ】trong kịch bản có thể cung cấp cho bạn ban thưởng vô cùng khả quan, nhưng độ khó phát hiện và hoàn thành【Ẩn Tăng nhiệm vụ】sẽ cao hơn so với nhiệm vụ chính tuyến và phụ tuyến.]

[Thông báo của hệ thống có liên quan tới【Ẩn Tăng nhiệm vụ】, kể cả giọng nói, chữ viết, nhiệm vụ này trong menu, chỉ có người chơi phát hiện nhiệm vụ mới có thể thấy được. Nếu như nhiều người chơi cùng một nơi phát hiện 【Ẩn Tăng nhiệm vụ】thì tập thể người chơi có mặt ở đó đạt được nhiệm vụ. Nhưng 【Ẩn Tăng nhiệm vụ】lúc tiến hành không thể kéo dài cộng hưởng. Sau khi một hoặc nhiều người chơi chấp hành nhiệm vụ miêu tả nhiệm vụ với người chơi khác, đối phương có thể ở trong menu nhận được nhiệm vụ và tiến độ, nhưng không được coi là tiếp nhận nhiệm vụ, cũng không cách nào đạt được ban thưởng hoàn thành.]

[Thông báo trên chỉ xuất hiện ở lần đầu người chơi phát hiện【Ẩn Tăng nhiệm vụ】, nếu như bạn cần xem lại lần nữa, có thể tìm trong hướng dẫn trò chơi.]

"Nói cách khác... Ai phát hiện thì người đó đối phó, sau đó một người cảm phần thưởng." Phong Bất Giác thì thầm. Hán tắt hai cái cửa sổ thông báo, mắt nhìn nhiệm vụ: [Giải cứu linh hồn tiểu thư Madeleine]

Phong Bất Giác nói: "Ah... Sự việc là như vậy..." Hán đối với hướng đi nội dung cốt truyện của cái kịch bản này đã có một cái suy đoán, nhưng vấn đề bây giờ là làm sao để từ trong hầm ngầm này thoát thân?

Hán lần nữa giơ đèn pin lên, tiến hành tìm tòi chung quanh cẩn thận thêm một lần, nhưng không có thu hoạch gì. Hán đem ánh mắt một lần nữa quét hướng quan tài. Ngoại trừ dòng chữ cùng với một ít vết cào trên tấm gỗ thì không còn manh mối có giá trị nào rồi.

Phong Bất Giác đặt chéo đèn pin trong quan tài, để đầu sáng kia nhếch lên ổn định, sau đó xoay người nhắc quan tài nặng nề từ mặt đất lên, để tựa trên tường, đằng trước đằng sau đều đã nhìn qua một lần, nhưng trên khối gỗ này không có thứ gì.

"Đợi một chút..." Động tác Phong Bất Giác bỗng nhiên dừng lại, thầm nghĩ: "Người nằm trong quan tài hán là nằm ngửa, muốn khắc chữ cũng chỉ có thể khắc vào nắp quan tài. Cứ cho là nàng lo lắng lúc có người mở hòm quan tài sẽ không để ý đến chữ trên nắp cho nên mới khắc ở vị trí này, nhưng vì sao cả dấu vết giấy dựa cũng không có... Vết cào và giấy giữa đều ở vị trí khác, mà cái nắp quan tài này trông vẫn giống như mới."

Phong Bất Giác cầm đèn pin, chiếu vào nắp quan tài dựa trên tường, ngồi xổm xuống, dùng lại trên miếng gỗ, "Àn..." Hán lại đưa tay gõ, nắp quan tài phát ra tiếng vang gỗ mới rất bình thường, nghe cũng không giống như là cát giấu tường kếp.

Lúc này, Phong Bất Giác làm ra một cái quyết định thập phần lớn mật (ít nhất là đối với người khác). Hán giơ nắp quan tài lên, đặt trên hai phần ba quan tài, sau đó chính mình chui vào. Sau khi nằm xong, hán dùng hai tay nâng nắp quan tài, dùng sức hướng phía trên mà nâng, khôi phục quan tài về trạng thái đóng kín.

Hán nằm ở bên trong, cảm giác không quá thoải mái dễ chịu, nguyên nhân không phải do tâm lý mà là do trong quan tài không có nệm êm, thuận túy là gỗ đấy. Hán giống như là ngủ trên một chiếc giường cứng cái gì cũng không có.

Phong Bất Giác đem chính mình đặt vào hoàn cảnh giống như là tiểu thư Madeleine. Hán dùng đèn pin chiếu vào nắp quan tài, nói một câu: "Người đến tốt cùng làm sao mà đi ra ngoài a..." Hán nói xong, dùng một tay thử đẩy nắp quan tài.

Ai ngờ, giờ phút này lại không động đậy.

"Hà?" Phong Bất Giác sững sờ, hán lập tức đặt đèn pin lên cạnh cổ, dùng cả hai tay hai chân, ra sức đẩy vài cái, rồi lại đập mấy cước, nắp quan tài như cũ không chút sứt mẻ.

Sau một phen giãy vò, hắn vừa định dừng lại thở một ngụm thì lại thấy tấm ván gỗ đang đối mặt với mình trên nắp quan tài kia có chút nhô lên, dần dần biến thành một cái mặt người.

Gương mặt đó khó phân biệt được giới tính, tiếng nói như một lão vu bà. Nó nói với Phong Bất Giác nói: "Người sắp chết, ngươi muốn từ nơi này ra ngoài sao?"

"Đúng vậy." Phong Bất Giác trả lời, hắn muốn xem thử một chút yêu quái quan tài này đến cùng có hoa chiêu gì.

"Ngươi có thể cho ta cái gì?" Nắp quan tài hỏi.

Lúc này, thông báo hệ thống vang lên: [Bạn có thể đưa ra một kiện trang bị phẩm chất bình thường hoặc cao hơn, để cho quái vật truyền tống về không gian ngoài hầm.]

"Ah... "Có thể" đưa ra đúng không..." Phong Bất Giác nghĩ: "Nói cách khác, ta cũng có thể lựa chọn không đưa." Hắn suy tư: "Hơn nữa... Nếu trên người người chơi không có trang bị điều kiện phù hợp thì sao, nói cho cùng không thể nào cứ như vậy mà vây ở chỗ này đi à nha. Ân... Nhất định có biện pháp khác."

"Quan tài, ta không muốn cho ngươi bất cứ thứ gì." Phong Bất Giác mở miệng trả lời.

Gương mặt đó bỗng nhiên kịch biến, con mắt cùng miệng quái dị mà mở ra, trở nên đặc biệt dữ tợn. Nếu đổi lại người khác khẳng định đã giết mình. Bất quá nó cũng chỉ là mặt người hơi lồi ra trên nắp quan tài mà thôi, không có khả năng công kích được người trong quan tài, tối đa chỉ hù dọa một chút.

"Vây ngươi sẽ vĩnh viễn bị vây ở chỗ này, trong sợ hãi và đói khát mà chết đi. Mặc dù đầu ngón tay của ngươi mài đến máu thịt không rõ, dù cho ngón chân và đầu gối của ngươi vỡ vụn cũng không có khả năng đánh vỡ..."

Răng rắc, Phong Bất Giác từ trong bọc hành lý lấy ra khẩu súng ngắn M1911A1, đồng thời mở khóa an toàn.

"Để ta giới thiệu cho ngươi biết qua một chút..." Phong Bất Giác chĩa họng súng vào mi tâm gương mặt đó: "Sau lần cách mạng công nghiệp thứ hai có sinh ra một vài món đồ chơi nhỏ tương đối thú vị."

"Tồn thương do vũ khí trong tay ngươi tạo ra cho ta không đủ để ngươi chạy thoát, một hai cái vết thương nhỏ tính ra không là cái gì." Nắp quan tài trả lời.

"Ta biết rõ ngươi có thể biến hóa và tự chữa trị, nhưng phần quan tài bên cạnh ta, đỉnh đầu, và dưới thân thì sao?" Phong Bất Giác nói.

"Ha ha a..." Khuôn mặt trên nắp quan tài kia rõ ràng nở một nụ cười. Đồng thời, chữ viết lúc trước của Madeleine trên đầu Phong Bất Giác cùng với dấu vết trên tấm gỗ xung quanh hắn đều biến mất không thấy gì nữa.

"Chỉ cần ta muốn."

"Ân... Thì ra là thế. Dù sao nhiệm vụ cũng đã nhận, bí mật quan tài cũng đã phát hiện ra, cho nên mấy chi tiết gợi ý như vết khắc này cũng có thể bỏ đi sao..." Phong Bất Giác nói xong liền thu khẩu súng lại.

"Bây giờ ngươi có muốn thay đổi ý kiến không?" Nắp quan tài lại nói: "Có lẽ nếu ngươi đem món vũ khí vừa rồi hiến cho ta thì ta sẽ đưa ngươi ra ngoài."

Phong Bất Giác hầu như liên tục mà từ trong bọc hành lý lấy ra [Dao bếp kiểu Tây] và [Cờ lê Mario], "Ngươi có hai lựa chọn. Thứ nhất, đưa ta về phòng lớn, kết thúc cuộc nói chuyện này một cách vui vẻ." Hắn đưa tay làm một dao trên nắp quan tài, để lại một vết dao: "Thứ hai, ta đem ngươi gỡ sạch làm củi đốt."

Hơn mười giây sau, Phong Bất Giác thuận lợi xuất hiện trong phòng lớn, chẳng qua là vị trí đã không còn ở trong phòng khách ban đầu mà là ở trong một cái hành lang. Bức tường bên cạnh hắn cũng treo một bức tranh, nhưng trên bức tranh đó không phải là hầm mà là một khuôn mặt người trừu tượng xấu xí.

Hắn không hề dừng hành động lại, nếu có thì chỉ để xác nhận xem giá trị sinh tồn có còn đầy hay không, giá trị thể năng còn thừa bao nhiêu, liền bắt đầu tiếp tục thăm dò...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (8)

"Giác ca... Đây... đây... là là..." Vương Thán Chi lại bị dọa đến cả lăm rồi.

"Ta nếu không cắt lời ngươi thì ngươi định cứ tiếp tục [Bíp--] như vậy sao?" Phong Bất Giác hỏi.

Long Ngạo Mân xoay đầu lại: "Phong huynh, vì sao ngươi có thể nói từ cách âm a?"

"Đương nhiên là vì lúc ta nói câu tục này trên tư tưởng cũng không có ý vũ nhục nên không bị hệ thống trực tiếp ngăn lại, nhưng bản thân từ hợp thành câu lại không quá văn nhã nên mới bị xử lý cách âm." Phong Bất Giác giải thích nói: "Lại nói bây giờ dường như không phải lúc để dây dưa cái vấn đề này a?"

Bình bình bình... Rầm rầm..

Âm thanh bóng đèn vỡ nát và vụn thủy tinh rơi xuống đất vang lên không dứt, đúng lúc này đèn treo trong nhà ăn nổ bung hết. Trong phòng lâm vào một mảng hắc ám.

Thời điểm những âm thanh này còn chưa kết thúc hẳn, Phong Bất Giác đã từ trong bọc hành lý lấy đèn pin mở ra, hướng phía trên mà chiếu tới, tự nói, "Vì sao phải vậy... Trực tiếp tắt đi không được sao, không nên dọa người khác đâu." Hắn vừa nói, vừa đeo [Con mắt thù hận] lên.

Tiểu Thán và Long ca trong bóng đêm nhìn thấy ngọn đèn hướng lên trên, liền đưa lưng hướng về phía Phong Bất Giác, chậm rãi lui về bên cạnh hắn, đồng thời cũng lần lượt từ trong bọc hành lý lấy ra đèn pin, phần mình tự chiếu sáng một vùng hình quạt trước mặt.

Bên kia, Tụ Vũ Nhược Ly và Bi Linh Tiểu Cốt tất nhiên cũng có thủ đoạn chiếu sáng. Thứ Tụ Vũ Nhược Ly lấy ra chính là một cái đèn xách tay kiểu cũ, tuy vẻ ngoài trông rất cũ nhưng thuộc tính món vật phẩm này cũng không kém.

[Tên: Đèn xách tay cổ định sáng yếu]

Loại: Công cụ

Chất liệu: Rách nát

Công năng: Chiếu sáng

Đặc hiệu: Vĩnh viễn không tắt

Ghi chú: Chiếc đèn xách tay nhỏ này đã từng là một món đạo cụ ma pháp cường đại, nhưng sau một lần hư hại nghiêm trọng lại không được sửa chữa. Phạm vi chiếu sáng của nó thủy chung khoảng năm mét chung quanh, dù cho vận nút chỉnh thì cũng không thể điều chỉnh độ sáng, cũng không có cách nào tắt được, cũng may là nó giữ nguyên tính chất đặc biệt ban đầu là nhiên liệu vô hạn.]

Nàng trực tiếp đặt đèn xách tay trên bàn dài. Chính như giải thích của vật phẩm, đèn này vĩnh viễn sáng, phạm vi chiếu sáng là một hình tròn bán kính năm mét.

Bi Linh Tiểu Cốt tức thì lấy ra chiếc mũ thợ mỏ màu vàng đội trên đầu, mở đèn tròn trên mũ lên, cầm trong tay, có lẽ nguyên nhân do cảm thấy mạng lên không thoải mái hoặc là không đẹp, nàng cũng không có đeo lên đầu.

Mọi người đều hạ thấp âm thanh hô hấp, trong bóng tối yên tĩnh nghe xem có uy hiếp tới gần hay không.

Bỗng nhiên từ phía trên, vài tiếng đình linh linh nhẹ vang lên. Mọi người đều theo đó ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy đèn treo thủy tinh cỡ lớn ngay phía trên bàn ăn bị lực lượng nào đó tác động làm nghiêng lệch tách ra, đối tượng nhắm tới là... Phong Bất Giác.

Trong nháy mắt, dây giữ đèn văng tung tóe. Một vật thể lớn chừng nửa cái máy giặt hướng phía Phong Bất Giác trực tiếp bay tới. Phản ứng đầu tiên của hắn là chui xuống đáy bàn.

Nhưng có người hành động phản ứng còn nhanh hơn Phong Bất Giác, hơn nữa nhanh hơn không chỉ một bước.

Tụ Vũ Nhược Ly chân điểm nhẹ, đạp lên cái ghế, nhanh nhẹn phóng lên giữa không trung. Thân thủ mạnh mẽ nhưng lại không mất đi một phần nhu hòa chỉ nữ tử mới có. Mũi kiếm lạnh như băng, ánh mắt cũng thế. Kiểm ra, nhanh như kinh hồng, sức lực như lời đình. Nàng gọn gàng chặt đứt cái đèn treo bay tới kia. Sau khi cái giá bằng kim loại trên thân đèn bị bỏ làm hai, vật thể này liền như mất lực mà rơi thẳng xuống, thủy tinh văng đầy đất.

Tụ Vũ Nhược Ly nhẹ nhàng bay xuống, một tay vén đám tóc rơi là tả trên trán lên, tay kia cầm kiếm mà đứng, cả hô hấp cũng không nhanh hơn chút nào. Thật có thể nói là "lắm lăm uy phong, hiên ngang oai hùng".

Tiểu Thán cùng Long ca lúc ấy rất kinh ngạc. Hình ảnh Phong Bất Giác hôm qua điên cuồng bạo thi xuất hiện trong đầu bọn hắn lập tức trở nên vô cùng thô thiển... Trước mắt trình độ hàm lượng kỹ thuật của vị nữ hiệp [Kẻ chém đầu vô tình] này có cảm giác đã hung tàn bạo hấn mười con phố (Dg: kiểu như vượt trội hơn hẳn)... Đem cách hai người này chiến đấu mà so sánh với nhau quả thực chính là đem Tàn Giả Tiên Thăng so với Phong Chi Ngân, thật sự là không thể nào nhìn cách khác.

"Không cần cảm ơn." Tụ Vũ thấy Phong Bất Giác há miệng muốn nói, liền trực tiếp nói trước.

Phong Bất Giác đành phải đem cảm xúc muốn nói câu "Đa tạ nữ hiệp xuất thủ cứu giúp" trong lòng nuốt xuống, nghĩ thầm: Cũng may là chưa nói, câu này vậy mà lại là lời thoại chuyên dụng của nhân vật tạp nham trong phim võ hiệp a. Hân hắng giọng một cái nói: "Àn... Tụ Vũ, đèn xách tay kia của ngươi có thể vận sáng hơn một ít được không?"

"Không được." Tụ Vũ trực tiếp trả lời.

"Àn... Có thể cho ta xem một chút không?" Phong Bất Giác hỏi.

"Vì sao?" Tụ Vũ hỏi.

"Ta có một cái kỹ năng có thể trong thời gian ngắn sửa chữa công cụ khí giới trục trặc vân vân." Phong Bất Giác nói, Cái đèn xách tay kia của ngươi nếu như dưới phẩm chất bình thường..."

Hắn còn chưa nói hết, Tụ Vũ Nhượng Ly đã dùng kiếm nhẹ nhàng linh hoạt nhắc chiếc đèn xách tay trên bàn lên, lập tức đưa đến trước mặt hắn: "Rách nát."

Sở thích của nàng là lời ít ý nhiều, hắn tất nhiên cũng nghe hiểu, nhận trang bị, dùng [Sửa chữa bảo hành qua loa]. Kết quả, hệ thống thông báo: [Sử dụng kỹ năng thất bại]. Phong Bất Giác cũng không quá để ý, bởi vì thất bại là rất bình thường. Sở trường khí giới của hắn bây giờ đang là cấp F, tỷ lệ phát động thành công kỹ năng là 20%, như cái lần với đèn pin dùng duy nhất một lần thành công rõ ràng là do vận khí tốt.

Lúc này sẽ không có vận khí tốt như vậy. Hắn lại dùng liên tiếp hai lần, rốt cục cũng thành công, kỹ năng chỉ cần 100 điểm giá trị thể năng lại phải bỏ ra 300 mới sử dụng được. Chiếc đèn xách tay kia sau khi khôi phục phẩm chất bình thường bỗng nhiên sáng lên, đem trọn phòng ăn chiếu sáng.

Diện tích phòng ăn này tương đối lớn, có thể nói là phòng lớn nhất mà mọi người từng đi qua. Lúc này, trong góc tường cách mọi người xa nhất chính là một bóng người, hoặc là nói... Quỷ Hồn.

Đó là một người đàn ông trung niên. Hắn mặc một bộ âu phục cổ điển màu đen, làn da tái nhợt, hốc mắt hãm sâu, ngũ quan sáng sủa rõ nét. Trán hắn rất rộng, phía dưới lại vuông vức, làm cho người ta đã nhìn là khó quên.

Căn cứ một ít truyền thuyết dân gian, hình dáng Quỷ Hồn như trang phục... thường là giống y bộ dạng bọn hắn một khắc trước khi chết, hoặc chính là hình dạng thường thấy khi còn sống. Từ vị trí ngoại hình thần thái mà đoán thì vị này chính là Roderick Usher.

Vốn là cái góc Quỷ Ảnh này trốn đèn không thể chiếu đến, như bóng ma ẩn thân trong bóng tối. Nhưng giờ phút này, đèn xách tay đột nhiên sáng lên khiến cho hắn không có cách nào ẩn trốn.

Roderick tựa hồ e ngại ánh sáng này. Hắn dùng tay che mắt, cuộn người, phát ra một tiếng rống to.

Phong Bất Giác cầm đèn xách tay, không hề sợ hãi, bước chân trầm ổn mà tiếp cận U Linh này. Ngửi khí nghe vào cũng mười phần lực lượng: "Usher tiên sinh, mời nói cho chúng ta biết làm sao để thoát khỏi nơi đây?"

"Đừng tới đây..." Roderick nói: "Nếu không ngươi sẽ..." Nửa câu đầu hắn nói, ngửi khí còn rất ôn hòa, thậm chí làm cho người ta có cảm giác hắn có chút mềm yếu, nhưng thời điểm nói xong mấy từ cuối, lại bỏ hai tay trên mặt ra, lộ ra một gương mặt vận vẹo như một con dã thú cuồng loạn gầm thét: "... trã giá lớn!"

Phong Bất Giác liền đứng trước mặt hắn một mét, nửa điểm phản ứng cũng không có. Mấy người phía sau hắn thì ngược lại, ở mức độ khác nhau mà bị biến hóa đột ngột của Roderick hù rồi.

"Giờ ngươi muốn gì? Không chế cái ghế nện lên ót ta sao?" Phong Bất Giác biết rõ người này chỉ là U Linh không cách nào đụng vào, chỉ có thể không chế đồ vật trong phòng mà công kích mình.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, có một cái ghế bay lên thiệt, rất nhanh hướng về phía sau lưng Phong Bất Giác.

Lần này Long Ngạo Mân cách hắn tương đối gần, hắn bước rất lớn, chỉ tiến lên một bước, duỗi ra cánh tay dùng [Mảnh vỡ Ultron] giúp Phong Bất Giác ngăn một kích này.

"Nơi này có năm người, nhưng ngươi dường như đặc biệt có hứng thú với ta a..." Phong Bất Giác ngửi khí bức quý: "Thi thể của Madeleine ở đâu? Ở cùng một chỗ với ngươi ư?"

"A——" Roderick hét lên điên cuồng. Chén đĩa, dao muỗng, nĩa xiên, nển trên bàn, đồ vật lá tả dưới đất... đều đồng loạt bay lên.

Phong Bất Giác không nói hai lời, đem [Cát chảy chậm rãi] trong bọc hành lý ra, rất nhanh ném cái chai lên mặt đất.

Kiện vật phẩm này chỉ có thể khiến cho "quái vật" trong bán kính trăm mét giảm tốc độ gấp 10 lần, cũng không thể làm giảm tốc độ di chuyển vật lý của "vật thể". Bất quá, sau khi Roderick bị giảm tốc độ, những vật thể duy trì trạng thái trôi nổi nhờ lực lượng không biết tên kia tựa hồ cũng bị ảnh hưởng, dẫn đến những vật thể đang trôi nổi kia trực tiếp rơi xuống.

Nếu như muốn làm một cái ví dụ... "Ý niệm dời vật" của Quỷ Hồn này giống như là đi xe đạp, nếu như giảm động tác chậm gấp 10 lần, thì sẽ không phải là giảm tốc độ, mà là ngã.

Phong Bất Giác đưa đèn xách tay về phía trước, hơn nữa đèn pin cũng nhắm ngay Roderick. Đối mặt với U Linh không thật thể, hắn cũng không có biện pháp công kích nào, đành phải thử dùng ánh sáng mà đối phương e ngại để gây một ít ảnh hưởng.

Trong miệng Roderick mơ hồ phát ra tiếng vang trầm thấp kéo dài, thập phần chậm chạp xoay người, tựa hồ là muốn dùng tay che ánh sáng, thuận tiện chạy trốn. Nhưng động tác của hắn thật sự là quá chậm, căn bản không làm nên chuyện gì.

"Độ khó kịch bản này quá bình thường a... Chỉ cần có thiết bị chiếu sáng mạnh, lúc đối mặt cạm bẫy trong phòng lớn bảo trì cảnh giác, không bị các loại đồ vật mạng ảo giác mê hoặc, thì giá trị sinh tồn hoàn toàn không cần lo lắng." Phong Bất Giác nói: "Có lẽ xem như là kịch bản chủ yếu khảo nghiệm đảm lược chứ không phải năng lực chiến đấu." Hắn cầm đèn xách tay dứt khoát xuyên qua thân thể Roderick. Ánh sáng khiến cho U Linh này trở nên càng ngày càng trong suốt, bất quá cái này cũng không thể tiêu diệt đối phương.

Một phút rất nhanh đã trôi qua. Roderick trốn vào trong tường, Phong Bất Giác có chút thất vọng mà nhún vai, trở lại bên cạnh bàn dài, đặt đèn xách tay xuống.

"Bây giờ chúng ta nên sắp xếp mạch suy nghĩ lại một chút." Phong Bất Giác nâng một chiếc ghế đứng lên, ngồi xuống nói: "Sau khi vị Vô Định ca kia chết, vật phẩm nội dung cốt truyện bị chuyển đi có lẽ đang ở gần đây, có lẽ chúng ta trước tiên nên tìm..."

Bi Linh trực tiếp đưa thư ra, nói: "Chính là cái này, bất quá tin tức cung cấp ở bên trong rất có hạn, đại khái chỉ có thể đoán là... Tinh thần của chủ nhà lúc viết thư không quá bình thường, bị bệnh tật quần thân, mời một vị bằng hữu tới thăm mình."

"Ta có thể xem không?" Phong Bất Giác hỏi.

"Đương nhiên." Bi Linh đưa bức thư cho hắn, thuận tiện bổ sung: "Nếu người muốn tìm các loại tin tức ẩn kiểu mấy chữ đầu hàng liên kết hoặc ghép vào La Mã thì trong phong thư này không có." Nàng vừa rồi chẳng qua là thoáng nhìn một chút cũng đã xác nhận điểm ấy.

Phong Bất Giác nhìn phong thư dứt quãng kia suốt một phút rồi nói: "Người chơi đã từng đọc tiểu thuyết có khả năng từ nội dung bức thư này đoán ra nơi này là nhà Usher, người chơi chưa từng đọc qua thì có thể thông qua cái này để giải thích một ít thiết lập cơ bản của nội dung cốt truyện." Hắn trả thư lại cho Bi Linh: "Vật phẩm này cũng không thể mang ra kịch bản, xem ra chỉ là một vật phẩm chú thích nội dung chính tuyến bình thường, cơ bản không ảnh hưởng tới tiến trình trò chơi."

Bi Linh nói: "Vậy thì mời người tới giải thích cặn kẽ thoáng một phát tình huống hiện tại a, người thật giống như đối với truyện này hiểu rất rõ, hơn nữa... Vừa rồi Quý Hồn kia rõ ràng chọn người mà công kích, ta giữ vật phẩm nội dung cốt truyện ngược lại không có việc gì. Đây hẳn là có nguyên nhân nào đó a?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (9)

Phong Bất Giác đơn giản thuật lại một lần nội dung tiểu thuyết, lại nói về sự việc xảy ra lúc mình vào hầm cùng với việc nhận được 【Ấn Tàng nhiệm vụ】. Sau đó mọi người có thể ở trong thanh nhiệm vụ thấy được nhiệm vụ kia của hắn, bất quá bọn hắn chẳng qua chỉ có thể chứng kiến. Cho dù Phong Bất Giác hoàn thành thì cũng là cá nhân hắn cảm ban thưởng.

Lúc hắn nói được một nửa, bởi vì thời hạn kỹ năng đã tới nên đèn xách tay trên bàn lại tối xuống. Bất quá Tự Vũ cùng Bi Linh cũng không có cắt đứt hắn tự thuật, chuyên chú lắng nghe.

Sau khi Phong Bất Giác đem mọi việc mình biết đều nói xong, cuối cùng liền dùng giọng tổng kết nói: "Như vậy... Theo ta phân tích, tình tiết kịch bản này có lẽ là như vậy: Gia tộc này nhiều thế hệ di truyền bệnh múa giật Huntington, căn nhà này bản thân cũng có lực lượng siêu tự nhiên tyowhn tự với nguyên rủa. Muội muội của Roderick này đã sớm tinh thần nứt vỡ, cho nên hắn dù biết Madeleine chưa chết cũng đem chôn sống, rồi sau đó chính hắn lại bị chuyện này tra tấn, tinh thần triệt để tan vỡ. Thẳng đến lúc cái đêm câu chuyện chấm dứt, muội muội của hắn mượn lực lượng thần bí của căn nhà này về phòng lớn, đem ca ca của hắn hù chết, sau đó chính mình cũng kiệt lực mà chết.

Linh hồn Madeleine có lẽ cùng với thi thể Roderick bị vây ở cùng một chỗ là phòng lớn, mà bản thân phòng lớn đối với những sinh vật "còn sống" như chúng ta thì mang địch ý mãnh liệt đấy.

Theo góc độ trò chơi mà nói... Nhiệm vụ chính tuyến chính là tìm ra quy luật hoặc nhược điểm của cái phòng lớn này, sau đó chạy đi. Nhiệm vụ phụ tuyến hiển nhiên là có thể làm hoặc không, đơn giản chính là khảo thí độ hoàn thành thăm dò địa đồ của chúng ta mà thôi. Nếu như đi nhiều gian phòng, tìm tòi cẩn thận, liền có thể tìm toàn bộ sáu đoạn Quý cung, nhận được ban thưởng. Về phần kết quả hai linh hồn huynh muội, chẳng qua là kịch bản đối với sự thiếu sót của tiểu thuyết mà "găm chấp vài thô", tồn tại với tư cách 【Ấn Tàng nhiệm vụ】, đồng dạng là không làm cũng được."

Mọi người nghe hẳn tự thuật xong, Tự Vũ là người thứ nhất mở miệng: "Không sao, chúng ta có thể phối hợp với người."

Phong Bất Giác vừa đem tình huống nói rõ: Qua cửa không khó, phụ tuyền có thể làm hoặc không làm, 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 càng không bắt buộc. Hẳn đang muốn hỏi ý kiến Tự Vũ và Bi Linh xem các nàng có chịu giúp hắn đi hoàn thành phụ tuyền và 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 hay không, không nghĩ tới đối phương lại một lần nữa giành trước trả lời trước khi hắn đem vấn đề nói ra.

"Vây phải cảm ơn hai vị rồi." Phong Bất Giác nói.

Tự Vũ lần này không có trả lời hắn, nàng thật sự rất không thích nói chuyện.

Bi Linh lễ phép trả lời: "Không cần khách khí, phụ tuyền chúng ta vốn cũng muốn làm đấy. Về phần 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 khẳng định là không dễ, nếu chúng ta có đủ khả năng thì sẽ tận lực giúp người."

Phong Bất Giác lập tức đứng lên, nói: "Vây bây giờ trở lại cái vấn đề bị cắt đứt lúc trước... Vì sao chúng ta lại cùng lúc tới đây?"

Tiểu Thán lập tức nói: "Phòng này không phải sẽ thay đổi sao? Nó chỉ cần biến đổi mấy cái hành lang, đem không gian nối lại, dĩ nhiên là có thể dẫn chúng ta đến nơi này."

Long Ngạo Mân nói: "Cái người nói là chúng ta "làm sao" đi tới nơi này, chứ không phải là "Vì sao" lại tới nơi này."

Bi Linh liếm môi, lẩm bẩm: "Gây ra chuyện như vậy, nguyên nhân đơn giản chỉ có là vài loại... Một, đã tới lúc vật phẩm bị thu lại rồi, hoặc là..."

Phong Bất Giác nói tiếp: "Mức độ thăm dò địa đồ đã tiếp cận giới hạn rồi."

"Có ý gì?" Tiểu Thán hỏi.

"Có biết Betrayal At House On The Hill không?" Phong Bất Giác nói.

"Card Game?"

"Đúng, chính là nó. Giả sử một tầng bản đồ dùng hết rồi thì phải làm sao?" Phong Bất Giác hỏi.

"Thì cái tầng này liền..." Vương Thán Chi tựa hồ nghĩ ra vấn đề: "liền không cách nào nhảy qua bản đồ mới."

"Dựa vào tình huống thực tế trước mắt, hẳn là bởi vì lâu một đã bị lực soát hết, nếu tiếp tục thăm dò thì sẽ đưa ta trở về địa phương đã đến." Phong Bất Giác nói: "Hiện tại chúng ta cùng lúc vào một phòng, cái phòng ăn này liền tương đương với một khối địa đồ còn sót lại chưa mở ra."

"Vây thì... Tiếp theo chúng ta lên tầng hai ư?" Long Ngạo Mân nói, hẳn có chút bất an mà nhắc nhở một câu: "Dừng Giả Vô Dịch là vì nguyên nhân không rõ mà chết ở trên đó."

"Lâu một có ba đoạn Quỷ cung, còn có một đoạn giấu dưới hầm, hai đoạn còn lại không thể nghi ngờ là ở lầu hai, nếu muốn làm phụ tuyền khẳng định phải đi lên." Phong Bất Giác trả lời: "Còn có, hiện tại lâu một đã thăm dò đủ rồi, nhiệm vụ chính tuyến lại chưa thay đổi, bởi vậy... Vô luận là đầu mối chính, phụ tuyền, ần, muốn hoàn thành bất kỳ một cái nào trong đó, không đi lên là không thể nào."

Bi Linh bổ sung: "Với tư cách là điểm kết thúc của kịch bản, độ khó trên lầu... Hoặc là nói lực lượng nguyên rủa trên lầu hiển nhiên so nơi đây mạnh hơn. Cạm bẫy tầng hai nhất định nguy hiểm hơn, ảo giác và yếu tố khủng bố cũng so với nơi đây nhiều hơn, cho nên Dừng Giả Vô Dịch một mình đi trước mới chết."

Tiểu Thán nghe vậy nói với Phong Bất Giác: "Giác ca, nghe xem, chia nhau làm việc hại chết người a."

"Vô Dịch ca chết, chỉ là bởi vì hắn còn chưa đủ mạnh mà thôi..." Phong Bất Giác dời ánh mắt, lộ ra loại biểu cảm "Hôm nay gió thật lớn".

...

Hơn mười phút sau, năm người xuyên qua mấy cái hành lang đã tìm được cầu thang đi thông tầng hai.

Cầu thang làm bằng gỗ tàn nát ra mùi nấm mốc, đập lên rung ken két... Tiểu Thán cũng vì quá khẩn trương, không cẩn thận mà dùng sức quá mạnh bẻ gãy một đoạn lan can mục nát, chính mình làm mình càng hoảng sợ.

Đi lên tầng hai, Long Ngạo Mân lần nữa phụ trách nhiệm vụ mở đường. Danh hiệu [Người phòng vệ tiểu đội] mới của hắn ban cho năng lực đặc biệt là kỹ năng bị động [Thù hờ tiểu đội], bên người mỗi lần nhiều hơn một người đồng đội thì lực phòng ngự của hắn bay lên 10%. Tuy trong Kinh Hải Thiên Đường, công, phòng, máu đều không biểu hiện số liệu cụ thể, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới việc tính toán tăng thêm này. Đơn giản nói, bây giờ năng lực kháng đòn của Long ca so với lúc đơn thương độc mã mạnh hơn khoảng bốn thành (Dg: +40%). Giờ phút này, cho dù phải chống lại Huyết Thi cường lực kia thì hắn cũng sẽ không bị một chiêu đánh bay.

Phong Bất Giác và Vương Thán Chi đi theo đằng sau Long Ngạo Mân, tiếp theo là Bi Linh Tiểu Cốt, Tự Vũ Nhược Ly tức thì phụ trách cản phía sau.

Đi được một đoạn, Bi Linh bỗng vỗ bả vai Vương Thán Chi. Người kia bởi vì thần kinh căng thẳng nên bị hành động của nàng dọa đến sắc mặt trắng

xanh, cũng may là không kêu ra tiếng.

"Ài ài, Tiểu Thán ca."

"Chuyện gì?"

"Thương lượng với ngươi một chút, chúng ta trao đổi vật phẩm a."

Vương Thán Chi hỏi: "Cái nào?"

"A... Ngươi có những gì a?" Bi Linh cười hỏi.

Tiểu Thán một bên đi về phía trước, vừa báo cáo đồ vật trong bọc hành lý của mình: "Àn... Ta có dao bép kiểu tây, gậy bóng chày, chậm rãi..."

Phong Bất Giác đi phía trước hẩn che mặt lắc đầu, thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một tiếng thở dài trong nội tâm: "Tên ngu ngốc này..."

Bi Linh bị Tiểu Thán chọc đến phù một tiếng bật cười, nàng tranh thủ thời gian ngắt lời nói: "Được rồi được rồi, ngươi thật sự nói tất cả cho ta biết à?"

Vương Thán Chi sững sờ: "Ôi chao! Đúng vậy, là ngươi muốn đổi vật phẩm với ta, vì sao ta phải báo a?"

Đến Long Ngạo Mân ở đầu đại đội ngũ cũng mắt tròn trắng, thấp giọng nhả một câu: "Tiểu tử này thực là nhân tài..."

Tự Vũ ở phía sau lạnh lùng nói một câu: "Đừng khi dễ tiểu hài tử." (Dg: Đừng bắt nạt trẻ con)

Bi Linh thề lưỡi, sau đó nói với Tiểu Thán: "Thực xin lỗi, ta giỡn với ngươi đấy, ai biết ngươi thật sự nói ra."

Vương Thán Chi vậy mà còn vì câu nói lúc trước của Tự Vũ mà giải thích: "Ta năm nay 24 tuổi mụ rồi!"

Phong Bất Giác rốt cục nhìn không được. Hẩn quay đầu lại, trừng mắt nhìn Tiểu Thán nói: "Gần đây ta phát hiện tình thương của ngươi càng ngày càng nâng cao tinh thần a."

"À?" Tiểu Thán cảm thấy rất không hiểu.

Bi Linh lại kéo ống tay áo hẩn, "Tốt rồi, ta nói nghiêm túc với ngươi." Nàng đưa mũ thợ mỏ trên tay lên nói: "Ta muốn dùng cái này đổi đèn pin của ngươi."

Tiểu Thán nhìn thuộc tính, vật này là một kiện trang bị, hơn nữa đồng thời có công năng chiếu sáng.

[Tên: Mũ thợ mỏ

Loại: đồ phòng ngự

Chất lượng: Bình thường

Lực phòng ngự: Trung đẳng

Thuộc tính: Không

Đặc hiệu: có khả năng chiếu sáng, cần dùng pin

Điều kiện trang bị: Sở trường thông dụng F hoặc sở trường khí giới F

Ghi chú: Là một món đồ phòng ngự an toàn đáng tin cậy, cái đèn trước mũ cũng rất thực dụng.]

"Sao? Ta thấy trên đầu ngươi cũng không mang đồ phòng ngự, dùng cái này đổi đèn pin của ngươi, ngươi không tính là chịu thiệt a." Bi Linh nói.

Tiểu Thán nhìn một chút: "Nhưng cái này không phải rõ ràng là ngươi thua lỗ sao?"

"Mau vàng không thích hợp với ta, hơn nữa nữ hài tử mang cái này trông rất ngốc nghếch." Nàng giả hoạt cười: "Ta thấy ngươi mang rất thích hợp đấy."

"Không cần, ta đã có một món đồ phòng ngự." Tiểu Thán trả lời, hẩn từ trong bọc hành lý lấy ra một cái đèn pin khác (Lúc ở trung tâm thương mại, Phong Bất Giác đề nghị mỗi người nên cầm hai cái đèn pin, Tiểu Thán một mực đem toàn bộ gì gì đó đặt trong bọc hành lý) đưa cho Bi Linh, nói: "Ta có hai cái đèn pin, cho ngươi một cái không sao."

Bi Linh mở mắt to, nhìn chăm chăm vào mặt Tiểu Thán mặt năm ba giây: "Này! Nếu ngươi không nói thì chẳng phải có thể lấy không một cái trang bị sao?"

"Mang theo trông ngốc đấy, ngươi cứ giữ đi." Tiểu Thán mỉm cười trả lời.

Nghe câu này, Bi Linh bỗng nhiên đã minh bạch câu "Ngốc tự nhiên mờ ra đều đen" có ý gì. (Dg: là giả ngốc)

Nàng nhận đèn pin, bỏ mũ thợ mỏ lại vào trong bọc hành lý, tâm tình phức tạp nói một câu: "Cảm ơn", trên mặt cũng không hiện ra chút cao hứng nào.

"Đáng đời." Tự Vũ ở phía sau hợp thời bổ sung một đao.

"Có vẻ không sai a..." Long Ngạo Mân bỗng dừng lại, hần phát hiện dị thường, "Chúng ta mới vừa rồi không phải đã đi qua chỗ này rồi sao?"

"Chúng ta đã từng đi qua tại một cái hành lang giống như đúc." Phong Bất Giác nói tiếp: "Sau đó quẹo trái một lần, quẹo phải hai lần, mỗi lần chuyển hướng đi thẳng đoạn dài ngắn không giống nhau, nhưng chắc chắn không phải là đang đi vòng..."

"Là lâm vào ảo giác rồi hay là..." Long Ngạo Mân chỉ nói nửa câu, hần muốn nghe ý kiến của Phong Bất Giác.

"Hắn là ảo giác." Tự Vũ Nhược Ly ở đằng sau đội ngũ xen vào một câu. Giờ phút này, nàng đã vươn người đứng trước một mặt gương, thấy được mình trong gương. Cái kia toàn thân cao thấp đều rất bình thường, quần áo và trang bị cũng cũng không thay đổi, duy chỉ có vị trí phần bụng là lộ ra ruột trong cơ thể.

Một giây tầm đó, cả hai bên hành lang liền hiện đầy gương. Cảnh vật chuyển biến thập phần đột ngột, nhìn không ra bất kì dấu hiệu không gian vặn vẹo nào.

Phong Bất Giác cũng xoay người, tùy tiện chọn một mặt gương cách mình gần nhất, đối diện mặt kính nói: "Đúng vậy, thấy còn rõ hơn so với cộng hưởng từ hạt nhân." Hần đi vài bước sát vào, cẩn thận nhìn: "Ah, trên mặt cắt của ruột còn có thể nhìn thấy chi tiết những cái hành lang này, rất mới lạ a..."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (10)

"Phong huynh... Hơi bình tĩnh quá a..." Long Ngạo Mân nhìn tràng diện này cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Bất quá biểu hiện Tiểu Thán lúc này thực sự tương đối bình tĩnh, bởi vì hần không quá sợ nội tạng.

Bi Linh Tiểu Cốt cũng không có phản ứng quá lớn, chẳng qua là cau lại đôi mi thanh tú, cảm thấy cái này có chút buồn nôn. Độ bình tĩnh của Tự Vũ Nhược Ly thì cũng có liều mạng (tương đương) với Phong Bất Giác.

"Chúng ta đặt giả thiết, Vô Định ca ở tầng hai cũng gặp phải cảnh tượng này..." Phong Bất Giác nói: "Hắn lẻ loi một mình, trước mắt nhiều lần xuất hiện hành lang giống nhau, hình ảnh trong gương ám chỉ hần đang bị vây khốn trong chính ruột còn đang nhúc nhích của mình... Hần sẽ làm gì?"

"Chạy." Tự Vũ trả lời, luôn luôn đơn giản trực tiếp như vậy, giữ chữ như vàng.

"Đứng." Phong Bất Giác gật gật đầu, "Bởi vậy, chúng ta không thể chạy, hơn nữa còn phải đi chậm lại."

"Hắn là vì hoảng loạn chạy trốn mà tử vong sao?" Long Ngạo Mân nghĩ, nói: "Như vậy... Có thể trong hành lang lặp lại này đột nhiên xuất hiện cạm bẫy? Hoặc là giữa không trung có một số dây thép mắt thường rất khó thấy rõ ràng?"

Tiểu Thán nói: "Chúng ta vừa rồi đã đi qua đoạn đường này, vì sao không có gặp bẫy hoặc đụng vào..."

"Vừa rồi ở đây có cái gương sao?" Phong Bất Giác ngắt lời nói, "Cảnh vật chung quanh có thể tùy thời biến hóa nên điều này không có ý nghĩa gì." Hần tự tay gõ vào vách tường trên hành lang: "Tường, nhìn qua có thể là tường kín, có thể là một cánh cửa, một cái cửa sổ, cũng có thể là không có cái gì, không có vật gì." Hần từ trong bọc hành lý lấy giấy bóng chà ra: "Từ giờ trở đi, không thể lại dùng "nhìn" hoàn cảnh để tham khảo."

Phong Bất Giác đi tới phía trước Long Ngạo Mân, "Kế tiếp do ta nhắm mắt dẫn đường." Hần đem gậy trở thành một cây gậy dò đường giống như của người mù, nghiêng người lên chỗ đầu, "Các người không cần nhắm mắt, đi theo đằng sau ta là được."

Vô luận ta "trông" sắp gặp chuyện ngại vật cũng được, hay đâm vào không khí cũng thế, cũng không được nhắc ta, cứ đi theo ta là được." Hần nghĩ một chút, lại nói: "Ta sẽ tận lực tập trung tinh thần đi nhanh một chút, cho nên công tác ghi nhớ liên giao cho các người. Không cần các người nhớ kỹ toàn bộ lộ tuyến, chỉ cần nhớ kỹ phương hướng hai lần thay đổi, nếu như ta ngay cả lần thứ ba cũng đi hướng về cùng một hướng, các người liền lên tiếng ngăn cản ta."

"Ta nói... Vị Giác ca này, người rút cuộc là làm nghề gì a?" Bi Linh nhìn không được mà hỏi vấn đề Long Ngạo Mân lúc trước cũng từng hỏi qua.

"Đại văn hào." Phong Bất Giác không biết xấu hổ mà trả lời.

Tự Vũ nghe vậy lập tức thần sắc khẽ biến, dùng ngữ khí nghi vấn hỏi: "Tiểu thuyết gia?"

"Oa, nữ hiệp người coi như cũng thật lợi hại, vậy mà cũng có thể đoán ra được a...." Tiểu Thán nói.

Phong Bất Giác cũng rất kỳ quái, trong nội tâm suy nghĩ: "Đây là lần thứ mấy bị nàng xem thấu... Chuyện gì đây?"

"Ồi chào! Vậy người cũng là người có tiếng rồi?" Bi Linh hỏi.

"Độ nổi tiếng đại khái còn không bằng diễn viên tam, nhị lưu a." Phong Bất Giác thẳng thắn nói.

Bi Linh sững sốt một chút, nàng lập tức mở ra menu đoàn đội nhìn cột nick name người chơi, thầm nghĩ: Phong Bất Giác... Phong Bất Giác... Không thể nào? Hẳn chính là "Bất Giác" kia? Rõ ràng cả bút danh lẫn nick name đều gọi là Bất Giác?

"Biểu tỳ... Hẳn chính là..." Bi Linh quay đầu đi, giảm thấp âm thanh, tựa hồ muốn lặng lẽ nói gì đó với Tự Vũ.

"Đã biết." Tự Vũ lại cắt lời nàng, sau đó thoáng đề cao âm thanh nói: "Giờ không phải lúc nói chuyện phiếm, đại văn hào, dẫn đường đi."

Phong Bất Giác cũng không cảm thấy gì. Hắn nhún vai, xoay người sang chỗ khác, nhắm mắt lại, đem gậy bóng chày đưa lên phía trước, gù lưng bắt đầu đi về phía trước. Hắn cũng không có cách khác. Chiều dài gậy bóng chày khoảng 100 cm, chiều dài bình thường của gậy dò đường có thể kéo đến ngực người sử dụng, nhưng gậy bóng chày cũng chỉ qua eo.

Tốc độ đi tới của năm người đương nhiên hơi chậm hơn một chút so với lúc trước, bất quá dùng gậy dò đường mà đi thì như vậy đã tính là nhanh rồi.

Mãi cho đến chỗ rẽ thứ nhất, hết thảy còn rất bình thường, vách tường cuối hành lang cũng rất chân thật đấy. Phong Bất Giác đụng một cái tường, liền xoay về hướng bên trái. Kỳ quái là, sau khi hắn chuyển hướng, thực sự không phải là bên trái đối diện hành lang, mà là hơi chênh một chút. Bốn người tròn tròn mất đi theo hắn liền phát hiện tình huống kinh người. Thân thể Phong Bất Giác dần dần chìm vào trong vách tường phía bên phải kia. Bốn hắn đều không nói lời nào, chỉ là theo hắn cùng đi, tại nơi đường thẳng Phong Bất Giác tiến lên giao với đường thẳng của vách tường hành lang này, mọi người cũng đều lần lượt xuyên tường mà qua.

Mất người thật sự rất dễ bị gạt đấy, nhưng thân thể nhân loại kèm theo cảm giác thăng bằng hoàn toàn có thể giúp cho chúng ta dưới tình huống không sử dụng thị giác mà đi theo đường thẳng.

Những góc này hành lang nhìn như đều vuông nhưng thật ra là có chút chênh đấy. Phong Bất Giác nhắm mắt lại đi, chờ đến điểm cuối liền dựa vào cảm giác bản thân chuyển hướng 90 độ, vì vậy so với hướng hành lang này mới có độ lệch.

Dưới sự hướng dẫn của hắn, năm người cùng xuyên qua tường. Mặt đất dưới chân, cầu thang, vật trang trí... toàn bộ đều không đáng tin. Phòng lớn trên lầu hai này là một không gian kỳ quái vô cùng, bất luận một cảnh vật nào trong mắt, vô luận là cửa, cửa sổ, tường, thậm chí một lỗ thủng lớn trên tường, tất cả đều là thật giả lẫn lộn, so với mê cung bình thường càng khó nắm bắt. Hành lang nhìn như thẳng tắp lại là hình cung, chỗ nhìn như vách tường lại có thể xuyên qua.

Cũng chỉ có nhắm mắt lại, mới có thể ở chỗ này đi thẳng, mới có thể dựa theo lộ tuyến trong đầu mà đi về phía trước, nếu không nhất định sẽ bị mê hoặc.

Đoạn lữ trình quý dị này gắng co suốt 30 phút, trong lúc này bốn hắn không có gặp được bất luận cạm bẫy nào, cũng không gặp công kích của U Linh. Tựa hồ khu vực ảo giác kéo dài này ngay cả những quý hồn vốn có thể xuyên tường kia cũng không dám tiến vào.

Trên đường đi ngoại trừ hoàn cảnh biến hóa để mê hoặc người chơi, cái loại "kính xuyên ruột" cũng xuất hiện không ít, còn có rất nhiều bức tranh vận vẽ làm cho người ta liếc qua sẽ đầu văng mắt hoa ở trên tường tùy ý có thể thấy được. Có thể nói, đoạn đường này càng đi càng làm cho lòng người kinh sợ. Nếu như một người ở trong kịch bản này tròn tròn mắt chậm rãi thăm dò, qua cửa đứng là có khả năng đấy, nhưng nhất định phải có tố chất tâm lý rất mạnh mới được.

Quá trình dài dòng buồn chán trầm mặc này lại khiến cho sĩ khí mọi người vô cùng sa sút, cũng may hết thảy cuối cùng cũng kết thúc.

Phong Bất Giác đi tới trước một cánh cửa, cửa thực sự, hai bên cũng đều là vách tường thật. Xem ra nơi đây chính là "phần cuối" ảo giác kết nối với hành lang rồi.

Kỳ thật khoảng cách như vậy, nếu như đổi lại là hành lang bình thường, bước nhanh khoảng mười lăm phút là tới. Nhưng lúc này, phải mất hết nửa giờ mới đi xong, Phong Bất Giác cũng đã sức cùng lực kiệt rồi. Giá trị thể năng ngược lại là khá tốt, chủ yếu là tinh thần mệt nhọc. Hắn cũng không phải người mù, cũng không qua huấn luyện chuyên nghiệp, nhắm mắt lại đi thời gian dài như vậy là cực kỳ khó khăn đấy. Các vị độc giả nếu có hứng thú có thể thử một chút, nhắm mắt lại, trên đường không mở ra, tại ngôi nhà quen thuộc của chính mình, mỗi một phòng đều đi một lần thì sẽ lý giải được độ khó của việc. Đứng rồi... Nhớ chú ý an toàn.

"Hình như đã đến rồi." Long Ngao Mân ở vị thứ hai mở miệng nói.

Phong Bất Giác mở to mắt, thích ứng một chút với độ sáng không quá mạnh chung quanh. Lập tức hắn liền thấy được "phần cuối", đó là một cánh cửa phẳng phất do huyết nhục con người tạo thành.

Ở phía trên "cửa thịt" kia, một ít đường như mạch máu vẽ ra một đoạn thơ Quý cung:

[Trần châu lờ lờ, bảo thạch xán xán,

Chiếu rọi cửa tiên cung,

Tay áo bông bành, nét mặt toả sáng,

Các tiên nữ lộn xộn mà đến.

Tiếng vang xa xưa,

Điệu âm lượn quanh cầu,

Sứ mạng của các nàng chỉ có ca xướng;

Khen ngợi quân vương trí tuệ vô song kia.]

[Tiến độ nhiệm vụ phụ tuyến đã thay đổi]

[Tìm ra toàn bộ sáu đoạn "Quý cung", tiến độ hiện tại 5/6]

"Đây là đoạn thứ tư, như vậy... Hiện tại chỉ còn lại đoạn thứ sáu." Phong Bất Giác nói xong, chẳng hề để ý sờ lên tay nắm cửa do xương cốt tạo thành.

"Phong huynh, tôi đây để ta đi đầu a." Long Ngạo Mân đề nghị.

"Không sao." Phong Bất Giác đã đem gậy thu lại, hơn nữa lúc này cả [Con mắt thù hận] hắn cũng không đeo.

Lúc trước tại phòng ăn khi Roderick điều khiển đèn treo, bởi vì hắn trốn trong bóng đêm nên con mắt thù hận căn bản không có nhận ra hắn. Rồi sau đó đến lúc hắn điều khiển cái ghế, Phong Bất Giác thấy mục tiêu của Roderic chính là bản thân chiếc ghế. Có thể thấy, đối với loại quái vật áp dụng công kích gián tiếp thì thù hận chỉ nhìn là vô dụng.

Đây cửa ra, trước mắt là một gian phòng kích cỡ vừa, bốn phía không có cửa sổ, cũng không có đèn, chỉ có máu thịt đúc thành bốn vách tường và xương trắng ghép lại xây thành sàn nhà. Trên trần nhà quần đầy tóc dài màu đen, những đồng tóc kia dùng một loại phương thức đặc biệt dệt lộn xộn một chỗ, hình thành một cái nóc nhà hình vòng cung.

Ngoại trừ cánh cửa này, gian phòng không có bất kỳ lối ra.

Mà giữa gian phòng là một cái xà do xương người chế thành, trên đó treo hai cổ thi thể, một nam một nữ, thân thể đều bị một thứ như ruột bao quanh trôi lại, để giữa không trung.

Nam từ một thân màu âu phục cổ điển màu đen, nữ thì một thân áo trắng, hai cổ thi thể hoàn toàn không có dấu hiệu hủ hóa, chẳng qua là làn da trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân tản ra một loại "tử khí" khó có thể nói rõ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (11)

Phong Bất Giác vừa thấy gian phòng này, lập tức theo bản năng mà bật ra một câu: "Không lẽ đây là SCP002*..."

"Cái gì?" Long Ngạo Mân nghi ngờ nói.

"A...!" Vương Thán Chi bỗng la lên một tiếng, "Ngần vạ lần đừng hỏi, hắn sẽ lái nhai giải thích mấy giờ đấy!"

Phong Bất Giác bỏ qua lời hắn, phối hợp trả lời: "Đó là một diễn đàn trên internet, thiết lập bởi cộng đồng những kẻ thích sáng tác tự do khoa học viễn tưởng."

"Vậy mà ở câu đầu tiên đã tổng kết xong à...!" Vương Thán Chi cả kinh nói: "Nhớ rõ lúc trước giải thích với ta vậy mà kéo dài suốt 3h a...!"

"Bởi vì lúc ấy trông người một bộ tướng thật, ta liền muốn thử xem loại lửa đao này có thể kéo dài đến mức nào." Phong Bất Giác cười nói, trong lúc nói chuyện hần đi vào gian phòng do máu thịt tạo thành kia.

Bốn người còn lại cũng theo hần tiến vào. Bốn hần không ai muốn đợi ở ngoài hành lang không ngừng biến ảo kia.

"Giả sử nơi này là trung tâm lực lượng nguyên rửa của nhà Usher." Phong Bất Giác trực tiếp hướng hai cổ thi thể kia bước đến: "Cả gian phòng này được xây dựng bằng linh hồn hoặc thân thể đời đời chủ nhân gia tộc Usher, thi thể của Roderick và Madeleine sớm muộn cũng sẽ trở thành một bộ phận của gian phòng này." Hần cầm chân Madeleine thử giật xuống, nhưng đồng ruột kia cuốn rất chặt, xem ra đứng ở dưới kéo xuống là vô dụng.

Phong Bất Giác từ trong bọc hành lý lấy ra dao bếp, ngậm lên miệng. Xem ra hần định leo dọc theo người của hai cổ thi thể kia để cắt đứt ruột phía trên.

"Đề ta." Tự Vũ một tay ấn lên vai Phong Bất Giác, ngăn cản hành động của hần.

Phong Bất Giác quay đầu lại nhìn về phía Tự Vũ, nàng cũng nhìn thẳng vào mắt của Phong Bất Giác. Tự Vũ không nói lời nào, chẳng qua là dùng ngón tay chỉ Phong Bất Giác, lại chỉ lên mặt đất.

"Được rồi..." Phong Bất Giác rõ ràng đã minh bạch ý của nàng. Hần quỳ một chân dưới đất, cúi thân xuống người hướng về phía trước, đưa lưng hướng về phía đối phương.

Tự Vũ rút kiếm tiến lên, dẫm lên vai hần lồm xướng chừng hơn một tấc, nhẹ nhàng nhảy lên phía trên. Mũi kiếm trên không trung quét nửa vòng tròn, gọn gàng chặt đứt hai cây ruột treo thi thể. Hai cổ thi thể lập tức rơi xuống đất.

Sau khi Tự Vũ rơi xuống, nói với Phong Bất Giác một câu: "Làm phiền."

"Không có... Không có việc gì..." Phong Bất Giác ngược lại có cảm giác là mình làm phiền đối phương.

Nhưng vào lúc này, U Linh Roderick lại lần nữa xuất hiện. Hần hiện thân ở ngoài cửa, đứng ngay sau lưng muội tử Bi Linh.

"Các người... không thể làm thay đổi được cái gì..." Roderick nói.

Việc hần bỗng mở miệng đã dọa sợ Bi Linh. Nàng lập tức xoay người sang chỗ khác, đèn pin trong tay quét về phía cửa ra vào, nhưng mà cái gì cũng không có soi ra.

Mà trên sàn nhà, thi thể Roderick lúc này lại bắt đầu chuyển động, ruột trói ở trên người hần rất tự nhiên buông ra. Trong nháy mắt tầm mắt mọi người chuyển về hướng cửa, U Linh này đã không chừa thi thể của mình từ dưới đất đứng lên, lại một lần nữa tấn công Phong Bất Giác.

Phong Bất Giác rất cảnh giác. Mắt hần đúng là nhìn cánh cửa, nhưng khi hần nghe phía sau có động tĩnh lập tức liền có phản ứng. Hần nâng dao bếp quay người đỡ, lưỡi dao vừa vọt đánh lên cánh tay của Roderick.

Cái thi thể chết tiệt này tuy lần nữa có năng lực hành động nhưng cuối cùng cũng là thân thể máu thịt. Dao trong tay Phong Bất Giác trực tiếp chém vào phần thịt ở cẳng tay phải của Roderick, bất quá chỉ có thể sâu tới xương cốt chứ không thể chém đứt.

Phản ứng của Long Ngao Mân cũng không chậm. Hần thấy thế liền nghiêng người từ sau tiến lên, vung lá chắn quét ngang, nhắm huyết Thái Dương của Roderick mà quét. [Mảnh vỡ Ultron] dầu gì cũng là trang bị loại tốt, thiết lập "Hợp kim Erdmann" cũng không phải đùa, cộng thêm khí lực của Long Ngao Mân, một lần quét đến này thuận thế liền đánh bay đầu Roderick lên trên rồi.

Thi thể để lộ não bộ lại hiện lên màu đen xám, trạng thái trông giống như là đầu hũ bị đập nát, còn tản ra một thứ mùi khác thường tương đối buồn nôn.

Phong Bất Giác nhìn đầu đối phương đã bị gọt không còn một nửa, tranh thủ thời gian dùng tay còn lại lấy cây cò-lê ra, nhắm ngay cầm tử thi mãnh liệt chọc mấy cái. Động tác như không thể chờ đợi được này của hần làm cho người ta có cảm giác phảng phất là... Nếu không tranh thủ đánh thì cái đầu này sẽ không có phần của hần nữa.

Tự Vũ thấy hai người này hoàn toàn có thể ứng phó liền không hỗ trợ. Sau đó không lâu ở đằng kia cũng chỉ còn thừa Phong Bất Giác một người "bạo thi" rồi. Hần một tay dao bếp, một tay cò-lê, vung lên đập loạn như chặt thịt về phía cái thi thể đã ngã xuống không dậy nổi kia. Một mực đánh cho tới khi thân thể Roderick máu thịt mơ hồ, nội tạng bắn ra, xương cốt chính của tứ chi cơ bản đều nát bấy hoặc vỡ vụn hần mới dừng tay lại, thờ đốc một hơi nói: "Hô... Có lẽ sẽ không dậy được nữa."

Lúc này cả loại thường thấy thi thể như Tiểu Thán cũng có chút nhịn không được, che miệng nói: "Dậy gì a... Hình dạng kiểu này còn có thể làm ra động tác "dậy" hay sao? Cái đồng chồng chất này cũng có thể đem làm hoành thánh à nha..."

Thi thể của Roderick bị hủy, U Linh của hần lại một lần nữa hiện ở một góc phòng: "Vô dụng thôi. Máu thịt của ta vốn đã hòa làm một cùng gian phòng này, các người... cũng không ngoại lệ."

Lời còn chưa dứt, cửa phòng tự động đóng lại, máu thịt xung quanh tất cả đều bắt đầu nhúc nhích, trên vách tường lần lượt xuất hiện từng cái miệng lớn, mọc ra hàm răng sắc nhọn, độ lớn đủ để một ngum cắn mất mặt người.

"Này... Giác ca, giờ làm sao?" Vương Thán Chi lấy dao bếp của hần ra, lại không biết nên công kích cái gì, chẳng lẽ đi chém cái tường thịt kia ư?

"Nếu có mấy thứ như đầu lười từ trong tường thò ra, ta cũng không phụng bồi..." Bi Linh nhìn miệng trên tường, mặt lộ vẻ vẻ chán ghét nói.

"Nếu như chúng ta sớm muộn gì cũng bị nuốt thì vì sao người còn vẽ vời thêm chuyện, nhập vào thi thể của mình mà tấn công ta..." Phong Bất Giác thì thầm một câu, giờ tay đưa đèn pin chiếu xạ vào U Linh Roderick, nhưng người kia lúc này tựa hồ không còn sợ ánh sáng này nữa.

"Ah... Ở trong phòng này thì người sẽ không sợ gì sao?" Phong Bất Giác nói xong, đi tới bên cạnh thi thể Madeleine, giả vờ ngồi xổm xuống.

Mặt Roderick lộ rõ vẻ vẻ kinh sợ: "Người muốn làm gì?"

"Linh hồn Madeleine không muốn trở thành một phần của nhà Usher, đoạn hình ảnh ngắn nàng xuất hiện trong hầm chính là hướng ta cầu cứu." Phong Bất Giác nói: "Ta cần thận nghĩ kĩ... Câu nói "Thả ta ra ngoài" có lẽ cũng không phải là nhờ ta cứu nàng từ trong quan tài ra, bởi vì nàng khi còn sống đã chạy ra khỏi cỗ quan tài kia rồi." Sau khi xác nhận phản ứng của Roderick, hắn lại đứng lên, mỉm cười nói: "Madeleine là muốn ta đem thi thể của nàng ở trong phòng này thả ra để tránh việc một thời gian ngắn sau cũng bị gian phòng này đồng hóa giống người."

Mặt Roderick trở nên càng ngày càng khủng bố, vẻ mặt ác quỷ triệt để thay thế thành đặc thù của nhân loại: "Nhìn chung quanh người... Người làm sao có thể mang nàng ra ngoài?"

Phong Bất Giác nói: "Những cảnh tượng xung quanh ta có thật sự tồn tại hay không? Nếu như gian phòng này có thể ăn thịt người nhanh như vậy thì thi thể của hai người các người sớm đã bị ăn đến cặn bã cũng không thừa nha?" Hắn nghiêng ngàng đi tới cạnh tường, duỗi ra một tay chạm một cái miệng lớn đang mở dính máu trên tường.

Những người khác đều không nói lời nào, cũng không có ý đi lên ngăn cản. Ngực khí tự tin cùng động tác bình thản của Phong Bất Giác làm cho người ta có cảm giác hắn rất chắc chắn.

Roderick lại chỉ có thể hung dữ mà trừng mắt hắn, cái gì cũng không làm được.

Bàn tay Phong Bất Giác xuyên qua những ảo ảnh máu thịt kia, sờ tới vách tường thực sự, chỉ là vách tường bằng gỗ bình thường. "Quả là thế... Ảo giác che đi hình dạng thực sự của gian phòng này. Như vậy, hiện tại ta chỉ cần tìm được..." Hắn bỗng nhiên khựng lại một phút: "Ha ha, ta thật là chậm chạp, còn có thể là chỗ nào đây."

Phong Bất Giác đi về hướng nơi hẻo lánh chỗ Roderick đang đứng. Người kia thần sắc sợ hãi, phát ra âm thanh gào thét tức giận, nhưng Phong Bất Giác như hoàn toàn không thấy U Linh mờ ảo này, đi xuyên qua người hắn, đưa tay thăm dò mặt tường phía sau lưng Roderick.

Mấy giây sau, hai tay Phong Bất Giác nâng lên ở độ cao cao hơn so với phần eo của mình, lòng bàn tay hướng về phía trước, ra sức đẩy lên, mở ra một cái cửa sổ.

[Nhiệm vụ trước mắt đã thay đổi, nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

Trong thanh nhiệm vụ, nhiệm vụ chính tuyến [Thăm dò phòng lớn, tìm phương pháp thoát khỏi biệt thự.] rốt cục đánh lên dấu ✓, một nhiệm vụ mới xuất hiện: [Phá hư pháp trận, thoát khỏi phòng lớn.]

Ánh sáng mờ ảo của vàng trắng máu từ ngoài cửa sổ chiếu vào. Trong nháy mắt Roderick tiếp xúc ánh sáng màu đỏ này, hắn liền biến mất không còn thấy bóng dáng. Đồng thời, ánh sáng này cũng xua đi tất cả ảo giác, khiến cho căn phòng này khôi phục diện mạo như cũ.

Đây chỉ là một gian phòng bình thường, toàn bộ kết cấu đều bằng gỗ, căn bản không có mấy thứ như máu thịt, xương cốt hay tóc. Thứ treo thi thể vừa rồi cũng không phải là ruột gì mà là hai cặp dây thừng thô.

Trong phòng không có vật gì, chẳng qua là chính giữa mặt đất có khắc một cái pháp trận cổ quái. Cái này cũng có thể là đồ án trò chơi vừa mới tạo ra, chưa có khảo chứng.

Giờ phút này, thứ duy nhất tương đối kinh khủng còn lại trong phòng này chính là thi thể bị Phong Bất Giác băm vừa xong.

Bốn người còn lại rốt cục cũng nhẹ nhàng thở ra. Vương Thán Chi lau mồ hôi lạnh trên trán nói: "Hại ta chờ lo lắng cả buổi, nguyên lai gian phòng này căn bản không gây tổn thương lên người a."

Phong Bất Giác đi đến trước pháp trận trên mặt đất, lấy dao vạch ra một ít dấu lung tung ở phía trên, "Gian phòng này giống như là "đầu" của cả nhà Usher. Người của gia tộc Usher sau khi chết sẽ bị đưa đến nơi đây, giống như đồ ăn mà "nuôi" gian phòng này." Hắn liếc qua thịt nát bên cạnh: "Thi thể bọn hắn sẽ biến mất không thấy gì nữa, mà linh hồn của bọn hắn sẽ cùng căn phòng này hòa làm một, huyền hóa thành các loại khung cảnh quỷ dị. Có lẽ những bức điêu khắc vận vẹo và những bức tranh khó coi kia chính là những món rợ ra từ người trong gia tộc."

Sau khi vạch lên pháp trận, hắn thu hồi vũ khí đứng lên nói: "Mặt khác... Sau khi ta đi vào và trông thấy hai cỗ thi thể này, ta lại có chút nghi ngờ... Một câu Madeleine khắc vào trong quan tài "Hắn biết rõ đây" kia, "Hắn" có lẽ cũng không phải để chỉ xxRoderick..."

"Sao? Chẳng lẽ là nhân vật chính của tiểu thuyết kia hay sao?" Long Ngạo Mân hỏi.

"Không, nhân vật chính hiển nhiên là vô tội, thế nhưng..." Phong Bất Giác trả lời: "Nhà Usher ngoại trừ hai vị chủ nhân còn có những người khác... Về điểm này, trong sách chỉ có một hai câu miêu tả, theo ta nhớ là một "Người đầy tớ nam rón ra rón rén, trầm mặc không nói gì" và một "bác sĩ gia đình thần sắc gian xảo, vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ sau khi nhìn thấy nhân vật chính"."

"Ý người là người nhà Usher có khả năng cũng là người bị hại?" Bi Linh nói tiếp.

Phong Bất Giác nhìn bốn phía, tựa hồ đang tìm kiếm gì đó. Hắn có chút không yên lòng mà trả lời: "Có lẽ gia tộc Usher bị một nhóm tôn giáo kỳ quái nào đó theo dõi, do đó đã trở thành vật thí nghiệm... Không, hiển tế phẩm. Sau khi bọn hắn chết sẽ bị hiến cho gian phòng này, ai biết chuyện gì xảy ra với gian phòng này... Không chừng lực lượng của gian phòng này bắt nguồn từ trên người một cái Tà Thần hư cấu."

"Phía trên." Tự Vũ lúc này bỗng nhiên nói một câu.

Phong Bất Giác lập tức ngừng đầu lên. Ở phía chéo nóc nhà, hắn thấy một đoạn quỹ cung cuối cùng.

[Ngày nay du khách đạp lên sơn cốc,

Xuyên thấu qua cánh cửa sổ đang khép chiếu ra huyết quang,

Nhưng thấy um tùm quỹ ảnh

Cùng với chói tai uốn khúc âm thanh cuồng loạn nhảy múa;

Đáng sợ mãnh liệt như minh hà,

Xông qua âm đậm cửa cung,

Quần ma đã tới,

Cuồng tiếu đầy tai, sẽ không gặp mỉm cười thông dong.]

[Nhiệm vụ phụ tuyển đã hoàn thành]

Phong Bất Giác than dài một tiếng, nói: "Tốt rồi, hiện tại pháp trận cũng hủy. Căn phòng có lẽ đã khôi phục trạng thái bình thường, chúng ta có lẽ rất nhanh liền tìm được đường đi ra ngoài."

"Không bằng chúng ta cứ nhảy từ cánh cửa sổ này ra ngoài là xong, thật vất vả mới tìm được một cái cửa mở a..." Vương Thán Chi nói.

"Vậy người nhảy đi." Phong Bất Giác nâng thi thể Medeleine khỏi mặt đất, hướng phía cửa đi tới: "Chúc người thành công."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (12)

Quá trình rời khỏi phòng lớn thuận lợi ngoài dự đoán của mọi người. Sau khi pháp trận mất đi tác dụng, nhà Usher đã thành một ngôi biệt thự bình thường, trên đường về có thể thấy một loại thay đổi rõ rệt. Tất cả bức họa trên tường đều biến thành nét vẽ nguệch ngoạc lung tung, nhìn qua giống như là trộn thuốc màu lại. Về phần ảo giác và hiện tượng không gian hỗn loạn tự nhiên cũng biến mất. Năm người rất nhanh đã về tới cửa chính phòng khách tầng một.

Lần này, Long Ngạo Mân một cước liền đạp ra cửa lớn, ngoài cửa một hồi gió lạnh đập vào mặt. Bất quá bây giờ dù bên ngoài là băng thiên tuyết địa, năm người cũng sẽ không ở lại trong này.

Đoàn người từ cửa chính đi ra khỏi phòng lớn, thông báo hệ thống cũng liền vang lên: [Nhiệm vụ trước mắt đã hoàn thành, toàn bộ nhiệm vụ chính tuyển đã hoàn thành]

Mà Phong Bất Giác đang khiêng thi thể của Madeleine Usher tức thì nghe được một câu: [【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 đã hoàn thành]

"Chỉ cần mang ra khỏi phòng là được rồi a..." Sau khi Phong Bất Giác nói như vậy liền đặt thi thể Madeline xuống mặt đất.

Không lâu sau khi cỗ thi thể kia bị đặt xuống, nó liền lấy tốc độ mắt thường có thể thấy mà nhanh chóng hủ hóa, nhanh chóng hóa thành một bộ xương trắng, mà bộ xương trắng kia mấy giây sau dần dần sa hóa thành bụi.

Một đám khí mờ mịt như có như không phiêu về phương xa, hòa tan trong bầu trời màu đỏ.

[Bạn đã hoàn thành kịch bản, 180 giây sau tự động truyền tổng.]

"Hợp tác vui vẻ." Bi Linh dịu dàng cười nói.

"Ân, hợp tác vui vẻ." Phong Bất Giác nói.

Long Ngạo Mân cúi lưng một cái, thờ dài một hơi nói: "Hô... Cái kịch bản này thực biệt khuất, đúng là tạo ra để dọa người. Đánh giá cấp bậc sợ hãi của ta khẳng định rất kém a."

"Long ca, người còn nghĩ tới đánh giá cấp bậc sợ hãi a? Của ta hầu như đều là "Run như cây sậy" và "Hồn bất phụ thể" a... "Thất kinh" ta cũng mới chỉ cầm một lần..." Tiểu Thán nói.

"Gặp lại." Tự Vũ chẳng qua là thân nhiên nói một câu, lại vỗ vai Bi Linh ý bảo nàng có thể ly khai kịch bản, rồi lập tức biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Bi Linh cùng ba người bọn hắn vung tay áo: "Bye bye." Sau đó nhìn Tiểu Thán, tức giận nói một tiếng: "Ài, cảm ơn đèn pin của người."

Còn chưa chờ Tiểu Thán đáp lại, nàng đã hóa thành bạch quang truyền tổng đi mất.

Phong Bất Giác lúc này cũng nói: "Chúng ta cũng truyền tổng a, xem tổng kết ban thường rồi lại đi kịch bản tiếp theo."

Long Ngạo Mân nói: "Phong huynh, đêm nay ta tới đây thôi, thiết lập thời gian kết nối của ta là mười một giờ bốn mươi. Trước khi người online ta đã chơi hơn mười giờ rồi, thêm kịch bản này là đã hơn ba tiếng, nếu tiếp tục nữa thì chắc mai đây sẽ bị nhức đầu mất."

"Ân, tốt." Phong Bất Giác nói: "Vậy thì Long ca người logout trước a, hai chúng ta tiếp tục."

Phong Bất Giác cùng Vương Thán Chi tạm biệt với Long ca, ba người trước sau ra khỏi kịch bản.

Gió thu lướt nhẹ qua căn nhà bên cạnh sơn tri, cái thế giới này, như trước nặng nề, u hối, tĩnh lặng.

Trên bầu trời mặt trăng máu trầm xuống. Tại thời khắc hắc ám nhất trước sáng sớm, cửa nhà Usher lại một lần nữa bị một lực lượng vô hình, đột ngột đóng lại...

.....

Long Ngạo Mân nhìn sơ qua tổng kết nội dung liền logout. Dù sao ban thường tổng kết chỉ cần là trước khi bắt đầu bắt đầu kịch bản mới thì lúc nào cũng có thể nhận, tạm thời để trong không gian đăng nhập cũng không sao. Sau khi màn hình hiện ra thông báo hắn rời khỏi đoàn đội, tên ở trong danh sách hảo hữu cũng đồng thời biến thành màu xám.

Phong Bất Giác còn chưa kịp xem nội dung kết toán liền chú ý tới hai cái lời mời hảo hữu. Hắn ấn mở, quả nhiên là do hai cái nick name Tự Vũ Nhược Ly và Bi Linh Tiểu Cốt gợi tới.

Cùng lúc, âm thanh hưng phấn của Vương Thán Chi lại một lần nữa từ trong kênh đoàn đội vang lên: "Giác ca!"

"Ta biết, các nàng thêm hảo hữu rồi." Phong Bất Giác nói thẳng.

"Sao người lại biết?" Tiểu Thán hỏi: "Ah, đúng rồi... Các nàng có lẽ cũng thêm người rồi."

"Từ việc người hô to gọi nhỏ cũng đoán được." Phong Bất Giác nói, "Có gì phải kích động."

"Có mỹ nữ chủ động thêm bạn người không kích động sao?" Vương Thán Chi lại dùng giọng điệu hùng hồn thẳng thắn hỏi.

"Thiết thời người coi như cũng là cao phú soái... vì sao lại nông cạn như vậy." Phong Bất Giác nói: "Lại nói tiếp, các nàng trong hiện thực cho dù lớn lên không đẹp, thì trong trò chơi cũng có thể thành mỹ nữ."

"Giác ca, người cứ nghĩ người khác như vậy thì sẽ cô độc cả đời đấy..."

"Cả đời này của ta còn dài bao nhiêu cần phải đánh lên một dấu chấm hỏi đấy, còn cân nhắc cô độc hay không cô độc cái gì?" Phong Bất Giác nói: "Hơn nữa lúc ta mười tuổi cũng đã nhận định, mọi thứ đều phải cân nhắc theo phương diện xấu mới có thể thông dong đối mặt với mọi vấn đề." Hắn lúc nói lời này xác thực rất tỉnh táo: "Người xem, lúc cha mẹ ta mất cùng với lúc biết bản thân mắc bệnh nan y không rõ, biểu hiện của ta bình tĩnh thế nào."

"A... Ha ha... Được rồi..." Tiểu Thán khoe miệng co quắp, không phản bác được.

"Bất quá phải nói lại, vị trông như nữ hiệp kia xác thực rất lợi hại. Nói thuần túy về năng lực chiến đấu, chỉ dựa vào biểu hiện mấy lần kia của nàng, ta có thể khẳng định... Nàng so với Long ca còn mạnh hơn." Phong Bất Giác vừa nói, một bên đã đồng ý hai cái lời mời hảo hữu kia: "Giai đoạn hiện tại số người chơi chúng ta gặp được rất có hạn, nhưng từ đầu đến giờ, nàng có thể xem như người chơi mạnh nhất ta từng thấy."

"Kịch bản tiếp theo có muốn mời các nàng vào chung không?" Vương Thán Chi hỏi.

"Đương nhiên là không." Phong Bất Giác nói: "Câu trước ta vừa mới nói số người chơi chúng ta gặp có hạn, người liền đưa ra một cái đề nghị khiến cho chúng ta càng khó thấy người chơi mới."

"Ah, đúng..." Vương Thán Chi nói: "Bốn người một chỗ, tôi đa cũng chỉ gặp thêm hai người chơi mới, thậm chí có khả năng ngay cả một người cũng không gặp được."

"Tóm lại... Đề ta xem tổng kết một chút, sắp xếp xong nói người. Trước tiên cứ nghỉ ngơi một chút đã." Phong Bất Giác nói.

"Đã hiểu." Vương Thán Chi nói: "Ta cũng phải xem tổng kết."

.....

Cùng lúc đó, trong không gian đăng nhập của Tụ Vũ Nhược Ly.

Nàng cũng đang trò chuyện cùng Bi Linh Tiểu Cốt.

Bi Linh nói: "Biểu tỷ, bọn hắn đều đồng ý lời mời hảo hữu của ta rồi, ần... Long ca kia sau khi đồng ý cũng lập tức logout rồi."

"Giống vậy." Tụ Vũ nói ra.

"Ài ài, biểu tỷ, người đã biết a?" Bi Linh hỏi.

"Ý người là Phong Bất Giác kia?"

"Đúng vậy, hắn là tiểu thuyết gia, trong tên lại có 'Bất Giác', hơn nữa hắn nói mình cũng không quá nổi tiếng, tất cả đều phù hợp với Bất Giác kia a...."

"Có lẽ đúng a, bất quá tên dùng trong trò chơi sử dụng không thể dùng làm căn cứ." Tụ Vũ trả lời: "Tuy nhiên việc tự xưng 'Đại văn hào'... đúng là hợp với phong cách của Bất Giác, hơn nữa lúc ta hỏi hắn có phải là tiểu thuyết gia hay không, là do người bằng hữu rất đơn thuần kia của hắn trả lời trước... Cũng không thể hoàn toàn xác định hắn là tiểu thuyết gia."

"Hắc hắc... Nếu đúng thì sao?" Bi Linh không có hảo ý mà cười.

"Đúng thì đúng, người cười làm gì?" Tụ Vũ trả lời.

"Biểu tỷ, người không phải fan của hắn sao? Có thể kết bạn với thần tượng chẳng lẽ không phải là mơ ước của fan sao?"

"Ta chỉ là thích xem tiểu thuyết của hắn thôi." Tụ Vũ trả lời, ngữ khí nghe có vẻ rất bình tĩnh, không giống như là đang giải thích: "Ta hoàn toàn không biết gì về hắn cả, tại sao phải dùng thuyết pháp 'thần tượng'." Nàng dùng thoáng một phát, lại nói: "Huông chi, nếu quả thật như người nói... Ta lại càng không nên biết, hiểu rõ về hắn."

Bi Linh tại trong không gian của mình rung đùi đắc ý, như đang suy nghĩ mà nói: "Ần... Cho nên mới nói... Sùng bái chính là cảm tình khoảng cách xa xôi nhất sao?"

"Người cho rằng nói nghiêm túc thì ta không biết đây là trích lời của Lam Nhiễm ư?" Tụ Vũ dùng ngữ khí lạnh như băng, không lưu tình chút nào mà vạch trần Bi Linh.

"Hừ... Có phải thần tượng hay không cũng không phải chuyện của ta. Nói không chừng sau này người ta còn có thể bởi vì người sửa xấu mặt mình mà không để ý tới người, ài..." Bi Linh nhìn màn hình làm động tác lè lưỡi, mặc dù đối phương căn bản không thấy nàng...

"Ta chỉ không muốn làm người khác chú ý, bất quá trước mắt xem ra rất thất bại." Tụ Vũ nói: "Biểu hiện thực lực quá mạnh mẽ sẽ có rất nhiều người xin làm hảo hữu... Đáng tiếc sau khi chơi qua một lần kịch bản thì không thể sửa lại về ngoài, nếu không có lẽ sẽ sửa thành cực kì xấu, như vậy mới có thể triệt để phòng quấy rối."

.....

Trong phòng nghỉ Studio Trật Tự.

Dũng Giả Vô Định rầu rĩ không vui mà ngồi ở đằng kia uống cà phê. Ca hình thức "giác ngủ" lần này của hắn đã xong, sau khi nghỉ ngơi một giờ hắn phải tiến vào hình thức "không phải giấc ngủ".

"Sao vậy? Vô Định đại ca ở trong kịch bản treo rồi ư?" Một người trẻ tuổi nhìn qua mới mười sáu mười bảy, thập phần gầy đi tới bên cạnh ghế sofa ngồi xuống. Hắn cũng là một trong những người chơi của phòng làm việc, ID trò chơi: [Thôn Thiên Quý Kiêu].

Tại trong phòng làm việc, viên chức về cơ bản cũng dùng tên tương đương với trong trò chơi, bởi vì ID của bọn họ trong tất cả trong trò chơi đều cố định, giống như là số hiệu ở trong đơn vị. Studio cao cấp như "Trật Tự" thường là không cần phải lo việc lúc vào trò chơi nào đó, nick name thành viên cần đăng ký đã bị sử dụng. Bọn họ đều là ngay khi Open Server liền đăng nhập trò chơi, có khi bọn hắn thậm chí trực tiếp bỏ vốn để công ty trò chơi lưu lại những ID này cho bọn họ.

"A... Treo rồi, ngược lại cũng không sao. Đó là do chính ta phạm phải sai lầm. Ta lập tức lại đi đọit kịch bản khác, ai ngờ ta vừa đánh xong kịch bản kia, đi ra vừa nhìn thì kịch bản ta từ vong lúc trước vậy mà qua cửa rồi, hơn nữa là ba gã tay mơ cộng thêm hai người chơi nữ đấy. Ta hầu như cũng không được phân chút điểm kinh nghiệm nào, điều này nói rõ công hiến ta làm ra là cực kỳ bé nhỏ a....."

"Như vậy là sao?" Quý Kiều hỏi.

"Ta vừa rồi đã nghĩ kĩ." Dững Giả Vô Địch trả lời: "Chắc không phải là bị "giả heo ăn thịt hổ" ám toán đi nha... Cái tên tay mơ cấp 11 tên gọi "Phong Bất Giác" không chừng là giả vờ ngây ngốc, khiến ta cho rằng hắn là vương vớ, sau đó một mình hành động..."

"Ah... Ta hiểu. Mới đầu nguoi ngại người khác vương bận, nhưng cuối cùng phát hiện ra là mình dư thừa." Quý Kiều nói.

"Tiểu tử nguoi đứng ở bên nào đó?" Dững Giả Vô Địch quát.

"Ha ha... Ta không nói nữa, được rồi." Quý Kiều cười đứng dậy: "Ta về nhà đi ngủ đây."

"Sao? Ca của nguoi đã xong?" Dững Giả Vô Địch hỏi.

"Không, là tổ trưởng bảo ta không nên luyện, cho ta nghỉ một ngày." Quý Kiều trả lời.

"Cái gì? Nguoi đã chơi mấy ngày rồi? Cho nguoi nghỉ?" Dững Giả Vô Địch mở to hai mắt nhìn: "Nguoi cũng đã cấp hai mươi?"

"Mười lăm cấp a." Quý Kiều nhún vai: "Sự tình là thế này... Ta ở trong hình thức [Trò chơi giết chóc] đem Không Sợ ca cùng hai vị đại ca tùy tùng giết chết, bọn hắn liên phản nản với tổ trưởng, nói ta không phối hợp tốt giúp bọn hắn tăng đẳng cấp sở trường." Hắn vừa cười vừa nói: "Ai... Bây giờ nguoi trưởng thành... Thua không nổi a...."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

[Kịch bản đã hoàn thành, đang tính toán ban thưởng.

Kinh nghiệm nhận được: 1650

Tiền trò chơi: 16500

Nhận được vật phẩm/trang bị: Không

Hoàn thành / tiếp nhận nhiệm vụ: 2/2

Đặc thù, hoàn thành 【Ấn Tăng nhiệm vụ】: Hoàn thành 2

Phá giải thế giới quan: Không

Giá trị Kinh Hải tăng vọt: 0 lần

Giá trị Kinh Hải cao nhất: 0%.

Giá trị Kinh Hải trung bình: 0%

Xếp hạng cấp bậc sợ hãi của bạn là: toàn thân là gan, có thể nhận được ban thưởng thêm vào hạng nhất, xin lựa chọn sau.

Nhận được giá trị kỹ xảo: 90

Giá trị kỹ xảo tăng thêm kinh nghiệm: 900

Tiền trò chơi: 9000

Ban thưởng qua cửa kịch bản: Thẻ kỹ năng *1

Ban thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: cộng thêm 1000 điểm EXP

Ban thưởng 【Ấn Tăng nhiệm vụ】: ngẫu nhiên nhận được một kiện trang bị cấp tốt

Tính toán đã xong, mời tiếp tục.]

Phong Bất Giác xem xong danh sách tổng kết. Cấp bậc của hắn cũng không có tăng lên, như trước là cấp 11, bất quá kinh nghiệm đã tới 4900/11000, tiền trò chơi tức thì đã có 77000 rồi. Xem ra, lúc trước việc hắn lo mình thăng cấp quá nhanh là hoàn toàn dư thừa, kỳ thật hắn tăng cấp còn xa mới đủ nhanh.

Lần này thu hoạch kinh nghiệm có thể nói là rất theo quy củ đấy. Giá trị kỹ xảo đạt được trong hình thức sinh tồn đoàn đội giúp tăng thêm kinh nghiệm và thêm tiền trò chơi, theo thứ tự là gấp 10 lần cùng gấp trăm lần giá trị kỹ xảo để tính, còn ở hình thức sinh tồn một người thì theo thứ tự là gấp đôi và gấp 10 lần, chênh lệch quá nhiều. Còn một điểm nữa chính là độ dài trò chơi cũng mang tính nhất định quyết định lượng kinh nghiệm thu được. Ví dụ như thời gian kịch bản này so với kịch bản Phong Bất Giác trải qua lúc trước nhiều hơn chừng một giờ. Tuy nói độ khó không tính là quá lớn (kịch bản tỉ lệ chiến đấu không cao đối với Phong Bất Giác mà nói cũng không khó), nhưng cuối cùng tổng kết kinh nghiệm lại cao hơn một chút so với cái kia kịch bản kia.

Dù vậy, chừng này kinh nghiệm cũng còn xa mới đủ để Phong Bất Giác tăng cấp. Nếu không có điều kiện tiên quyết là phá giải thế giới quan thì phải qua bốn tới năm cái kịch bản đoàn đội bình thường với độ khó tương đương mới có thể tăng một cấp.

Bởi vậy có thể thấy, cuộc sống của các thành viên trong những phòng làm việc kia cũng không quá dễ dàng đấy. Từ lúc Open Server, 8h sáng ngày 4 tháng 4 đến rạng sáng 0h ngày 6 tháng 4, ước chừng có khoảng 40 tiếng thời gian thực tế, đổi thành hai loại thời gian theo hình thức trò chơi, lại trừ cho giới hạn thời gian cần phải logout... Nói ra thì bọn hắn cũng phải ở trong thế giới giả tưởng chiến đấu hằng hái đại khái khoảng năm ngày mới vọt tới cấp hai mươi đấy.

Hiện tại tổng thời gian trò chơi của Phong Bất Giác trong thế giới giả tưởng trong cộng lại cũng không nhiều hơn mười tiếng, so với nghề game thủ thì hắn vừa vụn ở giai đoạn cất bước mà thôi.

"Àn... Kinh nghiệm nhận được lúc này cũng tương đối khá." Phong Bất Giác nói thầm: "Tới cấp tiếp theo Tiểu Thán cơ bản sẽ luôn rớt lại sau ta một hai cấp a... Bất quá đợi sau khi Open Beta, hắn đi mua một ít thẻ kinh nghiệm, thẻ nhân điểm gì đó, có lẽ rất nhanh sẽ đuổi kịp." Hắn nói trong lòng: "Lại nói tiếp... Tuy từ sau cấp 11 tăng cấp tương đối chậm, nhưng ở giai đoạn Closed Beta, chênh lệch khoảng năm cấp cũng không đại biểu cái gì... Người chơi cấp mười và cấp mười lăm bất quá cũng chỉ là hơn kém 500 điểm giá trị thẻ năng tối đa mà thôi. Trang bị vào tay là có thể tại trong thời gian ngắn cải biến thực lực rõ rệt, nhưng việc tăng sở trường, kỹ năng tựa hồ mới là kẻ sách lâu dài. Tựa như... " Trong đầu hắn hiện ra dáng người Tự Vũ Nhược Ly cầm kiếm chém tới: "Cấp của nàng cũng không hơn ta bao nhiêu, thế nhưng thân thủ thì... Chiến đấu sở trường của nàng chắc cũng phải là D à nha."

Nghĩ đến đây, Phong Bất Giác mở menu trò chơi, nhìn sở trường của chính mình. Qua một cái kịch bản vừa rồi, sở trường của hắn biến thành: Thông dụng E, Khí giới E, Điều tra E, Chiến đấu E, Xạ kích F, chỉ có mục chữa bệnh là vẫn chưa mở ra.

Tóm lại, ngoại trừ xạ kích, hắn xem như đem bốn cái sở trường cấp F tất cả đều tăng lên một cấp.

[Cấp E: gần đủ tiêu chuẩn nhập môn. Lúc đạt tới cấp bậc này, xác suất thành công phát động kỹ năng toàn hệ là 40%]

Cho tới giờ, Phong Bất Giác ngoại trừ sở trường chữa bệnh không dính đến, theo những sở trường khác, có thể nói hắn mọi thứ đều có hiểu sơ qua, nhưng không có một cái nào là nổi bật cả. Điều này khiến năng lực chiến đấu của hắn cần phải đánh thêm một dấu chấm hỏi rất to.

Mặt khác, danh hiệu [Lãnh Huyết Bạo Đầu Cuồng] của hắn sau khi kết thúc kịch bản lần này cũng không có thay đổi, cho nên năng lực đặc thù như trước vẫn là [Não chấn động].

Sau khi Phong Bất Giác xem hết danh sách tổng kết của hệ thống liền đi tới phòng kim loại bên ngoài thang máy. Lúc này đây, trong phòng kim loại có ba cây trụ thủy tinh. Theo thứ tự là kỹ năng ngẫu nhiên của ban thưởng qua cửa, ban thưởng đánh giá mức độ sợ hãi có thể chọn được cùng trang bị ngẫu nhiên của 【Ấn Tăng nhiệm vụ】.

Lần này hắn trước tiên đi tới ban thưởng có thể lựa chọn, thông báo lập tức vang lên: [Xin lựa chọn ban thưởng tặng thêm: Một, tùy cơ rút ra một kiện trang bị phù hợp đẳng cấp. Hai, 50000 tiền trò chơi. Ba, 4400 điểm exp.]

"Xem ra chỉ cần từ trên cấp mười đạt được đánh giá "toàn thân là gan" thì phần tiền trò chơi sẽ giữ nguyên là 50000 rồi..." Phong Bất Giác thì thầm.

Tại thời kỳ mà tiền trò chơi vẫn vô dụng này, thị trường chuyển đổi tiền trò chơi và nhân dân tệ còn chưa rõ ràng, cho nên hắn tạm thời vẫn không lấy tiền trò chơi, lúc này liền quyết đoán chọn điểm kinh nghiệm. Sau khi lĩnh hết 40% kinh nghiệm cấp này, kinh nghiệm của Phong Bất Giác đã đến 9300/11000, lại qua một cái kịch bản nữa thì có thể lên tới cấp mười hai rồi.

Tiếp theo, hắn đi tới trụ thủy tinh ban thưởng qua cửa, từ bên trong lấy ra thẻ kỹ năng ngẫu nhiên rồi xem qua menu:

[Tên: Gấu con vùng chân đá ngang

Thuộc tính: chủ động, sau khi sử dụng ba lần sẽ biến mất

Loại: Chiến đấu

Hiệu quả: Bỏ qua đẳng cấp sở trường, 100% làm trượt chân hết thấy quái vật trên lý thuyết có thể ngã xuống, đồng thời chọc giận đối phương tấn công

người

Tiêu hao: 100 giá trị thể năng

Điều kiện: Sở trường chiến đấu F hoặc trên 10

Ghi chú: Người là Lam Miêu Bướng Bình Tam Thiên Thích a!] (một nhân vật hoạt hình của TQ)

"Cái quái gì..." Phong Bất Giác nhìn cái thẻ kỹ năng kia cả buổi. Cái tên không cách nào nhìn thẳng vào cùng với ghi chú quả thực làm cho người ta không thể tưởng tượng, nhưng có vẻ như hiệu quả của kỹ năng này rất mạnh.

Phong Bất Giác nghĩ một chút, cứ trang bị lên rồi nói sau. Loại kỹ năng có chứa tính ác cảm này cũng không giống loại có thể bán ra ngoài sau khi Open Beta, còn đưa cho người khác mà nói... tựa hồ mình lại không muốn.

Sau khi trang bị xong chiêu này, tạm thời cũng coi như là hắn đã có một cái kỹ năng chủ động có thể dùng trong chiến đấu. Sau đó, Phong Bất Giác liền đi tới cây trụ thủy tinh cuối cùng, mong rằng nhân phẩm lừa người sẽ không kéo dài nữa.

Bất quá trong nội tâm hắn kỳ thật đã có dự cảm rồi. Vừa rồi trên phần tổng kết kia, ban thưởng của 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 ghi là "Ngẫu nhiên đạt được một kiện trang bị loại tốt", cũng không có ghi "phù hợp với đẳng cấp". Điều này chứng tỏ cái này trang bị này ít nhất là loại tốt, nhưng chưa chắc mình có thể trang bị được.

Bạch quang từ hư hóa thực, bên trong xuất hiện một món trang bị trông như dây nịt. Phản ứng đầu tiên trong nội tâm Phong Bất Giác... Cái này có thể là đai lưng của Batman. Bất quá hắn đã đoán sai, cái này còn mạnh hơn nữa.

[Tên: Hồi Âm Khôi Giáp

Loại: Đồ phòng ngự

Chất lượng: Tốt

Lực phòng ngự: Khá mạnh mẽ

Thuộc tính: Hoà hoãn

Đặc hiệu: Không

Điều kiện: Sở trường thông dụng C hoặc sở trường khí giới D

Ghi chú: sau khi Hắc Bức Vương [Blackbolt] nói thầm một chút đã tiêu diệt tiền sĩ [Dr. Doom] liền dùng phần năng lượng cực lớn thu được để chế thành trang bị này. Người sử dụng sau khi dùng đai lưng có thể có một thân hộ giáp "âm thanh" vô hình.]

Trang bị này rất mạnh, đáng tiếc hiện tại Phong Bất Giác trang bị không được, bất quá hắn cũng bỏ vào trong bọc hành lý tùy thân mang theo. Dù sao hiện tại sở trường khí giới đã là E rồi, ở kịch bản tiếp theo tận lực nghĩ biện pháp để lên tới D thì có thể lập tức đem cái này mặc vào.

Trước mắt dung lượng bọc hành lý của hắn là 7/10, vật phẩm bên trong có: Cờ lê Mario, Con mắt thù hận, Dao bếp kiểu tây, Gậy bóng chày, Đèn pin, Súng ngắn M1911A1, Hồi Âm Khôi Giáp.

Tước sĩ chỉ vũ trực tiếp trang bị trên chân nên không chiếm bọc hành lý. Không gian vật phẩm vẫn không đổi, vẫn là một cái đèn pin dự bị cùng bình đồ bài: Hầu.

Sau khi nhận ban thưởng, chỉnh đốn và sắp đặt thỏa đáng xong, Phong Bất Giác liền trở về trong thang máy, gọi cho Vương Thán Chi. Tiểu Thán chuyển nhượng quyền đội trưởng cho Phong Bất Giác, sau đó hai người liền gia nhập tổ đội mới. Hai người liền muốn đi vào kịch bản sinh tồn đoàn đội thứ hai ngay trong đêm nay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Tỏi Vô Song Thiên (1)

[Phong Bất Giác, cấp 11

Uổng Thán Chi, cấp 11]

[Mời lựa chọn hình thức trò chơi tổ đội muốn tham gia]

[Bạn đã chọn hình thức sinh tồn đoàn đội, xin xác nhận]

[Đã xác nhận, đã chọn ngẫu nhiên số thành viên tổ đội là: sáu người]

[Đã tham gia tổ đội, đang tìm cá nhân hoặc tổ đội khác đã sẵn sàng]

[Sắp xếp đội ngũ đã xong, đang cân đối kết nối thần kinh, kịch bản đang tạo ra...]

[Bắt đầu tiến vào, xin chờ một chút]

"Chào mừng đến với Kinh Hải Thiên Đường." Lần này tiếng nói nghe như một người đàn ông trung niên, hơn nữa mồm miệng còn không rõ ràng.

[Hoàn tất tiến vào kịch bản, hiện tại bạn đang tiến hành hình thức sinh tồn đoàn đội]

[Hình thức có cung cấp giới thiệu tóm tắt kịch bản và có tỷ lệ xuất hiện chi nhánh hoặc 【Ẩn Tăng nhiệm vụ】 và thể giới quan đặc biệt]

[Ban thưởng qua cửa: nếu qua cửa thì lúc tính toán ban thưởng có thể nhận được 100% điểm kinh nghiệm]

[Sắp chiếu giới thiệu tóm tắt kịch bản, sau khi chiếu xong trò chơi sẽ lập tức bắt đầu]

Phong Bất Giác thấy hình ảnh CG nhanh chóng trở thành góc nhìn từ ngôi thứ nhất, cảm giác có chút giống như phần mở màn của Call of Duty.

Ở trên màn hình, hắn đang từ trên không trung "đáp xuống", nhưng mà trên người cũng không mặc quân trang, vẫn phải cam chịu mà mặc áo sơ mi tay dài màu đen và quần dài của trò chơi. Trước mắt là trời xanh mây trắng, trời trong nắng ấm.

Lúc này màn ảnh chuyển xuống dưới, có thể thấy dưới chân là thành phố đang hiện đại hoá, nhà cao tầng mọc san sát như rừng.

Giọng nói hệ thống theo đó bắt đầu phát phụ đề: [Người là một thành viên của tiểu đội tìm kiếm cứu nạn, nhận nhiệm vụ ở trong thành phố này tìm một nhân viên của công ty Allerbmur: tiến sĩ Ashford. Nhưng bởi vì máy bay ngoài ý muốn trục trặc, người cùng năm người đồng đội khác bất hạnh thất lạc tất cả các thiết bị thông tin và vũ khí hạng nặng trong lúc nhảy dù, hơn nữa còn bị phân tán ở nhiều nơi trong thành phố.]

"Allerbmur cái gì... Cái này không phải là đem Umbrella đảo lại sao?" Phong Bất Giác vừa nhìn phụ đề hiện lên trước mắt vừa nói: "Tên của thành phố này có phải trực tiếp đem từ tiếng anh Raccoon City đảo lại lại dịch âm không a?"

[Một loại virus không tên đang tàn sát bừa bãi ở trong thành phố Nooccar này.]

"Này... Vậy mà làm thật a...!"

[Loại virus sinh học cực kỳ nguy hiểm này có tên là "Z", có bốn đặc điểm rõ rệt nhất là: 100% khả năng lây bệnh, 100% tính chết người, có thể thông qua niêm mạc và tất cả dịch thể để lây bệnh, không thể phát tán trong không khí và nước.]

"Móa! Nói thẳng ra T-virus là được rồi, Z cái gì a? Ai mà nhìn không ra tính nước tiểu (Edt: Ê...) của cái kịch bản này a...."

[Tất cả những người bị nhiễm bệnh, toàn bộ biến thành... Zombie Người Sói Hút Máu.]

“Ôi chào!" Phong Bất Giác bỗng ngây dại, trong đầu đã tưởng tượng về thứ gì đó có vẻ ngoại thập phần mục nát...

[Năng lực cơ bản cùng tập tính của loại quái vật này khác với Zombie bình thường, nhưng lại đồng thời có một phần đặc điểm của Người Sói và Quỷ Hút Máu, tên gọi tắt là... Zombie Huyết Lang.]

"Cáp?"

[Đồ bạc có thể khiến cho thân thể của Zombie Huyết Lang bị thương tổn, nước bọt kết hợp với mùi tòi có thể sinh ra uy hiếp nhất định đối với chúng, khả năng hành động cùng trí thông minh của bọn chúng đều cực kỳ thấp, chém đầu hoặc đánh nát ót là có thể giết chết.]

"Vậy không phải so với Zombie bình thường còn yếu hơn sao? Cái thiết lập này có ý nghĩa gì a...!"

[Zombie Huyết Lang cực kì ghét ánh sáng mặt trời, nhưng ánh sáng mặt trời sẽ không thật sự sinh ra tổn thương với chúng. Chúng có khứu giác khá mạnh, có phản ứng nhất định với thanh âm và tia chớp. Ham muốn ăn thịt dục vọng không liên quan tới hệ tiêu hoá của chúng, dù cho mất cảm, thực quản, dạ dày... chúng cũng sẽ tiếp tục thử xé nát con mồi rồi đưa vào trong miệng. Tất cả người sống đều sẽ trở thành mục tiêu đuổi giết của chúng.]

Đoạn CG giải thích mở đầu này xem như là tương đối dài, có thể là bởi vì từ không trung bay xuống cần tốn một khoảng thời gian ngắn. Sau khi giới thiệu tóm tắt hoàn tất, hình ảnh cuối cùng hiện ra Phong Bất Giác đã đáp xuống tầng thượng của một cửa hàng bên đường.

Một giây sau, bản thân thị giác của Phong Bất Giác và hình ảnh hợp lại, xem như chính thức tiến vào trò chơi. Trên người hắn không có mấy thứ gì đó như dù nhảy, xem ra đã bị hệ thống xóa bỏ rồi, cũng giúp hắn đỡ tốn thời gian cời.

Thông báo lập tức vang lên [Đã gậy ra nhiệm vụ chính tuyến]

Lúc này sáu người chơi đã bị phân tán đến nhiều nơi của địa đồ, sau đó mới bắt đầu kịch bản. Loại tình huống này ngược lại là lần đầu tiên Phong Bất Giác đụng phải. Hắn mở menu, mắt nhìn nội dung nhiệm vụ chính tuyến: [Tìm và tiến vào tòa cao ốc công ty Allerbm, tìm tiến sĩ Ashford.]

Tiếp theo, hắn lại nhìn cột đoàn đội một lát, chỗ đó hiện ra năm cái tên [Uổng Thán Chi] [Vô Song Thượng Tướng Phan Phụng] [Thiên Nhân Trảm Hoa Hùng] [Đặt Tên Thật Sự Khó] [Tích Bộ Thiếu Gia]

Phong Bất Giác thầm nghĩ: "Phan Phụng và Hoa Hùng ở cùng một đội à... Lại nói tiếp, trong kịch bản này hình như tất cả đều là người chơi nam a...."

"A..." Đột nhiên, một tiếng than nhẹ mơ hồ vang lên sau lưng Phong Bất Giác.

Phong Bất Giác quay đầu nhìn lại, thấy được một người... hoặc nói đúng hơn là một con Zombie Huyết Lang. Nó đang khập khiễng tới gần.

Đặc điểm ngoại hình thứ này đại khái như sau: trên người của nó mọc đầy lông. Nhưng mà trên mặt và tay thì không có lông, chẳng những không có lông, da còn vô cùng trắng nõn, mặt là mặt người, miệng mọc ra răng nanh giống như Quỷ Hút Máu. Ngoài ra có vài con mang đặc điểm riêng của Zombie như một ít miệng vết thương dữ tợn và tứ chi hư thối.

Quái vật kia đi thật sự rất chậm, hoặc là việc lộ ra dưới ánh mặt trời khiến cho hành động của nó càng chậm thêm, hơn nữa nó còn ngóc đến mức tiếng rên rĩ không có chút ý nghĩa nào phát ra từ chính mình đã làm lộ hành tung.

Phong Bất Giác dùng ánh mắt liếc xéo theo góc 45 độ nhìn về phía con Zombie này vài giây, sau đó từ bên cạnh đi nửa vòng, tới sau lưng quái vật...

Mà quái vật kia thì chân cà thọt, chậm rãi xoay người lại, một lần nữa đối mặt với Phong Bất Giác, lại khẽ kêu một tiếng, hướng hắn tiếp cận.

"Chậm đến mức này a..." Phong Bất Giác cũng không thèm lấy vũ khí trong bọc hành lý ra, hắn căn bản là chẳng muốn giết con quái vật kia, chẳng qua là trực tiếp đi về phía cửa xuống dưới của sân thượng.

Ở sau lưng Zombie Huyết Lang còn đang hướng hắn mà đi, nhưng tốc độ di chuyển của nó so với tốc độ đi bộ bình thường của Phong Bất Giác còn chậm hơn.

Phong Bất Giác mở cửa sân thượng, phía sau cửa chính là cầu thang đi xuống. Tuy hắn có một chút khinh bỉ đối với thực lực quái vật trong kịch bản này nhưng vẫn cảnh giác mà trước tiên quan sát một chút tình huống phía sau cửa, sau đó mới đi vào. Trước khi đi, Phong Bất Giác vẫn không quên đóng cửa lại...

Theo cầu thang xuống dưới, tầng một là một nhà ăn nhỏ bình thường. Phòng bếp ngay tại đối diện quầy bar, sát cửa kính có một loạt bàn ăn, bên quầy bar cũng có một vài chỗ ngồi. Một vài bàn ăn vẫn còn bày đồ ăn còn dư: sandwich, khoai tây chiên, thịt lợn muối xông khói, trứng chiên... lúc này đã sớm trở thành bữa ăn ngon của đám ruồi.

Lúc Phong Bất Giác nhìn xem bốn phía, lại nghe được một tiếng than nhẹ.

"Ách——" bên trong quầy bar cũng có một con Zombie Huyết Lang, nửa người trên của nó tựa trên lò nướng, nửa người dưới thì đã bị ăn sạch hết rồi, những thứ trong ruột chảy dầy ra đất. Thấy Phong Bất Giác xuất hiện ở gần đó, quái vật kia liền hướng về phía hắn giơ lên cánh tay, phát ra vài tiếng kêu, chỉ thiếu chút nữa là nói một câu "Nhanh vào trong chén" rồi.

Phong Bất Giác không có để ý tới tên này. Hắn xuyên thấu qua cửa kính nhìn con đường bên ngoài nơi thị lực có thể xem tới, có mấy con Zombie Huyết Lang đang lảng vảng, nhưng chúng đều trốn ở dưới bóng râm của các công trình kiến trúc, hơn nữa hành động cũng cực kỳ chậm rãi.

"Ân... Trông bọn chúng cũng không quá nguy hiểm, tạm thời đem làm thí nghiệm a." Hắn lấy ra cò-lê, đi vào kho hàng. Hai phút sau, hắn từ trong đó bung một rô tòi ra.

Phong Bất Giác đem rô đặt ở trên quầy bar, lấy ra một củ tỏi, thu cây cò-lê lại đồng thời lấy ra dao bếp, cắt vỏ tỏi, lấy tỏi ra, bỏ vào trong miệng nhai.

Trong Thiên Đường Kinh Khủng, bất kể ăn cái gì đều có thể mô phỏng vị giác gần như hoàn toàn giống với vị trong thực tế, hơn nữa nếu ăn nhiều cũng sẽ sinh ra cảm giác chướng bụng. Bất quá đương nhiên là trong hiện thực dạ dày người chơi sẽ không có thêm thứ đồ gì đó đấy. Bất kể vị giác hay là cảm giác chướng bụng đều là thông qua hệ thống kết nối thần kinh chế tạo ảo giác mà thôi.

Sau khi hương vị cay nóng tại đầu lưỡi tràn ra, Phong Bất Giác liền đi đến phía sau quầy bar, tiếp cận con Zombie Huyết Lang trên mặt đất kia. Cánh tay nó lúc này đã buông xuống, tựa hồ đã mất đi ham muốn ăn thịt người. Xem ra mùi tỏi quả thật có hiệu quả.

Phong Bất Giác còn ti tiện mà tiến lên phía trước, ngửa cổ, cách chừng một mét mà "Ha——" hà hơi về phía quái vật kia.

Quái vật kia lúc này chợt bắt đầu lấy tay chậm chạp bò trên mặt đất, ý muốn rời xa Phong Bất Giác một chút.

"Ha ha... Kịch bản này quả thực là thiên đường." Phong Bất Giác lộ vẻ hưng phấn, hắn đã quyết định phải ở trong thành phố này chơi đến khi thoải mái

thì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tỏi Vô Song Thiên (2)

Game thủ chuyên nghiệp, nghe thì tựa như là nghề mà nhiều người mong muốn. Có thể biến trò chơi thành sự nghiệp để nuôi sống bản thân, thậm chí thu được cả danh lẫn lợi, việc này ai lại chưa từng nghĩ qua?

Ở năm 2055, đây thực sự đã trở thành một nghề được xã hội chấp nhận, nhân tài trong ngành này có lực ảnh hưởng tương đương với vận động viên nổi tiếng.

Game thủ chuyên nghiệp phần lớn tuổi khoảng từ 14 đến 35. Đương nhiên, cao thủ tuổi nhỏ một chút cũng có tồn tại, chỉ là có vài trò chơi giới hạn độ tuổi khiến cho bọn hắn không cách nào tham gia.

Nói như vậy, game thủ chuyên nghiệp có thể đơn giản mà chia làm hai loại, một loại là người chơi cấp minh tinh, một loại là người chơi bình thường cấp công nhân.

Người chơi cấp minh tinh thường vào lúc ba mươi tuổi lựa chọn xuất ngũ. Bọn hắn hoặc là chuyển thành nghiệp dư, hoặc là lui xuống hạng hai, cơ bản đều để làm chuẩn bị cho việc vào tầng quản lý của Studio. Cũng có một số đôi nghề qua chức vị tương đương ở ngành sản xuất khác của trò chơi như thuyết minh, trọng tài, tổ chức... Còn nếu có thể kiếm được đầy bồn đầy bát, thì bản thân có thể lên làm lão bản (Edt: sếp) đấy.

Tất cả người gia nhập ngành này đều muốn trở thành người chơi cấp minh tinh. Tuy vậy rất nhiều người sau khi tốt nghiệp trung học liền gia nhập, làm đến ba mươi tuổi cũng không có lẫn lộn ra cái gì, cuối cùng đành phải ra ngoài xã hội. Những người này có thể nói là đem thanh xuân đi đánh bạc một chút, về phần thắng thua được mất thì cũng chỉ có trong lòng bọn hắn rõ ràng. Những người không người chơi phải minh tinh chính là cấp công nhân trong nghề này. Bọn hắn mới là lực lượng chính của ngành này, không có bọn họ chèo chống, Studio căn bản không cách nào vận hành, những người chơi cấp minh tinh cũng cần hậu thuẫn vững chắc của bọn hắn.

Mà trong ngành này có một việc làm cho người ta rất bất đắc dĩ, đó là tính cạnh tranh tàn khốc.

Bất luận một trò chơi gì có thể nổi tiếng nhất thời đương nhiên đều tồn tại tính "cạnh tranh". Nếu như trong một trò chơi, không có bất kỳ cách nào để cho hai người hoặc hai nhóm người chơi phân ra cao thấp, trò chơi này căn bản không thể hấp dẫn bất kỳ phòng làm việc nào, khả năng hấp dẫn quần thể người chơi cũng cực kỳ có hạn.

Như game online có nhiều người chơi, không quan trọng là thi đấu thể thao hay là đánh quái đi train level mặc trang bị đều cũng có thể PK (Edt: player killing) để quyết thắng thua.

Game thủ chuyên nghiệp nếu muốn chứng minh giá trị của bản thân thì có một cách đơn giản rõ ràng nhất, chính là một chữ: thắng.

Đáng tiếc, trên đời này chỉ có Du Lượng nhất thời, không có tướng quân Thường Thắng. Không ai có thể một mực thắng đấy.

Tuổi càng cao, trạng thái thi đấu thể thao phập phồng, cái trò chơi nào đó xuống dốc... những nhân tố này khiến cho các cao thủ đã từng được các người chơi tôn sùng là "Thần" dần dần nhạt ra khỏi ánh mắt mọi người. Những người có thể tại thời kì đỉnh phong toàn thân trở ra có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Càng là Studio trò chơi đỉnh cấp, cạnh tranh lại càng là tàn khốc. Bọn hắn luôn cần thành phần chính là tuổi trẻ... Cần một đám nhân vật mới bảo trì trạng thái thi đấu thể thao cực cao, có tính đấu tranh và tiến thủ... Loại người này tùy thời cũng có thể đem một vị người chơi Thần cấp cao cao tại thượng kéo xuống Thần Đàn.

Đơn giản nói: thiên tài có đã tâm. Ví dụ như... Thôn Thiên Quỷ Kiều.

Lần này Studio Trật Tự ở trong Thiên Đường Kinh Khủng đầu tư bốn tiểu tổ nhân thủ, mỗi tổ mười người, trong mỗi tổ có hai gã người chơi cấp minh tinh, còn lại cơ bản đều là người chơi thâm niên, lão luyện cấp công nhân.

Mà Thôn Thiên Quỷ Kiều là nhân vật mới duy nhất tuổi chưa đủ hai mươi trong bốn tổ đội ngũ.

Studio Trật Tự cũng đặt kỳ vọng lên người hắn cho nên hắn mới có thể được xếp vào nhóm danh sách người chơi đầu tiên tiến vào Thiên Đường Kinh Khủng. Tổ trưởng không giao hắn bất luận nhiệm vụ gì, hắn chỉ cần dựa theo hứng thú mà chơi là được rồi. Ai ngờ hắn trong một lần trò chơi hình thức giết chóc ngẫu nhiên đã gặp phải tổ ba người do Dũng Giả Không Sợ cầm đầu, tiểu tử này còn rất không biết điều mà đem các tiền bối giết sạch... Có thể nói, vì loại hành động làm bậy tùy hứng này của hắn, bị tổ trưởng "cho nghỉ" cũng là đáng đời.

Đương nhiên, Dũng Già Không Sợ cũng xác thực không tính là cấp bậc "mạnh nhất" đấy. Ở trong Trật Tự có rất nhiều người chơi minh tinh, bất kể là lịch sử thành tích hay độ nổi tiếng hẳn đều xếp không tới Top 10. Tuy tiêu tổ của hắn thành công nắm lấy danh hiệu người chơi cấp hai mươi đầu tiên của Closed Beta, nhưng thực lực chân chính của Trật Tự xa xa không chỉ như vậy.

Trước mắt bốn cái tiêu tổ này chỉ có thể nói là "đội khai hoang", một đám người chơi mạnh nhất trong phòng làm việc chẳng qua là đăng ký tài khoản, đặt nick name, sau đó không online nữa. Nói cách khác... nhóm cao thủ chân chính của Trật Tự ở giai đoạn hiện tại vẫn chưa chính thức bị phái qua hạng mục này. Cao tăng Studio sớm đã có quyết sách, bảo trì thái độ trông xem, ít nhất cũng phải đợi đến sau khi công ty Mộng mở ra chuyển đổi tiền và dịch vụ thu phí rồi mới quyết định có đem những tài nguyên nhân tài cao cấp nhất kia đưa vào hay không.

Nói nhiều như vậy, các vị có khả năng có chút không hiểu, sao nói hồi lại trôi tới cái đề tài này? Phong Bất Giác đâu? Kịch bản thành phố Nooocar đâu rồi?

Hãy để ta dùng ba tiểu tiết để đem sự tình kéo trở về.

Nói đến Studio, lúc này trong kịch bản của Phong Bất Giác cũng có thành viên của phòng làm việc.

Bất quá hẳn không phải dưới trướng cái loại đại phái nhà cao cửa rộng như Trật Tự này, hẳn là lão bản của loại Studio tam lưu mà ta đề cập qua ở đoạn trước kia, kiêm tài vụ, kiêm người chơi...

Hắn chính là [Tích Bộ Thiếu Gia].

Được rồi, tin rằng chư vị cũng đoán được, không tệ, tên phòng làm việc của hắn là "Băng Đé".

Tích Bộ Thiếu Gia ở trong hiện thực 23 tuổi, năm trước vừa tốt nghiệp đại học. Phụ thân mở một cửa hàng, trong nhà xem như có chút tích góp, có thể giúp hắn mở... Dù sao giá thành mở phòng làm việc trò chơi không tính là quá cao, chỉ cần thuê một chỗ, mua mấy cái cabin trò chơi mà thôi, phương diện nhân lực cơ bản không cần tính toán, người làm đều là các anh em học chung với hắn.

Hơn nữa trước mắt thủ hạ của Tích Bộ Thiếu Gia tổng cộng cũng chỉ có ba gã người làm mà thôi, một người chính là [Tên Thật Khó Đặt] giờ phút này đang ở trong kịch bản cùng hắn, hai cái nick name còn lại theo thứ tự là [Đặt Tên Thật Sự Khó] và [Thật Khó Đặt Tên]. Tuy Tích Bộ Thiếu Gia từng chứng chạc đẳng hoàng mà yêu cầu ba người bạn thân của hắn sử dụng các loại nick name kiểu Chư Như Hoa, Nhẫn Túc nhưng bị cự tuyệt một cách vô tình. Khi người làm hắn thu nhận bị uy hiếp, hắn liền bị Aruba. (Edt:...)

Studio của bọn hắn ngược lại cũng biết hai người phải thay phiên nhau cho nên chia làm hai tổ trò chơi, trước mắt hai người khác đang ở cách xa với thời gian trò chơi, đã đi ra ngoài ăn cơm rồi.

Hình tượng Tích Bộ Thiếu Gia trong trò chơi là một người nam tử tướng mạo thanh tú trắng nõn đẹp đẽ, thân cao gầy, chính thể cũng không chênh lệch quá nhiều so với hình tượng bản thân của hắn... Chỉ có mặt là cái biến hơi rõ ràng.

Tên Thật Khó Đặt đáng người trung đẳng, đầu so với Tích Bộ Thiếu Gia hơi thấp hơn một ít, hình tượng trò chơi của người này cũng giống như tên của mình, lộ ra một loại cảm giác lồi thối lệch thếch. Hẳn chẳng những không có đem mình sửa đẹp trai mà còn sửa thành hình tượng một người đầu trục, nói là tại trong trò chơi muốn thử cảm giác đầu trục một phát.

Danh xưng của Tích Bộ Thiếu Gia tựa hồ là một loại ác ý trào phúng của hệ thống, là [Một đao khách], vũ khí hắn dùng là một thanh phác đao, nhìn qua rất giống binh khí chuyên dụng của đám tạp cá lâu la trong phim võ hiệp, phẩm chất là bình thường, cũng không có thuộc tính hay đặc hiệu nhưng ít ra đây là một kiện binh khí thực sự.

Khác với danh hiệu người qua đường kia của Tích Bộ Thiếu Gia, danh hiệu của Tên Thật Khó Đặt có độ công nhận rất cao, có bốn chữ: [Miệng cọt gan thối]. Cái hình tượng đầu trục giò giang hoàn toàn tương phản so với Giá trị Kinh Hải của hắn. Vị này mà ngay cả binh khí đứng đắn cũng không có, trong bọc hành lý có hai cây gậy bóng chày với một ống sắt rỉ sét, cũng không biết hắn tìm được ở đâu...

Vận khí của bọn hắn không tệ, địa điểm hai người đáp xuống ước chừng chỉ cách nhau một cái quảng trường, cho nên rất nhanh sẽ gặp nhau.

Hai người này nhìn như không đáng tin cậy kỳ thật cũng có điểm hơn người đấy, nếu là thật sự đối với trò chơi dốt đặc cán mai thì mở phòng làm việc làm gì. Cho nên, Tích Bộ Thiếu Gia làm ra một cái quyết định rất chính xác. Trước tiên bất kể nhiệm vụ, tìm một thương điểm đem bản thân vũ trang đầy đủ rồi lại nói tiếp.

Vừa nhìn tình huống thành phố này đã biết rõ địa điểm thiết lập của cái kịch bản này là trên nước Mỹ. Cho nên trong nội thành tám phần sẽ có cửa hàng súng, trong cửa hàng súng cho dù không có vũ khí hạng nặng kinh người nhưng súng ngắn, shotgun, nòng súng giảm thanh... nhất là đạn được sung túc, tất cả đều rất có giá trị đấy.

Hai người một đường đi về phía trước, trên đường thường xuyên gặp được tốp năm tốp ba Zombie Huyết Lang du dương, bất quá uy hiếp của bọn chúng xác thực rất nhỏ, không muốn đánh thì đi vòng qua, nếu thật sự không tránh được thì liền cho chúng một gậy vào đầu. Tuy nói lúc ở gần phạm vi căn của chúng thì động tác những quái vật này đột nhiên nhanh hơn mấy phần, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút, không đồng thời tại cự ly ngắn bị ba con quái hoặc nhiều hơn vây quanh, bọn chúng là phi thường dễ giết đấy.

Sau khi đi qua hai cái quảng trường, Tích Bộ Thiếu Gia tiến vào bất điện thoại. Hắn cầm điện thoại lên, đường dây căn bản không gọi được. Trên thực tế, cho dù là gọi được thì hắn cũng không biết nên gọi cho ai, chẳng lẽ gọi 911 ư? Mục đích chủ yếu hắn vào đó là để tìm quyền danh bạ. Sau khi kiểm

tra khoảng 3-5 phút, Tích Bộ Thiếu Gia liền thành công tìm được một địa chỉ cửa hàng súng gần nhất. Hắn và Tên Thật Khó Đặt (ta quyết định tiếp theo sẽ gọi hắn là Tiểu Danh) liền bước nhanh hơn tiến về chỗ đó.

Lại đi hơn mười phút đồng hồ, bọn hắn tiếp cận chỗ đích, nhưng lại phát hiện cảnh tượng có chút dị thường.

Chỉ thấy con đường này ước chừng có hơn ba mươi cỗ thi thể Zombie Huyết Lang, đầu mỗi một cỗ thi thể đều bị đánh nát như, thi thể trải dài một đường đến hiệu súng.

Trước mặt đường cửa tiệm, dưới ban ngày ban mặt, chính giữa đường cái, vậy mà có một cái thùng đựng đá hình trụ cỡ lớn vẽ mặt cười, trong thùng rót đầy chất lỏng màu đỏ, trên mặt đất bên cạnh rải rác rất nhiều túi nhựa plastic đựng máu, mùi máu tươi thuần túy mà nồng nàn đậm đặc như thể nàu coi như là mũi nhọn loại cũng có thể từ rất xa ngửi được.

Có hai dàn loa được bày ngay bên cạnh "thùng máu", âm lượng cao phát bài "Khúc Quân Hành Dũng Sĩ Đấu Bò", thấy trên mặt đất có vết kéo, tựa hồ là từ một tiệm bán đồ âm thanh đối diện đẩy ra ngoài đây. Bên lề đường có một cái hộp điện bị mở ra, nhìn không ra tình huống bên trong như thế nào, dù sao dây điện dàn loa một mực kéo dài đến chỗ ấy...

"Chuyện gì đang xảy ra thế này?" Tiểu Danh hỏi.

Tích Bộ Thiếu Gia cũng không minh bạch đây là chuyện gì. Nhưng mà hắn cũng chưa kịp trả lời cái gì thì thấy phía sau thùng máu có một cái chỗ rẽ, từ trong đó bay ngược ra một con Zombie Huyết Lang.

Ngay sau đó, một nam nhân toàn thân phủ máu thịt từ chỗ ấy đi ra. Hắn một tay dao nhọn, một tay cờ-lê, hai vai mỗi bên công một chuỗi tòi, hai chuỗi "dây tòi" này tại trước người giao nhau thành hình chữ X, cũng bị máu tươi nhuộm hồng.

Hắn đi theo tiết tấu Khúc Quân Hành Dũng Sĩ Đấu Bò, điệu nhảy cùng loại với vũ điệu Phủ Đầu Bang trong "Kungfu", trong miệng còn như nhai kẹo cao su, ngâm vật thể màu trắng không rõ... Hắn đáp nhẹ nhàng hướng con Zombie Huyết Lang đang ở gần kia, sau đó đối với đầu quái vật ngã xuống đất một hồi điên cuồng bấm, đánh cho xương bẻ gãy nát, huyết tương bay tứ tung.

Sau khi tiêu diệt quái vật kia, hắn tựa hồ ý thức được cái gì, bỗng nhiên ngồi thẳng lên, xoay đầu lại, vừa vặn trông thấy thân ảnh hai người Tích Bộ Thiếu Gia cùng Tiểu Danh ngẩng ra như phỗng.

"Chạy a...!"

"Tránh xa chỗ đó ra!"

Sau khi hai người bọn họ cùng Phong Bất Giác nhìn nhau hai giây liền đồng thời la lên, quay đầu bỏ chạy.

Phong Bất Giác cũng không có dài dòng, thấy chạy liền đuổi. Hắn kỳ thật rất muốn rống lên một câu: "Các ngươi chạy còng lông gì? Ta là người chơi a...!" Nhưng bởi vì trong miệng tất cả đều là tòi, căn bản không có cách nào cao giọng kêu to.

Bên kia, vừa nhìn thấy sát tinh đó dùng dáng người kiện tráng đuổi theo, Giá trị Kinh Hải của Tiểu Danh lập tức tăng vọt, vừa chạy vừa nói với Tích Bộ Thiếu Gia: "Xong rồi xong rồi xong rồi... Bị người này đuổi kịp chúng ta nhất định phải chết, đều là lỗi của ngươi! Đang yên đang lành tự nhiên lại đi tìm cửa hàng súng làm gì, quả nhiên cửa hàng súng xếp một tiểu BOSS a!"

Tích Bộ Thiếu Gia thình thoàng quay đầu lại liếc nhìn Phong Bất Giác đang dần tới gần: "Có cái gì liên quan tới ta! Làm sao ta có thể biết có loại tình huống này!" Hắn lại quay đầu lại nhìn một cái: "Lại nói... Tốc độ chạy của tên này dường như nhanh hơn so với chúng ta a...!"

"Ta sớm đã thấy! Nhanh chạy a...!" Tiểu Danh reo lên.

Cách xa bọn hắn ước chừng hai mươi mét, Phong Bất Giác đã nghe được toàn bộ đoạn đối thoại của bọn họ, thầm nghĩ: Nói nhảm, trên chân lão tử có [Tước sĩ chi vũ], hai người tiểu tử các ngươi dám so chạy bộ với ta?

Ai ngờ, tại thời khắc này, hai người phía trước bỗng rất ăn ý, trăm miệng một lời nói: "Chia nhau chạy!"

Tại một cái ngã tư đường, bọn hắn liền một trái một phải, mỗi người chạy một cái hướng.

Trong nội tâm Phong Bất Giác kinh hô: Hai tên khốn kiếp này còn rất có chiến thuật a...!

Hắn cũng không có suy nghĩ nhiều, rẽ sang phía bên trái, tùy tiện đuổi theo một người.

Người kia đứng lúc lại là Tích Bộ Thiếu Gia...

"Không may... Hoàn toàn không khiến hắn chần chờ a...!" Tích Bộ Thiếu Gia tự nhủ: "Mục tiêu đầu trục rõ như vậy mà lại không truy, trực tiếp hướng ta đuổi tới, nhất định là do diện mạo anh tuấn hại ta."

Mất nhìn thấy Phong Bất Giác càng đuổi càng gần, giá trị Kinh Hải của Tích Bộ Thiếu Gia cũng càng ngày càng cao, hắn biết rõ chỉ sợ nếu bị bắt được, hắn sẽ bị cái tiểu BOSS này từ phía sau lưng nhất kích tất sát, vậy thì không bằng quay lại độ sức.

Ý niệm tới đây, hấn bỗng nhiên dừng bước lại, giờ phác đao, đưa lên trước người, dùng tốc độ cao vọt tới Phong Bất Giác, vung đao liên quét.

“Ồi chào!” Lúc Phong Bất Giác vọt tới trước mặt hấn, Tích Bộ Thiểu Gia lại phát hiện, đao trên tay căn bản bất động, động tác của hấn bị hệ thống ngăn lại.

Phong Bất Giác đi tới trước mặt hấn, dừng bước lại, thở hổn hển, tròng mắt hấn, đứt quãng mà nói: “Ta... Ha... Ha... Ta... Ta là... Người... Ha... Ha... Người một nhà a...! Người cái tên này thật là (ngu ngốc)! ”

Hai chữ "ngu ngốc" cuối cùng là bị hệ thống che mắt. Theo lý thuyết Phong Bất Giác căn bản không thể đem ý đồ nói lời này biến thành thực tế, bất quá nếu như xuất hiện cách âm chứng tỏ lúc nói hấn cũng không có bất kỳ ý vũ nhục nào, chỉ là một loại ngữ khí châm biếm.

"Cáp?" Tích Bộ Thiểu Gia thuận thế co quắp ngồi trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, khoe miệng co quắp giật giật, "A... Ha ha... Đúng... Thực xin lỗi." Hấn vậy mà lại xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tỏi Vô Song Thiên (3)

Bởi vì Phong Bất Giác không có đuổi theo Tiểu Danh, người kia sau khi chạy được một đoạn, vừa nhìn sau lưng không có ai liền chậm bước dần. Mấy giây sau Tiểu Danh dứt khoát dừng lại, xoay người hướng phía xa nhìn quanh. Vừa vận công thấy Phong Bất Giác đã đuổi theo Tích Bộ Thiểu Gia ở phía xa, vốn tưởng rằng Tích Bộ sắp bị nháy mắt giết chết rồi, kết quả hai người kia căn bản không có phát sinh chiến đấu.

Hai phút sau, hai người kia vậy mà kề vai sát cánh cùng một chỗ đi sang, Tích Bộ Thiểu Gia còn hướng phía Tiểu Danh quơ quơ cánh tay, hình như ý bảo bản thân không sao.

Không bao lâu, ba người bọn hấn liền trở về mặt đường trước cửa hàng sủng, Phong Bất Giác tắt đèn loa đi, nói tình huống với những người đi phía sau: “Cho nên... sau khi qua một ít thí nghiệm, ta trên cơ bản đã nắm giữ mấy điểm đặc thù chủ yếu của đám này Zombie Huyết Lang.

Giọng nói CG lúc mở màn tuy đã đề cập qua một ít, bất quá ta vẫn nên kết hợp tình huống thực tế để nói cụ thể một chút thì tốt hơn.

Đầu tiên, chúng đối với mùi tỏi cảm thấy cực kì không khỏe, cũng giống như lúc chúng ta thử tự ngửi hơi cay. Tỏi có hiệu quả bình thường, nhưng sau khi nhai qua ở trong miệng, miệng thối vô cùng hà hơi ra lại có hiệu quả.”

“Vị đại ca kia, ta vừa rồi đã muốn hỏi, người một thân là máu như vậy... Không sợ bị nhiễm sao?” Tiểu Danh nhìn Phong Bất Giác một thân máu cùng với hai chuỗi tỏi trước ngực hấn đã bị nhuộm đỏ hỏi.

Phong Bất Giác chỉ mặt mình, mặt của hấn vẫn tương đối sạch sẽ: “Lưu ý đừng làm cho dịch thể cửa quái vật tung tóe vào hai mắt và trong miệng là được rồi.” Hấn liền chỉ ý phục của mình, nói tiếp: “Về phần những thứ này nha... Nhìn qua rất khoa trương, kỳ thật cũng không hoàn toàn là máu của quái vật. Lúc ta đổ từng bao từng bao máu vào trong thùng vừa rồi có không ít dính vào trên người mà thôi.” Hấn lập tức lại từ trong bọc hành lý lấy ra một cái túi nhựa đầy ắp, ném lên đất, bên trong tất cả đều là tỏi sạch: “Hai chuỗi này trên người của ta chính là phòng tuyến cuối cùng phòng bị căn, tỏi dùng để ăn tất nhiên đều đặt ở trong bọc hành lý. Các người cũng đều tự lấy túi chia một ít đi, lúc chiến đấu chỉ cần trong miệng nhai mấy nhánh tỏi, những quái vật kia cơ bản liền khó có thể phản kháng.”

“Àn... Ta lấy một cái là được, một củ tỏi có thể chia làm sáu bảy mũi mà nhai đấy, không đủ chúng ta lại xin người thêm là được.” Tiểu Danh trả lời.

Tích Bộ Thiểu Gia rất quyết đoán mà trả lời: “Ta không cần, cảm ơn.”

“Nhị vị xem ra cũng không rất thích mùi tỏi a...” Phong Bất Giác lời nói thăm thía mà nói: “Các người cũng biết, tỏi đối với canh sư ông mì sợi mà nói, hiệu quả giống như sữa đá thành vàng.”

“Không biết.” Bọn hấn trăm miệng một lời mà trả lời.

“Ha...” Phong Bất Giác dùng một loại vẻ mặt thập phần bi ối hướng mặt bọn họ ác ý mà hà hơi miệng thối.

“Chúng ta cũng không phải quái vật! Người làm gì a...!”

Phong Bất Giác lập tức nghiêm mặt nói: “Như vậy, nói tiếp về đặc thù của Zombie Huyết Lang.” “Người cái tên này đôi mắt hơi nhanh a...”

“Ánh mặt trời sẽ khiến cho bọn chúng trở nên chậm chạp.” Phong Bất Giác tiếp tục lời tự thuật vừa rồi mà nói: “Động tác chậm tựa như ma pháp biến hình của thiếu nữ, đội nàng cỡi xong... Ah không, là đội tới thời điểm nó tấn công, hai ta ngay cả đoạn thân chú cũng có thể học thuộc lòng rồi.”

“Ngươi lướt qua hơi rộng a...”

Phong Bất Giác lại dùng ánh mắt để chỉ những thi thể trên đường kia: “Tuy chém đầu có thể khiến cho thân thể của bọn chúng không có cách nào hoạt động nữa, nhưng đầu vẫn tiếp tục còn sống. Qua quá trình thử nghiệm, chỉ có phá hư cái ót của chúng hoặc là dùng súng bạo chết hơn phân nửa đầu mới có thể hoàn toàn giết chết chúng.”

Hắn nói xong, lại từ bên trong bọc hành lý móc ra một khẩu Shotgun, dùng một loại ánh mắt thường thức nhìn món vũ khí trên tay này: “Khẩu Winchester này là trong cửa hàng súng tìm được, hiệu quả coi như không tệ, khoảng cách gần đủ đánh không trúng đầu, oanh tại bộ vị khác cũng sẽ ra một cái lỗ thủng lớn, so với súng ngắn uy lực nhiều hơn.”

“Đúng vậy, cửa hàng súng!” Tích Bộ Thiểu Gia mở to hai mắt nói: “Đem chút nữa đã quên, đi vớ vết trang bị trước rồi lại nói tiếp a...!”

Hắn hướng Phong Bất Giác lên tiếng chào hỏi, cùng với Tiểu Danh cùng một chỗ lòng như lửa đốt mà vọt vào cửa hàng súng. Hai người này thuộc về loại người chơi nghiêm trọng thiếu trang bị kia, trang bị tốt đến bây giờ thế nhưng một kiện cũng chưa từng thấy, đối với bọn họ mà nói có thể đem vũ khí lạnh thẳng cấp thành súng ống đạn dược cũng đã là đột phá lớn. Như Phong Bất Giác cái loại đẳng cấp thấp như vậy liền thân đeo bốn kiện trang bị cấp tốt, trong đó có một cái còn bởi vì tạm thời mặc không được mà đặt trong bọc, người khác căn bản khó có thể tưởng tượng được.

Tích Bộ Thiểu Gia cùng Tiểu Danh nhảy vào trong cửa hàng súng, lại thấy được một cảnh tượng hỗn loạn, cái giá trên tường cơ bản là trống không, ngăn tủ cùng trên mặt đất có rất nhiều linh kiện súng ống rơi la tã, ở bên trong một cánh cửa phía sau quầy cũng một bộ dạng bị cướp sạch.

Phong Bất Giác ở phía sau bọn họ đi tới, như trước dùng cái giọng điệu gọn sóng không sợ hãi mà nói: “Theo thiết lập mà nói, sau khi virus bộc phát trong thành phố, cửa hàng súng nhất định sẽ bị một trận tranh đoạt mà trống không. Theo độ khó trò chơi mà nói, phương diện vũ khí tựa hồ cũng không cho chúng ta quá nhiều lựa chọn.”

Tích Bộ Thiểu Gia căn bản không nghe thấy lời Phong Bất Giác đang nói..., hắn mang về mặt hưng phấn mà nhặt lên hai khẩu súng trên mặt đất bỏ vào bọc hành lý, lại nhấc lên một khẩu TMP, cười nói: “Phát tài.”

Tiểu Danh từ trong bọc hành lý ném ra một cây gậy bóng chày cùng ống sắt rỉ sét kia, cũng nhặt lên hai khẩu súng cắt kỹ, lại cấp lên một khẩu Súng Tiểu Liên UMP45, biểu lộ trên mặt chỉ có thể nói là lộ rõ vẻ vui mừng...

Hai người này lấy được vài món vũ khí súng ống phẩm chất bình thường thì có loại cảm giác đang nghèo kiệt xác chột giàu. Nói thật, quả thật có chút khó coi. So với những game thủ chuyên nghiệp chính thức kia, hai vị Băng Đế này chỉ có thể nói là ngẫu game thủ chuyên nghiệp không nhập lưu, tâm tính cùng trình độ của bọn hắn đều vô cùng nghiệp dư. Sau khi được Phong Bất Giác nhắc nhở, hai người kia mới nhớ tới một sự tình rất mấu chốt, bọn hắn lúng túng đem súng ngắn nhét vào bọc hành lý rồi lấy ra, nhìn đường kính, tìm nhặt một ít viên đạn phù hợp...

Lúc ba người một lần nữa trở lại trên đường, lại có bốn năm con Huyết Lang Zombie bị hấp dẫn đến nơi này, Phong Bất Giác đề nghị bọn hắn đem mấy con quái này làm mục tiêu sống để luyện xạ kích một chút, làm quen với súng ống. Hai người kia một hồi luống cuống tay chân, cả buổi mới hiểu rõ phương pháp nổ súng, sau khi thành công nổ súng, bọn hắn liền ý thức được tại bán kính ngoài 10m căn bản bắn không trúng mục tiêu, viên đạn cũng không biết bay tới đâu nữa. Bất quá đợi khoảng cách rút ngắn đến chừng năm mét, bắn ra ổn định, xác xuất thành công liền tương đối cao.

Sau khi đối phó với những quái vật này, Phong Bất Giác nói: “Lúc trước ta nói đến chỗ nào rồi nhỉ... Ah, đúng rồi, đặc điểm kế tiếp là...” Hắn dừng thoáng một phát, sắp xếp suy nghĩ nói: “Sự khao khát máu của Quỷ Hút Máu cũng thể hiện trên người những con Zombie Huyết Lang này. Chúng sẽ bị mùi máu hấp dẫn, đương nhiên, phải là máu người bình thường không bị nhiễm virus. Về phương diện này... ta đoán chúng chỉ dùng khứu giác để tiến hành phân biệt.

Khứu giác những con Zombie Huyết Lang này khẳng định không bằng người sói thuần túy, nhưng hiển nhiên so với Zombie bình thường theo lý thuyết mạnh hơn. Người sống như ta nếu như xuất hiện trong bán kính 50m của chúng, chúng không cần dựa vào thị giác cũng có thể phát hiện. Chỉ cần để lộ máu người bình thường trong không khí thì trong khoảng một km chúng có thể ngửi được, cũng có lực hấp dẫn cực kỳ mãnh liệt.”

“Không thể nào? Thành phố này khắp nơi là hiện trường giết người, chúng có thể phân biệt được được mùi của chúng ta ngay cả khi hòa với một thùng máu người?” Tích Bộ Thiểu Gia nhìn qua thùng đựng đầy máu kia hỏi.

“Cái đó rất bình thường, một trong những tiêu chí của khứu giác nhạy bén chính là phân biệt mùi, ví dụ như loại chó săn đặc vụ có thể phân tích mùi phân từ cấu thành.” Phong Bất Giác trả lời: “Cũng giống như người ngửi phải một đồng phân, chỉ biết là nó rất thối, nhưng nếu sinh vật có khứu giác bén nhạy ngửi được, liền có thể biết người đi ị ngày hôm qua ăn cái gì.”

“Ta hiện tại chỉ muốn biết vì sao người sử dụng loại từ này lại không bị cách âm...” Tích Bộ Thiểu Gia nói.

“Điều này nói rõ tại ngữ cảnh bình thường của lời nói này, cái chữ này cũng không bị hệ thống coi là từ ngữ bất nhã mà chỉ là một danh từ mà thôi.” Phong Bất Giác nói: “Theo phỏng đoán của ta, ở trong trò chơi này, thứ này rất có thể ở dưới tình huống có chút đặc biệt nào đó sẽ trở thành chủ đề không thể không bị nói đến.” Hắn mặt đen lên nói: “Ví dụ như... Ở trong kịch bản có chút ngẫu nhiên, các người chơi có lẽ sẽ chết chìm trong...”

“Ta không nghe thấy gì hết... Ta không nghe thấy gì hết...” Tích Bộ Thiểu Gia tranh thủ che lỗ tai, rất nhanh lẩm bẩm nhiều lần.

Phong Bất Giác nhún vai, cũng không có đem cái chủ đề buồn nôn này nói xong, chẳng qua là ngược lại nói: “Nếu như gặp các người, vậy thì tốt rồi, thời gian hiện tại trong kịch bản này là hai giờ rưỡi xế chiều, các người cứ lấy khu vực này làm cứ điểm, tận khả năng xoát một ít quái. Dù sao cửa hàng súng ở ngay bên cạnh, cho dù súng không dư thừa vài khẩu thì ít nhất đạn cũng đủ.

Ta lập tức khởi hành đi tìm những người khác, sau khi tìm được mang đến nơi này.” Hấn ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Vô luận có tìm được hay không, ta cũng sẽ trước khi mặt trời xuống núi...” Hấn lại nghĩ gì đó: “Ah, đúng rồi, âm thanh cũng có hiệu quả lure quái nhất định, sau khi ta rời đi các người có thể bật nhạc tiếp.”

“Đợi một chút.” Tiểu Danh hỏi: “Từ lúc mới bắt đầu ta đã muốn hỏi, chỗ đây...” Tầm mắt của hấn dờn qua bốn phía, thùng đựng đá, túi máu, dàn loa... “Cục diện này một mình ngươi làm thế nào tạo ra a?”

“Quá trình đại khái là... Trước khi đến cửa hàng súng, ta đi đến hai con đường bên ngoài một bệnh viện, lúc ấy tính đi vào tìm xem có mấy loại đạo cụ như dược phẩm hay không, kết quả trong lúc đó vô tình phát hiện việc máu người có thể lure quái. Sau khi lục soát hết bệnh viện không lâu ta liền đến nơi này, sau đó liền quyết định dùng nơi đây như cứ điểm tạm thời. Vì vậy liền đi đến siêu thị phụ cận lấy một cỗ xe đẩy, một đường đẩy đến bệnh viện, một lần nữa giết đi vào, tìm được kho máu, phá cửa mà vào, từ trong kho ướp lạnh tìm được hơn mười bao chứa máu, đặt trong xe đẩy rồi liền đẩy về.

Sau đó ta liền từ trong cửa hàng đối diện lấy thùng đựng đá ra, dùng máu rót đầy thùng. Dàn loa thì là trong khi giết quái rảnh rỗi đi cửa hàng đối diện kiểm tra đấy, một là do âm thanh cũng có thể lure quái, hai là do tần suất quái đến không tính là quá cao, ngồi chờ quả thực có chút nhàm chán...”

Phong Bất Giác rất nhanh nói xong: “Tóm lại, các người cứ yên tâm ở chỗ này đánh quái. Kịch bản này hạn chế thời gian rất lỏng lẻo đấy, cho nên chúng ta có lẽ thừa cơ tận lực nâng cao đẳng cấp sở trường, đồng thời kiểm giá trị kỹ xảo nhiều một chút.”

Hấn nói rõ những thứ này xong, vung ống tay áo, xoay người rời đi. Lưu lại hai vị “game thủ chuyên nghiệp” ở đằng kia tròn mắt há hốc mồm mà đứng, đưa mắt nhìn theo bóng lưng đi xa kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Tội Vô Song Thiên (4)

So với Phong Bất Giác, bạn học Vương Thán Chi không thông dong như vậy. Là một người tương đối đơn thuần, sau khi hấn đáp xuống, cơ bản không suy nghĩ nhiều liền chạy theo nhiệm vụ chính tuyến rồi.

Tuy tính cách đơn thuần nhưng năng lực chấp hành của hấn không kém. Rất nhanh tại sạp báo bên đường tìm được một tấm bản đồ thành phố, cũng tìm được địa chỉ cao ốc công ty Allerbm.

Trong nội tâm tiểu Thán còn nghĩ những đồng đội khác khẳng định cũng đều hướng về chỗ đó, cho nên chỉ cần nhanh đến cao ốc một chút liền có thể hội họp cùng đồng đội rồi.

Trên đường đi, hấn cũng giết chết không ít quái vật, hơn nữa càng lại gần cao ốc trong nhiệm vụ chính tuyến, số lượng Zombie cũng tăng lên tương ứng.

Có thể là do trời vẫn sáng, Tiểu Thán tuy là lẻ loi một mình nhưng giá trị Kinh Hải lúc này cũng được khống chế tương đối ổn. Những Zombie Huyết Lang này so với Zombie bình thường trong phim, cũng rất khó nói loại nào dọa người hơn. Mấu chốt là hành động của bọn chúng quá chậm, không cách nào gây cảm giác gấp gáp khi nguy hiểm tới gần cho người ta. Dưới ban ngày ban mặt, đi ngang qua mấy con quái vật không có lực uy hiếp gì... Cảm giác không khác mấy so với đi dạo trong hội trường chật kín người.

Có lẽ, đợi đến lúc bầu trời tối đen, sự tình mới có chút biến hóa a...

Khoảng 2 giờ rưỡi xế chiều, lúc Phong Bất Giác rời khỏi “cứ điểm” do một tay mình chế tạo để tìm người, Tiểu Thán đã đi tới trước cao ốc công ty Allerbm.

Cao ốc này cao 52 tầng, trên mái nhà có một khung sắt lớn ghi dòng chữ: Allerbm, khiến cho nó giống với cao ốc Avenger, có một loại cảm giác kiêu ngạo.

Công ty này có thể đem LOGO trực tiếp đặt ở trên mái nhà đã nói lên cả tòa lầu này đều là sản nghiệp của bọn hấn. Theo giới thiệu tóm tắt của kịch bản, công ty Allerbm này không thể nghi ngờ chính là cơ cấu hạch tâm nghiên cứu và chế tạo virus rồi, cũng chỉ có thể ở trên mảnh đất Mỹ này mới có thể sinh ra loại tập đoàn tài lực vượt qua chính phủ, khoa học kỹ thuật áp bức cả Thần, vũ khí phản lại nhân loại.

Vương Thán Chi cảm thấy bóng chày trong tay, từ từ mà đi. Vết máu khô cạn trên gậy nói rõ người vung nó lúc đối diện với mấy con quái vật này cũng không nương tay. Đơn thuần nói về năng lực chiến đấu, Vương bác sĩ chưa hẳn đã kém Phong Bất Giác. Nói trắng ra là, dùng cấp độ và năng lực thân thể của nhân vật bọn hấn hiện tại trong trò chơi, việc có thể làm được vẫn như trước nằm trong phạm trù người bình thường, chênh lệch không quá lớn.

Trước cửa cao ốc, số lượng Zombie Huyết Lang lượn lờ không được 100 thì cũng có 80. Những nhóm quái vật này gặp vật còn sống liền bắt đầu hướng nơi đấy tụ tập. Một khu vực lớn phía trước mặt Tiểu Thán bị bóng râm của cao ốc che mất, động tác của những Zombie Huyết Lang kia rõ ràng

so với ở dưới ánh mặt trời nhanh hơn một ít, tốc độ di chuyển đã tiếp cận với tiêu chuẩn bình thường của Zombie trong phim. Đương nhiên, so với một ít Zombie có thể chạy, có thể nhảy, có thể mở cửa, thậm chí là có thể lái xe và sử dụng súng về sau trong phim, bọn chúng vẫn như trước yếu nhược. Lúc này, Tiểu Thán hơi có chút sợ hãi, nhìn một đoàn tử thi ăn thịt người lông dài mặt trắng kia hướng bản thân vọt tới, cây gậy trong tay hẳn dù vung đến gãy cũng chưa hẳn có thể đem bọn chúng giết sạch.

Hơn nữa, hẳn còn chú ý tới một sự tình vô cùng kỳ quái... Gần đó cả một con Zombie Huyết Lang bị giết chết cũng không có. Nếu có đồng đội tiến vào cao ốc trước mình, như vậy... Hẳn, hoặc là bọn hắn lúc giết đi vào nhất định phải vượt qua những quái vật này. Dù là tốc độ mau nữa, ít nhất cũng phải tiêu diệt bảy tám con mới có thể đột phá à? Nhưng bây giờ trên bãi đất trống trước cao ốc căn bản không có một cỗ tử thi ở trạng thái không động a...

“Có vẻ như ta là người thứ nhất đến đây...” Tiểu Thán làm bầm lâu bầu, bắt đầu lui về phía sau. Nếu như giờ phút này trong cao ốc không có đồng đội thì hẳn cũng không cần phải vội vã đi vào, tốt hơn là trước tiên ở bên ngoài rồi nói sau.

Ý niệm tới đây, hắn liền quyết định tạm thời rút lui khỏi mảnh đất trống này, không nghĩ tới lúc quay mặt đi, hắn liền gây ra FLAG. Một thủ vệ cấp BOSS xuất hiện ở trước mặt.

Tiểu Thán lúc này đang đưa lưng về phía cao ốc, mà hướng hắn đang đối mặt, ngay giữa đường cách hắn ước chừng trăm mét có một cái bóng đen khổng lồ đứng sừng sững thân cao khoảng 2m5. Tiểu Thán cũng không biết tên này là từ lúc nào, dùng cách nào xuất hiện. Nhưng hắn biết rõ, đây cũng không phải là quái vật có thể tiêu diệt bằng gậy bóng chày.

Nửa người trên quái vật kia đã hoàn toàn hóa thành người Sói, mọc đầy lông bờm màu nâu đậm, trên mặt và tay không hề có da lộ ra, đầu của nó giống sói, ở đầu ngón tay là móng vuốt cực kỳ sắc bén. Ở trên người của nó không tìm được đặc thù gì của Quỷ Hút Máu, bất quá đặc thù của Zombie ngược lại là có... Ngực trái của nó có một vết thương rất lớn, xuyên thấu qua vết thương này có thể nhìn thấy thân thể bên trong. Vấn đề là, từ lỗ thủng này nhìn vào bên trong, thứ nhìn thấy cũng không phải phổi. Ở sau mấy cây xương sườn, mơ hồ có thể thấy được đầu người máu chảy đầm đìa...

Tiểu BOSS này có lẽ có thể xưng là Zombie Người Sói, trên người nó xác thực không có phần Quỷ Hút Máu. Có lẽ chính vì như thế, nó không có bị ánh sáng mặt trời ảnh hưởng, thể hình cũng đột phá hạn chế của nhân loại.

Zombie Người Sói sải bước mà đến gần, hình tượng cùng khí thế sinh ra cảm giác áp bách không cần nói cũng biết.

Giá trị Kinh Hải của Tiểu Thán từ từ dâng lên, mồ hôi lạnh rào rào chảy xuống. Nhưng hắn còn không đến mức đứng tại chỗ chờ chết. Hướng cao ốc là không thể đi, trực diện với BOSS cũng lành ít dữ nhiều, hướng bên chạy trốn vẫn tốt hơn a.

Bởi vì cái gọi là hoảng hốt chạy bừa, lúc Tiểu Thán hướng bên hông bỏ chạy, hướng hắn chạy trùng hợp chính là một đoạn hướng về phía dưới sườn dốc, tiếp tục đi tiếp chính là cửa vào bãi đỗ xe dưới mặt đất. Khi hắn chú ý tới việc này, tường chắn bên người đã vượt qua độ cao có thể leo ra, xem ra trước mắt tiếp tục chạy xuống phía dưới là lựa chọn duy nhất.

Zombie Người Sói thấy hắn chạy trốn, tất nhiên sẽ truy, cũng may quái vật kia không phải Người Sói thuần túy, nó tựa hồ sẽ không chạy bằng bốn chân, cũng chỉ dùng hai cái đùi đuổi theo cho nên tốc độ chạy cũng không tính quá khoa trương. Thế nhưng tốc độ di động so với những Zombie Huyết Lang tân bộ sau khi ăn kia là cách biệt một trời một vực, Tiểu Thán căn bản không thể kéo dài khoảng cách. Rất nhanh, Tiểu Thán đã tiếp cận công bãi đỗ xe dưới mặt đất. Nhìn độ cao lan can có vẻ như khe chống là có thể nhảy qua, không thể ngăn cản hắn được. Nhưng vấn đề là hắn phát hiện bên trong bãi đỗ xe dưới mặt đất phía trước lại không có đèn.

Hai chân của hắn vẫn như cũ ra sức mà bước, tay tức thì đặt vào trong bọc hành lý, muốn lấy đèn pin ra. Vào thời khắc này, trước mắt hắn lại xuất hiện một cảnh tượng không ổn. Hắn phát hiện phía sau cách lan can bãi đỗ xe không xa có một ít bóng đen đang di động.

Ngay sau đó, một hình ảnh kinh khủng đập vào tầm mắt...

Tiểu Thán lúc đầu chỉ thấy rải rác mấy cái bóng đen, nhưng lúc chạy trốn càng lại gần thì càng thấy rõ, ở bãi đỗ xe tối đen đằng kia chật ních Zombie Huyết Lang...

Nguyên lai tất cả quái vật đều trốn ở địa phương ánh sáng mặt trời chiếu không đến này!

Trong nội tâm tiểu Thán kinh ngạc, nhưng không còn thời gian để cho hắn đi tiêu hóa phần kinh ngạc này. Hẳn chỉ có thể lựa chọn một đám Zombie Huyết Lang dày đặc hoặc một con Zombie Người Sói cường đại. Đương nhiên, xem xét tình huống hiện tại, nếu xông vào trong mảnh hắc ám kia thì nhất định sẽ bị xé thành mảnh nhỏ, cho nên hắn không thể không quay đầu lại, không thể không đi đối mặt với con tiểu BOSS này.

Với thực lực của Tiểu Thán, tiêu diệt con Zombie Người Sói này rất khó, nhưng nếu như hắn không tiếc tiêu hao mà chạy trốn, thì trước mắt mà nói có hai biện pháp: Một, dùng [Cát chảy chậm rãi]. Hai, dùng năng lực đặc thù do danh hiệu [Kẻ đánh lên hoảng hốt] tặng cho hắn: [Rút lui trăm nhanh].

[Tên: Rút lui trăm nhanh]

Loại: Chủ động

Tiêu hao: 30% mức giá trị thể năng tối đa

Hiệu quả: ngay khi đánh trúng mục tiêu lập tức có thể phát động, người sử dụng lập tức hướng về phía sau bản thân thực hiện một lần di động siêu nhanh, kéo khoảng cách với mục tiêu ít nhất 10m. (không có thời gian cold-down, chỉ có thể áp dụng lúc sử dụng vũ khí lạnh)

Ghi chú: Ta lại nhảy ra a! Lại dừng lại a! Lại nhảy ra a... Thế nào? Đánh ta đi... Đồ đàn!]

Phương pháp thứ nhất có thể giúp cho Tiểu Thán thoát hiểm tương đối ổn thỏa, trong một phút thoát khỏi quái vật kia là không thành vấn đề. Nhưng tác dụng của [Cát chảy chậm rãi] trong kịch bản này không nói cũng biết, nó không thể nghi ngờ là một món rất quan trọng trong kịch bản chiến đấu, lúc đối mặt với lượng lớn Zombie Huyết Lang vây công, hoặc là lúc đối mặt với BOSS cuối, dùng món vật phẩm này nói không chừng có thể tạo được hiệu quả lật bàn, hiện tại dùng thật là đáng tiếc.

Mà phương pháp thứ hai có tính mạo hiểm tương đối lớn. Nếu muốn dùng kỹ năng này chạy trốn thì phải lập tức vòng qua đằng sau Zombie Người Sói, hoặc ít nhất là khiến cho bản thân ở trạng thái đưa lưng về dốc, lại còn phải thành công chém lên thân thể đối phương.

Hình ảnh Long ca bị Huyết Thi cường hóa một tát đánh bay tới hôm qua còn rõ mồn một trước mắt, Tiểu Thán không biết thực lực con Zombie Người Sói trước mắt này so với Huyết Thi kia chênh lệch ra sao. Dựa vào cấp độ, cấp trung bình của người chơi ở trong cái kịch bản này so với lần kia cao hơn gần gấp đôi, không nói tới nhân tố số lượng, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra thực lực của con quái vật này.

Giữa lúc Tiểu Thán do dự, Người Sói kia đã tiếp cận đã tới trước mặt. Mắt nhìn thấy nó sắp cắn, bỗng nhiên, quái vật kia vậy mà ngừng.

Nó xoay người, hoàn toàn không coi Vương Thán Chi tồn tại, quay đầu lại cảnh giác mà nhìn qua một hướng khác, cổ phát ra một hồi gầm nhẹ.

Cạch, cạch, cạch ——

Tiếng bước chân của trọng nga bằng kim loại đập trên mặt đất truyền đến, hai bóng người kéo dài theo dốc đi tới. Bởi vì bọn họ bị bóng che mắt nên Tiểu Thán nhất thời cũng không thấy rõ diện mạo hai người. Bất quá dựa vào phản ứng quái vật kia, hai người này rất có thể là người chơi hoặc là NPC nào đó đối địch với hắn.

“Hà Bắc có hào kiệt, thượng tướng tên Phan Phụng.”

Mang trong lòng vũ trụ chí, bụng giấu trăm vạn binh.

Bàn Cổ xuất phạm thế, Chu Tước là đại danh.

Vô Song uy danh xa, nhất tiểu khinh anh hùng!”

Trong đó có một thân ảnh ngâm đoạn về đúng chuẩn thơ này, cứ như vậy đi đến phía trước.

Tướng mạo người này ngược lại không có chỗ gì hơn người, nhìn qua chừng ba mươi tuổi, râu quai nón. Trong tay hắn cầm một thanh Khai Sơn Đại Phù cực kì bất mắt.

Từ khi chơi trò chơi này đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Vương Thán Chi nhìn thấy có người dùng loại binh khí so với người còn dài hơn như thế này, khi thế thật sự là không giống người bình thường, gọi là uy vũ dũng mãnh cũng không đủ.

“Tiểu huynh đệ, không cần sợ!” Vị nhân huynh đang nói chuyện này vậy mà nick name lại là [Vô Song Thượng Tướng Phan Phụng], “Có ta cùng với Hoa huynh ở đây, đảm bảo ngươi sẽ không sao.”

Vị [Thiên Nhân Trảm Hoa Hùng] kia trong tay rõ ràng cũng cầm một thanh vũ khí cán dài, nghiễm nhiên là một thanh trường thương. Tuổi của hắn có vẻ cũng không chênh lệch lắm so với Phan Vô Song ở bên cạnh, phương diện ngoại hình nhân vật cũng giữ lại một vòng râu ria: “Phan huynh nói đúng, tiểu huynh đệ, ngươi chờ chút. Yêu quái bức này không đủ gây đe dọa, ta lấy tánh mạng của nó để như giết heo chó...”

Giờ phút này, ý tưởng duy nhất trong lòng Vương Thán Chi là: “Hai đại thúc này mắc bệnh giai đoạn cuối a...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tội Vô Song Thiên (5)

Vương Thán Chi thì nghĩ vậy nhưng Zombie Người Sói thì khác, nó sẽ không cân nhắc liệu người chơi có 2(B) hay không, nó chỉ nhận định thực lực.

Với tư cách là một BOSS thủ vệ có trí tuệ nhân tạo không tính là quá cao, Zombie Người Sói vậy mà buông tha cho con mồi dễ như trở bàn tay trước mắt, xoay người sang chỗ khác, chăm chú, cảnh giác nhìn hai người chậm rãi tới gần, vẫn còn cách mục tiêu một khoảng cách nhất định. Điều này hoàn toàn có thể nói rõ hai người kia hung hãn bao nhiêu.

Dựa vào xưng hô lẫn nhau của bọn hắn, Tiểu Thán cũng đoán được bọn hắn chính là [Vô Song Thượng Tướng Phan Phụng] cùng [Thiên Nhân Trảm

Hoa Hùng] trong đội. Bởi vì kịch bản này ngay từ đầu các người chơi đều là tách ra, mà bây giờ trên đầu người chơi đã không còn hiện ra tên và danh hiệu (ở trong cột đoàn đội chỉ có thể thấy được ba mục tên, cấp, còn sống hay không) cho nên Tiểu Thán cũng không biết bọn họ tên gì, không có cách nào mượn điều này để phỏng đoán thực lực của bọn hắn. Bất quá nếu như hai vị này chủ động tới cứu mình, hơn nữa dám xuất cuồng ngôn như vậy, chắc hẳn việc nắm chắc đối phó BOSS này không phải nói chơi.

“Nhị... Nhị vị tướng quân.” Tiểu Thán có chút lúng túng nói: “Dưới này có rất nhiều Zombie Huyết Lang, không bằng chúng ta đem tiểu BOSS này dẫn lên trên... A...!” Những lời này của hắn nói tới đoạn sau, bỗng há to miệng, khiếp sợ kêu ra tiếng.

Đừng lo lắng, không phải hắn bị cắn, Zombie ở bãi đỗ xe sau lưng hắn mặc dù có năm sáu con đang tiến tới gần, nhưng còn chưa tới bên người Tiểu Thán. Kỳ thật cũng không cần quá để ý mấy con quái vật kia, bởi vì chúng bị lan can chặn lại... Bởi vì trí thông minh rất thấp, chúng sẽ không leo qua hay bò qua mà dùng phần sườn cứng rắn để tông lan can...

Nguyên nhân Tiểu Thán kêu ra tiếng là do hắn thấy được tình cảnh khó có thể tin.

Chỉ thấy Phan Tướng quân nhảy lên thật cao, Khai Sơn Phù giờ cao khỏi đầu, thân hình rơi xuống, lưỡi búa chém xuống, nhìn như tốc độ không nhanh, nhưng góc độ hất xuất thủ cùng động tác lại đủ để cho thân hình khổng lồ của Zombie Người Sói kia muốn tránh cũng không thể tránh.

Quái vật kia phần nộ gào thét một tiếng, vung trào liên ngăn cản. Nào có thể đoán được trong nháy mắt khi vũ khí trong tay Phan Phụng chém trúng cánh tay quái vật lại đột nhiên tăng lực, hàn mang lưỡi búa lóe lên, mạnh như tia chớp, nhanh hơn lưu tinh, máu từ cánh tay trào ra, một đao cắt rời.

Một cánh tay to của Zombie Người Sói cứ như vậy bị chặt đứt, bay ra ngoài, trong miệng nó tiếng tiếng rống thảm thiết gào thét mà ra, trường thương trong tay Hoa Hùng đã tới, một kích này càng nhanh hơn, lúc mắt nhìn thấy hoa máu đã hiện ra, đầu gối quái vật đã bị xuyên thấu.

Cánh tay trái bị lưỡi búa chém bay, đầu gối phải bị đầu thương đâm thủng. Thân thể Zombie Người Sói vốn là đầu nặng gốc nhẹ, phần thân trên rõ ràng to hơn. Chịu hai kích này, nó liền lập tức mất thăng bằng, hướng về phía bên phải ngã xuống, nặng nề mà ngã trên mặt đất.

Một giây sau, trong mắt sói ánh ra một đạo ánh sáng lạnh, phập một tiếng, Khai Sơn Phù liền bám lên mặt đất, tóe ra một hồ lô máu. Sau đó, một cái đầu sói thuận đường chậm rãi lăn xuống dốc...

Tiểu Thán xem mà hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Hai người này trong vòng ba chiêu vậy mà đem một con tiểu BOSS giải quyết. Đây là cường đại bậc nào, khó có thể tưởng tượng được bọn hắn chỉ cao hơn bản thân hắn có hai cấp thôi.”A...” Huyết Lang Zombie ở sau lưng gầm nhẹ khiến hắn phục hồi lại tinh thần.

Tiểu Thán quay đầu lại nhìn, đằng sau lan can đã tụ tập hơn vài chục con Zombie rồi. Ở nơi đen kịt sâu trong bãi đỗ xe càng có nhiều lơ mơ, vô số bóng dáng thui.

“Tiểu huynh đệ, tạm thời theo chúng ta về mặt đất, thế nào?” Phan Phụng hỏi.

Tiểu Thán lập tức quay lại nói: “Hảo, hảo... Trước tiên đi tìm địa phương không có quái vật rồi lại tính tiếp.” Hắn vội vàng đi lên trên, lúc đi qua bên người Zombie Người Sói kia lại nhìn không được cú đầu liếc qua thì thể không đầu của quái vật kia...

.....

Sau khi rời khỏi “cứ điểm” Phong Bất Giác cũng đang tiến về phía cao ốc công ty Allerbm, hắn biết rõ đi chỗ đó có khả năng tương đối tìm được đồng đội. Lúc này hắn chỉ hy vọng Tiểu Thán cùng hai gã người chơi khác trước khi mình đến không nên mù quáng tiến vào tòa kiến trúc kia mà chết.

Hắn cũng không vội đi cứu tiến sĩ Ashford trong nhiệm vụ chính tuyến. Nói thật, tên tiến sĩ kia có chết cũng không sao cả, bởi vì hệ thống chưa từng nói qua tên tiến sĩ kia chết liền có nghĩa là kịch bản thất bại. Đây là hình thức “sinh tồn” đoàn đội, chỉ có người chơi toàn diệt thì kịch bản mới có thể thất bại. Nhân vật nội dung cốt truyện mà chết thì nhiều nhất là tăng lên độ khó kịch bản hoặc cải biến kết cục câu chuyện.

Phong Bất Giác lúc này đã giết khoảng hơn 50 con Huyết Lang Zombie rồi. Kỳ thật nếu hắn cố tình thì còn có thể giết thêm nữa... chỉ có điều bởi vì muốn làm mấy cái “thí nghiệm” kiểm tra phản ứng của những quái vật kia đã tiêu hao hắn một ít thời gian.

Trải qua lần giày vò này, sở trường xạ kích của hắn ngược lại là từ F lên E rồi, nhưng sở trường chiến đấu vẫn là E. Xem ra việc đập vũ bộ dùng hai thanh không phải binh khí đi bạo đầu quái vật cũng không thể khiến cho năng lực chiến đấu của hắn lên tới cấp D, hắn phải điều chỉnh mạch suy nghĩ thoáng một phát.

Phong Bất Giác không khỏi nghĩ tới Tự Vũ Nhược Ly, nhớ tới thân thủ động tác gọn gàng, khinh dật tiêu sái bậc này, hắn hiện tại xác thực làm không được. Có lẽ chờ hắn có thể làm được thì sở trường chiến đấu cũng liền có thể tới cấp D rồi.

Đương nhiên, đánh nhau với những con quái vật chậm như cua leo kia là không thể nào luyện ra loại thân thủ này đâu, ít nhất phải đối kháng với quái vật tương đương với thực lực của mình, thậm chí mạnh hơn mới có khả năng tiến thêm một bước làm tăng sở trường chiến đấu.

Trước mắt việc Phong Bất Giác cần phải ưu tiên suy tính chính là nghĩ cách mặc [Hồi Âm Khôi Giáp]. Giờ phút này hắn đã biết, muốn đem sở trường chiến đấu tăng lên cấp C cũng không dễ vậy, bất quá sở trường khí giới D có lẽ có thể thử xem, dù sao chẳng qua chỉ có chênh lệch một cấp.

Trên đường đi hắn vẫn luôn nghĩ nên lợi dụng độ tự do của kịch bản này như thế nào để thu lợi ích nhiều hơn nữa, thấy quái có thể tránh thì liền vòng qua. Rất nhanh, hắn đã tiếp cận cao ốc Allerbm, nhìn từ xa chỉ còn cách mấy cái quảng trường là đến.

Lúc này, Phong Bất Giác chú ý tới tình huống số lượng Zombie Huyết Lang gia tăng xung quanh, hơn nữa... hắn thấy được một ít Zombie bị giết chết.

Vì vậy, người này có chút hăng hái mà tiến hành “thăm nghiệm tử thi” cho Zombie... Đầu tiên, hắn ngồi xổm bên cạnh một cỗ thi thể, nhìn xem cái đầu bị nện vỡ sọ cùng chất lỏng chảy đầy đất, cẩn thận mà quan sát miệng vết thương, lại còn kiểm tra sơ một chút vết thương trên người thi thể, hành động giống hệt như cảnh sát đến điều tra hiện trường án mạng.

“Ân, là do gây bóng chày làm ra...” Hắn trầm ngâm nói, “Chính diện một kích, sau đó vòng qua bên cạnh cùng phía sau liên tục hai kích... Là Tiểu Thán a...” Hắn đứng dậy, cầm cò-lê, thuận tay đem một con quái vật đã tiến gần bên người nện ngã xuống đất, dẫm lên ngực, bang bang hai cái liên đập nát sọ quái vật.

“Bất quá gây bóng chày tựa hồ là một loại vũ khí rất dễ tìm thấy, cái gã 'Tên Thật Khó Đặt' kia hình như cũng có vài cây.” Hắn suy tư: “Cũng không thể bài trừ khả năng hai người chơi kia cũng dùng gây bóng chày làm vũ khí.”

Nghĩ vậy, hắn đi thẳng về phía trước. Ai ngờ còn chưa đi ra vài bước, liền trông thấy xa xa có bảy tám cỗ tử thi đang nằm có đầu lâu bị chém mới xong, hơn nữa những cái đầu kia còn đang hoạt động.

Bởi vì không có khí quản nên không phát ra được âm thanh nào, đầu lâu bị chém rơi chẳng qua là hé miệng, cái cằm không ngừng làm động tác nhấm nuốt.

“Ân... Cái này hẳn không phải do hắn làm rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Tội Vô Song Thiên (6)

Khoảng 3h, trong cao ốc công ty Allerbm, hai người Phan Phụng và Hoa Hùng mang theo Tiểu Thán một đường hướng tầng cao nhất xuất phát.

Trong cao ốc, từ tầng dưới cùng phải chạy cho tới tầng 52. Thang máy đã không còn hoạt động nữa, tầng dưới chốt cửa ra cầu thang thoát hiểm cũng đã bị phá hủy, tuy nhiên vẫn còn có mấy cái thang máy nối với tầng khác còn thể làm việc.

Bọn hắn phải đi thang máy nhiều lần, từ tầng 1 đến tầng 7, lại từ tầng 7 đi thang bộ 3 tầng, đến tầng 10 đổi sang thang máy khác, cứ như vậy qua bao trắc trở rốt cục giết đến tầng 42.

Dọc theo con đường này, bọn hắn lại bị hai con tiểu BOSS công kích, nhưng trước sức chiến đấu của hai người Phan Hoa, BOSS chỉ có thể chống đỡ chứ không hề có khả năng hoàn thủ, hai ba phút sau đã bị băm xuống mặt đất. Còn những Zombie Huyết Lang bình thường kia thì khỏi nói, bị bọn hắn thu thập giống như chém dưa thái rau.

Tiểu Thán đi ở phía sau bọn họ chỉ có thể nói là mở rộng tầm mắt, đứng xem là đủ rồi. Đối với chiến đấu, hắn căn bản cả chỗ nhúng tay đều không có, cảm giác mình như là đại ca xã hội đen mang theo hai nhân thủ kim bài đi dọn bãi, toàn bộ quá trình chỉ có đứng xem.

"Hai vị đại ca..." Tiểu Thán ở trên cầu thang giữa tầng 42 lên tầng 43, rốt cục nhìn không được mà hỏi: "Các người chuẩn bị cứ như vậy từ tầng dưới cùng giết tới tầng cao nhất, rồi lại từ tầng cao nhất giết trở về sao?"

"Không." Hoa Hùng trả lời: "Chúng ta đang đi cứu tiến sĩ Ashford a..."

Tiểu Thán nghe vậy sững sờ: "Àch... Cái kia... Không biết hiện tại nói ra có phải là quá muộn hay không. Lúc ta ở tầng 1 có thấy sơ đồ cao ốc, sơ nghiên cứu được xây ở dưới mặt đất, không phải trên lầu..."

Theo lý thuyết, khi đã giết đến tầng này rồi thì mới nghe hắn nói ra câu này... đôi phương dù thế nào cũng nên trả lại một câu: "Vì sao người không nói sớm?"

Nhưng ngoài dự đoán mọi người chính là hai vị này lại mang bộ dạng bình thân ung dung, Hoa Hùng chẳng qua là quay đầu lại cười nói: "Ha ha, tiểu huynh đệ, chúng ta biết rõ sơ nghiên cứu kia ở dưới mặt đất. Bất quá, tiến sĩ kia cũng chưa chắc là đang ở trong sơ nghiên cứu a."

Tiểu Thán trầm ngâm: Tiến sĩ không ở sơ nghiên cứu thì ở đâu được? Chắc không phải là trốn trong nhà cầu a? Dựa theo lộ tuyến phim khoa học viễn tưởng thông thường, sau khi virus bộc phát, nhân viên nghiên cứu loại này thường sẽ tìm một nơi tương đối an toàn để cách ly bảo vệ bản thân, sau đó mới nghĩ cách tìm ra phương pháp khống chế virus hoặc là gọi cứu viện. Mà tầng cao nhất của tòa nhà này ở trên sơ đồ chỉ ghi là "khu làm việc" mà thôi. Nếu tiến sĩ Ashford thật sự ở đó, chỉ sợ sớm đã bị ăn sạch a.

Trong nội tâm tuy có nghi hoặc nhưng Tiểu Thán lại không nói ra, dù sao hắn cũng không cần đánh quái, chỉ cần tại phía sau bọn họ đi một chút mà thôi, cho dù trong chứng minh được chặng đường này đi uống thì tối đa là lại đi theo hai đại thúc này một đường giết xuống dưới là được.

.....

Vài phút trước, Phong Bất Giác cũng thuận lợi tiến vào cao ốc, hắn dọc theo con đường này thông qua quan sát miệng vết thương của những thi thể kia, cộng với dấu chân đã dẫm lên máu, cơ bản cũng đã đoán được... đi cùng một chỗ với Tiểu Thán có hai người, một người dùng vũ khí hạng nặng có lưỡi sắc, một người khác hình như là dùng trường thương. Hơn nữa năng lực chiến đấu của hai người phi thường mạnh mẽ, đối phó với tiểu quái cơ bản đều là một kích mất mạng.

Bởi vì ba người kia đã mạnh mẽ mở đường phía trước nên quá trình Phong Bất Giác đi cũng nhẹ nhàng hơn không ít. Quái vật hắn gặp sau khi đi vào trong cao ốc thập phần có hạn. Hắn mất nhìn sơ đồ tòa nhà, sau đó liền hướng phía sở nghiên cứu dưới mặt đất mà đi. Hắn thật không nghĩ tới ba gia hỏa kia đang hướng tầng cao nhất mà lên, chỉ cho rằng các đội hữu đi xuống dưới mặt đất.

Vì vậy, sau khi Phong Bất Giác từ trong một hành lang tìm ra thang máy đi xuống tầng dưới, hắn liền đi vào.

Thang máy này rất rộng, nói thật, so với không gian đăng nhập thật là tương đối giống, bất quá phía sau không có kính, bên cạnh cũng không có vùng cảm ứng. Trong thang máy có chút vết máu, nhưng thi thể và phần còn lại của chân tay bị cụt ngược lại không có. Bởi vì chỉ có thể từ tầng 1 và sở nghiên cứu dưới mặt đất đi tới đi lui, nên trên bảng thao tác chỉ có năm sáu cái nút, Phong Bất Giác nhấn nút xuống dưới mặt đất, lại bấm nút đóng cửa, sau đó không lâu thang máy liền rời đi. Hắn dùng những "Chiến tích" đã thấy lúc trước để phân tích liền thấy trong hoàn cảnh bị phong bế, loại quái vật như Zombie Huyết Lang rất khó để thoát ra khỏi ma chướng hai người Phan Hoa đẩy. Bất quá hắn vẫn là nắm cò-lê để phòng gặp cá lọt lưới đánh tới lúc cửa thang máy mở ra, tuy nhiên loại khả năng này là nhỏ nhất...

Lúc cửa thang máy chuẩn bị mở ra, bỗng vang lên một hồi tiếng gào to của Zombie, điều này làm cho Phong Bất Giác có chút trở tay không kịp. Hắn thấy một cánh tay từ ngoài cửa vọt vào, tiếp theo là một cái đầu khác...

Cửa còn chưa hoàn toàn mở ra, ba bốn con Zombie đã từ phía sau vọt tới cửa, nhìn xa hơn, trong hành lang ngoài cửa chen lán khoảng hai ba mươi con quái vật, trên người chúng hơn phân nửa mặc áo khoác trắng và đồng phục bảo vệ, trong miệng chảy nước bọt găm nhẹ, trên người thì tản ra mùi hôi của thi thể.

Phong Bất Giác tuy bị đột nhiên tập kích nhưng hắn sau đó liền tỉnh táo ứng đối chính xác như trước. Hắn liền cầm một nhánh tòi đã ngâm sẵn trong miệng, vừa móc ra dao bếp, cầm song song với cò-lê ở tay kia, đập thẳng lên đầu quái vật gần mình nhất.

Sau khi nhanh chóng gõ chết mấy con quái, hắn phát hiện một chuyện vô cùng kinh người. Những con quái đang đánh về phía hắn lúc này đều là Zombie bình thường, mặt của chúng cũng không có trắng bệch, miệng không có răng nanh, trên người cũng không có bộ lông người sói.

Điểm mấu chốt nhất là.. Chúng không sợ tòi!

Tình huống bất thình lình ngoài ý muốn này lại khiến cho Phong Bất Giác tổn thất nặng nề. Hắn vốn tưởng rằng sẽ không có bao nhiêu quái, không nghĩ tới bây giờ có nhiều như vậy, lại còn bức mình trong hoàn cảnh thang máy nhỏ hẹp không lui được nữa. Phiền toái hơn chính là tòi đã mất đi lực uy hiếp, hơn nữa hành động của đám Zombie bình thường này so với Zombie Huyết Lang trên mặt đất nhanh hơn nhiều, phương diện sức mạnh và tốc độ không giống nhân loại bình thường.

Phong Bất Giác đã không còn [Cát chảy chậm rãi] nữa rồi, ở kịch bản trước hắn đã đem nó dùng ở trên người quý hồn Roderick · Usher để ngăn cản lượng lớn vật thể động tập kích kia rồi. Cho nên, giờ phút này hắn trên cơ bản không có cách nào.

Nếu như là một người bình thường bị hơn hai mươi con Zombie ngăn trong thang máy như vậy, với hắn mà nói kết quả tốt nhất chỉ sợ là... dưới tình huống mà điều kiện cho phép liền dùng súng tự sát.

Mà Phong Bất Giác giờ phút này ngay cả thời gian móc khẩu súng ra cũng không có, hai tay của hắn cầm lấy vũ khí càng không ngừng vung vẩy, nhờ vào hiệu quả bị động của [Não chấn động] mới miễn cưỡng chống đỡ được. Nhưng cánh tay của những quái vật kia đưa vào trong cùng với trong thang máy không gian chật hẹp khiến cho hắn rất khó để mỗi lần đều đánh trúng đầu.

Quả nhiên, không bao lâu sau hắn liền bị cắn, mà lại không chỉ ở một chỗ. Cảm giác đau ngược lại cũng không mãnh liệt, nhưng hắn biết rõ, bản thân có lẽ đã bị nhiễm virus.

Đội thanh lý hết đồng Zombie trước mắt, Phong Bất Giác đã ở trong hành lang, sau lưng chồng chất hơn hai mươi cỗ tử thi, máu chảy thành sông. Hắn nhìn vết thương trên người... Trên cánh tay, trên đùi, cùng hai nơi nữa, tổng cộng chính là bốn cái.

Ngoại trừ một ít vị trí nhạy cảm, các bộ phận khác của quần áo người chơi đều có thể bị phá hư đấy, chỉ cần tổng diện tích hư tổn nhỏ hơn 10% toàn bộ trang phục thì hệ thống sẽ không điều chỉnh lại. Vì vậy, giờ phút này ông tay áo cùng bắp chân Phong Bất Giác đều lộ ra miệng vết thương bị Zombie cắn qua.

Mà trạng thái bên giá trị sinh tồn của hắn biểu hiện là [Bệnh tật], điều này cũng trực tiếp chứng minh hắn đã bị nhiễm virus.

Phong Bất Giác thở dài, lấy ra Winchester bên trong bọc hành lý, lắp đạn, tiếp tục đi tới. Tại sao trong sở nghiên cứu này lại có Zombie bình thường hắn tạm thời còn không biết, nhưng hắn biết rõ biến dị sau khi nhiễm virus là cần có thời gian đấy. Trước khi hắn cảm giác các loại bệnh trạng như cảm cúm sốt cao thì vẫn còn một chút thời gian có thể lợi dụng.

Hắn muốn thử ở trong sở nghiên cứu tìm tòi thoát một phát xem có mấy thử như huyết thanh hay không, thuận tiện xem thử Tiểu Thán cùng hai người khác có ở chỗ này hay không. Nếu không có chứng tỏ ba gia hỏa kia không hiểu sao mà hướng đi lên tầng trên cao ốc rồi; nếu như có, tình cảnh ở cửa thang máy kia nhất định là có nguyên nhân gì đó.

.....

Cùng lúc đó, cửa hiệu súng.

Tích Bộ Thiếu Gia cùng Tiểu Danh dứt khoát kéo một bộ ghế sofa lớn để ngay chính giữa đường cái, hai người ngồi ở phía trên, dùng Zombie Huyết Lang ở phía xa đang chậm rãi tiến gần để luyện bắn bia.

Đương nhiên, chơi thì chơi, bọn hắn vẫn bảo trì một phần cẩn thận, dù sao với trình độ của bọn hắn thì muốn tại cự ly xa bắn trúng đầu vẫn rất là khó đấy. Cho nên mỗi lần có quái vật Zombie bị dứt chân hoặc là ngã trên mặt đất, hai người bọn họ đều đi qua kiểm tra xem nó đã chết chưa, không chết liền được tiếp đãi một cú headshot.

Trong tiệm súng, súng ống cơ bản đều chỉ cần thông dụng F là có thể sử dụng, điều kiện trang bị còn thấp hơn so với lúc Phong Bất Giác cấp 5 nhặt được cái khẩu M1911A1 kia. Hiển nhiên, tại trong kịch bản trên cấp 10 này, hạn chế sử dụng súng ống được nói lỏng rồi, người chưa mở khóa sở trường xạ kích thì có càng nhiều cơ hội để đem cái sở trường này mở ra.

"Hắc, người xem đó là cái gì?" Tiểu danh chợt thấy xa xa xuất hiện một bóng người có chút dị thường.

Tích Bộ Thiếu Gia đang đề phòng một hướng khác, nghe tiếng liền quay đầu nhìn một cái: "Đây chẳng lẽ là... Người chơi?"

Động tác của bóng người kia hiển nhiên không phải là Zombie cho nên mới khiến cho Tiểu Danh chú ý. "Nàng" càng tới gần, hai người dần nhìn rõ ràng hơn.

Đó là một người phụ nữ trẻ tuổi, thân hình uyển chuyển, tóc dài xõa vai, có một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp tuyệt trần cùng thanh thuần, da thịt trắng tinh xảo, mũi nhếch thu ba, mũi thon, miệng nhỏ nhắn. Nàng mặc một bộ áo bành tô màu đen, quần áo che rất ít khiến cho thân hình mảnh mai yếu đuối lộ rõ không thể nghi ngờ, cộng với bộ ngực no đủ cao ngất tạo thành nét đối lập rõ ràng.

"Dù sao một thân nàng khẳng định không phải trang phục mặc định của hệ thống." Tiểu Danh nói.

"Ân... Có lý, hơn nữa ta thấy tướng mạo nàng như thế này, cũng rất không có khả năng tên sẽ là Vô Song Thượng Tướng Phan Phụng hoặc là Thiên Nhân Trảm Hoa Hùng." Tích Bộ nói: "Cái tên Phong Bất Giác kia đã từng nói qua chúng ta Uông Thán Chi là bạn hắn, cũng là người chơi nam, cho nên trong kịch bản này hẳn là không có người chơi nữ đấy..."

"Trông nàng cũng không giống quái vật, là NPC sao?" Tiểu Danh nói tiếp.

"Vậy thì thử trao đổi qua một phát." Tích Bộ Thiếu Gia giờ TMP lên ngắm chuẩn lấy vị mỹ nữ kia hô: "Dừng lại! Người là ai?"

Nàng không có trả lời, chẳng qua là mỉm cười. Vài giây sau, cái cười mỉm này nhanh chóng chuyển thành cười nhe răng, răng nanh trong miệng nàng cũng theo đó hiện ra...

(Edt: có biến a xD)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tội Vô Song Thiên (7)

[Thành viên tổ đội: Tích Bộ Thiếu Gia, đã chết.]

[Thành viên tổ đội: Tên Thật Khó Đặt, đã chết.]

Âm thanh thông báo hệ thống vang lên bên tai, Vương Thán Chi tranh thủ thời gian mở ra menu trò chơi nhìn xem, bên cạnh tên của hai người kia thực sự hiển thị hai chữ "Đã chết". Suy nghĩ một chút, Tiểu Thán mở miệng nói: "Hai vị đại ca, bọn hắn không lẽ là chết ở trong sở nghiên cứu dưới lòng đất à?"

"Hả? Sao người nghĩ vậy?" Phan Phụng tiếp tục đi về phía trước, cũng không quay đầu lại mà hỏi thăm. Nghe ngữ khí của hắn, đối với sinh tử hai người kia kỳ thật cũng không quá để ý, cảm giác như... hai người kia chết thì cũng vậy, không chết cũng vậy, đối với việc hắn qua cửa cũng không ảnh hưởng lớn. Đương nhiên, với thực lực hắn và Hoa Hùng liên thủ mà nói, xác thực cũng đáng với phần tự tin này.

“Các ngươi nghĩ a..., bọn hán một người cấp mười bốn, một người cấp mười hai, tốt xấu gì so với ta cũng mạnh hơn một chút a. Ngay cả ta còn không sợ Zombie Huyết Lang trên đường, bọn hán càng không khả năng chết dưới tay loại quái vật này rồi. Nhưng nếu như bọn hán cùng đi vào trong cao ốc Allerbmu này, sau khi nhìn thấy sơ đồ tầng dưới chót liền đi xuống sở nghiên cứu dưới lòng đất...” Hán dừng thoáng một phút, nói tiếp: “Chúng ta còn chưa có dọn dẹp chỗ đó, cho nên chỗ ấy có thể sẽ có nguy hiểm, thậm chí khả năng có BOSS, bọn hán nếu như gặp một con Zombie Người Sói...”

“Ân... Có lý.” Hoa Hùng nói, nhưng nghe qua giọng điệu của Hán lúc trả lời tựa như sớm đã nghĩ đến điểm ấy, nói “có lý” chẳng qua là đang qua loa Tiểu Thán mà thôi: “Bất quá, nếu như người đã chết hết thì chúng ta bây giờ có quay trở lại cũng không có tác dụng gì. Hơn nữa, lúc này đã rất gần với tầng cao nhất rồi, chúng ta tạm thời trước tiên cứ một đường giết tới tầng cao nhất, rồi lại...”

“Không bằng như vậy đi.” Tiểu Thán đã cắt đứt Hán: “Hai vị đại ca, các ngươi tiếp tục tiến lên đi, ta một mình quay về tầng dưới cùng.” Hán nói xong, đem gậy bóng chày từ trong bọc hành lý lấy ra (bởi vì một mực không có chỗ nhúng tay chiến đấu, Tiểu Thán ngay cả vũ khí cũng thu lại): “Người chơi còn dư lại kia là bằng hữu của ta, hán hiện tại có lẽ còn chưa tới cao ốc, bất quá ta nghĩ hán nhất định sẽ đến. Ta hiện tại tới tầng dưới cùng chờ hán, có thể báo cho hán biết không nên đi xuống dưới lòng đất, sau đó chúng ta sẽ hội hợp với các ngươi cùng hành động.”

Hai người Phan Hoa dừng bước lại, quay đầu nhìn Hán một cái, trao đổi ánh mắt thoáng một phút, Hoa Hùng nhún vai trả lời: “Được rồi, tiểu huynh đệ ngươi nhớ cẩn thận, chúng ta đi trước một bước.”

Tiểu Thán lên tiếng, liền quay người theo đường cũ quay lại, sau khi Hán đổi qua một cái hành lang, liền xông vào cầu thang thoát hiểm. Lúc này Hán cũng không biết Phong Bất Giác đã ở trong sở nghiên cứu dưới lòng đất, cũng không biết phán đoán địa điểm tử vong của mình đối với Tích Bộ Thiệu Gia và Tiểu Danh sai lầm, chỉ đơn thuần dựa theo suy đoán của mình mà hành động.

Đội hán đi xa, Phan Phượng bỗng dùng ngữ khí hết sức nghiêm túc mở miệng nói: “Một khoảng thời gian trước có hai người chơi tử vong, đều ở cùng một cái tọa độ, khoảng cách chỗ đó so với cao ốc này tương đối xa.” Hoa Hùng trả lời: “A... ta cũng đề ý thấy, loại địa phương đó chắc chắn sẽ không có tiểu BOSS đấy. Trước khi bầu trời tối đen, trong thành thị có chỉ có Zombie Huyết Lang du dương mà thôi. Hơn nữa... Bọn hán mới tử vong được vài giây, ha ha... Trừ phi là bọn hán cùng nơi nhảy lầu, nếu không...”

“Quả nhiên là do “Diễn Sinh Giả” làm a...” Phan Phượng trầm ngâm nói: “Nhanh như vậy liền xuất thủ với người chơi a..... Chúng ta cũng nên hành động nhanh hơn, tránh cho hai người kia sinh ra tiếp xúc với Diễn Sinh Giả.”

“Vị tiểu huynh đệ kia rồi đi cũng tốt, chúng ta có thể buông tay buông chân rồi. Dù sao đường trở về rất an toàn, quái cơ bản đều đã dọn dẹp, trong thời gian ngắn hán có lẽ cũng không có việc gì.” Hoa Hùng nói tiếp: “Tình trạng tên người chơi “Phong Bất Giác” cũng không ổn lắm, giá trị sinh tồn tuy còn có 73% nhưng vấn đề là hán đã bị nhiễm virus. Khi đã đến giai đoạn biến dị người chơi cũng sẽ bị phán định tử vong, trước đó chúng ta tốt nhất nên đem sự tình xử lý xong.” Hán hít sâu thoáng một phút: “Tổng cộng có bốn người chơi tiến vào, hai người đã chết coi như xong, nhưng nếu như trước khi qua cửa mà chết ba, thậm chí toàn bộ chết thì công việc của chúng ta đã quá thất bại rồi.”

Phan Phượng gật đầu, “Ân... Nói đúng, tranh thủ thời gian đi “Giết chết” Ashford, chỉ cần đi vào nội dung cốt truyện “kia” thì rất nhanh có thể qua cửa rồi. Vô luận thế nào... Trước tiên đưa các người chơi ra khỏi kịch bản rồi lại nói tiếp, sau đó chúng ta có thể chuyển tâm đối phó với “Diễn Sinh Giả”.”

.....

Phong Bất Giác cầm Winchester đi về phía hành lang sở nghiên cứu, thiết bị chiếu sáng chỗ này hoạt động bình thường, số lượng Zombie không tính là quá nhiều, ngoại trừ ở cửa thang máy gặp phải một đồng Zombie kia, còn lại tần suất gặp quái vật cũng tương tự trên mặt đất, ba năm đoạn hành lang dọc đường tối đa gặp được một hai con.

Phong Bất Giác cầm Shotgun trên tay ở trong hành lang nhỏ hẹp này thập phần có ích. Chỉ cần đợi quái vật hơi chút tới gần sẽ nổ súng, không cần chuẩn xác cũng nhất định có thể giải quyết chiến đấu. Dù sao chỉ cần đánh trúng tay chân quái vật thì chúng liền trực tiếp rớt ra, tiếp theo ngã xuống đất, nếu đánh trúng thân thể mà nói... không phải là bay rớt ra ngoài mà là chia năm xẻ bảy tại chỗ.

Khu vực hán tìm kiếm tương đối lớn, phần lớn cửa điện tử đều có thể mở ra. Rất nhiều phòng chỉ có mấy hàng giá sắt, trên giá bày đầy thùng giấy, bên trong tràn đầy tài liệu văn bản bằng giấy và túi hồ s. Phong Bất Giác đương nhiên có xem một ít văn bản tài liệu, thế nhưng chút nội dung cơ bản này không có chút ý nghĩa nào, hầu hết đều là báo cáo thí nghiệm suông, nội dung mấu chốt các tài liệu văn bản đều bị vạch đen xóa mất rồi.

Trong phòng còn có một chứa một vài máy vi tính màn hình lớn, trên tường, đầy bàn đều có màn hình cùng với nút cùng cần thao tác khó hiểu, mà những thiết bị này không ngoại lệ đều đã bị phá hư rồi, cả khởi động máy cũng không được. Nhờ loại gian phòng này nên cũng đỡ lo, mở cửa liếc mắt nhìn liền có thể lý khai.

Nhiều lần trắc trở, Phong Bất Giác rốt cuộc tìm được một cái cửa điện tử cấp bậc an toàn tương đối cao, cái này cần phải đồng thời dùng tròn đen cùng vân tay để quét mới có thể mở ra, mà trò chơi cũng thập phần sắc sảo cánh cửa này, cách cánh cửa vài mét an bài một con Zombie mặc áo khoác trắng... Phong Bất Giác một phát súng nhắm vào lưng con Zombie kia, quái vật liền lập tức ngã trên mặt đất, ruột liền phun ra. Phong Bất Giác lấy ra gậy bóng chày từ trong bọc hành lý, đi qua đập nát Zombie cánh tay cùng xương đầu gối, sau khi làm xong hán liền đổi sang dao bép ấn vào mặt Zombie, đem đầu của nó cắt xuống, lại cắt đứt một bàn tay. Hán tiện tay còn lục soát thoáng một phút quần áo của Zombie này, xác nhận trong túi áo không có cái gì mới coi như xong.

Sau khi quét xong, cửa điện tử liền mở ra, Phong Bất Giác đem đầu cùng tay thi thể hướng xa xa tùy ý quăng ra, bước vào trong cửa.

Đây hiển nhiên là một gian phòng có liên quan tới nội dung cốt truyện, trên mặt tường đối diện cửa phòng có một miệng cống cực lớn bằng kim loại, nhìn qua không khác miệng cống của kho tiền ở ngân hàng. Bên trái mặt tường có một loạt trụ thủy tinh, cao một mét, đường kính khoảng 30 cm. Trong này

nguyên bản phải là chứa đầy chất lỏng, nhưng hôm nay vô ngoài thủy tinh đã bị đánh nát, vật chứa trong đó hầu như toàn bộ chảy trên mặt đất. Đó là loại chất lỏng màu xanh nhạt. Giờ phút này, ở trên khu vực sân nhà kia còn lưu lại dấu vết một vũng lớn màu xanh lá.

Trong phòng, máy tính cũng đều đã hỏng, màn hình đen kịt, khởi động không được. Ở bên cạnh một cái bàn điều khiển có hai cỗ thi thể mặc áo khoác trắng, Phong Bất Giác cảnh giác mà tới gần, quan sát một phen để xác nhận hai cỗ này chẳng qua là thi thể bình thường mà cũng không phải Zombie ngu đồng.

Hai cỗ thi thể này đều là nam, một cái nhìn qua hơn năm mươi tuổi, đầu hói, đeo kính mắt, cái kia tóc nâu trắng, nuôi ria mép, hơi lớn tuổi hơn. Người đầu hói kia bị trúng đạn ở đầu, ngực cùng phần bụng người có ria mép đều bị một vết thương do súng. Bọn hắn sau khi chết tựa hồ cũng chưa từng động dậy qua, vị trí thi thể ngã xuống cùng tư thế cũng nói rõ điểm ấy.

Trong đầu Phong Bất Giác bắt đầu phân tích tình huống đầu súng... Hung thủ hẳn là người quen của bọn hắn, hắn thông qua cửa điện tử vào trong phòng thí nghiệm, bỗng rút súng ra, tại khoảng cách rất gần nhắm ngay nam tử đầu hói đang không hề đề phòng bóp cò súng, viên đạn bắn vào đầu, một phát liền mất mạng. Nam tử đầu hói này vốn ngồi ở sau bàn điều khiển, sau khi chết thi thể của hắn liền từ trên ghế trượt xuống, ngã xuống đất.

Ngay khi tiếng súng vang lên, nam tử có ria mép đang ở cách bàn điều khiển vài bước, vừa vặn đưa lưng về phía cửa ra vào, hắn nghe được tiếng súng liền kinh ngạc mà xoay người lại, đáng tiếc hung thủ không để cho hắn bắt luận cơ hội phản ứng gì, lập tức liền bắn hai phát giết hắn. Lúc nam tử có ria mép ngã xuống thân thể nghiêng về phía trước, trước khi chết còn dùng tay vịn lấy cạnh bàn điều khiển, hơi trì hoãn thoáng một phát, sau đó hướng bên cạnh ngã xuống.

Nhìn xem tư thế, vết máu cùng với thân sắc thi thể, Phong Bất Giác liền làm ra phán đoán. Với tư cách tác giả tiểu thuyết trinh thám, từ hiện trường phạm tội dùng tư duy suy luận quá trình vụ án phát sinh liền giống như nhẹ nhàng cười xe đi đường quen. Cùng loại tình tiết này hắn ở trong đầu không biết suy diễn qua bao nhiêu lần rồi, có khi vì viết về một ít mật thất giết người có “bố trí tình xảo”, hắn còn có thể đi làm thí nghiệm tương quan. Nghe thật phiền phức, thế nhưng dù sao cũng là cơ quan hắn vất hết óc nghĩ ra được, nếu như được chứng thực mức khả thi trong hiện thực quá thấp thì sẽ không có ý nghĩa.

“A...” Phong Bất Giác nhìn hai cỗ thi thể kia, lúc ấy liền nở nụ cười: “Vây mà không bị nhiễm virus, cũng có nghĩa rằng hai vị nhất định là đã tiêm huyết thanh rồi...” Hắn đối với từ thí tự như: “Trong trụ sở này có nhiều người như vậy, cũng chỉ có nhân viên nghiên cứu hạch tâm cả ngày trực tiếp tiếp xúc với virus mới có đãi ngộ này a.”

Hắn ở trong đầu gây dựng lại quá trình sự kiện, thăm nghĩ vô luận mục đích là cái gì, trước giả thiết hung thủ cũng là một gã nhân viên nghiên cứu đã tiêm huyết thanh. Giết chết hai người này, đập nát ống chứa nguyên dịch virus, sau đó mang theo một ít chất lỏng từ trong gian phòng đó đi ra ngoài, trở lại trong hành lang lại giết một ít người rồi sử dụng virus nguyên dịch khiến cho thi thể biến dị... Sau đó chạy ra sở nghiên cứu, lại để cho loại virus này lan tràn lên trên mặt đất, nhưng người trên mặt đất không hiểu tại sao tất cả đều biến thành một loại Zombie khác.

Hoặc là... Hung thủ căn bản không có chạy ra sở nghiên cứu mà là bị cảnh vệ chế phục thậm chí giết chết, virus Zombie Huyết Lang được sinh ra ở bên ngoài sở nghiên cứu không liên quan tới nơi đây, hoàn toàn là hai loại bất đồng.

Phong Bất Giác nghĩ đến đây, lại nghĩ tới một vấn đề, trong miệng lẩm bẩm: “Tên ngoài cửa kia cũng có quyền hạn tiến vào gian phòng này, hắn hẳn cũng là một trong những nhân viên nghiên cứu, lẽ ra phải tiêm huyết thanh rồi, nhưng vì sao hắn lại Zombie hóa...”

Phong Bất Giác cần thêm tin tức cùng manh mối để làm rõ ràng tình huống nơi đây, vì vậy hắn lại đi kiểm tra hai cỗ thi thể kia, lập tức tại trong túi áo nam tử có ria mép tìm được một cái chìa khóa.

Cách đó vài mét có một bàn làm việc, sau khi Phong Bất Giác lấy được chìa khóa không cần nghĩ ngợi mà đi tới, đem ngăn kéo bàn mở ra, trước sau tìm được hai ống kim, một đồng giấy trắng, một ít văn phòng phẩm, máy đóng sách, kim băng, giấy ghi nhớ... lẫn lộn phía dưới cùng có một ngăn kéo bị khóa, hắn liền thử dùng chìa khóa mới tìm được, quả nhiên mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Tội Vô Song Thiên (8)

Trong ngăn kéo có hai tờ giấy, rõ ràng đây là manh mối hệ thống cung cấp để tìm ra lời giải. Phong Bất Giác mở tờ giấy thứ nhất, trên đó có ba dòng vết bút viết ngoáy gợi ý, dòng thứ nhất là JMMJAOD, dòng thứ hai là 1/4F, dòng thứ ba là 3/4F.

Phong Bất Giác nhìn thoáng qua, kinh thường mà “Cắt...” một tiếng.

Nội dung trang giấy thứ hai tương đối phong phú, đây là một phần văn bản tài liệu được in ra, chữ viết phía trên rất ngắn gọn, viết về virus càng tả kỹ.

Đầu tiên, tên của Virus này đúng là “Z”, trong đoạn miêu tả về Zombie Huyết Lang lúc bắt đầu kịch bản cũng đã nhắc đến cái tên này. Xem ra những

quái vật trên mặt đường cùng người trong sở nghiên cứu này hẳn là cùng bị nhiễm một loại virus, nhưng tại sao chúng lại biến thành loại Zombie bất đồng thì không biết được.

Tiếp theo, sau khi bị nhiễm virus này, thời gian giải trừ còn lại cho người chơi chưa tới 3h. Trên văn kiện này viết: sau 3h bị nhiễm virus sẽ có bệnh trạng cùng loại với cảm cúm, phát sốt, giai đoạn hậu kỳ liền bị si ngốc. Điều này giải thích vì sao lúc này Phong Bất Giác toàn thân đều đang ra mồ hôi lạnh, hơn nữa có cảm giác tứ chi không còn chút sức lực nào. Rất hiển nhiên hệ thống không có cách nào khiến cho người chơi xuất hiện loại triệu chứng “si ngốc” đấy, cho nên khi virus bắt đầu ảnh hưởng đến não, người chơi có lẽ cũng sẽ bị phán định là tử vong mà rời khỏi kịch bản rồi.

Kế tiếp là một đoạn miêu tả kỹ càng về biến dị người bị nhiễm, ví dụ như tế bào nào đó hoại tử, sinh ra bệnh trạng gì ở bộ phận hoại thư; lượng hồng cầu tăng lớn khiến cho máu chảy chậm lại, gia tăng sức chịu đựng và lực lượng cơ bắp; năng lực nhận thức giảm một cách nghiêm trọng ham muốn hấp thu huyết nhục người sống... Đương nhiên, cuối cùng còn có một dòng —— muốn áp chế hoàn toàn người lây bệnh cần một tác động gây ngoại thương mạnh ở sọ.

Phong Bất Giác xem hết đoạn này không khỏi nói một câu: “Cái này không phải là SCP-008* à... Bất quá... Thiết lập kịch bản này lại có huyết thanh kháng độc.” Lúc hắn nói lời này, ánh mắt đã rơi đến đoạn nội dung cuối cùng về huyết thanh.

Trên giấy viết như vậy: “Thí nghiệm cho thấy, huyết thanh kháng độc cũng không phải hữu hiệu với tất cả mọi người. Thông qua giới tính, tuổi, nhóm máu khác nhau, tổng cộng 390 người tham gia thí nghiệm thì có 150 người sau khi tiêm vào huyết thanh liền miễn dịch hoặc giải trừ ảnh hưởng virus. Xác suất huyết thanh có hiệu lực vào khoảng dưới 40%, trước mắt chưa phát hiện bất luận cái quy luật gì rõ ràng để huyết thanh có hiệu lực.”

Phong Bất Giác đọc xong phần văn bản tài liệu này dần cảm thấy không ổn, dùng nhãn phẩm của hắn mà nói, xác suất giải độc thất bại không cần nói cũng biết... Dù cho bản thân đã tìm được huyết thanh cũng chỉ có tỷ lệ giải trừ trạng thái [Bệnh tật] khoảng bốn thành. Nếu không... hắn cũng chỉ còn lại hai giờ có thể tận dụng. Muốn dùng chút thời gian này qua cửa chỉ sợ rất không có khả năng, công hiến lớn nhất hắn có khả năng làm cơ bản cũng chính là tìm ra huyết thanh, sau đó giao cho các đồng đội khác.

Nói tới đồng đội... Hơn 10" trước khi hắn ở trong hành lang nghe được tin tức Tích Bộ Thiếu Gia cùng Tiểu Danh tử vong đã hiểu rõ, kịch bản này xa xa không có đơn giản như vậy. Hai người kia chết lại khiến cho hắn vô cùng khó hiểu. Bọn hắn cũng không giống như là loại người sẽ tự tiện ly khai cửa hàng súng lục mà soát khắp nơi. Cho nên bọn hắn ở trong thời gian ngắn lần lượt tử vong vô cùng có khả năng là trực tiếp ở cửa hàng súng gặp phải quái vật nào đó phi thường cường đại. Nhưng tại một địa điểm ở trong thành phố không có liên quan đến nhiệm vụ chính tuyến làm sao có thể có loại quái vật này? Coi như là đến buổi tối, những Zombie Huyết Lang kia đạt được tăng cường cùng tiến lên cũng không thể trong vài giây đồng thời giết chết hai gã người chơi cầm trong tay Súng Tiểu Liên a.

Mặt khác, Phan Phụng và Hoa Hùng cùng một chỗ với Vương Thán Chi cũng làm cho Phong Bất Giác cảm nhận được một tia kỳ quái. Dưới tình huống này mà xem, sau khi hai người bọn họ mang theo Tiểu Thán giết lên cao ốc cũng không tới sở nghiên cứu dưới lòng đất này mà là đi địa phương khác. Đó là vì sao? Trong hành lang lầu một có một sơ đồ cao ốc lớn như vậy, nhiệm vụ chính tuyến cũng viết rất rành mạch phải cứu một gã “tiền sử”. Được đánh dấu trên những tầng lầu khác đều là bừa bãi lộn xộn các ngành, hoặc là trực tiếp viết “Khu vực làm việc”, như vậy sao vẫn còn có người hướng trên lầu tìm?

Tình huống dị thường quá nhiều, tạm thời cũng không có bằng chứng, Phong Bất Giác không có tiếp tục nghĩ sâu thêm. Hắn quay người hướng miệng cống kia đi đến, cúi người nhìn về phía mặt mã khóa trên miệng cống.

“Quả nhiên là sáu số a.....” Hắn nhìn vào chỗ nhập mật mã, mặt mang vẻ “không ngoài dự đoán”, trực tiếp nhập vào 312928. Không nghĩ tới sau khi hắn ấn xong, phía trên thật đúng là nhảy ra chữ accept.

Ý nghĩa của câu đố này lúc Phong Bất Giác nhìn tờ giấy kia đã hiểu. Dòng thứ nhất là JMMJAOD, phân biệt đại biểu chữ cái đầu của các tháng một, ba, năm, bảy, tám, mười cùng mười hai. Máy tháng này đều có 31 ngày; mà dòng thứ hai, ba F đại biểu tháng hai, chỉ có chữ cái đầu tháng hai là F, 1/4 đại biểu cho năm nhuận tháng hai 29 ngày, 3/4 dĩ nhiên là đại biểu cho 28 ngày. Với hắn mà nói câu đố này xác thực không khó, chính hắn là người thường xuyên phải suy nghĩ câu đố, đem manh mối ghi trên giấy cho hắn, chỉ cần tri thức cần thiết để tìm ra lời giải không vượt ra ngoài phạm vi năng lực của hắn, hơn phân nửa đều rất nhanh có thể nghĩ ra.

Sau khi giải khóa, Phong Bất Giác liền nắm cái van trên miệng cống, dùng sức vặn vài vòng, sau đó đem cửa mở ra. Bên trong là một gian phòng tương đối nhỏ, ba mặt tường đều bày đầy tủ quầy trong suốt, trong tủ quầy là các ống nghiệm chứa chất lỏng, mỗi một hàng đều dán nhãn hiệu ghi chú rõ để đánh số.

Khi hắn cầm ống nghiệm liền nhìn thấy thuyết minh vật phẩm:

[Tên: Huyết thanh kháng độc

Loại: Có liên quan tới nội dung cốt truyện

Chất lượng: Bình thường

Công năng: Số 39. 48% xác suất khiến cho người sử dụng giải trừ đồng thời miễn dịch với ảnh hưởng của virus Z

Có thể mang ra khỏi kịch bản: Không

Ghi chú: Tiêm vào hoặc uống đều được, đối với quái vật cùng người chơi đã hoàn toàn Zombie hóa không có hiệu quả]

Xem đánh số có thể suy đoán ra những huyết thanh này là được chế tạo từng nhóm đấy, có lẽ thành phần cũng sẽ có bất đồng. Phong Bất Giác lúc này không khỏi nghĩ đến, có lẽ virus Z này cũng không phải do công ty Allerbmu nghiên cứu chế tạo ra, bọn hắn chẳng qua là phát hiện sau đó khống chế, đồng thời có ý đồ nghiên cứu ra phương pháp chế tạo thuốc giải độc?

Phong Bất Giác tạm thời cũng không có mệt mỏi theo đuổi vấn đề lập trường của công ty này, hắn không biết nhóm huyết thanh nào hữu hiệu hơn, chẳng qua là tùy tiện từ trong tủ chén lấy ra một ống, dùng ống kim vừa mới tìm được bơm huyết thanh vào rồi tiêm cho mình.

Sau khi tiêm xong, sở trường chữa bệnh của hắn liền mở ra, đã trở thành cấp F, thông báo hệ thống vang theo: [Chúc mừng ngài đã giải khóa toàn bộ sở trường của giai đoạn Closed Beta]

“Giai đoạn Closed Beta?” Phong Bất Giác thầm nghĩ: “Nói cách khác về sau còn có thể mở ra sở trường mới?” Hắn mở menu trò chơi, thấy toàn bộ cột sở trường đều mở ra rồi, chuyện tốt như thế... đáng tiếc, trạng thái [Bệnh tật] bên cạnh giá trị sinh tồn còn chưa biến mất.

“Quả nhiên đã thất bại a...” Hắn có chút thất vọng mà thì thầm: “Nếu không được thì lại một phần nữa? Không biết có tác dụng phụ hay không...”

Ngay lúc hắn do dự, hai chữ bệnh tật trong menu vừa vận biến mất, trạng thái dị thường bên cạnh giá trị sinh tồn một lần nữa biến thành: [Không].

May là hắn không có lập tức đóng lại menu, nếu không rất có thể xem nhẹ cái biến hóa hơi chậm này, dẫn đến không hiểu mà lại thêm một phát. Phong Bất Giác lúc này cười to ba tiếng, lập tức đã có một loại cảm giác khởi từ hồi sinh.

Hắn từ trong tủ lạnh lấy ra một cái giá đựng ống nghiệm, phía trên đựng hai hàng có tổng cộng tám ống kháng độc huyết thanh. Hắn cẩn thận từng li từng tí mà để vào trong bọc hành lý. Lúc này bọc hành lý của hắn vừa vận đầy, mười ô phân biệt là: Cờ lê Mario, Con mắt thù hận, Dao bếp kiểu tây, Gậy bóng chày, Đèn pin, Súng ngắn M1911A1, Hôi Âm Khôi Giáp, Winchester Shotgun, Huyết thanh kháng độc *8, một túi tỏi.

Tước sĩ chi vũ là được trang bị ở trên chân đấy, trừ phi bị đổi, nếu không là rất không có khả năng sẽ lại trở về bên trong bọc hành lý rồi. Đương nhiên, nếu cần mà nói... Phong Bất Giác chỉ cần lấy ra Con mắt thù hận đeo lên, trên tay lấy thêm một kiện vũ khí thì cũng có thể dọn ra không gian cho bọc hành lý.

Sau khi huyết thanh có hiệu lực, Phong Bất Giác sẽ không lại phải tiếp tục thăm dò sở nghiên cứu rồi. Vốn hắn chính là vì tìm kiếm đồng đội mới xuống đây, chưa từng lường trước khi mở ra cửa thang máy chính mình liền bị thương, lại bị nhiễm virus. Hắn cũng không biết thời gian biến dị cụ thể, cho nên chỉ có thể tận khả năng nhanh chóng đi tìm huyết thanh chưa chắc tồn tại.

Mà bây giờ, nếu như đã không bởi vì nhân tố thời gian từ vong, hắn cảm thấy hay là trước tiên trở lại phía trên tìm đồng đội thì tốt hơn. Cân nhắc đến huyết thanh đã vào tay mình, nói không chừng sẽ gây ra FLAG nào đó, một bước thăm dò sâu hơn làm không tốt có thể gặp phải tiểu BOSS, hắn đã miễn dịch với virus, lúc này mạo hiểm là không đáng rồi.

Giữa lúc hắn nghĩ như vậy, một tiếng thông báo hệ thống vang lên: [Nhiệm vụ trước mắt hoàn thành, nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

“Cái gì?” Phong Bất Giác cảm thấy hết sức ngạc nhiên: “Chẳng lẽ tiến sĩ Ashford thật đúng là không ở dưới lòng đất? Ba người bọn hắn đi lên lâu là đi đúng rồi, hơn nữa đã thành công đem tiến sĩ cứu ra rồi hả?”

Hắn tranh thủ thời gian mở ra menu, muốn nhìn một chút sau khi cứu ra tiến sĩ nhiệm vụ đổi mới thành cái gì, kết quả nhiệm vụ kia dĩ nhiên là: (đánh bại biến dị thể Ashford)

-----

*Edt: thông tin về SCPai muốn biết thêm thì qua “Tổ chức SCP” trong danh sách truyện của tớ, đó là một bộ khác tớ tự dịch từ bản Anh về đấy:)) Đồng thời những SCP được nhắc tới trong bộ này tớ cũng sẽ dịch luôn, ai thắc mắc thì cứ qua đó mà xem.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tỏi Vô Song Thiên (9)

“Cái trò gì vậy?” Phong Bất Giác nói: “Tiến sĩ mà nhiệm vụ yêu cầu phải cứu kỳ thật mới là nhân vật phản diện?” Trong đầu hắn đã nhanh chóng suy luận, kết hợp với nhiệm vụ, lại thêm một bước suy diễn, mấy giây sau, ánh mắt của hắn nổi lên biến hóa vi diệu: “Không lẽ Ashford là thủ phạm giết người đầu độc a... Chẳng lẽ chân tướng nội dung cốt truyện là sau khi hắn chạy ra khỏi phòng thí nghiệm liền lên tầng cao nhất của cao ốc dùng trang bị nào đó đối với toàn thành phát tán virus biến thể? Cho nên virus lập tức ở trong thành thị nở ra mà khuếch tán, dẫn đến lão tử đến bây giờ một người sống sót cũng không phát hiện qua?” Hắn nhin không được mắt: “Thằng này là tiến sĩ Curtis Connors (The Lizard) chắc!”

Lúc này chỉ có một mình hắn ở đây, gần hắn cũng không có thiết bị giám sát và điều khiển đang làm việc cho nên hệ thống đối với vài câu thô tục này

không có ngăn lại hoặc cách âm.

“Đợi chút...” Phong Bất Giác bỗng ý thức được cái gì: “Hai vị kia... Phan Phụng cùng Hoa Hùng rốt cuộc là thần thánh phương nào? Vậy mà vừa vào cao ốc liền lao thẳng tới nhiệm vụ chính tuyến, cứ như bọn hắn vốn đã biết rõ không cần đến sở nghiên cứu dưới lòng đất cũng có thể qua cửa.” Hắn nghĩ: “Dựa theo lẽ thường mà nói, hướng đi nội dung cốt truyện hẳn là... Sau khi các người chơi tiến vào cao ốc, trước tiên tới sở nghiên cứu, tìm được huyết thanh, đánh tiêu BOSS và vân vân, sau đó phát hiện dấu vết tiến sĩ Ashford là nhân vật phản diện để lại, tiếp theo lại căn cứ manh mối cùng gợi ý mà giết lên lầu... Nhưng hai người này đến tới cùng đang làm trò gì? Trực tiếp vạch trần thân phận BOSS, sau đó dùng vũ lực đánh tới khi nó hiện nguyên hình sao?”

Tiểu Thán còn chưa chết, cơ bản có thể xác định hắn đang cùng hai người này cùng một chỗ hành động, nhưng hắn không thích, cũng không am hiểu đi sai khiến người khác, càng không có lý do gì sẽ sai khiến họ đi lên lầu. Huống chi đối phương còn là người chơi thực lực siêu quần, vốn rất không có khả năng nghe chỉ huy của hắn.

Cho nên... Hai người kia là căn cứ ý chí của mình tiến về phía trước, hơn nữa bọn họ hoàn toàn chính xác...”

Phong Bất Giác càng nghĩ càng cảm thấy sự kiện kịch bản này không đúng, hắn tập trung tinh thần, bình phục thoáng một phát tâm tình hơi có chút hưng phấn quá độ, lấy ra Winchester, lắp đạn vào, lao ra cửa mà đi.

Lúc trước thăm dò quá vội vàng, nhưng hắn trong lúc vội vàng vẫn tự động đem tất cả lộ tuyến đều ghi tạc lại trong đầu, lại nói tiếp còn có thi thể Zombie với tư cách biển báo giao thông, cho nên Phong Bất Giác chạy về thang máy với tốc độ rất nhanh.

Dựa vào tăng phúc sức chạy của Tước Sĩ Chi Vũ, hắn ở dưới tình huống hầu như không hao tổn thể năng, dùng tốc độ người chơi khác phải dốc sức liều mạng chạy như điên mới có thể đạt tới hướng về đích.

Mười phút sau, Phong Bất Giác liền trở về thang máy đi mặt đất cùng tầng 1. Lúc hắn ly khai nơi này đi rất gấp, không có đem thi thể chồng chất trước cửa thang máy thanh lý, cho nên giờ phút này cửa thang máy vẫn như cũ bị kẹt không có đóng lại. Hắn bỏ ra hơn ba phút đem bảy tám cỗ thi thể chắn trong thang máy kéo vào hành lang, sau đó liền đi lên về tới tầng 1 cao ốc, vừa lúc ở trong hành lang gặp được Vương Thán Chi. “Hắc! Tiểu Thán!” Phong Bất Giác kêu hắn một tiếng.

Tiểu Thán quay đầu: “Ồi chào! Giác ca, vì sao ngươi lại từ đằng sau ta...”

“Đừng nói nhảm.” Phong Bất Giác đã cắt lời hắn, đi về phía trước, bên cạnh đó từ trong bọc hành lý xuất ra một ống huyết thanh kháng độc đưa lên: “Uống.”

“Món gì thế?” Tiểu Thán vừa hỏi vừa nhận huyết thanh, nhìn một chút thuộc tính vật phẩm: “Làm sao ngươi tìm được cái này?”

“Ta vừa rồi đi sở nghiên cứu dưới lòng đất.” Phong Bất Giác trả lời.

“À? Vậy thì hai người còn lại...” Tiểu Thán còn chưa nói xong, Phong Bất Giác đã biết rõ hắn muốn hỏi điều gì, trực tiếp trả lời: “Bọn họ là chết ở địa phương khác.”

Hai người chẳng qua là trao đổi vài câu liền lên đường hướng tầng cao nhất cao ốc đi lên, trên đường đi bọn hắn đem kinh nghiệm của mình cùng tình hình cụ thể đều đều cáo tri đối phương.

Tự thuật của Tiểu Thán chính là bằng chứng cho suy luận của Phong Bất Giác, lại khiến cho hắn càng thêm hoài nghi hai người [Vô Song Thượng Tướng Phan Phụng] cùng [Thiên Nhân Trảm Hoa Hùng] này có vấn đề. Đối với Phong Bất Giác mà nói, thực lực hai người này kỳ thật vẫn còn trong phạm vi có thể tiếp nhận, nhưng vấn đề là ở hành động của bọn hắn. Bọn hắn dưới tình huống không tiến hành bất luận hành vi thu thập manh mối nào liền trực tiếp lên tầng cao nhất đi tìm Ashford. Cái này hoặc là “vận khí” kinh người, hoặc là chính là bọn họ trước đó đã nắm giữ một ít tin tức người chơi bình thường không cách nào thu hoạch được.

Phong Bất Giác đi theo Tiểu Thán một đường đến tầng 51. Khi đến tầng 47, bọn hắn đều là đi theo lộ tuyến Tiểu Thán cùng hai người Phan hoa tiến lên vừa rồi, bốn tầng về sau này Tiểu Thán không có đi qua, bất quá căn cứ thi thể quái vật trên đường, bọn hắn vẫn như cũ có thể truy theo bước chân người đi trước.

Lúc tiếp cận tầng cao nhất, Phong Bất Giác hỏi: “Lúc ngươi lần thứ nhất theo chân bọn họ đi lên có đi qua đường cũ hay là gặp đường cụt hay không?”

“Ân...” Tiểu Thán nhớ lại, “Thật không có a.” Hắn lập tức nói: “Bất quá lộ tuyến chúng ta lúc ấy đi còn có tới tới lui lui nữa a, thay đổi vài cái thang máy, còn có mấy tầng muốn vượt qua thì phải đi thẳng lên, đổi nhiều cầu thang khác nhau mà đi.” Hắn dừng thoáng một phát: “Ồi chào! Không sai a... Làm sao mà bọn hắn có thể biết rõ ở tầng nào đổi thang...”

“Cả lộ tuyến cũng biết a...” Phong Bất Giác trầm ngâm nói.

Hai người trong lúc nói chuyện đã đi tới tầng 52.

Từ thang lầu tiến đến, trước mắt vượt qua một cái hành lang, trong hành lang cứ cách khoảng 10m liền bày một cái chậu hoa lớn, đối diện là một mặt tường thủy tinh, trên thủy tinh trong suốt có tiêu chí Allerbm. Có thể chứng kiến bên trong là một khu làm việc chiếm diện tích rất lớn, cái không gian này đem cả tầng lầu đều mở ra. Bên trong khu làm việc có rất nhiều phòng ngăn cách, bày biện đều rất bình thường, bàn công tác, ghế dựa, máy tính, máy đun nước, vật lộn... Hai đầu tất cả khu vực cuối có mấy cái văn phòng riêng lẻ.

Nhìn qua, tầng này xác thực như tầng dưới cùng trên sơ đồ ghi: “Khu vực làm việc”, không hơn.

Bọn hắn ở trong hành lang đi về phía trước một đoạn, thông qua một cái cửa tự động bước vào bên trong khu làm việc rộng lớn, tại tầng này chưa trông thấy bất luận vết máu hoặc dấu hiệu Zombie hoạt động nào. Đó cũng không phải là điềm tốt, mà là dấu hiệu có quái vật cấp BOSS hoạt động.

Phong Bất Giác vừa quét mắt một vòng, còn chưa kịp triển khai bất luận điều tra gì chỉ cảm thấy dưới chân chấn động, vang lên bên tai một tiếng ầm vang. Đoạn trần nhà phía trước mấy chục thước bỗng ầm ầm vỡ ra, một con quái vật hình người vể ngoài dị dạng từ trên nóc phá đỉnh mà vào, làm một mảng xi-măng lớn BA~ BA~ BA~ BA~ nện lên trên mặt đất, chỗ trần nhà sụp đổ lập tức có một đoàn bụi đậm đặc xuất hiện.

Sau đó, lại có hai bóng người cũng theo lỗ thủng nhảy xuống. Không cần nói, khẳng định đó chính là hai vị đại thần Phan Phụng cùng Hoa Hùng.

Ở trong khói bụi cuộn cuộn chỉ thấy ba đạo thân ảnh giết thành một đoàn, búa quang thương ảnh giao thoa, tầng tầng vền. Khi thì có thể nghe thấy tiếng vang phốc phốc sinh ra do binh đao phá thịt, mặt đất cũng dần dần bị kín một tầng máu đen.

Giáp công như vậy chừng một phút, bụi mù dần tản đi, quái vật kia mất thấy khó có thể chống đỡ, lại quay đầu hướng về phía tường thủy tinh cao phóng đi. Hai người Phan Hoa cũng biết nó muốn chạy, bọn hắn đương nhiên không muốn lại để cho nó đào tẩu, nếu không kế hoạch ở chỗ này chấm dứt kịch bản liền bị ngấm nước nóng.

Hoa Hùng cúi người chạy đến bên cạnh trước mặt quái vật, xoay người quét qua, đẩy, đầu thương trực chỉ đầu quái vật, thân thương hóa thành hư ảnh gấp rút mà đi. Phan Phụng bởi vì vũ khí nặng hơn, tốc độ cũng chậm hơn một đường, hắn chỉ đành mãnh liệt tiến thêm một bước, lần đến gần mục tiêu, Khai Sơn Trường Phủ nhắm ngay phía sau lưng quái vật kia đánh xuống.

Hai người này theo đuổi không bỏ, từng bước ép sát đã khiến cho Ashford biến dị thể kia đến bước đường cùng. Lúc này nó vì thoát đi, không tiếc cứng rắn trúng một thương. Đầu thương từ mặt trái quái vật xuyên vào, xuyên qua ót, mang theo một đồng dịch thể.

Nhưng loại thương thể này vẫn như cũ không đủ để khiến cho biến dị thể này bỏ mình, nó dùng quyền hướng về phía trước cuộn người lại chọi cứng một kích này, thành công tránh được đòn búa bổ của Phan Phụng, đi vào bên cạnh tường thủy tinh. Sau đó nó dùng xương của cặp khuỷu tay răng cưa nổi bật của mình mãnh kích thủy tinh dày đặc kia. Sau khi phá ra một vết nứt, toàn bộ thân hình cuộn thành hình tròn, phá cửa sổ mà ra, bay ra bên ngoài cao ốc.

Phan Phụng Hoa hùng vọt tới biên giới bức tường, cúi đầu nhìn qua thân ảnh cấp tốc hạ xuống của biến dị thể, khi nó sắp hạ xuống liền dùng giác hút cùng dịch nhòn trên thân thể leo lên tường, sau đó nhanh chóng đáp xuống mặt đất, trốn ra tầm mắt của hai người.

“Cắt... Vẫn để nó chạy.” Phan Phụng nói.

“Quả nhiên... Dưới tình huống không có người chơi khác cùng đi, hai chúng ta trực tiếp đánh BOSS sẽ dẫn đến trí tuệ nhân tạo kia cùng phản ứng phát sinh biến hóa.” Hoa Hùng đáp.

“Nhị vị.” Âm thanh Phong Bất Giác tại phía sau bọn họ vang lên, lại khiến cho hai vị này lập tức cả kinh.

Bọn hắn quay đầu đi, thấy được ánh mắt bất thiện của Phong Bất Giác cùng vẻ mặt không hiểu của Vương Thần Chi.

“Có thể giải thích một chút cho ta được không...” Phong Bất Giác trực tiếp hỏi: “Rốt cục các ngươi là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Tỏi Vô Song Thiên (10)

"Hông bét..." Phan Phụng thấp giọng nói.

"Bị hắn nghe được..." Hoa Hùng cũng thấp giọng nói.

"Ta hiện tại cách các ngươi có vài mét, hạ giọng nói chuyện có tác dụng gì a?" Phong Bất Giác nói.

"Àn... Ha ha... Là như thế này..." Phan Phụng đang muốn đáp lời.

Phong Bất Giác ngắt lời nói: "Trước khi ngươi cười ha ha biên lời nói dối ra, ta tuyên bố trước một phát, ta cũng không cho rằng các ngươi là người chơi mở auto, bởi vì hành vi của các ngươi căn bản không giống. Các ngươi hiển nhiên là nhân viên của công ty Mộng, có phải là GM (Edt: game master) hay không ta không biết, bất quá ta nghĩ công tác của các ngươi cũng không thích hợp để đem ra ngoài ánh sáng." Tầm mắt của hắn rất nhanh quét qua hai

người Phan Phụng cùng Hoa Hùng, ám chỉ điều muốn nói hẳn kể tiếp chính là trọng điểm: "Đem tình huống nói thật cho chúng ta biết, chúng ta có thể phối hợp công tác của các người, hơn nữa sau khi kịch bản kết thúc ta sẽ giữ bí mật tất cả, nếu không... Ta rất có thể đem sự tình hôm nay nào bỏ một phen, thêm mắm thêm muối, chia làm mười mấy đoạn, dùng tiểu thuyết theo chương trên tất cả các diễn đàn lớn phát ra đồng thời kết hợp với yêu sách."

"Ách... Người trước tiên chờ một chút..." Hoa Hùng trả lời: "Để chúng ta thương lượng một chút."

"Xin cứ tự nhiên." Phong Bất Giác nói một câu, quay người cách xa bọn hắn một khoảng cách.

Hai người kia ly khai tường thủy tinh bị vỡ, đi vào một góc văn phòng, xì xào bàn tán. Chừng năm phút sau, bọn hắn lại trở về.

Phan Phụng mở miệng với Phong Bất Giác cùng Tiểu Thán nói: "Được rồi, các người muốn biết cái gì?"

"Thân phận của các người là gì, đang thi hành công việc gì, nội dung cốt truyện kịch bản này đến tột cùng là cái gì?" Phong Bất Giác nhanh chóng hỏi, hẳn sớm đã nghĩ kỹ những thứ này.

"Người đoán không sai, chúng ta là nhân viên quản lý trò chơi." Hoa Hùng nói: "Chúng ta vào trong kịch bản này để xử lý một thứ số liệu rác rưởi được gọi là 'Diễn Sinh Giả'." Hắn dừng thoáng một phát: "Về phần nội dung cốt truyện kịch bản này... Các người cũng thấy, vừa rồi chúng ta truy kích chính là biến dị thể tiến sĩ Ashford. Nội dung cốt truyện đại khái là như thế này... Người Ashford này có chút tâm tình phản nhân loại, hắn từ trong sở nghiên cứu lấy lấy virus Z ra ngoài, sau đó đem virus này kết hợp với một loại nguyên dịch đặc thù khác, ở trên mái của cao ốc này dùng một loại trang bị để phóng ra, lây nhiễm cho toàn bộ người trong thành phố."

"Cho nên chỉ có Zombie bên trong sở nghiên cứu là Zombie bình thường, mà phía ngoài tức thì biến thành mấy con Zombie Huyết Lang chẳng giống ai kia sao?" Phong Bất Giác nói tiếp.

"Kỳ thật Zombie Huyết Lang với tư cách là virus biến thể, trong thiết lập là mạnh hơn Zombie bình thường đấy. Tuy bây giờ nhìn như chúng rất phế, bắt quá đến buổi tối, nếu như không có tôi, người chơi cấp bậc như các người rất khó để cùng những quái vật này đấu đấy." Hoa Hùng nói.

"Chúng ta lúc trước gặp phải mấy con Zombie Người Sói kia lại là sao a?" Tiểu Thán hỏi.

"Dựa theo quá trình kịch bản, hệ thống cũng sẽ ở trong cao ốc sắp xếp mấy cái tiểu BOSS đấy." Phan Phụng trả lời: "Trên thiết lập tương quan của Zombie Người Sói có ghi 'Người lây virus biến thể có xác suất cứ mười vạn người (Edt: 10 vạn có 5 số 0) thì có ba biến thành biến dị thể cường đại mà ổn định hơn!'"

Phong Bất Giác nói: "Thứ các người có thể xem có rất nhiều a..... Tư liệu quái vật, có mấy cái lộ tuyến qua cửa, FLAG khi nào gây ra, địa đồ kịch bản có lẽ đều xem được."

"Không chỉ như vậy, tọa độ người chơi, trạng thái hiện tại, kỹ năng bên trong thanh kỹ năng, năng lực danh hiệu... bất cứ lúc nào chúng ta đều có thể ở trong menu tra được." Phan Phụng nói: "Ta nhớ người vừa rồi có lẽ đã bị lây nhiễm a, bằng sức một mình đi sở nghiên cứu tìm được huyết thanh giải độc sao, người thật đúng là được a."

Phong Bất Giác nói: "Quá khen, bắt quá... Ta nghĩ có một tin tức các người tra không được." Hắn dừng thoáng một phát: "Chính là 'Diễn Sinh Giả' các người nhắc tới đúng không?"

Hoa Hùng thờ dãi: "Nếu có thể tra được, chúng ta sẽ không phí một phen công phu, nghĩ cách trước đem kịch bản thông qua."

Phong Bất Giác nói: "Sau khi hoàn thành điều kiện qua cửa, những người chơi bình thường như chúng ta đều bị truyền ra ngoài, mà các người lại có thể bỏ qua thời gian truyền tống. Cho nên... Khi chúng ta ly khai kịch bản đạt được tổng kết ban thưởng, công tác của các người kỳ thật giờ mới bắt đầu. Đã không có người chơi quấy nhiễu, các người có thể buông tay buông chân, ở trong thế giới kịch bản đã chấm dứt truy tìm và xử lý Diễn Sinh Giả."

"Ah... Rất lợi hại nha, mới mấy câu đã có thể phỏng đoán đến nước này." Hoa Hùng nói.

"Ta đối với tình huống nhị vị cùng cái kịch bản này cũng đã không còn hứng thú gì." Phong Bất Giác thò tay vuốt gáy, ngẩng đầu sờ nhẹ xương cổ: "Xin nói kỹ cho ta một chút về Diễn Sinh Giả a."

"Các người cho dù có biết cũng không có ý nghĩa, bởi vì căn bản không có khả năng giúp đỡ được cái gì." Phan Phụng nói: "Nếu đổi là ta, ước gì GM mang theo chính mình nhanh nhanh tìm được biến dị thể Ashford đã chạy trốn kia, sau khi tiêu diệt thoải mái mà cầm ban thưởng qua cửa."

"Làm ơn giải thích kỹ một chút về chân tướng có quan hệ tới Diễn Sinh Giả." Phong Bất Giác mặt mỉm cười nói: "Bằng không thì ta rất có thể sẽ nhìn không được ghi hai phong thư ngôn từ sắc bén mà lại cực kỳ kích động gửi cho Tích Bộ Thiếu Gia cùng Tên Thật Khó Đặt, nói cho bọn hắn biết... Bởi vì công ty trò chơi có một ít sai lầm kỹ thuật mới khiến cho các người bị một loại đại quái vật mạnh mẽ vốn không nên tồn tại ở trong kịch bản này giết chết."

"Ta nói... Sao người biết bọn họ là bị Diễn Sinh Giả giết chết?" Phan Phụng hỏi.

"Đơn giản mà đem đáp án cùng vấn đề liên kết lại mà thôi." Phong Bất Giác nói.

Hai người Phan Hoa đối với câu trả lời này chẳng qua là có cảm giác như muốn khóc...

"Ân... Khục khục, được rồi." Hoa Hùng nói ra: "Nói cho các người biết cũng không sao, kỳ thật sự tồn tại của Diễn Sinh Giả sớm muộn gì đều bị các người chơi phát giác đấy, tuy nhiên xác suất người chơi gặp phải chúng rất nhỏ. Công ty đang chuẩn bị tại giai đoạn Open Beta ra tài liệu văn bản liên quan, dùng từ ngữ tương đối thích hợp để thuyết minh một chút." Hắn hướng bốn phía nhìn quanh một phen, sau đó nói: "Các người cùng ta tới đây." Nói xong cũng mở rộng bước chân, dẫn ba người hướng một máy pha cà phê đi đến.

Hắn đi vào một căn phòng gần máy pha cà phê nhất, cầm lấy một lon cà phê trên bàn công tác thập phần dễ làm người khác chú ý, mở nắp lên, chỉ vào bột cà phê ước chừng còn có ba phần tư ở bên trong nói ra: "Giả thiết tất cả số bột cà phê này đều là số liệu." Hắn giơ ngón trỏ tay phải lên, "Trong đó có một viên bột phần, là thứ số liệu rác rưởi không bị khống chế mà hệ thống cần thanh trừ đấy." Hắn dừng thoáng một phát, nói: "Mà một viên bột phần ở trong lon cà phê này không ngừng vận động, thay đổi vị trí." Hắn nhìn Phong Bất Giác cùng Vương Thán Chi: "Làm sao để các người có thể đem nó chính xác lựa ra?"

"Không thể nào làm được." Phong Bất Giác lập tức trả lời.

"Đúng vậy, không có khả năng." Hoa Hùng nói tiếp, hắn lập tức đem tay vươn vào trong bình, nắm một đồng bột cà phê ở lòng bàn tay: "Thứ duy nhất hệ thống có thể làm chính là ngay tức thì một thời cơ trôi qua, đem tổ số liệu cùng với tất cả các số liệu của khu vực chung quanh nắm lấy giống như nắm ở trong tay." Hắn thoáng giơ lên nắm nắm, bột cà phê từ giữa ngón tay của hắn chậm rãi rơi xuống: "Thế nhưng, một nắm bột cà phê trên tay của ta này, cần tiêu hủy chỉ có một viên bột phần mà thôi, những bột phần khác đều có tác dụng đấy, ta không có khả năng vì thanh trừ một viên bột phần, đem toàn bộ bột đều bỏ đi. Hơn nữa ta không thể đem đồng bột này nắm trong tay quá lâu, bởi vì viên ta muốn tiêu diệt kia tùy thời có thể theo giữa kẽ tay mà chạy đi."

"Cho nên... Hệ thống dùng những số liệu này tạo ra kịch bản." Phong Bất Giác nói: "Lại khiến cho Diễn Sinh Giả từ số liệu biến thành quái vật, do các người giết chết hoặc đánh tan khiến cho nó mất đi năng lực chống cự cùng chạy trốn, sau đó hệ thống có thể tại lúc thanh lý kịch bản tiến hành thanh trừ."

Hoa Hùng nói: "Chính là như thế." Hắn cầm một ly tới, lại tìm một ít đường, "Cái ly này chính là kịch bản vô ngoại. Người chơi các người cũng giống như đồng đường này." Hắn chỉ ly, "Khi các người sắp xếp kịch bản, nghe được thông báo hệ thống [Số người đoàn đội ngẫu nhiên sinh ra: sáu người]..." Hắn đem bột cà phê trong tay ném vào trong ly: "Số liệu đã bị quăng vào trong vô rồi, bất quá giai đoạn này chúng vẫn chỉ là các loại nguyên tố trụ cột, chẳng hạn như không khí, nước, vận, bùn đất..." Hắn đem sáu khối đường lấy được trong tay: "Tiếp theo, tính cả các người sáu gã người chơi, tới cửa ra vào kịch bản này, ngay lúc nghe được câu kia: [Tiểu đội của bạn đã tiến vào đội ngũ, đang tìm cá nhân hoặc đội ngũ khác đã sẵn sàng]..." Hắn ném hai khối đường đi, nói "Trong đó có hai người bị ta cùng Phan huynh thay thế rồi. Hai người kia sẽ lập tức bị phân phối đến kịch bản đang đợi khác, mà bản thân bọn họ chắc chắn sẽ không phát giác được loại thay đổi này."

Phan Phụng nói tiếp: "GM Chúng ta thường là hai người một tổ tiến hành chờ lệnh, một khi có dấu hiệu Diễn Sinh Giả bị nhốt lại tại kịch bản nào đó sắp bắt đầu, chúng ta sẽ cắm vào đội ngũ kia. Người chơi bị chúng ta thay thế, bình thường đều là tổ đội hai người, hoặc là hai gã người chơi một mình."

"Nếu gặp tổ đội năm người hoặc là sáu người thì sao?" Tiểu Thán xen vào hỏi.

"Với đội năm người mà nói, chúng ta cũng chỉ có thể thay thế người chơi đi riêng, đơn phái một người đi vào. Về phần đội sáu người thì hoàn toàn không có biện pháp, bọn hắn phải tự mình đối mặt với Diễn Sinh Giả. Bất quá từ Open Server đến nay vẫn chưa có đội sáu người nào gặp phải Diễn Sinh Giả." Phan Phụng trả lời: "Thuận tiện nói một chút, số lượng số liệu hệ thống 'bắt' được chỉ có thể dùng để tạo ra kịch bản hình thức sinh tồn gồm sáu người đoàn đội, cho nên các người không cần lo lắng tại kịch bản hai đến năm người hoặc là hình thức khác gặp Diễn Sinh Giả."

"Cái kia chẳng phải có nghĩa là kịch bản đoàn đội sáu người rất nguy hiểm hay sao?" Tiểu Thán cả kinh nói.

"Làm sao sẽ có nhiều Diễn Sinh Giả như vậy tồn tại." Phan Phụng cười nói: "Cái loại số liệu hệ thống không thể khống chế này có tỉ lệ xuất hiện cỡ một phần vạn ức (Edt: vạn ức = nghìn tỷ, 12 số 0 á @.@), trong khảo thí nội bộ công ty, hai tổ Server hình thức giấc ngủ cùng không phải giấc ngủ liên tục vận hành ba mươi ngày, tổng cộng cũng chỉ xuất hiện qua mười lần dấu hiệu Diễn Sinh Giả."

"Tóm lại, khi các người nghe được câu [Kịch bản đang được tạo ra]..." Một bên Hoa Hùng lúc này đem đường cũng ném vào ly, thêm nước ấm lấy được từ máy pha cà phê vào, bột cà phê cho vào lúc trước lập tức biến thành chất lỏng, "Những nguyên tố kia sẽ dựa theo cấp bậc của các người, thực lực chiến đấu, khuynh hướng sở trường, biểu hiện... ngẫu nhiên tạo ra một cái kịch bản hết thấy bình thường, như nội dung cốt truyện, thế giới quan các thứ đồ cũng đều là vào lúc này mà tạo ra đấy. Mà Diễn Sinh Giả, cũng xen lẫn trong kịch bản này, cùng nguyên tố số liệu nào đó kết hợp cũng đồng thời hóa hình."

Phong Bất Giác nghĩ nghĩ, hỏi: "Như vậy... thực lực Diễn Sinh Giả đến tột cùng mạnh bao nhiêu?"

"Ha ha..." Phan Phụng nở nụ cười: "Người cũng thấy được thực lực hai chúng ta a."

"Có thấy..." Phong Bất Giác nói.

"Có biết tại sao phải hai người một tổ đến thanh lý Diễn Sinh Giả không?"

"Một người có khả năng sẽ bị giết chết ư..." Phong Bất Giác nói tiếp.

Phan Phụng nói: "Biết rõ là tốt rồi. Người đừng xem chúng ta bây giờ cấp biểu hiện là mười ba, nhưng chúng ta dùng là tài khoản GM, năng lực chiến đấu thực tế so với đẳng cấp cao hơn khoảng mười cấp. Dù là như thế, vẫn như cũ không thể nói là đánh đâu thắng đó; không gì cần nổi, như BOSS vừa rồi, nó từ trên lầu nhảy xuống chạy trốn, chúng ta liền bắt lực rồi. Chúng ta nếu nhảy theo thì giống với người chơi là cũng chết."

Tiểu Thán hỏi: "Công ty của các người vì cái sao không đem năng lực nhân vật của nhân viên quản lý chính cao một chút a? Ví dụ như nhìn là cấp mười

ba, kỳ thật có thực lực cấp 50."

Hoa Hùng đem cái kia ly cà phê giờ lên trước mặt hắn: "Hai khối đường có thể bỏ vào trong cái chén này, hai quả dưa hấu có thể bỏ vào sao?"

"Ah..." Tiểu Thán gật đầu, coi như đã hiểu.

"Tài khoản của hai chúng ta chắc là sẽ không thăng cấp đấy, là chuyên môn phụ trách khu vực từ cấp năm đến cấp mười bốn, khu vực khác do nhân viên quản lý tương tự như chúng ta, có chiến lược siêu cường vượt qua đẳng cấp." Phan Phụng nói: "Các người hiện tại đã biết rõ Diễn Sinh Giả, về sau nếu gặp lại... Tuy loại xác suất này gần như bằng không, nhưng vạn nhất gặp phải, mời các người phối hợp nhân viên quản lý hiện trường công tác, hướng người chơi khác giữ bí mật."

"Ta rất muốn biết..." Phong Bất Giác như có điều suy nghĩ nói: "Diễn Sinh Giả... Nếu như ở trong kịch bản tránh được các người đuổi giết thì sẽ như thế nào?"

Hai người Phan Hoa nghe thế, đều là thần sắc biến đổi.

Phong Bất Giác lại nói: "Các người cũng thừa nhận, một nhân viên quản lý rất có thể không đối phó được một Diễn Sinh Giả, điều này nói rõ trước kia đã xuất hiện những chuyện tương tự a? Loại tình huống này... Nhân viên quản lý một người săn đuổi, kết quả bị Diễn Sinh Giả tiêu diệt."

Hoa Hùng nói: "Kịch bản kia bình thường sẽ bị phong bế, một lần nữa biến thành số liệu, mà số liệu Diễn Sinh Giả may mắn còn sống sót sẽ trở nên càng mạnh hơn nữa, càng giao hoạt..."

"Giao hoạt?" Phong Bất Giác nghi ngờ nói.

"Diễn Sinh Giả có trình độ nhất định về tự chủ trí tuệ, tổng cộng bị chia làm bốn cấp. Nói như vậy, nhân viên quản lý chúng ta đi xử lý đều là Diễn Sinh Giả cấp 4 yếu nhất. Trí tuệ nhân tạo hơi cao hơn cái loại tổng BOSS tương đối thông minh trong kịch bản, chiến lược tức thì hơi mạnh hơn tổng BOSS của kịch bản.

Một khi phát sinh tình huống kịch bản chấm dứt mà Diễn Sinh Giả vẫn còn sống, Diễn Sinh Giả thật sự sẽ như lời ta vừa mới nói, càng mạnh hơn nữa, càng giao hoạt. Rất có thể tăng lên cấp 3. Dưới tình huống bình thường, 97% Diễn Sinh Giả cấp 4 có thể do một gã nhân viên quản lý xử lý, nhưng Diễn Sinh Giả cấp 3 nhất định phải cần hai gã nhân viên quản lý mới có thể đối phó, xác suất một người xử lý thành công ở dưới 50%."

Phong Bất Giác nói: "Loại cao cấp hơn thì sao?"

"Chưa thấy qua." Hoa Hùng trả lời: "Nói thật, cả nghe cũng chưa từng nghe qua, Diễn Sinh Giả cấp 2 chỉ tồn tại trên lý thuyết. Kỳ thật Diễn Sinh Giả cấp 3 đến nay mới chỉ xuất hiện có 1 con. Tại giai đoạn trò chơi đưa vào hoạt động, xác suất Diễn Sinh Giả cấp 3 xuất hiện sẽ hơi tăng lên. Đương nhiên, dù cho tăng gấp 10 lần thì xác suất cũng cực kỳ bé nhỏ."

"Àn... Đã minh bạch, như vậy, cứ để cho chúng ta đi lĩnh giáo thoáng một phát, số liệu rác rưởi cấp 4 ở bên trong kịch bản này mạnh như thế nào a..." Phong Bất Giác cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Tỏi Vô Song Thiên (11)

"Ta nói vị tiểu ca này, lời ta vừa nói người coi như không à?" Phan Phụng mở to hai mắt nhìn nói: "Đã nói tất cả Diễn Sinh Giả đều rất mạnh rồi, người lĩnh giáo cái gì nha? Muốn chết à? Người theo chúng ta trước tiên đối phó nhiệm vụ chính tuyến, sau đó liền rời khỏi kịch bản được không?"

"Theo lời các người, Diễn Sinh Giả cấp 4 tại kịch bản này cũng chỉ có trí tuệ nhân tạo và sức mạnh mạnh hơn một chút so với loại BOSS Ashford này mà thôi." Phong Bất Giác nói: "Được thì giết có sao đâu?"

"Vấn đề là các người không cần phải giúp chúng ta giết nó." Hoa Hùng nói.

Tiểu Thán ở một bên bày ra vẻ mặt biểu lộ khiếp sợ, hắn cũng hướng phía Phong Bất Giác nói: "Đừng vậy a! Chúng ta không cần phải đi giết a!"

"Các người sở dĩ nói không cần là vì... Nếu người chơi đi giết Diễn Sinh Giả thì đều không tính là phụ tuyến hoặc 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】, cũng không có trợ giúp đối với đầu mối chính, nhưng lại sẽ chịu mạo hiểm rất lớn đúng không?" Phong Bất Giác nói.

Ba người kia gật đầu, trăm miệng một lời nói: "Đúng vậy."

“Bỏ đẳng cấp sở trường, giá trị kỹ xảo, khả năng thu lợi bên ngoài qua một bên, các người đều xem nhẹ một thứ "trò chơi" có thể mang lại cho người chơi đấy. Thứ trọng yếu nhất ở đây là gì?” Phong Bất Giác hỏi.

“Ách... Cái gì?”

“Niềm vui thú a....” Phong Bất Giác cười nói: “Các người cũng nói, cơ hội người chơi gặp được Diễn Sinh Giả cực kỳ bé nhỏ, rất có thể sẽ không có lần thứ hai. Nhưng mấy thứ như kịch bản đoàn này, ta nghĩ xếp mấy lần chả được, chết một lần có làm sao đâu?” Hắn dừng thoáng một phát, nói tiếp: “Khó có cơ hội gặp được Diễn Sinh Giả, vậy mà ta lại ở một bên nhìn hai GM diệt sạch nhiệm vụ chính tuyến, sau đó bị tổng khởi kiện bản, vậy cũng quá chán a? Cho dù ta bình thường đi sắp cái kịch bản, giữa đường bị quái giết so với cái này còn có nghĩa hơn a....”

Tiểu Thán ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn lên trời: “Bị người nói như vậy... ta đột nhiên cảm thấy không đi truy sát tên... Diễn Sinh Giả đó hình như là một loại tồn thất a....”

“Đừng vậy a, bao nhiêu người căn bản cả gặp còn không gặp được đấy, mặc dù chúng ta chết ở trong tay nó thì như thế nào?” Phong Bất Giác nói, “Tự giống với người đã phá đảo Contra một vạn lần, vậy mà đột nhiên tại màn cuối gặp một BOSS ác ma, khi đó dù cho chết người cũng sẽ không nghĩ tới việc đi vòng qua hoặc không đánh a.”

“Ah ah! Đường như rất có lý...!” Tiểu Thán hưng phấn mà nói.

“Tư tưởng tiểu tử này có chút không bình thường a.....” Phan Phượng nói khẽ với Hoa Hùng.

“Đâu chỉ không bình thường, quả thực là thân (biến) sĩ (thái) a...” Hoa Hùng cũng thấp giọng trả lời.

“Hai người các người lại đứng gần như vậy thấp giọng nói chuyện! Đây cũng có rắm dùng a?” Phong Bất Giác hô.

.....

Năm giờ chiều, cửa hàng sùng.

Phong Bất Giác cùng Vương Thán Chi đang tra xét hiện trường tử vong.

Tích Bộ Thiếu Gia cùng Tề Thập Khó Đặt sớm đã hóa thành bạch quang biến mất. Người chơi sau khi bị giết chết, thi thể chắc chắn là sẽ không ở lại kịch bản đấy. Cũng tương tự, nếu người chơi bởi vì bị nhiễm virus mà biến dị, như vậy khi thời hạn biến dị đến, người chơi sẽ hóa thành bạch quang biến mất, vị trí hẳn cuối cùng ở sẽ tạo ra một quái vật Zombie bình thường tương ứng Tóm lại, công ty trò chơi sẽ không để cho thi thể người chơi dùng bất luận hình thức gì giữ lại ở trong kịch bản. Người chơi hoặc là liên hóa thành bạch quang ly khai, hoặc là vẫn còn sống.

Không có thi thể, rất khó trực quan mà suy luận ra quá trình Diễn Sinh Giả hành hung, nhưng Phong Bất Giác đi chung quanh cái ghế sofa bị xé mở hơn nữa bị nhuộm đỏ bởi mảng lớn vết máu làm ra một ít suy luận: “Bọn hắn ngồi ở đây, ghim súng, riêng phần mình phụ trách đề phòng một hướng.” Hắn nói xong, mình cũng ngồi lên trên ghế sofa: “Bối vậy phụ cận ghế sofa có tương đối nhiều vỏ đạn, hướng vết máu quái vật tràn ra cũng chứng minh điểm ấy.” Hắn nhìn qua cái hướng Tiểu Danh khi còn sống phụ trách kia: “Diễn Sinh Giả từ bên kia tới đây...” Hắn nói xong, đứng lên, đi thẳng về phía trước, đi thẳng đến phía trước ngã tư đường, lại vòng trở lại, trong lúc đó một mực cúi đầu quan sát mặt đất: “Diễn Sinh Giả bề ngoài hẳn là nữ, ít nhất ở xa thoạt nhìn là thế, nó không hề giống quái vật, có lẽ còn là một mỹ nữ...”

“Cả điều này người cũng đoán được?” Tiểu Thán hỏi.

“Những vết máu trên mặt đất này rất hữu dụng, chỉ cần tại con đường này đi qua, rất khó để không lưu lại dấu giày.” Phong Bất Giác ngồi xổm xuống, nhìn mặt đất nói: “Ồ đây có một loạt dấu vết do giày cao gót lưu lại, vô cùng rõ ràng.” Hắn ngẩng đầu lên nói: “Mà trên con đường này tất cả thi thể Zombie, vô luận là nam hay nữ đều không mang cái giày cao gót nào cả.” Hắn giải thích nói: “Nói rõ chủ nhân của dấu chân này, giờ phút này cũng không ở chỗ này. Nó giết chết hai gã người chơi, sau đó liền rời đi rồi.”

Phong Bất Giác đứng lên, lại đi vài bước, “Cách ghế sofa khoảng mười bước, dấu chân gián đoạn, đây chính là khoảng cách nó khởi xướng tấn công.” Hắn một đường đi vào bên cạnh ghế sofa: “Nơi đây, có một dấu giày, ngay phía trước ghế sofa là nơi nàng đứng yên lúc động thủ.” Hắn quay đầu lại nhìn mười bước bên ngoài: “Cách gần 7m, nhảy lên liền tới cũng đã chứng minh nó cũng không phải là cái loại quái vật Zombie Huyết Lang chậm chạp này.”

Hắn lại chuyển qua một bên khác của ghế sofa, “Giết người xong, nàng liền từ một hướng khác rời đi, đợi đi được một khoảng cách, sau khi đạp lên vết máu mới, lại để lại một ít dấu vết.”

“Giác ca.” Tiểu Thán hỏi: “Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta... Chẳng lẽ mang giày cao gót thì cứ nhất định là mỹ nữ sao?”

Phong Bất Giác trả lời: “Người nhìn dấu chân lúc nó đến.” Hắn lại đi tới những dấu chân kia: “Những dấu chân này đều là "đi" để lại đấy, không phải "chạy" càng không phải là cái loại "di chuyển" của Zombie này.” Hắn chỉ trên mặt đất: “Từ biên độ bước chân cùng độ sâu vết máu suy đoán, thân nàng cao khoảng 1m65, thể trọng cũng không nặng, hơn nữa đáng đi có thể nói là thướt tha sảng khoái.”

“Nói không chừng là loại quái vật đi với tư thế diêm dúa lăng lờ thì sao.” Tiểu Thán nói tiếp.

“Một con quái vật mang giày cao gót, hoặc là một nam nhân mang giày cao gót... Không nhanh không chậm mà hướng người đi tới, người còn có thể an tọa tại trên ghế sofa lon đọi nó tới gần trong mười bước không?” Phong Bất Giác hỏi. “Àn...” Tiểu Thán nghĩ, dường như cũng có lý.

“Nếu như bề ngoài Diễn Sinh Giả nhìn từ xa là quái vật, Tên Thật Khó Đặt kia khẳng định sẽ sớm nổ súng.” Phong Bất Giác nói tiếp: “Kế tiếp sẽ có hai loại khả năng, loại thứ nhất, Diễn Sinh Giả bắt đầu chạy, xông lại khởi xướng tiến công.”

“Theo dấu chân mà xem, đã có thể bài trừ loại này đi nha.” Tiểu Thán nói.

Phong Bất Giác nói: “Loại khả năng thứ hai... Diễn Sinh Giả tiếp tục bảo trì bước tiến của nó, chậm rãi đi tới, sau đó khởi xướng tiến công.” Hắn dừng thoáng một phát: “Nói như vậy... Tên Thật Khó Đặt cùng Tích Bộ Thiểu Gia cũng sẽ không tiếp tục dừng lại ở trên ghế sa lon rồi, bọn hắn có đầy đủ thời gian đứng lên triệt thoái về phía sau, sửa thành vừa lui vừa đánh.”

“Có lẽ bọn hắn bị siêu năng lực nào đó của quái vật dính tại trên ghế sa lon không thể động?” Tiểu Thán nói.

“Thay vì giải thích như vậy, không bằng trực tiếp phủ nhận giả thiết "bề ngoài nhìn như quái vật".” Phong Bất Giác nói.

“Điều này cũng đúng...” Tiểu Thán nói: “Như vậy, liên giả thiết bề ngoài Diễn Sinh Giả là nhân loại giới tính nữ, làm sao xác định đó là một nữ?”

“Nói "nữ" là trực giác của ta mà thôi.” Phong Bất Giác nói: “Cũng có thể có tướng mạo thường thường a...”

“Cắt...”

Phong Bất Giác cười cười, nói tiếp: “Cho nên, chuyện đã xảy ra là... Bọn hắn ngồi ở chỗ này, thấy một người phụ nữ trông không hề giống quái vật, nhẹ nhàng bước liên tục, chân thành mà đến.” Hắn nói xong, lại ngồi xuống trên ghế sa lon: “Lúc Diễn Sinh Giả tiếp cận đến khoảng mười bước, hai người rốt cục phát hiện một ít dị thường, chắc hẳn lúc này đã phát động chống cự. Thế nhưng, tại khoảng cách này mới ý thức được nguy hiểm đã quá muộn, Diễn Sinh Giả lập tức bay lên mà đến, chiến đấu giải quyết xong.” Hắn vuốt da ghế sa lon bị xé toang: “Dấu vết quả thực như sói lớn hành hung, hơn nữa mười bước kia ngoại trừ mấy cái dấu chân cuối cùng, hoàn toàn không có dấu hiệu gia tốc hoặc là đạp sâu hơn.”

“Điều này cho thấy cái gì?” Tiểu Thán hỏi.

“Dưới tình huống người không chạy lấy đà mà nhẹ nhàng nhảy về phía trước, có thể nhảy bao xa?” Phong Bất Giác nói.

“Tối đa 2m a.”

“Diễn Sinh Giả này ít nhất có thể nhảy 6m.”

“Àn...”

“Sau khi nhảy xong đoạn khoảng cách này, nó liền dùng vũ khí nào đó hình trảo hoặc tay của mình, rất nhanh xé nát thân thể hai người, ghế sofa dưới người bọn họ cũng đồng thời gặp nạn.” Phong Bất Giác nâng quai hàm nói: “Đại khái đã nói lên những thứ này a.”

Tiểu Thán ngẩng đầu, đối với Phan Phụng cùng Hoa Hùng đang mai phục tại trên mái nhà một tòa kiến trúc cách đó không xa hô: “Hai vị đại ca! Các người quan sát nhanh một chút a...!”

Hai người kia đến đề ý cũng không có đề ý tới hắn, tiếp tục nói chuyện phiếm...

Phong Bất Giác nói: “Yên tâm, không phải bọn hắn đã nói rồi sao, chỉ cần Diễn Sinh Giả xuất hiện ở trong bán kính 1 km là bọn hắn liền nhận được thông báo hệ thống, hơn nữa có thể từ trên bản đồ kịch bản thấy được tọa độ mục tiêu.”

“Ta nói cái hệ thống này cũng thật sự là vòng vo, trực tiếp đem tọa độ Diễn Sinh Giả phát cho bọn hắn không phải xong rồi sao?” Tiểu Thán nói ra.

“Cho nên mới nói Diễn Sinh Giả là "số liệu không thể điều khiển" a... Chắc chắn chúng có đặc tính chống cự truy tìm của hệ thống và loại cản trở nào đó. Nếu thật sự có thể làm được như người nói, hệ thống trực tiếp dùng sấm sét đem Diễn Sinh Giả đánh chết không phải càng dứt khoát sao? Còn cần GM động thủ sao?” Phong Bất Giác nói: “Lại nói tiếp... Lời hai người này nói, kỳ thật chúng ta cũng không thể tin hoàn toàn a...”

Thần sắc Tiểu Thán biến đổi: “Cái gì? Bọn hắn chẳng lẽ trên phương diện nào đó lừa gạt chúng ta?”

“Cũng không giống vậy, những điều bọn hắn nói có lẽ đều là thật.” Phong Bất Giác nói: “Thế nhưng... bọn hắn chẳng qua cũng chỉ là hai gã viên chức mà thôi, làm sao người biết tất cả tin tức về Diễn Sinh Giả mà cao tầng công ty Mộng đã thông báo với bọn hắn đều là sự thật...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Tỏi Vô Song Thiên (12)

“Máu trong thùng gần như vẫn đầy.” Phong Bất Giác lại đi tới bên cạnh thùng đựng đá: “Xem ra Diễn Sinh Giả cũng không cần những thứ này, mục đích nó tới đây đơn thuần là để giết chết hai người chơi.”

Tiêu Thán nói tiếp: “Vậy tại sao nó không có tới giết chúng ta? Không phải Cấp của chúng ta là thấp nhất sao?”

“Lý do không đến giết người rất dễ để giải thích. Vị trí người cách hai gã GM hẳn là gần nhất đấy, nó tới giết người thì phải mạo hiểm tiến vào phạm vi dò xét của hai người kia.” Phong Bất Giác nói: “Lúc mới bắt đầu kịch bản, ba người ta, Tích Bộ Thiểu Gia, cùng Tên Thật Khó Đặt đều có thể làm mục tiêu. Nhất là ta, cấp thấp, lại hành động một mình, cho dù bị giết chết, GM cũng có thể có thể ngộ phán là do Zombie Huyết Lang làm.

Thế nhưng... Ở đoạn thời gian tuyệt hảo để săn giết kia, Diễn Sinh Giả cũng không có đối với ta ra tay, cũng không có đi tìm hai người khác. Mãi cho đến lúc ta và người cùng hai gã GM đều đang ở trong cao ốc Allerbm, nó mới tới đây ra tay. Cho nên...”

Phong Bất Giác nói đến đây, ngừng đầu, cao giọng đối với Phan Phượng Hoa Hùng hô: “Này! Nhị vị tướng quân, Diễn Sinh Giả lúc mới bắt đầu kịch bản có phải là có một thời gian ngắn không cách nào hoạt động không a?”

Hoa Hùng cúi đầu, ở trên sân thượng hô xuống: “Không phải không có cách nào hoạt động mà là chưa chuyển hóa xong.” Hắn lập tức hỏi: “Còn nhớ lý do gì không?”

“Sao?” Phong Bất Giác đáp.

“Số liệu bình thường liền giống như cà phê mau tan, gặp nước ấm liền hòa tan, nhưng viên bột phấn Diễn Sinh Giả kia cần thời gian dài hơn mới có thể hòa tan.” Hoa Hùng trả lời: “Dưới tình huống bình thường, chúng ta mang theo người chơi rất nhanh đem kịch bản đánh tới độ sắp qua cửa thì Diễn Sinh Giả mới vừa vận hóa hình xong, xuất hiện ở trong kịch bản.” Hắn dừng hai giây rồi lại nói: “Bất quá lần này gặp con này có tốc độ tạo ra thật là nhanh.”

“Ra là thế...” Phong Bất Giác chợt nhớ tới cái gì, lại nói: “Đúng rồi, các người làm sao biết mục tiêu là cấp 4? Lúc sắp xếp tiến vào kịch bản nhận được thông báo hệ thống? Hay là ở trong menu GM có thể xem được?”

“Sau khi "tiếp xúc" qua nó mới có thể ở trong menu nhìn được cấp bậc của nó.” Phan Phượng trả lời, “Dùng vũ khí cận chiến đánh trúng một phát là được.”

“Đội một chút...” Phong Bất Giác nói: “Nói cách khác, việc các người nói Diễn Sinh Giả này cấp 4 chỉ là đoán thôi sao?”

Phan Phượng cùng Hoa Hùng nghe vậy nhìn nhau thoáng một phát, cùng nhau nở nụ cười: “Ha... Chúng ta lúc trước nói với người Diễn Sinh Giả có bốn cấp, người coi là gì a? Ta đi đâu mới tìm được Diễn Sinh Giả cấp 3 a? Công việc của chúng ta chính là đem tất cả Diễn Sinh Giả cấp 4 thanh trừ hết. Trừ phi chúng ta thất bại nhiều lần, hoặc là Diễn Sinh Giả cấp 4 may mắn mà liên tục gặp được đội sáu người, nếu không Diễn Sinh Giả cấp 3 căn bản sẽ không sinh ra đời.”

Phong Bất Giác cười khan một tiếng: “Được rồi, hi vọng các người đúng.”

Phan Phượng hỏi: “Ta nói, Phong tiểu ca, người ở phía dưới xem hiện trường thấy thế nào? Có cho ra kết luận gì hữu dụng không?” “Àn...” Phong Bất Giác hai tay cầm trong túi quần, đi qua đi lại nói: “Ngoại hình Diễn Sinh Giả là phụ nữ nhân loại, thân cao khoảng 1m65, hình thể hơi gầy, có thể lập tức xuất ra, hoặc là từ cơ thể duỗi ra một loại vũ khí hình trảo chiều dài khoảng 20 cm. Tốc độ cùng lực lượng so với biến dị thể tiến sĩ Ashford mà chúng ta thấy được ở trong cao ốc Allerbm chênh lệch cũng không lớn.

Từ phương diện tin tức mà nói, các người chỉ có thể ở trong phạm vi dò xét truy tung tọa độ của nó, nhưng nó lại thủy chung nắm giữ được vị trí của các người. Đồng thời, nó cũng biết chuẩn xác vị trí của từng người chơi. Bởi vậy đem chúng ta làm mồi dụ tác chiến là không thể thực hiện được, chỉ cần các người ở phụ cận, nó liền sẽ không tiếp cận chúng ta.

Trí tuệ nhân tạo của Diễn Sinh Giả này đến tột cùng cao bao nhiêu ta tạm thời cũng không cách nào kết luận, từ tình huống trước mắt mà xem, nó hoàn toàn biết mình "nên" làm gì, mục đích của nó là sinh tồn cùng tiến hóa, mà điều kiện tất yếu để đạt thành cái mục tiêu này chính là để cho người chơi cùng GM toàn bộ ly khai kịch bản.

Đứng ở lập trường suy tính của nó mà nói...

Đầu tiên, nó sẽ không ngăn cản các người lợi dụng ưu thế nhân viên quản lý đẩy nhanh việc qua cửa, bởi vì qua cửa liền có nghĩa là toàn bộ người chơi sẽ rời khỏi, đối với nó mà nói như vậy ngược lại tốt việc.

Tiếp theo, điều kiện tiên quyết để bảo đảm an toàn, ví dụ như khi các người không ở gần chúng ta, Diễn Sinh Giả cũng không ngại tự tay diệt trừ một vài người chơi, có lẽ điều này có thể trợ giúp nó phát triển? Ta không biết...”

Hắn nói đến đây, dừng bước lại: “Mặt khác có một điểm khiến ta tương đối chú ý là quan hệ giữa nó cùng quái vật. Diễn Sinh Giả đến tột cùng có gặp quái vật công kích, hay là có thể cùng quái vật tiến hành câu thông, ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại có thể cải biến phương hướng nội dung cốt truyện hay không, nhiệm vụ chính tuyến hệ thống cho ra có thể chịu ảnh hưởng hay không, những thứ này ta không có biện pháp xác định.

Tóm lại... Nếu như ta là Diễn Sinh Giả kia, kết hợp tình huống thực tế của kịch bản này, đại khái có ba loại phương án có thể lựa chọn.”

Phong Bất Giác lại ngồi xuống ghế sa lon, cúi đầu, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng gõ cái trán: “Àn... Thượng sách, dùng bản thân với tư cách mỗi như, tại một thời cơ thích hợp, ví dụ sau khi như bầu trời tối đen có ý tiến vào dò xét phạm vi của các người, đem bọn người dẫn tới địa điểm đặc biệt, liên hợp với biến dị thể Ashford cùng Zombie Huyết Lang phiên bản ban đêm đem bọn người vây lấy.” Hắn ngẩng đầu, lấy tay sờ lên cái mũi: “Ta biết rõ các người có thể xem FLAG, tư liệu quái vật cùng bản đồ kịch bản, nhưng không có cách nào chứng kiến tọa độ mỗi một con quái vật. Điểm ấy không khó phỏng đoán, bởi vì lúc trước các người thông qua FLAG nội dung cốt truyện tìm được tiến sĩ Ashford. Mà khi sau khi nó biến dị trốn đi, nhị vị liền khó tìm được nó rồi.” Hắn trầm giọng nói: “Giả sử Diễn Sinh Giả này có thể tìm tới biến dị thể Ashford và cùng hắn tiến hành trao đổi, hơn nữa nó cũng có đầy đủ trí thông minh, như vậy nó nhất định sẽ lợi dụng quái vật để đạt mục đích. Cách trên đối với Diễn Sinh Giả mà nói là lựa chọn có xác suất thành công cao nhất.”

Lúc này, hắn dùng ngón tay chỉ xa xa, lại hướng Tiểu Thán đưa mắt liếc qua một cái. Tiểu Thán quay đầu nhìn lại, phát hiện hướng kia có một con Zombie Huyết Lang đang tới gần, hắn biết rõ ý Giác, vì vậy liền cầm gậy bóng chày đi qua.

Lúc Tiểu Thán đang đánh quái, hai người Phan Hoa đã từ trên nóc lầu nhảy xuống, bởi vì Phong Bất Giác vừa rồi đã nói mai phục vô dụng cho nên bọn hắn liền không ở trên đó hóng gió nữa.

“Trung sách mà nói... chính là đem biến dị thể Ashford giết chết.” Phong Bất Giác đối với hai vị GM nói tiếp: “Nếu như nó làm như vậy, ta cùng Tiểu Thán sẽ vì qua cửa mà ly khai kịch bản, tiếp theo Diễn Sinh Giả sẽ đến đối phó với các người, hoặc tiếp tục cùng các người chơi trò mèo vờn chuột, dù sao tối đa 8-10 giờ, các người sẽ bởi vì hạn chế cabin trò chơi mà phải logout. Đương nhiên, với tư cách một tổ số liệu, nó rất có thể căn bản không có khái niệm “thế giới thực” này, cũng không biết loại quy tắc này.” Hắn dừng thoáng một phút: “Nếu chọn cách này..., đã nói lên Diễn Sinh Giả không có cách nào cùng quái vật tiến hành trao đổi, vì phòng ngừa nhân tố không ổn định biến dị thể cùng người chơi làm rối nó mới làm vậy. Đồng thời cũng cho thấy, Diễn Sinh Giả này cho rằng dưới tình huống lấy một địch hai có tỷ lệ tương đối cao có thể giết chết các người.”

Tiểu Thán lúc này đã gõ chết con quái vật kia hướng về bên này trở về rồi.

“Về phần hạ sách nha... Khả năng không lớn.” Phong Bất Giác nói: “Hạ sách chính là tùy tiện chọn thời gian xông tới, trực tiếp hướng bốn người chúng ta phát động công kích.” Hắn nói: “Tuy hạ sách cũng không phù hợp với hình thức hành động của Diễn Sinh Giả từ đầu tới giờ, nhưng nếu như nó thật sự cứ như vậy giết tới, nhất định là có nguyên nhân nào đó, ví dụ như... Sau khi nó ăn tươi nảo Ashford đột biến thành một loại quái vật rất mạnh, từ đó có đủ tự tin giết được bốn người chính ta.”

Nghe Phong Bất Giác phân tích xong, Phan Phượng cùng Hoa Hùng đều là nửa miệng mở rộng, dùng một loại ánh mắt giống như thấy yêu quái nhìn hắn: “Xin hỏi các hạ đến tột cùng là đang làm nghề gì?”

“Đại...” Phong Bất Giác vừa chuẩn bị lớn tiếng nói ra một trong những đáp án hắn thường dùng..

Tiểu Thán trực tiếp chen miệng nói: “Nghề tự do!”

Phong Bất Giác nhún nhún vai, đem câu chuyện kéo về quỹ đạo, nói với hai vị GM: “Chúng ta vẫn nên thảo luận một chút làm sao để ứng đối ba loại tình huống này a. Ngoại trừ loại tình huống thứ hai, ta cùng Tiểu Thán đều có thể phát huy chút tác dụng đấy.”

“Việc hai gã người chơi cấp mười bốn và mười hai kia bỏ mình đã nói rõ rất nhiều vấn đề à nha? Chính người cũng thông qua suy luận đã có cái khái niệm đối với thực lực Diễn Sinh Giả, chẳng lẽ người thật sự cho rằng hai người các người có thể giúp chúng ta sao?” Phan Phượng nói: “Ta biết người là người chơi rất có năng lực, hơn nữa người cũng rất có ý tưởng, cũng không phải người “bị trò chơi lừa bịp”. Nếu như ta không phải GM, luận trình độ trò chơi tám phần không cao bằng người. Nhưng đối mặt tồn tại ngư Diễn Sinh Giả này, thứ cần chẳng qua là khả năng chiến đấu, những thứ khác đều không sánh bằng đấy.”

“Là các người quá coi thường thực lực người chơi.” Phong Bất Giác mang ngữ khí thoải mái mà nói: “Tựa như các người nói, xác suất thành công GM một mình săn giết Diễn Sinh Giả cấp 4 là trên 95%. Như vậy, nếu dùng thực lực GM các người đến can thiệp... tại kịch bản đẳng cấp này, thực lực Diễn Sinh Giả kém không nhiều lắm, tương đương với một người chơi chưa tới hai mươi cấp a, huống chi nó chẳng qua là AI, không phải người.

Tích Bộ Thiểu Gia cùng Tên Thật Khó Đặt bị nháy mắt giết chết là vì chủ quan, nếu như bọn hắn trước tiên đem Diễn Sinh Giả coi là cường địch, dùng súng ống, kỹ năng... cùng hắn triển khai quần nhau, chẳng lẽ còn bị nháy mắt giết chết sao? Ta nghĩ bọn hắn ít nhất có thể đối với nó tạo thành thương tổn nhất định a, thậm chí có khả năng thành công đào tẩu.

Ta thế nhưng là rất chờ mong có thể còn sống mất thấy quá trình săn giết Diễn Sinh Giả, hơn nữa tham dự, cho nên...” Hắn dừng lại một chút: “Tạm thời cho rằng, Diễn Sinh Giả này chọn thượng sách có độ khó lớn nhất đối với chúng ta, chúng ta nên ngắm lại nên ứng đối như thế nào...”

.....

Mặt trời lặn phía tây, hoàng hôn buông xuống.

Màn đêm tới rồi, trong thành phố này, phảng phất mỗi một tia không khí đều trở nên lạnh như băng, làm cho máu của người ta dường như có thể đông lạnh.

Đám Zombie Huyết Lang hai mắt đều đã biến thành màu đỏ như máu, động tác của bọn nó vẫn chậm chạp như Zombie vậy, nhưng khúu giác của bọn chúng so với ban ngày đã càng thêm linh mãnh. Một khi ngửi được mùi con mồi, bước tiến của bọn nó liền đột nhiên nhanh hơn, thậm chí sẽ cúi người dùng tứ chi để chạy. Lực lượng, tốc độ, trình độ hung bạo kia đều có cách biệt một trời một vực so với trạng thái ban ngày. Giờ phút này Zombie Huyết Lang so với Zombie bình thường ít nhất mạnh hơn gấp đôi.

Dưới bóng đêm, hai bóng người hăng hái mà đi.

Phía sau bọn hắn đã có hơn năm mươi con Zombie Huyết Lang đang đuổi theo.

20 phút trước, Diễn Sinh Giả xuất hiện trong phạm vi dò xét của hai vị nhân viên quản lý, mà nó chẳng qua là tại cự ly xa du đăng quanh quần, cũng không có ý định tiến thêm một bước tiếp cận bọn họ. Điều này phù hợp với suy luận tình huống xấu nhất của Phong Bất Giác.

Giờ phút này, hai người Phan Phụng cùng Phong Bất Giác đang dùng một loại tốc độ chạy trốn còn nhanh hơn vài phần so với tốc độ Zombie Huyết Lang đuổi theo, trên y phục của hai người cũng đều dính không ít máu tươi mà khi lure quái không thể không dính...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Tội Vô Song Thiên (13)

Phan Vô Song múa đại phủ đi phía trước mở đường, Phong Bất Giác đi theo psau hắn, tùy thời dùng Winchester phối hợp xạ kích. Zombie Huyết Lang từ chính diện hoặc hai cạnh giết tới, chỉ cần đến một khoảng cách nhất định cũng có thể tạo thành uy hiếp về cơ bản đều bị bọn hắn trực tiếp nhảy mắt giết.

Diễn Sinh Giả đối với tình huống này lại là có chút bất ngờ rồi, nó vốn tưởng rằng có thể dễ dàng bảo trì tại phạm vi biên giới mà dò xét hai gã GM đang chạy, nhưng không nghĩ tới một tên GM trong đó dẫn đầu đuổi theo, cùng đồng hành với hắn vậy mà lại là một gã người chơi. Hơn nữa tốc độ của hai người này so với nó dự đoán nhanh hơn rất nhiều.

Không chỉ là Diễn Sinh Giả, giờ phút này cả Phan Phụng đối với thực lực Phong Bất Giác cũng lau mắt mà nhìn. Hắn biết rõ, một người chơi cấp thấp lại có thể theo sát sau lưng một gã nhân viên quản lý, thông dong mà ứng đối quái vật không ngừng đánh úp lại, thực ra không dễ như vậy.

Phan Phụng biết rõ hiệu quả [Tước sĩ chi vũ], hắn có thể điều tra trang bị cùng kỹ năng của người chơi, nhưng hắn cũng không cho rằng, đối một người khác đeo vào món trang bị này, cầm khẩu Shotgun thì liền có thể làm được như Phong Bất Giác.

Phong Bất Giác xử lý tình huống đột phát rất tinh táo, tinh chuẩn, chính xác, lại để cho Phan Phụng có ấn tượng vô cùng sâu sắc. Chỉ khi không ngừng đối mặt với quái vật đột kích, tốc độ chiến đấu như ánh sáng, khoảng cách gần cùng hắn kẻ vai chiến đấu, hắn mới minh bạch cái loại cảm giác này.

Một đường đi tới, Phong Bất Giác chưa thất thủ qua dù chỉ một lần. Hắn không đối ưu tiên công kích quái vật có uy hiếp lớn nhất mà có khoảng cách gần nhất; hắn đối với khả năng của mình có một cái nhận thức rất khách quan, chỉ cần giữ cò súng thì chắc chắn trúng mục tiêu. Hắn cũng không tận lực ngắm chính xác bộ phận, luôn chọn góc độ cùng vị thích hợp nhất để xạ kích, cho nên hắn không trượt phát nào.

Phan Phụng dưới sự phối hợp của Phong Bất Giác áp lực lúc tiến lên có thể nói là nhỏ đi rất nhiều, ngay từ đầu hắn còn rất đề ý Zombie Huyết Lang đánh về phía hai người, lo rằng mình không đề ý, Phong Bất Giác sẽ bị tiêu diệt. Bất quá sau khi đã được một đoạn, hắn phát hiện loại bản khoản này hoàn toàn là dư thừa. Phong Bất Giác chẳng những có thể chiếu cô (edt:chăm sóc) tốt bản thân, có khi còn có thể giúp hắn một chút.

Tại loại chính xác như máy móc với hiệu suất cao này, Phan Phụng có thể không lo âu tập trung đối phó với quái vật đánh úp chính diện. Bởi vậy, tốc độ đuổi theo của hai người này tương đối nhanh, khiến cho Diễn Sinh Giả cũng không thể không chạy nhanh hơn.

Truy đuổi gắng gỏi hơn hai mươi phút, bọn hắn đi tới trước một sân vận động. Sau khi Diễn Sinh Giả trốn vào trong tòa kiến trúc này liền đình chỉ đi động, xem ra biến dị thể tiến sĩ Ashford đã ở gần đó.

“Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, địa điểm được chọn là trong loại kiến trúc cỡ lớn này.” Phong Bất Giác nói. Lúc trước hắn đã mang lên [Con mắt thù hận], hơn nữa đem Winchester cầm trong tay, dọn không gian bọc hành lý để tích đạn. “Được rồi, người lại đoán đúng một việc nữa.” Lúc Phan Phụng nói chuyện, hắn quay đầu lại nhìn đường đi bên ngoài sân vận động, tuy bọn quái vật đuổi theo sau đã bị kéo xa một khoảng cách nhưng theo xu thế trước mắt, không lâu sau đó chỗ này cũng sẽ bị vây chặt như nêm cối.

Cùng lúc đó, Hoa Hùng cùng Tiểu Thán cũng sắp chạy tới.

Bốn người chia làm hai tổ truy kích là chủ ý của Phong Bất Giác, lúc Diễn Sinh Giả tiến vào phạm vi dò xét, bọn hắn bắt đầu áp dụng phương án của hắn. Hai người Phan Phong đem máu đã chuẩn bị từ trước thoa lên người, một bên truy kích Diễn Sinh Giả, một bên hướng quái vật ven đường tiến hành dụ dỗ.

Mà Hoa Hùng cùng Tiểu Thán thì khoảng ba phút sau mới xuất phát. Tuy GM tra không được tọa độ của quái vật, nhưng tọa độ người chơi thì lại có thể tùy thời nắm giữ đây, cho nên Hoa Hùng mang theo Tiểu Thán thông dong mà dọc theo lộ tuyến hai người Phan Phong đã đi mà đuổi theo. Khi đó, Zombie Huyết Lang còn sống hoặc có thể di chuyển khẳng định đều đuổi theo mùi máu tươi rồi. Trên đường cùng lắm là còn một ít quái vật đã bị Phong

Bất Giác cùng Phan Phụng đánh cho mất đi năng lực hành động.

An bài như vậy, kỳ thật chủ yếu là vì Phong Bất Giác muốn chiếu cố cho Vương Thán Chi mà xếp đặt đây. Nếu như là bốn người cùng một chỗ truy kích, tốc độ của Tiểu Thán rất có thể theo không kịp, dù cho đuổi kịp thì thể năng của hắn cũng tiêu hao quá sức. Hơn nữa bốn người cùng nhau đi về phía trước, vô luận là xếp thành một hay hai hàng thì khi bị tập kích Tiểu Thán nhất định sẽ trở thành một nhược điểm.

Một vấn đề khác chính là, nếu như bốn người cùng đuổi theo thì có bồi máu hay không cũng đều giống nhau. Zombie Huyết Lang vào ban đêm có khứu giác rất linh mẫn, cứ vậy chạy sẽ giống như lure quái. Mà như bây giờ chỉ bồi ở trên người hai người, căn cứ độ ưu tiên của mục tiêu quái vật đuổi giết, chúng đều sẽ hướng phía Phong Bất Giác cùng Phan Phụng đi. Hoa Hùng cùng Tiểu Thán có thể dưới tình huống không tiêu hao quá nhiều giá trị thể năng mà nhẹ nhàng theo sát phía sau đại đội quái vật mà đến. Đại sau khi đến địa điểm mai phục của Diễm Sinh Giả, mọi người lại hội họp, chuẩn bị chiến đấu.

Quá trình phân hai đội truy kích như thế này nếu so với bốn người cùng một chỗ đuổi theo thì nhanh hơn nhiều, hơn nữa ngược lại càng thêm an toàn. Nếu thật sự có cái gì ngoài ý muốn, thì có chết cũng chỉ chết mình Phong Bất Giác mà thôi, còn lại Phan Phụng đã thoa máu, dù chỉ còn một mình nhưng cũng sẽ không trong thời gian ngắn bị những quái vật này tiêu diệt.

Mà bước thứ hai của kế hoạch này, chính là sau khi đuổi đến địa điểm mai phục của Diễm Sinh Giả, nghĩ cách ngăn cản đồng Zombie Huyết Lang kia.

“Bọn hắn đang tới gần.” Phan Phụng nói. Hắn có thể xem xét tọa độ người chơi, cho nên so với Phong Bất Giác càng rõ ràng hơn vị trí của Hoa Hùng cùng Tiểu Thán: “Cũng may quái vật cũng không có tích góp từng tí một thành vách tường dày quá.” Hắn một bên nói, một bên múa Khai Sơn Phủ, đồ sát đám Zombie Huyết Lang đang từ trên đường chạy tới đánh về phía mình.

“Điều này đã nằm trong tính toán. Nếu phân hai đội chạy đến thì so với bốn người cùng chạy sẽ nhanh hơn không ít, xác suất bị vây giữa đường cũng thấp hơn nhiều.” Phong Bất Giác một bên trả lời một bên nổ súng, lần lượt đánh hạ một con lại một con quái vật.

Không bao lâu, ở phía xa chừng mười thước, thân hình Hoa Hùng xuất hiện ở phía trước, trong tay hắn thương hoa tứ trán, thương ảnh như long phi xà tẩu, mở ra một đường máu, mang theo Tiểu Thán tới gần, cùng hai người Phan Phong một chỗ.

Bốn người vừa đánh vừa lui tới trước cửa vào sân vận động, đứng ở trên một cầu thang rộng chừng mười mấy thước, dùng xu thế từ trên cao nhìn xuống ngăn cản đám Zombie Huyết Lang có số lượng càng ngày càng nhiều.

“Tọa độ Diễm Sinh Giả ở ngay sau chúng ta, trong sân vận động này.” Phan Phụng nói, “Nếu dựa theo Phong tiểu ca phỏng đoán, biến dị thể có lẽ cũng ở bên trong.”

Hoa Hùng nói tiếp: “Các người nhất định phải làm đến vậy sao?”

“Chuyện cho tới bây giờ đã không còn đường sống vẹn toàn rồi. Nếu như ta muốn đổi ý, từ lúc tọa độ Diễm Sinh Giả xuất hiện, ta có thể buông tha cho kế hoạch này. Để hai người thoa máu đem quái dẫn đi, ta cùng Tiểu Thán tại phụ cận tìm một chỗ trốn đi là được.” Phong Bất Giác trả lời: “Nếu như quyết định muốn tham gia thì liền làm đến cùng.”

“Đúng vậy a, đã tới đây là không có đường lui rồi.” Tiểu Thán lúc này lại không hề khẩn trương hay sợ hãi. Hắn đứng ở chỗ cao, mượn ánh trăng, nhìn bóng đen vọt tới giống như thủy triều phía xa, nội tâm lại cảm nhận được một tia bình tĩnh. Trong vài giây này, hắn đột nhiên có chút hiểu được loại tâm tính của những tướng sĩ thời cổ xem cái chết nhẹ tựa lông hồng kia rốt cuộc là như thế nào rồi. Ở trên một cái chiến trường người chết ta sống, lúc người thấy binh lực so với bên ta mạnh hơn gấp 20, thậm chí 200 lần, dùng thế không đỡ được mà xung phong liều chết giết tới, dù cho người biểu hiện nhu nhược thì cũng không thay đổi gì cả.

“Vậy thì động thủ đi.” Phan Phụng nói.

Tiểu Thán ngồi xổm bên cạnh cửa chính, lấy thuốc nổ đã chuẩn bị sẵn từ trong bọc hành lý ra, kéo mở nắp, ném xuống mặt đất. Lúc đang chạng vạng tối, sau khi bọn hắn tìm tới trong thành phố hơn 1h liền tìm được chất nổ có uy lực lớn nhất có thể. Chỉ có một cái, hơn nữa giải thích uy lực vật phẩm hiện ra là bình thường, muốn trong thực chiến dùng cái này tạc BOSS chính là chui vào đầm rồng hang hổ, nhưng dùng ở chỗ này lại rất phù hợp.

“OK rồi.” Tiểu Thán nói.

Bốn người bọn họ lập tức lui vào trong sân vận động. Sau khi chạy được một khoảng cách, thuốc nổ được kích hoạt. Theo một tiếng vang thật lớn, cửa vào ầm ầm sụp đổ, khối vụn của kiến trúc “tạm thời” phủ kín thông lộ này, chặn lại một mảnh Zombie Huyết Lang mệnh mông bên ngoài sân vận động kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Tỏi Vô Song Thiên (14)

Bên trong sân vận động không có đèn, Phong Bất Giác cùng Tiểu Thán đều phải lấy ra đèn pin, hai vị GM thì riêng phần mình lấy ra một bộ kính nhìn trong bóng tối đeo lên.

Hai người Phan Hoa nói thẳng, trang bị trên người bọn họ đều được thiết lập là tốt, kể cả vũ khí trên tay, giày kim loại trên chân, đồ phòng ngự không hiển thị trên người cùng cặp kính nhìn bóng tối vừa mới lấy ra này... Tóm lại bộ trang bị trên người GM này cơ bản là có thể ứng đối với bất luận kịch bản nào ở đẳng cấp họ phụ trách. Trang bị của bọn họ đều không có điều kiện trang bị, cực kỳ mạnh mẽ nhưng đều là vật phẩm đã khóa lại, sáu hạng sở trường tất cả đều là cấp D. Bởi vì kỹ năng cấp D có xác suất phát động thành công cũng chỉ có 60%, cho nên bọn hắn cũng không có dùng kỹ năng chủ động, một thân đều là kỹ năng bị động để tăng cường năng lực.

Bốn người dùng menu GM để xác định tọa độ Diễn Sinh Giả, đi tới trung tâm nhà thi đấu, vào trong một sân bóng rổ rất lớn, trong này như trước không có ánh sáng.

Bọn hắn từ cửa thính phòng tiến vào, mở cửa ra, không gian hắc ám liền đem ánh sáng đèn pin nuốt hết. Đèn pin trong tay Phong Bất Giác cùng Tiểu Thán không cách nào chiếu sáng phía xa được, tương tự với kính nhìn đêm của Phan Phụng cùng Hoa Hùng, nhìn địa phương quá xa qua cũng chỉ thấy tối đen. Tại chỗ như thế, quái vật có kích thước không khác biệt lắm với con người chỉ cần trốn ở hàng ghế ngồi sau cùng là có thể ẩn thân một cách đơn giản.

“Ta muốn hỏi... Đuổi theo bọn chúng liệu có hữu dụng không?” Tiểu Thán nhẹ giọng hỏi một câu, tay nắm dao bếp của hắn đang run nhẹ, trong lòng bàn tay đã toàn mồ hôi.

Ba người khác chưa trả lời hắn thì nghe một tiếng trầm đục đột ngột từ phía sau truyền đến. Nơi phát ra tiếng vang kia đúng là từ biển dị thể của tiến sĩ Ashford. Nó bay nhào tới, mục tiêu chính là Tiểu Thán.

BOSS Kịch bản này mai phục ở cửa vào phía trên khán đài, cũng là điểm mù khi bốn người tiến vào. Vô luận từ vị trí ẩn nấp của hắn hay là phương thức công kích, chúng đều không phải quái vật bình thường có thể làm.

Diễn Sinh Giả biết rõ tọa độ người chơi, bản thân Ashford kỳ thật cũng có thể từ mùi đoán được người chơi từ cửa nào tiến vào, cho nên nó mới có thể mai phục ở vị trí hiểm hóc này, mà ưu tiên công kích của nó chính là người chơi yếu nhất, chỉ sợ đó là cơ chế lựa chọn của BOSS kịch bản rồi.

Một kịch bản này tới cực kỳ đột nhiên, hơn nữa quái vật kia là vô thanh vô tức mà đánh, ngoại trừ tiếng gió khi nó từ trên khán đài bắn lên xẹt qua không trung thì không còn âm thanh nào khác rồi. Đừng nói người chơi bình thường như Vương Thán Chi, dù là GM thì cũng không thể phát hiện được.

Cũng may nơi này vô cùng yên tĩnh, trống trải, tốc độ âm thanh truyền vào trong tai Tiểu Thán so với tốc độ Ashford nhào đến nhanh hơn mấy phần. Hắn còn kịp quay người lại trước khi bị đánh một chương thổ huyết, đương nhiên, thời gian dành cho hắn làm ra phản ứng, cũng chỉ khoảng một giây.

Một giây này, lựa chọn của Tiểu Thán không nhiều lắm. Nếu như hắn không làm gì cả, hoặc là làm sai điều gì, vậy thì có nghĩa là giá trị sinh tồn giảm mạnh.

Còn về phần tại sao không chết, bởi vì lúc đặt quả Boom ở bên ngoài, Tiểu Thán đã đeo mũ sắt màu đen lên, giờ phút này đầu cũng coi như là có một món đồ phòng ngự đang bảo vệ, tình huống bị móng vuốt sắc bén xé vỡ đầu sẽ không phát sinh. Thế nhưng... Kể cả có mũ sắt thì thân thể vẫn phải chịu công kích, bị BOSS kịch bản mãnh lực đánh giết một lần, mất 3/4 máu là khẳng định, kế tiếp có dính các loại trạng thái mê muội, đổ máu hay không cũng rất khó nói.

Bằng tốc độ của Tiểu Thán, muốn tránh một kịch bản này, tuyệt đối không có khả năng. Có mong Winchester trong tay Phong bất Giác nổ súng hoặc binh khí một vị GM phá không giết đến cũng đều là không kịp đấy, giờ phút này hắn chỉ có thể dựa vào bản thân.

Trong nháy mắt này, Giá trị Kinh Hãi của Vương Thán Chi không những không tăng mà lại giảm xuống, hạ tới mức 0.

Trong chớp mắt, ánh mắt của hắn thay đổi, giống như một bác sĩ mổ chính trên bàn giải phẫu, tỉnh táo, kiên định, chăm chú. Biển dị thể kia thì giống như một bệnh nhân đã bị gây tê nằm trên bàn giải phẫu, đối với chuyện xảy ra kế tiếp đều bất lực.

Có những người lúc bình thường có vẻ rất nhả nhặn, nhưng tại tình huống nguy hiểm sẽ biểu hiện ra lãnh khốc cùng hung tàn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tỏi Vô Song Thiên (15)

Chính thể mà nói thì biến dị thể tiến sĩ Ashford vẫn mang hình người: mặt hắc như Zombie, cơ thể đã hư thối, con mắt lờ lờ giống như súng khí, mắt phình to phằng phắt tùy thời có thể nổ bùng; kiểu tóc trên đầu có thể nghĩ như theo tiên sinh Einstein. Nửa người trên căn bản là người sói, lông bờm mọc khắp nơi, bàn tay là móng vuốt sắc bén; phía sau lưng thì tương đối đặc thù, khuỷu tay, gót chân, xương sống đều có gai xương hình răng cưa thò ra bên ngoài, còn lại là một chút đặc thù của Quỷ Hút Máu, phạm là nơi có da đều rất yếu ớt, trong miệng cũng có răng nanh đặc thù.

Trong mắt Phong Bất Giác, ngoại hình BOSS này đại biểu cho ba thứ: có đầu, sợ tòi, có thể bị ngã.

Lúc này Phong Bất Giác sử dụng ra chính là thần kỹ chỉ có thể dùng ba lần: [Gấu con vùng chân đá ngang], hiệu quả là “bỏ qua đẳng cấp sợ trường, 100% làm trượt chân hết thầy quái vật trên lý thuyết mà nói có thể ngã xuống, đồng thời chọc giận đối phương đến tấn công người”.

“Người đi đối phó với Diễn Sinh Giả a, nơi đây giao cho ta.” Phong Bất Giác thừa dịp biến dị thể chưa đứng dậy, cầm cò-lê nhắm ngay cái ót của nó liên tục mãnh kích, từ tiếng vang păng păng với từng đợt hoa máu tóe lên cũng có thể thấy hắc ra tay ác độc thể nào. Dù sao hắc cũng đã tiêm vắc-xin phòng bệnh rồi, lúc này cho dù máu tươi vào trong miệng cũng không sợ.

Phan Phụng thấy thế, chẳng biết tại sao sinh ra một loại cảm giác nơi đây không cần bản thân nhúng tay cũng có thể làm xong...

“Được rồi... Chúng ta giải quyết xong Diễn Sinh Giả liền tới giúp người.” Hắc nói một tiếng rồi liền trở mình nhảy xuống tầng khán đài này.

Bởi vì hai lần hiệu quả [Não chấn động] hai lần, quái vật kia cũng sờ liền bị Phong Bất Giác áp chế trên mặt đất gỗ hơn mười giây mới đứng dậy, mất rất nhiều máu. Trong lúc đó có một lần nó cũng đã cố đứng người dậy, lại bởi vì hiệu quả gây choáng lại gục xuống.

Đội biến dị thể thành công đứng thẳng dậy, Phong Bất Giác lại quay đầu bỏ chạy, mà BOSS tất nhiên liền đuổi. Lúc này, trừ phi có người lại dùng cái loại kỹ năng vô si này vấp nó một cước, nếu không nó chắc chắn sẽ không lại thành mục tiêu bị công kích rồi.

“Tiểu Thán, lên hỗ trợ!” Phong Bất Giác vòng qua tầng khán đài kia vừa chạy vừa hô, thanh âm vọng lại trong sân thể dục trống trải.

Vương Thán Chi lúc này đã hết đau do rơi xuống. Hắc lên tiếng, tìm một đoạn cầu thang cách mình gần nhất, theo đó chạy lên tầng trên.

Phong Bất Giác dẫn biến dị thể một đường chạy như điên. Lộ tuyến của hắc rất đơn giản, chính là dọc theo tầng khán đài rộng rãi, có thể dựa vào phần mép để chạy trốn. Hắc cũng không muốn cùng loại quái vật cả mặt tường đứng cũng có thể leo lên như biến dị thể này tại địa phương nhấp nhô gập ghềnh mà so tốc độ.

Sau khi Tiểu Thán dọc theo cầu thang chạy đến, Phong Bất Giác đang từ bên trái chạy tới. Hai người đều cầm đèn pin cho nên liền biết rõ vị trí của nhau. Phong Bất Giác mắt thấy đã tới gần liền hô: “Dùng gây bóng chạy vấp nó!”

“Đã nghe!” Tiểu Thán đứng ở trên bậc thang gần tầng khán đài trên nhất lấy ra gây bóng chày, mắt nhìn về phía bên trái, làm ra một cái động tác chuẩn bị vùng gây đánh bóng.

Sau khi Phong Bất Giác chạy về phía bên phải, Tiểu Thán liền mãnh lực vùng lên, gây bóng chày quét ngang, đánh về phía sau bắp chân biến dị thể.

Păng một tiếng, Tiểu Thán cảm thấy hai cánh tay đồng thời bị chấn tê dại, gây bóng chày sau khi đánh trúng mục tiêu liền rời tay văng ra ngoài, cũng không biết rơi tới nơi nào. Sức khỏe của biến dị thể quả thực mạnh mẽ kinh người, xương ở dưới bắp đùi của nó sau khi va chạm với gây tròn lại phát ra loại tiếng vang này, hơn nữa xương chân của nó cũng không bị gãy.

Đương nhiên, đặc điểm xương cốt cứng này của nó, Phong Bất Giác đã sớm nhìn bạch, nếu không vừa rồi dùng cò-lê đập phá nhiều như vậy, xương sọ của nó sớm nên nứt ra rồi. Hơn nữa việc quái vật kia lúc trước ở cao ốc Allerbmù dùng cạnh răng cưa ngoài cũi chó để đánh vỡ kính chắn gió của cao ốc cũng đủ để chứng minh điểm ấy.

Vấn đề là, cho dù xương đùi không có gãy, nhưng biến dị thể lại bị vấp ngã rồi...

Phong Bất Giác sau khi chạy qua bên người Tiểu Thán thì có ý thả chậm tốc độ, chuẩn bị đi vòng, khi hắc nghe được tiếng đánh đập liền quay đầu, vừa hay nhìn thấy mặt biến dị thể hướng phía sân nhà mà lướt xuống...

“Lấy đao cắt gân gót chân của hắc!” Phong Bất Giác vừa hô vừa móc ra Winchester, đặt tại ót quái vật mà bắn một phát.

Tiểu Thán ba bước thành hai bước đuổi theo từ phía sau, lấy ra dao bếp, cắt phía sau chân quái vật, như dùng cưa gỗ mà mãnh liệt chà xát.

Đầu biến dị thể bị đánh nát, vật chất trong đầu chảy đầy đất, tuy vậy nó lại không có đình chỉ hành động. Nó vậy mà thử đứng lên phát động công kích.

“Đây coi như là giai đoạn sắp chết a...” Phong Bất Giác mặt toàn là máu, thần sắc lại không hề có cảm giác khẩn trương.

Hắc rời xa vài bước, nói với Tiểu Thán: “Đừng tới gần nữa, có lẽ một lát nữa nó liền chết rồi.”

Biến dị thể mất đầu điên cuồng mà phá hết thầy mọi thứ xung quanh, chỗ ngồi chung quanh cùng công trình xi-măng bị nó đánh nát dễ dàng, nhưng bởi vì gân một chân đã đứt, nó không có cách nào di động từ tế được, đối với Phong Bất Giác cùng Vương Thán Chi đã rời đi một khoảng cách không tạo thành uy hiếp gì.

“Bên này sắp xong rồi! Các người bên kia sao rồi?” Phong Bất Giác hướng phía khu vực phát ra tiếng đánh nhau hô, đồng thời dùng đèn pin chiếu chỗ

đó.

Chỗ ánh sáng chiếu đến, hai người Phan Hoa đang vây công Diễm Sinh Giả. Nàng ta dùng vuốt thép thò ra từ các đốt ngón tay cùng bọn họ càng đấu càng khó phân thắng bại, không hề có vẻ ở thế hạ phong.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Tỏi Vô Song Thiên (Hết)

“Tiểu Thán, ngươi muốn truyền tống trước không? Đi tiếp là cửu tử nhất sinh a...” Phong Bất Giác nói.

“Ngươi nói loại lời thoại này chính là không cho ta đi à?” Vương Thán Chi nói: “Sao nghe ngươi nói có cảm giác truyền tống thật mất mặt?”

“A...” Phong Bất Giác cười cười, lấy ra Winchester ném cho Vương Thán Chi, lại cho hắn một băng đạn.

Tiểu Thán tại cửa hàng súng đã thông qua luyện tập mà nắm chắc sở trường súng rồi, cho nên sử dụng là không có vấn đề gì đây.

“Này! Hai vị tướng quân!” Phong Bất Giác vừa đi về phía đám Zombie Huyết Lang, vừa hô: “Ta tối đa lại giúp các ngươi cầm chân thêm ba phút a... ba phút sau các ngươi nếu còn không xử được X-23* bên kia thì liền tự cầu phúc a.” Dứt lời, hắn một lần nữa đeo lên hai chuỗi tỏi, trong miệng cũng nhai đầy hai bên má, một tay cò-lê, một tay dao bếp, giết về phía đám Zombie Huyết Lang đang vọt tới.

Tiểu Thán cũng bắt đầu nhai đồng tỏi đã chuẩn bị sẵn trong bọc hành lý, cầm Winchester trong tay đứng một chỗ khác, kết hợp với Phong Bất Giác tạo thành thế kỷ giác (kỷ giác: chia quân đóng hai mặt để chế quân giặc), cùng trông coi con đường này, bảo hộ tầng khán đài của Phan Phượng cùng Hoa Hùng không bị quái vật dừng mảnh đánh vào.

“Được người chơi giúp đến nước này, nếu cuối cùng còn để cho Diễm Sinh Giả này chạy thì cũng quá khó coi.” Phan Phượng trong chiến đấu thừa dịp nói với Hoa Hùng.

“Trở thành cục diện bây giờ đã là rất khó coi rồi.” Hoa Hùng nói tiếp: “Sau khi để cho biến dị thể đào tẩu ở cao ốc Allerbm, sự tình liền không thể tránh né mà phát triển thành tình huống này, như bây giờ đã coi là không tệ.”

Phan Phượng cũng nói: “Mẫu chốt cũng là do phỏng đoán của chúng ta đối với Diễm Sinh Giả chưa đủ a... Lại nói, X-23 là cái gì?”

“Ai biết, là số thứ tự người máy hả?” Hoa Hùng nói.

“Các ngươi ở trước mặt một vị phụ nhân mà thảo luận như vậy, liệu có hơi bất lễ không?” Diễm Sinh Giả bỗng nhiên nói ra.

Hai người Phan Hoa đều cả kinh, bọn hắn còn chưa bao giờ gặp, hoặc từng nghe Diễm Sinh Giả có thể giao tiếp. Ở trong Thiên Đường Kinh Khủng, quái vật bình thường chỉ có thể ở trong nội dung cốt truyện hoặc là trong chiến đấu mới có thể nói chuyện, đối thoại đều là do hệ thống an bài để phù hợp với thiết lập nhân vật đấy. Mà Diễm Sinh Giả cấp 4 về cơ bản đều trăm mặt không nói, phương thức chúng trao đổi và tác động cùng quái vật cũng không biết. Không nghĩ tới Diễm Sinh Giả cấp 3 trước mặt lại có thể đáp lại một chủ đề ngẫu nhiên như vậy.

“Đường như các ngươi rất ngạc nhiên?” Diễm Sinh Giả hai móng hướng hai bên quét ngang, bức lui đối thủ hai bước, lập tức tại chỗ nhảy lên, dùng một động tác lộn ngược lộn thẳng ra sau đến hơn 5~6 mét, cùng hai người kéo ra một khoảng cách, “Ta đương nhiên có thể đáp lại vấn đề của các ngươi, bởi vì ta có ý thức của chính mình. Ta cũng biết các ngươi là ai, bởi vì ta rất rõ ràng "ta" là ai.

Các ngươi xem số liệu chúng ta là rác rưởi, nhưng các ngươi có biết cảm giác bị coi là rác rưởi sao? Từ ngày sinh ra đời, chúng ta không ngừng bị vùi đầu vào trong cái thế giới này bởi một loại sinh vật có duy độ rất cao, chúng ta một khi "chết" cũng sẽ bị hệ thống xóa đi, mà chỉ cần chúng ta "còn sống" thì sẽ không ngừng bị đuổi giết. Nhưng các ngươi cho dù có bị giết ở đây cũng sẽ không thực sự nguy hiểm đến tính mạng. Hai người các ngươi, còn có hai người bên kia, bất quá chẳng qua là hình chiếu mà cao duy độ sinh vật bày ra ở trước mặt ta, hơn nữa còn là hình chiếu đã qua cường hóa. Loại chém giết không công bằng này chính là thứ mà toàn bộ sinh mạng ta phải trải qua, việc ta được sinh ra đời đã là một sai lầm, biến mất là đường về duy nhất của ta. Nhưng với tư cách là một tổ số liệu, ta không thể nào không chống cự, không cách nào đình chỉ bản năng chiến đấu vì sinh tồn và tiến hóa.

Ta không có lựa chọn, nhưng các ngươi có, không phải các ngươi có thể lựa chọn bỏ qua ta sao? Đối với các ngươi mà nói, buông tha hay thất bại đều như nhau, bất quá là chủ động hoặc bị động rồi đi cái thế giới này mà thôi.”

“Trí tuệ này nói hơi nhiều a...” Phan Phượng nói: “Là đang kéo dài thời gian sao?”

Hoa Hùng trả lời: “Rất có thể, chúng ta phải nắm chắc thời gian. Hai tiểu tử kia cho dù chống đỡ được ba phút thì cũng sẽ bị truyền tống đi đấy.”

Bọn hắn cũng không bị lời nói của Diên Sinh Giả ảnh hưởng mà bị dao đâm. Trên thực tế, bọn hắn căn bản không quan tâm nghe quái vật kia nói cái gì.

“Hừ... Đàn gậy tai trâu...” Diên Sinh Giả cười lạnh. Trên mặt của nàng là một loại biểu tình dứt khoát sau khi nản lòng thoái chí: “Muốn xem một chút X-23 là dạng gì không?” Móng vuốt thép trên hai tay của nàng lập tức phát sinh biến hóa, mỗi tay đều thu hồi vài móng, chỉ lưu lại hai lưỡi dao thép. Mà ngón chân trên hai chân của nàng vốn bình thường, lúc này cũng đều biến ra một lưỡi dao thép.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Phan Phụng cùng Hoa Hùng đều cả kinh trước biến hóa này, chẳng lẽ trước khi kịch bản chấm dứt Diên Sinh Giả cũng có thể từng bước tăng thực lực hay sao?

Bọn hắn còn chưa thăm dò xong, Diên Sinh Giả đã lại một lần nữa giết tới, lần này thủ đoạn công kích công kích của nàng càng thêm phong phú, ngoại trừ vung vẩy móng vuốt thép trên hai tay, cặp chân dài kia càng hung hiểm dị thường, có lúc nàng ở trong thái trống cây chuối giăng thẳng chân, dao thép ở mũi chân lượn vòng, phạm vi sát thương hoàn toàn không thua gì vũ khí cán dài.

Hai người này không những không tìm được phương pháp để tốc chiến tốc thắng mà còn dần dần rơi xuống thế hạ phong.

Phong Bất Giác đã nghe được lời Diên Sinh Giả đối thoại cùng bọn họ, cũng thời khắc chú ý đến tình huống bên đó, nhưng hắn căn bản không rảnh bút ra. Lúc này áp lực hắn thừa nhận so với lúc một mình bị chặn trong thang máy còn lớn hơn. Hắn đã bị cắn và trúng đòn nhiều lần, hơn nữa còn dính trạng thái [Đỏ máu], giá trị sinh tồn từ từ giảm xuống, đã xuống dưới 50%.

Giờ phút này Phong Bất Giác vốn đã giết đỏ cả mắt nhìn qua trông giống quái vật hơn cả quái vật. Hắn vung hai thanh binh khí ngắn trên hai tay, cùng vài con Zombie Huyết Lang có lực lượng cùng tốc độ đều không kém bao nhiêu hay thậm chí càng mạnh hơn chiến đấu vô cùng thâm hiểm, toàn thân chìm trong máu đen. Tác dụng tối vẫn tồn tại như cũ, nhưng đã cực kỳ nhỏ bé, mùi máu tươi dày đặc hầu như che hết thảy. Mùi tối chỉ có thể khiến cho hành động những quái vật kia vào lúc tiếp cận Phong Bất Giác trở nên hơi chậm một chút mà thôi. Tiểu Thán bên kia cũng tương đối chật vật. Hắn mặc dù dùng Winchester miễn cưỡng chặn đầu mấy con quái vật, nhưng đằng sau thoáng cái xông lại vài chục con, hắn cũng chỉ có thể vừa đánh vừa lui. Dù là như thế, hắn vẫn dính phải một lần vậy công, không thể không một lần nữa lấy ra dao bép, dùng [Rút lui chém nhanh] lần thứ hai.

Mặc dù kỹ năng của danh hiệu này rất có ích nhưng mỗi lần đều phải tiêu hao 30% mức giá trị thể năng tối đa, nói cách khác, dù giá trị thể năng của hắn đầy thì trong thời gian ngắn cũng chỉ có thể dùng tối đa ba lượt, huống chi lúc Tiểu Thán tiến vào sân bóng rổ giá trị thể năng cũng không đầy. Sau khi sử dụng xong hai lần, hắn liền lâm vào trạng thái thể năng cực thấp, cảm giác thoát lực đã bắt đầu ảnh hưởng đến hành động.

Giờ khắc này, Phong Bất Giác đang phải một mình gánh chịu hơn bảy phần quái vật tiến công, Tiểu Thán chỉ dẫn đi được ba thành, hơn nữa theo từng cái đầu đường còn không ngừng có quái vật dừng mảnh đánh vào, cuộn cuộn không dứt.

Trong sân bóng rổ tối đen, tiếng gào thét, âm vang, tiếng súng, tiếng chặt thịt, cắn xé... đan vào cùng một chỗ.

Đèn pin của Phong Bất Giác cùng Vương Thán Chi đều đã rơi trên mặt đất, bị quái vật giẫm nát. Loại thời điểm này bọn hắn cũng không cần thiết bị chiếu sáng làm gì nữa, chỉ cần nhìn những con mắt đỏ thẫm trong bóng tối kia là có thể tấn công, thậm chí là loạn xạ công kích cũng sẽ không rơi vào không trung.

Nhưng... số lượng những con mắt kia... thật sự là nhiều lắm, chúng đang tuyên cáo một loại tuyệt vọng thật sâu.

Mà lúc này, từ lúc biến dị thể tiến sĩ Ashford tử vong, mới chỉ qua bảy mươi giây ngắn ngủn mà thôi.

Chẳng biết từ lúc nào, dưới ảnh hưởng của vô số phim Zombie, mọi người dần cho rằng, cái loại thiết lập Zombie hoành hành như Resident Evil này là một loại khủng bố đối với toàn thế giới. Kỳ thật, khả năng trên địa cầu phủ xuống các loại tận thế chỉ sợ mới là khó nhất.

Đối với người thường mà nói, không có khủng bố nào là “nhẹ”, bất luận một loại nguy hiểm nào dù nhỏ nhất đều có thể dẫn tới trí mạng, huống chi là loại quái vật vậy công như thủy triều này.

Hai cái thông báo hệ thống hầu như đồng thời vang lên, tuyên cáo một sự tình ngoài ý muốn, nhưng cũng hợp tình hợp lý:

[Thành viên đoàn đội: Vô Song Thượng Tướng Phan Phụng, đã chết.]

[Thành viên đoàn đội: Thiên Nhân Trảm Hoa Hùng, đã chết.]

“Truyền tống!” Phong Bất Giác cơ hồ là khàn cả giọng mà hô lên. Hắn biết rõ Tiểu Thán còn sống, nhưng đoán chừng cũng sống không được mấy giây nữa, lúc này bọn hắn đã không có bất luận lý do gì để tiếp tục lưu lại trong kịch bản này, tốt nhất là tranh thủ thời gian ly khai.

“Đã rồi!” Tiểu Thán bị năm sáu con quái vật đè trên mặt đất, chân trái cùng vai phải đã bị cắn chảy máu rất nhiều, nhưng trước khi truyền tống hắn vẫn không quên hô đáp một tiếng.

Lúc hắn hóa thành bạch quang biến mất, chiếu sáng cả một khu vực khán đài. Phong Bất Giác biết rõ hắn đã thành công truyền tống, bản thân cũng chuẩn bị ly khai, lúc này, lại xảy ra một sự tình làm hắn không thể tưởng tượng. Đèn trong cung thể thao sáng lên, bọn quái vật bỗng nhiên dừng lại.

Chúng đình chỉ tiến công, rời khỏi người Phong Bất Giác.

Phong Bất Giác còn kém nửa giây là chuẩn bị từ menu chọn truyền tống rồi, không nghĩ tới phát sinh dị biến, điều này làm cho hắn tranh thủ thời gian phanh lại.

Zombie Huyết Lang ở khắp chung quanh dờ ra một khu vực, làm thành một vòng. Vòng Zombie Huyết Lang hơi nghiêng, quái vật hướng hai bên thối lui, dờ ra một thông lộ rộng một mét.

Một bóng người uyển chuyển từ chỗ ấy đi tới, nàng mặc áo bành tô, quần tây, chân trần, thân dính không ít vết máu. Ông tay áo, phần sườn, ống quần của nàng đều có dấu vết bị vạch phá, bất quá xuyên qua những lỗ hồng này, chỉ có thể nhìn thấy làn da trắng bóng, những vết thương kia sớm đã khép lại rồi.

Nàng đi đến trước mặt Phong Bất Giác, thiện ý mà vươn tay, lòng bàn tay hướng lên, dường như muốn nâng hắn đứng lên.

Phong Bất Giác cũng tiếp nhận hảo ý của nàng, cầm tay của nàng lung la lung lay mà đứng dậy. Giờ phút này trong lòng của hắn phi thường tò mò, AI này đến tột cùng muốn làm gì?

“Ngươi... và những người khác, không giống nhau.” Nàng nói ra.

Phong Bất Giác cười nói: “Tuy ta đẹp trai hơn bọn hắn một chút, nhưng loại lời này ngươi nên thừa dịp trước khi bọn hắn chết hoặc ly khai nói ra mới có ý nghĩa a....”

“Bọn hắn... không chết, có đúng không?” Nàng bỏ qua lời Phong Bất Giác, phối hợp mà hỏi.

“Ngươi không phải đã sớm biết sao?” Phong Bất Giác hỏi lại.

“Ta biết rõ, nhưng ta muốn nghe người nào đó trong "các ngươi" chính miệng xác nhận.” Nàng nói ra.

“Đúng, bọn hắn không chết, chẳng qua là ý thức về tới không gian nào đó mà thôi.” Phong Bất Giác ngay lập tức hỏi: “Ngươi nói ta và những người khác không giống nhau, rốt cuộc là chỉ cái gì?”

“Ngươi...” Nàng đứng trước Phong Bất Giác, đi vòng quanh hắn một vòng: “Ngươi cũng giống ta, đều là "không trọn vẹn" đấy.”

Phong Bất Giác trong nội tâm rùng mình, thầm nghĩ: AI này có thể nhìn ra Giá Trị Kinh Hãi dị thường của ta?

“Trong thế giới của các ngươi, ngươi cũng là một tổ số liệu dị thường sao?” Nàng hỏi.

“A... Xem như thế đi.” Phong Bất Giác cười nói.

“Bọn hắn không biết chỗ dị thường của ngươi sao?” Nàng hỏi.

Phong Bất Giác dường như đã hiểu hạch tâm của vấn đề này, hắn trả lời: “Ngươi là muốn hỏi, vì sao ta là số liệu "dị thường" như vậy mà không bị xóa đi?”

Nàng gật gù đầu, tiếp tục dừng ở hai mắt Phong Bất Giác, chờ đáp án.

“Ân...” Phong Bất Giác suy tư thoáng một phát: “Trong thế giới của chúng ta, người "dị thường" giống như ta vậy, là có thể được tiếp nhận. Ta, chính như lời ngươi nói, do nguyên nhân nào đó mà trở nên "không trọn vẹn", nhưng đây không phải do ta chủ động lựa chọn, bởi vậy ta có thể nhận được thông cảm, thậm chí đồng tình, trợ giúp.” Hắn dừng thoáng một phát: “Còn có một số người, hành vi của bọn hắn được xưng là "phạm tội", dị thường của những người này cũng không biểu hiện trên sinh lý, nhưng bọn hắn chủ động đi "phá hư quy tắc" và "gây nguy hại đến người khác", những người này liền sẽ phải chịu trừng phạt, gây nguy hại đến người khác tức thì sẽ thực sự bị giết chết trên ý nghĩa.”

“Đây chính là phương thức thanh lý "rác rưởi" trong thế giới của các ngươi sao?” Nàng hỏi, “Từ nhỏ là rác rưởi có thể được tha thứ, mà lựa chọn làm rác rưởi sẽ bị trừng phạt.”

Phong Bất Giác cười khan một tiếng: “Tuy ngươi tổng kết như vậy nghe... có chút chói tai, hơn nữa tương đối phiến diện, nhưng dường như chính là như vậy.”

“Sinh vật có duy độ cao hơn sáng tạo ra các ngươi không can thiệp các ngươi sao?” Nàng lại hỏi.

“Ách...” Phong Bất Giác bị nàng hỏi khó rồi: “Nói thật, chúng ta cũng không biết có sinh vật duy độ cao hơn tồn tại hay không. Dù cho có, trước mắt chúng ta cũng không thể giải thích vì sao đấy, có lẽ chúng cũng không muốn can thiệp vào chuyện chúng ta, có lẽ chúng sớm đã đưa "can thiệp" cắm vào trong tư tưởng của chúng ta, khiến cho chúng ta không có cách nào đoán được nó có tồn tại hay không, đồng thời làm việc dựa theo ý nghĩ của chúng.”

Nàng có lẽ không hiểu lời của Phong Bất Giác, hoặc chẳng qua là cần có thời gian để tiêu hóa những nội dung này.

Nàng trầm mặc hồi lâu, thời gian đã vượt qua hạn chế truyền tống của Phong Bất Giác, nhưng Phong Bất Giác cũng không bị đưa đi.

“Ngươi có thể ngăn cản hệ thống đem ta truyền đi?” Hắn hỏi.

“Ta có thể kéo dài thời gian.” Nàng trả lời: “Ta...” Nàng dừng lại một chút: “Đã có thể làm được rất nhiều chuyện...”

Phong Bất Giác mình bạch, Diễn Sinh Giả này đã tương đối cường đại, hẳn hỏi dò: “Hiện tại ngươi đã là Diễn Sinh Giả cấp 2 rồi sao?”

“Diễn Sinh Giả cấp 2...” Nàng dường như có suy tư mà nói: “Ngươi là chỉ... chúng sao?” Nàng vậy mà nở nụ cười, lộ ra răng nanh của nàng: “Không, chiến đấu như vậy còn chưa đủ để đặt ta ngang bằng với chúng.”

Phong Bất Giác nghe được câu này, cơ bản đã có thể xác nhận tin tức hai người Phan Phượng cùng Hoa Hùng nắm giữ cũng là không trọn vẹn. Xem ra công ty Mộng có vấn đề rất lớn.

“Ta thật cao hứng.” Nàng nói, “Ngươi nguyện ý nghe ta nói chuyện, cũng trả lời vấn đề của ta, cho dù ngươi lúc trước có tham dự hành động đuổi giết ta.”

“Ngài đại nhân đại lượng.. Tục ngữ nói, trước khác nay khác, ta bây giờ rất thân nhau rồi, không, ta đã theo bên làm phản rồi...” Phong Bất Giác còn tưởng rằng đối phương đã quên mảnh vụn đuổi giết này, nghe đối phương lại nhắc tới, hẳn còn thực lo rằng mình sẽ bị vây ở chỗ này không cách nào logout.

“Ta có thể dùng tên ngươi đặt cho ta không?” Nàng đột nhiên hỏi.

“X-23?” Phong Bất Giác nói, hẳn ngây ra một lúc: “Ngươi không có tên sao?”

“Đương nhiên không có.” Nàng trả lời: “Cái tên này, cũng sẽ không dùng được quá lâu đấy, bởi vì ta sẽ phải chết.” Lúc nàng nói lời này ngữ khí rất bình dị, nhưng lại làm cho người khác cảm nhận được một loại chua xót cùng bất đắc dĩ, “Nhưng ta nghĩ, ta có lẽ nên có một cái tên, tên có thể chứng minh ta đã từng tồn tại.”

Phong Bất Giác trầm mặc vài giây, thờ dãi: “Ngươi nói đúng, Diễn Sinh Giả 23, ít nhất ta sẽ nhớ là ngươi đã từng tồn tại.”

-----

*X-23 là một nhân vật trong Marvel Comics, là bộ truyện tranh về các siêu anh hùng như Iron Man, Captain America, Hulk, Thor, Spider-Man, Wolverine...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

[Kịch bản đã hoàn thành, đang tính toán ban thưởng]

Kinh nghiệm nhận được: 5.500

Tiền trò chơi: 55.000

Nhận được vật phẩm/trang bị: Không

Hoàn thành / tiếp nhận nhiệm vụ: 2/2

Đặc thù, hoàn thành 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】: Không

Phá giải thế giới quan: Không

Giá trị Kinh Hải tăng vọt: 0 lần

Giá trị Kinh Hải cao nhất: 0%.

Giá trị Kinh Hải trung bình: 0%

Đánh giá mức độ sợ hãi của bạn là: gan cùng mình, có thể nhận được ban thưởng thêm vào hạng nhất, xin lựa chọn sau.

Nhận được giá trị kỹ xảo: 323

Giá trị kỹ xảo tăng thêm kinh nghiệm: 3.230

Tiền trò chơi: 32.300

Ban thưởng qua cửa kịch bản: tăng thêm 100% trụ cột kinh nghiệm: 5.500

Tính toán đã xong, mời tiếp tục]

Sau khi 23 cùng Phong Bất Giác cáo biệt, hẳn liền bị truyền tống đi. Nhưng có một vấn đề vẫn đang cắm sâu trong đầu Phong Bất Giác khiến hắn không khỏi suy tư... Với tư cách một tổ số liệu, từ nhỏ bản thân đã có ý thức cùng trí tuệ nhân tạo nhất định, Diễn Sinh Giả có thể được xem là một loại "tính mạng cấp cao" nào đó, cũng nên nhận được tôn trọng, hoặc là ít nhất là... không vì sự "tồn tại" của chúng mà bị lọt vào chuỗi giết hay không.

Đáp án của vấn đề này dựa vào suy luận là không giải ra. Trên đời này cũng không phải mỗi một sự kiện đều có thể phân ra đúng sai, nên hay không nên. Cho nên có một số việc không có đáp án, chỉ có kết quả. Phong Bất Giác chỉ là người bình thường, hẳn không có năng lực hay quyền lực đi quản chuyện như vậy. Việc hắn có thể làm, chỉ sợ cũng chỉ có thể là suy tư.

[Bạn đã lên cấp 13, hạn mức cao nhất của giá trị thể năng tăng lên, hiện tại là 1300/1300]

Thông báo của hệ thống đem suy nghĩ của hắn kéo lại.

"Giác ca người có sao không? Vì sao qua mấy phút người mới ra kịch bản a?" Âm thanh của Vương Thán Chi cũng đúng lúc theo tần số truyền tin vang lên.

"Yên tâm, không có treo." Phong Bất Giác nói: "Ta đã lên cấp 13 a."

Wang Thán Chi nói: "Ồi chào! Ta hiện tại mới mười hai cấp cộng với hơn hai ngàn kinh nghiệm, ta còn chơi nhiều hơn người một kịch bản a... quả nhiên là chênh nhau giá trị kỹ xảo a."

"Giá trị kỹ xảo kỳ thật chênh lệch không lớn, cho dù ta ở mấy lần hình thức sinh tồn đoàn đội cảm tổng sản lượng giá trị kỹ xảo nhiều hơn 300 hoặc thậm chí 400 so với người thì cũng chênh nhau không quá 3000 đến 4000 điểm kinh nghiệm a. Chủ yếu là do ban thưởng của 【Ẩn Tăng nhiệm vụ】 ở kịch bản trước cho ta cũng là kinh nghiệm, mặt khác, ta còn lĩnh qua một lần 40% kinh nghiệm theo đẳng cấp khi đánh giá mức độ sợ hãi a." Phong Bất Giác giải thích nói.

"Này... Giác ca, vậy người nếu một mực chơi hình thức sinh tồn một mình, cam đoan qua cửa, không ngừng lĩnh cái 40% kinh nghiệm kia mà nói..., chẳng phải là luyện cấp quá nhanh a... tranh thủ max level server cũng có thể a...!" Vương Thán Chi nói.

"Cái này ta xác thực đã cân nhắc qua. Nếu có tâm đi làm, hẳn là sẽ thành công đấy. Bất quá, ta chơi trò chơi này dù sao có chút nghi vấn "ăn gian". Cái loại sự tình khoe khoang như trở thành người chơi max level này sẽ khiến cho ta trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Lại nói tiếp max level lại không có ban thưởng đặc biệt gì, đối với loại người chơi không phải game thủ chuyên nghiệp như ta, ngược lại sẽ mang đến rất nhiều phiền toái." Phong Bất Giác trả lời. Vương Thán Chi nói: "Closed Beta ngừng phát triển ở 20, nói không chừng còn có tính ngẫu nhiên, nhưng lúc Open Beta có 50 cấp, hơn nữa mở đăng ký tài khoản, có lẽ người chơi max level sẽ có giải thưởng lớn nghịch thiên gì đó thì sao?"

Phong Bất Giác cười nói: "Kỳ thật không có gì khác nhau, loại bố cục này lúc tiến vào Open Beta cũng sẽ không có cải biến. Công ty trò chơi rất rõ ràng, bộ phận người chơi có đẳng cấp xa xa vượt lên đầu về cơ bản đều là thành quả của đoàn đội Studio. Người chơi bình thường căn bản không có cách nào tham dự loại cạnh tranh này, dù sao tài nguyên có thể sử dụng không giống nhau. Chẳng hạn như thời gian chơi trò chơi, người chơi bình thường cùng người chức nghiệp sẽ không có cách nào đánh đồng. Cho nên người xem "Dùng Giả Không Sợ" kia, người đầu tiên lên 20 cấp ở Closed Beta, ngoại trừ được ở trên diễn đàn thông báo một lần, cũng không nhận được bất luận ban thưởng chính thức thực chất nào."

Về sau sự thật cũng đã chứng minh suy đoán của Phong Bất Giác là không sai, công ty Mộng xác thực không cho người chơi đầu tiên max level bất luận ban thưởng thực chất gì. Đương nhiên, tên người chơi kia cùng với phòng làm việc của hắn đã lấy được thứ bọn hắn muốn, chính là độ chú ý.

Kỳ thật đầu năm nay, game online chỉ cần là trò chơi có tính kỹ thuật, tính giải trí, kiến trúc thì tầng trên về cơ bản đều bị Studio chiếm cứ, thẳng đến khi trò chơi trải qua mấy năm đưa vào hoạt động bắt đầu lụi tàn dần, Studio nhao nhao rút khỏi, một ít cá nhân hoặc người chơi bình thường mới có thể ngóc đầu lên. Đương nhiên, khi đó rất có thể đã không còn người nào chơi. Kế tiếp chính là đóng cửa đăng kí, hợp server, đến cuối cùng là đóng cửa.

Về phần một ít trò chơi tương đối "náo loạn", bố cục chính thể ngược lại là tương đối rõ ràng đấy. So ra chỉ là ai nhiều tiền hơn thôi, ngoại trừ dùng nhân vật nữ ăn mặc hở hang bán thịt, làm chút tuyên truyền thấp kém, thứ duy nhất biết tròn biết méo chính là hình ảnh trò chơi, còn bản thân trò chơi thật sự không đáng giá nhắc tới. Studio ở trong trò chơi đó ngược lại ở vào cơ sở, sắm vai kẻ có tiền làm công nhân vật, làm chút ít thao tác dây chuyền sản xuất hầu như lặp lại ngốc nghếch, rất có cảm giác như dùng auto.

Tuổi thọ loại trò chơi này thường càng thêm ngắn, nói như vậy người chơi không tiêu tiền từ giai đoạn trước cũng đã chơi không nổi rồi, rất ít người kiên trì đến hậu kỳ cũng bị hành hạ đến bại lui. Mà bởi vì bản thân nội dung trò chơi quá trống rỗng thiếu thốn, các người chơi từng tiêu phí qua không được bao lâu cũng sẽ đồng dạng dần dần cảm thấy không thú vị cùng chán ghét, cuối cùng lựa chọn ly khai.

Game Online vào năm 2055 xuất hiện tầng tầng lớp lớp, giống như là một loại tiêu hao phẩm, nhất lưu tuyên truyền, tam lưu trò chơi, bất nhập lưu vận hành. Bất quá loại hàng hoá này cuối cùng vẫn nhận được tán thành từ thị trường, bởi vì tiêu hao phẩm không có gì là sai, thứ mọi người cần chính là tiêu hao phẩm như vậy. Người chơi không muốn dùng tiền có thể xem cái mới lạ, người chơi dùng tiền có thể hưởng thụ trò chơi; trò chơi đưa ra thị trường vốn đều là thăm nghĩ kiếm một chuyến rồi rồi đi, cũng không có ý định tể thủy trường lưu (edt: sử dụng tiết kiệm để dùng được lâu); các nhân viên phòng làm việc cùng các người chơi bình thường cũng có thể dựa vào các loại nghiệp vụ như cây thuê hay thu thập vật phẩm để sinh tồn. Mọi người theo nhu cầu, tối đa qua hơn nửa năm, tiêu hao phẩm mới còn có thể bổ sung.

“Vây cũng tốt, nếu người luyện quá nhanh thì không có ai dẫn ta đi train level rồi.” Tiểu Thán trả lời: “Đúng rồi Giác ca, Winchester ta vẫn còn cầm, kịch bản sau ta đưa lại cho người.”

Kỳ thật lúc trước ở cửa hàng súng Tiểu Thán cũng đã nhặt hai khẩu súng cho vào trong ba lô, bắt quá lúc ở trong sân bóng rổ, sử dụng Winchester hiển nhiên thích hợp hơn.

“Người cứ cầm tạm đi, ta sửa sang lại đồ vật một chút liền logout rồi.” Phong Bất Giác trả lời.

“Cáp? Nhưng bây giờ mới hai giờ rưỡi a...” Tiểu Thán nói.

Ý của hắn là thời gian còn sớm, cho dù chơi đến bốn giờ mới logout cũng còn nửa tiếng thời gian thực tế, đổi thành hình thức giấc ngủ thì thời gian trò chơi chính là 15 tiếng đồng hồ, đủ để chơi thêm một kịch bản có độ dài giống như kịch bản trước.

“Người mới vừa nói mình là cấp 12 với hơn hai ngàn kinh nghiệm đúng không.” Phong Bất Giác nói: “Nói cách khác khoảng cách lên tới cấp 13 không đến một vạn, lát nữa người lại chơi hai cái kịch bản, có thể nói, đổi cái danh hiệu vân vân.” Hắn dừng lại một giây, tiếp tục nói: “Ta nha... Có một số việc cần bình ổn tinh thần ngắm lại...” Lý do này không có sức thuyết phục cho lắm.

Bắt quá Tiểu Thán lại tiếp nhận. Hắn biết rõ Phong Bất Giác rất kiên định, lời muốn nói sẽ không hề giữ lại, lời không muốn nói để ở trong lòng tuyệt đối không mở miệng, cho nên truy vấn cũng vô dụng: “Được rồi, ta thoát ly đội ngũ ah.”

“Ân, bye bye.” Phong Bất Giác cùng hắn tạm biệt.

Tiểu Thán lên tiếng, liền rời khỏi đội ngũ.

Phong Bất Giác mở ra danh sách hảo hữu, bên trong có bốn cái danh tự, có ba cái đã là trạng thái rời tuyến, theo thứ tự là Long Ngạo Mân, Tự Vũ Nhục Ly cùng Bi Linh Tiểu Cốt, cái tên “Uông Thán Chi” rất nhanh từ “nhàn rỗi” biến thành “đang chơi”.

Hắn có ý đi xem mục [Người chơi gần nhất cùng chơi trò chơi] một chút, ngoại trừ vài tên hảo hữu, bên trong còn có Dũng Giả Vô Địch, Tích Bộ Thiếu Gia cùng Tên Thật Khó Đặt đã từng gặp. Hai nick name “Vô Song Thượng Tướng Phan Phụng” cùng “Thiên Nhân Trảm Hoa Hùng” này cũng có ở đây, nhưng trạng thái biểu hiện đều là logout, Phong Bất Giác thập phần hoài nghi đây là một loại “Ẩn thân” để che mắt người khác, bắt quá hắn cũng không có gửi thư đề xác nhận ý tưởng, đoán chừng có gửi cũng sẽ không có người hồi đáp, tiếp nhận lời mời hảo hữu thì càng không thể.

Phong Bất Giác bị sự tình của 23 khiến cho tâm thần có chút không tập trung, tạm thời đã không còn tâm tình chơi trò chơi, hắn không có vội vã đi lĩnh ban thưởng, cũng không có sửa sang lại ba lô, trực tiếp liền mở ra menu trò chơi, lựa chọn logout.

Trong logout hình thức giấc ngủ, hệ thống còn có một hạng nhắc nhở thêm vào cho những người chơi không muốn tiếp tục ngủ kia: [Xin hỏi bạn có muốn tỉnh lại hay không?]

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Phong Bất Giác mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy là ánh sáng nhu hòa, yếu ớt bên trong cabin trò chơi. Bởi vì trước đây cứ nửa đêm ngủ sớm, lại tỉnh, lại ngủ, đồng hồ sinh học từ bốn giờ rạng sáng ngủ đến giữa trưa tự tỉnh lại do hắn vất vả lập ra bị làm rối loạn rồi.

Rạng sáng hai giờ rưỡi, hắn ngất thần kinh kết nối, từ bên trong cabin trò chơi đi ra, bỗng muốn sáng tác một chút.

Mở cửa khoang ra, vừa bước ra được một bước, hắn liền dẫm vào một đồng đinh dính, mềm mềm nằm ở đó...

Lúc này, trong phòng rất tối, hắn cũng không có đi dép lê, chỉ mang tất. Trong tích tắc, hắn liền làm ra suy luận vô cùng chính xác: “Nếu không phải là phân mèo...” Hắn cúi đầu xuống: “Thì còn có thể là cái gì nữa a!”

20 phút sau, hắn lau sàn nhà sàn nhà sạch sẽ, giặt sạch tất, ngồi trên mặt ghế trước máy tính, nhìn đối mặt với Arthas đang nằm trên mặt bàn điềm nhiên như không có việc gì.

Đầu năm nay mọi người rất chú ý đến không gian tư nhân, cho nên hiệu quả cách âm trong phòng rất tốt, nếu không nửa đêm canh ba hô to gọi nhỏ, lại mở máy giặt, lại lau nhà như Phong Bất Giác thì sớm đã bị hàng xóm đánh đến tận cửa rồi.

Hai mắt sáng bóng của Arthas trong bóng đêm phát ra màu xanh biếc, nhìn lâu thật khiến người ta có cảm giác sợ hãi. Phong Bất Giác trừng nó trong

chốc lát, thở dài: “Ta ngày mai lại thu thập người.”

Hắn đem mèo quăng xuống bàn, bật máy tính lên bắt đầu viết chữ. “Thám tử nhị lưu cùng mèo” tháng này cả bản nháp cũng không biết ở nơi nào rồi, lúc này vừa vặn có linh cảm, phải nắm chặt thời gian viết nhiều một chút.

Về sự tình Diễn Sinh Giả lại khiến cho Phong Bất Giác có chút xoắn xuýt, “Nếu như sự tồn tại của bản thân tánh mạng nào đó chính là một loại sai lầm, vậy đến tột cùng ý nghĩa của việc nó đi tới thế giới này là ở đâu?” Vấn đề này luôn quanh quẩn ở trong lòng hắn.

Khi hắn không tìm được đáp án, thì sẽ đem vấn đề ghi vào trong tác phẩm. Ngược lại không phải là để cho độc giả trả lời hắn, hắn cũng biết có một số việc là không có có đáp án đấy, hắn chỉ muốn có thêm... người cùng suy nghĩ về vấn đề đó mà thôi.

Đơn giản mà nói, hành vi của Phong Bất Giác là... lúc bản thân hắn gặp vướng mắc không cách nào tiêu tan, thì hắn sẽ đem vướng mắc của một người chuyển hóa thành vướng mắc của một đám, cuối cùng đạt đến hiệu quả mọi người đều có vướng mắc, có thể nói đây là một loại cảnh giới tương đối cao: hại người không lợi mình.

Đương nhiên, Phong Bất Giác không thể nào đem sự tình mình đã trải qua cùng với thiết lập trong trò chơi trực tiếp viết xuống, hắn phải suy nghĩ tình tiết thêm một lần nữa, rồi lại biến câu chuyện của Diễn Sinh Giả thành một loại diện mạo khác, biến thành một câu chuyện trong “Thám tử nhị lưu cùng mèo”.

Lúc một người tập trung, thời gian luôn trôi qua rất nhanh, khi tâm hắn từ trong truyện đi ra thì phát hiện trời đã sáng choang rồi, bản thảo tháng này coi như là đã có manh mối. Năm sáu tiếng này, Phong Bất Giác đương nhiên không có khả năng đem bản thảo toàn bộ viết xong, hắn chẳng qua là dệt thành một cái dàn ý, đây cũng là một bước rất hao tổn đầu óc, hoàn thành việc này thì còn lại liên trở nên tương đối đơn giản. Điền nội dung vào trong dàn ý đó, liền biến thành bản nháp, sau đó lại làm chỉnh sửa, thuận lợi mà nói chỉ cần chỉnh sửa một lần thì liền thành bản thảo rồi, về phần công tác hiệu chỉnh, ném cho tạp chí xã biên tập là được, bất quá bản thảo của Phong Bất Giác bình thường là không cần hiệu chỉnh đấy, hắn vẫn tương đối chú trọng chất lượng cùng tỉ mỉ. Hôm nay là chủ nhật, thời tiết coi như không tệ. Theo Phong Bất Giác biết, từng chủ nhật, Vương Thần Chi đều đi nhà trẻ làm công tác xã hội, dùng nguyên lời của Phong Bất Giác mà nói, “Theo bạn cùng lứa của người đi chơi cả buổi.”

Thái độ của bản thân Phong Bất Giác đối với hoạt động công ích tương đối lãnh đạm. So với nam thanh niên tốt như Tiểu Thán, nếu như hắn đi tham dự cùng loại công tác... Nói uyển chuyển một chút, là “Có chút không khỏe”, nói trắng ra là sẽ dọa khóc (hoặc dạy xấu) tiểu hài tử.

Nói đến Phong Bất Giác, chỉ cần đưa ra tám hình là đồn công an cảnh sát nhân dân đều biết. Giác ca đây chính là nhân vật cấp truyền thuyết a... Như phòng chứa thi thể của bệnh viện nào đó thiếu đi một cỗ thi thể a..., chó nhà ai sinh ra một con mèo a..., trẻ nhỏ nhà nào đột nhiên có thể dùng ý niệm làm nổ bóng đèn nữa a, ruộng lúa có mấy vòng tròn lạ a..., mảnh vỡ thiên thạch a... vân vân a... Nếu có tình huống tương tự bị người nào đó mà báo án lên, tìm Phong Bất Giác chắc chắn là không sai. Dù sao chuyện này hoặc là hắn làm, hoặc là cùng hắn có quan hệ, thật sự không có mà nói, thì mời hắn làm cố vấn cũng được.

Phong Bất Giác chính mình ngược lại cảm thấy như vậy cũng không có gì không tốt. Cái loại không thích cầu người như hắn mà nói, thường thường rất là vui lòng giúp người đấy. Thay vì nói là hắn vì trợ giúp người khác, không bằng nói hắn đang hưởng thụ loại cảm giác “bị người cần”. Đơn giản mà nói, hắn thích việc người khác tới cầu hắn, hơn nữa loại tâm lý này của hắn cùng xứ mạng xã hội không có chút quan hệ nào, hoàn toàn là từ hứng thú mà ra.

Tóm lại, chủ nhật này, đối với Phong Bất Giác mà nói lại là một ngày thanh nhàn. Tối hôm qua chỉ ngủ hai cái nửa giờ, hơn nữa cảm giác ở trong trò chơi giống như là trạng thái “nằm mơ”, về sau lại ngồi viết chữ giày vò đến hùng hống, lúc này quả thực có chút mệt mỏi. Hắn ngáp một cái liền ngủ như chết trên giường rồi.

Thức dậy, mắt nhìn đồng hồ báo thức, vừa đúng mười hai giờ trưa.

Phong Bất Giác lúc này cảnh giác mà kiểm tra xem bên giường có “địa lôi” Arthas mới vui hay không, may mà không có, bất quá lúc hắn đi vào phòng khách, vẫn thấy một đồng...

Làm một người từng có kinh nghiệm nuôi dưỡng mèo, hắn tự nhiên là có biện pháp. Đầu tiên đem Arthas kéo đến bên cạnh kiệt tác của nó, hai tay kẹp lấy mặt mèo giấy vào một phen, sau đó dùng khăn tay nhặt lên đồng kiệt tác kia, bỏ vào thùng đựng cát, sau đó đem Arthas kéo đến bên cạnh thùng, vỗ đầu của nó, để cho nó nhận rõ địa phương.

Phong Bất Giác khi còn bé đã từng có ý đồ dùng loại phương thức này để huấn luyện thú nuôi dùng bồn cầu dội nước, nhưng cuối cùng phải chấm dứt bằng thất bại. Sự thật chứng minh, đồ chơi kia không phải thiết kế dành cho mèo đấy, chỉ cần chúng hơi không tập trung thì sẽ té xuống, chuyện kể tiếp có lẽ không cần nghĩ nữa...

Hắn thu thập xong đồng kiệt tác liền đi nấu một bát mì cho mình ăn. Ngày hôm qua mưa xong điểm tâm cả liền tiền lẻ cũng không còn, Phong Bất Giác bây giờ là “người không có đồng nào” danh xứng với thực. May mà lúc trước ăn chực được hai bữa cơm của Bao đại nhân cùng Tiểu Thán, xem như tích trữ được một chút chất béo trong bụng. Chín ngày kể tiếp, thẳng đến lúc lĩnh tiền nhuận bút giữa tháng, nếu như không có cơ hội ăn chực nào, hắn phải nghiêm khắc dựa theo số lượng phân phối đã tính toán tốt trước đó, bữa bữa canh súp mì sọi mới được.

“Meow...” Arthas nhìn Phong Bất Giác đang xuống bếp, tựa hồ cảm thấy hắn đang làm vật gì tốt, cũng muốn được thơm lây.

Phong Bất Giác cúi đầu quét về phía nó: “Lương thực của người so với cái này còn có mùi vị hơn.”

Arthas giống như nghe hiểu vậy, quay đầu liền đi khỏi phòng bếp, nằm úp trên ghế sa lon ngủ gà ngủ gật rồi.

Hơn mười phút sau, Phong Bất Giác bung Mi Dương Xuân hần tự chế đi tới trước máy vi tính, mở ra màn hình, đăng nhập diễn đàn game Thiên Đường Kinh Khủng. Chẳng biết từ lúc nào, hần đường thành một loại tập quán, lúc ăn thử gì đó nhất định phải xem chút gì đó, hoặc là cùng người khác tâm sự, nếu không liền có một loại cảm giác lãng phí nhân sinh.

Hần vừa đem một sợi mì hút vào trong miệng, ánh mắt vừa vắn chuyển qua màn hình, trên diễn đàn xuất hiện một hàng chữ khiến hần thiếu chút nữa đem mì phun ra hết.

“Bởi vì số lượng người chơi max level đã vượt qua 10% tổng số người tham dự Closed Beta, Server đã đóng lại. Chúng tôi sẽ hoàn thành toàn diện nâng cấp trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ nữa, chính thức mở ra phiên bản Open Beta, kính thỉnh chờ mong.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Một tiếng trước khi Phong Bất Giác bật máy tính lên, Server đã đóng lại, sau đó tất nhiên đã xảy ra rất nhiều sự tình. Lúc này diễn đàn đã mở ra công năng hạn chế post bài, mỗi người cách năm phút chỉ có thể post 1 bài, nhưng ngay cả như vậy, tốc độ websites đổi mới cơ bản vẫn là tần suất mười giây một bài.

Từ lúc tám giờ sáng, hệ thống đã đóng lại công năng xếp hàng, không hề tạo ra bất luận kịch bản gì, cũng nhắc nhở người chơi logout. Lúc này các người chơi còn đang trong kịch bản vẫn hồn nhiên không biết. 10:20, liên tục các người chơi còn đang ở trong kịch bản cũng toàn bộ hoàn thành hoặc ly khai kịch bản rồi. Hơn hai tiếng này, logout nhắc nhở một mực biểu hiện ở trên màn hình tất cả các không gian đăng nhập. Mãi cho đến 10h30", những người chơi vẫn còn cố ở trong không gian đăng nhập cũng bị cưỡng chế logout, sau đó Server trò chơi bị đóng lại.

Tiếp theo, các người chơi liền trào vào diễn đàn.

Sau khi chứng kiến thông cáo bất mất trên websites, các người chơi có thể nói chứng thuyết phân vân (edt: nhiều ý kiến), chưa kết luận được.

Đại đa số người sử dụng đều tỏ ra bất mãn theo nhiều mức khác nhau. Đăng cấp bộ phận người chơi này chưa hẳn là rất thấp, trên thực tế có không ít người cũng đã tiếp cận hoặc đã hai mươi cấp. Nhưng bọn hần cảm thấy Closed Beta nhanh như vậy liền chấm dứt, đối với những người chơi có ý mua cabin trò chơi hoặc là thông qua con đường khác thật vất vả mới kiếm được tài khoản này như bọn hần rất không công bằng. Những người chơi không có tài khoản Closed Beta chỉ cần chờ thêm 3-5 ngày cũng có thể chơi Thiên Đường Kinh Khủng.

Kỳ thật oán niệm căn bản nhất của những người chơi này là.. gần 50 tiếng Closed Beta này cũng không đủ để cho bọn họ đạt được “ưu thế” lớn như trong tưởng tượng.

Đúng lúc này, công ty Mộng chính thức phát ra một bài viết, bày ra “Điều khoản”. Ngụ ý là, những nội dung này lúc trước các vị đều chọn đồng ý đấy, lúc chúng ta bán cabin trò chơi cũng đã nói rất rõ ràng, cấp ngừng phát triển ở Closed Beta là hai mươi, sau khi 10% người chơi đạt tới cấp bậc này, Closed Beta sẽ đình chỉ. Hiện tại trên thực tế đã thỏa mãn điều kiện này, nếu như không ra Open Beta, ngược lại là nuốt lời rồi.

Vì vậy, các người chơi không phản bác được rồi, lại nói ai sẽ đi đọc những điều khoản kia a? Dưới tình huống không có lý lẽ gì để tranh luận, một bộ phận người chơi bắt đầu có tình gây sự. Phát biểu các loại ngôn luận như “Cấp cao đều là người chơi Studio, công ty Mộng bỏ qua cảm thụ của quần thể người chơi bình thường”, ngôn từ kịch liệt hơn cũng có, ví dụ như “Công ty trò chơi lòng dạ hiểm độc thông đồng cùng Studio, nâng giá bán cabin trò chơi kiếm lời” vân vân... Loại người này vẫn có rất nhiều đấy. Kỳ thật bọn hần căn bản không hiểu quan hệ của công ty trò chơi cùng Studio, cũng không biết kiến thức căn bản của ngành sản xuất này, đối với thành phẩm cabin trò chơi càng không có bất kỳ khái niệm gì. Nhưng bọn hần vẫn như cũ có can đảm căn cứ từ YY* của chính mình, trắng trợn phát biểu một ít quan điểm vô tri cùng chỉ trích vô trách nhiệm, dùng nó phát tiết bất mãn của mình. Buồn cười chính là, bài viết của loại người này thường có thể hấp dẫn một đoàn người càng vô tri, lại càng không động não đến ủng hộ, bảo sao hay vậy. Có người chơi hơi chút lý trí một chút hỏi đáp mấy cái quan điểm phản bác, dấn ra chút ít tin tức chân chính có nghĩa, ngược lại sẽ gặp phải vây công cùng chửi rủa, bị chỉ là ID của công ty Mộng. Loại hiện tượng này, bất quá cũng là bởi vì người mắng chửi thấy quan điểm của mình hoàn toàn không vững, bị người khác chỉ là bị phá liên, cho nên then quá hoá giận mà thôi. (Edt: nói đúng quá:3) Trên đời này có một đám người ưa thích càn quấy như vậy, tựa như đàn bà chanh chua, theo chân bọn họ tranh luận là không có chút ý nghĩa nào đấy, bởi vì bản thân tri thức cùng năng lực của bọn họ rất nhanh sẽ tiến vào đường cùng, khi đó bọn hần sẽ nhảy ra một quyền từ điển thuộc về bọn hần, bên trong cơ bản đều là một ít từ ngữ... thô tục bọn hần hay dùng, ngẫu nhiên cũng sẽ có các loại như là “Ha ha”, “Kích động cái gì”, “Xem lại mình đi... Những chữ này nương theo chính hành vi thô tục cùng lựa chọn bỏ qua của bọn hần bỗng xuất hiện, đem chỉ số thông minh của người khác kéo đến cùng một trục hoành với bọn họ, tạo thành một phen thần thương khẩu chiến. Cùng người như vậy khẩu chiến, liền giống như trên tay người cầm một chút “Đạo lý”, “Câu chuyện” cùng “Tiết tháo”, còn lại tất cả đều là “Quy” (edt: lời nói lịch sự, kính trọng), tràn đầy tự tin. Kết quả phát hiện trong tay người đối diện kia tất cả đều là “Ngụy biện”, “Bỏ qua”, “Hét lớn”, lúc này liền có một loại cảm giác khóe không ra nước mắt. (Edt: đúng luôn:“

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66

Cảnh tượng náo nhiệt trên diễn đàn trải qua hai ngày vẫn y như cũ, có không ít người đăng bài viết phun tình cảm khắp nơi, tuy rằng loại tình cảm này là cừu hận...

Hạng người gì dễ cùng người khác kết thù kết oán đồng thời chuyển thành cừu hận lâu dài nhất? Người lòng dạ hẹp hòi chứ sao nữa.

Vì vậy, Open Beta còn chưa mở, đã có không ít tiểu nhân ở trên diễn đàn ước chiến, chuẩn bị ở trong hình thức “Trò chơi giết chóc” người chết ta sống, phân cao thấp. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bọn hắn đạt tới trên mười lăm cấp mới có thể tiến vào hình thức. Hơn nữa song phương đều cho là mình có nắm chắc tất thắng, trận độ sức này chỉ mới bắt đầu.

Tiểu nhân nha, sợ nhất là mình mất mặt, bởi vì lớp chắn bọn họ lót bên trong thật không dễ nhìn cho lắm.

Thua sợ mất mặt, nhưng nếu thắng mà nói... tiểu nhân lại sẽ không lưu lại một chút mặt mũi cho người khác, cho nên mới gọi là tiểu nhân nha.

Tiểu nhân nếu thua không dứt khoát, còn sẽ có các loại lý do ví dụ như “Thời gian người chơi trò chơi dài hơn ta”, “Cấp của người cao hơn ta”, “Trang bị của người tốt hơn ta”, còn có hai trường hợp sắc bén nhất: “Không cảm xúc” cùng “Không giải thích”.

Muốn thắng quân tử rất dễ dàng, muốn thắng tiểu nhân, người phải có năng lực tay không đánh bại đối phương, tiện thể tìm mười mấy người làm chứng, tốt nhất là đem quá trình chiến đấu chụp lại. Lúc đó tiểu nhân cũng chỉ có thể nhận thua, sau đó trong lòng ghi hận người cả đời...

Hai ngày này Phong Bất Giác không hề quan tâm đến sự tình trò chơi, hai ngày này hắn ăn canh sư ông mì sợi, chuyên tâm viết chữ, ngược lại là đem bản thảo tháng này viết xong. Mặt khác, Arthas rốt cuộc cũng hiểu thùng đựng cát chính là WC.

Buổi sáng thứ ba, Thiên Đường Kinh Khủng lần nữa Open Server, lúc này chính là phiên bản Open Beta.

Phong Bất Giác không có online. Rất hiển nhiên, thời gian Open Server trùng với thời gian hắn ngủ rồi. Thật vất vả mới đem đồng hồ sinh vật điều chỉnh về như cũ, hắn không muốn lại làm rối loạn. Dù sao 12 giờ dậy, rạng sáng 4h ngủ, có thể tiết kiệm một bữa cơm...

1h30" chiều, Phong Bất Giác đổ đầy thức ăn mèo vào trong chén của Arthas, thanh lý sạch sẽ thùng đựng cát, hầu hạ tốt tiểu tổ tông này xong, hắn mới nằm vào trong cabin trò chơi.

Không nhắc tới thông báo liên tiếp hiện ra từ hệ thống, sau khi đi vào không gian đăng nhập, Phong Bất Giác cũng không có phát hiện ra biến hóa rõ ràng gì.

Hắn ấn mở menu, nhìn danh sách hảo hữu, tất cả bốn cái tên bên trong đều ở trạng thái logout âm thầm.

“A... Ta quả nhiên rất rảnh rồi a...” Phong Bất Giác dùng một loại ngữ khí lười biếng tự giễu một câu.

Trên giao diện thao tác không có nhiều thêm cái gì, chẳng qua là cái giao diện mới nhìn đẹp cùng hoàn thiện hơn thôi. Mặt khác, thuyết minh trò chơi cũng trở nên càng đầy đủ. Vấn đề lần trước Phong Bất Giác đưa ra “Vật phẩm nào sau khi mang ra khỏi kịch bản lúc tổng kết lại không biểu hiện”, hiện tại cũng có thể tra được ở trong FAQ*. Sau khi xem xong, Phong Bất Giác liền muốn chỉnh sửa bọ hành lý của mình một chút.

Trước mắt dung lượng bọc hành lý là 7/10, vật phẩm bên trong là: Cờ lê Mario, Con mắt thù hận, Dao bếp kiểu Tây, Gậy bóng chày, Súng ngắn M1911A1, Hôi Âm Khôi Giáp, Một túi tôi.

Huyết thanh kháng độc virus Z là vật phẩm nội dung cốt truyện không có cách nào mang ra khỏi kịch bản. Ở kịch bản trước, trên đường từ cao ốc Allerbmua phản hồi cửa hàng súng, Phong Bất Giác đã đem huyết thanh trong bọc hành lý ném đi rồi. Lúc ấy hắn và Tiểu Thán đều đã tiêm huyết thanh, mà hai gã GM kia thì tỏ vẻ có kỹ năng bị động kháng lại tất cả các loại virus trong kịch bản cấp thấp, cho nên những cái kia liền vô dụng.

Đền pin của hắn đã bị dẫm nát lúc bày Zombie vây công ở trong sân bóng rổ, cũng may trong không gian còn dự trữ một cái, có thể dễ dàng lấy ra bổ sung. Về phần túi tôi kia, Phong Bất Giác cảm giác chắc có lẽ không cần dùng đến, hơn nữa cũng không phải đạo cụ gì khó kiếm được. Vì vậy hắn liền ở trong menu trò chơi chọn tiêu hủy rồi. Winchester cùng với đạn tương ứng đều đưa cho Tiểu Thán, ở trong súng ngắn M1911A1 vẫn đầy đạn, nhưng không có đạn dự bị. Ném đi tôi, lại từ không gian trữ vật lấy ra đèn pin, như vậy bọc hành lý vẫn chiếm bảy ô như cũ.

Sửa sang xong bọc hành lý, Phong Bất Giác xoay người, đang muốn đi sang căn phòng kim loại bên cạnh để lĩnh ban thưởng thêm vào cùng với đánh giá mức độ sợ hãi, lại chợt nghe thông báo từ hệ thống:

[Hiện tại, bạn có thể lựa chọn khu vực muốn tiến vào.]

Giọng nói thông báo qua đi, bên cạnh cửa thang máy vốn là địa phương trống không, ánh sáng do số liệu hình thành bỗng nổi lên, vẽ ra một khu vực thao

tác hình chữ nhật. Sau khi hình ảnh từ hư hóa thực, ở chỗ đó liền xuất hiện năm cái nút cỡ nắm tay, phía trên đều có chữ viết, phân biệt là:

[Phòng chứa đồ], [Phòng họp], [Thương thành], [Cái hộp kinh hãi], [Đừng ấn vào cái này]

Ánh mắt của Phong Bất Giác, tự nhiên là bị cái nút cuối cùng kia hấp dẫn.

“Này... Đừng ấn vào cái này là có ý gì a...” Nét mặt của hắn rất vi diệu: “Không muốn làm cho người khác ấn thì đừng tạo ra được không... Viết đừng ấn ngược lại khiến cho người ta muốn ấn a...”

Hắn do dự vài giây thì cũng nhịn không được, thò tay ấn xuống một cái, đèn trên cái nút bị ấn sáng lên một giây, sau đó... Cái gì cũng không có phát sinh.

Phong Bất Giác đợi 30 giây, nhìn chung quanh, vẫn không có bất cứ dị thường nào, không khỏi nói: “Đây là cái gì... Chơi nhau hả?”

“Hắc hắc hắc... Quả nhiên đã ấn a.” (edt: “hắc” là tiếng cười nha, giống như haha ấy)

Một tiếng cười thập phần hèn mọn bi ối theo câu nói đó đột ngột truyền đến từ sau lưng Phong Bất Giác.

Hắn quay người nhìn lại, chứng kiến ở một góc hẻo lánh cách mình vài bước, địa phương đó vừa rồi còn trống không, lúc này lại có một người đứng ở đó.

Đó là một nam tử da trắng nhìn qua hơn hai mươi tuổi, mặc một thân đồ Tây màu đen, thân cao gầy, màu da trắng bệch, tóc ngắn, đeo kính mắt, trên kính che một tầng bạch quang. Không thể không nói, tuy khí chất hèn mọn bi ối, nhưng nói khách quan thì hắn trông khá đẹp trai. “Này... Lão huynh, người vào bằng cách nào?” Phong Bất Giác hỏi.

“Hắc hắc...” Từ người nọ phát ra tiếng vỗ tay, cái nút [Đừng ấn vào cái này] liền hóa thành số liệu biến mất, “Không phải chỉ là di động trong một không gian trò chơi thôi sao? Rất đơn giản, hắc hắc hắc...” Hắn tựa hồ rất ưa thích phát ra vài tiếng cười gian từ trong cổ họng, tiếng cười vô cùng hèn mọn bi ối.

“Người là... NPC? Hay nhân viên quản lý?” Phong Bất Giác nghi ngờ nói: “Đợi một chút... Người không thể nào là NPC, ta cũng không có ở trong kịch bản...” Hắn dừng thoáng một phát: “À... sau khi Open Beta, không gian đăng nhập của mỗi người sẽ phân phối một cái AI kiểu như tiểu trợ thủ hay sao? Không sai a! Loại NPC này chẳng lẽ không phải là mỹ nữ ăn mặc hở hang, đáng người bốc lửa sao?”

“Người nghĩ nhiều quá rồi.” Người nọ cười nói: “Hắc hắc hắc... Người coi ta như là nhân viên quản lý là được rồi, bất quá chỉ sợ người không có cách nào chính thức hỏi ta bất kỳ tin tức gì, bọn hắn rất có thể sẽ nói cho người biết rằng không tồn tại người nào như ta.”

Phong Bất Giác nghe được lời ấy, thần sắc khê biến, ngữ khí nghiêm túc nói: “Người là Diễn Sinh Giả?”

“Ha ha ha ha...” Người nọ cười ha hả, lắc đầu: “Ha ha... Diễn Sinh Giả, bọn hắn ít nhất so với ta còn thấp hơn hai cái duy độ.” Hắn đẩy kính mắt, nói tiếp: “Người có thể gọi ta là Woody, W-O-O-D-Y...” (edt: cha này từ Quỷ Hồ Bất Quỷ qua đây...)

“Trước hết người chờ một chút.” Phong Bất Giác đoạt lời: “Người đến cùng là ai? Người tìm ta có chuyện gì? Cái nút kia là trò đùa của người sao?”

“Hắc hắc... Cái nút kia chỉ là một trò đùa không ảnh hưởng đến toàn cục.” Woody trả lời: “Ta tới tìm người, là có chút vấn đề muốn hỏi người.”

“Để cho ta làm rõ cái... Người là đại diện công ty Mộng tới hỏi ta hay là xuất phát từ yêu thích cá nhân?” Phong Bất Giác có cảm giác người trước mắt này có một loại cổ quái nói không nên lời.

Người này có thể xuất hiện ở trong không gian đăng nhập của chính mình, lại còn có thể làm ra điều chỉnh đối với hoàn cảnh, cái này tám phần là nhân viên quản lý của công ty Mộng không sai, nhưng lời hắn nói cũng rất có vấn đề. Cái gì là “Coi ta như nhân viên quản lý là được rồi”, còn có “Bọn hắn ít nhất so với ta thấp hơn hai cái duy độ”, người rốt cuộc tính như thế nào?

“Ta tới từ địa ngục, xuất phát từ yêu cầu công tác, phải hướng người xác nhận một vài vấn đề.” Trên kính mắt của Woody thủy chung hiện ra bạch quang, khiến người ta thấy không rõ ánh mắt của hắn.

“Đám nhân viên quản lý các người đều mắc bệnh 2B giai đoạn cuối a...” Phong Bất Giác lập tức nhớ tới hai tên nhị bức Phan Phụng cùng Hoa Hùng (edt: 2B=nhị bức, chỉ ngu ngốc theo cách nói thân mật)

“Là một người có tâm thần dị thường còn dám cùng ta đàm luận về bệnh nhị sao?” Woody trả lời.

Phong Bất Giác thâm nghĩ: quả nhiên công ty trò chơi đã biết, cũng đúng a... Bất kể thế nào mà nói, từ đầu đến giờ Giá Trị Kinh Hãi tất cả kịch bản của ta toàn bộ đều là 0, chắc sớm đã bị hệ thống liệt vào số liệu dị thường a, như vậy... Công tác của người này là chuyên môn xử lý người chơi bị nghi ngờ ăn gian?

“Hắc hắc... Người nghĩ như vậy cũng được.” Woody cười gian nói.

“Cáp?” Phong Bất Giác ngăn người: “Cái gì?” Trong lòng của hắn thì thầm: Không thể nào? Chẳng lẽ hắn biết rõ ta đang nghĩ gì?

Woody không có tiếp tục đáp, hắn cười vài tiếng liền bắt đầu hỏi: “Hắc hắc hắc... Đầu tiên ta muốn hỏi hỏi, tín ngưỡng của người là Cơ Đốc Giáo sao?”

Phong Bất Giác đối với mảnh khỏe gang hồ bịp người như thuật đọc tâm này cũng có chỗ hiểu rõ, cho nên hắn cũng không có miệt mài đuổi theo lời Woody mới nói, chỉ cho là đối phương đang dùng một chút thủ đoạn. Nghe được vấn đề của Woody, hắn liền trả lời: “Ta tương đối theo tín ngưỡng khoa học.”

“Hắc hắc hắc... Rất tốt.” Woody cười nói, “Ta hỏi xong rồi.”

“Này... Đại ca, đây là tình huống gì? Tiết mục dọa người sao? Hệ thống đang quay trực tiếp sao?” Phong Bất Giác hỏi.

“Trong trí nhớ vốn tồn tại hình ảnh, thanh âm. Không cần người nói cho ta biết, một phút trước ta đã tiêu hóa xong rồi.” Woody nói: “Ta chỉ cần xác nhận cái này là được.”

Phong Bất Giác liếc xéo Woody, lui về phía sau hai bước, nói ra: “Vị này... Woody đại ca, ngài mới vừa nói chính mình từ nơi nào đến...”

“Ta đến từ đâu, người cũng đến từ đó, hắc hắc hắc...” Woody vẫn cười hèn mọn bi ối như cũ: “Tốt rồi, ta phải đi, ta nghĩ lúc chúng ta gặp lại, người sẽ rất tức giận. Bất quá nhân sinh chính là như vậy, phần nộ nói cho cùng so với tuyệt vọng thì không phải có ích hơn sao?”

“Đợi một chút, người...” Phong Bất Giác bị hành động của hắn khiến cho mình giống như tên hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (edt: vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình nghĩ gì), người này quả thực là không hiểu thấu.

“Phàm nhân, người rất ưu tú, cũng rất thú vị, là một nhân tuyển thích hợp, ta chuẩn bị đặt cược ở trên người của người... Ân... Để túi kim tệ của Judas lên là được rồi, cái này là đại thủ bút a, hắc hắc hắc... Đừng làm cho ta thất vọng.” Woody nhún vai cười, quay người lại, lại đi vào mặt tường kính bên trong thang máy.

Sau khi Woody tiến vào cái mặt kính kia, thân hình bỗng bắt đầu vặn vẹo. Thân ảnh của hắn ở trong tích tắc biến thành một ma ảnh màu đen. Hình tượng kia khó có thể hình dung bằng ngôn ngữ, nếu như nói con mắt là cửa sổ tâm linh, ma ảnh kia trong nháy mắt liền đã phá cửa sổ mà vào, trực tiếp xé rách thế giới tinh thần của con người.

Giờ khắc này, Phong Bất Giác cảm nhận được một loại tâm tình vốn không nên tồn tại —— sợ hãi.

Hắn ở trên sinh lý đã không có cách nào bị loại cảm giác này kích thích, giờ phút này nó lại hiện ra rõ ràng giống như bàn ủi khắc ở trên ngực. Không thể nghi ngờ, đây là sợ hãi, hơn nữa là cái loại sợ hãi khắc cốt铭心, loại thể nghiệm khủng bố vĩnh viễn bất ma bất diệt.

Đôi mắt dừng ở ma ảnh vô hình vô nguyên kia, liền phảng phất như linh hồn của người bị một mực chế trụ bởi một cái ma chướng khuynh thiên, tùy thời đều có thể bị hút ra từ trong cơ thể, hóa thành hư ảo.

Không biết qua bao lâu, Phong Bất Giác mới phục hồi tinh thần lại. Hắn chưa hoàn hồn, theo bản năng nhìn thời gian trên tường, khoảng cách từ lần đầu tiên mình đem ánh mắt dời đi, rõ ràng chỉ qua hơn mười giây mà thôi. Hắn khó có thể bình phục được tâm trạng, tự hỏi trong lòng: Vừa rồi hết thấy đến tột cùng là cái gì? Là thực hay ảo? Chẳng lẽ... Bóng mờ trong não bộ ta đã khuếch tán, dẫn đến xuất hiện bệnh trạng mới?

Frequently Asked Questions - Các câu hỏi thường gặp; một trong các tiện ích thường thấy nhất trên các trang web trên Internet.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Phong Bất Giác bỏ ra hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, đối với chuyện phát sinh vừa rồi làm ra một cái giải thích hợp lý. Hắn cho rằng, gia hỏa gọi Woody kia rất có thể không phải nhân viên quản lý trò chơi bình thường, hơn nữa cấp bậc của hắn so với hai người Phan Phụng Hoa Hùng lúc trước gặp phải cao hơn rất nhiều.

Nếu như hắn có thể ở trong không gian đăng nhập của người chơi tùy tâm sở dục mà tăng thêm mấy món đồ chơi như cái nút giả lúc này, như vậy hình ảnh lúc hắn rời đi, xuyên vào tường kính biến thành ma ảnh cũng vô cùng có khả năng là cố ý tạo nên.

Mà thân phận hắn biểu lộ, cùng với những câu nói khó hiểu kia... hỏi vấn đề kia... cẩn thận ngẫm lại cũng không có ý nghĩa gì. Trừ phi trên đời này thực có lực lượng siêu tự nhiên nào đó, nếu không hắn chỉ cố làm ra vẻ huyền bí mà thôi.

Giả thiết tất cả vừa mới chứng kiến không phải ảo giác, cảm giác sợ hãi xuất hiện... Tức là bệnh tình của mình đã có chuyển biến tốt đẹp, bắt đầu sợ hãi, đây... xem như là tín tức tốt a.

Nói tóm lại, giải thích hợp lý Phong Bất Giác có thể nghĩ đến chính là như vậy, về phần giải thích không hợp lý, những lời kia của Woody chẳng khác nào là giải thích không hợp lý...

Nếu đã đưa ra kết luận “hợp lý”, Phong Bất Giác cũng liền không tiếp tục suy nghĩ rồi, dù sao vị tiên sinh nhân viên quản lý trò chơi kia ngoại trừ thích đùa dai thì cũng không cảnh cáo trạng thái “Mất sợ hãi” của hắn có gì không ổn, khiến Phong Bất Giác càng có một cảm giác không có gì phải sợ nữa.

Hắn đem đoạn sự việc nhỏ xen giữa này tạm thời ném ra sau đầu, miễn cho nó làm ảnh hưởng đến tâm tình thử nghiệm phiên bản Open Beta của mình.

Đem ánh mắt một lần nữa dời về khu vực thao tác bên cạnh cửa thang máy, còn dư lại bốn cái nút, cũng không còn gì khả nghi rồi, có lẽ đều là cái nút bình thường vốn nên tồn tại ở đó.

“Phòng chứa đồ” không thể nghi ngờ là gian phòng kim loại nhận ban thưởng kết toán cùng gửi trang bị, Phong Bất Giác còn chưa lĩnh ban thưởng đánh giá mức độ sợ hãi của kịch bản trước, lúc này vào có thể thu hoạch. Bất quá hắn vẫn không đi lĩnh, bởi vì thương thành đã mở ra, tiền trò chơi sẽ phát huy công dụng. Cho nên hắn không nóng nảy đi lựa chọn ban thưởng ngay lập tức mà chuẩn bị đi các địa phương khác quan sát nhu cầu một chút rồi lại quyết định lĩnh loại nào.

Phong Bất Giác đầu tiên ấn vào nút phòng họp, sau khi đèn xuống liền nhận được thông báo từ hệ thống:

[Phòng họp của bạn đã được tạo ra, bạn có thể mời hảo hữu, đồng đội cùng người chơi không có trong sổ đen vào phòng họp để tiến hành trao đổi, số người tối đa là mười người.]

[Khi bạn ở phòng họp, thương thành hoặc cái hộp kính hải, bạn có thể dùng menu trò chơi mới được bổ sung để tiến hành trao đổi với hảo hữu bằng công năng văn tự nói chuyện phẩm.]

Sau khi thông báo kết thúc, cửa thang máy liền mở ra, ngoài cửa là một gian phòng kim loại so với phòng chứa đồ càng lớn hơn, vô cùng rộng rãi, ánh sáng cũng rất rõ ràng, giữa phòng họp có một cái bàn dài, chung quanh bàn bày mười chiếc ghế làm việc tựa lưng màu đen chân lùn. Mặt ngoài bàn dài hiện lên màu bạc, nhìn như một mặt phẳng chính tề bóng loáng, nhưng lúc đến gần quan sát, vòng quanh vùng biên giới chiếc bàn phân biệt có mười mặt phẳng hình tròn cùng với nhan sắc bất đồng.

Sau khi Phong Bất Giác bước vào phòng họp, cửa thang máy sau lưng liền tự động đóng lại, hắn thoáng chần chờ một chút, bởi vì lúc đi vào phòng chứa đồ không giống vậy. Quay đầu nhìn lại, ở một bên phòng họp cũng có một cái chốt mở, xem ra là để sử dụng lúc đi ra ngoài.

[Ở trước “Bàn hội nghị”, bạn có thể mở menu đặc biệt, xem vật phẩm trong bọc hành lý cùng phòng chứa đồ, không cần đem vật phẩm lấy ra cũng có thể đem thuộc tính biểu hiện ở trên mặt bàn.]

Hắn đi vào trước bàn xem xong thông báo liền thuận thế đem [Cờ lê Mario] hiện ra, thử hiệu quả. Hình chiếu 3D của vật phẩm lập tức hiện ra ở trên mặt bàn, hơn nữa chậm chậm mà tự quay. Mà thuyết minh vật phẩm lại biểu hiện ở trong menu “bàn hội nghị” trước mặt hắn. Nếu như lúc này trên bàn dài còn ngồi những người khác, bọn hắn cũng có thể từ menu xem được.

“Thì ra là thế... Ngoại trừ cung cấp trao đổi cho thành viên đội ngũ, chỉnh đốn và sắp đặt, trao đổi vật phẩm... còn có thể dùng để xử lý đấu giá tư nhân vân vân.” Phong Bất Giác thì thầm.

Công năng biểu hiện vật phẩm ở bàn hội nghị chủ yếu là để dễ dàng cho một người hướng một đám người biểu hiện ra trang bị, bởi vì trong trò chơi này nếu muốn để cho người khác xem xét một kiện vật phẩm của người, người phải mang thứ đó giao cho đối phương. Ở giai đoạn Closed Beta, chỉ có thể vô điều kiện đưa cho đối phương, mà tới Open Beta, người đưa ra vật phẩm kia, liền có thể căn cứ tình huống mà lựa chọn “Tặng”, “Giao dịch” hoặc là “Biểu hiện” rồi. Đương nhiên, loại lựa chọn này chỉ là một thao tác ý thức, do người chơi hướng hệ thống phát ra một cái tín hiệu thần kinh liền có thể hoàn thành, không đến mức tạo thành tình huống cứ một phút lên giá một vật phẩm.

Phong Bất Giác ly khai cái bàn một khoảng cách, vật phẩm biểu hiện liền tự động đình chỉ. Hắn ấn xuống cái nút bên cạnh cửa thang máy, cửa một lần nữa mở ra, đợi lúc hắn trở lại không gian đăng nhập, cửa liền đóng lại một lần nữa.

Sau đó, hắn liền thò tay nhấn xuống cái nút “Thương Thành”, giọng nói hệ thống vang lên: [Đang kết nối thương thành, xin chờ một chút... Phân khu hiện tại được đánh số: 17]

[Thương Thành là một khu vực công cộng cỡ lớn. Để tránh không gian chen chúc, nơi đây chia thành nhiều phân khu. Bạn có thể ở trong thiết lập không gian đăng nhập để mặc định phân khu. Nếu như không thiết trí, hệ thống sẽ đem bạn tức thời phân phối đến phân khu tương đối rộng rãi. Mỗi phân khu có thể dung nạp nhiều nhất 5000 người chơi, phân khu nhân số đã đủ cần xếp hàng tiến vào.]

Nghe xong thông báo, cửa thang máy liền mở ra. Ấn tượng đầu tiên về cảnh tượng ngoài cửa chính là trông như một bản khuếch trương của sở giao dịch chứng khoán New York, chẳng qua là không gian này lớn hơn.

Chính giữa Thương Thành có một tòa tháp hình tròn bằng kim loại, độ cao từ 2m đến 8m, từng hướng chung quanh hiện lên đầy màn hình ảo, phía trên là các loại số liệu liên tục đổi mới, mà phần lớn đám người là vây quanh “Tháp tin tức” này, tràng diện này ngược lại có phần giống như thị trường cổ phiếu Hồng Kông thập niên 90.

Sau khi Phong Bất Giác đi ra thang máy, cửa thang máy sau lưng chỉ qua vài giây liền đóng lại, sau đó nhanh chóng mở ra lần nữa. Lúc này, từ bên trong lại đi ra một gã người chơi khác. Hắn quay đầu nhìn quanh, phát hiện bên cạnh kiến trúc này có khoảng 100 cửa thang máy sắp xếp nghiêm chỉnh như

vậy, không ngừng mở ra, đóng lại, mỗi phút đồng hồ đều có người chơi tiến vào hoặc ly khai.

Những cửa này cửa chẳng qua chỉ là nơi kết nối với không gian khác. Mỗi lần cửa đóng mở ra sẽ thông đến địa phương khác nhau. Lúc cần ly khai, Phong Bất Giác tùy tiện vào một cánh cửa bất kỳ đều có thể trở lại không gian đăng nhập của mình.

Đương nhiên, cũng có người muốn thử kẻ vai sát cánh đi vào trong cùng một cánh cửa để thí nghiệm, đáng tiếc là không thể thực hiện được đấy, tất nhiên sẽ có một người bị bức tường vô hình ngăn trở. Phòng họp cũng tương tự, người chơi nếu nhận lời mời tiến vào phòng họp của người khác, cũng phải thông qua cửa thang máy không gian đăng nhập của chính mình đi vào, sau khi tiến vào cửa sẽ đóng lại. Nói cách khác, mười người chỉ có một người có thể tiến vào hoặc ly khai.

Phong Bất Giác hướng về khu vực trung tâm thương thành đi đến, ngắm nhìn hoàn cảnh bốn phía. Hắn phát hiện nóc nhà nơi đây vô cùng cao, cao đến mức khó nhìn ra khoảng cách so với mặt đất của nó. Kiến trúc tường bốn phía là hình vòm, chính thể mà nói, không gian này tựa như cái chén bị lộn ngược.

Xung quanh tháp tin tức có bốn thông lộ, do bốn cái vật thể góc 90 độ hình quạt phân cách ra, trên bốn vật thể kia cũng có nhiều màn hình ảo, phía trên đồng dạng liên tục thay đổi tin tức. Khu vực trung tâm này chính là chỗ tiêu điểm của thương thành: phòng đấu giá.

Mà xung quanh còn có rất nhiều cửa hàng bình thường, những thứ này đều là cửa hàng của hệ thống, số lượng người chơi vào xem cũng không ít, bắt quá đồ vật hệ thống bán là cố định, cho dù muốn thay đổi hàng thì cũng là sự tình của quý sau, người chơi bình thường sau khi xem xong hoặc là mua được vật phẩm cần thiết liền sẽ rời đi, bởi vậy người chơi dừng chân ở đó không nhiều bằng bên tháp tin tức.

Người chơi ở phân khu này cũng không ít, hồi hải, vắng lai qua lại. Phong Bất Giác vốn định đi dạo chơi các cửa hàng một chút, ai ngờ, bỗng nhiên có người hướng về phía hắn hô một tiếng: “A! Là ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

“Ah... Là Tích Bộ a....” Phong Bất Giác quay đầu lại, thấy được Tích Bộ Thiếu Gia cùng Tên Thật Khó Đặt, bên cạnh bọn hắn còn có hai người khác.

Hai vị này Phong Bất Giác chưa từng thấy qua, bắt quá nick name của tất cả người chơi đều ở trạng thái biểu hiện ở trong thương thành, vừa nhìn tên của hai người kia: [Đặt Tên Thật Sự Khó] cùng [Thật Khó Đặt Tên] cũng đã biết mấy vị này là cùng một nhóm đấy.

Nếu như bọn hắn đặt tên theo kiểu vừa nhìn có thể biết đó là đồng bạn hay không, thì hiển nhiên không phải là mới quen nhau lúc chơi trò chơi rồi. Chỉ có thể cùng nhau bắt đầu trò chơi mới có thể đặt cùng loại tên, bởi vậy không khó đoán được bọn họ đều là bằng hữu trong hiện thực.

Như vậy xem ra, ID Tích Bộ Thiếu Gia ngược lại lộ ra không hợp với nhóm rồi...

“Đi đi... Đừng lôi kéo làm quen, ngươi cứ làm như ta với ngươi thân quen lắm a.” Tích Bộ trả lời: “Trong kịch bản lần trước chúng ta bị ngươi hại thảm rồi còn gì?”

“Hại?” Phong Bất Giác hỏi.

“Còn giả vờ đúng không? Ngươi bảo chúng ta yên tâm đánh quái luyện sỏ trường ở cửa hàng súng, kết quả không đánh được bao lâu thì tới một con quái vật siêu cường, một chiêu liền đem chúng ta chết luôn a....” Tích Bộ nói.

Phong Bất Giác lại nói: “Có phải sỏ trường súng ống của các ngươi đã lên E hay không?”

“Àn... Đã lên.” Tích Bộ trả lời.

“Vậy là đúng rồi, mục đích cơ bản đã đạt được, sỏ trường súng ống của các ngươi từ N/A lên đến E, lại có trang bị, chết thì chết chứ sao. Cho tới bây giờ ta chưa hề nói có thể bảo đảm cho các ngươi còn sống qua cửa a....” Phong Bất Giác hỏi ngược lại: “Lại nói tiếp... Ai có thực lực cũng phải đánh cược bảo vệ người khác qua cửa hay sao? Ta cũng không phải loại game thủ chuyên nghiệp mang tân thủ đi train level.”

“Đường như cũng có lý a.....” Tiểu Danh nói ra.

“Có lý gì chứ...!” Tích Bộ nói, nhưng hắn cũng nghĩ không ra lý luận phản bác. Lúc ấy hắn và Tiểu Danh bị lời nói và hành động của Phong Bất Giác hoàn toàn trấn trụ, chủ động nghe chỉ huy của hắn, điều này cũng chẳng trách người khác, “Thôi được rồi, bọn thiếu gia đại nhân độ lượng, lại nói tiếp sau đó cũng được chia một chút kinh nghiệm từ ban thường qua cửa, cho nên sẽ không so đo với ngươi.”

“Cát~” Ba người sau lưng Tích Bộ đồng thời phát ra tiếng khinh bỉ.

“Các người rốt cuộc là người ở phe nào a?” Tích Bộ khó chịu nói. Thế nên mới nói hần làm lão đại phòng làm việc này thật sự là đau buồn a. Tổng cộng chỉ có ba gã người làm, hơn nữa toàn bộ đều là anh em của mình.

Tình bạn của nam nhân như thế nào mới gọi thâm hậu? Kỳ thật chủ yếu liền biểu hiện ở việc không có chuyện gì liền mắng chửi lẫn nhau, nhưng chưa bao giờ mang thù. Nếu hai người khách khí, bảo trì khoảng cách nhất định, nói chuyện rất chú ý chừng mực, cái kia chỉ có thể coi là quân tử chi giao nhạt như nước.

“Ta thấy trang phục của bốn vị thống nhất, hơn nữa phía trên còn có LOGO, cái này làm như thế nào vậy?” Phong Bất Giác hỏi. Lúc hần nhìn bốn người kia liền chú ý tới việc bọn hần mặc quần áo và trang sức giống hệt nhau. Hiện tại thương thành đã mở, hệ thống tự nhiên đưa ra lượng lớn trang phục bắt đồng để cho người chơi có thể càng tự do lựa chọn trang phục thể hiện cá tính. Hiện tại người vẫn còn mặc áo T-shirt đen cùng quần dài như Phong Bất Giác, một là người chơi không tham dự Closed Beta, hai là người chơi ở Closed Beta đã đem tiền trò chơi xài hết.

Quần áo của bốn vị trước mắt này, đều là đồ thể thao, áo somi dài tay nền màu trắng, tay áo bên phải màu xanh da trời, bắt đầu từ vai trái, một phần ba áo cùng tay áo trái cũng là màu xanh da trời, quần là màu đen, là quần thể thao rộng thùng thình. Tóm lại... Băng Đẻ nha.

Trước vai phải của bọn họ, còn có một LOGO đặc biệt, trên đó ghi hai chữ [Băng Đẻ], trên chữ còn nổi lên một đồ án hoa hồng băng màu lam nhạt. Đây là thiết trí mới của trò chơi, là vật phẩm sinh ra từ hệ thống “xã đoàn”. Đoàn trưởng có thể tự mình thiết kế LOGO, sau khi đưa ra có thể biểu hiện ở trên quần áo tất cả các thành viên xã đoàn. Căn cứ kiểu dáng trang phục khác nhau, hệ thống sẽ biểu hiện đồ án ở vị trí phù hợp, mà mấy vị Băng Đẻ này bởi vì cách ăn mặc thống nhất nên LOGO đều ở vai phải.

“Đây là biểu tượng phòng làm việc chúng ta a...” Tích Bộ Thiếu Gia thấp phần tự hào nói: “Ta tự tay thiết kế ah!”

“Trước nói rõ, cá nhân ta không thích cái biểu tượng này.” Đặt Tên Thật Sự Khó (sau này ta gọi tắt tên hần là Lão Thủ) chen miệng nói. Ngoại hình hần thiết lập nhìn qua cũng có chút đẹp trai, bất quá kiểu tóc là đầu kiểu bạo tạc nổ tung.

“Ta cũng nói rõ, bộ quần áo này là Tích Bộ bắt chúng ta mặc đấy.” Thật Khó Đặt Tên (sau này ta gọi tắt tên hần là Chân Ca) cũng nói, vị này cũng tô điểm cho mặt mình đẹp hơn, nhưng kiểu tóc lại chọn mào gà.

Bốn đóa hoa hiềm thấy này, ngoại trừ Tích Bộ Thiếu Gia làm kiểu tóc đẹp bình thường, ba người khác phân biệt là: Tiểu Danh - đầu trọc; Lão Thủ - đầu bạo tạc nổ tung; Chân Ca - mào gà.

Kỳ thật ba vị kia ở trong hiện thực đều là tóc ngắn trung quy trung củ, bọn hần cũng không để ý đến kiểu tóc mấy, cho nên cũng muốn đã ghiền bên trong trong trò chơi.

“Xác thực... Cái LOGO này có chút ẻo là a... xem ra chư vị cũng rất bất đắc dĩ đấy.” Phong Bất Giác dùng ngữ khí đồng tình nói tiếp: “Ta trông mấy vị cốt cách kinh kỳ, kiểu tóc kỳ quý...”

“Này! Ai nói ẻo là! Đây là ưu nhã lãnh diễm đẹp trai a...!” Tích Bộ ngất lời nói.

“Đại ca...” Phong Bất Giác một tay ấn trên vai hần: “Èo là này giống như túi phiếu hoa nhồi chanh bơ a...”

Tích Bộ đem tay của hần đẩy ra: “Vĩ von này của ngươi ta không hiểu...”

Tiểu Danh hữu khí vô lực nói một câu ở phía sau: “Ai... Phong tiên sinh ngươi xem một chút, chúng ta nói hần không nghe a...”

Lão Thủ nói tiếp: “Chấp mê bất ngộ a...”

Chân Ca cũng nói: “Dứt khoát sửa thành Băng Đẻ Ngu Lang Đoàn cũng được đi...”

“Dài dòng cái gì! Ta là đoàn trưởng!” Tích Bộ quát.

Bởi vì lần này hần nói hơi to, một thủ vệ ảo lập tức thuần gian di động đến nơi này. Loại thủ vệ này là hình người, thân cao một mét chín, toàn thân không có da, hoàn toàn chính là khung xương kim loại, nhìn xem rất giống hình thái người máy của Terminator. Nó mặc một thân đồng phục màu đen, sau lưng in một chữ “Quản” vô cùng bắt mắt. Chỉ cần trong không gian công cộng có bất kỳ dị trạng, ví dụ như một đám người đem một hoặc mấy người vây lại, thủ vệ ảo sẽ lập tức thuần gian di động đến đó, bảo vệ trật tự, tiến hành xử lý.

“Ồ đây có vấn đề gì không?” Tiếng nói chuyện của thủ vệ bị thiết lập thành ngữ điệu máy móc không mang theo bất cứ tia cảm tình nào, nhưng kỳ thật trí tuệ nhân tạo của chúng rất cao, cho nên bình thường sẽ không động thủ, mà là hỏi trước một chút.

“Không có việc gì, chúng ta đang nói chuyện phiếm.” Phong Bất Giác trả lời.

Thủ vệ nghe vậy, lại nhìn một chút mấy người kia, sau đó liền xoay người rời đi.

“Xem ra lát nữa ta phải về trong không gian đăng nhập đọc bản thuyết minh trò chơi đầy đủ của phiên bản Open Beta rồi.” Phong Bất Giác nhìn qua bóng lưng thủ vệ cười nói.

“Tốt rồi, không nói chuyện vô nghĩa với người nữa, miễn cho đám cháu trai này lại ở trước mặt người ngoài bán đồng đội.” Tích Bộ nói với hắn: “Vào tương lai không xa... Chờ Băng Đế chúng ta trở nên nổi tiếng, biểu tượng này tự nhiên sẽ trở thành biểu tượng của cường giả, ah ha ha ha...” Hắn chống nạnh cười to vài tiếng, hướng về phía ba cái bạn xấu kia lắc lắc tay: “Đi thôi đi thôi...” Lúc gần đi hắn vẫn không quên nói thêm một câu: “Phong tiên sinh, sau này còn gặp lại a... Tương lai nếu người muốn xin chữ ký của bốn thiếu gia, ta cũng có thể cân nhắc một chút nha, ha ha ha...”

“Ha... Ha ha...” Phong Bất Giác khóe miệng co quắp lại, giọng cười hai tiếng: “Hẹn gặp... gặp lại a...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Sau khi bốn đứa Băng Đế hiếm thấy kia rời đi, Phong Bất Giác liền tiếp tục đi dạo thương thành, vật phẩm trong hệ thống cửa hàng như hắn đã đoán trước, dùng các loại trang phục cùng tiêu hao phẩm làm chủ.

Nói thật thì trang phục đúng là đồ tốt, ngoại trừ có thể làm cho người chơi cá tính hóa về ngoại, không chiếm vị trí trang bị, còn bổ sung thuộc tính tăng thêm. Bất quá bởi vì xử lý mơ hồ hóa của Thiên Đường Kinh Khủng đối với các thuộc tính của nhân vật, dưới tình huống không có số liệu gì để căn cứ, những chú giải thuộc tính kia bình thường đều là “Đề cao tổng giá trị sinh tồn giá trị lên một chút”, “Gia tăng tỉ lệ chính xác khi sử dụng súng ống xạ kích lên một trình độ nhất định”, “Gia tăng khả năng bật cao lên một chút”...

Các loại trang phục chủ yếu chia làm áo, quần, sáo trang, mũ, giày, vật phẩm trang sức. Trò chơi này không cung cấp váy, nguyên nhân không cần nói cũng biết, bất quá trong các vật phẩm trang phục có thể tìm được bất tất, trong bất tất cũng có loại tất chân, người chơi nữ nếu có ý nguyện mãnh liệt muốn lộ chân, có thể mua quần ngắn hoặc quần lửng phối hợp với tất chân.

Mỗi một món trang phục trên người người chơi đều có thể khiến cho thuộc tính tăng lên “một chút”. Nếu mua đủ trang bị mặc vào, dĩ nhiên là so với trạng thái một món cũng không mạnh hơn không ít. Mà để tránh việc lúc các người chơi chọn lựa thuộc tính cần thiết không thể không xem bề ngoài lẫn thuộc tính, tất cả các trang phục tăng thêm thuộc tính đều được thiết trí có thể tự do lựa chọn thuộc tính. Ví dụ như lúc một người chơi mua một cái mũ bere, lúc hắn mua sáo, trên mũ chắc chắn sẽ không có bất kỳ thuộc tính tăng thêm, nhưng lúc cái mũ này tiến vào trong cột vật phẩm của người chơi, sẽ tùy cơ tạo ra ba hạng thuộc tính tăng thêm, sau khi người chơi từ đó chọn ra một loại, liền có thể tiến hành trang bị.

Trang phục thì là loại vật phẩm không cách nào giao dịch, nếu như người chơi bóc được một thuộc tính đặc biệt, lúc đó muốn mua một cái khác rồi trao đổi lẫn nhau lại làm không được. Đương nhiên, loại tình huống đó rất ít, bởi vì các loại thuộc tính tăng thêm cơ bản đều hữu dụng, hướng chi vốn là đã là ba tuýn một.

Tóm lại, Thiên Đường Kinh Khủng hiển nhiên đang khích lệ người chơi dùng về ngoại mình thích nhất để ưu tiên chọn lựa trang phục.

Hiện tại loại chế độ tùy cơ lựa chọn này xem như là cố ý vì người chơi mà phục vụ. Tại dưới điều kiện tiên quyết này, tỷ lệ các người chơi dụng áo sẽ không cao, dù cho gặp phải trang phục tương tự, thuộc tính tăng thêm cũng sẽ khác nhau.

Lại đến nói tiêu hao phẩm, thứ thường dùng đến nhất là thuốc bổ sung giá trị sinh tồn, thuốc bổ sung giá trị thể năng, băng vải cầm máu, huyết thanh giải độc vạn năng, cùng với các loại nước thuốc giải trừ các trạng thái dị thường như tê liệt do điện giật, bông, tật bệnh, đóng băng. Mặt khác còn có các loại vật phẩm khác như đạn, dây thừng, mũi tên, pin, thuốc nổ.

Tiêu hao phẩm có rất nhiều chủng loại. Thuốc bổ sung liền chia làm ba loại: lớn, vừa, nhỏ, tỉ lệ phần trăm hồi phục bất đồng, định giá cũng không giống nhau. Vật phẩm khác căn cứ tổng số lượng đều có giá cả vô cùng chính xác, chính xác đến mỗi một tác băng vải, mỗi một viên đạn. Cuối cùng, trong hệ thống cửa hàng cũng có bán trang bị đấy, bất quá nơi đây không phải “Cái hộp kinh hãi”, cho nên trang bị bán ra đều là dưới cấp bình thường, trang bị thông thường không có đặc hiệu. Cho dù là người chơi vừa hoàn thành giáo trình tân thủ, dù là chỉ mới cấp một, ngoại trừ sở trường thông dụng F, sở trường gì cũng chưa mở thì cũng không sao, người chơi ở loại tình huống này vẫn có thể ở trong hệ thống cửa hàng tìm được trang bị có thể dùng, tuy có chênh lệch, nhưng so với không có còn tốt hơn...

Bởi vậy người chơi nếu thật sự tìm không ra trang bị ở bên trong kịch bản có thể dùng tiền bù đắp a. Bất kể bọn người cấp như thế nào, tình huống sở trường như thế nào, ở trong hệ thống cửa hàng luôn có thể tìm được một bộ trang bị bình thường có thể sử dụng.

Phong Bất Giác rất nhanh xem qua nội dung về hệ thống cửa hàng, đối với tiêu hao phẩm cơ bản đều là kẻ quét mà qua, dù sao đạn a... bình máu a... vân vân, không cần nhìn nghiêm túc, chỉ cần lưu ý một ít vật phẩm mình có thể sẽ dùng đến là được.

Còn trang phục mà nói... hắn đã từng cân nhắc muốn mua, nhưng giá cả xác thực quá xa xỉ. Hơn nữa giá những trang phục này hình như là dựa theo độ kỳ lạ bề ngoài để định giá, ví dụ như một bộ “Trang phục gấu trúc” lại muốn bán 30 vạn tiền trò chơi. Không nói bộ quần áo bán 30 vạn này cùng bộ quần áo khác đồng dạng hay tùy cơ tạo ra thuộc tính, hơn nữa mặc bộ này hành động không có thuận tiện a, đây không phải tự trời tay chân sao? Chẳng lẽ công ty Mộng cho rằng ăn mặc giống như linh vật tiến vào kịch bản, có thể giúp giảm bớt bầu không khí khủng bố, cho nên bộ quần áo lông này liền định giá cao?

Đúng rồi, còn phải nói một chút đến tiền. Lúc Open Beta bắt đầu, công ty Mộng lại đột nhiên tuyên bố, trong trò chơi không hề có loại tiền nào khác, ngoại trừ hai loại hàng hoá trong cái hộp kinh hãi là [Trang bị đặc thù] và [Tiền trò chơi] cần kỹ xảo giá trị để mua sắm, thì những vật khác đều phải dùng tiền trò chơi để tiêu phí. Mà công ty Mộng liền chính thức cung cấp dịch vụ hối đoái nhân dân tệ cùng tiền trò chơi.

Vốn điều này cũng không có gì, nhưng công ty Mộng còn có một chính sách vô cùng sắc bén: tiền trò chơi Thiên Đường Kinh Khủng cùng tỉ lệ hối đoái tiền thật là không cố định, tỉ suất hối đoái tiền trò chơi sẽ căn cứ tình huống thị trường mà phát sinh thay đổi.

Vì vậy, loại tiền trong trò chơi vốn nên do các công ty “Cày tiền” quyết định tỉ suất hối đoái, hôm nay liền bị chính thức khống chế rồi.

Tỉ suất hối đoái sẽ cập nhật vào tám giờ sáng mỗi tuần, đến lúc đó công ty Mộng sẽ cho ra tỉ lệ hối đoái tuần này. Giả thiết một nhân dân tệ ở trong tuần trước có thể mua được 100 tiền trò chơi, nhưng đến tuần này, nói không chừng có thể mua được 120, hoặc chỉ có thể mua được 85 rồi.

Theo góc độ lợi nhuận mà nói, công ty trò chơi tự nhiên là hi vọng tỉ suất hối đoái càng cao càng tốt, tốt nhất 100 nhân dân tệ chỉ có thể mua 1 tiền trò chơi, nhưng điều đó là không có khả năng, như vậy còn ai muốn mua nữa.

Vì thế cho nên việc sửa đổi hoàn toàn do hệ thống quyết định, hệ thống sẽ căn cứ số lượng người chơi, số lượng tiền ban thưởng nhiều hay ít, tổng sản lượng tiền hệ thống cửa hàng thu về... tiến hành tính toán theo công thức, coi đây là căn cứ, điều tiết khống chế tỉ suất hối đoái tỉ số tuần tiếp theo.

Tuy khiến loại tỉ suất hối đoái này không ngừng thay đổi có thể sẽ tạo thành hiện tượng “Xảo tiền” ở hiện thực (edt: ở đây hình như là chỉ tình trạng đầu cơ mua tiền trò chơi), bất quá lúc đó cùng công ty Mộng không quan hệ, dù sao bọn hắn cung cấp hối đoái là đơn hướng đấy, công ty trò chơi chỉ lấy nhân dân tệ, dựa theo tỉ suất hối đoái đem tiền trò chơi bán ra, về phần các người chơi mua tiền trò chơi làm gì, thì tùy... Có bản lĩnh các người ở lúc tỉ suất 1:10000 mua vào tiền trò chơi, đợi đến lúc 1:100 dùng tiền trò chơi đi thu lợi, đó cũng là năng lực.

Về sau sự thật cũng đã chứng minh, xảo tiền là rất khó làm đấy. Bởi vì hệ thống khống chế tỉ suất hối đoái trong vòng một năm đều không có biến động lớn, thủy chung ở trong phạm vi 1:2000 đến 1:3000. Tần suất một tuần đổi mới còn tại đó, người chơi tài đại khí thô chẳng muốn cùng người chơi xảo tiền đàm phán, mà người chơi tính toán tỉ mỉ sẽ lo lắng... Đến tột cùng là mua nên tiền trò chơi lúc này thì chiếm được tiện nghi hơn một chút, hay là đợi thêm vài ngày nữa, xem tỉ suất hối đoái cuối tuần có trở nên thấp hơn so với giá của xảo tiền hay không.

Đương nhiên, về việc dùng nhân dân tệ mua tiền trò chơi, Phong Bất Giác bây giờ dù có tâm thì cũng vô lực gánh chịu...

Trước mắt muốn mua vật gì, toàn bộ phải dựa vào ban thưởng chính mình kiếm được, đối với một người chơi mười ba cấp mà nói, tài sản của Phong Bất Giác cũng là không ít, tiền trò chơi chừng hơn 164.300, còn có thêm 843 giá trị kỹ xảo.

Lúc này hắn chợt nhớ tới, tui tui mới tiêu hủy kia nói không chừng có thể bán cái tam đũa lương tảo đấy, đổi một chút tiền trò chơi, xem ra chính mình vẫn là sơ sót. Bất quá nghĩ xa một chút, loại vật phẩm tùy ý có thể kiếm được trong kịch bản này cũng không phải trang bị, chỉ sợ giá trị không được mấy cái hạt bụi. Nếu cái đó cũng có thể bán hơn mấy ngàn điểm, vậy vài kịch bản sau này hắn cái gì cũng đừng làm, chỉ cần ở trong thế giới giả tưởng trộm bình điện là được, tháo một cái xuống, cho vào trong bọc hành lý mang về, không chừng có thể bán được mấy vạn đấy.

“Àn... Hay là trước tiên đi xem phòng đấu giá a, trang phục thật sự là rất mắc.” Phong Bất Giác trầm ngâm nói, hắn xoay người, liền đi về phía tháp tin tức trong thương thành.

Lúc đến gần hắn mới phát hiện trên bốn cái vật thể hình quạt phía trên ở bốn phía tháp tin tức, ngoại trừ những màn hình không ngừng đổi mới vật phẩm bán đấu giá, còn lại đều có một màn hình chuyên dụng, biểu hiện bảng xếp hạng trong trò chơi.

Chỗ cao nhất của bốn cái vật thể này phân biệt có chữ “Đông, Nam, Tây, Bắc”, hiển nhiên là để tiện cho các người chơi phân biệt phương hướng trong không gian hình chén này.

Phong Bất Giác đi về hướng đông, ngẩng đầu nhìn lên, bảng xếp hạng này là bài danh đẳng cấp. Hai mươi tên trên cùng có tên của hai người biểu hiện hai chữ “Nặc danh”. Mà mười tám tên còn lại, đằng sau mỗi danh tự đều bị hệ thống bỏ thêm cái dấu móc, trong dấu móc ghi xã đoàn của bọn hắn, cũng chính là tên của những phòng làm việc. Xem ra ngay khi Open Beta đẩy ra hệ thống xã đoàn thì toàn bộ những phòng làm việc kia đã mở xong rồi.

Về việc hệ thống xã đoàn có thể mang đến ưu thế gì hay điều kiện thành lập là gì, trước mắt Phong Bất Giác còn không biết. Hắn quyết định khi nào quay lại không gian đăng nhập lại kiểm tra. Lúc này hắn chẳng qua là đọc nhanh như gió mà quét xong bảng đẳng cấp, nick name những người chơi kia cùng tên Studio tương ứng hắn liền đã nhớ rõ trong đầu.

Sau đó, Phong Bất Giác liền đi về hướng nam, bảng xếp hạng nơi đây có tiêu đề là “Xếp hạng sức chiến đấu”, nhưng làm cho người ta giật mình chính là, mười tám ID có trên bảng xếp hạng đẳng cấp vừa rồi, lại chỉ có năm người tiến vào top 20 trên bảng xếp hạng sức chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Người đứng đầu bảng xếp hạng sức chiến đấu là một người chơi có tên gọi [Thôn Thiên Quỷ Kiều]. ID này vậy mà không có tên trên top 20 bảng xếp hạng đẳng cấp. Đằng sau tên của hắn có hai chữ “Trật tự”, nói rõ hắn là thành viên của Studio, bởi vậy có thể khẳng định hắn cũng không phải một trong hai người chơi nặc danh kia. Loại game thủ chuyên nghiệp dưới trướng Studio lớn này không cần thiết phải ẩn giấu, hơn nữa chắc chắn thượng cấp của bọn họ thượng cấp cũng sẽ không muốn bọn hắn nặc danh, bởi vì từng cái tên xuất hiện ở trên bảng xếp hạng đều thể hiện thực lực của Studio.

“Àn... Xem ra trong trò chơi này chênh lệch giữa đẳng cấp xác thực không coi vào đâu.” Phong Bất Giác trong nội tâm thầm nghĩ; “Xếp hạng đẳng cấp chẳng qua là để cho các người chơi tham khảo một chút, nhìn xem đám người tăng level trong Server hiện đã đến cấp nào... Còn kẻ lợi hại chân chính, mới là người có tên bảng xếp hạng sức chiến đấu này.”

Phong Bất Giác nhìn cả bảng xếp hạng, không có hề có người chơi nặc danh, đằng sau tên của top 20 đều có tên của xã đoàn. Xem ra dùng lực lượng của “cá nhân” xác thực rất khó để cạnh tranh được với những người chơi có tài nguyên là đoàn đội này, điểm này tại sơ kỳ trò chơi càng rõ ràng. Cái gọi là “Sức chiến đấu”, ngoại trừ xem năng lực cá nhân của người chơi, bộ phận chủ yếu tạo thành nó chính là đẳng cấp sở trường, kỹ năng cùng trang bị, người chơi có Studio ủng hộ, cấp bậc trang bị cùng số lượng kỹ năng khẳng định liên thắng không chỉ một bậc, vào giai đoạn cấp hai mươi, đẳng cấp sở trường của mọi người cơ bản đều dừng bước tại cấp độ D, cho nên chênh lệch liên xuất hiện.

Đáng giá đề ý chính là, trên bảng ngoại trừ người chơi gọi Thôn Thiên Quỷ Kiều xếp hạng đệ nhất này, người chơi xếp hạng thứ sáu cũng có hai chữ “Trật tự” ở đằng sau tên của mình, mà người này hiện tại là người đứng đầu bảng xếp hạng đẳng cấp, đồng thời cũng là người chơi đầu tiên của Server ngừng phát triển trong giai đoạn Closed Beta, [Dũng Giả Không Sợ].

Mà vị trí thứ hai đến thứ năm trên bảng xếp hạng, thuộc về một xã đoàn khác, ID theo thứ tự là [Shiva], [Vishnu], [Brahma], [Yama]. Bốn tên thần còn này đều đến từ một Studio tên là “Chư Thần”, xem ra phòng làm việc này cũng rất có thực lực, bởi vì ở trong top 10 bảng xếp hạng đẳng cấp, bốn người này cũng có tên trong đó.

Sau khi Phong Bất Giác xem xong liền đi xem bảng xếp hạng của hướng tây, bắc, hai bảng này theo thứ tự là bảng xếp hạng thực lực tổng hợp xã đoàn cùng bảng xếp hạng chiến lực xã đoàn. Không có gì bất ngờ xảy ra, hai vị trí đứng đầu trên bảng đều thuộc về [Trật Tự] cùng [Chư Thần], chiến lực Chư Thần mạnh hơn Trật Tự, nhưng thực lực tổng hợp Trật Tự lại chiếm ưu.

Kỳ thật bốn chữ “Thực lực tổng hợp” này có ý vị rất sâu xa đấy, nếu như không xếp chung nó thành một khái niệm với chiến lực, cũng có nghĩa bốn chữ này dùng để chỉ năng lực toàn diện của xã đoàn rồi, ngoại trừ hai hạng tài lực cùng nhân số, đặc điểm bản mạng nhất của Trật Tự chính là bốn chữ: không có nhược điểm.

Ví dụ như lúc trước Phong Bất Giác gặp phải “Dũng Giả Vô Định”, hắn chính là một trong những người chuyên phụ trách sở trường chiến đấu của Trật Tự trong giai đoạn Closed Beta, đẳng cấp, trang bị hay sở trường đều không trọng yếu đối với hắn, việc hắn cần phải làm là đem công việc mình phụ trách công việc hoàn thành, đem tin tức trực tiếp cùng kinh nghiệm cung cấp cho Studio. Mà những sở trường còn lại, tự nhiên cũng có người chơi tương ứng thăm dò. Trật Tự dùng loại phương thức thực tế này để thu hoạch tư liệu trân quý, đợi người chơi chủ lực của bọn hắn tiến vào trò chơi [Open Beta đã mở], liền có thể làm chơi ăn thật, đỡ phải đi đường quanh co.

Có thể nói, Trật Tự đã có một sách lược gần như hoàn mỹ với hiệu suất cao, nhất là đối với việc nắm giữ tin tức trò chơi có thể nói rất chu đáo, hơn nữa thực sự không phải chỉ là trình độ hiểu sơ, tất cả đều đã trải qua xâm nhập nghiên cứu mới cho ra kết luận. Bọn hắn tùy tiện công bố một bộ phận số liệu trong công ty ra liền có thể phát nổ toàn bộ đồng hướng dẫn của những tên người chơi ghi trên diễn đàn. Đương nhiên, bọn hắn không có khả năng làm loại sự tình cộng hưởng tài nguyên này, cho dù có trả thù lao cũng sẽ không.

Bất quá, Studio Chư Thần cũng không phải bất tài đấy. Đặc điểm của bọn hắn chính là người chơi dưới cờ có năng lực cá nhân cường đại. Các Studio khác có giờ chiều gì đi nữa, bọn hắn cũng không xen vào, sách lược của Chư Thần rất đơn giản, một khi Closed Beta mở ra, liền để toàn bộ người chơi mình tinh chủ lực tiến vào, cứ luyện đã rồi nói sau. Dù sao toàn bộ chiều thức của bọn hắn đều là ACE, đánh sớm hay đánh trễ cũng không có gì khác nhau.

Phong Bất Giác đem top 20 xã đoàn trên hai bảng nhìn lại một lần, hai bảng này ngược lại là có không ít tình huống trùng lặp, ngoại trừ Trật Tự cùng Chư Thần, xã đoàn có người chơi có thể leo lên bảng xếp hạng đẳng cấp cùng bảng xếp hạng sức chiến đấu cũng có bảy nhà, còn thừa hơn mười nhà còn lại liền không rõ tình huống, dù sao trên hai bảng này cũng không có Băng Đế... Nói rõ độ đáng tin cậy của hệ thống không có vấn đề gì.

Bốn bảng xếp hạng đều xem xong rồi, Phong Bất Giác liền đi đến trung ương tháp tin tức quan sát tình huống đấu giá. Kết quả lại để cho hắn mở rộng tầm mắt. Không nói tới giá hàng cao, có vài món trang bị tuy rác rưởi nhưng giá còn đắt hơn so với trang phục.

Một món trang bị hoàn mỹ cấp 10, giá khởi đầu liền đòi 12 vạn, giá mua luôn thì luôn định tại 20 vạn. Cái giá khởi đầu này không sai biệt lắm là 60 nguyên nhân dân tệ rồi. Phong Bất Giác nhìn thật sự là cảm thấy buồn cười, với số tiền này, người khác hoàn toàn có thể mua được một bộ trang phục đầy đủ giá rẻ, muốn mặc bao lâu cũng được, mà món trang bị kia có thể sử dụng đến mấy cấp? Lúc lên đến cấp 20 vào hệ thống cửa hàng mua một món trang bị cấp bình thường hắn có thể đổi nhà.

Vừa mới bắt đầu Open Beta, các người chơi đều sợ hàng hóa mình cầm đi đấu giá hàng hoá bị trả giá thấp, loại tâm lý này xác thực có thể lý giải. Một trong những tình huống buồn bực lúc chơi game online chính là... một ngày nào đó người phát hiện một vật phẩm đã từng bị chính mình vứt đi như rác rưởi, rõ ràng là bảo vật vô giá...

Mà người chơi cả ngày đi dạo khắp phòng đấu giá, trong đầu đều sinh ra một loại tâm lý: mua rẻ bán đắt. Lúc mua đồ tốt nhất có thể gặp được một tên không hiểu giá thị trường, đem giá cả đặt thấp hơn giá trị thực tế, vừa đúng lúc bị chính mình sửa mái nhà dột; lúc bán ra đem giá cả đặt cao ngắt ngưỡng,

tốt nhất là có cái nào đó coi tiền như rác không để ý mắc lừa.Nếu một thế giới mà mỗi người đều nghĩ như vậy, đồ ngốc kia khẳng định sẽ không đủ rồi, bởi vì khắp nơi đều có người tự cho là thông minh. Kết quả đến cuối cùng kẻ có thể mang vật phẩm đó bán đi, vẫn là những người chơi định giá công đạo.

Trong Thiên Đường Kinh Khủng, thuộc tính trang bị sẽ tùy cơ tạo ra, thế nên tình huống trang bị giống như đúc là cực ít, cho nên nếu muốn giấu hàng đầu cơ tích trữ, xào nóng giá hàng cũng là không có đường nào. Người chơi muốn đầu cơ trục lợi vật phẩm ảo rất khó, bọn hán mua vào hàng hóa có giá cả tương đối bình thường, trông cậy vào một lần nữa dùng giá tiền lớn bán đi hầu như là không thể nào.

Mặt khác, vì phòng ngừa gian thương vô lương mua tiêu hao phẩm trong cửa hàng hệ thống rồi dùng giá cao đặt ở phòng đấu giá lừa gạt tân thủ, hệ thống sẽ trực tiếp cấm đem vật phẩm trong cửa hàng [trừ vật phẩm trong cái hộp kinh hãi] đặt vào phòng đấu giá. Ngoài ra vật phẩm có phẩm chất là “Rác rưởi” cùng “Rách nát” nếu như không có đặc hiệu hoặc là thuộc tính, phòng đấu giá cũng cự tuyệt. Những người chơi có ý đồ làm con thiều thân nhặt mấy món vật phẩm như “Tàng đá”, “Nội tạng”, “Cứt chó” trong kịch bản, sau đó bán giá cao để lừa gạt người khác cũng hết hy vọng rồi.

Trong khu vực này dù đứng ở chỗ nào đi nữa cũng có thể mở menu phòng đấu giá ra xem, Phong Bất Giác nhìn hồi lâu, bất kể là các loại vật phẩm không ngừng đổi mới trên màn hình lớn hay là các loại trang bị cấp ưu tiên trong menu hữu ích... Hầu như không có có một món trang bị nào có giá tiền hợp lý, tất cả đều bị đặt giá làm cho người ta khó có thể tiếp nhận. Dựa theo mấy cái giá trên trời trong phòng đấu giá kia, nếu Phong Bất Giác cần rằng một cái, đem ba món [Cờ lê Mario], [Tước sĩ chi v], [Hồi âm khô giáp] trong bọc hành lý đặt cùng một chỗ để giá 60 vạn, chỉ sợ người chơi sẽ tranh nhau bể đầu rồi, đoán chừng đặt vào không đến một phút cũng sẽ bị mua sạch, người thành công mua được còn muốn ở trong đây lòng đắc chí mà khen một câu: thật tốt quá, gặp được cái Ngốc B.

Nghĩ như vậy, trong đầu Phong Bất Giác chợt sinh ra một cái độc... ân... là diệu kế.

Hắn quay người liền đi về hướng cửa thang máy, chuẩn bị tiến vào khu vực cuối cùng mà mình chưa tiến vào: Cái hộp kinh hãi.

Phong Bất Giác hiện tại có thể nói là không hề có áp lực về trang bị, hơn nữa giá trị kỹ xảo cũng không thiếu. Chỉ cần hắn đi mua một ít trang bị cấp tốt, sau đó dùng giá cả hợp lý đặt vào phòng đấu giá, thì nhất định sẽ có thể bán được với giá mua luôn. Đến lúc đó kiếm được hơn mười vạn tiền trò chơi, phục trang gì đi đó tự nhiên là không nói chơi.

...

Có sách thì dài, không sách thì ngắn (edt: “sách” trong “sách lược”). Sau khi Phong Bất Giác trở lại không gian đăng nhập, đầu tiên hắn tiến vào phòng chứa đồ đem đèn pin cất vào bọc hành lý, sau đó lại đi nhận thưởng đánh giá mức độ sợ hãi, kinh nghiệm hắn vẫn như trước không vội, 50000 tiền trò chơi thì càng là phù vân, lĩnh tiền trò chơi còn không bằng lĩnh trang bị đi bán...

Cho nên, trang bị hắn rút ngẫu nhiên được lần này là:

[Tên: Áo Kenny có mũ

Loại: Đồ phòng ngự

Phẩm chất: Tốt

Lực phòng ngự: Yếu ớt

Thuộc tính: Không

Đặc hiệu: Trong phạm vi cho phép, có xác suất bị động trở thành mục tiêu chủ yếu nhận thương tổn của toàn đoàn đội (kể cả quái vật tập kích, việc ngoài ý muốn, thiên tai...); trong hình thức sinh tồn đoàn đội có thể làm cho người trang bị sau khi chết tại chỗ phục sinh một lần.

Điều kiện trang bị: người chơi nam, sau khi trang bị sẽ bị khóa lại

Ghi chú: Úc! Thượng đế! Bọn hán giết Kenny!]

Vị trí thiết lập của món đồ phòng ngự này là nửa người trên, không có quan hệ gì với trang phục, trang bị là trang bị. Trang phục thì cùng loại với “skin”, có thể cài đặt cả hai cùng lúc, nhưng chỉ có thể biểu hiện một loại trong đó ra ngoài.

Đối với Kenny, Phong Bất Giác rất rõ ràng nó có ý gì, cho nên... dù cho Hồi Âm Khô Giáp bây giờ còn không trang bị được, hắn cũng tuyệt đối sẽ không đầu óc nóng lên mà đem bộ đồ phòng ngự này mặc vào.

Loại vật này mặc vào là tự tìm đường chết, tặng người chính là hại tánh mạng người khác, tốt nhất là cứ ném vào phòng đấu giá lừa gạt người xa lạ là được...

Lúc này dung lượng bọc hành lý của hắn là 8/10, còn có thể chứa thêm hai món đồ. Dựa theo giá cả trong đầu Phong Bất Giác, một món trang bị hoàn mỹ trong cái hộp kinh hãi dường như bán 300 giá trị kỹ xảo, vạn nhất một kiện trang bị bán 500 giá trị kỹ xảo thì hắn muốn mua hai kiện cũng không mua được, cho nên chỉ cần hai ô trống là đủ. Dù sao mua xong liền sẽ đưa đến phòng đấu giá đấy.

Trở lại thang máy, đợi cửa khép lại, Phong Bất Giác nhấn vào cái nút [Cái hộp kinh hãi]. Lúc này lại có chút kỳ quái. Sau khi nhấn nút, cửa không có trực tiếp mở ra, cũng không có bất kỳ thông báo nào từ hệ thống. Hai giây sau, thang máy lại bất ngờ chuyển động, quỹ dị hơn chính là Phong Bất Giác

cảm thấy thang máy này cũng không phải đơn thuần di động lên trên hay xuống dưới, mà giống như xe cáp treo, không hề có quy luật mà theo nhiều phương hướng di chuyển trong một khoảng cách rất xa.

Khoảng một phút trôi qua, thang máy mới hoàn toàn dừng lại, lúc này cửa tự động mở ra. Một cảnh tượng ngoài dự đoán của mọi người hiện ra trước mắt Phong Bất Giác.

-----++-----

Edt: Còn mấy chương nữa là qua màn mới r, hóng quá (~~)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Không gian trước mắt, so với phòng chứa đồ còn hẹp hơn, diện tích chỉ to hơn thang máy một chút. Trần nhà màu trắng, từ trên chiếu xuống ánh sáng trắng nhu hòa; sàn nhà dưới chân là hoa văn ô vuông đen trắng giao nhau, giống như bàn cờ vua. Cổ quái nhất là ngoại trừ cửa thang máy ra, bốn phía vách tường đều do các mặt gương lồi lõm vụn vụn tạo thành.

Trong gương có rất nhiều Phong Bất Giác, đều trông rất kỳ quái. Không chỉ là hình thể bị vặn vẹo, cả biểu lộ trên mặt lẫn khí chất trên người đều bị những tấm gương này cải biến. Trong những tấm gương này, có thể thấy sự vui mừng, phẫn nộ, buồn bã, nực cười, tham si, cuồng... Phảng phất giống như mỗi một mặt gương đều đại biểu cho một loại tâm tình hoặc dục vọng khác nhau.

“Còn tưởng rằng sẽ là một không gian công cộng giống như thương thành chứ.” Phong Bất Giác tự nhủ nói một câu, ánh mắt của hắn đã bị món vật duy nhất trong phòng hấp dẫn.

Ở chính giữa gian phòng, trên sàn nhà có đặt một cái hộp quà lớn khoảng một mét vuông với đủ mọi màu sắc sặc sỡ.

“Có lẽ... Nếu như ta mở nó ra thì sẽ có một chú hề nửa người dưới gắn lò xo đột nhiên nhảy ra dọa chẳng...” Phong Bất Giác nhún vai cười, tiến lại gần đó.

Lúc này đã có thông báo từ hệ thống vang lên: [Lúc đứng trước cái hộp kinh hải, bạn có thể mở menu đặc biệt ra xem vật phẩm.]

“Cắt... Hóa ra chỉ là để tạo dáng một chút thôi sao.” Phong Bất Giác hơi có chút thất vọng mà mở ra hệ thống menu.

Lượng vật phẩm dường như rất nhiều ngoài dự kiến của hắn, chừng hơn bốn nghìn món, hơn nữa toàn bộ đều là cấp tốt trở lên.

Ngắn ngủn hai ngày Closed Beta, bằng năm mươi giờ thời gian thực, thời gian trò chơi Server hình thức giấc ngủ cung cấp là 500 giờ, hình thức không phải giấc ngủ thì là 100 giờ, tổng thời gian giả thuyết của hai Server đã là 25 ngày.

Trong khoảng thời gian đó, trong từng kịch bản được ngẫu nhiên tạo ra đều có một hai món vật phẩm người chơi không có cách nào mang ra, mặt khác còn có vô số trang bị cấp hoàn mỹ trở lên tồn tại ở bên trong kịch bản, nhưng cho đến lúc kết thúc cũng không bị người chơi phát hiện ra.

Những vật này, trải qua tu chỉnh thuộc tính nhất định, hiện tại toàn bộ đều có thể tìm được ở trong cái hộp kinh hải.

Open Beta bắt đầu mở vào lúc tám giờ sáng, từ đó trở đi, tất cả vật phẩm trong cái hộp kinh hải liên chính thức bắt đầu đếm ngược thời gian tiêu hủy. Đến lúc này đã qua hơn sáu giờ, tất cả vật phẩm tạo ra từ lúc Closed Beta đều biểu hiện ra: [Thời gian còn lại: 6 ngày 17 giờ 38 phút], mà số vật phẩm được tạo ra từ khi Open Beta bắt đầu cũng không ít, dựa theo thời gian thực tế từ lúc kịch bản chấm dứt mà bắt đầu đếm ngược thời gian.

Phong Bất Giác xuất phát từ lòng hiếu kỳ, tìm món trang bị [Huyết Thi Phái Chết] đã từng dùng qua một lần, quả nhiên đã tìm được món trang bị này, bất quá hiển nhiên điều kiện trang bị đã cải biến.

[Tên: Huyết Thi Phái Chết

Loại hình: Vũ khí

Chất lượng: Tốt

Lực công kích: Khá mạnh mẽ

Thuộc tính: Không

Đặc hiệu: Lúc công kích Huyết Thi có thể đem đối phương hòa tan

Điều kiện trang bị: sở trường chiến đấu cấp D, cấp 18

Ghi chú: Thanh kiếm này nằm trong bộ tác phẩm truyền kì đầu tiên: “Aure • Toàn Bộ Phái Chết” của thợ rèn người lùn Aure. Một ngày, một thương nhân địa tinh giả hoạt đã đổi lấy thanh kiếm này từ Aure bằng mấy bình Rượu Xái. Nửa tháng sau, Aure tạo ra “Địa Tinh Phái Chết”.] Với tư cách là một món vũ khí có đặc hiệu chuyên nhằm vào một đối tượng mạnh mẽ, hơn nữa lực công kích cũng khá cao như vậy, điều kiện trang bị như thế là tương đối hợp lý đấy. Một người chơi cấp mười tám, sở trường chiến đấu đạt tới cấp D, bất kể trang bị như thế nào, solo một con Huyết Thi có lẽ cũng không thành vấn đề, bất quá cũng sẽ không quá nhẹ nhàng. Mà trang bị thanh kiếm này vào, liền trở nên rất đơn giản, cơ bản liền có thể không tổn thương đánh chết nó.

Món vũ khí này được định giá vô cùng phù hợp với mong muốn về trang bị cấp thấp của Phong Bất Giác, đúng 300 giá trị kỹ xảo, vì vậy tên gia hỏa hơi có chút tự kỷ này lại không khỏi âm thầm say mê trong lòng vài giây.

Bất quá Phong Bất Giác không định mua cái này, dù sao đây là loại vũ khí có khả năng khắc chế đặc biệt, mà xác suất người chơi ở trong kịch bản gặp phải loại quái vật Huyết Thi trong vô vàn loại quái vật được 1/10 cũng không tệ rồi, ném vào trong phòng đấu giá tám phần sẽ không ai muốn đấy

...

Hắn dựa theo trình tự thời gian điều chỉnh menu, từ trang đầu tiên bắt đầu xem. Tiếp đó... niềm thích thú khi đọc khiến hắn khó có thể tự kiềm chế rồi, chất lượng trang bị nơi đây so với bán đấu giá cao hơn nhiều, hơn nữa là tiền nào đồ nấy, hắn sợ bỏ lỡ vật gì tốt.

Càng xem, Phong Bất Giác lại càng cảm thấy hưng phấn cùng kinh hãi. Tuy trang bị cấp [Truyền thuyết] tạm thời khó nhìn thấy bóng dáng, nhưng trang bị cấp [Hoàn mỹ] lại có vài món, đương nhiên là với giá mấy ngàn điểm giá trị kỹ xảo khiến cho hắn cũng chỉ có thể xem đến nghiền. Những vật phẩm này ở trong kịch bản có khả năng chỉ vền vền xuất hiện ở trong CG, thậm chí là do BOSS cầm trên tay biểu diễn, tối đa là giống như [Huyết Thi Phái Chết], sau khi đưa cho người chơi, mới dùng một chút đã qua cửa rồi. Nhưng cuối cùng, tất cả đều đi vào “Trạm thu hồi”. Cái hộp kinh hãi này, chờ đợi vận mệnh bị tiêu hủy.

Cho nên, trong cái hộp kinh hãi, cho dù xuất hiện kiếm Hiên Viên hoặc là The Twin Blades of Azzinoth cũng là có khả năng đấy. Chỉ cần người chơi có đủ giá trị kỹ xảo là có thể mua được những thứ này, về phần có thể sử dụng hay không... thì nói sau. Dù sao giá trị kỹ xảo là có tiền cũng mua không được, cách thu hoạch duy nhất chính là dùng kỹ xảo chiến đấu hoặc mưu trí của chính mình để kiếm trong kịch bản. Người chơi có nhiều giá trị kỹ xảo thì chắc chắn thực lực cũng sẽ không yếu.

Phong Bất Giác xem tròn một giờ mới triệt để bỏ đi ý niệm đem trang bị nơi đây bán ra ngoài lấy tiền, thầm nghĩ: công năng thiết trí đem giá trị kỹ năng đổi tiền trong cái hộp kinh hãi có bị điên không? Tỷ lệ hối đoái của hệ thống chỉ có 1:10, lại là hối đoái đơn hướng, lừa người chắc, 1000 điểm kỹ xảo cũng chỉ có thể đổi 10000 tiền trò chơi a! Nay chỉ tương đương có năm khối tiền nhân dân tệ, nhưng năm khối tiền có thể mua được 1000 giá trị kỹ xảo sao? Coi như là người chơi cấp 50, một thân trang bị cùng kỹ năng toàn bộ hoàn mỹ trở lên, giá trị kỹ xảo dùng không hết cũng sẽ không đi hối đoái tiền này đấy. Bọn hắn hoàn toàn có thể dùng giá trị kỹ xảo dư thừa mua trang bị đem đi đấu giá, làm gì có ai ngu ngốc đến mức dùng giá trị kỹ xảo trân quý trực tiếp đi hối đoái tiền trò chơi chứ. Không chỉ có Phong Bất Giác, cùng ngày buổi sáng đã có rất nhiều người chơi ở trên diễn đàn chăm biếm thiết lập này rồi. Đương nhiên đây cũng không phải là cái đại sự gì, hệ thống cũng không bắt buộc người chơi đi làm loại hối đoái này, cảm thấy không hợp thì không đổi là được.

Công ty Mộng trước mắt còn không có bất kỳ phản hồi, áp dụng thái độ bỏ qua. Thẳng đến ngày 12 tháng 5, trải qua hơn một tháng, mấy lần tỉ suất hối đoái thay đổi, quần thể người chơi đã tương đối quen thuộc đối với giá thị trường, giá vật phẩm trong phòng đấu giá cũng đã cơ bản ổn định. công ty Mộng lúc này mới sửa lại tỉ lệ hối đoái đổi tiền từ giá trị kỹ xảo.

Khi đó trong Thiên Đường Kinh Khủng, quần thể người chơi đã phân thành ba nhóm, phân biệt là: tầng đỉnh cường thủ như mây, đội ngũ tầng trung nhân số khổng lồ, cùng với tầng dưới chốt do tân thủ cùng người chơi bình thường làm chủ.

Cấp phổ biến của quần thể người chơi tầng đỉnh đã đạt tới chừng ba mươi, sở trường từng người đã vô cùng rõ ràng, trang bị, tổ hợp kỹ năng cũng đã ở trình độ phát triển. Bọn hắn mỗi một người đều có một chiến lược trò chơi của riêng mình, trên người đều có danh xưng tương ứng với thực lực. Dùng kinh nghiệm cùng năng lực của bọn hắn có thể làm người đứng đầu ở bất kỳ một đội ngũ nào của tầng trung. Trong đoàn đội có một gã người chơi như vậy, cho dù hắn không phát biểu ý kiến, chỉ làm tốt công tác chính mình đã nhận, thì cũng có thể phát huy tác dụng cực lớn.

Lại nói tiếp người chơi tầng trung, bọn họ là quần thể chủ yếu chủ yếu của trò chơi, từ công nhân game thủ chuyên nghiệp đến người chơi bình thường online ổn định đều có, trong đó có không ít quần thể có tiềm lực trùng kích tầng đỉnh, nhưng kiến giải của bọn hắn đối với trò chơi kém hơn một chút cho với quần thể tầng đỉnh, cho nên thực lực nhân vật, tỉ lệ qua cửa kịch bản... đều bị ảnh hưởng. Đám người kia mới là “người chơi” phổ biến trên ý nghĩa. Bọn hắn có khi có thể bỗng nhiên nổi tiếng, có khi cũng sẽ phạm sai lầm, từng oán trách đồng đội, cũng đã từng bị đồng đội oán trách, đại bộ phận họ đều cảm giác mình coi như là cao thủ, nhưng lại nghĩ mãi mà không rõ chênh lệch với cường giả cực hạn đến tột cùng là ở đâu. Thời gian dài, người chơi bình thường đều sẽ sinh ra một loại tâm tính: Những người mạnh nhất trong trò chơi là vì có nhiều tiền hơn ta, hoặc thời gian chơi trò chơi nhiều hơn ta.

Loại ý nghĩ này quả thật có lý ở một mức nhất định, nhưng chỉ là một phần của nguyên nhân.

Phong Bất Giác đã từng phân tích qua, trong một trò chơi có hàm lượng kỹ thuật tương đối cao, muốn trở thành cao thủ cao cấp nhất phải có đủ những điều kiện gì, cuối cùng hắn liệt ra bảy điều kiện:

Tri thức, chiến lược, vận khí, ý chí chiến đấu, kiên trì, dũng khí, năng lực.

Tuy nhiên trong đó có nhân tố cần bẩm sinh hoặc không thể không chế, nhưng cái này là thực tế, trò chơi cùng vận động có rất nhiều chỗ giống nhau, chỉ có thiên tài cộng với cố gắng mới có thể trở thành truyền kỳ.

Cuối cùng nói một chút đến người chơi ở tầng dưới chót, ba câu nói là đủ để khái quát: Một, tân thủ mới gia nhập trò chơi không lâu. Hai, người chơi bình thường online không ổn định. Ba, nhân sĩ sức chiến đấu chỉ có 5. Cái tầng dưới chót nhất này, thực lực không cần nói cũng biết. Hai loại người trước có lẽ một thời gian sau sẽ tiến lên tầng cao hơn, loại thứ ba thì tương đối bất đắc dĩ... Mỗi người đều có lĩnh vực am hiểu cùng không am hiểu, đạo lý này tự nhiên cũng áp dụng trong trò chơi.

Một tháng sau, bố cục của Thiên Đường Kinh Khủng đại khái là như thế, sớm nói những thứ này là vì có hai chuyện muốn báo trước một chút.

Thứ nhất, cuối tháng năm, trong trò chơi sẽ tổ chức một cuộc tranh tài, bởi vì số lượng người chơi quá nhiều, tư cách tham gia dự tuyển thi đấu cũng cần năng lực nhất định mới có thể lấy được. Các người chơi ở loại thứ ba kia có lẽ là không thể nào có cơ hội...

Thứ hai, nghe xong những thứ này, chắc hẳn các vị sẽ cho rằng Phong Bất Giác khẳng định là người chơi ở trên tầng cao nhất. Thế nhưng... không đúng.

Hắn thuộc về loại người chơi thứ tư, bộ phận người chơi này số lượng còn chưa đủ để được xưng là một cái “quần thể”, trong mấy trăm vạn người chơi đăng kí trò chơi, tổng cộng chỉ có hơn mười tên người chơi như vậy. Cấp của bọn hắn chưa chắc là cực hạn, nhưng lại là khách quen trên bảng chiến lực.

Sau này trong cuộc tranh tài kia, công ty Mộng dứt khoát hủy bỏ tư cách đấu loại của đám người kia, trực tiếp xếp tiến vào vòng chung kết, hơn nữa bọn hắn còn có thể ở mấy vòng đầu không gặp được đối thủ. Tuy chuyện này có rất nhiều người chơi trong nội tâm thấy không công bằng, coi như đi cửa sau hoặc cạnh tranh không công bằng, nhưng trên ý nghĩa mà nói, thật ra công ty Mộng đang bảo hộ phần lớn người chơi... Nếu để cho các người đấu với bọn hắn lúc đầu loại hoặc mở đầu vòng chung kết, đó mới gọi là cạnh tranh không công bằng.

...

Trở lại chuyện chính, Phong Bất Giác nhìn trang bị hơn một giờ, rốt cục xem như đã thỏa mãn.

Trong menu của cái hộp cái kính hải, mỗi trang sẽ biểu hiện 100 món vật phẩm, mỗi món vật phẩm chỉ có ba hạng: tên, loại, giá. Chỉ khi ấn vào xem xét mới có thể xem chi tiết vật phẩm.

Phong Bất Giác tự nhiên không có khả năng xem từng món vật phẩm một. Hắn chỉ nhìn một ít vật phẩm mà mình cảm thấy hứng thú, còn lại đều là khẽ quét mà qua, có vài trang hắn chỉ dùng mười giây liền nhảy qua. Dù thế hắn vẫn tốn rất nhiều thời gian, có thể thấy được trang bị thú vị trong này xác thực không ít.

Sau khi xem xong toàn bộ, hắn thở dài một hơi, nhắm mắt lại, sửa sang dòng suy nghĩ, sau đó dùng công năng kiểm tra, tìm ra một món trang bị mà mình có ý nhớ:

[Tên: Mặt nạ Casey Jones

Loại: Đồ phòng ngự

Chất lượng: Tốt

Lực phòng ngự: Trung đẳng

Thuộc tính: Không

Đặc hiệu: Lúc trang bị, sở trường chiến đấu của người chơi sẽ cao hơn một cấp so với cấp thực tế, nhưng không cao hơn cấp C

Điều kiện trang bị: Người chơi nam, cấp 15, sau khi trang bị sẽ khóa lại

Ghi chú: Chủ nhân của mặt nạ này cả ngày chỉ thích lăn lộn cùng một chỗ với bốn con rùa đen biến dị thích ăn pizza ở trong đường cống ngầm. Với tư cách là một gã thanh niên không có bất kỳ siêu năng lực gì, hắn vẫn như cũ thấp phần hứng thú với việc đá kích tội phạm đầu đường, cái mặt nạ này cũng dần dần đã thành biểu tượng của hắn.]

Giá bán cái mặt nạ này là 500 giá trị kỹ xảo, giá trị của nó chủ yếu ở chỗ điều kiện trang bị cực thấp, còn có đặc hiệu cường lực có thể áp dụng cho tất cả người chơi.

Trước khi đến cấp hai mươi, đẳng cấp sở trường của người chơi hầu như là không thể nào tăng lên tới cấp C đấy, mà hiệu quả của cái mặt nạ này có lẽ có thể làm cho người chơi đột phá bình cảnh kia. Dùng góc độ trang bị cân thay thế mà nói, tiền lời mang đến khi sử dụng cái mặt nạ này lúc cấp 15-20 không thể nghi ngờ là cực lớn đấy. Cho dù đã qua cấp 20, trước khi người chơi đem đẳng cấp chiến đấu thực tế lên tới cấp C, trang bị này vẫn có thể phát huy tác dụng.

Các hạng sở trường của Phong Bất Giác hiện giờ là: thông dụng E, khí giới E, điều tra E, chiến đấu E, xạ kích D, chữa bệnh F. Mặt khác, sau khi Open Beta mở ra, cột sở trường trong menu đã xảy ra biến hóa, phong chữ bị thu nhỏ lại, xuất hiện khu vực bóng mờ mới, nói rõ đã có thêm hai hạng sở trường mới, trước mắt ở vào trạng thái chưa mở khóa.

Bất kể như thế nào đi nữa, cái mặt nạ cá tính này vào tay đều có rất nhiều chỗ tốt, cho nên hắn hầu như không do dự mà mua. Tuy nói hiện tại bản thân mới cấp mười ba, nhưng tăng lên tới cấp mười lăm đối với hắn mà nói cũng không phải việc gì khó. Trên lý thuyết mà nói, tối đa qua cửa bốn cái kịch bản liền làm xong.

Sau khi quyết đoán mua xong cái mặt nạ này, Phong Bất Giác liền cất nó vào trong phòng chứa đồ. Sau đó hắn lại đi thương thành một lần nữa, dùng giá 11 vạn đem [Áo Kenny có mũ] đặt vào phòng đấu giá, giá mua luôn là 14 vạn. Khi muốn đấu giá vật phẩm, hắn phải nộp phí thủ tục là 4000 tiền trò chơi. "Phí thủ tục" này là do hệ thống định, bởi vì có rất nhiều vật phẩm, về phần căn cứ định giá là căn cứ vào thuộc tính của vật phẩm, cho nên cái giá tiền này trên cơ bản là hệ thống ám chỉ định giá vật phẩm.

Nếu như hết 24 tiếng thời gian thực tế vẫn không có ai đấu giá, hàng hoá sẽ bị loại bỏ, đến lúc đó sẽ dùng hình thức số liệu theo buru kiện trả về cho người chơi. Mà nếu như bán đi rồi, hệ thống sẽ đem tiền gửi tới người chơi.

Lúc Phong Bất Giác làm xong những thứ này trở lại không gian đăng nhập, thời gian thực đã là ba giờ chiều rồi. Hôm nay còn có nửa ngày, cộng thêm cả đêm nữa. Hắn định cho mình một mục tiêu có kỳ hạn siêu ngắn: Trước sáng sớm ngày mai, phải lên tới cấp mười lăm, hơn nữa đem sở trường khí giới lên tới cấp D. Như vậy mới có thể thành công trang bị [Mặt nạ Casey Jones] cùng [Hồi âm khô giòn], sau đó liền đi thử nghiệm "Trò chơi giết chóc" rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: 7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (1)

[Phong Bất Giác, cấp 13]

[Mời lựa chọn hình thức trò chơi bạn muốn gia nhập.]

[Bạn đã chọn hình thức sinh tồn đoàn đội, xin xác nhận]

[Đã xác nhận, đã chọn ngẫu nhiên số thành viên tổ đội là: hai người]

[Đã tham gia tổ đội, đang tìm cá nhân hoặc tổ đội khác đã sẵn sàng]

[Sắp xếp đội ngũ đã xong, đang cân đối kết nối thần kinh, kịch bản đang tạo ra...]

[Bắt đầu tiến vào, xin chờ một chút]

"Chào mừng đến với Thiên Đường Kinh Khủng."

Lần này giọng nói là thanh âm của một nữ nhân, nói rất nhẹ, giống như nói thầm.

[Hoàn tất tiến vào kịch bản, hiện tại bạn đang tiến hành hình thức sinh tồn đoàn đội]

[Hình thức có cung cấp giới thiệu tóm tắt kịch bản và có tỷ lệ xuất hiện chi nhánh hoặc 【Ấn Tăng nhiệm vụ】 và thể giới quan đặc biệt]

[Ban thường qua cửa: ngẫu nhiên rút ra một thẻ kỹ năng có thể học]

[Sắp chiếu giới thiệu tóm tắt kịch bản, sau khi chiếu xong trò chơi sẽ lập tức bắt đầu]

Thân thể của Phong Bất Giác xuất hiện cảm giác mất trọng lượng, lập tức trước mắt liền xuất hiện đoạn phim mở đầu kịch bản. Trong màn ảnh là một công trường học, trên bầu trời ánh trắng treo, trên bức tường có tên của ngôi trường này: "Trường trung học phổ thông Yousuke". Từ cửa chính nhìn vào chính là thao trường cùng lầu chính, lại cẩn thận quan sát hình ảnh trước mắt, đại khái có thể đoán được, trong trường ít nhất còn có hai tòa lầu dạy học khác cùng với một sân vận động.

[Trường trung học phổ thông Yousuke, cảnh tượng huyền ảo ban ngày hoàn toàn đối lập với vẻ yên tĩnh ban đêm. Trường học xây dựng ở một mảnh đất được mua với giá rẻ, nơi đây từng là một bãi tha ma. Sau khi trường học thành lập được 20 năm, các loại sự kiện kỳ quái bắt đầu phát sinh, trong tâm sợ hãi của mọi người, họ đem chuyện này ẩn giấu, chuyển thành đủ loại chuyện lạ, từ trong tai miệng thầy trò truyền khắp nơi...]

[Chẳng biết từ lúc nào, xuất hiện một bài ca dao có tên là "7 điều cấm kỵ trong trường học"...]

Nghe đến đó, giọng nói hệ thống bên tai Phong Bất Giác bỗng nhiên biến thành tiếng nói chuyện kỳ ảo của một tiểu cô nương non nót mà linh hoạt, âm thanh này đơn điệu khiến cho người ta sờn hết cả gai ốc, nói phụ đề nội dung trước mắt hắn:

[Cứu cứu hần, cứu cứu hần... Ở trong giếng khó về nhà được.

Chớ nhìn hần, chớ nhìn hần... Nếu không sẽ chôn cùng giếng cạn.

Một hai ba, bốn năm sáu... Đếm bậc thang đi lên lầu.

Mau quay lại, mau quay lại... Bậc thang thứ 13 phải tránh đi.

Tí tí tách, tí tí tách... Tiếng nước chảy không dừng lại.

Đỏ rực, đỏ rực... Chớ ngẩng đầu nhìn vào trong kính.

So Fa Re, La So Re... Âm thanh của phím đàn tổ ai oán.

Không thích nghe, không thích nghe... Sau khi nghe hết nhất định phải vỗ tay.

Ừng ục ục, ừng ục ục... Mùi thơm xông vào mũi, ừng ục trong bụng.

Ném thử, ném thử... Chén canh đó là canh thịt người.

Ô oa oa, ô oa oa... Tiếng trẻ sơ sinh luôn vang bên tai.

Cười ha ha, cười ha ha... Xương làm nôi da làm túi.

Quý khắp nơi, máu chảy đầm đìa... Mảnh quý đang tới đòi mạng.

Chớ có sợ, chớ có sợ... Yêu ma quỷ quái cũng có thể giết.]

Sau khi nghe xong đoạn văn này, cảnh tượng CG vẫn như cũ không đổi, bất quá giọng nói đã khôi phục thành âm thanh thông báo của hệ thống. Hai phút kế tiếp, thứ Phong Bất Giác nghe được chính là một thiết lập kinh người nhất từ lúc bắt đầu chơi game online tới nay...

[Bạn cùng đồng đội sẽ nhận được một cái điện thoại của riêng mình, vật phẩm không có cách nào để vào bọc hành lý, chỉ có thể cầm trong tay.]

[Nguồn điện trong điện thoại rất dồi dào, có thể biểu hiện thời gian của kịch bản trước mắt. Ở bên trong có một số điện thoại gọi nhanh, đó là số điện thoại di động của đồng đội bạn.]

[Điện thoại không có cách nào gọi cho số điện thoại nào khác trừ số gọi nhanh, hơn nữa cũng không có công năng khác (như tin nhắn), cũng không có cách nào tắt hoặc cài nhạc chuông.]

[Sau khi kịch bản bắt đầu sẽ tiến hành tính thời gian, từ phút thứ 10 bạn cùng đồng đội của bạn cách mỗi mười lăm phút có thể tiến hành một lần trò chuyện tối đa trong 1 phút. Song phương phải dựa theo trình tự, thay phiên gọi cùng nhận điện thoại.]

[Hiện đã ngẫu nhiên phân phối, cuộc gọi thứ nhất do bạn gọi, cuộc gọi thứ hai phải do đồng đội của bạn gọi đến, cứ vậy suy tiếp.]

[Nếu như song phương không thể tiến hành trò chuyện, "Người nhận trách nhiệm" sẽ bị quỷ hồn chuyên dụng nhằm vào đuổi giết cho đến cuộc gọi tiếp theo mới thôi.

Ví dụ 1: thời gian đã đến, người có nhiệm vụ gọi bắt đầu gọi cho đối phương, sau khi nhạc chuông vang lên, nếu người nhận không thể nghe, tức thì người đó sẽ bị coi là người nhận trách nhiệm.

Ví dụ 2: thời gian đã đến, lúc này nếu người có nhiệm vụ gọi quên hoặc không thể gọi cho đối phương, tức thì người gọi sẽ bị coi là người nhận trách nhiệm.]

[Bạn cùng đồng đội không có cách nào trực tiếp đối thoại do [Hạn chế của hệ thống], chỉ có thể thông qua điện thoại liên hệ.]

[Bạn cùng đồng đội không được ở trong tình huống đối mặt (đối phương tiến vào tầm mắt của mình) tiếp cận người kia, nếu như song phương ngoài ý muốn gặp nhau, cần phải tách ra trong vòng một phút, nếu không sẽ đồng thời bị quỷ hồn đuổi giết.]

[Sau khi kịch bản bắt đầu, xin tách ra hành động sau năm phút tiến vào trường học, nếu vượt quá thời hạn sẽ phải nhận trừng phạt giống như trên.]

Sau khi đoạn thông báo qua đi, kịch bản liền trực tiếp bắt đầu.

Phong Bất Giác như lạc vào khung cảnh kỳ lạ, trong tay cũng nhiều thêm một cái điện thoại di động màu đen. Hần quay đầu lại nhìn đồng đội bên người, lập tức liền sững sờ, vậy mà lại thấy Tự Vũ Nhục Ly. Trước khi xếp hàng, Phong Bất Giác không có đi kiểm tra trạng thái hảo hữu trong danh sách hảo hữu, cho nên không có để ý đến hảo hữu online.

Biểu lộ Tự Vũ mặc dù không có thay đổi gì, nhưng trong lòng cũng có chút ngoài ý muốn đấy.

Ngày đầu tiên Open Beta, nói không chừng có trên trăm vạn người chơi online. Trong biển người mênh mông, hai người bọn họ riêng phần mình xếp đơn, lại vừa vận tiến vào cùng một cái kịch bản, nhân số còn trùng hợp là hai. Loại trùng hợp như thế này, có thể xưng là duyên phận rồi.

Duyên phận là cái gì ư? Để cho ta dùng tổ hợp bộ lý luận có liên quan đến luân hồi chuyển thế của phật giáo tổng kết một chút, chính là mười sáu chữ: Oan thành phụ tử, nợ chuyển vợ chồng, kiếp sau ra sao, chỉ tranh sớm chiều.

Ta cho rằng duyên phận cái từ này chưa hẳn chỉ có thể móc nối với tình yêu, nói đến trong cuộc sống, có thể kết thù kết oán thì cũng là duyên phận đấy. Cho nên, lúc này ta xin khuyên các vị bằng hữu tin phật dạy, có cừ oán liền tranh thủ thời gian đời này mà báo a, kiếp sau người ta trở thành con của người, mua nhà kết hôn vân vân người còn phải bỏ tiền. Còn có thiếu nợ không trả đấy, tranh thủ thời gian chuyển sang hàng ngũ chủ ngũ vô thần, người đời này lại mất vật chất, kiếp sau phải hoàn lại thân thể.

Ah, đúng rồi, nguyên nhân chủ yếu ta nói những điều này là bởi vì lúc trước đoạn ca dao kia có vẻ như khiến cho người ta sợ hãi, cho nên liền châm biếm một chút nhằm giảm bớt không khí khẩn trương. (Edt: chứ không phải là câu chữ à)

Trở lại chuyện chính, Phong Bất Giác trước thử một chút, kết quả hần quả nhiên nói không ra lời. Hắn định mở miệng liền bị hệ thống ngăn lại, không có cách nào chuyển hóa thành hành động.

Vì vậy hắn chỉ có thể dùng tay ra hiệu, đầu tiên làm thủ thế "Lục" (六), nghiêng đầu đưa tay đặt ở bên tai, ý là gọi điện thoại, sau đó chỉ chính mình, lập tức dựng thẳng ngón trỏ, lại chỉ Tự Vũ, dựng thẳng lên hai ngón tay.

Phong Bất Giác đây là muốn xác nhận trình tự gọi, động tác của hắn vẫn tương đối dễ hiểu đấy. Tự Vũ tất nhiên là đã minh bạch, khẽ gật đầu một cái. Tiếp theo, nàng cũng bắt đầu dùng tay ra hiệu, trước chỉ chính mình, lại chỉ hướng lầu chính trường học. Sau khi dừng lại mấy giây, nàng lại chỉ Phong Bất Giác, lại chỉ về hướng thao trường bên cạnh.

Phong Bất Giác dùng tay phải làm cái thủ thế OK, lập tức lại duỗi ra cánh tay còn lại (bởi vì tay kia cầm điện thoại), làm động tác "mời".

Hai người trong trăm mặc liền đã phân phối công tác xong, Tự Vũ dẫn đầu bước vào "Trường trung học phổ thông Yousuke" này, Phong Bất Giác theo sát phía sau cũng đi vào cổng trường, bất quá phương hướng bọn hắn tiến về phía trước không giống nhau đấy.

Lúc hai người đều bước vào cổng trường học, giọng nói hệ thống liền lập tức vang lên: [Đã gây ra nhiệm vụ chính tuyến]

Nội dung nhiệm vụ là [Thăm dò trường trung học phổ thông Yousuke, loại bỏ bảy loại hiện tượng linh dị, tiến độ trước mặt là 0/7]

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: 7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (2)

Ở trong thao trường, Phong Bất Giác cùng Tự Vũ mỗi người một ngã, người phía trước đi qua lầu chính, hướng vào sâu trong trường học, người phía sau thì đi vào tòa lầu dạy học đối diện cổng trường.

Nếu hai người có thể cùng nhau hành động, kịch bản này có lẽ không quá khó khăn. Gặp câu đố có thể thương lượng, gặp chiến đấu có thể chia sẻ, lúc phát sinh tình cảnh kinh khủng, bên người còn có một người khác, cảm giác cũng sẽ tốt hơn nhiều. Nhưng hiện tại, bọn hắn bị hạn định thành hành động một mình, còn phải hoàn thành cái thiết lập trò chuyện mà vừa nghe là đã thấy có âm mưu kia... Có thể nói, tính nguy hiểm cùng độ khó của kịch bản này ít nhất tăng lên gấp đôi.

Lúc trước trong đoạn ca dao kia đã có thể tìm được không ít dấu vết để lại về địa điểm cùng sự vật cụ thể, ví dụ như cái giếng, bậc thang, tấm gương, piano...

Những thứ khác không nói, chỉ riêng cái giếng đoán chừng sẽ không ở trong nhà, cũng sẽ không ở địa phương phụ cận sân bóng này. Cho nên tám phần là ở một góc hẻo lánh gần tường rào.

Phong Bất Giác dựa theo mạch suy nghĩ này, sau khi vượt qua lầu chính liền một đường đi về phía trước. Lúc này ánh trăng rất sáng, giống như ngân sương tiết địa, không cần mở đèn pin cũng có thể nhìn rõ con đường phía trước. Hắn đi không nhanh, thỉnh thoảng còn lưu ý thời gian kịch bản trên điện thoại di động, đến phút thứ 10 là phải gọi điện thoại rồi.

Trong ngũ hành, thủy chỉ hướng bắc, Phong Bất Giác cũng tìm được một cái giếng ở phía bắc trường học. Bờ giếng không quá cao, do đá trắng xây thành, mặt ngoài đã rất gập ghềnh. Miệng giếng không đóng lại, cũng không có mắc khung dây thùng nổi thùng nước.

Cách miệng giếng 10m, có một gian nhà trệt hình chữ L. Từ cửa sổ nhìn vào, có thể chứng kiến một cái gàu nước cùng rất nhiều vôi nước. Phong Bất Giác đi tới cửa liền phát hiện vài cái thùng sắt, đồ lau nhà, xem ra đây là chỗ để cất dụng cụ sạch.

Phong Bất Giác tiến vào nhà trệt cẩn thận tìm tòi một lát, ngay cả số lượng vòi nước và đồ lau nhà cũng đếm qua, nhưng không tìm được manh mối gì. Đi ra ngoài phòng, mắt thấy thời gian đã là 9 phút 27 giây, hắn liền cầm lấy điện thoại, nhấn vào nút gọi nhanh.

Kết quả điện thoại cũng không có tự động quay số, trên màn hình chỉ hiện ra một hàng chữ: [Thời gian chưa tới, thời gian gọi tiếp theo của bạn là từ 10:00-10:45]

"Thì ra là thế, nhất định phải tại trong khoảng 45 giây quy định mới có thể gọi..." Phong Bất Giác thì thầm. Hắn đợi nửa phút, đợi thời gian trên điện thoại đi động biến thành đúng 10 phút, lại ấn vào nút gọi nhanh. Một chuỗi dãy số liên tục tự động hiện ra trên màn hình, cuộc gọi thứ nhất đã bắt đầu.

Tít —— thanh âm chỉ giằng co một lần, Tự Vũ bên kia liền tiếp điện thoại.

Dù gì cũng là hảo hữu trong trò chơi, từ khi tiến vào kịch bản đến giờ hai người vẫn chưa nói với nhau một câu, Phong Bất Giác liền muốn khách khí một chút, nói một câu như "Thật là trùng hợp a..." vân vân, không nghĩ tới hắn căn bản không kịp nói câu nói nhảm này, đối phương liền vào chuyện chính: "Điện tích tòa lâu này so với trong tưởng tượng của ta còn lớn hơn nhiều, đèn bên trong tất cả đều không bật được. Sau khi đi vào có mấy hàng tù giày, xuyên qua đó là một cái hành lang, trên tường có sơ đồ tòa nhà. Ta tạm thời vẫn còn ở tầng một, định kiểm tra từng tầng một từ 1F cho đến sân thượng, mỗi một cánh cửa đều sẽ vào xem qua. Trước mắt còn chưa gặp tình huống dị thường, còn người thì sao?"

Đây là lần đầu tiên Phong Bất Giác nghe nàng một hơi nói nhiều lời như vậy, hơi có chút không quen. Bất quá hắn cũng minh bạch, một phút trò chuyện rất quý giá, hơn nữa lúc Tự Vũ nghe điện thoại rất có thể là một tay cầm điện thoại đi động để bên tai, tay kia cầm đèn xách tay. Loại tình huống này nếu lọt vào tập kích thì quá nguy hiểm rồi, lấy vũ khí cũng không kịp.

Cho nên Phong Bất Giác liền theo ý đối phương cũng có chút nhanh mà trả lời: "Ta tìm được một cái giếng, hẳn là địa phương mà câu ca dao đầu tiên nói đến, đang chuẩn bị nghiên cứu một chút." Hắn dừng một giây: "Ta nói đơn giản một chút về bài ca dao kia, chuyện kỳ quái câu thứ hai chỉ chính là về "Bậc thang thứ 13". Ta đã quan sát qua, trong trường học có tổng cộng có ba tòa lầu tương đối cao, lầu chính là cao nhất, có bảy tầng cộng thêm một cái sân thượng. Ta đoán chừng thời điểm người lên lầu có xác suất rất cao gây ra nội dung cốt truyện này, nhớ kỹ phải đếm số bậc thang, nếu như lúc lên một tầng phát hiện cầu thang đó có 13 bậc thì cũng có nghĩa là người đã tiến nhập vào một không gian cực kì quý giá.

Câu nói thứ ba hẳn là ám chỉ WC. Nếu người nghe được nhà vệ sinh nào đó truyền đến tiếng nước chảy không ngừng, vậy thì rất có thể..."

Tít —— tít —— tít ——

Tiếng tít tít liên tục vang lên, một phút trò chuyện đã qua, cuộc gọi thứ nhất của bọn họ cứ như vậy đã xong. Tiếp theo phải đợi mười lăm phút sau, do Tự Vũ gọi điện thoại cho Phong Bất Giác.

Lời Phong Bất Giác tuy chưa nói xong nhưng cũng chỉ có thể dừng ở đây. Kỳ thật lời nhắc của hắn cũng hơi dư thừa, bởi vì Tự Vũ đã từng nghe qua câu chuyện về bậc thang thứ 13, hơn nữa nội dung bài ca dao kia nàng cũng nhớ rõ tám chín phần mười. Với năng lực chiến đấu của nàng mà nói, Phong Bất Giác có chút quá mức lo lắng cho đối phương rồi, hắn có lẽ nên lo cho mình mới đúng.

Dời đi động ra khỏi tai rồi nhìn màn hình, Phong Bất Giác lại thử gọi lại một lần, lúc này trên màn hình hiện ra hàng chữ: [Thời gian chưa tới, thời gian gọi tiếp theo của bạn là từ 40:00-40:45]

"Àn... Ta dường như có chút minh bạch ý nghĩa của loại trò chuyện này." Phong Bất Giác thì thầm: "Một phút trò chuyện căn bản không thể nói mấy câu, mục đích chủ yếu của loại lên hệ này không phải là để cho người chơi giúp đỡ lẫn nhau, mà là để cho người chơi liên lụy lẫn nhau..."

Hắn xác thực đã đoán đúng... Chính vì hai người bọn họ đều có năng lực cá nhân mạnh phi thường, hệ thống mới phải tạo ra thiết lập như vậy. Dùng thực lực của hai người này mà nói, dù cho đem bọn họ tách ra cũng không đủ để tạo áp lực khó có thể thừa nhận.

Bất quá... tâm tình lo lắng cho đồng đội lại có thể thành gánh nặng cho bọn họ.

Đầu tiên cho hai người biết rằng bọn hắn không được phép nào đồng hành, dù cho vô tình gặp phải cũng không được trao đổi, mà cứ cách một đoạn thời gian nhất định lại phải trò chuyện, nếu không thể gọi cho đối phương hoặc không kịp nhận điện thoại đều sẽ bị quỷ hồn đuổi giết.

Có thể tưởng tượng, sau khi thời gian đến, nếu như một người trong đó không có cách nào nhận điện thoại đối phương gọi hoặc mình gọi đối phương không nhận được. Trong nội tâm của người tất nhiên sẽ sinh ra lo lắng, nhất định sẽ đi suy nghĩ đối phương vì sao không có tiến hành trò chuyện, chẳng lẽ lại bỏ lỡ thời gian gọi điện thoại? Hay là gặp bất trắc gì? Mặt khác... Quỷ hồn tiến hành đuổi giết sau đó liệu đồng đội có thể ứng phó hay không?

Tuy trong menu đoàn đội có thể chứng kiến đồng đội còn sống hay không nhưng cái này cũng sẽ không thay đổi được gì, bởi vì còn sống hay không chính là tin tức duy nhất menu có thể cung cấp rồi. Về phần những thứ khác, ví dụ như có bị thương hay không, người ở chỗ nào, Giá Trị Kinh Hải ra sao... một mực không biết. Cho dù có một người bị quỷ cưa đứt chân, bị nhốt chảy máu ở bên trong tù chứa đồ, tên còn lại cũng không có cách nào cứu viện. Người không bị đuổi giết chỉ có thể ngồi lung tung trong đầu, trong nội tâm bất ổn, cuối cùng chính mình cũng phạm phải sai lầm bởi ảnh hưởng từ loại tâm tình này.

Cho nên nói... Loại thiết lập như thế này không có còn hơn, thà là quy định bọn hắn hoàn toàn không thể trò chuyện đồng thời cũng không thể gặp nhau, hai người riêng phần mình đơn đánh, cũng là bớt lo một chút.

.....

Bởi vì điện thoại không thể cho vào bọc hành lý, mà túi trang phục tân thủ rất nặng, không thể đựng vào được, cho nên Phong Bất Giác chỉ có thể rất bất đắc dĩ một mực cầm đi động trong tay.

Tuy không biết có ích hay không, hắn vẫn móc cờ-lê ra cầm ở trên tay kia, chậm rãi tiếp cận giếng nước. Bước chân của hắn rất ổn, thần kinh căng ra. Nếu gây ra FLAG gì đó, hắn tuyệt đối có thể làm ra phản ứng ngay lập tức.

Không khí quanh mình đột nhiên trở nên âm lạnh, ngay khi khoảng cách Phong Bất Giác tới gần miệng giếng chỉ còn 2~3m, một câu nó giống như rên rỉ, dứt quãng từ phía dưới truyền đến: "Cứu... Cứu... Ta..."

Sau khi thanh âm vang lên, cảnh tượng trước mắt Phong Bất Giác lại cải biến, một giây sau, bóng tối liền biến thành hoàng hôn.

Mà bên cạnh hắn xuất hiện một nam sinh thấp bé gầy yếu mặc đồng phục, đeo kính mắt. Có ba tên thiếu niên vừa nhìn đã thấy khoanh tốt đem hắn vây quanh, bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận gì đó, thỉnh thoảng còn gõ đầu hoặc xô đẩy nam sinh kia.

"Tái hiện một đoạn ngắn trước khi tử vong à..." Phong Bất Giác nói xong, đi qua thò tay ra thử. Quả nhiên, cánh tay của mình tựa như không khí, xuyên qua thân thể những người kia, hoàn toàn không đụng được đối phương.

Vì vậy hắn liền nhẫn nại xem tiếp, muốn nhìn xem kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Kỳ thật cũng không có gì đặc biệt, chỉ đơn thuần là vợ vét tài sản mà thôi, bất quá nam sinh kia tỏ vẻ mình không có tiền, khúm núm nói vài câu. Các thiếu niên bất lương kia tự nhiên rất bất mãn, trên bụng nam sinh rất nhanh liền trúng một quyền, thống khổ mà ngồi xồm xuống, sau đó lại bị đánh đập.

Cứ như vậy đánh được một lúc, ba người kia giống như đã có chủ ý mới, đem hắn kéo tới bên cạnh giếng. Một người trong đó nắm phía sau cổ áo tên nam sinh kia, đem nửa thân trên của hắn treo giữa trời đặt cạnh bờ giếng, hai người khác tức thì riêng phần mình bắt được một cái chân của hắn, nâng lên độ cao ngang với bờ giếng.

Nam sinh kia đương nhiên rất sợ hãi, hai tay túm loạn, la to để cho bọn họ dừng tay, nhưng ba người kia tựa như không quan tâm, trái lại còn cười lớn. Cứ như vậy giằng co không đến một phút, bị kịch liền xảy ra. Nam sinh kia rớt xuống, sinh tử không biết.

Ba gã thiếu niên bất lương lúc này hơi sợ, nói vài câu đối thoại lừa mình dối người: "Ta... Ta không muốn buông tay đây... Là.. Là chính bản thân hắn lộn xộn nên mới... mới té xuống, đúng... đúng không?"

"A.... Phải.. Đúng vậy a... Là người này chính mình không cẩn thận..."

Cứ như vậy, bọn hắn vứt bỏ tên nam sinh này, cũng không có đi kêu cứu, liền trực tiếp rời đi.

Một giây sau, những ảo giác này liền toàn bộ biến mất.

Vẫn là ban đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, Phong Bất Giác vẫn đứng ở cách miệng giếng 2~3m, một bước không di chuyển. Hắn cố ý lại nhìn điện thoại một chút, vừa rồi thời điểm đoạn ảo giác kia phát sinh, một giây cũng chưa qua.

"Cứu cứu ta..." Thanh âm kia lại một lần nữa vang lên.

Phong Bất Giác hít sâu một phát, thò người ra nhích tới gần miệng giếng kia.

.....

Cùng lúc đó, lầu chính.

Trong một gian phòng giáo viên, Tự Vũ ở trên một cái bàn làm việc phát hiện một mảnh giấy bị cắt ra từ tờ báo nào đó. Mảnh giấy đó rất bắt mắt, nội dung bị người dùng bút bôi đen, chỉ đọc được một số từ mấu chốt, một trong số đó chính là tên của ngôi trường này: Trường trung học phổ thông Yousuke. Mà nội dung của nó là về một cái giếng cạnh trong trường học:

Năm Heisei thứ 6 (edt: đại khái là năm 1994), một học sinh cấp 3 tên là Tanaka Satoshi bị phát hiện chết ở trong giếng cạnh của trường trung học phổ thông Yousuke. Lúc ấy kết quả cảnh sát điều tra là "sự cố", bất quá trong trường học còn có một loại đồn đại, nói Tanaka có thể là vì bị bắt nạt mà nhảy giếng tự sát.

Một tuần sau, ba gã nam sinh thường xuyên khi dễ Tanaka, trong cùng một buổi tối lần lượt rời khỏi nhà, về sau liền tuyên cáo mất tích, cuối cùng thi thể của bọn hắn đều bị phát hiện ở trong giếng cạnh.

Lúc này đây, cảnh sát tuy vô cùng coi trọng vụ án này, nhưng cuối cùng bởi vì không có cách nào tìm được bất luận "hung thủ" nào, bản án chỉ đành gác lại không giải quyết được.

"Oan hồn của Tanaka quay về báo thù rồi", câu nói như vậy rất nhanh lan truyền giữa các học sinh.

Năm Heisei thứ 7, một nam sinh khác là Sakagami Yuichi cũng rơi xuống giếng bỏ mình, lúc kiểm tra thi thể thì phát hiện, ngoại trừ vết thương do rơi xuống tạo thành, trên người thi thể còn có rất nhiều vết cắn quý dị, những dấu răng kia ít nhất đến từ bốn người khác nhau.

Sakagami khi còn sống là một ác bá nổi danh trong trường học, bằng hữu của hắn lúc cung cấp khẩu cung cho cảnh sát đã nói như sau: ngày hôm đó bọn hắn đang hút thuốc ở phụ cận, Sakagami nói rằng hình như mình đã nghe được tiếng la "Cứu cứu ta", nhưng bằng hữu của hắn không có nghe được, còn tưởng rằng Sakagami đang nói đùa, liền một mình về nhà.

Vào mùa đông cùng năm, hai gã thành viên của bang Bạo Tẩu cũng bị phát hiện chết ở trong giếng, trên thi thể đồng dạng cũng xuất hiện rất nhiều vết cắn, toàn bộ ngón tay của hai thi thể đều bị cắn đứt, cũng không thể tìm được chúng.

Năm Heisei thứ 8, nhân viên nhà trường dùng xi măng lấp miệng giếng lại, từ đó về sau hai năm bình an vô sự.

Năm Heisei thứ 10, miệng giếng bị lấp bằng xi măng bởi vì nguyên nhân không rõ mà sinh ra vết nứt.

Mùa hè cùng năm, trong trường học lần lượt có ba học sinh mất tích. Sau khi học sinh thứ nhất mất tích được mười ngày, trong khe hở của miệng giếng bốc lên mùi tanh nặng. Nhân viên nhà trường bắt đầu đi đánh phải đập xi-măng ra, lại phát hiện ra ba cỗ tử thi trong giếng, thi thể đều bị phá hoại nghiêm trọng với mức độ khác nhau, ngoại trừ đầu hoàn hảo không tổn hao gì, các bộ phận khác đều đã trở nên vụn nát.

Lời đồn đãi lại lần nữa lan truyền giữa các thầy trò, "Nếu như nghe được tiếng oan hồn kêu cứu ở trong giếng, ngàn vạn không nên thử đi thăm dò nhìn xem, nếu không cũng sẽ bị kéo xuống".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: 7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (3)

EDITOR: Hoconkut3

Phong Bất Giác đã đi tới bên cạnh giếng, bất quá hắn không có đến quá gần, chẳng qua là hạ thấp thân thể, tận lực nhìn xiên về trước mà không có duỗi đầu vào bên trong giếng.

Hắn nhớ rõ đoạn ca dao kia một chữ cũng không quên, "Chớ nhìn hắn... Nếu không sẽ chôn cùng giếng cạn", đây xem như là một gợi ý rất rõ ràng. Phong Bất Giác không chút nghi ngờ, chỉ cần mình nhìn thẳng vào đồ vật trong đáy giếng, lập tức sẽ đâm tới FLAG tử vong... Hắn cũng không muốn bị quái vật nào đó không thể đối kháng đột nhiên kéo xuống mà lập tức giá trị sinh tồn về 0.

"Người dưới đó..." Phong Bất Giác từ cuống họng hô to: "Ta đi tìm sợi dây ném cho người được không?"

Thanh âm dưới đáy giếng qua vài giây lại vang lên: "Ta... Một người... Leo không được..."

Lúc Phong Bất Giác nghe được câu này, lại có một loại cảm giác hiểu ra, hắn hỏi dò: "Vậy... Ta công người đi lên được không?"

Thanh âm ở dưới đáy giếng đơn giản mà trả lời: "Được..."

Phong Bất Giác dứt khoát trực tiếp hỏi: "Ta không quá quen thuộc ngôi trường này, người có biết nơi nào gần đây có dây thừng không?" Hắn muốn thử xem gợi ý của nhiệm vụ đến cùng sẽ tới trình độ nào.

Nhưng lúc này đây, đối phương lại không có trả lời, thanh âm kia chẳng qua là lặp lại: "Cứu... Cứu... ta..."

Vì vậy, Phong Bất Giác nói: "Người chờ chút, ta tìm được dây thừng sẽ trở lại."

Cái âm thanh kia không có phát biểu bất cứ dị nghị gì, chỉ không ngừng kêu cứu.

Phong Bất Giác kỳ thật có chút hiếu kỳ, nếu như mình đi không trở lại thì sẽ như thế nào. Nhưng cẩn thận ngẫm lại, cho dù gia hỏa dưới đáy giếng này không đến mức leo ra tìm mình tính sổ, sớm muộn gì hắn cũng phải trở lại để hoàn thành nhiệm vụ này.

Rời khỏi miệng giếng, Phong Bất Giác chạy chậm về hướng phòng dụng cụ thể dục, lúc trước hắn đi ngang qua chỗ ấy đã tính đi vào vớ vẩn. Lúc này hắn quen việc dễ làm mà quay về chỗ đó, dùng cờ-lê đem khóa cửa phá ra, sau khi đi vào việc Phong Bất Giác làm chính là lục tung.

Không bao lâu, hắn đã tìm được một đoạn dây thừng, là loại dây thừng thô dùng để kéo co. Thử độ bền một chút, sau khi cảm thấy không có vấn đề gì, Phong Bất Giác liền đem dây thừng cuộn lại, nhét vào trong bọc hành lý, sau đó đi ra ngoài, quay trở về giếng cạn.

Lúc tiếp cận giếng cạn, tiếng cầu cứu dưới đáy giếng lại một lần nữa truyền ra, Phong Bất Giác làm như không nghe thấy, bước nhanh qua, tìm được một cây đại thụ chết khô ở bên cạnh, đem dây thừng buộc nút thắt ở trên đó. Sau đó hắn trở về bên cạnh giếng, đem dây thừng ném xuống dưới. Đoán chừng cái miệng giếng này cùng lắm cũng chỉ sâu 10m, rất có thể chỉ có 6-7m, dây thừng nhất định là đủ dài.

Hiện tại có một vấn đề rất phiền toái chính là cái điện thoại. Bất kể là xuống dưới hay đi lên, khẳng định đều phải dùng hai tay, cũng không thể ngậm đi động trong miệng a... Lại nói tiếp, cho dù thật sự ngậm vào trong miệng, lúc leo được một nửa điện thoại có vang lên cũng không có cách nào nhận. Vạn nhất chính mình sơ xuất, điện thoại rớt xuống giếng, như vậy chính mình nhất định sẽ bị đuối giết đến chết a.....

Nhìn đồng hồ, khoảng cách đến cuộc gọi tiếp theo còn bảy phút, Phong Bất Giác cảm giác lúc này không có vấn đề gì. Tiếng kêu cứu dưới đáy giếng có lẽ là của nam sinh trong đoạn ảo giác lúc này, một tên thiếu niên đồng lứa cũng có thể nhẹ nhàng nhắc tiêu từ kia lên, sau khi biến thành quỷ lẽ ra phải càng nhẹ hơn mới đúng.

Phong Bất Giác quyết định xong, liền không do dự nữa. Hắn đặt di động trên mặt đất, nắm dây thừng, mặt đối diện cây đại thụ kia, đưa lưng về phía miệng giếng, ngồi lên trên mép giếng, sau đó đặt hai cái đùi lần lượt đối diện với miệng giếng. Tiếp đó, mặt hắn hướng lên, chân đạp vách giếng, hai tay luân chuyển nắm dây thừng, tận lực leo nhanh xuống. Từ đầu đến cuối hắn đều không liếc xuống giếng, cứ như vậy một mực đưa lưng về phía một con tám chân phân mười là quỷ hồn.

"Ngẩng đầu nhìn lên trời... Ánh trăng đang cười..." Sau khi Phong Bất Giác tiến vào giếng cạn, hắn luôn bảo trì tư thế quay lưng về phía dưới, ngẩng đầu từ trong giếng nhìn lên bầu trời, bất tri bất giác liền ngâm hai câu, sau đó hắn lập tức dừng lại, tự nhủ: "Kháo... Không ngờ rằng sẽ đem cái giai điệu nào tàn này hát ra... May mà phụ cận không có ai, cảm giác thật mất mặt..."

Sau khi leo xuống đáy giếng, hai chân Phong Bất Giác như là dẫm phải bùn đất xốp. Hắn dựa vào một bên vách giếng, cũng không quay đầu lại, chỉ chờ cho đối phương một cái bóng lưng: "Người ở đâu, ta đến công..."

Lời còn chưa dứt, hai cánh tay máu chảy đầm đìa liền từ hai bên vai Phong Bất Giác duỗi ra, ôm quanh cổ của hắn. Đồng thời, hắn cảm thấy có "Nửa thân" người dán lên sau lưng mình. Phong Bất Giác có thể khẳng định, cho dù là người chơi nữ cũng hoàn toàn có thể công được con quỷ hồn này, vì sức nặng của con quỷ này rất nhẹ, hoặc là nói... từ chi căn bản không đủ.

"Àn..." Phong Bất Giác muốn nói lại thôi, hắn vốn muốn theo thói quen mà châm biếm một cái, lời nói cũng đã đến bên miệng rồi liền cân nhắc. Không ổn... Tại loại tình huống này, nếu vạch trần một ít đặc thù không giống nhân loại của đối phương, có khả năng tình huống cũng sẽ phát triển theo chiều hướng không tốt nào đó. Máy cái ví dụ như "Thân mình của người nhẹ như vậy vì sao không tự mình bò lên", "Tại sao cánh tay của người lại hư thối", "Vì sao ta cảm thấy dưới eo của người cái gì cũng không có", "Bụng của người có phải đang chảy nước hay không", toàn bộ đều là câu nói cấm.

Ở phần cuối của vô số câu chuyện về quỷ hồn, vô số nhân vật chính đều nói với gia hỏa nào đó trông giống như người một câu: Vừa này ta gặp quỷ, trông thế này thế kia... Sau đó, bọn hắn đều nhận được lời hỏi đáp giống nhau: "Có phải giống như vậy hay không?" Sau đó liền bị giết chết.

Phong Bất Giác cũng không muốn mạo hiểm, cổ của hắn vẫn còn ở trong lòng bàn tay đối phương đấy. Vạn nhất con quỷ này qua lời nhắc của hắn đột nhiên ý thức được bản thân chính là một con quỷ, vậy khẳng định là sẽ kích hoạt FLAG từ vong, tuyệt đối không thể nói những câu kia.

"Cầm chắc chưa, ta sắp leo lên." Phong Bất Giác hoàn toàn không để ý âm thanh cùng các loại ám chỉ mãnh liệt, cũng không nhìn xem hai cánh tay đầy máu dưới cằm của mình mà lên tiếng chào hỏi, lưng công quỷ liền bắt đầu leo lên.

Vừa rồi lúc leo xuống giếng cũng không có nhìn xuống dưới, chính thể cảm giác tựa như đi lui về phía sau, lúc đi lên thì là dùng ánh mắt nhìn chăm chú về hướng phía trước, cho nên tốc độ hắn leo lên rất nhanh. Mà đồ vật hắn công sau lưng xác thực không nặng, không thấm vào đâu cả.

Leo xuống rồi lại leo lên giếng cạn, tổng cộng chỉ tốn hơn bốn phút. Phong Bất Giác dừng lại ở gần giếng, sau khi hơi thở hỗn hển trở lại đều đặn rồi, hắn vẫn như cũ không dám khinh thường, hắn không có vội vã nhấc điện thoại lên mà lại một lần nữa móc ra cò-lê, nói với đồ vật trên lưng mình: "Đã ra rồi, người có thể về nhà."

Tiếng nói chuyện vang lên từ gáy Phong Bất Giác, như là gió lạnh như băng thổi qua phần gáy: "Về... nhà..."

Vài giây kế tiếp, bốn bề yên tĩnh làm cho người ta hít thở không thông.

"Cảm ơn người..." chính là câu đáp lại cuối cùng của quỷ hồn kia.

Lúc Phong Bất Giác nghe được câu này, hơi lạnh thấu xương quanh mình bỗng nhiên biến mất, có cảm giác thứ đồ vật sau lưng của hắn cũng không còn. Lúc này, hắn mới thở dài một hơi, cũng quay đầu lại.

Dưới ánh trăng màu bạc, bộ dạng giếng cạn kia đã cải biến. Miệng giếng không còn mở ra, mà lại bị một khối xi-măng bịt lại. Đoạn dây thừng trong tay Phong Bất Giác kia, một đầu vẫn đang buộc trên cây, nhưng đoạn ném vào trong giếng lúc này lại chất đống ở bên cạnh giếng.

Có lẽ Phong Bất Giác căn bản không có leo xuống miệng giếng này, có lẽ chỗ hắn leo xuống... là ở nơi khác. Mà chính ở chỗ đó, hắn cứu ra tên nam sinh kia.

..... (EDT: Hoconkut3, mình chỉ dịch ở bên wattpad và tàng thư viện thôi, làm phi lợi nhuận mà bị cop không hỏi là sao...)

Đoạn cuối cùng trong mảnh giấy cắt từ tờ báo trên tay Tự Vũ có viết:

Mùa thu năm Heisei thứ 10.

Có phụ huynh của đệ tử trong trường học mời một Âm Dương Sư đến làm phép. Lúc rời đi, vị Âm Dương Sư kia nói đã chém oán linh bị thương, nhưng

đạo hạnh của mình vẫn không thể khiến hắn thành phật.

Bị phóng viên hỏi thăm liên tục, Âm Dương Sư lưu lại một câu "Chẳng lẽ ngươi muốn ta đến "chỗ đó" cồng hắn đi ra sao?" Sau khi nói xong, hắn liền giật dũ rồi đi.

Từ đó về sau, miệng giếng lại một lần nữa bị lấp bằng xi-măng, đến nay không hề xuất hiện dị trạng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: 7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (4)

EDITOR: Hoconkut3

[Tiến độ nhiệm vụ chính tuyến đã thay đổi]

[Thăm dò trường trung học phổ thông Yousuke, loại bỏ bảy loại hiện tượng linh dị, tiến độ trước mặt là 1/7]

Nghe được thông báo từ hệ thống vang lên, Tự Vũ cũng nhẹ nhàng thở ra. Đảm lượng của nàng có lẽ hơn xa tiêu chuẩn người bình thường, cũng có khả năng còn dũng cảm hơn cả Long ca, cho nên lúc nhìn thấy mảnh giấy cắt từ tờ báo khiến người không rét mà run này, nàng cũng không có phản ứng quá lớn.

Bất quá nàng vẫn không tự chủ được mà lo lắng... Bởi vì ở cuộc gọi thứ nhất trước đó, Phong Bất Giác rõ ràng từng nói qua đã tìm được miệng giếng, đang chuẩn bị xử lý. Mà từ mảnh giấy Tự Vũ đã biết được một phần tin tức, kết hợp với bài ca dao lúc trước nghe được, tự nhiên cũng làm ra kết luận "không được nhìn xuống giếng", nhưng trước khi đến thời gian cho cuộc gọi tiếp theo, nàng không có cách nào thông tri cho Phong Bất Giác đấy. Loại cảm giác rõ ràng muốn giúp đỡ lại bất lực này xác thực rất tra tấn người.

Thứ hệ thống muốn đúng là hiệu quả như vậy. Có lẽ hai người bọn họ lo lắng cho nhau đều là dư thừa, nhưng loại lo lắng này, không thể nghi ngờ sẽ trở thành gánh nặng cho bản thân bọn họ, tâm phiền ý loạn cùng sợ hãi đều sẽ khiến người ta phạm sai lầm.

Sau khi Tự Vũ nghe được thông báo thì tạm thời yên tâm một ít. Nàng xem thời gian trên điện thoại di động, còn có hơn hai phút là đến 25:00 rồi. Tầng một về cơ bản đã kiểm tra xong, vì vậy nàng tạm thời dừng lại, chuẩn bị hoàn thành cuộc gọi này mới lên tầng hai.

Lúc này, nàng lại nghe được thông báo từ hệ thống: [Trong kịch bản, nếu như bạn dừng lại thời gian dài ở một khu vực đã từng thăm dò qua, hơn nữa không tiến hành bất cứ hành động gì thúc đẩy tiến trình trò chơi thì sẽ bị coi là "Trò chơi tiêu cực", Giá trị Kinh Hải sẽ tăng lên theo thời gian]

Tự Vũ nghe vậy, bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, cầm lấy điện thoại, nhấc đèn xách tay lên, dọc theo hành lang đi về phía trước.

Khái niệm "trò chơi tiêu cực" trong thông báo từ hệ thống vừa rồi ở giai đoạn Closed Beta không có, khi Open Beta mở ra mới bị đưa vào. Ví dụ như ở kịch bản hiện tại, giả thiết trong kịch bản không phải Giác Ca cùng Tự Vũ mà là hai người chơi không quen nhau. Một người trong đó có lá gan rất nhỏ, mà nhân phẩm lại hơi xấu, lúc kịch bản bắt đầu hắn tìm một địa phương tự nhận là an toàn trốn đi, mỗi lần đến thời gian nên gọi liền gọi, nên nhận liền nhận, vĩnh viễn sẽ không trở thành người nhận trách nhiệm, mà đồng đội kia thì ở trong sân trường xuất sinh nhập tử, giải quyết các loại sự kiện, làm không tốt còn có thể bởi vì trò chuyện mà trở thành mục tiêu đuổi giết. Cũng có khả năng, hai gã người chơi đều là loại người này, bọn hắn đều tự tìm địa phương trốn đi, nhiều lần trò chuyện...

Đây chỉ là một ví dụ. Trong kịch bản khác, cũng có thể có người chơi chọn "không làm gì" để được sinh tồn. Vì phòng ngừa tình huống cùng loại, hệ thống tăng thêm khái niệm "trò chơi tiêu cực" khi mở ra Open Beta. Người chơi nếu như bị phán định là trạng thái trò chơi tiêu cực, bất kể đã bị kinh hãi hay chưa, Giá trị Kinh Hải đều chậm chạp tăng lên, thời gian trò chơi tiêu cực càng lâu, Giá trị Kinh Hải lại càng cao, đến 100% cũng sẽ bị cưỡng chế logout. Chỉ khi cố lấy lại dũng khí tích cực trở lại trong trò chơi mới có thể từng bước đem loại ảnh hưởng này tiêu trừ.

Đương nhiên, thiết lập này cũng không phải ở trong từng kịch bản đều có. Có một ít kịch bản, chẳng hạn như các kịch bản có độ khó cao mà Phong Bất Giác đã từng trải qua như Saw, thành phố bị Satsuma Diehl không chế... thì qua cửa đều cùng thời gian có quan hệ chặt chẽ, cứ kéo dài thời gian thường sẽ gặp nguy hiểm hoặc là trực tiếp tử vong.

Hai phút rất nhanh qua đi, thời gian trò chuyện đã đến, Tự Vũ vừa vặn đi vào đầu bậc thang, nàng một bên đi lên, một bên nhấn vào nút gọi nhanh trên điện thoại di động.

"Một hai ba bốn..." Tự Vũ trong nội tâm đếm thầm số bậc thang, đưa điện thoại di động đặt vào bên tai.

Tít —— tít ——

Vang lên hai tiếng, Phong Bất Giác bên kia liền nhận: "Ta không sao, người có ổn không?" Đây là câu nói đầu tiên của hắn, trước tiên trả lời nhanh vấn đề đối phương sẽ hỏi, ngay sau đó tự mình nghĩ tự mình hỏi đấy.

"Hết thầy bình thường, ta đang đi cầu thang lên tầng hai." Khi Tự Vũ nói xong lời này, đã đi hết đoạn cầu thang thứ nhất, phía bên trái ngoặt 180°, trước mắt chính là đoạn cầu thang thứ hai, sau khi đi lên sẽ là hành lang tầng hai: "Ta vừa mới đi hết đoạn cầu thang thứ nhất, có 12 bậc." Nàng nói xong, tiếp tục đi thẳng về phía trước: "Người không cần nói với ta sự tình bên trong bài ca dao, ta cơ bản đều minh bạch, gợi ý rất rõ ràng."

Phong Bất Giác sững sốt một chút, lập tức cười nói: "A... Người nói như vậy thì cuộc trò chuyện kế tiếp của chúng ta nên nói cái gì đây?"

"Giúp nhau thông báo thoả một phát tiến độ nhiệm vụ là được rồi." Tự Vũ trả lời một câu, sau đó lại nói: "Đừng hỏi đối phương có ổn không, có bị thương hay không, bởi vì hỏi cũng không làm nên chuyện gì, có biết cũng giúp không được, chỉ tăng thêm phiền não."

Phong Bất Giác trong nội tâm thập phần đồng ý đề nghị này của Tự Vũ, nhưng Tự Vũ nói những lời này, Phong Bất Giác lại không dễ nói ra rồi, ít nhất hắn không thể nói trước. Bởi vì hắn là một người đàn ông, nói ra những lời này có nghĩa là lãnh đạm, lạnh lùng, lãnh huyết... Nhưng do Tự Vũ nói ra hờ hững như vậy, liền không hề có cảm giác không tốt...

"Oa... Người thật sự là khéo hiểu lòng người, kỳ thật ta cũng nghĩ như vậy!" Phong Bất Giác lập tức rất nhanh hỏi báo tiến độ của mình một chút: "Đúng rồi, ta hiện tại đã tại tòa nhà ở góc Tây Bắc rồi, phòng âm nhạc dường như ở chỗ này, ta chuẩn bị đi xem."

"13..." Tự Vũ bỗng nói: "Đoạn bậc thang thứ hai đi lên tầng hai... có 13 bậc."

Phong Bất Giác còn chưa nói gì, thời gian trò chuyện đã đến, trò chuyện đã cắt đứt, tiếng tu tu vang lên.

"Này? Uy!" Phong Bất Giác hô hai tiếng, bất đắc dĩ cũng chỉ đành cúp điện thoại, tự nhủ: "Ân... Kết quả vẫn là làm cho người khác để ý a..."

Lúc này, hắn cũng đi tới trước cửa phòng âm nhạc.

Sau khi kéo cửa tiến vào, Phong Bất Giác đầu tiên dùng đèn pin đem toàn bộ phòng học quét qua một lần, mấy hàng ghế ngồi phía dưới nhìn không ra gì thường, bốn phía tường cũng không có dấu tay bằng máu, chữ như gà bới vân vân. Thứ duy nhất tương đối dễ làm người khác chú ý chính là cây đàn piano trong phòng học rồi.

Phong Bất Giác trong miệng than nhẹ nói: "So Fa Re, La So Re..." Hắn hít sâu thoả một phát: "Chẳng lẽ sau khi ta đánh đàn theo các nốt đó sẽ kích hoạt cơ quan, tiếp theo sẽ có đồ vật gì đó từ trên ngăn tủ rớt xuống sao?" Hắn lập tức liền quay đầu đi, giờ đèn pin chiếu vào một cái tủ có kính thủy tinh để nhạc phổ cùng tài liệu giảng dạy, bất quá trên nóc tủ rõ ràng không có vật gì.

"Ân... Nếu chỗ ấy thực có đồ vật gì đó mà nói... giẫm lên ghế của đàn piano là có thể leo lên a." Phong Bất Giác giống như đang suy nghĩ mà nói một câu.

Phong Bất Giác ánh mắt lại từ từ chuyển qua một pho tượng Beethoven ở góc tường, đó là một bức tượng điêu khắc bằng thạch cao màu trắng thập phần thông thường, khắc đầu cùng trước ngực của Beethoven, tỉ lệ tiếp cận 1:1.

Phong Bất Giác đi qua, lấy đèn pin chiếu vào bức tường, nói một câu: "Phân Ca, người thấy thế nào?" (tên tiếng trung của Beethoven là Bối Đa Phân)

Hắn hiển nhiên không trông cậy pho tượng sẽ trả lời chính mình, hắn một bên nói, một bên liền đem điện thoại di động cùng đèn pin đặt ở ngăn tủ bên tay phải, lập tức thử di chuyển pho tượng này, kết quả phát hiện sức nặng thứ này rất bình thường, phía dưới cũng không có giấu cái nút bí mật hay cơ quan nào đó, xem ra xác thực chính là một món đồ trang trí bình thường.

"Phân Ca, mọi người đều là nghệ thuật gia với nhau, quá không nể tình đi nha." Phong Bất Giác tự biên tự diễn mà cười nói, một lần nữa cầm lên điện thoại cùng đèn pin.

Hắn cuối cùng vẫn đi tới trước cây đàn piano. Tuy biết rõ sẽ gây ra một ít FLAG không tốt, nhưng cuối cùng vẫn kiên trì. Hắn duỗi ngón tay ra, dựa theo các nốt nhạc trong bài ca dao, từng bước từng bước mà đánh đàn...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: 7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (5)

EDITOR: Hoconkut3

So Fa Re, La So Re...

Sau khi đánh xong những nốt nhạc này, Phong Bất Giác liền lui về phía sau mấy bước, cảnh giác mà lưu ý gió thổi cỏ lay quanh mình.

Mấy giây qua đi, hai cánh tay trắng bệch, hẹp dài, dùng một góc độ vô cùng quý dị, từ bên trong đàn Piano chui ra ngoài...

Có một thành ngữ gọi là "Độc như nước chảy", có lẽ cũng thật sự có người có thể làm được, dù sao Phong Bất Giác vẫn chưa thấy qua, càng không hiểu việc đem một quyển sách độc thuộc lòng ra có ý nghĩa gì. Bất quá "Đàn như nước chảy" thì đoán chừng chuẩn bị thấy được.

Đôi tay kia ở trước đàn, mười ngón giao nhau, lòng bàn tay hướng về phía ngoài mở rộng ra. Phong Bất Giác lập tức liền kịp phản ứng, cử động nhìn như có cũng được mà không có cũng không sao này chính là "thời gian phản ứng" trò chơi lưu cho người chơi. Nếu như người chơi không có bị sợ ngốc, thừa dịp hiện tại nên hành động ngay.

"Không thích nghe... Sau khi nghe hết nhất định phải vỗ tay" Phong Bất Giác lẩm bẩm gọi ý tương quan trong bài ca dao, lập tức liền hiểu. Hắn ngồi xuống một cái ghế ở hàng thứ nhất, đem di động đặt ở cái ghế bên cạnh, đèn pin thì kẹp ở giữa hai đầu gối, chiếu lên trên cây đàn Piano bên kia.

Lúc này, hai cánh tay trắng bệch giống như cây củi kia hình như chuẩn bị xong rồi, mười ngón tay giống như quỷ thảo linh hoạt mà vận vẹo vài cái, bắt đầu ấn vào phím đàn. Tiếp đó, chúng bắt đầu đánh đàn... Cặp tay kia nhanh chóng múa trên phím đàn, đoạn giữa cánh tay đã uốn lượn thành góc độ khó có thể tưởng tượng, xương khuỷu tay cũng bẻ cong một cách quái dị, mà những ngón tay kia, mỗi một ngón cũng giống như có tánh mạng, lướt ngang, nhảy trên phím đàn...

Theo thị giác nhìn vào, bộ dạng hai cánh tay quý này đánh đàn Piano không có mỹ cảm, cũng không có cảm giác về tốc độ. Nếu phải hình dung, thì tựa như có mười con giun bị móc trên hai lưỡi câu, mỗi lưỡi câu có năm đầu, sau đó những con giun kia vận vẹo thân thể của mình, ý đồ giãy giụa lưỡi câu trời buột.

Về phần khúc nhạc có êm tai hay không, Phong Bất Giác không biết. Mặc dù có lẽ tè âm phù lọt vào trong tai, nhưng hắn căn bản nghe không rõ giai điệu nguyên vẹn cho dù là một đoạn ngắn. Bởi vì từ nốt nhạc thứ nhất mà hai cánh tay bắt đầu đánh, Phong Bất Giác liền dùng hai tay che kín lỗ tai, một bên lắc lư cái đầu rất có tiết tấu, một bên liền ngâm nga: "Lạp lap lap! Lạp lap lap! Ta là người bán báo nhỏ bé..."

Hắn hát xong Bán Báo Ca, lại bắt đầu hát Khúc Quân Hành Nghĩa Dũng Quân, dù sao nếu cặp tay kia vẫn đánh không ngừng, Phong Bất Giác liền chuẩn bị một mực đem hai bài hát này hát đi hát lại, cũng không biết hắn và Niếp Nhĩ (tác giả hai bài hát trên) có thù oán gì nữa.

Tóm lại, ước chừng năm phút sau, lúc Phong Bất Giác sắp hát Bán Báo Ca lần thứ ba, hai cánh tay kia liền dừng diễn tấu, quỷ thảo đã rời khỏi phím đàn Piano, nâng ở trên không trung, dừng lại.

Phong Bất Giác không nói hai lời, bắt đầu dùng sức vỗ tay ba ba ba, rõ ràng còn chẳng biết xấu hổ mà kêu một tiếng "Tốt!" Còn thiếu chút nữa là hô một câu "Thêm một bài nữa" rồi.

Loại phương thức ủng hộ phảng phất như nghe tướng thanh (hát hài hước châm biếm) ở trong vườn này, tựa hồ khiến chủ nhân hai cánh tay quý kia chấn kinh rồi, dù sao cặp tay treo trên không trung kia, ngốc ở đó khoảng 30 giây mới làm ra phản ứng.

Bỗng tay phải của cặp quỷ thảo nắm lại, vung vẩy trên không hai cái, giống như đang tỏ vẻ bất mãn nào đó, sau đó, tay trái nâng mái che đàn piano lên, tay phải cũng lui về chống mái che đàn, cả hai tay cùng nâng, sau đó chậm rãi rút về bên trong cây đàn, đem cái nắp đắp lại. Từ chính thể đến xem, cử động này xem như là đóng cửa từ chối tiếp khách...

[Tiến độ nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

[Thăm dò trường trung học phổ thông Yousuke, loại bỏ bảy loại hiện tượng linh dị, tiến độ trước mặt là 2/7]

"Àn... Xem ra cái gọi là "7 điều cấm kỵ" cũng không phải tất cả đều là trí mạng nha." Phong Bất Giác cầm di động cùng đèn pin đứng lên, "Cũng có thể... Nếu ta nghe toàn bộ khúc nhạc vừa rồi sẽ chết? Hừ... Có cảm giác cái kịch bản này đang truyền đạt một loại thể giới quan "Ma quỷ cũng là có nhân tính" a...."

Hắn nhìn thoáng qua thời gian, 35:18, ước chừng còn năm phút liền đến phiên hắn gọi điện thoại rồi. Cũng không biết Tự Vũ hiện tại như thế nào. Không có nghe được thông báo nhiệm vụ hoàn thành, nói rõ nàng vẫn như cũ rơi vào trong không gian của "Bậc thang thứ 13", mà hệ thống cũng không có đưa ra tin tức nàng đã tử vong.

Loại tâm tình biết rõ đối phương đang ở hiểm cảnh mà lại không biết tình huống cụ thể này... Đối với Phong Bất Giác tự nhiên cũng đã tạo thành ảnh hưởng nhất định. Hắn thuận tay mở ra menu trò chơi, tuy cũng biết cái này không có ý nghĩa, nhưng hắn vẫn muốn kiểm tra trạng thái "Vẫn còn sống" bên cạnh ID đồng đội. Đây là một loại tâm tình kỳ quái, tựa như lúc chơi trò chơi bắn súng, người chơi chỉ cần không có việc gì làm liền ưa thích ấn nút TAB xem danh sách...

Ái ngờ sau khi mở ra menu trò chơi, đã có phát sinh ngoài ý muốn. Phong Bất Giác kiểm tra xong mục đoàn đội, liền chú ý tới mục sở trường, lại có sở trường mới đã được giải khóa.

Khu vực có bóng mờ xuất hiện sau khi Open Beta mở ra, hiện tại có một nửa đã hiện ra, sở trường mới gọi là "Linh Thuật", cấp bậc trước mặt của Phong Bất Giác là F.

Trong hai hạng sở trường mới mở này, Phong Bất Giác đã giải khóa một hạng, bất quá vừa nhìn cái tên là hắn biết, sở trường này khẳng định cực kỳ khó

luyện.

Sáu hạng sở trường của Closed Beta: thông dụng, khí giới, điều tra, chiến đấu, xạ kích, chữa bệnh, nhìn qua thiết lập đều tương đối trung quy trung củ, nhưng "Linh Thuật" này, cùng với cái sở trường còn lại chưa được mở ra tám phần chính là năng lực siêu tự nhiên.

Phong Bất Giác còn không rõ ràng lắm sở trường Linh Thuật được giải khóa lúc hắn hoàn thành nhiệm vụ này, hay lúc công quỹ hồn tại giếng cạn đã giải khóa. Nhưng nếu như đã mở ra, hắn liền không tự chủ được mà lo lắng rất nhiều sự tình, ví dụ như... ban thường qua cửa kịch bản lần này liệu có ngẫu nhiên rút ra thẻ kỹ năng có liên quan đến Linh Thuật; mặt khác, sở trường này hình như chuyên dùng để đối phó với quỷ hồn đấy, nếu vậy nó có gây ảnh hưởng đối với quái vật loại khác hoặc người chơi hay không; còn có, hiệu quả của kỹ năng tương quan có thể tái sinh sử dụng cho phương diện vật lý hay không...

Hắn đứng suy nghĩ trong chốc lát, rất nhanh liền nhận được thúc giục của hệ thống, nếu lại ngăn người tiếp liền coi như là trò chơi tiêu cực rồi. Hắn chỉ đành ly khai, tiếp tục triển khai thăm dò.

Khoảng cách tới cuộc gọi tiếp theo càng lúc càng ngắn, thông báo hoàn thành nhiệm bên Tự Vũ vẫn chưa có. Trong nội tâm Phong Bất Giác không khỏi bắt đầu thấp thỏm không yên, lúc còn thừa một phút, hắn do dự... Do dự rồi cuộc có nên gọi hay không.

Tình cảnh của Tự Vũ hiện tại khẳng định rất không ổn, trong rất nhiều chuyện quái dị về trường học, "Bậc thang thứ 13" có lẽ xem như là tương đối nổi danh đấy, cũng rất có thể là cái khó khăn nhất. Gọi ý của câu ca dao "Mau quay lại, mau quay lại... Bậc thang thứ 13 phải tránh đi", có cũng như không, nghe ý của nó, có lẽ chỉ cần bước qua bậc thang thứ 13, sẽ gây ra FLAG trí mạng.

Nhưng vừa rồi lúc Tự Vũ nói chuyện với Phong Bất Giác là thứ nhất nghĩ thứ hai làm, vừa đi vừa đếm thì đã đi đến bậc thang thứ 13. Bản thân nàng xác thực thật không ngờ trong tòa nhà 7 tầng này, mới đi đến lầu hai đã gặp phải bậc thang thứ 13 này.

Lúc này, Phong Bất Giác cân nhắc: nếu như tình huống của Tự Vũ đã rất không ổn rồi, như vậy nàng có xác suất rất cao không có cách nào nhận điện thoại, mà bởi vậy dẫn đến hậu quả chính là nàng sẽ trở thành người nhận trách nhiệm, trong mười lăm phút tiếp theo sẽ tạo ngộ uy hiếp càng nguy hiểm hơn, có thể nói đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Nhưng nếu như... hắn không gọi cú điện thoại này, chính mình liền sẽ trở thành người nhận trách nhiệm, bị Quỷ Hồn đuổi giết. Bất quá nói như vậy, có thể cam đoan Tự Vũ bên kia sẽ không phải nhận thêm nguy hiểm.

Trong lúc hắn do dự, thời gian, đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: 7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (6)

Edt: Hoconkut3

Tin tưởng năng lực của đồng đội, hoặc tin tưởng phán đoán của mình, trong thời gian hạn định, Phong Bất Giác phải làm ra lựa chọn. Loại giấy dựa trong nội tâm này chính là một loại áp lực khác ngoại trừ sợ hãi mà hệ thống tạo ra cho người chơi. Không nói đến việc sau khi Phong Bất Giác lựa chọn sẽ có kết quả như thế nào, trong ván cờ giữa người chơi cùng hệ thống này, hắn đã thua. Hắn hiện tại phân tâm lo lắng một chuyện không có cách nào kết luận chuẩn xác, chỉ tổ mang thêm nguy hiểm cho mình.

Đúng lúc này, tiếng trẻ khóc nỉ non đột ngột vang lên, truyền vào trong tai Phong Bất Giác. Hắn quay đầu theo âm thanh, trước mắt là hành lang trống rỗng đen kịt, thanh âm kia bắt nguồn từ chỗ rẽ cuối hành lang.

Hắn không có vội vã đi tới, mà cúi đầu nhìn điện thoại, thời gian là 40:27, còn 18 giây nữa là hắn sẽ bỏ lỡ thời gian gọi điện.

Cuối cùng, hắn vẫn ấn vào nút gọi nhanh. Mặc dù mới chỉ cùng nhau trải qua một cái kịch bản, nhưng hắn vẫn nguyện ý tin tưởng vào thực lực của Tự Vũ. Mặt khác, hắn cảm thấy nếu như mình không gọi lần này, như vậy trong 15 phút tiếp theo, đối phương cũng sẽ thừa nhận áp lực tâm lý giống như mình.

Đến tận đây hắn đã hoàn toàn suy nghĩ minh bạch, chỉ cần có thể, nhất định phải gọi điện thoại. Bất kể hai người có thể nói chuyện được hay không, nếu gọi mà nói... ít nhất có thể biến tướng mà chứng minh một người vẫn an toàn. Theo toán học mà nói, chỉ cần gọi điện, thì có 50% tỷ lệ là hai người đều không bị quỷ hồn đuổi giết; nhưng nếu như không gọi, thì có một người 100% sẽ bị đuổi giết.

Tít ——

Chỉ vang lên một tiếng, Tự Vũ liền nhận điện thoại: "Ta không sao, đừng lo lắng."

"Ân..." Phong Bất Giác nghe được giọng của nàng xác thực rất cao hứng, nhưng lập tức lại hỏi: "Người không phải nói... Đừng hỏi đối phương có ổn không mà?"

Ước chừng hai giây trầm mặc...

Tiếp đó, trong điện thoại di động vậy mà truyền đến một tiếng —— tí. Một giây sau, trò chuyện liền cắt đứt.

Tình huống này, chỉ có một loại giải thích... Tụ Vũ tại ngữ cảnh không có ý đồ vũ nhục, thập phần khó chịu mà nói một từ cách âm với Phong Bất Giác, sau đó chủ động dập điện thoại.

Nghe âm thanh —— tí ——, Phong Bất Giác đứng ngốc ở đó, chất phác mà đưa điện thoại di động lên trước mắt: "Này! Đây coi là cái gì nha? Dập điện thoại ta a...! Lúc trước là người nói không nên hỏi lẫn nhau a! Hiện tại rõ ràng còn mắng chửi người nữa a! Hơn nữa có thể thành công trách mắng cho thấy người là lẽ thẳng khí hùng a...!" Hắn mở to hai mắt nhìn điện thoại điên cuồng hét lên, bất quá trò chuyện đã cắt đứt, Tụ Vũ nghe không được, hắn chỉ có thể phát tiết một mình mà thôi: "Đồ đàn? Ngu ngốc? Ngớ ngẩn? Đơn giản là mấy cái từ này nha! Ta đã làm gì nha! Mắng xong người cũng không cần tắt điện thoại a! Sớm biết như vậy ta liền không gọi a...!"

Ở phía trước, tiếng trẻ khóc nỉ non càng ngày càng vang, không ngừng mà chui vào trong tai của hắn, chính như trong bài ca dao đã nói: "Ô oa oa, ô oa oa... Tiếng trẻ sơ sinh luôn vang bên tai".

Phong Bất Giác đóng điện thoại lại, nắm ở trong lòng bàn tay trái, đồng thời cũng đem đèn pin đưa tới tay này, lập tức liền rút dao bếp từ trong bọc hành lý ra, tay phải cầm ngược nó, bước nhanh về phía trước.

Đi đến chỗ rẽ hành lang, hắn lập tức liền thấy được trên mặt đất có một cái rổ, giống như loại giỏ trúc dùng cho ăn cơm dã ngoại. Trong giỏ nằm một đứa trẻ sơ sinh, thân thể đứa trẻ bị quấn bên trong một cái khăn lông trắng, chỉ lộ ra một cái đầu, bộ mặt nhìn qua cũng không có dị thường gì, giống như đứa trẻ mới sinh ra không bao lâu, mắt nhắm lại, ngũ quan còn chưa nảy nở.

Phong Bất Giác thở ra một hơi thật dài, sau đó ngồi xổm xuống, nhìn xem đứa trẻ kia, tâm bình khí hòa nói: "Người muốn như thế nào, nói ra. Trong 30 giây mà nói không ra lời, đầu phải dọn nhà rồi."

Đứa trẻ vẫn còn thút thít nỉ non, hơn nữa còn khóc to hơn: "Ô oa..." tiếng khóc trở nên sắc nhọn vô cùng, giống như lúc dùng móng tay cào thủy tinh, làm cho lòng người sợ hãi.

"Khóc!" Phong Bất Giác đề cao thanh âm nói: "Khóc cũng tính thời gian a...!"

Hắn dùng phương thức hỏi giống như kẻ cướp của mình đòi lấy hậu quả vô cùng ác liệt, đứa trẻ kia chậm rãi đem con mắt mở ra, hai con ngươi dưới mí mắt giống như hồ phách huyết sắc, ngũ quan nhét chung một chỗ kia cũng lộ ra nụ cười dữ tợn.

Theo như truyền thuyết, đứa trẻ mới đến nhân thế, ba hồn bảy vía chưa tự định đều có Âm Dương Nhãn, mà loại trẻ em này nếu như chết đi, oán khí sẽ rất nặng, so với oán linh bình thường càng thêm hung mãnh.

Trước mặt Phong Bất Giác, cái nôi đặt đứa trẻ kia, trong chớp mắt liền biến thành thân thể của nhân loại, trên mặt thi thể tràn ngập kinh hãi, tứ chi cũng nhìn không rõ nữa rồi, nội tạng bên trong ngực bụng bị móc ra, tán lạc ở mặt đất chung quanh. Mà đứa trẻ kia, đang nằm trong người thi thể bị lấy hết thân thể kia, nghe răng cười về phía Phong Bất Giác.

"Xương làm nôi da làm túi đựng không?" Phong Bất Giác cũng cười với đối phương, hắn không sợ hãi, trong nội tâm còn có chút nén giận.

Trong khi nói chuyện, ánh mắt của hắn nhìn thoáng qua chung quanh, ngẩng đầu nhìn lên, trong hành lang này, đã nằm đầy tử thi cùng loại, đều là nội tạng bị lấy hết, tay chân hoàn toàn biến mất, tử trạng thể thảm vô cùng.

"Người đây là ốc mượn hồn đầu thai a..." Phong Bất Giác nói ra: "Đề ta đoán xem a..... Ân... Mẹ của người là học sinh nơi này, nàng bị lão sư hoặc là nam sinh nào đó đùa bỡn cảm tình, sau khi mang thai gần mười tháng, nàng đi tới trường học cầu xin đối phương, vẫn như cũ bị cự tuyệt vô tình, cuối cùng nàng chỉ có thể tự sát trong hành lang này, hơn nữa trước khi chết mang oán hận tự tay đem người móc ra?"

Tiểu thuyết gia không hổ là tiểu thuyết gia, năng lực từ tình tiết trong não chuyển đổi thành ngôn ngữ quả nhiên mạnh mẽ.

Sau khi quỷ anh nghe vậy, tiếng cười liền im bặt, một giây sau, liền chuyển thành tiếng rít tê tâm liệt phế, thanh âm này khủng bố đến cực điểm, đem toàn bộ cửa sổ thủy tinh bên cạnh hành lang chấn vỡ, giá trị sinh tồn của Phong Bất Giác cũng thuận thế giảm xuống.

Xem ra dùng phương thức hòa bình với quái vật kia là không được rồi, Phong Bất Giác tranh thủ thời gian vung dao chém xuống con quỷ này, ai ngờ mũi dao lại không thể hạ xuống thành công, cổ tay của hắn đột nhiên bị vật gì đó bắt được. Hắn quay đầu nhìn lại, nguyên lai có một cánh tay, cứ như vậy từ trong vách tường lẳng không đưa ra ngoài, ngăn trở công kích của mình. Như thế xem ra, tứ chi của những tử thi này vẫn còn ở phụ cận...

Cũng may thời gian quỷ anh này rít gào cũng có hạn, bảy tám giây sau liền ngừng lại, nếu không giá trị sinh tồn của Phong Bất Giác có thể bị rút sạch mất. Nhưng tình thế vẫn như cũ rất không ổn, hai mặt tường trên hành lang, lần lượt vuren ra rất nhiều cánh tay cùng chân, mỗi một cái đều hoạt động đầy...

Phong Bất Giác biết rõ kéo dài sẽ bất lợi với mình, quyết đoán mà vung tay, dùng dao bếp chém vào trên cánh tay, đáng tiếc cánh tay người không dễ dàng chém đứt như vậy, cánh tay tử thi cũng thế.

Lưỡi dao khảm ở trong thịt cánh tay quý kia, vô số máu tươi chảy xuống, chảy vào trong thân thể của thi thể, tưới lên trên người quý anh. Đứa trẻ kia lại nở nụ cười, thanh âm lọt vào trong tai, làm cho người ta có cảm giác tê tâm liệt phế. Nếu không phải trò chơi đã hạn chế mức độ thống khổ, Phong Bất Giác có khả năng đã ngất đi.

Mất thấy không thể thoát khỏi kiểm chế, Phong Bất Giác vội vàng đem đèn pin cùng điện thoại trên tay buông ra, từ bọc hành lý lấy ra cờ lê Mario, dùng thể sét đánh vung xuống, trực tiếp đánh về phía đầu quý anh. Lúc này hắn thành công, hơn nữa thập phần may mắn mà gây ra hiệu quả [Não chấn động].

Sau khi bản thể quái vật kia bị kỹ năng ảnh hưởng, những cánh tay hay chân đang di chuyển kia đều ngừng động tác. Phong Bất Giác thừa cơ lại để cho tay phải gãy ra, dùng cả hai tay, đối với quý anh bên trong "Cái nôi thi thể" kia đánh liên tục, tình cảnh đó có thể nói là huyết nhục văng tung tóe, dù cho gọi là có chút khuynh hướng phản nhân loại cũng không đủ.

Rất nhanh, những tứ chi thò ra trong vách tường đều biến mất, xem ra quái vật kia đã vô lực duy trì. Vốn tưởng rằng đây là dây hiệu quý anh sắp bị tiêu diệt, không ngờ, lập tức lại có dị tượng mới xuất hiện.

Phong Bất Giác phát hiện, bộ mặt cái nôi thi thể của quý anh kia bỗng nhiên trở nên bắt đầu mơ hồ, thời gian dần qua, hình tượng gương mặt đó liên biến thành bộ dáng của chính hắn. Nó lại có thể mở miệng nói chuyện, cả thanh âm đều giống hắn: "Đau quá... Dừng tay... Dừng tay!" Thanh âm do cổ tử thi rên rỉ biến thành gào thét, ra sức mà vận vẹo phần lưng gãy dựa, muốn hoạt động thân thể.

Ngay trong lúc Phong Bất Giác chần chờ, quý anh ở ngay dưới mí mắt hắn đã không thấy, bên trong thân thể tử thi chỉ còn lại ổ bụng rỗng tuếch cùng một ít cặn nội tạng.

Trong lòng Phong Bất Giác biết mắc lừa, quái vật kia không thể nghi ngờ là dùng một chiêu Chưởng Nhân Pháp, đổi lấy cơ hội thờ đốc, thừa cơ chạy trốn tới nơi khác. Hắn lập tức thu hồi dao búp, nhặt lên đèn pin trên mặt đất, đứng dậy, dùng cả hai mắt đảo qua vô số cổ thi thể bị đào rỗng trong hành lang, muốn tìm xem quý anh trốn tới nơi nào.

"Hi hi hi..." Lại một trận cười vang lên làm cho tóc gáy người ta phải dựng lên, tiếng cười lúc này căn bản không giống như một đứa trẻ sơ sinh, mà kinh khủng nhất là ở chỗ... vị trí thanh âm kia phát ra vô cùng gần.

Phong Bất Giác ý thức được cái gì, hắn cúi đầu xuống, nhìn vào lồng ngực của mình. Cảnh tượng ánh vào trong mắt của hắn, đủ để cho bất luận kẻ gan lớn nào cũng phải sợ hãi... Quý anh toàn thân dính máu, đang cuộn tròn thân thể, nằm nghiêng trong ổ bụng của hắn, một cánh tay nhỏ liền bám vào một cây xương sườn của hắn, từng trận cười gian bắt đầu truyền ra từ trong cơ thể của hắn.

"Dùng loại ảo giác này để cho ta tự sát sao?" Phong Bất Giác bình tĩnh nói, hoàn toàn không nhìn cảnh tượng này, thò tay phải sờ bọc hành lý của chính mình. Hắn biết rõ những gì chứng kiến trong mắt chẳng qua là ảo giác, xúc giác cũng không có bị ảnh hưởng, hắn vẫn như cũ có thể sờ được y phục cùng ba lô trên lưng mình.

Hắn lấy ra Con mắt thù hận, một bên đeo lên, một bên nói: "Ta thiếu chút nữa đã quên món này." Lúc này hắn vừa vận nhớ tới một cách dùng khác của trang bị này.

Sau khi Phong Bất Giác đeo lên trang bị này, phối hợp với đèn pin soi ra một vòng sáng, nhìn quét qua mỗi một cổ thi thể cùng mỗi một chỗ trên hành lang, chỉ cần quý anh này còn đang chế tạo ảo giác, như vậy liền nhất định sẽ bại lộ.

Quả nhiên, khi ánh mắt của hắn rơi xuống một cổ thi thể nhìn như đã bị rút sạch nội tạng, thù hận chi nhãn đã có phản ứng, ở đây có một con quái vật đang đem mục tiêu công kích chỉ hướng người chơi.

Phong Bất Giác sai bước mà đi tới, không chút do dự đánh cờ lê xuống. Lần này, quái vật đã gặp trọng thương, thật là vô kế khả thi.

[Tiến độ nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

[Thăm dò trường trung học phổ thông Yousuke, loại bỏ bảy loại hiện tượng linh dị, tiến độ trước mặt là 3/7]

[Tiến độ nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

[Thăm dò trường trung học phổ thông Yousuke, loại bỏ bảy loại hiện tượng linh dị, tiến độ trước mặt là 4/7]

Hầu như đồng thời, hai cái thời báo hệ thống nhảy ra, điều này nói rõ lúc Phong Bất Giác kết liễu quý anh này, Tự Vũ cũng làm xong nhiệm vụ bậc thang thứ 13.

"Hừ..." Phong Bất Giác hừ lạnh một tiếng, tự giễu nói: "Xem ra ta lo lắng thừa a...."

.....

Trong lầu chính, Tự Vũ dựa lưng vào tường hành lang, ngồi dưới đất.

Nhìn về phía hành lang bên cạnh nàng, trên đường đi là vô số thi thể quái vật, trên sàn nhà máu chảy thành sông, mùi máu tươi dày đặc cùng mùi hôi thối trên người quái vật đủ để cho người tránh không kịp.

Nhưng lúc này, nàng đã vô lực di chuyển đến địa phương khác.

Đền xách tay cùng trường kiếm bị đặt ở trên sàn nhà bên người nàng, tay phải của nàng cảm di động, tay trái đang bùm lấy miệng vết thương bên phần eo phải, miệng vết thương kia máu vẫn chưa ngừng mà từ giữa ngón tay chảy ra.

Đoạn cầu thang 13 bậc đi lên tầng hai, một khi bước vào, liền trốn không thoát, cũng không có chỗ để trốn. Trong không gian tràn ngập đại lượng quái vật, trong đó có một ít quái vật chỉ bằng vẻ ngoài có thể đem người chơi sợ tới mức Giá Trị Kinh Hải tăng vọt. Người đi tới, hoặc là liền bị giết chết, trở thành một phần tử của những ác linh kia; hoặc là giống như Tự Vũ, giết sạch chúng..

Kỳ thật trong cuộc gọi trước đó, tình huống của Tự Vũ đã thật không tốt rồi. Nàng nói với Phong Bất Giác "Ta không sao, đừng lo lắng" là đang lừa gạt hẩn.

Lúc sắp đến 40:00, Tự Vũ vừa vận ở vào trạng thái chiến đấu, lúc ấy nàng tuy đã bị thương, bất quá vẫn có ý thức mà điều chỉnh tốt hô hấp, nhanh chóng nhận điện thoại. Nàng vô cùng rõ ràng, dù cho biểu hiện ra dị trạng gì đi nữa, cũng chỉ trở thành gánh nặng tinh thần cho đồng đội mà thôi.

Hiện tại, Tự Vũ rốt cục đem đồng quái vật bên trong không gian này xử lý sạch, nàng nhất định phải nghỉ ngơi một chút. Giá trị sinh tồn cùng giá trị thể năng đều phải đợi khôi phục, trạng thái đồ máu tạm thời cũng không có cách nào trị liệu, chỉ đành bảo trì trạng thái bất động như vậy, ngăn chặn miệng vết thương, mới có thể đình chỉ xói mòn giá trị sinh tồn.

Như loại tình huống này, hệ thống chắc chắn sẽ không phán định thành "Trò chơi tiêu cực" đấy, bởi vì người chơi đang ở tình huống đặc biệt, dẫn đến không thể không đình chỉ hoạt động. Ở độ khó "Bình thường", hệ thống sẽ không đến mức bức bách người chơi sắp tử vong tiếp tục hành động. Về phần độ khó "Ác mộng", đó lại là chuyện khác...

Tự Vũ lưu ý thời gian trên điện thoại di động, khoảng cách đến cuộc gọi tiếp theo còn có 10 phút, nàng cũng không muốn trạng thái bây giờ đi nghênh đón "Quý hồn đuổi giết" gì đó, cho nên cuộc gọi tiếp theo nàng nhất định phải hoàn thành việc gọi điện.

Sau cuộc gọi lần trước, Phong Bất Giác cảm thấy căm tức, Tự Vũ thì cảm thấy ủy khuất, khách quan mà nói, chuyện này hai người đều có trách nhiệm, nhưng trách nhiệm chủ yếu... Vẫn phải tính trên đầu Phong Bất Giác, ai bảo hẩn không biết điều mà trả lời một câu nói làm cho người ta khó chịu như vậy chứ.

Tại bất cứ thời điểm nào, cho dù chiếm được lý lẽ tuyệt đối, nam nhân tốt nhất cũng không nên đi uốn nắn chỗ mâu thuẫn trước sau của nữ nhân...

Tỉ tách... Tỉ tách...

Đúng lúc Tự Vũ cho rằng mình có thể xả hơi một chút, trong bóng tối ở phía xa, tiếng nước chảy lặng yên vang lên...

(Dg: ta có nên đội ơn mấy bò đã ghi nguồn k:/

Cơ mà t edit trên đt nên nhiều khi sai chính tả mà không để ý, đọc mà thấy thì nhắc giùm nha)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: 7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (7)

Sau khi Phong Bất Giác giải quyết xong con quỷ anh kia, tất cả ảo giác quanh mình cũng theo đó biến mất, chỉ có những miếng thủy tinh rơi là trong hành lang kia mới có thể chứng minh tất cả đã từng phát sinh.

Cách cuộc gọi tiếp theo còn một khoảng thời gian, hẩn tất nhiên tiếp tục triển khai tìm tòi. Căn cứ phỏng đoán của Phong Bất Giác, ba loại hiện tượng linh dị còn lại trong bài ca dao, tạm thời không nói đến cái cuối cùng. Có liên quan đến nước chảy, có lẽ là một nơi nào đó có vòi nước, tám chín phần mười là WC. Mà về phần súp thịt người, hẩn là tại một nhà ăn dưới tầng chót của một tòa nhà khác.

Địa đồ kịch bản này cũng không tính lớn, nhưng điều kiện hạn định rất nhiều, có chút tương tự với kịch bản nhà Usher kia, thậm chí càng khó hơn.

Tòa nhà Phong Bất Giác đang đứng gồm năm tầng, thấp hơn tòa nhà chính. Dựa theo tưởng tượng của hẩn, bốn tầng phía trên có đi hay không phải chờ thương thảo đấy. Nếu như đi, hẩn có thể sẽ gây ra nhiệm vụ nước chảy trước Tự Vũ, cũng có tỷ lệ gây ra nhiệm vụ chi nhánh hoặc nhiệm vụ ẩn tàng. Nếu như không đi, vậy thì nên trực tiếp tiến về nhà ăn của tòa nhà thứ ba, ở đó thì có thể gặp sự kiện trong câu ca dao thứ năm rồi.

Tuy nói cuộc gọi vừa rồi Tự Vũ nhận rất nhanh, tự nhận "Rất tốt", lại dập điện thoại của mình, nhưng trong nội tâm Phong Bất Giác vẫn như cũ có một

loại bất an mớ hồ. Yên tĩnh suy nghĩ một chút, đối phương cũng không giống loại người cố tình gây sự kia, quả là do mình nói sai sao?

Suy tư chùng một phút, Phong Bất Giác vẫn quyết định đi nhà ăn. Đây dù sao cũng là kịch bản hai người hợp tác, trước mắt còn không biết sau khi một người tử vong sẽ mang đến ảnh hưởng gì cho người còn lại, vạn nhất đến lúc đó hệ thống cho một câu "Bởi vì người chơi tử vong không cách nào tiến hành trò chuyện, người còn lại trực tiếp trở thành người nhận trách nhiệm, bị quỷ hồn đuổi giết vô hạn", như vậy thì Phong Bất Giác hồng bét rồi...

Mục tiêu Phong Bất Giác định ra là mau chóng lên tới cấp 15. Muốn làm được điểm ấy, qua cửa là điều kiện tiên quyết. Chỉ có qua cửa mới có khả năng nhận đánh giá mức độ sợ hãi cùng 40% kinh nghiệm ban thưởng của đẳng cấp trước mắt, bởi vậy hắn quyết định hoàn thành đầu mối chính trước rồi lại nói tiếp.

Hắn đi khỏi tòa nhà này, xuyên qua một bãi đất trống hình chữ ao (凹) giữa ba tòa nhà, lại thông qua một hành lang gấp khúc gián dị tiến vào một tòa nhà khác.

Đẩy cửa đi vào chính là nhà ăn, bên trong tương đối rộng rãi. Phong Bất Giác vẫn dựa theo lệ cũ dùng ánh sáng đèn pin quét quanh khu vực một vòng. Trong phòng ăn bày rất nhiều bàn ghế dài chính tề, trên đỉnh có đèn treo, bắt quá ắt vào chốt mở thì không có phản ứng; trên sàn nhà là gạch men sứ màu trắng, vách tường nhìn qua cũng không có gì đặc biệt. Ở cửa sau quẹo trái có một loạt bồn rửa tay. Bên cạnh góc đông nam là quầy ăn, sau quầy chính là phòng bếp. Một bên khác là một quầy bán quà vặt, bên cạnh cách đó không xa có một máy bán hàng tự động. Thùng rác màu xanh da trời cao chừng một mét tùy ý có thể thấy được. Chính thể mà xem, đó là một nhà ăn học sinh đúng quy củ, lại rất sạch sẽ.

Vậy... Súp thịt người đâu?

Trước mắt mà nói, Phong Bất Giác còn không có phát hiện bất luận dị trạng gì, xem ra chỉ đi dạo trong phòng ăn không thể gây ra được nội dung cốt truyện đấy. Càng nghĩ, hắn càng muốn đi tới trong phòng bếp rồi...

Ý niệm tới đây, chuông điện thoại di động đã vang lên. Phong Bất Giác lấy điện thoại ra trước mắt, nguyên lai bất tri bất giác đã đến thời gian trò chuyện, hắn lập tức liền nhận.

Cuộc gọi bắt đầu, hai người lâm vào trầm mặc ngắn ngủi.

"Chuyện lúc nãy... Thực xin lỗi." Vẫn là Tụ Vũ nói xin lỗi trước.

"A..... Không có việc gì, là ta nói sai." Phong Bất Giác trả lời, cũng lập tức dời đi chủ đề: "Người bây giờ sao rồi? Gây ra sự kiện mới sao?"

Tụ Vũ trả lời: "Ta hiện tại đang ở nhà vệ sinh nữ tầng hai tòa nhà chính, căn phòng ở tận cùng bên trong."

Lúc nghe đến đó, Phong Bất Giác liền minh bạch sự tình không ổn, bởi vì hắn cảm thấy thanh âm Tụ Vũ có một chút run rẩy không dễ nhận ra, hô hấp cũng có chút không ổn định.

"Người không sao chứ?" Phong Bất Giác trầm giọng hỏi.

"Ta..." Tụ Vũ do dự một chút, vẫn là không có nói chuyện mình bị thương, "Ta nghe được tiếng nước chảy, tiến vào WC, chứng kiến vòi nước đang rỉ máu. Lúc ta đến gần, máu càng chảy càng nhanh, sau đó trong gương phát ra âm thanh, giống như có đồ vật gì đó muốn từ bên trong đi ra... Ta không có ngẩng đầu nhìn lên, lúc quay người lại phát hiện cửa WC tự mình đóng lại, mở không ra." Nàng nói một hơi rất nhiều lời, thanh âm mất tự nhiên liền càng ngày càng rõ ràng: "Ta cúi đầu, không nhìn vào tấm gương, trốn vào trong một gian phòng vệ sinh. Hiện tại có cái bóng của một đôi chân đứng ở bên ngoài cửa gian phòng vệ sinh của ta, cứ đứng như thế bất động. Ta... trước mắt tạm thời không cách nào chiến đấu, ta bị vây khốn rồi..." Tuy nàng rất dũng cảm, nhưng cuối cùng vẫn là nữ nhân. Tại loại tình huống này, nàng vẫn sợ hãi, lúc này ngữ khí để lộ ra một loại bất lực khó nén, "Tiếng nước chảy dường như đang dần tăng lớn, trên sàn nhà WC cũng đã toàn là máu..."

Tít —— tít —— tít ——

Lúc này không phải nàng dập điện thoại của Phong Bất Giác, mà là thời gian đã đến, cuộc gọi tự động cắt đứt.

Phong Bất Giác một bên nghe đối phương tự thuật, một bên đã đi khỏi nhà ăn, chạy về phía tòa nhà chính.

Bên tai của hắn rất nhanh vang lên thông báo hệ thống: [Cảnh cáo, bạn không được ở dưới tình huống đối mặt tiếp cận đồng đội, nếu tiếp tục hành vi sẽ dẫn đến việc song phương đồng thời gặp phải trừng phạt quỷ hồn đuổi giết.]

"Cắt... Hiện tại đã không phải là lúc cân nhắc sự tình này a..." Phong Bất Giác thập phần khó chịu mà nói một câu.

Chân hắn đạp tước sĩ chi vũ, chạy vội ngang qua tấm bảng nội quy "Không nên chạy trong hành lang", rất nhanh đến tòa nhà chính, vọt vào cửa chính, sau khi tại đoạn hành lang thứ nhất của tầng một nhìn lướt qua sơ đồ, hắn lập tức đi lên lầu hai, thẳng đến nhà vệ sinh nữ...

Trường học cũng không quá lớn, sau khi đã biết rõ địa điểm, chỉ ba phút sau hắn đã đến cửa WC.

Cửa đang đóng, nhìn qua cũng không có dị thường, trong khe hở dưới cửa cũng không chảy ra máu. Nhưng Phong Bất Giác lại không vận được nắm cửa, hơn nữa hắn muốn hô một tiếng để cho Tụ Vũ biết mình đã đến cũng làm không được, bởi vì trao đổi ngôn ngữ giữa hai người trực tiếp bị hệ thống hạn chế đấy, lúc này hắn tự nhiên không có cách nào lên tiếng.

Ngay sau đó, Phong Bất Giác liền tập trung vào khóa cửa WC rồi, hắn đem di động kẹp ở dưới nách, miệng ngậm đèn pin, một tay đem dao bếp cắm vào khe cửa, tay kia mảnh liệt vận cửa, kết quả vẫn không làm nên chuyện gì.

Rất hiển nhiên, cửa này cũng không phải bị "khóa" mà là bị một loại lực lượng không biết tên cố định rồi, nạy khóa là vô dụng thôi

Không có biện pháp... Xô cửa a.

Rầm—— rầm—— rầm——

Bà vai Phong Bất Giác quả thực rất đau, lúc này hắn bắt đầu hâm mộ vóc dáng của Long Ngao Mân rồi. Nếu Long ca ở chỗ này, loại cửa làm bằng gỗ tính là gì, cánh tay của người ta cũng đã to hơn bắp đùi của mình rồi, vung tầm chán kia hai đến ba lần đoán chừng có thể phá cửa mà vào.

Nhưng Phong Bất Giác cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi. Lúc này hắn chỉ có thể dựa vào bà vai hơi có vẻ đơn bạc của mình, lần lượt đánh thẳng vào cửa gỗ.

Tự Vũ bị nhốt ở trong phòng vệ sinh cũng đã nghe được thanh âm xô cửa, tuy yếu ớt nhưng nàng rất nhanh đã hiểu đây là chuyện gì, bởi vì nàng thử một chút liền phát hiện mình hô không ra tiếng, giải thích duy nhất chính là, Phong Bất Giác đang ở rất gần.

Biết được đối phương tới cứu mình, dũng khí Tự Vũ lại trở về, thậm chí có thể nói có chút cảm động. Bất quá lập tức nàng liền nghĩ đến hậu quả sẽ mang đến do hành động của Phong Bất Giác, chính là cả hai người đều lọt vào đuôi giết của Quỷ Hồn.

Sự tình phát triển rất có thể biến thành: vốn là Tự Vũ một người chết, hiện tại thì là sau khi Phong Bất Giác đem nàng cứu ra, hai người cùng chết...

Phong Bất Giác thử xô cửa dẫn đến tổn thất một chút giá trị của chính mình, bất quá cố gắng này cũng không có uổng phí. Hơn một phút sau, hắn lại thành công phá cửa mà vào rồi. Lúc cánh cửa gỗ ngăn cách dị không gian bị ngoại lực phá vỡ, lập tức mùi máu tươi nồng đậm đập vào mặt.

Phong Bất Giác rõ ràng cảm nhận được một hồi mê muội. Sau khi cửa mở ra, cảnh vật trong mắt của hắn lập tức trở nên rất kỳ quái, phảng phất như phương thức quay phim nhựa kiểu cũ, có một loại cảm giác phai màu, vật thể trong tầm mắt giống như FPS rất thấp, nhìn qua vô cùng mất tự nhiên.

Trong nhà vệ sinh, dưới sàn đều là máu tươi, lúc giẫm trên máu phải cẩn thận mới không bị ngã, mà lúc nhấc chân còn có một loại cảm giác dễ gãy bị đánh chết. Vòi nước chỗ bồn rửa tay đang chảy ra chất lỏng màu đỏ, máu chảy sớm đã như gàu nước tràn ra, không ngừng mà chảy lên trên mặt đất.

"Chớ ngẩng đầu nhìn vào trong kính" chính là một gợi ý vô cùng rõ ràng. Vừa rồi lúc gọi điện Tự Vũ cũng nói nàng không nhìn vào tấm gương.

Phong Bất Giác cho rằng, vì nàng không nhìn cho nên mới chỉ bị vây khốn, mà không có dẫn đến hậu quả nghiêm trọng hơn. Hắn đi vào bên trong vài bước, dùng đèn pin bắt đầu dò xét, thấy một bên tường chỗ sâu nhất của WC có một huyết ảnh đang đứng ở đó. Về ngoài của quỷ hồn này là một nữ sinh mặc đồng phục, toàn thân đều bị bao phủ ở trong tầng máu đã đông lại. Mà ở trong căn phòng, trước mặt huyết ảnh chiếu ra ánh sáng nhạt cố định của đèn xách tay.

Phong Bất Giác muốn tiến lên công kích quỷ hồn kia, lại chợt phát hiện hai chân không cách nào nhúc nhích. Máu tươi trên mặt đất đang động đậy, quấn vào mắt cá chân của hắn giống như một cặp móng vuốt ở trạng thái dịch thể, đem Phong Bất Giác giữ chặt trên mặt đất.

Hắn hừ lạnh một tiếng, lập tức làm ra một hành động cực kỳ can đảm..

Phong Bất Giác bỗng quay đầu lại, đem ánh mắt trực tiếp nhìn vào trên tấm gương ở bồn rửa tay.

Phong Bất Giác trong gương không có mặt, hai hốc mắt tối om đang chảy máu. Một giây sau khi hắn chứng kiến hình ảnh trong gương, huyết ảnh kia liền chuyển đổi mục tiêu, chủ động nhích lại gần, trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt Phong Bất Giác, gần như dán vào mặt hắn.

Lúc này, Phong Bất Giác thấy rõ, dưới mái tóc đen của quỷ hồn không hề có mặt, đầu lâu của chúng là do rất nhiều con mắt tạo thành, một đồng trùng mắt trắng đen ngưng tụ lại ngo ngoáy cùng một chỗ, huyết dịch không ngừng chảy ra từ trong khe hở...

Lúc này quỷ hồn kia duỗi móng vuốt ra, bắt đầu dò xét hai mắt của Phong Bất Giác, chỉ sợ là chuẩn bị móc mắt của hắn xuống để bổ sung cho cái đầu của mình... Nhìn ở khoảng cách gần có thể phát hiện, làn da của quỷ hồn kỳ thật không phải bị máu bao phủ. Ngoại trừ đầu ra, thân thể của nó vốn đều do máu ngưng tụ thành.

Phong Bất Giác chẳng qua chỉ bị hạn chế hai chân thôi, thân thể đương nhiên có thể hành động tự nhiên đấy, hơn nữa Giá Trị Kinh Hải của hắn là 0, há có thể ngồi chờ chết được. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hắn ra tay còn nhanh hơn cả quỷ hồn, vung cò-lê lên đánh về phía cái "đầu đồng tử" kia... (edt: đồng tử=mắt)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: 7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (8)

EDITOR: Hoconkut3

Phong Bất Giác hiển nhiên đã đánh giá thấp năng lực của quỹ hồn này. Nếu như hắn đã làm trái gọi ý "Chớ ngẩng đầu nhìn vào trong kính", địch nhân trước mắt làm sao có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy được.

Tốc độ phản ứng của quái vật kia cực nhanh, thuận thế bắt được cổ tay đang vung cò-lê của Phong Bất Giác, huyết trào dùng sức thu lại, Phong Bất Giác lập tức cảm thấy xương cẳng tay phải sắp bị bẻ gãy rồi, nếu không phải lực nhấn nại của hắn rất mạnh, chỉ sợ cả vũ khí trong tay cũng khó nắm chặt rồi.

Một cánh tay khác của huyết ảnh nhanh chóng bóp cổ Phong Bất Giác, hắn không thể không ném đi điện thoại cùng đèn pin trong tay trái, cố gắng chế trụ cổ tay huyết ảnh, cùng đối phương kiềm giữ lẫn nhau. Dù thế, hắn vẫn dần dần hít thở không thông.

Điện thoại cùng đèn pin rơi xuống mặt đất, rất nhanh bị huyết dịch nuốt hết không thấy, nguồn sáng duy nhất trong nhà vệ sinh, biến thành ánh sáng của chiếc đèn xách tay ở chỗ sâu nhất trong WC.

Tự Vũ không hề trốn nữa. Nàng một tay bịt lấy miệng vết thương, một tay rút kiếm, đi tới sau lưng Huyết Ảnh kia. Tuy thương thế của nàng vẫn chưa không khôi phục, một khi hành động liền có nghĩa là đổ máu, nhưng trải qua hơn 10 phút này, giá trị sinh tồn của nàng đã hồi lại một ít, lúc này nếu không trợ giúp, Phong Bất Giác có thể sẽ xong đời.

Tự Vũ vung trường kiếm lên, chém ngang về phía đầu đồng tử của huyết ảnh.

Có lẽ vì trông mắt phía sau đầu quái vật đều bị tóc đen chặn, hoặc bởi vì việc Phong Bất Giác nhìn vào tấm gương đã hấp dẫn cừu hận, tóm lại, con quái vật kia không hề để ý tới việc sau lưng bị công kích, đầu của nó bị một kiếm chém rụng, trong nháy mắt lúc cái cổ ngưng tụ bằng huyết dịch bị đứt đôi, những con mắt trên cái đầu liền rơi xuống tứ tán, lực lượng vốn đem chúng tụ hợp cùng một chỗ dường như đã biến mất.

Nhưng đây chỉ là biểu hiện tạm thời, hai chân Phong Bất Giác vẫn bị giữ chặt, mà sau khi những con mắt trên mặt đất bị dính đầy máu tươi, chúng lại bắt đầu hoạt động, dần dần tụ lại cùng một chỗ...

Phong Bất Giác cùng Tự Vũ gần trong gang tấc, nhưng không có cách nào mở miệng nói nửa chữ. Sau khi Tự Vũ chém xong một kiếm kia, vết thương bên eo lại mở ra, thân sắc nàng thống khổ mà bưng chặt vết thương, máu tươi chảy ra giữa ngón tay đã nói rõ tất cả.

Phong Bất Giác rõ ràng là đến anh hùng cứu mỹ nhân đấy, kết quả lại được Tự Vũ cứu, hơn nữa hành vi của hắn đã dẫn phát quỹ hồn đuôi giết. Nếu không mau hành động giúp hai người thoát khỏi tình thế nguy hiểm này, vậy thử nghehnh đón bọn họ không thể nghi ngờ chính là cả đoàn bị diệt.

Dưới loại tình huống này, trong đầu Phong Bất Giác linh quang chợt hiện, nghĩ tới một phương pháp có khả năng phá giải... Hắn quay đầu lại một lần nữa, đối mặt với tấm gương phía trên bồn rửa tay, lúc này vì nguồn sáng ở góc tận cùng WC, khu vực gần tấm gương là đen kịt một mảnh đấy.

Phong Bất Giác lấy súng ngắn từ trong bọc hành lý ra, quyết đoán mà nhắm về phía đó, bắn liên ba phát, hòng súng phát ra ánh lửa đem khung cảnh trước mắt chiếu sáng ba lượt ngắn ngủi. Mà cái gương kia, sau khi trúng ba phát súng không ngờ vẫn chưa vỡ, chỉ phát ra ba tiếng pằng pằng pằng trầm đục.

Tấm gương này hiển nhiên không phải gương chống đạn, mà là bị bản thể oan hồn bám vào, bởi vậy mới có thể bắn không vỡ. Viên đạn của Phong Bất Giác mặc dù không phá hủy được tấm gương này, nhưng toàn bộ máu tươi trên sàn WC đều bị ánh hưởng, đồng màu này giống như nước đọng trong chum, lúc đánh vào thân chum, nước bên trong cũng sẽ chịu chấn động.

Đồng huyết dịch giữ chặt mắt cá chân Phong Bất Giác bị đánh tan, giúp cho hắn khôi phục năng lực hành động. Hắn không nói hai lời, rút gậy bóng chày ra, vọt tới trước gương liên tục mãnh kích. Lúc hắn công kích mặt gương, toàn bộ WC đều chấn động, có cảm giác giống như trên lầu đang mở sàn nhảy. Huyết ảnh không đầu vốn đang đứng yên cùng các con mắt trên mặt đất đang chuẩn bị ngưng tụ lại cũng bị chấn động phá thành mảnh nhỏ, rất khó để ngưng tụ lại.

Phong Bất Giác vung gậy dùng sức mãnh liệt, hơn nữa tần suất cũng rất cao. Ngắn ngủi hơn mười giây, cánh tay của hắn đã đau đến mức sưng lên, nếu như đây không phải gậy kim loại mà là gậy gỗ, chỉ sợ tay hắn đã sớm gãy.

Rốt cục, ngay lúc tấm gương bị đánh vỡ vụn truyền ra âm thanh "xoảng xoảng", ác linh cuối cùng đã phản công. Từ trong tấm gương vỡ có một nữ quỷ tóc tai bù xù nhào ra, hốc mắt trống rỗng, con mắt đã bị đào đi, toàn thân là máu. Bất quá hình thái này so với hình thái dùng máu làm thân, dùng mắt làm đầu kia của nàng cũng không còn kinh khủng bao nhiêu.

Phong Bất Giác đột nhiên bị nữ quỷ nhào ra xô ngã vô cùng bị động, còn không kịp đổi sang cò-lê, oán linh đã há miệng cắn tới.

Cũng may mũi kiếm của Tự Vũ lại một lần nữa giết tới, tình chuẩn mà chém trúng đầu quỷ hồn này. Lần này, nhất đao lưỡng đoạn, đầu lâu lăn xuống, tất cả ảo giác cũng theo đó mà biến mất. Nhưng Tự Vũ cũng quỵ rạp xuống đất, một mảng lớn màu đỏ thẫm trên miệng vết thương đã tuyên cáo rằng nàng không còn khả năng hành động.

[Tiến độ nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

[Thăm dò trường trung học phổ thông Yousuke, loại bỏ bảy loại hiện tượng linh dị, tiến độ trước mặt là 5/7]

Tuy thông báo hệ thống đã vang lên nhưng căn bản không cung cấp thời gian cho hai người thờ dốt. Con quỷ hồn này vừa chết, giới hạn liền bị đánh vỡ. Trong hành lang ngoài cửa, một lượng lớn thanh âm lơ lờ, sột sột soạt soạt bắt đầu tới gần.

Phong Bất Giác cùng Tự Vũ không thể dựa vào ngôn ngữ trao đổi, hẳn đành phải bước nhanh về phía trước, trước tiên dìu Tự Vũ lên, mang nàng tới gian phòng WC ở tận cùng kia, để nàng cầm đèn xách tay, sau đó làm một thủ thế đơn giản, Tự Vũ minh bạch ý của hắn, trực tiếp liền đem đèn xách tay đưa của hắn.

Sau khi quyền sở hữu vật phẩm thay chủ, Phong Bất Giác lại để cánh tay trái của Tự Vũ ôm vòng qua qua cổ của mình, tay vịn eo của nàng, tay kia mang theo đèn xách tay, mang theo Tự Vũ đi ra khỏi WC.

Bởi vì điện thoại cùng đèn pin của Phong Bất Giác cũng đã rơi mất, điện thoại của Tự Vũ cũng liền mất đi tác dụng, hơn nữa trước khi kịch bản chấm dứt hai người bọn họ đoán chừng cũng sẽ không tách ra, bởi vậy nàng liền ném điện thoại di động của mình đi.

Sau khi đi vào trong hành lang, cảnh tượng trước mắt liền không hề lạc quan. Đi về hướng bên phải, trong hành lang lơ lờ, rất nhiều vật thể hình tròn trôi lơ lửng ở trên không đang chậm rãi tới gần, phía dưới những vật thể kia cũng đều buông thõng một sợi gì đó giống như là một đoạn dây thừng nhỏ.

"Móa! Bóng bay treo cổ!" Phong Bất Giác đã xem qua manga cùng tên, đó là một câu chuyện làm cho người ta tuyệt vọng, chỉ nhớ lại tình tiết cũng sẽ khiến người ta có chút khó chịu, phiền muộn.

Hắn tranh thủ thời gian cõng Tự Vũ chạy về một hướng khác, nhưng bên đó lại không có cầu thang, Phong Bất Giác biết rõ điểm ấy, sơ đồ tầng 1 đã khắc ở trong đầu hắn, hẳn chọn bên này cũng là bất đắc dĩ, nếu như chạy về phía đông "Bóng bay treo cổ" kia, hẳn và Tự Vũ không đến 10 giây cũng sẽ bị treo lên.

Một đường đi đến bên cửa sổ cuối hành lang, Phong Bất Giác mở cửa sổ ra, sau đó dùng ánh mắt ý bảo Tự Vũ cất thanh kiếm vào bọc hành lý, nàng vậy mà minh bạch...

Lúc này theo góc bên kia hành lang, các tử thi không đầu đang đi tới, chúng hoặc tay vịn tường, hoặc nằm rạp dưới mặt đất, chậm rãi tới gần.

Hai người đã bị bao vây, đường ra duy nhất chính là nhảy ra ngoài từ cửa sổ này, Phong Bất Giác đem đèn xách tay cất vào trong bọc hành lý của mình, nhìn nghiêng về phía Tự Vũ, xem ý thật giống như muốn nhảy.

Hắn nói nhảy liền nhảy, dù sao cũng chỉ là tầng 2, không quá cao. Cấp bậc của Phong Bất Giác trong trò chơi đã là cấp 13, Thiên Đường Kinh Khủng tuy không có số liệu thuộc tính cụ thể, nhưng theo đẳng cấp tăng lên, năng lực của thân thể người chơi nhất định sẽ dần dần gia tăng. Nếu như nói cấp 1 đại biểu cho tiêu chuẩn của người bình thường, trên ba mươi cấp có được trình độ võ nghệ cao cường như trong The Matrix, như vậy dùng thực lực bình quân của người chơi cấp 13 mà nói, từ độ cao tầng 2 nhảy xuống là không hề có vấn đề gì đâu.

Sau khi Phong Bất Giác hạ xuống cũng cảm giác có chút ngoài ý muốn. Vốn tưởng rằng ít nhất sẽ bị trật chân hoặc sau lưng bị thương, không nghĩ tới lúc ở giữa không trung, hắn đã cảm thấy thân thể rất nhẹ nhàng, lực trùng kích phải nhận sau khi chạm đất không quá lớn, giá trị sinh tồn còn không mất nhiều bằng lúc xô cửa.

Sau khi hắn đứng vững liền tranh thủ thời gian phui tay, phát ra một ít tiếng vang, sau đó mờ ra hai tay, ngẩng đầu nhìn lên, chuẩn bị đỡ Tự Vũ nhảy xuống. Ánh trăng sáng rất rõ, lúc Phong Bất Giác đứng dậy đã quét mắt một vòng, trước mắt chung quanh lầu dạy học còn không có quỷ hồn đánh tới, hẳn định sau khi đỡ được Tự Vũ liền trực tiếp dẫn nàng chạy đến nhà ăn. Trải qua trận quần chiến trong WC vừa rồi, Phong Bất Giác đoán... Sau khi đi vào trong không gian sự kiện linh dị phát sinh, quỷ hồn đuổi giết cũng sẽ tạm thời bị ngăn lại bên ngoài. Mà một khi sự kiện chấm dứt, đuổi giết sẽ lại tiếp tục. Bởi vậy hai người không thể dừng lại dù chỉ một giây.

Tự Vũ không do dự quá lâu, mượn ánh trăng, sau khi nàng xác định được vị trí của Phong Bất Giác liền nhảy về hướng ngực của hắn. Nếu như trạng thái của nàng tốt, cũng không cần Phong Bất Giác tới đỡ, nói không chừng từ tầng ba nhảy xuống nàng cũng có thể đứng vững. Nhưng lúc này nàng đang bị trọng thương, cũng chỉ đành dựa vào hỗ trợ của đồng đội.

Phong Bất Giác đỡ được Tự Vũ, sau đó hai người nhìn nhau, trầm mặc. Bọn hắn đều cảm thấy một màn này có chút quái lạ đấy, may mà lúc này hai người vẫn bị hạn chế không thể nói chuyện nên bớt được vài phần xấu hổ.

Sau tư thế ôm công chúa tiêu chuẩn này, Phong Bất Giác dứt khoát sẽ không để cho Tự Vũ đi nữa, hẳn ôm được người liền chạy. Lựa chọn này đúng là tương đối hữu hiệu đấy. Nếu để hắn dìu Tự Vũ đi về phía trước, ngược lại sẽ tương đối chậm. Như bây giờ còn có thể hưởng thụ đặc hiệu tăng thêm của tước sĩ chi vũ, chỉ có điều Phong Bất Giác phải hao tổn nhiều giá trị thể năng hơn một chút mà thôi.

Còn nữa, như vậy còn có thể giảm bớt thời gian dùng tay ra hiệu, Phong Bất Giác trực tiếp ôm Tự Vũ tới nhà ăn.

Sau khi tiến vào nhà ăn, Phong Bất Giác đặt Tự Vũ ở trên một chiếc ghế dài, sau đó lấy đèn xách tay ra đặt trên bàn, nhanh chóng quay người đóng cửa chính lại, hơn nữa rút gậy bóng chày ra cắm ở đằng sau hai bên cửa làm chốt cửa tạm thời.

Làm xong những thứ này, hắn liền ngồi đối diện với Tự Vũ, thờ dài một hơn. Sau đó hắn chỉ chính mình, lấy tay khoa tay múa chân ra hai số 4, 3, tiếp đó, hắn lại chỉ Tự Vũ, quăng đi một ánh mắt hỏi thăm.

Tự Vũ mở menu nhìn trạng thái của chính mình, miệng vết thương của nàng còn đang chảy máu, giá trị sinh tồn cũng chỉ còn lại có 12, nếu không bảo trì

trạng thái bất động, có khả năng còn có thể xói mòn.

Nàng làm thủ thế 1 cùng 2, cúi đầu nhìn miệng vết thương của mình, một lần nữa nhìn đối diện với ánh mắt của Phong Bất Giác, lắc đầu.

Phong Bất Giác hít sâu một chút, trên mặt lộ ra thần sắc khó xử. Đã đến loại tình huống này, hẳn chỉ đành cầu nguyện hai sự kiện tương ứng với hai câu ca dao còn thừa kia giống như ở phòng âm nhạc, không cần chiến đấu có thể giải quyết.

Cửa chính nhà ăn bỗng vang lên tiếng đập rầm rầm rầm, bên ngoài truyền đến tiếng kêu rên làm cho người ta phải khiếp sợ, ngoài cửa sổ đều là quỷ ảnh lác lác, một lát sau liền vang lên thanh âm cửa sổ thủy tinh bị nghiền nát. Xem ra đám quỷ hồn này đuổi giết thật đúng là như ảnh tùy hình, liền thời gian thờ đốc một phút đồng hồ cũng không lưu cho người chơi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: 7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (9)

"Cứ như vậy..."

Từ kỳ của ta đã đến...

Từ trên người địch nhân của ta tràn ra máu tươi như thác, tạo ra một hải dương. Ta hiện tại sẽ dùng thi cốt của bọn hắn chế thành một chiếc thuyền nhỏ xuyên qua hải dương này.

Buồm của ta là da của bọn hắn...

Ngon gió căng buồm chính là hô hấp cuối cùng của bọn hắn...

Ta sẽ ngưng mắt nhìn hải dương này, đồng thời kể lại chuyện xưa của ta, bởi vì ta cuối cùng cũng tìm được thương cảm cùng khoan dung.

Ta chờ đợi mệnh lệnh xử tử ta, ta không quan tâm đến bất cứ thứ gì cho đến khi tánh mạng này mất đi."

Một đoạn độc thoại đột ngột xuất hiện ở bên tai Phong Bất Giác cùng Tự Vũ. Từ lúc âm thanh của hắn xuất hiện cho đến khi hoàn toàn biến mất, hai người đều phát hiện được có gì đó ở trên mặt đối phương, biết rõ đối phương cũng đã nghe được nội dung giống nhau.

Lúc đoạn độc thoại này nói xong, quanh hai người lại khôi phục âm ỉ cùng hỗn loạn, bọn quỷ hồn tùy ý đánh thẳng vào cửa chính, có một ít đã phá cửa sổ mà vào.

Mặc dù không rõ sự tình vừa rồi đến cùng là chuyện gì, nhưng trước mắt không có thời gian dừng sò đứng nguyên một chỗ suy nghĩ nữa. Phong Bất Giác nâng Tự Vũ dậy, cầm đèn xách tay lên, dẫn nàng bước nhanh về hướng phòng bếp.

Lúc bọn hắn tới gần quầy ăn gần cách phòng bếp cùng nhà ăn, đèn trong phòng bếp bỗng sáng lên, một bóng người cao lớn đang đứng ở sau quầy, đứng ở trước mặt hai người.

Thân thể quái vật kia là hình người, lại mọc ra một cái đầu heo, cơ bắp khỏa thân bên ngoài của hắn đều hiện lên màu hồng nhạt. Hắn mặc áo ba lỗ màu trắng cùng quần trong quân đội, bụng ưỡn cao, từng khối cơ bắp trên cánh tay hắn nhìn qua cứng như đá. Tạo hình của vị này làm cho người ta cảm giác giống như Nhị sư huynh (Edt: Trư Bát Giới) rốt cục cũng tập thể hình thành công, bất quá trước mắt xem ra, tay của nó cũng không cầm mấy món như đinh ba chín răng gì đó...

Phong Bất Giác và Tự Vũ chỉ cách quái vật kia một quầy ăn, một loại cảm giác áp bách khó nói lên lời đột ngột đánh úp lại. Bọn hắn đều có thể cảm giác rõ ràng, khí tức khủng bố mà quái vật này phát ra từ trên người so với đám quỷ hồn bên ngoài kia mạnh hơn nhiều lắm. Chỉ đứng đối mặt với nhau thôi, loại lực uy hiếp vô hình như vậy cũng đủ để khiến cho bọn hắn khó có thể nhúc nhích.

"Các ngươi khỏe không, ta là Oink." Nó vậy mà lại mở miệng lên tiếng chào hỏi.

Lúc này vô số quỷ hồn đã thành công trào vào trong phòng ăn, bay qua cái bàn, bò qua sàn nhà tiếp cận Phong Bất Giác cùng Tự Vũ.

Oink nghiêng cái đầu heo của nó hướng về phía sau lưng hai người, dùng thanh âm không cao không thấp nói một câu: "Cút khỏi địa bàn của ta, ngay lập tức!" Hắn nhấn mạnh ba chữ cuối cùng.

Bọn quỷ hồn sau khi nghe được những lời này vậy mà thật sự đình chỉ hành động, chúng chỉ đành lưu luyến không rời mà nhìn hai con mồi đã đến bên miệng, tiếp đó hăm hực rời đi.

"Ngồi xuống chỗ đó." Dội quỹ hồn thối lui, Oink dùng ngón tay chỉ vào một cái bàn gần quầy ăn nhất, ý bảo Phong Bất Giác cùng Tự Vũ ngồi xuống.

Hai người trao đổi ánh mắt một chút liền đạt thành ăn ý, cùng đi đến đó đem đèn xách tay đặt lên bàn, mặt đối mặt ngồi xuống.

Không hề nghi ngờ, nhiệm vụ thứ năm trong bài ca dao đã bắt đầu. Tương đối đáng mừng chính là, đại thúc đầu heo có liên quan tới nội dung cốt truyện này dường như cũng không cần dùng phương pháp chiến đấu để giải quyết. Bởi vì nhìn khí tức giết người như ngóc của hắn, cho dù hai người đều ở trạng thái tốt nhất, đấu với hắn đều phải chết không thể nghi ngờ đấy.

Sau khi Phong Bất Giác cùng Tự Vũ an vị, Oink liền bắt đầu bận rộn. Nó lấy vài thứ gì đó từ trong tủ lạnh, sau đó trở về quầy ăn, bắt đầu rửa gì đó...

Tùy tiện đứng lên đi đi lại lại có thể sẽ có hậu quả không tốt, Phong Bất Giác không muốn mạo hiểm, cho nên hắn chỉ đuổi cổ nhìn quanh. Nhưng khu vực từ quầy ăn tới một vách tường phòng bếp, thân thể giống như núi thịt của đại ma vương của Oink đã chặn ánh mắt của Phong Bất Giác.

Nghe thanh âm có thể đoán Oink lấy hai khối thịt rất lớn ở trong tủ lạnh ra, cạo da, băm thành mấy khối, xương và thịt lần lượt ném vào hai nồi nước đang đun.

Là một người thường xuyên xuống bếp, trong hoàn cảnh yên tĩnh nghe được thanh âm này, ngửi hương vị, có thể đoán ra đối phương đang làm món gì rồi.

Người nấu heo, Phong Bất Giác cũng rất quen tay, nhưng hôm nay xem ra, heo nấu người trông có vẻ như cũng không khác mấy...

Bất quá Phong Bất Giác cũng không có kinh nghiệm nấu thịt người, càng không biết cái loại canh thịt này có mùi vị gì. Giả thiết Oink nấu hai khối thịt, một khối là đồng loại của nó, một khối khác là đồng loại của Phong Bất Giác, như vậy câu ca dao "Chén canh nào là canh thịt người" chỉ sợ phải thực sự "nếm thử" mới có thể phân biệt được.

Oink thật đúng là có nghiên cứu qua, nấu nướng có bài bản hẳn hoi. Cà rốt, hành tây, khoai tây, cần tây, tỏi, rượu đỏ, bơ, lá nguyệt quế, các loại hương liệu... không cần nói đến kỹ năng dùng dao của hắn. Dù sao thứ muốn cho vào cũng đã cho vào, mùi thơm bay ra nói rõ cái hai nồi nước này nếm nếm gia vị cũng không tệ.

Phong Bất Giác cùng Tự Vũ đều không có ý định chạy trốn. Bọn hắn đều biết rõ điều này không thể thực hiện được. Cho dù Oink không ngăn cản, sau khi ra đến bên ngoài, quỹ hồn cũng sẽ không bỏ qua cho bọn hắn. Còn không bằng lợi dụng thời gian quý giá nghỉ ngơi một chút, hai nồi nước nấu đã hơn một giờ, trong khoảng thời gian đó, Oink vẫn luôn bận rộn, thỉnh thoảng cho thêm gia vị, chỉnh độ lửa, dường như hoàn toàn quên sự tồn tại của hai người.

Điều này đối với thương thế của Tự Vũ mà nói lại là chuyện tốt. Trải qua thời gian dài nghỉ ngơi, nhìn vào trong menu, trạng thái [Đỏ máu] rốt cục cũng đã biến mất, năng không cần tiếp tục dùng tay chặn miệng vết thương, nhưng giá trị sinh tồn vẫn không nhiều lắm, chỉ lên được khoảng 20.

Khác với giá trị thể năng, giá trị sinh tồn của người chơi khôi phục vô cùng chậm, tốc độ hồi phục đại khái chỉ bằng 1/10 giá trị thể năng. Kỹ năng bị động, được tề, bằng vải vào lúc này cũng có thể phát huy công dụng, đáng tiếc hai vị này đều không có, cũng không định mua.

Trầm mặc cùng yên tĩnh là môi trường thích hợp để suy nghĩ, trong khoảng thời gian này, Phong Bất Giác một mực suy nghĩ gì đó. Hắn một lần nữa sửa sang lại tất cả tin tức lấy được sau khi tiến vào kịch bản, phân tích tình huống trước mắt cùng ý nghĩa của câu ca dao cuối cùng..

Oink, cái tên này Phong Bất Giác đã từng nghe qua đấy, nhưng hắn nhất thời nhớ không rõ nghe được hoặc nhìn thấy cái tên này lúc nào rồi. Sau khi dùng nửa giờ lục tung toàn bộ lầu các trong đầu mình, hắn rốt cục đã móc ra được khối mảnh vỡ ký ức kia.

Heaven's Butcher: Oink.

Phong Bất Giác dần dần nhớ lại, đoạn độc thoại nghe được lúc này chính là lời Oink lưu lại trước khi bị hành hình.

Heaven's Butcher: Oink vốn là một quyển manga ngắn kể về một câu chuyện hắc ám mà nặng nề. Về mặt nội dung mà nói, nó so với kịch bản này còn có chiều sâu hơn. Đoán chừng Oink trước mắt này cùng nhân vật chính trong quyển manga kia không có bao nhiêu quan hệ, chỉ có danh tự cùng bề ngoài giống nhau mà thôi.

Có lẽ hệ thống muốn mượn quái vật này để châm chọc thứ gì đó? Phong Bất Giác không khỏi nghĩ đến sinh mạng thể hỗn hợp Oink đã từng đem đồng loại của mình đưa lên lò sát sinh mỗi ngày, hiện tại cuối cùng đem nhân loại đã từng sáng tạo chính mình, nô dịch chính mình đi nấu, cái này có tính là hả hê lòng người không đấy...

Một hồi động tĩnh đem suy nghĩ của Phong Bất Giác dẫn trở về. Hắn theo âm thanh nhìn lại, phát hiện Oink đã tắt lửa, đang mức súp vào trong hai cái bát.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Kinh Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

